

breaking dawn

STEPHENIE MEYER

AUTHOR OF THE #1 BESTSELLING *TWILIGHT*, *NEW MOON*, AND *ECLIPSE*

Stephenie Meyer

Breaking Dawn

(Hajnal hasadás)

ELSŐ KÖNYV

Bella

TARTALOM

- Előszó**
- 1.Foglalt**
- 2.Hosszú éjszaka**
- 3.A nagy nap**
- 4.A gesztus**
- 5.Esme sziget**
- 6.Figyelemelterelések**
- 7.Váratlan**

Előszó

Nekem több mint valós halál közeli élményekben volt részem. Ez semmi, ahhoz képest, amit te valaha is átéltél. Ez furcsamód elkerülhetetlennek látszott, újabb szembenézések a halállal. Valószínűleg én tényleg katasztrófával voltam megbélyegezve. Mégis, ez az idő annyira különbözött a többitől.

El tudnál futni valakitől, akitől féltél, megpróbálhatnál harcolni valakivel, akit utálsz. Az összes reakcióm fokozódott minden fajta gyilkos körül - a szörnyek, az ellenségek.

Amikor szeretted azt az egyet, aki megölt téged, az neked nem hagyott választásokat. Hogyan futhatnál, hogyan harcolhatnál, amikor megsebesítheted azt a kedvest? Ha az egész életedet oda kellett adnod a kedvesedért, hogy ne tudnád megtenni?

Ha az volt az a valaki, akit őszintén szerettél?

**1.fejezet
Foglalt**

Senki sem bámul téged. ígértem magamnak. Senki sem bámul téged. Senki sem bámul téged.

De mivel nem tudtam meggyőzően hazudni, ráadásul magamnak, látnom kellett. Ahogy ülve vártam a városban az egyik jelzőlámpánál a háromból hogy zöldre váltson, jobbra kukucskáltam - a mikrobuszában, Mrs. Weber egész törzsét felém fordította. A szemei az enyémbe fúródtak és én visszavonultam, azon töprengve, hogy miért nem emelte el tekintetét vagy miért nézett szégyenkezően. Az még mindig faragatlannak tartották, hogy embereket bámul, nem? Rám ez már nem vonatkozik?

Ekkor rájöttem, hogy azok az ablakok elég sötétre voltak színezve, így valószínűleg neki nem volt fogalma arról, hogy egyáltalán én vagyok itt benn, egyedül hagyott, míg megakadtam a nézésén. Próbáltam vigasztalni magam a ténnyel, hogy ő tényleg nem bámult engem, csak az autót.

A kocsim. Sóhajt.

Balra pillantottam és sóhajtottam. Két gyalogos volt megfagyva a járdán, elszalasztva a lehetőségüket, hogy keresztülmenjenek, amíg bámultak. Mögöttük Mr. Marshall bámult a kis szuvenír boltja síküveg ablakán keresztül. Legalább neki nem volt az orra rányomva az üvegre.

Még.

A fény zöld lett és sietségemben, hogy meneküljek, gondolkodás nélkül beletapostam a gázpedálba. A motor vicsorgott, mint egy vadászpárduc, a kocsni olyan gyorsan előre zökkent, hogy a testem belecsapódott a fekete bőrülésbe és a gyomrom nekilapult a gerincemnek.

-Ajh. – ziháltam, ahogy ügyetlenkedtem a pedállal. Elvesztettem a fejem, megtapostam a pedált. A kocsni megbillent, majd teljesen leállt.

Nem viselném el, ha látnám a reakciókat. Ha volt bármilyen kétség azzal kapcsolatban, hogy ezt az autót ki vezette, akkor az eltűnt. A cipőm orrával nyomtam le finoman a gázpedált egy fél milliméternyire és a kocsni megint előre zökkent. Sikerült elérnem a célokat, a benzinkutat. Ha nem rohantam volna annyira... egyáltalán nem kellett volna bejőnnöm a városba. Meg kellett volna lennem sok dolog nélkül, mint például Pop-Tarts és cipőfűzők, hogy elkerüljem a nyilvánosságot.

Rohantam, mint aki versenyben van, kinyitottam a tanksapkát, lehúztam a kártyám, és a csővég már a tankban volt másodperceken belül. Természetesen semmi nem volt, amivel elérhettem volna, hogy a számok a kijelzőn felgyorsuljanak. Lomhán pörögtek, mintha engem akartak volna bosszantani.

Nem volt napfény idekinn - tipikus esős nap a washingtoni Forksban - de még mindig azt érzetem, hogy reflektort irányítanak rám, ami felhívja a finom gyűrűt a bal kezemen. Olykor, mint most, érzem a tekinteteket a hátamon, azt érzem, hogy a gyűrű villog, mint egy neonreklám: Nézz rám, nézz rám.

Hülyeség volt annyira öntudatosnak lenni és én tudtam ezt. Apun és anyun kívül tényleg számít, hogy az emberek mit beszélnek az eljegyzésemről? Az új kocsimról? A rejtélyes felvételemről az Ivy Nyelvi Főiskolába? A ragyogó fekete hitelkártyámról, ami vörösen izzónak tűnt a hátsó zsebemben?

-Igen, kit érdekel, mit gondolnak. – motyogtam halkán.

-Ööö... kisasszony? – egy férfihang szólított meg.

Megfordultam, de reméltem nem nekem szólt. Két ember állt egy luxus SUV mellett egy vadiúj kajakkal felkötözve a tetejére. Egyikük sem nézett rám, mindketten az autót csodálták.

Személy szerint nem értettem. De akkor is, büszke voltam, hogy meg tudtam különböztetni a Toyota, a Ford és a Chevy szimbólumát. Ez a kocsi fényesen fekete volt és csinos, de akkor is, számomra csak egy kocsi volt.

-Bocsánat, hogy zavarlak, de elmondanád, milyen fajta az autó, amit vezetsz? – kérdezte a magasabbik.

-Öh.. egy Mercedes, ugye?

-Igen. – mondta udvariasan a férfi, amíg az alacsonyabb barátja forgatta szemeit a kérdésemre. -Tudom. De csodálkoztam, ez...te egy Mercedes Angyal-t vezetsz?

A férfi tisztelettel mondta ki a nevét. Volt egy olyan érzésem, hogy ez a srác jól kijönne Edward Cullen-nel, az én...vőlegényemmel (közel járt az igazsághoz, csak napok voltak az esküvőig).

-Ezt még nem hozták be Európába. – folytatta a férfi. – pláne nem ide.

Amíg a szemei követték az autóm körvonalait - nekem ez nem tűnt másnak, mint bármilyen más Mercedes Szedán, de mit tudom én? - én olyan szavakon gondolkodtam, mint vőlegény, házasság, férj, stb.

Csak nem tudtam összerakni ezeket a fejemben.

Egyfelől, megalázó volt gondolni a fehér ruhákra és a csokrokra. De főleg, Nem tudtam kibékíteni tiszteletreméltó, tompa férj fogalmát az én Edward fogalmammal. Ez olyan, mint mikor egy arkangyal szerepét osztod egy könyvelőre; nem tudtam elképzelni őt semmilyen közhelyes szerepben.

Mint mindig, amint elkezdtem Edwardról gondolkodni, megcsapott a fantázia szédítő pörgése. Az idegen megköszörülte a torkát, hogy felhívja a figyelmem; még mindig az autó márkájáról és modelljéről várt választ.

-Nem tudom. – mondtam neki őszintén.

-Nem bánod, ha csinálok egy képet róla?

Eltartott egy percig, hogy feldolgozzam.

-Tényleg? Egy képet akarsz a kocsiról?

-Persze, senki sem fog hinni nekem, ha nem teszem.

-Oh, oké. Persze.

Lassan félretettem a csővéget és belopóztam az első ülésre, hogy elbújjak, míg a rajongó előhalászott egy hatalmas profi fényképezőgépet a hátizsákjából. Ő és a barátja megfordultak pőzoltak a motorháztetőnél, majd a hátsó feléhez mentek képeket készíteni.

-Hiányzik a teherautóm. – nyafogtam magamban.

Nagyon nagyon kényelmes - túl kényelmes. A teherautóm utolsó lihegése épp azután egy héttel volt, mikor Edward és én kompromisszumot kötöttünk, hogy kicserélhesse a teherautóm, mikor az meghal.

Edward szerint ez várható volt; a teherautóm hosszú, teljes életet élt és a természeti ideje lejárt.

Szerinte. És természetesen nem tudtam ellenőrizni a történetét vagy megpróbálni feltámasztani a teherautóm a halálból. A kedvenc szerelóm...

Nem gondolkodtam ezen tovább, nem engedve, hogy befejeződjön a gondolat. Helyette hallgattam a férfiak hangját odakint, amit az autó fala lehalkított.

-... a online video-ban nekiment egy lángszórával. És ez nem sértette fel a festéket.

-Persze, hogy nem. Végigmehetnél egy tankkal ezen a bébin. Nem sok ilyen van a piacon. Közel-Keleti diplomatáknak tervezték, fegyverkereskedőknek és főleg drogbáróknak.

-Azt gondolod, hogy ő valami...?- hangzott a rövid, halk kérdés. Behúztam a nyakam, az arcom lángolt.

-Uh.-mondta a magasabb.-Talán. Nem tudom elképzelni, minek neked egy sötétített üvegre és négyezer fontos páncélzatra körülötte. Veszélyes lehet elmenni valahova.

Páncélzat. Négyezer fontos páncélzat. És sötétített üveg? Szép. Mi történt a jó régimódú golyóállóüveggel?

Nos, legalább volt egy kis értelme, ha csavart humorézékkal rendelkezel.

Ez úgy történt, hogy Edward kihasználta az alkunkat, hogy sokkal többet adjon, mint ígérte. Beleegyeztem, hogy lecserélje a teherautóm, mikor szükséges volt, persze nem számítva arra, hogy az a pillanat nagyon hamar eljön.

Mikor kényszerítettek, fogadjam el, hogy a teherautóm nem létezik többé, akkor egy még élő klasszikus Chevys hasonmást akartam pótlásnak, tudtam, az ő ötlete a cserére zavarba fog ejteni. A bámulásokra és suttogásokra gondoltam. Igazam volt abban. De a legsötétebb képzeleteimben sem láttam előre, hogy ő két autót fog nekem szerezni.

Az „előtte” és az „utána” autót, magyarázta, miután megkaptam. Ez volt az „előtte” autó. Azt mondta, ez egy kölcsönautó és megígérte, hogy ő az esküvő után visszaküldi. Ennek az egésznek semmi értelme sem volt. Mostanáig.

Haha. Mert én annyira törékenyen ember voltam, szóval balesetre hajlamos, a saját veszélyes balszerencsém áldozata, kétségkívül szükségem volt egy tank-ellenálló autóra, ami megvéd engem. Nevetséges. Biztos voltam benne, hogy ő és a testvérei sokáig mulattak ezen a hátam mögött.

Vagy talán...csak talán...egy kis hang súgta a fejemben. Ez nem vicc, bolond. Talán ő tényleg aggódik miattad. Nem ez volt az első, hogy megerőltető volt neki megvédenie téged.

Sóhajtottam.

Az „utána” autót még nem láttam. Azt elrejtették mélyen egy sötét sarokban Cullenék garázsában. Tudtam, hogy a legtöbb ember mostanra megleste volna, de én tényleg nem akartam tudni. Valószínűleg nincs páncélzat azon a kocsin, mert nekem nem lesz rá szükségem a nászút után.

A virtuális elpusztíthatatlanság csak egy a sok mellékes dologból, amit nagyon vártam. A legjobb rész abból, hogy Cullen vagy nem a drága autók és a lenyűgöző hitelkártyák voltak.

-Hé. – szólt a magas férfi, tölcsért csinálva a kezéből az üvegen, úgy próbált benézni.

-Végeztünk. Nagyon köszönjük!

-Szívesen. – szóltam vissza és feszülten elindítottam a motort, enyhén nyomtam, nagyon finoman a gázpedált.

Mindegy hányszor hajtottam le az otthonos úton hazafelé, még mindig nem tudtam nem észrevenni a szórólapokat a háttérben. Mindegyik telefonpóznára és utcai jelzőtáblákra voltak ragasztva, olyan volt, mint egy friss pofon az arcba. Egy jól megérdemelt pofon az arcba. Az agyam visszaszívott mindent, amit közvetlenül előtte gondoltam. Nem tudtam kikerülni ezt az utat. Nem tudtam...a képek a kedvenc szerelőmről rendszeresen visszahúztak a múltba.

A legjobb barátom. Az én Jacobom.

A LÁTTA EZT A FIÚT? szórólapok nem Jacob apjának ötlete volt. Ez az én apámé volt, aki rengeteg szórólapot nyomtatott és az egész városban kirakta őket. És nem csak Forks-ban, hanem Port Angeles-ben, Sequim-ben, Hoquiam-ban, Aberdeen-ben és

minden más Olympic Peninsulai városban. Meggyőződött arról, hogy a Washington állambeli rendőrállomások falain is kinn van. A saját örsén volt egy egész parafaáblája, ami Jacob megtalálására szentelt. A tábla jórészt üres volt, ami nagyon csalódottá tette. Apunak leginkább a reagálás hiánya okozott csalódást. A legjobban Billy-ben, Jacob apjában és egyben legjobb barátjában csalódott. Billy nem akart belekeveredni a 16 éves "szökevény" keresésébe. Billy megtagadta a szórólapok kirakását La Push-ban, a rezervátum tengertpartján, ami Jacob otthona volt. Külsőleg beletörődött Jacob eltűnésébe, mintha nem is létezett volna. Szerinte, Jacob felnőtt. Hazajön, ha akar.

Billy álláspontja nyugtalanított. Nem raktam ki sehova szórólapokat. Mert mindketten, Billy és én is tudtuk Jacob hol van, és tudtuk azt is, hogy senki sem látta ezt a fiút. A szórólapok kitétele a szokásos nagy, kövér gombócott okozta volna a torkomban, a szokásos szűrő könnyeket a szememben, és örültem, hogy Edward odakint vadászik ezen a szombaton. Ha Edward látná a reakciómat, csak ő is szörnyen érezné magát.

Persze, volt hátránya annak, hogy szombat volt. Ahogy lassan és óvatosan befordultam az utcámban, megláttam az apám járőr-kocsiját a házunk előtt. Megint elugrott halászni. Még mindig duzzogott az esküvő miatt. Tehát nem tudtam használni a benti telefont. De nekem hívnom kellett...

Leparkoltam a járdaszegélynél, a Chevy szobor mögött és előhúztam a telefont a kesztyűtartóból, amit Edward adott nekem veszély esetére. Tárcsáztam, hosszan a "vége" gombon tartva az ujjam, míg a telefon csöngött. Elővigyázatosságból.

-Hallo?- Seth Clearwater vette fel, és megkönnyebbülten sóhajtottam. Mindig nyuszi voltam beszélni a nővérel, Leah-val. A szavai "leharapták" a fejem, mikor Leah beleszólt.

-Hé, Seth, itt Bella.

-Oh, szia, Bella! Hogy vagy?

-Jól.

-Friss hírek miatt hívsz?

-Médium vagy.

-Nem igazán. Nem vagyok Alice. Csak kiszámítható vagy. – viccelt. A Quileute falka és La Push között csak Seth érezte jól magát, főleg, mikor megemlítette Cullenék nevét. Egyedül viccelődött ezeken a dolgokon, különösen a majdnem-mindentudó-sógornőmön.

-Tudom.-hezitáltam kicsit.-Hogy van?

Seth sóhajtott.

-Úgy, mint mindig. Nem fog beszélni, pedig mi tudjuk, hogy hall minket. Tudod, próbál nem emberként gondolkodni. Csak az ösztöneit követi.

-Tudod, hol van most?

-Valahol Észak-kanadában. Nem tudom megmondani melyik részen. Nem nagyon figyel az állam nevére.

-Bármilyen utalás...

-Nem jön haza, Bella. Sajnálom.

Nyeltem.

-Oké, Seth. Tudtam azelőtt, hogy megkérdeztem. Nem tehetek róla, hogy segíteni akarok.

-Igen. Mi mind ugyanazt szeretnénk.

-Köszö, hogy beszéltél velem, Seth. Tudom, hogy a többiek nehezen élik ezt meg.

-Nem a legnagyobb rajongóim. – felelte vidáman. – Hülyeség, szerintem. Jacob választott, te választottál. Jake-nek nem tetszik a hozzáállásunk. Persze, az sem villanyoztam fel, hogy láttad rajta.

-Nem beszélt veled?-ziháltam.

-Nem tud elrejtteni mindent előlünk, pedig keményen próbálja.

Szóval Jacob tudta, hogy aggódom. Nem voltam biztos abban, hogy mit érzek. Nos, legalább ő tudta, nem tűntem el teljesen a napnyugtában és feleljettem el őt. Lehet elképzelte, képes rá.

-Feltételezem, látlak az... esküvőn. –mondtam, kipréselve a szót a fogamon keresztül.

-Igen, és én anyu ott leszünk. Jó, hogy meghívtál minket.

Megmosolyogtam a lelkesedést a hangjában. Bár meghívni Clearwateréket Edward ötlete volt, örültem, hogy gondolt rá. Jó lenne, ha Seth ott lenne. Egy kapocs, bár vékony, az elveszett vőfélyemmel.

-Nem lenne ugyanaz nélküled.

-Mondd meg Edward-nak, hogy üdvözlöm, oké?

-Persze.

Megráztam a fejem. A barátság, amit Edward és Seth között kialakult valahogy még mindig megilyesztett. Ez egy biztosíték volt, bár a dolgoknak nem így kellene lenniük. A vámpírok és a vérfarkasok, köszönik szépen, ki tudtak jönni egymással, ebben egy véleményen voltak. Nem mindenkinek tetszett ez az ötlet.

-Ah. – mondta Seth, a hangja egy oktávval feljebb lépett. – Leah hazajött.

-Oh, szia!

A vonal megszakadt. Otthagytam az ülésen és felkészítettem magam szellemileg, hogy belépjek a házba, ahol Charlie várt. Szegény apunak annyi mindennel kellett foglalkoznia. Jacob-a-szőkevény volt a tetőpont a túlterheltségben. Majdnem úgy aggódott miattam, az ő éppen-hogy-törvényesen-felnőtt lánya miatt, aki Mrs.-é válik pár napon belül.

Lassan sétáltam keresztül a fényárban, miközben arra az éjszakára gondoltam, mikor elmondtuk neki. Mikor Charlie motorcsónakja bejelentette a visszatérését, a gyűrű hirtelen száz fontos súlyú lett az ujjamon Bele akartam rakni a bal kezem a zsebembe vagy talán ráülni, de Edward hideg, kemény fogása elől tartotta.

-Ne idegeskedj, Bella. Gondolj arra, hogy nem gyilkosságot jelentesz be.

-Könnyű mondani.

Hallottam apám csizmáinak vészjósló hangját a bejáratnál. A kulcs csörgött a már nyitott ajtóban. A hangja arra horrorfilmrészletre emlékeztetett, mikor az áldozat rájön, hogy elfejtette bezárni az ajtót.

-Nyugodj meg, Bella. – suttogta Edward, hallva a gyorsuló szívdobogásom.

Az ajtó nekivágódott a falnak, én meghátráltam, mintha bűnös lennék.

-Hé, Charlie. – szólt teljesen nyugodtan Edward.

-Nem!-tiltakoztam a lélegzetem alatt.

-Mi? – suttogott vissza Edward.

-Várj, míg felakasztja a fegyverét.

Edward kuncogott és hátrasimította bronzos haját. Charlie a sarok felől jött, még mindig az egyenruhában, még mindig felfegyverzetten, és megpróbált nem grimaszolni, mikor meglátott minket a kanapén ülni. Mostanában sok erőfeszítést tett, hogy megkedvelje Edward-ot. Persze, ezután a bejelentés után biztos volt, hogy azonnal befejezi az erőlködést.

-Hé gyerekek, Mi újság?

-Beszélni akarunk veled.-mondta Edward. – Van néhány jó hírünk.

Charlie arckifejezése barátságosból azonnal feszültté vált.

-Jó hírek? – dörmögte Charlie, keresztülnézve rajtam.

-Ülj le, apu.

Felemelte egyik szemöldökét, öt másodpercig engem bámult, majd hátradőlt a székben és egyenesen ránk figyelt.

-Nem kell aggódnod, apu.-mondtam azonnal megszakítva a csendet.-Minden oké.

Edward grimaszolt és tudtam, hogy ez az oké szóra vonatkozott. Valószínűleg jobban használt volna valami, mint csodálatos vagy tökéletes, vagy dicsőséges.

-Biztos, Bella, biztos. Ha minden a legnagyobb rendben, mik azok az izzadság cseppek a homlokodon?

Elnéztem a mogorva tekintetéből, alázatosan Edwardra, és ösztönösen letöröltem a homlokomról a bizonyítékot.

-Terhes vagy! – robbant ki Charlie-ból. – Terhes vagy, ugye?

Bár a kérdést nekem szánta, dühösen nézett Edward-ra, és megesküdtem volna, hogy láttam a kezét a fegyver felé mozdulni.

-Nem, persze, hogy nem! – meg akartam bökní Edwardot a bordáinál, de tudtam, hogy az csak nekem okozna horzsolást.

Mondtam Edward-nak, hogy az emberek, egyből erre a következtetésre jutnak! Épelméjű emberek mi mást gondolhatnak arról, hogy 18 évesen megházasodik valaki? (forgattam a szemeim a válaszára. Szerelem. Persze.)

Charlie szikrázó tekintete megvilágosodott. Elégé jól ismerte az arckifejezéseimet, mikor elmondom az igazságot, és most hitt nekem.

-Oh. Sajnálom.

-Bocsánatkérés elfogadva.

Hosszú szünet következett. Eután, rájöttem, mindenki arra vár, hogy mondjak valamit. Rémulten felnéztem Edward-ra. Nem tudtam, hogy mondjam ki a szavakat. Rám mosolygott, azután kihúzta magát és apához fordult.

-Charlie, tudom, hogy nem úgy tettem, ahogy kellene. Tradicionálisan, nekem először meg kellett volna kérdeznem téged. Nem gondolok semmi tiszteségtelenségre, de mióta Bella igent mondott, én nem akarom az esélyt csökkenteni, így nem a kezét kérem tőled, hanem az áldásodat. Összeházasodunk, Charlie. Jobban szeretem őt, mint a világon bármit, jobban, mint az életemet, és valami csoda által, ő is szeret engem. Áldásodat adod ránk?

Nagyon nyugodtnak, biztosnak hangzott. Miközben hallottam a teljes bizalmat a hangjában, egy ritka pillanatát tapasztaltam a bepillantásnak. Láttam, hogy keresi a megfelelő szavakat. Ezután észrevettem Charlie arcán, hogy pillantása a gyűrűre esett. Visszatartottam a lélegzetem, amíg a bőre színt váltott. Világosból vörösre, vörösről lilára, liláról kékre. Elkezdtem felállni, nem voltam biztos abban, mit teszek; talán használom a Heimlich manővert meggyőződni arról, hogy nem fuldoklik, de Edward megszorította kezem és mormolt egy "adj neki egy percet"-et, szóval vártam, hogy megszólaljon. A csend sokkal hosszabb volt. Majd, fokozatosan, árnyalatonként Charlie színe visszatért a normálisba. Ajkait és szemöldökei összehúzta. Felismertem a "mélyen gondolkodó" kifejezést. Sokáig gondolkodott kettőnkéről, és éreztem, hogy Edward megnyugszik mellettem.

-Sejtettem, nem lepődtem meg annyira. - mormolta Charlie. -Tudtam, hogy nekem elég hamar kell majd valamivel, mint ez, foglalkoznom.

Kifűjtam magam.

-Biztos vagy benne?-kérdzte Charlie dühösen rám nézve.

-Száz százalékig biztos vagyok Edward-ban.-mondtam anélkül, hogy gondolkoztam volna.

-Házasság, tényleg? Miért van ez a siettség?-szeme gyanúsan nézett engem.

A sietség volt az igazi ok, mert minden egyes nappal közelebb értem a 19-hez, míg Edward maradt az a 17 éves tökéletesség, ami volt kilencven éven keresztül. Nem, nem ez volt a fő tényező, amiért házasságra adtam a fejem, hanem mert a házasság volt a feltétel a finom és gubancos kompromisszumban, amit Edward és én kötöttünk, hogy elérjem, változtasson át halandóból halhatatlanná. De ezeket a dolgokat nem tudtam Charlie-nak megmagyarázni.

-Együtt megyünk a Dartmouth-ra, Charlie.-emlékeztette Edward. - Szeretném jól csinálni, a helyes módon. Ez volt az oka. - vont vállat.

Ő nem túlzott; a II. világháború alatt megszerzett szellemben éltek. Charlie oldalra húzta száját. Szavakat kereset, hogy vitatkozzon. De mit mondhatna? Jobban szeretném, hogy először bűnben élj? Ő egy apa; a kezei meg voltak kötve.

-Tudtam, hogy ez lesz. – motyogta magában. Majd hirtelen az arca tökéletesen sima és üres lett.

-Apu?- szóltam aggódva. Ránéztem Edwardra, de nem tudtam olvasni az ő arcáról sem, aput nézte.

-Ha!-robbant ki Charlie-ból. Felugrottam az ülésemből. – Hahaha!

Hitetlenül bámultam, amint Charlie görnyedve nevetett; egész teste reszketett benne. Edwardra néztem a magyarázatért, de Edward összeszorította ajkait, próbálta a nevetést magában tartani.

-Okay, rendben. – fuldoklott Charlie. – Házasság. – újabb nevetésbe remegett bele. – De...

-De mi? – kérdeztem.

-De neked kell elmondanod az anyádnak. Én nem mondok egy szót sem Renee-nek! Mind a tiéd! – hangos nevetésben tört ki.

A kezemet a kilincsen tartottam, mosolyogtam. Persze Charlie szavai megrémítettek engem. Az utolsó végzet: elmondani Renee-nek. A korai házasság a fekete listájának tetején állt megelőzve a kölyökkutyák leforrázásánál. Ki láthatná előre válaszat? Én nem. Persze Charlie sem. Talán Alice, de nem gondoltam arra, hogy megkérdezzem őt.

-Nos, Bella. – mondta Renee, miután eldadogtam a lehetséges szavakat: Hozzámegyek Edward-hoz. Túl sokat vártál, hogy elmondd nekem. A repülőjegyek csak drágábbak lettek. Ohh. – zsörtölődött. – Gondolod Phil stábja elmegy? El fogja rontani a képeket, ha nem öltönyben lesz...

-Várj egy kicsit, anyu. – ziháltam. Mit gondolsz, miért vártam ennyit? Én csak el-el...-nem voltam képes kimondani az elfoglalt szót. – vártam, hogy a dolgok rendeződjenek, tudod, ma.

-Ma? Tényleg? Ez a meglepetés. Feltételeztem.

-Mit feltételeztél? Mit feltételeztél?

-Nos, mikor meglátogattál áprilisban, úgy tűnt a dolgok eléggé összeforrtak, ha tudod, mire gondolok. Nem nehéz rajtad kiigazodni, édesem. De nem mondtam semmit, mert tudtam, az nem vezet semmi jóra. Pontosan olyan vagy, mint Charlie. – sóhajtott lemondóan. – ha eldöntesz valamit, nincs más út. Persze, pontosan úgy, mint Charlie, te is kiállsz a döntéseid mellett.

És ekkor kimondta az utolsó dolgot, amit valaha hallanék az anyámtól.

-Ne kövesd el a hibáimat, Bella. Úgy gondolom ez az, amiért félsz tőlem. - kuncogott. – Amit gondolok. És tudom, mondtam sok dolgot a házasságról és hülyeségeket, és nem vonom vissza őket, de rá kell jönnöd, hogy azok a dolgok csak rám vonatkoznak. Te teljesen más ember vagy, mint én. Te elköveted a saját hibáidat, és biztos vagyok benne, hogy lesz olyan rész az életedben, amit sajnálni fogsz. De az elkötelezettség sosem volt problémád, kicsim. Neked több esélyed van arra, hogy ez működjön, mint a legtöbb

negyven évesnek, akit ismerek. – nevetett újra Renee. – Az én kicsi középkorú gyerekem. Szerencse, hogy találtál egy másik öreg lelket.

-Te nem vagy... mérges? Nem gondolod, hogy ez egy hatalmas hiba?

-Nos, biztos azt kívánnám, hogy várj pár évet. Azt gondolom, úgy látom, elég öreg vagyok, hogy anyós legyek, nem? Ne válaszolj. De ez nem rólam szól. Ez rólad szól. Boldog vagy?

-Nem tudom. Én testen-kívül-lebegőnek érzem magam éppen.

Renee kuncogott.

-Boldoggá tesz téged, Bella?

-Igen, de...

-Akarsz valaha valaki mást?

-Nem, de...

-De mi?

-De nem fogod azt mondani, hogy ez olyan, mint minden más szerelmes tizenéves szerelme?

-Te sosem voltál tizenéves, kcisim. Tudod, mi a legjobb neked.

Az elmúlt néhány hétben, Renee váratlanul belevetette magát az esküvő tervezésébe. Edward anyjával, Esme-vel, mindennap órákat töltöttek telefonálással. Nem voltak rokonok közötti nézeteltérések. Renee imádta Esme-t, de kételkedtem abban, hogy bárki megértené ezt a szeretetreméltó majdnem-anyós kapcsolatot. Ez máris aggasztani kezdett. Edward családja és az enyém együtt gondoskodott az esküvőről anélkül, hogy én tennék vagy tudnék bármit tenni, vagy sokáig gondolkoznék.

Charlie természetesen dühös volt, de az édes része az volt, hogy nem rám. Renne volt az áruló. Arra számított, hogy a játszma nehéz lesz. Mit tehetne most, mikor az utolsó fenyegetettség - elmondani anyunak - teljesen alaptalannak bizonyult. Nem tudott semmit se tenni, és tudta ezt. Úgyhogy a ház körül lézengett, és olyasmiket motyogott, hogy hogy volt képes megbízni bárkiben is a világon...

-Apu? – szóltam, mikor benyitottam a bejárati ajtón. – Itthon vagyok.

-Várj csak, Bells, maradj ott.

-Hm? – kérdeztem automatikusan.

-Adj egy percet. Ouch, add ide nekem, Alice.

Alice?

-Sajnálom, Charlie. – válaszolt Alice trillázó hangja. – Jól vagy?

-Vérzem.

-Jól vagy. Nem repedt meg a bőr. Higyj nekem.

-Mi folyik ott? – kérdeztem hezitálva a bejáratnál.

-Harminc másodperc, kérlek, Bella. – mondta Alice. – A türelmed meg lesz jutalmazva.

-Hm... - tette hozzá Charlie.

A lábamon kopogtam, számoltam mindegyik ütést. Mielőtt a harminchoz értem volna, Alice megszólalt.

-Oké, Bella, bejöhetsz.

Elővigyázatosan mozogtam, megkerülve a kis sarkot a nappaliba menet.

-Oh. – fújtam. – Oh. Apu. nem tűnsz...

-Ostobának? – szakított félbe Charlie.

-Inkább azt gondoltam, hogy udvarias.

Charlie elpirult. Alice megfogta a könyökét és behúzta egy lassú forgásba, megmutatva ezzel a sápadt szürke öltönyt.

-Szedd le rólam, Alice. Idiótán nézek ki.

-Senki sem, akit én öltöztetek, néz ki idiótának.

-Igaza van, apu. Mesésen nézel ki! Mi az alkalom?

Alice forgatta a szemét.

-Az utolsó simítások. Kettőtökért.

Először lehámoztam tekintetem a szokatlanul elegáns Charlie-ról és megláttam egy fehér ruhásakat gondosan letéve a kanapéra.

-Ahh...

-Menj a boldog helyed felé. Nem fog sokáig tartani. - Vettem egy mély lélegzetet és becsuktam a szemem. Miközben csukva tartottam őket, megbotlottam a lépcsőn a szobám felé menet. Fehérneműre vetkőztem és kiegyenesítettem a karjaim.

-Azt hitted, hogy bambuszszálkákat raktam a körmeid alá? -motyogta Alice magában, ahogy engem követett. Nem figyeltem rá. A boldog helyemen voltam.

Az én boldog helyemen, ahol az egész esküvői kellemetlenségnek vége volt és kész. Mögöttem voltak. A már elfojtott és elfelejtett dolgok. Egyedül voltunk, csak Edward és én. A beállítás homályos volt és állandóan mozgott. Ez hasonlított a felhővel borított ködös városra egy antarktisi éjjelen-mert Edward a nászutunk helyszínét titokban tartotta, azt akarta, hogy meglepetés legyen. De engem ez nem különösebben érdekelt.

Edward és én együtt voltunk és én a kompromisszum rám eső részét teljesítettem. Összeházasodom vele. Ez nagy dolog volt. És el is fogadtam minden felháborító ajándékát és habár hiábavalóan, bejelentkeztem ősszel a Dartmouth Főiskolára. Most ő következett. Mielőtt vámpírrá változtat engem - az ő nagy kompromisszuma - neki volt még egy másik nagy kikötése.

Edwardnak volt egy kis aggodalma az emberi dolgok iránt, amit fel kéne adnom, azt akarta tapasztaljam meg azokat. A legtöbbjük - például az iskolából - nekem ostobának tűnt. Csak egyetlen egy emberi dolog hiánya miatt aggódtam. Természetesen ez volt az a valami, amire azt kívánta, bárcsak teljesen elfelejteném.

Nos, itt volt az a dolog. Tudtam egy kicsit arról, amivé válni készültem és én már nem volnék emberi. Első kézből láttam újszülött vámpírokat és hallottam azokról a családi történetekről, amik korai vad napjaikról szóltak. Több évig a legnagyobb jellemvonás a szomjúság, és ez elég sok időt venne igénybe, mielőtt újra én lennék. Ráadásul mikor már kontrolálom magam, sosem éreznék úgy, mint most érzek.

Emberi...és szenvedélyes szerelemben. Egy teljes tapasztalatot akartam mielőtt kereskedem a melegséggel, törékeny, feromon-rostált testemmel valami szépért, erősért...és ismeretlenért. Egy igazi nászútra akartam menni Edward-al. És annak ellenére, hogy ő veszélyeztet engem azzal, beleegyezett, hogy megpróbálja.

Én csak bizonytalan voltam Alice tájékozottságában és a ruhában és a szatén simulásában a bőrömmön. Engem pillanatnyilag nem érdekelt, hogy az egész város rólam beszélt. Nem gondoltam a látványosságra, amit én nemsokára adok. Nem aggódtam amiatt, hogy megbotlom a vonaton vagy nevetek a rossz pillanatkor vagy azon, hogy túl fiatal vagyok, vagy a bámészkodó közönség miatt vagy a kimaradt üres ülés miatt vagy amiatt, hogy hol lehet a legjobb barátom. Én Edward-al voltam a boldog helyemen.

2.fejezet

A hosszú éjszaka

„Már most hiányzol”

„Nem muszáj mennem. Maradhatok”

„Mmm”

Egy hosszú, csendes pillanat volt, csak a szívem kalapált, szabálytalan légzésünk ritmusa, ajkaink suttogásának megindító összhangja.

Néha annyira könnyű volt elfelejteni, hogy egy vámpírt csókoltam meg. Mert ő átlagosnak vagy emberinek látszott. Soha egy másodpercre sem tudtam elfelejteni, hogy akit a karjaimban ölelek inkább angyal, mint ember – de mivel elérte hogy semmi ne tűnjön fel abból hogy az ajkai nem tudnak ellen állni az ajkaimnak, az arcomnak, a torkomnak. Állítása szerint túl kísértetiesen vágyakozott a véremre, de az ötletet elvetette, mert én kitudtam gyógyítani bármilyen eziránti vágyából. De tudtam, hogy a vérem szaga által okozott fájdalom még mindig égette a torkát, mintha lángokat lélegzett volna be.

Kinyitottam a szemeim az övéi is kinyitlak, keresgélve nézve az arcomat. Semmi értelme nem volt mikor így nézett rám. Kedvelte, hogy én a díj voltam inkább, mint a felháborítóan szerencsés nyertes.

A tekinteteink egy pillanatra egybeforrtak, arany szemei annyira mélyek voltak, mint a képzeletemben egészen a lelkéig láttam a szemeim keresztül. Ostobának tűnt az a tény, hogy nem létezik a lelke – ez kérdés sem lehetett, még akkor is ha ő vámpír volt. Neki volt a leggyönyörűbb lelke, gyönyörűbb a ragyogó elméjénél vagy az összehasonlíthatatlan arcánál vagy a ragyogó testénél.

Viszonozta a pillantást, mintha ő is látná a lelkemet és mindha szeretné amit lát.

Nem tudott olvasni a gondolataimban, bár ezt rajtam kívül mindenki máséban megtudta tenni. Ki tudja hogy miért – valami működési hiba volt az agyamban, ami immunissá tett minden olyan rendkívüli és ijesztő dolgokhoz, amit néhány halhatatlan tudott. (Csak az elmém volt immunis, a testem még mindig a vámpíroknak volt alávetve, olyan képességekkel, amik működtek, Edward kivétel volt.) De én komolyan hálás voltam ennek a meghibásodásnak, ez volt az ami titokban tartotta a gondolataimat. Így is kínos volt gondolkodni a lehetőségeimen.

Vonzottam az arcát, hogy ismét az enyém legyen.

„Határozott maradás” mormolta egy pillanattal később.

„Nem, nem. Ez a legény búcsúztatód. Menned kell.”

Mondtam a szavakat, de a jobb kezem újjai a bronz hajába zárultak. Bal kezemmel pedig szorosabban öleltem a hátát. Hűvös kezei símogatták az arcomat.

„Legénybúcsúztatót azoknak tartanak, akik, hogy látják a múltást és övék ez az egyetlen nap. Én pedig nem is lehetnék lelkesebb hogy az enyém leszel. Ez nem is volt kérdés soha.

„Igaz” Leheltem elkábulva a hideg nyakától. Ez bájos volt, közel a boldogságomhoz. Charlie

tudatlanul aludt a szobájában, ami majdnem ugyanolyan jó volt, mint egyedül lenni. Összekuporodtunk a pici ágyamon, összehúzódtunk amennyire csak lehetséges volt, mint az afgán emberek arcán lévő kötés úgy vette körül testemet a teste. Utáltam, hogy használnom kellett a takarót, de az eléggé tönkretette a romantikát, mikor elkezdett vacogni a fogam. Charlie észre fogja venni, ha én fázom a meleg augusztusban. Legalább engem bugyolálni kellett, Edward inge a padlón volt, soha nem döbbsentem meg ennyire attól, hogy a teste milyen tökéletes volt – fehér, hűvös és márványként fénylő. A kezemmel játszadoztam kőmellkasán, követtem a lapos, sima mellkasának vonalát, ami bámulatos volt. Egy könnyed borzongás futott keresztül rajta és az ajkai ismét az enyémekeket keresték. Óvatosan megengedtem, hogy tükörsima ajkait nyelvem hegyével simíthassam végig, ismét sójahott. Édes lehelete – hideg és finom volt - hullámként ért az arcomhoz.

Elhúzódott – az az automatikus válasz erre, hogy túl messzire mentek a dolgok, az azonnali reakciói, amikor már akaratosan folytatni akarta.

„Várj!” Mondtam miközben a vállait fogva közelebb húztam magamhoz, az egyik lábammal lerúgtam a dereka körül lévő takarót. „A gyakorlat teszi a mestert” Kuncogott. „Nos akkor nekünk határozottan közel kellene lennünk a tökéleshez, nem így van? Aludtál egyáltalán az elmúlt hónapban?”

„De ez a főpróba” Emlékeztettem, „És különben is csak gyakoroltunk néhány bizonyos jelenetet. Most nincs itt az ideje annak, hogy biztosra menjünk”

Azt gondoltam, hogy nevetni fog, de nem válaszolt a teste mozdulatlan volt, hirtelen feszült. A szeme folyós aranyszíne, megkeményedett. Átgondoltam a szavamaimat, és rájöttem, hogy valójában ő mit hallott bennük.

„Bella...”

„Ne indítsd el ezt megint” mondtam „A megállapodás egy megállapodás”

„Túl nehéz összpontosítani, amir velem vagy. Én – én nem tudok tisztán gondolkodni ilyenkor, és képtelen leszek kontrollálni magamat. Meg fogsz sebesülni.”

„Én jól leszek”

„Bella”

„Shhh”Nyomtam az ajkaimat az övéhez és ezzel sikerült leállítanom kétségbeesett támadását. Az előtt hallottam ezt, hogy ő nem jutott ki ebből az alkuból. Nem én ragaszkodtam ahhoz, hogy először hozzám menjek. Megcsókolt aztán egy pillanatra meghátrált, de meg tudtam mondani hogy nem az volt már mint azelőtt. Aggasztó, mindig aggasztó. Hogy ez mennyivel másabb volna ha nem lenne szükséges miattam aggódnia. Mit csinálna szabadidejében? Kapnia kell egy új hobbit.

„Hogy vannak a lábaid?” kérdezte.

Miközben tudtam, hogy nem szószerint érti, válaszoltam „Pirítós melegen”

„Valóban? Semmi második gondolat? Még nincs túl késő megváltoztatni a gondolataid.”

„Próbálsz megszabadulni tőlem?”

Kuncogott. „Csak biztosra megyek. Nem akarom azt, hogy bármit is tegyél addig, amíg nem vagy biztos magadban.”

„Biztos vagyok benned. A többit meg át tudom élni.”

Habozott, azon töprengtem, hogy ne hogy megint ostobán szóljam el magam.

„Tudod?”

„Nem gondoltam meg magam az esküvővel kapcsolatban – pozitívan állok ahhoz is, hogy a lelkiismeretfurdalásod ellenére életben fogok maradni – de később mi lesz Renée-vel? Mi lesz Charlie-val?”

Sóhajtottam. „Hiányozni fognak.” Rosszabb lesz, hogy én is hiányozni fogok nekik, de én nem akarom hogy fellobbanjanak az érzelmi.

„Angela és Ben és Jessica és Mike”

„A barátaim is hiányozni fognak” Mosolyogtam a sötétben. „Különösen Mike. Oh Mike! Hogyan folytassam?”

Mostmár morgott. Nevettem, de mégis komoly voltam.

„Edward, mi túl voltunk ezen és túl is leszünk. Tudom, hogy nem lesz egyszerű, de ez az amit akarok. Akarlak és akarlak téged örökkön örökké. Egy élet nem elég nekem belőled.”

„Örökre tizennyolc évesnek maradni” Suttogta.

„Minden nő egy valóra vált álom” Kötekedett.

„Soha nem változni...soha nem mozgatni a csatárt”

„Ez mit jelent?”

Lassan válaszolt. „Emlékszel, amikor elmondtuk Charlie-nak hogy összeházasodunk? És ő terhesnek gondolt téged?”

„És arra gondolt, hogy lelő téged?” Nevetve találgattam. „Bevallom másodjára, őszintén fontolóra vette”

Nem válaszolt. „Mi, Edward?”

„Én csak igazság szerint...nos én csak úgy gondolom, hogy igaza lett volna”

„Gah” Ziháltam.

„Annyira tudott valamit, ami miatt igaza tudott lenni. Nekünk is lett volna több lehetőségünk. Utálom, hogy elkell vennem tőled ezt a lehetőséget.”

Vártam egy percet. „Tudom, hogy mit teszek.”

„Hogyan tudhatnád Bella? Nézz anyámra és a nővéremre. Ez nem is olyan könnyű áldozat, mint amennyire hinnéd.”

„Esme és Rosalie éppen, hogy csak boldogul. Ha ez később probléma lenne, tudjuk, hogy mit kell tennünk Esme örökbefogad.”

Sóhajtott, majd hangja vaddá változott. Ez így nem igazság! Nem akarok belőled áldozatot gyártani. Én dolgokat akarok adni neked és dolgokat akarok elvenni tőled. De a jövődet nem akarom ellopni. Ha voltam emberi – Az ajkai fölé emeltem kezeim. „Te a jövőm vagy.”

„Sajnálom. Szomorúnak hangzott, ugye? Kell lennie egy kis lelki erőnek.”

„A lábaid hidegek?”

„Nem abban az értelemben. Száz évet vártam önre, Miss Swan. – Az esküvői szertartás az egy olyan dolog -” Szünetett tartott, majd folytatta – „Oh a szerelem az egy szent dolog.”

„Mi a baj?” Csikorgatta fogait. „Nem kell hívnod a testvéreimet. Látszólag Emmett és Jasper ma nem engedik hogy ma itt maradjak” Közelebb húztam magamhoz még egy másodpercre majd elengedtem. Nem kérhettem, hogy nyerjen Emmettel szemben. „Jó szórakozást”

Nyikorgás hallatszott az ablak felől – valaki acélkörmeivel szándékosan megkarcolta az üveget, szörnyű volt, a hang átjárta a fülemet, még a gerincem is beleremegett.

„Ha nem küldöd ki Edwardot” sziszegte Emmett fenyegetően - még mindig láthatatlanul az éjszakában – „Utána bejövünk”

„Megy már” nevettem. „Mielőtt be nem törnek a házba” –vettem oda neki. Edward a szemeit forgatta, de egy könnyebb mozdulattal lehajolt a lábaihoz az ingjéért. Lehajolt majd megcsókolta a homlokom.

„Aludnod kell. Holnap lesz a nagy nap.”

„Kösz! Ez biztos segít lenyugodnom.”

„Találkozunk az oltárnál”

„Fehérben leszek” Mosolyogtam, hogy ez milyen tökéletesen hangzott.

Nevetve mondta „Nagyon meggyőző” Azután hirtelen guggolásba hajolt – az izmai úgy tekeregtek, mint egy rugó. Eltűnt – nekiereszkedve az ablakomnak, gyorsan még a szemembe pillantott. Kinntről egy elnémított puffanást és Emmett szitkozódását hallottam.

„Neked nem kellene megszidnod őt a késéséért.” Mormoltam magamban, miközben tudtam, hogy hallanak. Jasper arca töprengve nézett az ablakom fele a méz színű hajának ezüstje a felhőkön keresztül áthatoló gyenge holdfény hatására is erősen ragyogott.

„Ne aggódj Bella. Időben haza fogjuk vinni” Hirtelen nyugodtság áramlott szét a testemben, és lelkifurdalásom is jelentéktelennek tűnt. Jasper volt, a saját útját járta mint az ugyanolyan tehetséges Alice is rejtélyesen pontos jóslataival. Jasper adottsága meglehetősen hangulatosabb volt a jövőnél és lehetetlen volt ellenállni annak, hogy ne azt érezzem, amit ő akart.

Ügyetlenül felültem, még mindig összevontam kuszálódva a takaróm alatt. „Jasper? A vámpírok hogyan tartják a legénybúcsút? Nem viszed el egy sztriptíz bárba, ugye?”

„Ne mondj el neki semmit” Morogta Emmett letről. Volt egy másik puffanás is és hallottam, hogy Edward halkán kuncog.

„Nyugi!” Felelte Jasper – és én megnyugodtam. „Nekünk Culleneknek meg van a saját verziónk. Mindössze néhány puma, és grizzly medve. Sokkal több, mint egy átlagos este lenne.”

Azon töprengtem, hogy képes leszek-e valaha fesztelenül kimondani „vegetáriánus” vámpír diéta.

„Kösz, Jasper” Kacsintott egyet, majd leengedte magát testvérei után.

Teljes csönd uralkodott kint. Charlie alig hallható horkolása keresztül bűgött a falakon. Ledőltem a párnám, álmos voltam. Bámultam a holdfényben a kicsi szobám falait és a fehérített cölöpöket a nehéz fedelek alól.

Az utolsó éjszakám ebben a szobában. Az utolsó éjjelem Isabella Swan-ként. Holnap este már Bella Cullen leszek. Bár ez az egész házassági megpróbáltatás tüske volt az oldalamban, azért mégis elkeltt ismernem hogy kedvelem a hangzását.

Megengedtem a gondolataimnak, hogy egy pillanatra tétlenül vándoroljanak, abban reménykedve, hogy közben elnyom az álom. Pár percig riasztónak találtam magamat, aggodalom, mely visszacsúszik a gyomromba, hogy kényelmetlenül érezzem magam.

Jasper távol volt és a kényelmes és békés érzések, mind eltűntek vele együtt.

Holnapi nap, nagyon hosszúnak ígérkezett. Rájöttem, hogy félelmeim többsége hülyeség volt – és nekem éppen saját magamom kellet túljutnom. A figyelem az élet egyik elkerülhetetlen része volt. Még mindig nem illetttem bele a díszletbe. Mindazonáltal volt néhány eléggé klónleges aggodalmam, amik teljes mértékben érvényesek voltak. Először is ott volt az esküvői ruha sorozat. Alice világosan tudatomra adta művészi tehetségét és hogy le kell győznöm a gyakorlatiasságokat. Cullenék lépcsője mellett állva egy lehetetlennek tűnő ruha sorozattal.

Aztán ott volt a vendéglista.

Tanya családja, a denali klán a ceremónia előtt fog megérkezni.

Kényes lenne, hogy Tanya családja ugyanabban a teremben legyen mint a Quileute rezervátumból meghívott vendégek, Jacob apja és Clearwater-ék. A Denali klán nem volt valami rajongója a vérfarkasoknak. Valójában Tanya nővére, Irina nem tért magához az esküvő hallatán. Még mindig forralta a bosszúját a vérfarkasokkal szemben akik megölték a barátját Laurentet(Hisz csak engem akart megölni). Ennek a neheztesnek köszönhetően, mikor Edward ennél a családnál dolgozott, mikor a szükség órája szólította. Ez azokkal a Quileute farkasokkal való valószínűtlen egyezmény volt, amik egész életükben spóroltak, mikor az újszülött vámpírok hordája támadott.

Edward megígérte, hogy nem lesznek veszélyesek a Quileute indiánok. Tanya és az egész családja – azonkívül Irina – szörnyen bűnsnek érezte magát ezért az átállásért. Egy kicsiny fegyverszünet kevés ár volt az adósságukhoz képest, de ez olyan ár volt, ami teljesen elő volt készítve, hogy fizessenek.

Volt egy nagy problémám és egy kisebb is: A törékeny önbecsülésem.

Azelőtt soha nem láttam Tanya-t, de biztos voltam benne, hogy találkozni vele nem lesz az egómnak kedvező tapasztalat. Egyszer mielőtt még valószínűleg megszülettem volna, bepróbálkoztam Edwardnál – nem haragudtam és senkit nem is okoltam amiatt, hogy akarta őt. Ő még mindig szép és nagyon gyönyörű. Bár, Edward világosan – és elképzelhetetlenül – jobban szeret engem, akkor sem tudnám megállni, hogy összehasonlításokat végezzek. Morogtam egy keveset, míg Edward, aki tudta a gyengémet elérte, hogy büntudatot is éreztek.

„Mi állunk a legközelebb hozzájuk, ezt ne felejtsetd el, Bella. Még ennyi idő elteltével is árvának érzik magukat.”

Beleegyeztem, miközben egy grimaszt rejtettem el előle. Tanyaéknak nagy családjuk van, majdnem olyan nagy, mint a Cullené. Volt közülük öt; Tanya, Kate és Irina, Carmen és Eleazar, akik később csatlakoztak, úgy mint például hozzánk Alice és Jasper, mindannyiukban megvolt az a vágy, hogy együttérzőbben éljenek, mint a normális vámpírok.

A teljes klánért, bár Tanya és nővérei ugyanazon az úton voltak, nyugodtak voltak egyedül. Gyászban is voltak. Még nagyon hosszú idővel ezelőtt, nekik szintén volt egy anyjuk. El tudtam képzelni azt a lyukat, ami a családban kelezkezett. Elképzeltem, ahogy a Cullen családnak ezer év után elhagyná a teremője a családot. Nem látnám azt ami most lenne.

Carlisle elmagyarázta Tanyaék történetét a néhány náluk töltött éjszaka alatt az egyikén. Tanya anyjának a története a 29 figyelmeztető mese közül az egyik volt, amelyik illusztrálja a szabályokat, melyekre nekem is szükségem volna, ha csatlakozom a halhatalan világban élni. Csak egy szabály van érvényben lényegében, ami már ezerszer meghiúsult: Tartsd a titkot

Tartani a titkot feltűnően nagy dolog volt – a megélhetést jelentette a Cullenek számára, mielőtt az emberek gyanítani nem kezdték, hogy nem öregednek. Vagy a figyelmes és kíváncsi emberek – étkezési időnél – az útnomádok, mint ahogy James és Victoria éltek. Az ahol Jasper barátai éltek Peter és Charlotte még átélte. Ez azt jelentette, hogy tartani kellett mindennek az irányítását, mint az olyan újszülött vámpírok, akiket létrehoztak, mint Jasper, amikor Maria-val élt. Victoria azon ötlete, hogy újszülött vámpírokat alkosson megbukott.

És ez azt jelentette, hogy nem kellett létre hozni néhány dolgot az első helyben, mert néhány teremtés irányíthatatlanná vált.

„Nem tudom Tanya édesanyjának a nevét”-ismerte be Carlisle az aranyszemei megegyeztek szőke hajának színével. Szomorúan emlékezett vissza Tanya fájdalmára.

Soha nem beszélnek róla, ha el tudják kerülni azt, kézségesen soha nem tudnak rá gondolni.

A nő aki létrehozta Tanya-t, Irinát és Kate-et – aki szerette őket, azt hiszem – sok évvel korábban élt amikor én születtem, a halhatatlan gyerekek pestisének korában. Az, amit gondoltak azzal soha nem fogok tudni egyetérteni. Ők gyermekekből hoztak létre vámpírokat. Nyelnem kellett, hogy visszatartsam a gombócot a torkomban, mikor elképzeltem amit mondott.

„Gyönyörűek voltak” Magyarázott gyorsabban, miközben a reakcióimat figyelte, Carlisle.

„Olyan megnyerőek, és elbűvölőek, el sem képzelheted mennyire. Nem tudtál a közelükben lenni, annélkül, hogy ne szeresd őket.”

„Mindazonáltal őket nem tudták tanítani. Fagyottak voltak a fejlesztés bármilyen szintjéhez, amiket addig megvalósítottak mielőtt megharapták őket. Imádni való kétévesek olyan kis gödröcskéikkel és selypítésekkel, amik egy fél falut tudtak megsemmisíteni dührohamaik alkalmával. Ha éheztek, ettek és a figyelmeztető szavak nem tántorították el őket. Az emberek nem tudták megfékezni őket, rém történetek keringtek és a félelem tűzként terjedt tovább az emberek között.

„Tanya anyja is hozott létre ilyen gyereket, de az okát még a mái napig nem tudtam meg, hogy miért.” Vett egy mély lélegzetet, majd folytatta. „A Volturi is belekeveredett természetesen.”

Én meg mindig meghátráltam, mint ahogy mindig is teszem ennél a szónál, de persze az olasz vámpírok légiója – a saját feltevéseik alapján – ez volt a központja ennek a történetnek. Nem létezne törvény, ha nem lenne büntetés, és nem létezne büntetés, ha senki nem hajtaná be. Az idősek Aro, Caius és Marco uralták a 30 Volturi erőt. Én csak egyszer találkoztam velük, de abban a pillanatban úgy látszott, hogy Aro azzal a elme-olvasás-ajándékával – egy érintés és tudta mindent gondolatát az elmének, amit valaha is gondolt. – ő volt az igazi vezető.

„A Volturi tanítani kezdte a halhatatlan gyerekeket Volturrában lévő otthonuknál és mindenféle a világon. Caius eldöntötte, hogy a fiatalok képtelenek megőrizni a titkot és így meg kellett semmisíteni a vámpírgyerekeket.”

„Azt mondtam neked, hogy ezek a gyerekek szeretni valóak voltak, volt néhány boszorkánytanya – teljesen megtizedelve – akik megakarták védeni őket. A mézszárlás nem volt olyan elterjedt, mint a déli háború, de a maga útjában pusztítóbb volt, mint bármi más. A hosszú ideje fenálló boszorkány tanyák, az öreg hagyományok, és barátok, egyszerre csak mind eltűntek. A halhatatlan gyerekeket még említeni sem szabadott, tabuvá váltak. „

„Amikor még a Volturiban éltem, találkoztam két halhatatlan gyerekkel, tehát így első ézből tudtam meg vonzerejüket. Aro még sok éven keresztül próbálta tanítani a kicsiket a katasztrófa után, amit ők végeztek. Tudod a kíváncsiskodó természet, ő reménytelen volt azzal szemben hogy ezek a teremtmények megszelídíthetők. De végül a döntés egyhangú volt, a halhatatlan gyerekek nem létezhetnek.”

„Ez minden. De a Denali nővérek anyjával kapcsolatban” folytatta az anyjukkal „Az nem teljesen világos ami vele történt” mondta Carlisle. „Tanya, Kate és Irina már teljesen elfelejtették a Volturit mikor az eljött értük egy nap. Az anyjukért és törvénytelen teremtésükért. A tudatlanság volt, ami megmentette Tanyát, és nővérei életét. Aro megérintette őket és látta teljes ártatlanságukat, így őket nem büntették meg az anyjuk bűne miatt.”

„Azelőtt soha egyikük sem látta a fiút, és nem is álmodtak a léteéséről sem, amíg az egyik nap észre nem vették hogy megharapta az anyjuk karját. Csak az lehetett hogy az anyjuk titokban tartotta, hogy védelmezze a lányait. De vajon miért hozta őt létre

elsőként? Ki volt ő, és mit gondolt miért tették ezt vele? Tanya és a többiek soha nem kapták meg erre a kérdések egyikére sem a választ. De nem kételkedtek abban hogy az anyjuk bűnös volt-e és soha nem gondolták, hogy nem bocsájtanak meg neki.

„Mikor Aro támogatta Tanyát, Irinát és Kate-et, Caius még mindig azt akarta, hogy a lányok égjenek. Társbűnösség miatt. Szerencsések voltak, Aro irgalmas volt velük.

Tanya és a nővérei szívből bocsánatot kértek, majd a törvény általi egészséges tisztelettel hagyták el a Volturi köreit. „

Én nem vagyok biztos, hogy hol de úgy vettem észre, hogy az emlékek egy része beszéd közben álommá váltak. Az egyik pillanatban annak tűnt, miközben hallgattam Carlisle visszaemlékezését. Egy darabig Carlisle arcát néztem, majd hirtelen egy pillanattal később már egy szürke, terméketlen mezőn voltam és vastag tömjént égettem a levegőben. De nem voltam egyedül.

A mező központjában lévő alakok összevisszasága mindegyiken csuklyás köpeny, ennek meg kellett volna rémíteni-e engem – ezek csak a Volturi tagjai lehettek és nekem csak az járt a fejemben, amit találkozásunkkor elrendeltek számomra. – De tudtam, ahogy néha befejeztem az álmaimat, hogy láthatatlan vagyok számukra.

A kupacok füstjének illata elért hozzám. Én felismertem az illatot és nem vizsgáltam át a dombokat közelebről. Nem vágytam arra, hogy lássam az arcokat, hisz ezek olyan vámpírok voltak akiken már végrehajtották az tétet, féltem, hogy nehogy felismerjek valakit a parázsló máglya között.

Volturi tagjai körben álltak valami vagy valaki körül, hogy hangjaik nyugtalanságtól emelkedtek föl. Közelebb mentem a köpenyeikhez és kényszerített az álom, hogy meglássanak és ugyanolyan intenzitással vizsgálták azt is aki körülben volt. Gondosan csúszkáltam a magas, sziszegő halotti leplek között, végül megláttam vitájuk tárgyát, felálltam egy kis dombocskára.

Gyönyörű volt, imádni való, Carlisle igazság szerint tökéletesen mesélte el. A fiú egy totyogó két év körüli baba volt. Fényes barna fürtjei keretezték kerubi arcát. Remegett és szeméit becsukva, mintha túl rémült lenne ahhoz hogy végig nézze mi is történik, hogy a halál közelebb lesz minden egyes másodperccel.

Megütött valami, hogy nekem szükségem van arra, hogy megmentsek egyet azokból az édes, csinos és rémült gyerekek közül akit a Volturi elakart pusztítani, és akiknek az ereje már nem is számított volna nekem. Közéjük furakodtam nem törődve azzal, hogy jelenlétem zavarta volna őket. Törtetve szaladtam a fiú irányában.

Csak odatántorogtam, megálltam és tisztán láttam azt a dobúmbocskát amin ült. Nem szikla, se nem föld volt, hanem egy halom lecsapolt, élettelen, emberi test. Túl későn vettem észre az ismerős arcokat. Mindet ismertem. – Angela, Ben, Jessica és Mike – és közvetlen az imádni való kisfiú alatt volt az apám és az anyám teteme.

A gyermek kinyitotta fényes, vérvörös szeméit.

3.fejezet

A nagy nap

Kinyitottam a szemeimet. Néhány percen keresztül, csak ziháltam és forgolódtam, nehéz volt kitörnöm az álmomból. Az ég az ablakomból szürke volt és akkor sápadtból újra kezdtem rózsaszín lenni, vártam, hogy szívem lelassuljon. Amikor már teljesen biztos voltam benne, hogy felébredtem, láttam ismerős, rendetlen szobámat, egy kicsit bosszús voltam magamra. Miért nem tudok az esküvőmről álmodni! Ez a megszállottságom egy zavaros történetet hozott az éjszakámba. Buzgón próbáltam lerázni a rémálmodomat, felvettem a ruhámat és leszaladtam a konyhába, jóval azelőtt, hogy kellett volna. Először

rendbe raktam a lakást, és amikor Charlie felébredt palacsintát sütöttem. Túlságosan ideges voltam, hogy reggelizni tudjak – életvidáman ücsörögtem, ameddig Charlie evett. „Fel kell vened Mr. Weber-t háromkor” – emlékeztettem.

„Ma nincs más csak az, hogy elhozzam Mr. Webert, Bella. Nem valószínű, hogy el fogom felejteni a dolgomat.”

Charlie az egész napot kivette szabadságnak az esküvőmre, és nagyon nyugodt volt. Hébe-hóba a szeme a beépített szekrényen lebegett titokban a lépcső alatt, ahol a horgászfelszerelést tartotta.

„Ez nem csak a munkád. Neked is illő ruhában kell lenned, szalonképesen.”

Haragos tekintetet vetett a tálban lévő gabonapehelyre, és motyogta a szavakat „majom öltöny” a lélegzete alatt. Valaki lelkesen kopogtatott a bejárati ajtón.

„Gondolom neked ez szörnyű,” – mondtam és fintorogtam. „Alice egész nap rajtam fog dolgozni.”

Charlie elgondolkozva bólintott, beleegyezett egy kisebb megpróbáltatásba.

Megcsókoltam a feje búbját, amíg elmentem mellette – elpirult – és akkor tovább mentem az ajtóhoz, hogy beengedjem legjobb barátnőm és leendő nővérem. Alice rövid fekete haja a szokásos módon állt – sima volt és lesimult gyönyörű arcára, amelyen egy különös kifejezést véltem felfedezni. Kivonszolt engem a házból alig egy „Helló, Charlie” felkiáltással a válla fölött. Alice végignézett rajtam, amíg beszálltam a Porscheba.

„Oh, a pokolba, nézd a szemed!” – mondta szemrehányóan. „Mit csináltál? Fennt voltál egész éjszaka?”

„Majdnem.”

Haragos tekintetet lövellt rám. „Tudod, hogy mennyi időbe fog telni, amíg rendbe hozlak, Bella – az én nyersanyagom vagy, rendbe kell hozzalak.”

„Nem ez nem hiszem, hogy neked gond. Nagyobb probléma ha álomba zuhanok az ünnepség alatt anélkül, hogy ki tudnám mondani, hogy „Akarom”, és akkor Edward el fog menekülni.”

Nevetett. „Hozzád vágom a csokrom, ha bezárod a szemed.”

„Kösz.”

„Egyébként bőven lesz időd aludni holnap a repülőgépen.”

Felemeltem a szemöldököm. Holnap, elmélkedtem. Ha mi megyünk ma éjszaka a fogadás után, és mi még holnap is repülőgépen leszünk...nos, mi nem Boise, vagy Idahoba megyünk. Edward nem adott nekem semmilyen célzást. Nem igazán izgultam a

rejtély miatt, de különös volt, hogy nem tudtam hol fogok aludni holnap éjszaka, vagy remélhetőleg hol nem alszom...

Alice rájött, hogy ő most elárult valamit és rosszalotta a dolgot.

„Már készen van az összes csomagod.” – mondta, hogy kizökkentsen.

„Alice, kérlek enged meg, hogy a saját dolgaimat csomagoljam be.”

„Sok mindent becsomagoltam, ami a tiéd.”

„és te visszautasítottál egy vásárlást.”

„Kevesebb, mint 10 óra múlva hivatalosan is a nővérem leszel...ez idő alatt nem kell új ruhanemű.”

Haragosan bámultam ki a szélvédőn, amíg már majdnem a házhoz értünk.

„Még nem jöttek vissza?” – kérdeztem.

„Ne aggódj, itt lesz mielőtt a zene elindul. De te nem láthatod őt, mindegy, hogy mikor ér vissza. Mi ezt hagyományos módon fogjuk csinálni.”

Prüszköltem „Hagyomány!”

„Okay, a menyasszonyon és vőlegényen kívül!”

„Tudod, hogy már kukucskált.”

„Oh ne – én vagyok az egyetlen, aki látott téged a ruhádban. Nagyon vigyáztam, hogy mire gondolok, amikor a közelben volt.”

„Szóval” – mondtam, amikor mi befordultunk. „Látom a díszítést nem apróztad el.”

Három mérfölddel az érkezésünk előtt már láttam a lámpák pislogását. Ezúttal fehér szatén selyem borította a lámpákat.

„Nem pazarolunk, nem szabad. Élvezd ki ezt, mert te nem fogod látni a belső díszítést, amíg nem jön el az idő.” – megrángatott az üres garázs felé a ház közepén, Emett nagy terepjárója mellett haladtunk el.

„Mióta nem láthatja a menyasszony a díszítést?” – tiltakoztam.

„Amióta én szervezem, akarom látni a hatást, amikor lejössz a lépcsőn.”

Eltakarta a szemem, amikor beértünk a konyhába. Az illat áthatolt rajtam.

„Mi az?” – csodálkoztam, amíg bevezetett a házba.

„Túl sok?” – Alice hangja hirtelen aggódó volt. „Te vagy itt az első ember, remélem jól csináltam.”

„Csodálatos illat van.” – biztosítottam – majdnem megrészegít, de egyáltalán nem émelyítő, egybeolvadása a különböző illatoknak és tökéletes.

„Narancsvirág....orgona.. és még valami – igaz?”

„Nagyon jó Bella. Te csak a fréziát és a rózsát nem találtad el.”

Nem engedte el a szemem, amíg el nem értük a fürdőszobáját. Néztam a hosszú pultot, amin az összes holmi az én szépségemet hivatott szolgálni, és kezdtem érezni, hogy milyen álmatlan volt az éjszakám.

„Ez valóban szükséges? Mindegy, hogy mi van rajtam, amikor hozzá megyek.”

Lelökött engem az alacsony rózsaszín székbe. „Nem, nem fogsz akárhogy kinézni, amikor én is itt vagyok.”

„Ők nem félnek, hogy kiszívod a vérük” – motyogtam. Visszahuppantam a székbe és becsuktam a szemem, egy kicsit szundikáltam. Ellazultam és amíg ő a szépítéssel volt elfoglalva pihentem. A bőröm minden egyes négyzetcentiméterét kifényezte.

Ebédidő után Rosalie besiklott a fürdőszoba ajtón, egy pislákoló ezüst köntösben, arany haja egy puha korongba volt fogva a feje tetején. Gyönyörű volt, sírásra készített. Mit vehetnék fel, ha Rosalie is a közelben van?

„Visszajöttök” – mondta Rosalie, és rögtön egy gyerekes kétségbeesés lett rajtam úrrá. Edward itthon van.

„Tartsd őt kinn!”

„Nem fog idejönni” – nyugtatta meg Rosalie. „Igen sok teendője van. Esme befejezteti velük a dolgokat. Akarod, hogy segítsek? Tudom a haját.”

Leesett az állam. A fejem zavaros volt, nem emlékeztem, hogyan kell becsuknom a számat. Nekem soha nem lesz Rosalie a kedvencem a földön. A dolgok mindig is feszültek voltak közöttünk, személyes sértés, hogy most ő akar segíteni nekem. Noha neki volt lehetetlen szépsége, szerető családja, és Emmett a lelki társa, mindemellett nem volt ember és ezért neheztelt. És itt voltam én, mindenem megvolt, amit ő az életben szeretett volna. Nem pontosan úgy, de akkor is.

„Persze” – mondta Alice könnyen. „Te elkezdheted fonni a haját. Egy komoly frizurát akarok. A fátyol itt megy majd alatta.” – kezeivel elkezdte fésülni a hajam, részletesen próbálta ábrázolni, hogy mire gondol. Amikor elfáradt Rosalie kicserélte a kezeit az övéivel, és formálta a hajam gyengéd érintéssel. Alice visszajött a zárcomhoz. Egyszer Rosalie elkészült a hajammal, és Alice elküldte, hogy hozza el a ruhámat, és szóljon Jaspernek, hogy hozza el anyut és Philt a szállodából. Lenn, ezerszer hallottam az ajtót nyitódni és csukódni és majdnem elájultam. A hangok kezdtek felszívárogni. Alice elkészült velem annyira, hogy...fel tudjam venni a ruhámat a hajam és a sminkem ellenére. A térdem remegett, amíg begombolta a gyöngy gombokat, a szaténselyem reszketett ahogy a földre hullott.

„Mély lélegzet, Bella” – mondta Alice. „próbáld meg lenyugtatni a szívedet. Le fogod izzadni a sminked!”

Egy gúnyos kifejezést lövelltem felé. „Rendben leszek.”

„Fel kell öltöznöd. Tudod tartani magad két percig?”

„Um...talán?”

„Alice nekem kell.”

„Már itt az idő?” – mondta Renee, a hangja legalább olyan ideges, mintha én lennék.

„Minden olyan gyorsan történik. Szédülök.”

Mindketten így éreztünk.

„Ölelj meg mielőtt lemegyek.” – ragaszkodott hozzá Renee. „Légy óvatos, nehogy elsírd magad.”

Anyám gyengéden megölelt a derekamnál, akkor elindult az ajtóhoz, csak az arcát fordította újra felém.

„Oh, te jó ég, majdnem elfelejtettem! Charlie, hol a doboz?”

Papa átkutatta a zsebeit és akkor egy kicsi fehér dobozt tett Renee kezébe. Renee kinyitotta a dobozt és odatartotta nekem.

„Valami kék”- mondta.

„Valami régi, nagyon is. Swan nagymamáé voltak” – tette hozzá Charlie. „Mi egy ékszerésszel kicseréltettük a köveket zafírra.”

A dobozban két nehéz ezüst hajtű volt. Sötétkék zafír volt a bonyolult virágos formában a fogak tetején. A lélegzetem is elakadt. „Anyá, apa...nem kellett volna.”

„Alice semmi mást nem engedett nekünk!” – mondta Renee. „minden, amit megpróbáltunk már készen volt.”

Egy hisztérikus vihogás szakadt ki a torkomból. Alice gyorsan belecsúsztotta a fésűket a hajamba. „ez valami régi és valami kék”, elmélkedik Alice, visszalépett néhány lépést, hogy megcsodáljon. „És a ruhád új...így itt –,

Tartott valamit a kezében. Önműködően kinyújtottam a kezemet, és a csipkés fehér harisnyatartó a kezemben landolt.

„Ez az enyém és vissza akarom kapni” – mondta Alice.

Elpirultam.

„Így” – mondta Alice elégedetten. „Egy kis szín – csak ennyi kellett. Teljesen tökéletes vagy.” – egy kis elégedett félmosollyal az arcán, a szüleim felé fordított. „Renee rád lent van szükség.”

„Igen, már megyek.” – Renee lehelt egy csókot felém és kiment az ajtón.

„Charlie, behoznád a csokrokat kérlek?”

Mialatt Charlie nem volt a szobában, Alice a harisnyatartót kivette a kezemből és a szoknyám alatt kezdett manőverezni. Ziháltam és megtántorogtam, amikor a hideg keze a bokámhoz ért., a harisnyatartót a helyére igazgatta. Felállt mielőtt még Charlie visszaért volna a habos fehér csokrokkal. Az illata a rózsának, a fréziának és a narancsvirágnak mintha ködbe burkolt volna.

Rosalie – a legjobb zenész a családban Edward mellett – elkezdett játszani a zongorán. Hiperventillálni kezdtem.

„Gyerünk Bella!” – mondta Charlie. Alicehez fordult idegesen. „Kicsit rosszul néz ki. Gondolod, hogy rendben van?” – hangja messzinek tűnt. Nem éreztem a lábaimat. „Jól van.”

Alice állt szemben velem, lábujjhegyre állt és bámult rám, megfogta a csuklóm erős kezeivel.

„Koncentrálj Bella! Edward lent vár rád.”

Vettem egy mély lélegzetet, hogy visszatérjek a valóságba. A zene lassan átváltott egy új dalba. Charlie megbökte az oldalam. „Bells, itt az idő.”

„Bella?” – kérdezte Alice, még mindig engem nézve.

„Igen” – nyögtem. „Edward. Jól vagyok” – hagytam, hogy kihúzzon a fürdőszobából, és Charliehoz tolt a könyökömnél fogva. A zene hangosabb volt a teremben. A lépcsőn felúszott az illata egy millió virágnak. Én arra koncentráltam, hogy Edward ott vár rám, mialatt nehézkesen elindultam. A zene ismerős volt, Wagner.

„Én jövök” – mondta Alice. „Számolj ötig és kövess engem.” – lassan, kecsesen elkezdett letáncolni a lépcsőn. Nem is gondoltam bele, hogy Alice miért nem a legtökéletesebb nyoszolyólány. Úgy nézek ki mögötte, mintha csak tántorognék. Egy hirtelen trilla szárnyalt át a zenén. Felismertem, hogy itt kell indulnom.

„Ne hagyd, hogy elessek Papa,” – suttogtam. Charlie megrángatta a kezem a karjára és szorosán megfogott.

Egy lépés, egy szünet, mondtam magamnak, amint kezdett menni a lassú ütem a zenében. Nem emeltem fel a szemem, amíg nem voltam biztos benn, hogy stabilan állok a lábamon, habár én hallottam a halk morajokat és susogásokat. A vér elárasztotta az arcom, persze számolhattak vele, hogy a menyasszony elpirul. Amikor a lábfejeim elhagyták az utolsó lépcsőt, még nem láttam őt. Egy rövid pillanatra, csodáltam a gazdagságát a fehér virágoknak, a girlandoknak, amik mind a szobában voltak, a hosszú fehér szalagokat. Aztán a tekintetem levettem a mennyezetről és kerestem a szatén

szövet székeken keresztül – elpirultam attól, hogy mindenki engem néz – végre megláttam őt, egy boltív lótt áll, ami tele van virágokkal és szalagokkal. Alig vettem észre, hogy Carlisle áll mellette, és Angela apja van mögöttük. Nem láttam anyámat, pedig az első sorban ült, vagy új családomat, vagy akármelyik vendégeket – ők még várhatnak. Mind közül csak Edward arcát láttam, kitöltötte a látvány mindenem. Forró arany tekintete, tökéletes arca, amelyen túlcordult az érzelem. És akkor, amikor láttam őt a félelmem elpárolgott és egy ujjongó mosoly tört ki. Hirtelen, csak annyit éreztem, hogy Charlie hozzáért az arcomhoz, csak ez tartott vissza, hogy ne rohanjak át a folyosón hozzá. A zene túlságosan lassú, küzdöttem a lépéseim ritmusával. Szerencsére, a folyosó nagyon rövid. És akkor, végre, végre ott voltam. Edward felém nyújtotta a kezét. Charlie megfogta a kezem és , mint ahogy régen a régi világban lerakta Edward kezébe. Éreztem csodás, hűvös bőrét és otthon voltam. Az esküink egyszerűek voltak, hagyományos szavak, amit már nagyon régóta használtak, de soha nem mentek ki a divatból. Mr. Weber csak röviden beszélt. A végén csak annyit mondott „Míg a halál el nem választ.”, esetünkben megfelelőbb lett volna „Amíg csak élünk”. Abban a pillanatban, amikor befejezte a mondanivalóját, búcsút mondtam a régi életemnek, ami most ért el a rendeltetési helyére. Ostobának éreztem magam, amiért így féltem. Belenéztem Edward ragyogó, diadalmaskodó szemébe és tudtam, hogy győztem. Mert semmi mást nem akartam, csak vele lenni. Próbáltam nem sírva fakadni, amíg nem mondtam ki a kötelező szót.

„Akarom” – sikerült kimondanom, bár közel értelmetlen suttogás lett, villogtattam a szemem, hogy megszáradjanak és lássam őt. Amikor ő mondta a szó győzedelmesen és boldogan csengett.

„Akarom” – mondta.

Mr. Weber férjje és felesége nyilvánított minket, és akkor Edward kezeit az arcomra tette, óvatosan, mintha csak egy finom fehér szirom ért volna az arcomhoz a virágokból. Próbáltam megérteni, keresztül a könnyeim árján, a szinte lehetetlen tényt, hogy ez a különleges személy hozzám tartozik, arany szemeivel úgy nézett rám, mintha ő is könnyezne, bár ez a dolog nem volt lehetséges. Lehajolt az arcomhoz, és én lábujjhegyre álltam, a karjaimat - csokrostól és mindenestől – a nyaka köré fontam. Gyengéden, imádnivalóan csókolt meg, elfelejtkeztem az emberekről, a helyről, az időről, a jelenről...csak azt tudtam, hogy ő szeretett, hogy akart és én is akartam őt. Ő kezdte a csókot, és abba is akarta hagyni, de belekapaszzkodtam, mellőztem a kuncogást és a torkok köszörülését, amit hallottam. Végül kezei visszafogták az arcomat és ő is

visszahúzódott – túl hamar – úgy éreztem. Hirtelen mosolya szórakoztatott, szinte már vigyor volt. De pillanatnyilag a nyilvánosságot kizárva egy mély öröm, a saját örömöm visszhangzott bennem. A tömeg tapsban tört ki, és ő a testünket a barátaink, és családunk felé fordította. Nem tudtam elfordulni a szemétől, hogy lássam őket. Anyám karjai voltak az elsők, amik megtaláltak, akkor láttam az arcát először, amikor vonakodva levettem tekintetemet Edwardról. És akkor éreztem a elindultam a tömegben, áthaladtam rajtuk, minden ölelésen, csak bizonytalanul tájékozódtem róla, hogy ki karjában voltam, figyelmem középpontjában Edward volt. Felismertem a különbséget a puha, meleg ölelését az emberi barátaimnak, és a szelíd, hűvös ölelését új családomnak.

Egy perzselő ölelés viszont más volt, mint az összes többi – Seth Claerwater bátran állt be a tömegbe a vámpírok közé, egy vérfarkas barát.

4.fejezet

A gesztus

Az esküvő simán zajlott a fogadási összejövetelbe – ez a bizonyíték Alice hibátlan tervezésére. A folyó fölött már látszott, hogy alkonyodik; a szertartás pontosan a

megfelelő ideig tartott. A nap lenyugodni készült a fák mögött. A fények pislákolnak a fái között, ahogy Edward a hátsó üvegajtókon keresztül vezetett, a fehérvirágok csak úgy izzottak körülöttünk. Volt vagy tízezer ilyen virág itt kinn, amik illatos sátrorként szolgáltak a táncparkett fölött, melyet a két ősi cédrusfa alatt állítottak fel.

A dolgok lelassultak, és megnyugodtak, ahogy az augusztusi este körbe vett mindent. A kis tömeg széthúzódott a csillagfények puha ragyogása alatt, és az összes barátunk ölelve üdvözölt minket. Most volt idő egy kis beszélgetésre és nevetésre is.

„Gratulálunk srácok” mondta Seth Clearwater, miközben lökdöste a fehér virágfüzért, ami hozzáért a fejéhez. Az anyja szorosán az oldalán állt és óvatos intenzitással nézte a vendégeket. Az arca vékony és vad volt, olyan amit a rövid frizurája csak még jobban kihangsúlyozott. Ez a kifejezés pont olyan volt mint a lányáé Leahé – Csodálkoztam volna ha ugyanilyen arcot vágná az út a szolidaritás egyik bemutatóján is. Billy Black Seth másik oldalán már kevésbé feszült volt, mint Sue.

Mikor ránéztem Jacob apjára, mindig rossz érzés kapott el, hogy két ember helyett csak egyet láttam. Egy öregembert láttam egy toloszékben ráncos arccal és fehér mosollyal amit mindenki látott. Aztán ott volt hogy egy erőteljes sor törzsfő közvetlen leszármazottja, bár a varázslat kihagyta az ő generációját, mégis Billy volt a hatalom egy része és a legenda még mindig. Ez özönlött rajta keresztül és a fiára is aki, ennek az örököse lett, és aki hátatt fordított sorsának. Sam Uley volt ezen legendák és varázslatok főnöke...

Billy szemei meglepően nyugodtnak tünnek, az eseményekre tekintve – fekete szemei szikráztak, mint akinek éppen van néhány jó híre. Lenyűgözött a lélekjelenléte. Pedig ez az esküvő a legrosszabb dolog lehetett számára, ami a legjobb barátja lányával történhet.

Kihívás volt visszatartania az érzelmeit, miközben az esemény már előre jelezte, hogy a megállapodás a Cullenés és Quileutes indiánok között, (Miszertint a vámpírok nem harapnak meg egyetlen embert sem) nem fog sokáig megmaradni. A vérfarkasok tudták, hogy megfog történni, de a Culleneknek fogalmuk sem volt, hogyan reagálnak majd rá a rezervátumiak. A szövetség előtt ez egy biztos támadást jelentett volna. Egy háborút. De most, hogy jobban megismerték egymást megbocsájtást nyert volna az ügy?

Mintha választ kaptam volna a kérdésekre, Seth kitárta karjait Edward előtt aki fél karjával viszonzta ezt az ölelést.

Láttam, hogy Sue finoman megremeg.

„Jó látni, hogy jól mennek a dolgok nálatok, ember” mondta Sam „Boldog vagyok ha látlak titeket.”

„Kösz, Seth. Ez nagyon sokat jelent számomra.” Edward elhúzódott Sethől majd Sue-ra és Billyre pillantott. „Nektek szintén köszönetet kell mondani, hogy támogatjátok ma Bellát.”

„Semmiség” jött a hang mélyről, recsegősen Billy felől, meglepődtem a hangjában lévő optimizmustól. Talán egy erősebb fegyverszünet volt előre látható.

Seth integetett a kezével, majd elköszöntek tőlünk és Billy kerekesszékét az étel irányába kezdte tolni.

Angela és Ben volt a következő a sorban, majd a szüleik, végül Jessica és Mike - akiknek a meglepetésemre fogták egymás kezét. Nem is hallottam, hogy újra összejöttek. Mindenesetre ez jó hírnek számított.

Az ember barátaim után következtek a legfrissebb unokatestvéreim a Denali vámpírklán tagjai. Rájöttem, hogy ezek a vámpírok miatt idegeskedtem - Tanya feltételeztem a szőke göndör hajában lévő eperszínű tincsekről. – megölelte Edwardot. Mellette három másik vámpír arany szemekkel kíváncsisággal bámult engem. Az egyik nőnek hosszú, egyenes, kukoricacelyem szőke haja volt, a másik kettőnek pedig fekete haja egy egy oliva színű tincsel a hajukban, amely kihangsúlyozta kréta fehér arcukat.

Mind a négyen gyönyörűek voltak, amitől csak megfájdult a gyomrom.

Tanya még mindig nem engedte el Edwardot.

„Ah Edward” mondta „Hiányoztál.”

Edward kuncogott és egy gyors manőverrel kiszabadult az ölelésből. Egyik kezét Tanya vállára a másikat pedig a hátára helyezte, majd egy helyes pillantást is vetett rá. „Túl hosszú ide telt el. Tanya, jól nézel ki.”

„Te is”

„Engedd meg, hogy bemutassalak a feleségemnek” Ez volt az első alkalom amikor kimondta, ezt a szót, amióta ez igaz is volt. És látszólag kielégítette, hogy ezt a szót használhatta. A Denali család minden tagja egy könnyed mosollyal fogadta Edward mondataid.

„Tanya, ő itt az én Bellám”

Tanya pont annyira csinos volt, mint amennyire a rémálmaimban láttam. Tekintete beletörődő volt, ahogy rámnézett. Majd a kezét kinyújtotta, hogy az enyémeért nyúljon.

„Isten hozott a családban, Bella” egy kisebb bánattal teli mosoly jelent meg az arcán „Tudod mi itt Carlisle rokonainak tartjuk magunkat és nagyon sajnáljuk a legutóbbi incidenst, amikor nem úgy viselkedtünk ahogy illendő lenne. Előbb vagy utóbb találkozoznunk kellett volna veled. Meg tudsz bocsájtani??”

„Persze” mondta lélekszakadva „Annyira örülök, hogy találkoztunk” A Culleneknél mostmár minden számla ki volt egyenlítve. „Talán ez egy jó fordulat lehet számunkra, eh, Kate?” Fordult a szőke lány fele.

„Elevenen tartja az álmot” mondta aranszemeinek forgatásával Kate. Elvette Tanyától a kezemet, majd finoman megszorította azt. „Isten hozott, Bella” Majd a sötét hajú nő tette kezét Kate kezének a helyére. „Én Carmen vagyok ő pedig Eleazar. És mind nagyon örvendünk, hogy találkozhattunk veled, Bella”

„É-é-én szintén.” dadogtam.

Tanya rápillantott az emberekre akik váraoztak – Charlie és a helyettese, Mark és annak felesége mögött. A szemeik hatalmasak voltak, ahogy befogadták a Denali klánt.

„Találkozhatunk még később. Lesz még rá időnk” Tanya nevetni kezdett, mikor a családjával helyet váltottak.

A hagyományok közül mindegyiket általánosnak tartották. Én majd meg vakultak, ahogy Edwarddal a kést tartottuk a látványos sütemény fölött. – Túl nagy, gondolkodtam a barátokból és a családukából álló viszonylag apró társaságról. A süteményeket egymás arcához tartottuk, Edward derekasan lenyelte az ő adagját, ahogy hihetetlenül figyeltem. Nem tipikus kézséggel dobtam a csokromat Angela meglepődött kezeibe. Emmett és Jasper hangosan nevettek a pírnál, ami az arcomon jelent meg, mikor Edward eltávolította az Alicetől kölcsön vett harisnyakötőt – amit gondosan lecsúsztatott a bokámig – nagyon gondosan a fogaival. Rám nézett, majd egyenesen egy gyors kacsintást lőtt Mike Newton arcába.

És amikor a zene elkezdődött, Edward gondosan maga felehúzott, hisz a miénk volt az első tánc. A táncról való félelmem ellenére kézségesen mentem utána. – különösen attól a résztől féltem, hogy tánc közönség előtt – csak annak örültem, hogy tudtam, hogy ő tart engem. Elvégezte a munka egészét helyettem, és könnyedén pörögtem a fények ponyvájának ragyogása alatt, melyet a fényképező gépek vakui adtak ki magukból.

„Élvezi a partyt Mrs. Cullen?” suttogta a fülemben

Nevettem. Ezt fogom használni egy ideig.

„Egy ideig” emlékeztetett engem. A hangja újjongó volt, majd lehajolt megcsókolni engem, miközben táncoltunk. A fényképező gépek lázasan kattogtak.

A zene váltott és Charlie buzgón kopogtatni kezdett Edward vállán.

Charlie-val már kevésbé volt könnyű táncolni. Ő sem volt jobb nálam, tehát oldalról mozogtunk, hogy biztonságosabban táncoljunk. Edward és Esme is körülöttünk táncolt, hisz szerették Fred Astaire-t és Ginger Rogerst.

„Hiányozni fogsz otthonról Bella. Olyan egyedül leszek” Beszéltem, de a torkomban egy hatalmas gombóc keletkezett. Megpróbáltam viccet csinálni belőle. „Szörnyűnek érzem magam, hogy egyedül hagylak, hogy főzz magadra.” – ez gyakorlatilag bűnös hanyagság. Le tartóztathatnál engem „

Vigyorgott. „Azt hiszem az ételes rész túl fogom élni. Csak hívj fel, amikor éppen ráérsz”

„Ígérem”

Ez kedvesnek látszott, hisz már táncoltam mindenkivel. Jó volt látni az összes régi barátomat, de jobban akartam most Edwarddal lenni, mint máskor eddig. Örültem neki mikor épp egy félpercre szakított félbe, mikor egy újabb tánc következett.

„Mike soha nem nyugszik le, eh?” magyaráztam, mikor Edward egyet pördített rajtam.
„Nem, nekem kell hallgatnom a gondolatait.” „ Szerencsés, hogy még nem rúgtam ki,
vagy rosszabb”

„Igen, az”

„Volt már alkalmad, hogy megnézd magad?”

„ Öö, hát nem miért?”

„Akkor gondolom, nem is tudom, hogy milyen szívszorítóan gyönyörű vagy ma este.
Nem lepődök meg azon, hogy Mike milyen véleménnyel van erről a férjezett nőről.
Abban viszont csalódtam, hogy Alice nem kényszerített, hogy állj a tükör elé és nézd
meg magad.”

„Tudod még mindig túlságosan elfogult vagy”

Sóhajtott egyet, majd megfordított engem, hogy lássam magam az üvegfalon amely,
visszaverte a partyt mint egy hosszú tükör. Edward közvetlenül a párra mutatott, akik
előttünk álltak a tükörben.

„Én, elfogult?”

Igazság szerint megfogott Edward pillantásának visszaverődése. – a tökéletes arca, egy
tökéletes másodpéldánya – egy az oldalánál álló sötét hajú szépséggel. A bőre krém, és
rózsa volt a szemei az izgalomtól ragyogtak. A csillámló fehér ruha, keskeny vonala csak
úgy lobogott, mint egy megfordított tündérkonytliliom, amit annyira ügyesen vágta,
hogy a lány teste elegánsnak majd hogy nem bájosnak tűnt. – legalább is amíg
mozdulatlan maradt.

Miután már tudtam pislogni a csodálkozásomtól, így hagytam hogy elhiggyem, hogy az
ott én vagyok. Edward akit megmerevedett, majd automatikusan hátraforudult, mintha
a nevéen szólították volna.

„Oh”mondta összehúzta a szemöldökét, majd kisimította, mikor elindult kifelé amilyen
gyorsan csak tudott.

Hirtelen, elmosolyodott egy gyönyörű mosoly jelent meg az arcán.

„Mi ez?” kérdeztem

„Ez egy nászajándék.”

„Huh?”

Nem válaszolt, megfogott majd ismét táncolni kezdett velem, az úttal szemben
haladtunk a fényektől lassan eltávolodtunk az éjszaka sötét medrébe a táncparkettől
távol.

Nem hagyta abba, amíg el nem értünk az egyik hatalmas cédrus sötét törzséhez. Edward még a legsötétebb árnyékban is merevnek és idegesnek tűnt.

„Köszönöm” mondta a sötétségbe Edward „Ez nagyon kedves tőled”

„A kedves a második keresztnévem” jött az ismerős hang válasza a sötétségből.

„Közbe vághatok?”

A kezeimet a torkomhoz szorítottam és, ha Edward nem kapott volna el össze is estem volna.

„Jacob” fuldokoltam, majd mikor ismét levegőhöz jutottam „Jacob” mondtam újra a nevét.

„Hey te, Bells”

Megbotlottam a hangja irányába. Edward a könyököm alatt tartott még egy másik szintén erős kéz elnem kapott és maga felé nem kezdett húzni. A melegség szinte égetett Jacob kezéről, még a vékony szatén ruhán keresztül is tisztán éreztem ezt a forróságot. Ő nem készített arra, hogy táncoljak, csak magához húzott és megölelt én pedig a mellkasába temettem arcomat. Ledől, hogy az arcát a fejem tetejére támaszthassa.

„Rosalie nem fog megbocsájtani nekem, ha nem kapja meg a táncot amit ígértem neki” Edward mormolt valamit, de tudtam hogy ott hagyott minket és azt is tudtam, hogy nem ez volt az ő ajándéka. – egy pillanat Jacobbal.

„Oh, Jacob” mostmár sírtam, nem tudtam kiejteni a szavakat érthetően „köszönöm”

„Hagyd abba a sírást Bella, tönkre fogod tenni a ruhádat. Ez csak én vagyok ,,

„Csak? Oh, Jake. Most minden tökéletes”

Horkantott egyet „Oh, ez az kezdődhet a party. A tanú végig csinálta azt.”

„Most mindenki itt van akit szeretek”

Éreztem, hogy ajkai megérintik a hajamat. „Sajnálom, hogy elkéstem, kedvesem”

„Annyira boldog, vagyok hogy te eljöttél”

„Ez volt a terv”

A vendégek irányába pillantottam, de már nem láttam meg Jacob apját ugyanazon a helyen ahol nem rég még láttam. Nem tudtam, hogy marad-e. „Billy tudja, hogy itt vagy?” Amint kimondtam, tudtam, hogy az volt az egyetlen kikötése, látszott az arcán.

„Én biztos vagyok benne, hogy Samnek elmondják, és elmegyek mikor...mikor vége van a partynak.”

„Annyira boldog lesz, hogy otthon vagy”

Jacob elhúzódott és felegyenesedett, egyik kezét a hátamon hagyta a másik kezével pedig megfogta a jobb kezemet. Bölcsőként ringatta a kezeinket, egészen a mellkasáig, éreztem, ahogy a szíve dobog. De az volt az érzésem, hogy nem véletlenül kellett éreznem a szívverését.

„Nem hiszem, hogy kaphatnék többet egy táncnál.” mondta, majd elkezdett forogni velem egy lassú körben, ami nem illett össze a háttérben szóló zene ritmusával. „A lehető legtöbbet kellene kihoznom ebből”

Átvettük a ritmust, a szíve ritmusát éreztem a kezem alatt.

„Boldog vagyok, hogy eljöttem” mondta Jacob egy pillanat után. „Nem hittem, hogy eljövök. De azért nagyon is jó még egyszer látni téged. Nem szomorúbb, mintha nem jöttem volna el.”

„Nem akarom, hogy szomorúnak érezd magad”

„Tudom ezt. És nem azért jöttem el ma este, hogy bűnösnek érezd magadat.”

„Nem – Boldoggá tett, hogy eljöttél ez a legjobb ajándék, amit csak kaphattam”

Nevetett „Az jó, mert nem volt időm igazi ajándékot venni”

A szemeim már egész jól alkalmazkodtak a sötétséghez, így már láthattam az arcát, magasabb volt mint gondoltam. Lehetséges, hogy még mindig nő? Közelebb kellett lennie a hét lábhoz, mint a hathoz. Megkönnyebbülés volt számára, hogy a bizalmasa megint, jellemzi a kinézetét annyi idő után ami eltelt. – a mélységes sötét szemeit, beárnyékolta bozontos szemöldökeit. A magas arccsontját és a teljes ajkát kihangsúlyozták a fehér fogai amik pontosan összeillettek szarkasztikus nevetésének hangjával. Szemének vonala szorosan látszottak az élek körül – gondos, megfigyeltem, hogy ma este nagyon is gondos volt. Megtett mindent, hogy tudja, hogy boldoggá tesz vele engem. Soha nem tettem senkinek olyan jót, hogy megérdemeljek egy olyan barátot, mint Jacob.

Mikor döntöttél úgy, hogy visszatérsz?”

„Tudatosan vagy tudat alatt?” Vett egy mély lélegzetet, mielőtt válaszolt a saját kérdésére. „Nem is tudom, igazából vándoroltam egy ideig és talán az támogatta ezt az irányt ez vezetett ide. De ma reggel kezdtem igazán futni..ide. Nem tudom, hogy csinálhattam ezt.” nevetett. „Nem hinnéd, hogy ez milyen furcsa – séta körbe, két lábon megint. És újra ruhák. – Ez így egy kicsit bizarabb mert furcsának tűnik azok után. Nem számítottam arra, hogy kiesek ebből az emberi szerepből.”

Kitartóan forogtunk.

„Azért ez szégyen lett volna, ha nem jövök el meglátogatni téged, Bella. Ez megért egy utazást, hihetetlenül szép vagy, Bella.”

„Alice ma elég sok időt szentelt nekem. És a sötétség is segít”

„Nekem ez nem annyira sötét, mint neked”

„Persze.” Vércfarkas képesség. Könnyű volt elfelejteni, azokat a dolgokat, amikre képes volt, hisz annyira emberinek tűnt. Különösen most.

„Levágattad a hajad” ismertem fel.

„Igen. Tudod így egyszerűbb.” Ki kellene használnom a kezeidet még szabadok.

„Igen ez jónak hangzik” hazudtam.

Horkantott. „Jólvan. Teszem azt, a rozsdás konyha elfajult.” hirtelen széles vigyor jelent meg az arcán, aztán a mosolya halványulni kezdett. Kefejezése komoly lett. „Boldog vagy Bella?”

„Igen”

„Rendben” Éreztem, hogy vállatvont válaszomra. „Az fontosabb, hogy te jól vagy-e?”

„Én jól vagyok, igazán, Bella. Már nem kell miattam aggódnod. Abba tudod hagyni Seth piszkálását.

„Éppen miattad nem piszkáltam. Kedvelem Seth-et.”

„Ő jó gyerek. Sokkal jobb valamennyinél. Ha megtudnék szabadulni a hangóktól a fejembe, akkor komolyan mondom tökéletes lenne farkasnak lenni.” Nevettem a hanglejtésén. „Igen, nem mondhatom azt bármelyiknek hogy hallgasson.”

„A teesetedben ez azt jelentené, hogy elmebeteg vagy. Természetesen tudtam, hogy te az vagy.” ingerülté változott a hangja.

„Kösz.”

„Az elmezavar valószínűleg könnyebb mint meghallgatni egy köteg gondolatot. Az őrült emberek gondolatai nem küldik a bébiszittert, hogy figyeljék őket.”

„Huh?”

„Sam és még néhányan közülünk kint van, elővigyázatosságból tudod.”

„Miből?”

„Arra az esetre, ha véletlen nem tudnán türtőztetni magam, nehogy tönkre tegyem az esküvőt.” vetett felém egy gyors mosolyt, valószínűleg egy megnyerő gondolat volt ez számára. „Nem azért vagyok itt, hogy tönkre tegyem az esküvőd Bella. Itt vagyok...” elcsuklott a hangja

„Ez így tökéletes”

„Ez egy nagy feladat”

„Jó dolog, hogy te is nagy vagy.” Sóhajtott a rossz viccemre. „Itt vagyok, hogy a barátod legyek, itt vagyok a legjobb barátodként, utoljára.”

„Samnek több bizalmat kellene neked adnia.”

„Nos, talán túl érzékeny vagyok. Talán amúgy is ott volnának, hogy szemmel tartsák Seth-et. Sok vámpír van itt. Seth nem veszi ezt olyan komolyan, mint ahogy kellene.”

„Seth tudja, hogy számára ez nem veszélyes. Jobban érti a Culleneket, mint Sam.”

„Persze, persze” a béke ezelőtt egy óriási küzdelemmé válhatott volna. mondta Jacob.

Furcsa, hogy ez történt. Diplomatikusan viselkedett.

„Sajnálom azokat a hangokat.” mondtam „Kívánd azt, hogy jobbá tehessem.”

„Ez nem annyira szörnyű” mondta „Épp csak egy keveset síránkozom”

„Boldog ...vagy?”

„Hagyd abba. Elég volt ennyi rólam. Ma te vagy a csillag.” kuncogott. „Fogadjunk, hogy szeretsz a figyelem központjába lenni.”

„Igen. Így most nem kaphatok elég figyelmet.”

Nevetett, majd kihúzva magát a fejem felett tanulmányozta a party fényeit, a táncoló párokat, a hulló virágszirmokat. Én is vele néztem olyan távolinak tűnt az egész ettől a sötét helytől. Megfigyelte a fehér örvényt, olyan volt mintha egy óriási hógömb.

„Sokkal tartozom nekik” mondta „Tudják, hogyan lehet megszervezni egy partyt.”

„Alice megállíthatatlan volt, mint mindig”

Sóhajtott. „A zene véget ért. Gondolod, hogy kapok egy másik táncot? Vagy az már túl sok lenne? „

Megszorítottam a kezemmel a kezét. „Tudsz sokat táncolni, ha akarsz.”

Nevetett. „Az érdekelne. De azt hiszem, a kettő mellett kell kitartanom. Ne kezdj beszélgetni.”

„Azt gondolnád, hogy mostanra már hozzászóktam a búcsúzásokhoz.” mormolta

Megpróbáltam lenyelni a gombócot a torkomban. De nem sikerült.

Jacob Rám nézett és összeráncolta a szemöldökét. Majd az újjaival letörölte az arcomról a könnyeket.

„Nem fogják azt hinni, hogy az esküvő miatt sírsz, Bella”

„Mindenki sír az esküvőn” mondtam

„Ez az amit akarsz igaz?”

„Persze”

„Akkor mosolyogj”

„Én próbáltam” nevetett a grimaszomon.

„Megpróbálok, majd így emlékezni rád. És tettetni...”

„Mit? Hogy meg fogok halni?”

Összszorította a fogait. Küzdött magával – Az elhatározásával, hogy a mai napon nem fog megbántani, ő ma egy ajándék és nem egy elmarasztaló ítélet. Kitalálhatnám, hogy mit akarhat mondani.

„Nem” válaszolta végül „De, látni foglak a fejemben. Rózsaszín orca, szívverés, két bal láb. Ezek együtt.”

Szándékosan dobogni kezdtem a lábán, ahogy csak tudtam. De ő csak nevetett rajta. „Az én csajom” Belekezdett valami másba, de mikor rájött, hogy nem helyes a szája bezárult. A fogai csikorogtak a küzdéstől, amiket nem akart kimondani.

A kapcsolatomban Jacobbal annyira egyszerű volt. Természetes és könnyű. De mióta Edward visszatért az életembe azóta eléggé megerőltető volt. – Jacob szemeiben – azért, hogy Edwardot választottam, azért hogy egy más sorsot választottam számára ez egyenlő volt a halállal vagy legalább is egyenlő nagyságú azzal.

„Mivan, Jake? Csak mondd el. Tudod, hogy bármit elmondhatsz nekem?”

„N-n-nekem nincs semmi mondani való számodra.”

„Oh, Jake! Nyögj ki!”

„Ez igaz. Ez nemez - ez egy kérdés. Ez egy olyasvalami amit azt hogy mondj el nekem.”

„Kérdezd meg.”

Egy további percen keresztül küzdött, majd kifújta a levegőt „Ez nem kell, nem számít.”

„Engem csak a morbid kíváncsiság furdal.”

Annyira ismertem őt, hogy egyből megértettem mit is akar pontosan .

„Nem ma este, Jacob” suttogtam.

Jacob az emberiséggel még megszállottabb volt, mint Edward. Nagyra becsülte a szívverésem mindenegyedű darabját, mintha megszámozták volna őket.

„Oh” mondta miközben megpróbálta elfojtani megkönnyebbülését. „Oh”

Egy újabb dal következett, de ő nem vette észre a változást.

„Mikor?” suttogta.

„Nem tudom biztosan, egy vagy két hét, talán.”

A hangja felvett egy gúnyosabb hangszínt. „Mi a fenének?”

„Mert nem akartam a nászutamot fájdalommal tölteni.”

„Inkább töltenéd azt, hogyan is? Sakkozva? Ha ha.”

„Roppant vicces.”

„Vicceltem, Bella. De őszintén nem értem a dolgot. Neked nem lehet egy valódi nászutad a vámpíroddal. Nevezzük az ástót ásonak. Ez nem az első alkalom amikor elhalasztottátok ezt. „Ez egy jó dolog, bár..”mondtha, miközben hirtelen határozottá vált. „Ne légy ettől zavarban.”

„Nem halasztok el mégegyszer semmit.” csattantam fel. „És igenis nekem lehet igazi nászutam! Bármit megtudok tenni, amit akarok! Kiváglak innen!” Lelassult a körözésünk, majd hirtelen megállt. Egypillanatra eltöprengtem, hogy észrevette –e hogy megváltozott a zene és siettem, hogy helyre rakjam a fejemben a kisösszezőrdülésünket, nehogy ott hagyjon mielőtt elköszönne. Nekünk nem kellene ma elválnunk.

Aztán a szemei furcsára változtak, majdnem zavarosra.

„Micsoda?” zihálta „Mit mondtál?”

„Hogy mit mondtam...? Jake? Mi a baj?”

„Mit gondolsz? Lehet igazi nászutad? Míg emberi lény vagy? Viccelsz? Ez egy ízléstelen vicsor, Bella.”

Dühösen néztem rá. „A fenéket, Jake. Ez nagyon nem a te dolgod. Én kellek hozzá nem...nekünk meg nem is kellene erről beszélgetnünk. Ez magán.. –

Hatalmas kezei körbefonták a karjaimat.

„Ow, Jake! Gyerünk”

Megrázott.

„Bella! Elvesztetted az elmédet? Te nem lehetsz ennyire hülye! Mond, hogy csak vicceltél.”

Megint engem rázott. A kezei elszorították az ereimet, remegett ő is miközben rázta a csontjaimat.

„Jake – Állj!”

A sötétség hirtelen megváltozott.

„Vedd le a kezeidet róla!” Edward hangja jégként volt hideg és pengéként volt éles. Jacob mögül a sötétségből hallható volt egy vicsorgás. „Jake, tesó, hátrálj!” Hallottam Seth Clearwater ösztönzését. „Elvesztetted.”

Jacob fagyottnak látszott, elborzasztott szemei szélesre tágultak és csak bámultak rám. „Engedd el megfogod sebezni.” suttogta Seth. „Engedd, hogy elmenjen.”

„Most!” mondta zavartan Edward

Jacob kezei leestek az oldalához. A vérnélküli vénáimon ismét elkezdett folyni a vér, ami már szinte fájdalmas volt. A meleg kezeket a hideg kezek váltották fel, és a levegő hirtelen nyomasztóvá vált számomra...

Pislogtam, és én is talpom voltam, vagy fél tucat láb volt, attól ahol én álltam. Edwardot lefogták előttem. Volt két óriási farkas ő és Jacob között, de nem látszottak agresszívnek. Megpróbálták megakadályozni a küzdelmet.

És Seth – a nyakigláb, tizenöt éves Seth – átkarolta Jacob remegő testét, majd arrébb húzta őt. Ha Jacob elvesztette az önuralmát. Seth lebírta állítani....
„Menjünk Jake, gyere!”

„Meg foglál ölni téged.” mondta Jacob, hangja olyan mértékű haraggal volt tele, hogy még suttogásnak sem volt mondható a beszéde. A szemei, amiket Edwardra szegezett étek a dühtől. „Megfoglak ölni téged! Most rögtön!” görcsösen remegett.

A legnagyobb farkas volt, szemei feketén izzottak, amikor morogni kezdett.

„Seth tűnj el az útból!” sziszegte Edward.

Seth ismét húzott egyet Jacobon, néhány lányira húzta, de Jacob ettől csak mérgesebb lett. „Ne tedd Jake, sétálj el. Gyerünk”

Sam – a nagyobb, fekete farkas – akkor csatlakozott Sethez Jacob mellkasához tette hatalmas fejét és próbálta visszatartani.

Háromjuk – Seth a vontató, Jake a reszkető, Sam a rámenős – serényen eltűnt a sötétbe.

A másik farkas utánnuk bámult. Nem voltam benne biztos, de a csokoládébarna bundájából ítélve – talán Quil lehetett?

„Sajnálom” suttogtam a farkasnak.

„Ez most már felesleges, Bella” morogta Edward.

A farkas Edwardra nézett. A tekintete barátságtalan volt. Edward egy hideg bólintást adott felé. A farkas meglepődött, majd hátra fordult, hogy kövesse a többieket.

„Rendben” mondta magában Edward, majd rám nézett. „Menjünk vissza”

„De Jake” –

„Sam segít neki. Elment” –

„Edward, nagyon sajnálom hülye voltam” –

„Nem tettél semmi rosszat” –

„Olyan nagy szám van. Miért én ...nem kellett volna megengednem neki, hogy úgy érjen hozzám..Mit csináltam miközben gondolkodtam?”

„Ne aggódj” megérintette az arcomat „Vissza kell mennünk a fogadásra, mielőtt bárki észrevenné a távollétünket.”

Megráztam a fejemet, próbáltam tisztán átlátni a helyzetet. Mivan ha valaki észrevett minket? Mivan ha valaki hiányolt már minket?

A gondolataim csak ekkörül forogtak, rájöttem hogy a valóságban mennyire is megviselt ez engem. „Csak adj két másodpercet nekem” esedeztem

Ez az incidens eléggé nagy pánikkal és bánattal töltött el, de nem számított - csak a külső számított. Bemutatni egy bravúros megjelenést, csak ez számított és tudtam, hogy uralkodnom kell magamon.

„A ruhám?”

„Jónak tűnsz. Nem egy az egyik tincsed nem odavaló”

Vettem két mély lélegzetet. „Rendben, menjünk”

Körém fonta a karjait és visszavezetett a fénybe. Átmentünk a csillagfények alatt, és újra táncolni kezdtünk. Mintha senki nem is szakította volna félbe az előző táncunkat.

Körbe pillantottam a vendégeket, de senkin nem látszott, hogy meg lenne döbbenve, vagy ijedve. Csak a lesápadt arcok mutatták a feszültség jeleit és azokat is megpróbálták jól élrejtteni. Emmett és Jasper együtt voltak a táncparkett szélén azt hiszem ők a konfrontáció miatt lehettek ott.

„Meg vagy?”

„Jól vagyok” ígértem neki. „Nem tudom elhinni, hogy tehettem ezt. Mi lehet a baj velem?”

„Nincs veled semmi baj”

Annyira örültem, hogy itt találkozhattam Jacobbal. Tudom mekkora áldozatot jelent ez neki, és tönkre tettem ezt, tönkre tettem az ajándékát. Komolyan mondom karanténba kellene zárni.

De a hülyeségem ne tegyen tönkre semmi mást ma este. Félretenném egy fiókba és bezárnám azt, későbbi alkuig. De semmit nem tudok tenni, amit most eredményre is vezetne.

„Vége van.” mondtam „Ne gondoljunk rá többet ma este.”

Arra számítottam, hogy Edwarddal, majd megállapodunk, de ő csöndes maradt.

„Edward?”

A homlokához szorította kezeit, hogy gondolkodjon. „Jacobnak igaza van” suttogta „Mi vagyok én, amikor gondolkodom?”

„Neki nincs” mondtam és közben próbáltam, olyan arcot vágni, hogy senkinek ne tűnjön fel a helyzet komolysága.

„Jacob túl elfogult, hogy tisztán lásson bármit is.” motyogott valamit, de túl halk volt, hogy meghalljam. „Lehet, hogy engednem kellene, hogy megöljön engem, amikor gondolkodom...”

„Állj le” mondtam vadul. Megragadtam az arcát a kezeimmel és vártam míg kinyitja a szemét. „Te és én. Ez az egyetlen dolog számít most. Ez az egyetlen, amire engedéjed van, hogy ezen gondolkodj. Hallasz engem?”

„Igen” sóhajtotta.

„Felejtsd el, hogy Jacob egyáltalán itt volt.” Ha tehetném azt. Ha tehetem azt. „Ígérd meg nekem, hogy most menjen tovább az egész party.”

Egy pillanatra nézett csak a szemembe, mielőtt válaszolt. „Ígérem”

„Köszönöm. Edward én nem félek.”

„Én igen.” suttogta

„Nem kell” mély lélegzetet vettem és mosolyogtam. „Mellesleg, szeretlek”

Cserébe mosolygott egy keveset. „Ez az amiért itt vagyunk.”

„Ki sajátítod a mennyasszonyt” mondta Emmett, amint megjelent Edward válla felett.

„Táncolhatok a kis húgommal? Ez lehet az utolsó esélyem, hogy elérjem, hogy elpiruljon.” Hangosan nevetett, ugyanolyan őszintén, ahogy szokott az általa teremtett légkörben.

Megfordultam erre, voltaképpen még rengeteg emberrel nem táncoltam. És annyira még lehetőséget sem kaptam nagyon, hogy mással táncoljak. Amikor Edward újra követelt engem azt Jacob számlájára írtam – a fiók szorosan zárva volt. – Ahogy a karjait fonta körém képes voltam előásni korábbi örömeimet, a bizonyosságomat abban, hogy életemben a leghelyesebb döntést hoztam, amit csak hozhattam. Mosolyogtam és a mellkasára fektettem a fejemet. A karjai összeszorultak.

„Hozzászokhatnék ehhez” mondtam.

„Nem mondod, hogy átjutottál a táncal való kérdéseiden?”

„A tánc nem is annyira szörnyű – veled, de egyből többre gondoltam és csak szorosabban szorítottam magamhoz. „soha nem engedj el.”

„soha” ígérte, majd lehajolt és megcsókolt. Ez egy komoly fajta csók volt. Élénk, lassú, de élvezetes....

El is felejtettem, hol is vagyok, mikor meghallottam Alice kiáltását „Bella, idő van”

Elképzeltem az ingerültséget az arcomon, amit a frissensült nővérem is láthatott, hogy félbeszakított minket.

Edward tudomásul sem vette, testvére szavait, és folytatta a csókot, ajkai keményebbek és gyorsabbak voltak mint azelőtt.

A szívem kalapálni kezdett, a tenyereim a márványnyakán helyezkedtek el.

„Leakarjátok késni a repülőt?” közölte mellettünk Alice. „Én biztos vagyok benne, hogy lesz egy gyönyörű nászutad, de ahhoz repülés kell.”

Edward kissé elfordította a fejét és mormolva azt mondta „Menj el, Alice” majd vissza fordult, hogy az ajkai ismét az én ajkaimon állapotjanak meg.

„Bella ezt a ruhát akarod viselni a repülön?” követelte.

Igazán nem figyeltem sokat, pillanatnyilag annyira nem érdekelt. Alice most már morgott „Elfogom mondani neki Edward, hogy hová is viszed. Ha ennyire segítesz nekem, én el.”

Edward megfagyott. Majd dühösen kedvenc nővéreire pillantott. „Rettenetesen kicsi vagy és mérhetetlenül bosszantó.”

„Nem akarom tönkretenni a tökéletes utazást, de ez a ruha kárbaveszne.” csattant fel, majd megfogta a kezem és maga után húzott. „Gyere velem, Bella”

Vontatottan mentem, egy kicsit vissza is rántottam, de szerettem volna még egyszer megcsókolni Edwardot. Türelmetlenül megrántotta a kezemet, miközben távolabb húzott tőle. A vendégek felől néhány ember kuncogását hallottam, aminek hatására engedelmeskedtem neki és hagytam, hogy bevonszoljon a lakatlan házba.

Bosszúsan rám nézett.

„Bocsi, Alice” sajnálkoztam.

„Nem hibáztatlak téged, Bella” sóhajtotta „Nem tűnsz úgy, mint aki rátermett segítség lenne a maga számára.”

Kuncogtam a gyilkos pillantásán, amire bosszús kifejezéssel válaszolt.

„Köszönöm, Alice. Ez volt a legszebb esküvő, ami valaha volt bárkinek is.” mondtam, mostmár komoly arccal. „Minden pontosan olyan volt amilyennek képzeltem. Te vagy a legjobb, a legokosabb, és a legtehetségesebb testvér az egész világon.”

Ez feloldotta őt, és hatalmasat mosolygott felém. „Örülök, hogy tetszett.” Renée és Esme fenn vártak minket. Gyorsan átbújtam a saját ruhámból Alice mélykék ruhájába. Hálás voltam, hogy valaki kivettem a hajamból a hajtűket, egészen megfájdult a fejem tőle és jól esett, hogy végre a hátamra hultott a hajam. Anyám könnyei törés nélkül áramlottak egész idő alatt.

„Hívni foglak, amint tudlak.” ígértem, ahogy megöleltem és elbúcsúztam. Tudtam, hogy anyám majd meghal azért, hogy tudja az összes nászút titkot, ha csak nem az övéi voltak. „Elfogom mondani, amint biztonságosan távol van tőlünk” mondtam. Alice önelégült mosolyt vágott, mikor rá nézett a fájdalmas arckifejezésemre. Milyen igazságtalan, hogy én vagyok az utolsó aki megtudja, hogy hova is megyünk. „Nagyon hamarosan megkell látogatnod engem és Philt.” mondta. „Ez a sorsod, hogy délre menj – lásd a napot most az egyszer.” tette hozzá Renée.

„Nem esett ma” emlékeztettem őt, miközben kikerültem a kérését.

„Kész csoda”

„Minden kész” mondta Alice, „A bőröndjeid az autóban” – Jasper mindjárt elhozza azt. Renée visszahúzott a lépcsőke fele, hogy nyugodtan megtudjon ölelni.

„Szeretlek anyu” suttogtam „Örülök, hogy neked ott van Phil. Gondoskodjatok egymásról.”

„Én is szeretlek, Bella, édesem”

„Viszlát anyu. Szeretlek” mondtam, miközben elszorult a torkom.

Edward a lépcső aljánál várt rám. Kinyultam, hogy meg bírjam fogni a kezét. A kis tömeg mind arra várt, hogy kikísérhessen minket.

„Apu?” kereste a szemem a tömegben.

„Itt van” mormolta Edward. Átsegített a tömegben, akik egy kis ösvényt szorítottak nekünk maguk között. Megtaláltuk Charlie-t, aki ügyetlenül a falnak dőlt, hátul a tömeg mögött ahová kedvtelenül elbújt. A piros karikák a szemei alatt megmagyarázták miért.

„Oh apu!”

Megöleltem a dereka körül, a könnyeim megint folyni kezdtek. Rengeteget sírtam ma este. Megpaskolta a hátamat.

„Menj. Ne akard lekésni a repülőgépet.” Nehéz volt a szeretetről beszélni vele – annyi közös vonás volt bennünk, mindig jelentéktelen dolgokhoz tértünk vissza, hogy kitudjuk kerülni az ilyesfajta érzelmes beszélgetéseket. – De ez nem az az idő volt, hogy öntudatosak legyünk.

„Örökké szeretni foglak apu” mondtam neki. „Ezt ne felejtsd el”

„Én is téged, Bells. Mindig, mindig.” Megpuszítottam az arcát.

„Hívj majd fel engem” mondta.

„Hamarosan” ígértem, ígértem csak. Nem hívhattam fel őket, mert akkor látni akartak volna és az túl veszélyes lett volna a számukra túlságosan más leszek.

„Menjetek” mondta mogorván. „Ne akard lekésni”

A vendégek egy újabb folyosót csináltak nekünk. Edward maga mellé húzott, ahogy megtettük a lépéseket. Tapsolni kezdtek, mikor Edward megcsókolt a küszöbnél. Aztán az autóhoz siettünk, elkezdődött a rizsvihar. Jött egy jó nagy adag, valószínűleg Emmettől és el is kaptam belőlük néhány darabot Edward háta mögött.

Az autót egy csomó virággal és szalaggal díszítették fel. És ezeknek a szalagoknak a végét egy kötegbe kötötték, melyek egy tucat cipőhöz vezetett. – divatos tervezésű, márkás cipők lehettek.

Edward megóvott engem a rizstől, még beszálltam az autóba. Aztán ő is beszállt és elszárgultunk, az ablakból a terasz felé integettem „Szeretlek titeket” kiáltottam a családtagjainknak.

Az utolsó kép, amit megjegyeztem a szüleim képe volt. Phil egyike kezét szorosan anyám dereka köré csavarta a másik kezével pedig Charlie hátát tartotta. Nagyon sok féle szeretet volt jelen éppen a pillanatban harmónia volt a legjobb szó rá. Ez nagyon reményteljes pillanatnak tűnt számomra.

Edward megszorította a kezem.

„Szeretlek” mondta.

A kezeihez hajtottam a fejem. „Ez az, hogy mi miért vagyunk itt” idéztem.

Megcsókolta a hajam.

Ahogy ráfordultunk a sötét országútra, Edward rátaposott a gázpedálra, hallottam a zajt a motor dorombolása fölött, miközben az erdőt magunk mögött hagytuk. Ha én hallottam akkor, valószínűleg ő is hallotta. De azt mondta, hogy a hang elhallgat, ahogy távolodunk. Nem válaszoltam rá.

A fülsértő hang, vigasztalhatatlanul üvöltött majd a hang lassacskán eltűnt.

5.fejezet

Esme sziget

"Houston?" kérdeztem felhúзва a szemöldököm, amikor elértük a kaput Seattle-ben.

"Csak egyszer állunk meg út közben" biztosított Edward vigyorogva.

Amikor felébresztett, úgy éreztem, mintha alig aludtam volna. Bizonytalanul álltam a lábaimon, ahogy átsegített engem a terminálokon, minden egyes pislogás után azért küzdöttem, hogy emlékeztessen magam, hogyan lehet újra kinyitni a szemeimet. Ez még eltartott néhány percig, amikor megálltunk a nemzetközi pénztárlablaknál, hogy bejelentsük magunkat a következő repülőutunkra.

"Rio de Janeiro?" kérdeztem egy kicsit nagyobb izgalommal.

"Mégeggy megálló" mondta.

A repülés Dél-Amerikába hosszú volt, de kényelmes, az első osztályú üléseken, Edward karjaiban, amik úgy ringattak, mintha bölcsőben lettem volna. Kialudtam magam és szokatlanul éber voltam, ahogy a repülőtérré felé tartottunk. Az ablakokon besütött a lemenő nap fénye. Nem maradtunk a reptéren, ahogy gondoltam, hogy csatlakozzunk egy másik járatra. Helyette áttaxiztunk Rio sötét, nyüzsgő, élettel teli utcáin. Képtelen voltam rá, hogy akár csak egy szót is megértsek Edward portugál utasításáiból, amiket a sofőrnek adott. Azt gondoltam, hogy már a hotelt keressük. Valami belém nyilallt, lámpaláz szorította össze a gyomrom, ahogy erre gondoltam. A taxi tovább hajtott a nyüzsgő tömegén keresztül, amíg megritkultak, és úgy tűnt, hogy a város nyugati pereme felé, az óceán felé közeledünk.

Megálltunk a kikötőnél. Edward a hosszú sor felé vette az irányt, ahol fehér jachtok horgonyoztak az éjfékete vízben. A hajó, aminél megállt, kisebb volt, mint a többi, nyilvánvalóan a sebesség számított a tér helyett. De így is fényűzőbb, bár bájosabb volt a

többinél. A nehéz csomagok ellenére, amiket cipelt, könnyen felugrott. Ledobta őket a fedélzeten, és megfordult, hogy segítsen nekem.

Csöndben voltam, amíg elindította a hajót. Meglepett, hogy milyen képzettnak és kényelmesnek látszott, azelőtt soha nem említette, hogy érdeklődik a csónakázás iránt. De ebben is jó volt, mint mindenben. Ahogy kelet felé haladtunk a nyílt óceánban, áttekintettem a fejemben az alapvető földrajzot. Már amennyire emlékeztem, nem volt sok Braziliától keletre... hogy elérj Afrikába.

Edward előre száguldott, amíg Rio fényei elhalványultak és végül eltűntek mögöttünk. Az arcán volt egy ismerős, vidám mosoly, amit bármiféle sebesség kiváltott nála. A hajó szelte a hullámokat, rám pedig tengeri permet záporozott. Végül a kíváncsiság, amit sokáig elnyomtam, fölém kerekedett.

"Messzire megyünk?" Kérdeztem.

Nem úgy tűnt, mintha elfelejtette volna, hogy ember vagyok, de azon töprengtem, vajon azt tervezte-e, hogy egy kis ideig a csónakban fogunk élni.

"Még úgy fél óra" Rápillantott a kezeimre, amik az ülést szorították, és elvigyorodott.

Ó, rendben, gondoltam magamban. Végül is ő vámpír volt. Talán Atlantiszba megyünk. Húsz perccel később a nevemet kiáltotta, a motor zúgását túlharsogva.

"Bella, oda nézz!" Egyenesen előre mutatott.

Először csak sötétséget láttam, és a hold fehérségét, ahogy átvonult a vízen. De fürkésztem a helyet, ahová mutatott, és megláttam egy alacsony, fekete alakot, ami betört a holdfénybe a hullámokon. Ahogy bámultam a sötétségbe, a sziluett részletesebbé vált. Az alak egy zömök, szabálytalan háromszöggé nőtt. Közel húzódtunk, és láthattam, hogy a körvonal tollas és lengedezett az enyhe szellőben. És akkor a szemeim kiélesedtek és minden apró darabnak volt értelme: egy kicsi sziget emelkedett ki előttünk a vízből, pálmafákkal integetve, a part halványan ragyogott a holdfényben.

"Hol vagyunk?" Mormoltam csodálkozva, mialatt irányt váltott, a sziget északi vége felé haladva.

A motor zaja ellenére hallott engem, és széles mosolya ragyogott a holdfényben.

"Ez az Esme sziget"

A hajó vészesen lassult, ahogy a kis, fa palánkokból álló dokk felé haladt, ami fehér volt a holdfényben.

A motor elhallgatott és mély csönd következett. Csak a hullámok hangja volt és a pálmafák susogása a lágy szellőben. A levegő meleg, nedves és illatos volt - mint a pára egy forró zuhany után.

"Esme sziget?" a hangom halk volt, de ez még mindig túl hangosnak hangzott, ahogy megtörte a csendes éjszakát.

"Egy ajándék Carlisle-től - Esme felajánlotta, hogy kölcsönadja nekünk"

Egy ajándék. Ki ad egy szigetet ajándékként? Felvontam a szemöldököm. Nem voltam vele tisztában, hogy Edward túlzott nagylelkűsége tanult dolog volt. A dokkra tette a bőröndöket, aztán megfordult és tökéletes mosolyát felvillantva, felém nyúlt. Ahelyett, hogy megfogta volna a kezem, a karjába vett.

"Nem tudad, hogy várni kell a küszöbnél?" Kérdezte izgatottan, ahogy lágyan kiugrott a hajóból.

Vigyorgott "Nem vagyok tökéletes"

Egy kézben fogta mindkét hatalmas utazóládát, a másik karjában engem tartott és közben és közben a dokk mentén haladt a sápadt homokösvényen.

Rövid idő múlva elértük a sötétség végét, elől megpillantottam egy meleg fényt. Ennél a pontnál jöttem rá, hogy a fény egy ház volt - két fényes, négyzet alakú, széles ablak, amik közrefogták a bejárati ajtót. A lámpaláz hevesebben támadott meg, mint korábban, amikor tévesen azt gondoltam, hogy egy szálloda felé tartunk. A szívem hallhatóan dobolt a bordáimon és a légzésem szabálytalan lett. Éreztem, hogy Edward tekintete az arcomon van, de nem néztem a szemébe. Egyenesen előre bámultam, semmit nem láttam. Nem kérdezte meg, hogy mire gondolok, ez nem volt jellemző rá. Úgy gondoltam, ez azt jelenti, hogy ő is éppen olyan ideges, mint én.

Letette a bőröndöket a tornácon, hogy kinyissa az ajtókat - azok nyitva voltak.

Edward lenézett rám, miközben arra várt, hogy a szemébe nézzek, mielőtt átlépett a küszöbön. Átvitt engem a házon, mindketten nagyon csendesek voltunk, menet közben felkapcsolta a lámpákat. Az volt a bizonytalan benyomásom a házról, hogy túl nagy volt a kicsi szigethez, és furcsamód ismerősnek találtam. Hozzászórtam a Cullenek által kedvelt sápadt színösszeállításához; otthonos volt. Bár nem koncentráltam minden sajátosságra. A heves pulzus, ami a fülemben lüktetett, kicsit elhomályosított mindent. Aztán Edward megállt és felkapcsolta az utolsó lámpát. A szoba nagy volt és fehér, a távolabbi fal nagyrészt üvegből állt - a vámpírjaim általános dekorációja. Odakint a hold ragyogott a fehér homokon és a háztól néhány yard-nyira lévő hullámokon. De azt a részt alig jegyeztem meg.

Jobban összpontosítottam a szoba közepén álló hatalmas, fehér ágyra, ami körül szúnyogháló csüngött.

Edward a lábaimra állított engem.

"Én... elmegyek a poggyászkért"

A szoba túl meleg volt, füledtebb, mint a kinti trópusi éjszaka.

Izzadtság gyöngyözött a tarkómon, ahogy előre mentem, hogy megérintsem a hálót. Bizonyos oknál fogva igényeltem, hogy megbizonyodhassak róla, minden valóságos. Nem hallottam Edwardot visszajönni. Hirtelen végigsimított hideg ujjával a nyakamon, letörölve az izzadtságcseppet.

"Egy kicsit meleg van itt" mondta bocsánatkérően. "Gondolkodtam... az lenne a legjobb"

"Alapos" motyogtam sóhajtván, és ő kuncogott. Ez egy ideges hang volt, ami nála ritka volt.

"Megpróbáltam mindenre gondolni, ami... könnyebbé tehetné" ismerte be.

Hangosan nyeltem, miközben még mindig elfordultam tőle. Volt valaha ilyen nászút, mint ez? Tudtam a választ. Nem. Nem volt.

"Azon gondolkodtam" mondta Edward lágyan. "Hogy... talán szeretnél egy éjjeli úszást velem?"

Vett egy mély lélegeztetést és a hangja nyugodtabb volt, amikor újra beszélni kezdett.

"A víz nagyon meleg lesz. Ez az a fajta strand lesz, amit elfogadsz."

"Jól hangzik" a hangom elcsuklott.

"Biztos vagyok benne, hogy szeretnél egy-két emberi percet. Hosszú volt az út"

Bólintottam. Alig éreztem magam emberinek; talán néhány perc egyedül segítene. Az ajkai a nyakamon voltak, épp a fülem alatt. Kuncogott egyet és hűvös lélegzete csiklandozta a túlhevült bőrömet.

"Ne tartson sokáig, Mrs. Cullen"

Ugrottam egyet az új nevem hallatán. Ajkait végighúzta a nyakamon, egészen a vállamig.

"A vízben várlak"

Elsétált mellettem az erkélyajtóhoz, ami egyenesen a parti homokra nyílt. Az úton kibújt az ingéből, és a padlóra ejtette, aztán kísértelt az ajtón a holdsütötte éjszakába. A fülledt, sós levegő örvénylett mögötte a szobában.

A bőröm lángra lobbant? Le kellett sütnöm a szemem, hogy ellenőrizzem. Nem, semmi nem égett. Legalábbis nem láthatóan.

Emlékeztetem rá magamat, hogy lélegezzek, aztán a hatalmas bőrönd irányába botorkáltam, amit Edward kinyitott egy alacsony, fehér konyhaszekrény tetején. Ennek az enyémmnek kellett lennie, mert a tetején ott volt az ismerős piperecikkes táskám, és sok rózsaszín volt ott, de egyetlen ruhát sem ismertem fel. Ahogy megtapogattam a szépen összehajtogatott ruhahalmot - valami ismerőset és kényelmeset keresve, talán egy melegítőt - rájöttem, hogy rengeteg csipkét és szatént tartok a kezemben. Női fehérneműk. Nagyon nőies fehérneműk, francia címkékkal.

Nem tudtam, hogyan, vagy mikor, de egy nap Alice fizetni készült ezért. A fürdőszobába mentem és kikukucsáltam azokon a hosszú ablakokon, amik a strandra nyíltak, mint az erkélyajtók. Nem láttam őt. Úgy véltem, a vízben volt, nem véve arra a fáradságot, hogy lélegezzem. Fenn az égen a hold teljesen aránytalan volt, majdnem teli, és a homok fényes fehér volt a ragyogása alatt. Egy kis mozgásra lettem figyelmes - strandot körülvevő pálmafák a ruhái többi része lengedezett. Megint melegség száguldott át a bőrömmön. Mélyeket lélegeztem, aztán a tükrökhöz mentem, amik a pult fölött helyezkedtek el. Pont úgy néztem ki, mint aki egész nap egy repülőn aludt.

Megtaláltam a hajkefemet és erősen áthúztam őket a tarkómon lévő csomókon, míg végül kisimultak és a sörték tele voltak hajjal. Kétszer is alaposan fogat mostam. Aztán megmostam az arcom és lefröcsköltem vízzel a tarkómat, mert olyan volt, mintha lázas lettem volna. Annyira jól esett, hogy megmostam a karjaimat, aztán végül úgy

döntöttem, hogy lezuhanyozom. Tudtam, hogy nevetséges úszás előtt zuhanyozni, de meg kellett nyugodnom és a forró víz jó módszer erre. Valamint jó ötletnek tűnt, hogy leborotváljam a lábaimat. Amikor kész voltam, megragadtam egy hatalmas, fehér törölközőt és körbecsavartam magamon a karjaim alatt. Aztán egy olyan dilemmával néztem szembe, amit nem fontoltam meg.

Mit vegyek fel? Nyilvánvalóan nem fürdőruhát. De úgy tűnt, szintén ostobaság lenne visszavenni a ruháimat. Ráadásul nem akartam azokra a dolgokra gondolni, amiket Alice csomagolt be nekem. A légzésem megint felgyorsult és a kezeim remegtek - ennyit a zuhany nyugtató hatásairól. Egy kicsit szédültem és kezdtem pánikozni. Leültem a hűvös csempepadlóra a törölközőmben és a térdeim közé hajtottam a fejem.

Imádkoztam azért, hogy ne döntsön úgy, eljön megkeresni, azelőtt, hogy összeszedhetném magam. El tudtam képzelni, hogy mit gondolna, ha látna engem, ahogy így összeomlottam. Nem lenne nehéz meggyőznie magát arról, hogy hibáztunk. És én nem azért borultam ki, mert úgy gondoltam, hogy hibáztunk. Egyáltalán nem. Azért borultam ki, mert fogalmam sem volt róla, hogyan kell ezt csinálni, és féltem kimenni innen, hogy szembenézzek az ismeretlennel. Különösen a francia fehéreműben.

Tudtam, hogy még nem állok rá készen. Ez pont olyan volt, mint kísértalni a színházban emberek ezrei elé anélkül, hogy tudnám, mik voltak a soraim.

Hogyan csinálják ezt az emberek - félretenni minden félelmüket és feltétel nélkül bízni valakiben, minden tökéletlenségük és félelmük ellenére?

Ha Edward nem lett volna odakint, ha nem éreztem volna minden porcikámmal, hogy ugyanúgy szeret engem, ahogy én őt - fenntartás nélkül és visszavonhatatlanul és őszintén, irracionálisan - akkor soha nem lettem volna képes rá, hogy felkeljek a padlóról. De Edward odakint volt, úgyhogy ezt suttogtam magamnak sóhajtván: "Ne légy gyáva!" és feltápászkodtam. Szorosabban magamra erősítettem a törölközőt a karjaim alatt és céltudatosan kimeneteltem a fürdőszobából. Elsétáltam a csipkével teli bőrönd és a nagy ágy mellett anélkül, hogy bármi másra néztem volna. Kinéztem a nyitott üvegajtón a porfinom homokra. Minden fekete-fehér volt, színtelen a holdtól. Lassan sétáltam a meleg poron és megálltam annál a fánál, ahol elhagyta a ruháit. A durva kéregre fektettem a kezem és ellenőriztem, hogy egyenletes-e a légzésem. Vagy nem eléggé.

Néztem az alacsony hullámokat, miközben őt kutattam. Nem volt nehéz megtalálni. Derékig ellepve állt a vízben, háttal nekem, az ovális holdat bámulva. A hold sápadt fénye olyan tökéletesen fehérré tette a bőrét, mint a homok, mint maga a hold, és a nedves haját feketévé tette, mint az óceán. Mozdulatlan volt, a kezét a vízben pihentette; az alacsony hullámok megtörtek körülötte, mintha egy kő lett volna.

Bámultam a háta vonalát, a vállait, a karjait, a nyakát, a hibátlan alakját... A tűz már nem száguldozott a bőrömön - ez most lassú és mély volt, parázslott az ügyetlenségemtől és a félnék bizonytalanságomtól. Habozás nélkül lecsúsztottam a törölközőt, otthagytam a fán, a ruhái mellett, és kísértáltam a fehér fényre, ami sápadttá tett. Nem hallottam a lépéseim hangját, ahogy a vízhez sétáltam, de úgy gondoltam, tudta, hogy ott vagyok. Edward nem fordult meg. Engedtem, hogy a finom hullámok átcsapjanak a lábujjaim fölött, és rájöttem, hogy igaza volt a hőmérséklettel kapcsolatban - nagyon meleg volt, épp mint a fürdővíz. Beléptem, óvatosan sétáltam a láthatatlan tengerfenéken, de az aggodalmam felesleges volt; a homok tökéletesen elsimulva folytatódott, és Edward felé lejtett. Átgázoltam a súlytalan áron és amikor mellé értem, finoman a vízben fekvő, hűvös kezére tettem az enyémet.

"Gyönyörű" mondtam, miközben én is felnéztem a holdra.

"Nem rossz" válaszolt, nem meghiúsítottan.

Lassan megfordult, hogy szembe nézzen velem. Kis hullámok indultak meg a mozgásától és a bőrömnek csapódtak. A szemei ezüstnek tündek a jég színű arcán. Elfordította a kezét, hogy összefonhassa ujjainkat a víz alatt. Elég meleg volt, hogy a hideg bőrétől ne legyek libabőrös.

"De nem használnám azt a szót, hogy gyönyörű" folytatta.

Elmosolyodtam, és felemeltem a szabad kezemet - ami most nem remegett - és a szíve fölé tettem. Fehér a fehéren. Most az egyszer összeillettünk. Kicsit megremegett a meleg érintésemtől. A légzése durvább lett.

"Megígértem, hogy megpróbáljuk" suttogta, hirtelen feszülten. "Ha... ha valamit rosszul csinálók, ha megsebezlek, azonnal szólnod kell!"

Ünnepélyesen bólintottam, miközben ott tartottam a szemeimet az övéin. A fejemet a mellkasának támasztottam.

"Ne félj" motyogtam. "Együtt vagyunk"

Hirtelen elárasztott a saját szavaim igazsága. Ez a pillanat annyira tökéletes volt, hogy nem kételkedhettem benne.

Körülölelt a karjaival és magához húzott. Minden ideg a testemben olyan volt, mint egy élő elektromos vezeték.

"Örökké" válaszolta és finoman a mélyebb vízbe húzott.

A nap, égetve a meztelen hátamat, felébresztett engem reggel. Késő reggel, talán délután; nem voltam benne biztos. Bár az időn kívül minden tiszta volt; pontosan tudtam, hogy hol vagyok - a fényes szobában a nagy fehér ággyal, ragyogó napfény áradt be a nyitott ajtókon keresztül, a hálók enyhítették a ragyogást. Nem nyitottam ki a szemem. Túl boldog voltam ahhoz, hogy bármin is változtassak, akármilyen kis dologról legyen is szó. Nem volt más hang, csak a kinti hullámok, a lélegzetünk és a szívverésem hangja...

Még a perzselő nap ellenére is kényelmesen éreztem magam. A hűvös bőre volt a tökéletes ellenszer a melegre. Hideg mellkasánt feküdtem, körülöttem a karjaival. Olyan könnyűnek és természetesnek éreztem ezt. Azon töprengtem, miért pánikoltam annyira a múlt éjjel. A félelmeim most ostobának tündek. Ujjait lágyan végighúzta a gerincem vonalán, és tudtam, hogy tudja, hogy felébredtem. Csukva tartottam a szemeimet és megszorítottam a karjaimat a nyaka körül, miközben közelebb húzódtam hozzá. Nem beszélt; az ujjait le-föl mozgatta a hátamon, alig érintve meg azt, mintha mintákat keresett volna a bőrömön. Boldog lettem volna, ha örökké ott feküdhetek, soha meg nem zavarva ezt a pillanatot, de a testemnek más ötletei voltak. Nevettem a türelmetlen gyomromon. Elég unalmas volt éhesnek lenni a tegnapi éjszaka történetek után. Mintha nagy magasságból hoztak volna vissza a földre.

"Mi ilyen vicces?" mormolta, még mindig a hátamat simogatva. A hangja komoly volt és rekedt, ami emlékeket csalt elő az előző éjszakáról, és éreztem, hogy előnti a pír a nyakam és az arcom. Válaszul a kérdésére, a gyomrom korogni kezdett. Megint felnevettem. "Nem lehet hosszú időre megszabadulni az emberléttől"

Vártam, de nem nevetett velem. Lassan, azon a hatalmas boldogságrétegen át, ami elködösítette a fejemet, ráéreztem, hogy a légkör megváltozott. Kinyitottam a szemem; az első dolog, amit megláttam, a sápadt, majdnem ezüstös bőre, az álla vonala volt az arcom fölött. Az állkapcsa feszes volt. A könyökömre támaszkodtam, hogy láthassam az arcát. A fölöttünk néző mennyezetet bámulta, és nem nézett rám, ahogy a komoly vonásait tanulmányoztam. Az arckifejezése megdöbbentett - remegés futott át tőle a testemen.

"Edward" mondtam egy furcsa kis gombóccal a torkomban. "Mi az? Mi a baj?"

"Még kérdezed?" A hangja kemény volt és cinikus.

Ösztönszerűen elkezdtem töprengeni azon, hogy mi rosszat tettem. Átgondoltam mindent, ami történt, de nem találtam magyarázatot.

Minden egyszerűbb volt, mint véltem; összeillettünk, mint a megfelelő darabok, amiket illeszkedésre készítettek. Ez titkos elégedettséggel töltött el - összeegyeztethetőek voltunk testileg, éppúgy, mint minden más szempontból. Tűz és jég - nem létezhetnek együtt anélkül, hogy megsemmisítenék egymást. Még több bizonyíték arra, hogy hozzá tartozom.

Nem tudtam arra a részre gondolni, ami ilyen nézésre készítette őt - annyira szigorú volt és hideg. Mit szalasztottam el?

Az ujjai végigsimítottak az aggódó vonalakon a homlokomon.

"Mire gondolsz?" suttogta.

"Feldúlt vagy. Nem értem. Tettem...?" nem tudtam befejezni.

A szemei összeszűkültek. "Mi bánt? Az igazat - ne próbáld lekicsinyíteni!"

„Bántani?” Ismételtam. A hangom magasabb volt, mint szokott a meglepetéstől. Felhúzta a szemöldökét, szája egyetlen vonallá keskenyedett. Ösztönösen kinyújtózkodtam, megmozgatva izmaimat. Tagjaim merevek voltak, és néhol fát a testem ez igaz, de páratlan élmény volt, hogy csontjaimig hatolt a tébolyultság, és úgy éreztem, mintha egy medúza lennék. Egyáltalán nem volt kellemetlen érzés. És akkor egy kicsit dühös lettem, mert borúlátásával beárnyékolta ennek a tökéletes reggelnek a fényét.

„Miért jutottál erre a következtetésre?” Sosem éreztem magam jobban, mint most.”

„Lehunyta a szemeit. „Hagyd ezt.”

„Mit hagyjak?”

„Ne játssz, mintha nem egy szörny lennék, akinek aggódnia kellene.”

„Edward!” sziszegtem, tényleg mérgesen. Sötét gondolatai beárnyékolták fényes emlékeimet. „Soha többet ne mond ezt!”

Nem nézett fel, mintha látni sem akarna.

„Nézd magadra Bella. És mond ,hogy nem vagyok egy szörny.”

Meglepődtem, akaratlanul engedelmeskedtem a kérésének,majd ziháltam.
Mi történt velem? Nem találtam magyarázatot a puha fehér takaróra a testemen.
Mefogtam a fejemet és fehér pehely tollakat szedtem ki a hajamból. Az ujjaim közé fogtam egy apró pihét.

„ Miért borít be a toll?” kérdeztem meglepetten.

Türelmetlenül fújta ki a levegőt. „Széttéptem egy párnát,vagy kettőt. De nem erről beszéltem.”

„Te széttépted? Miért?”

„Nézd Bella!” mondta még mindig bosszúsan. A kezemre nézett – nagyon óvatosan – és kinyújtotta. „Nézd meg ezt!”

Ezúttal láttam,hogy miről beszél. A toll alatt bőröm éles piros színben játszott,a vállamon át a bordáimon keresztül. Kiszabadítottam a kezemet, hogy megfogjam a sérülést , megnyomtam , egy kicsit lüktetett.

Edward nagyon gyengéden érintett meg, ujjjaival követve karomon a sérülést.
„Au.”mondtam

Megpróbáltam visszaemlékezni – visszaemlékezni a fájdalomra – de nem tudtam. Nem tudtam felidézni a pillanatot, amikor kezei túl szorosan öleltek volna. Csak arra emlékszem, hogy azt akartam, hogy szorosabban tartson, és hálás voltam amikor megtette...

„Sajnálom... annyira sajnálom, Bella,”suttogta, amíg a horzsolásokat szemléltem.”Ennél jobban kellett volna tudnom. Nem szabadott volna – „ a gyöngé, lázas hangja mélyről szakadt fel.”Sokkal jobban sajnálom,mint ahogy el tudnám azt mondani.”

A feje fölé dobta kezeit és elhallgatott.

A meglepetés letaglózott, igyekeztem magamhoz térni – most hogy végre megértettem – hogy mi bántja. Annyira másként éreztem, de nagyon nehéz volt elmagyarázni. A döbbenet elszállt, nem hagyva hátra mást csak a hiányt. Üresség. Üresek voltak a gondolatok. Nem tudtam mit kellene mondanom. Hogyan magyarázzam el neki pontosan. Hogyan tehetném annyira boldoggá, mint amennyire én boldog voltam neki köszönhetően – vagy inkább amilyen egy pillanattal korábban még voltam.

„Edward”

Nem mozdult.

„Edward?”

Semmi. Hát akkor magammal fogom megvitatni ezt.

„Én nem kérek bocsánatot Edward. Én...Nem tudom, hogyan mondjam el neked.Én annyira boldog vagyok. Ezzel nem védeni akarom a dolgot. Ne legyél mérges. Ne.Tényleg jó-,,

„Csak azt ne mond,hogy jól vagy.” Hangja jéghideg volt.”Ha a józan eszemre akarsz hatni,ne mond hogy jól vagy.”

„Pedig az vagok.”suttogtam

„Bella.”nyögte”Ne tedd.”

„Nem,te ne tedd, Edward.”

Megemelte a kezait, aranyló szemei melegen néztek rám.

„Ne rombold ezt le.”mondtam neki.”Én Boldog Vagyok.”

„Már leromboltam.”suttogta.

„Fejezd be,”csattantam fel.

Hallottam ahogy fogai össze koccannak.

„Ó.”morogtam.”Miért is nem tudsz olvasni a gondolataimban ezúttal? Annyira nehéz,hogy némák a gondolataim!”

Szemei zaklatottan megvillantak.

„Ez újdonság. Mindig szeretted, hogy nem tudok olvasni a fejedben.”

„De nem ma.”

Rám nézett.”Miért?”

Zavartan felkönyököltem, figyelmen kívül hagyva testem fájdalmát. Tenyeremet mellkasára fektettem. „Mivel mindez a félelmed felesleges,ha láthatnád,hogy pontosan hogyan is érzem most magamat! Vagy 5 perccel korábban. Tökéletesen boldog voltam. Teljesen és tökéletesen boldog. Most – nos egy kicsit megrészegültem.”

„Okkal lehetnél mérges rám.”

„Nos, az vagyok. Ez most boldogabbá tesz téged?”

Felsóhajtott.”Nem. Nem hiszem, hogy bármi is jobb kedvre tudna most deríteni.”

„Ez az.” Csattantam fel ismét .” Pontosán ezért vagyok mérges. Megölted a kellemes élményemet, Edward.”

Összehúzta a szemét és ingatta a fejét.

Mély levegőt vettem. Sokkal több fájdalmat éreztem most, de nem volt annyira rossz. Mintha a nap később levénné a súlyt rólam. Renée torna megszállottságakor ugyanezt csináltam. 65 kg mindkét kézben, nem tudtam így tovább menni. Fele ennyire sem volt nehéz.

Legyőztem ingerlékenységemet, és nyugodt hangon mondtam.

„Tudtuk, hogy így lesz. Feltételezhető volt. És most – sokkal könnyebb volt annál, mint ahogy én gondoltam. Ez tényleg semmiség. Ujjaimmal megsimítottam karomat. Eleinte azt hittem, nem tudva mi történhet, hogy nem tudjuk majd megtenni. Egy kis praktikával-„

Arca olyan kétségbeesett volt, hogy inkább nem említettem a törés lehetőségét.

„Feltételezted? Elképzelted az egészet Bella? Az sem érdekelt. Hogy megsebezhetlek? Nem gondoltad, hogy rosszabb is lehet? Nem képzelted el, hogy megtörténhet, hogy többi nem tudsz elmenni? Nem törött el semmid, ez már győzelem?”

Hagytam, had soroljon el mindent. Aztán megvártam, míg légzése csillapodik. Mikor tekintete nyugodt volt, válaszoltam, lassú nyugalommal.

„Nem tudtam mi történhet, -de azt sem hittem volna, hogy ennyire gyönyörű és tökéletes lesz.” Hangom suttogásba fulladt, szemeim arcáról a kezemre vándoroltak. „Ezzel, azt gondolom, hogy nem tudom, hogy számodra milyen volt, de számomra ilyen volt.”

A hideg ujjai államnál fogva gyengéden felemelték a fejemet.

„Az az, ami miatt aggódsz?” szűrte ki a fogai között. „Hogy én élveztem-e?”

Lesütöttem szemeimet. „Tudom, hogy nem ugyanaz, hisz nem vagy ember. Ez csak egy példa volt, hogy egy ember számára, nos, nem hiszem, hogy az életben bármi jobb is történhetne.”

Olyan sokáig hallgatott miután befejeztem, hogy kénytelen voltam ránézni. Szemeiben gyengédséget láttam.

„Úgy néz ki, hogy több dologért kell elnézést kérnem.” húzta össze szemöldökét. „Soha nem álmodtam arról, hogy mit érzek majd, ha számodra a múlt éjszaka nem...nos, ez volt életem legjobb pillanata. De nem akarok így gondolni rá, ha te...”

Az ajkaimon halvány mosoly táncolt. „Igazán? A legjobb valaha?” kérdeztem halvány hangon.

Arcomat kezei közé fogta, lágyan elemezve azt. „Az alkunk után beszéltem Charlislelal, bízván abban, hogy tud majd segíteni nekem. Figyelmeztetett, hogy ez számodra nagyon veszélyes lehet.” Egy árny suhant át az arcán. Bízott bennem, noha – nem érdemeltem ki a bizalmat.”

Ellenkezni akartam, de két ujját az ajkaimra tette, mielőtt megszólalhattam volna.

„Tehát megkérdeztem, hogy mi történhet. Nem tudtam mi állt előttem... így vámpírként.” félig elmosolyodott. „Charlisle azt mondta, hogy ez egy nagyon energikus dolog, mint semmi más. Azt mondta, hogy a lelki szerelem valami olyan, amit nem tudnék könnyen kezelni. Nálatok a hirtelen hőmérséklet változás, az erős érzelmek tudják ezt kezelni. De azt is mondta, hogy ne aggódjak emiatt – te már megváltoztattál engem.” Ez alkalommal még őszintébb volt mosolya.

„A bátyáimmal is beszéltem. Azt mondták, hogy nagyon kellemes élmény volt. Még a vér is csak második helyre szorul mellette.” Egy vonalba szalad össze szemöldöke. „De megízleltem a véredet, és soha még vér nem ízlett a tiednél jobban ... Nem hiszem, hogy ők tényleg rosszak voltak. Csak nekünk más volt. Valahogy több.”

„Sokkal több volt. Ez volt minden.”

„De ez nem változtat a tényen, hogy rossz volt. Akárhányszor megpróbáljuk, te mindig ezt fogod érezni.”

„Mit jelentsen ez? Azt hiszed feladom? Miért?”

„Túl könnyű a bűnöm. Nem hagyhatom figyelmen kívül a következményeket, Bella. Vagy a történeteddel megpróbálsz engem szögre akasztani, ha hibázom.”

Az állánál fogva magam felé húztam, csak néhány centire voltunk egymástól. „Hallgass csak jól rám Edward Cullen. Nem fogok színlelni, még rád való tekintettel sem, rendben? Nem tudtam, hogy lehet téged jobb kedvre bírni, amíg nem beszéltél ennyi szánalmas dologt össze. Soha életemben nem voltam ilyen boldog – az nem boldogított volna, ha közlöd, hogy jobban szeretsz semmint meg akarnál ölni, vagy első reggel, amikor felkeltem és te ott voltál vlem várva rám... Akkor sem amikor a hangodat hallottam a balett iskolában”-arégi fájdalmas emlék hatására egy sebzett vámpírt láttam magam előtt, de nem álltam meg.- „vagy mikor azt mondtad, akarom, és nekem akkor ott bevillant, hogy örökre hozzám tartozol. Ezek az én legszebb emlékeim, de ez mindent megelőz. Csak fogadd el.”

Megérintette a redőket a két szemöldököm között. „Most boldogtalanná tettelek, ezt nem akartam.”

„Akkor ne legyél szomorú. Ez az egyetlen hiba itt.” Feszülten vett egy mély levegőt, majd azt mondta. „Igazad van. A múlt az a múlt, és nem tehetek semmit, hogy változtassak rajta. Ezek után nem hagyja el hasonló mondat a számat. Megteszem, amit tudok, hogy boldog legyél.”

Gyanúsán vizsgáltam meg arcát, és ő szélesen elmosolyodott. „Bármilyen boldoggá tesz?”

A gyomrom követelőzően kordult meg, ahogy ezt megkérdeztem.

„Éhes vagy,” mondta gyorsan. Szinte azonnal kiugrott az ágyból, s felhúzta alsónadrágját. Ami emlékeztetett engem.

„Nos, valójában miért bántottad Esme párnáit?” kérdeztem felülve, még néhány pihét kiszedve a hajamból.

Már felhúzta khaki színű nadrágját, az ajtóban állva beletúrt a hajába.

„Nem gondolkodtam, hogy akartam-e vele bármit is csinálni.” motyogta szerencsére a párna volt és nem te.”

lógatta fejét, majd megrázta, mintha el akarná hessegetni a sötét gondolatokat. Egy nagyon finom mosoly jelent meg az arcán, de tudtam hogy nagy erőfeszítésébe került. Feljebb csúsztam és megéreztem fájó pontjaimat, mire ő zihálni kezdett. Távolabb ment mellőle, kezei ökölbe szorultak, hogy ujjai bele fehéredetek a szorításba.

„Ennyire borzalmasan nézek ki?” kérdeztem tetetett könnyedséggel a hangomban. Próbálta titkolni feldúltságát.

A fürdőbe sétáltam, hogy szemügyre vegyem magamat.

Az ajtó mögött lévő földig érő tükörben megvizsgáltam meztelen testemet.

Azt hittem rosszabbul nézek ki. A bordáimnál volt egy sötétebb vonal, az ajkaim enyhén duzzadt volt, de máskülönben rendben voltam. Néhol kék és lila foltokat láttam, a legrosszabbul a kezemen és vállaimon lévő horzsolások voltak. De még ezek sem voltak elviselhetetlenek. A bőröm égett, de általában elfelejtettem, hogy hogyan szeretem a sérüléseimet. Ezek felületi sérülések voltak, holnapra szinte nem is fognak látszani. A hajamra néztem, majd felsóhajtottam.

„Bella?” amint hang jött ki a számon, már mögöttem is termett.

„Sosem tudom ezeket kiszedni a hajamból!” Mutattam a fejemre, ami pont úgy nézett ki, mintha egy csirke odafészkelte volna. Elkezdtem kiszedegetni a tollakat.

„A hajadért aggódsz? Mormogta mögülem, és jóval gyorsabban szedegette a tollakat. „Hogy bírod ki nevetés nélkül? Nevetségesen festek.”

Nem válaszolt, és tudtam, a választ is – nem talált benne semmi vicceset.

„felesleges ezt csinálnunk” sóhajtottam egy perc múlva. „Így nem fog kijönni, megpróbálok kimosni.” átöleltem kezeimet hideg derekán összekulcsolva. „Szeretnél segíteni?”

„Inkább csinálok neked, valami ennyivalót, „mondta és gyengéden kibontakozott az ölelésemből, és gyorsan eltűnt.

Úgy tűnt a nászéjszakámnak vége. Gombócot éreztem a torkomban. Amikor úgy, ahogy rendbetettem magamat és felöltöztem egy pamut fehér ruhába, ami eltakarta lila foltjaimat, majd mezítláb indultam megkeresni az ínycsiklandó sonkás rántotta illatát. Edward a króm konyhában állt, amikor meghallotta gyomrom követelő hangját, leültetett egy króm székre és egy tányérba elém csúsztatta a reggelimet. A forró tojás megégette a torkomat, ahogy mohón ettem, de nem érdekelt. Leült velem szembe, „Nem etetlek eleget téged.”

Nyeltem mielőtt válaszoltam neki. „álmos voltam. Pont jókor eszem. Hatásos valakitől, aki amúgy nem eszik.”

„Kaja szolgálat,” mondta kedvenc mosolyom kíséretében.

Örültem,hogy így láttam, örültem, hogy egyre inkább régi önmaga volt.

„Honnan való a tojás?”

„Megkértem , akik a házat takarítják, hogy töltsék fel a hűtőt. Talán megkérdezhetném, hogy mi van a tollakkal...”mondta a hajamra koncentrálnak. Nem reagáltam, igyekeztem semmi olyat nem mondani,ami felbosszanthatná. Mindent megettem, pedig legalább két embernek való volt.

„Köszönöm,”mondtam. Áthajoltam az asztal felett, hogy megcsókoljam. Automatikus visszacsókolt, majd hirtelen elhúzódot.

Vicsorogtam, és a kérdés egyszerűen kicsúszott a számon.

„Ugye nem akarsz hozzám érni, amíg még itt vagyunk, igazam van?”

Hezitált,majd félig elmosolyodott,és szorosán átölelt. Ujjai lágyan simítottak végig bőrömön, és segélykérően fektettem arcomat tenyerébe.

„Jól tudod,hogy nem erre gondoltam.”

Felsóhajtott és elhúzta a kezét.”Tudom. És igazad van.”várt egy kicsit,hogy megnyugodjon, majd ismét beszélni kezdett.

„Nem fogok veled szeretkezni, amíg át nem alakulsz. Soha többé nem akarlak bántani.”

6.fejezet

FIGYELEMELTERELÉSEK

A szórakozásom vált elsőszámú elsőbbségűvé Esmeé szigetén. Búvárkodtunk (nos, búvárkodtam, amíg Edward mutogatta képességét , hogy képes oxigén nélkül meglenni akármeddig .) Felderítettük a kicsi őserdőt, ami körülöleli a sziklás ,kicsi csúcsot. Meglátogattuk a lombkoronában élő papagájokat a sziget déli végén. Néztük a naplementét a sziklás nyugati öbölből . Úsztunk barna delfinekkal, amik ott játszottak a meleg, sekély vizekben. Vagy legalábbis én, amikor Edward a vízben volt, a barna delfinek eltűntek, mintha egy cápa lett volna a közelben.

Tudtam, hogy mi történik. Megpróbált lefoglalni, örültem, úgyszólván zaklattam őt a szex dologgal kapcsolatban továbbra is. .Amikor megpróbáltam rábeszélni őt arra, hogy lazítsunk a nagyképernyős plazmatévé alatt levő millió DVD-k egyikével, kicsábított a házból olyan varázsiggel, mint korallszirtek és vízi barlangok és tengeri teknősök . Csak mentünk, mentünk, mentünk egész nap, így amikor a nap végül lenyugodott teljesen kiéhezettnek és kimerültnek éreztem magamat.

Félig álomba merültem a tányérom felett, miután minden éjszaka befejeztem a vacsorát. Egyszer tényleg elaludtam egyenesen az asztalnál és neki kellett az ágyba vinnie engem. Részben az volt, hogy Edward mindig túl sok ételt készített egy fő részére, de olyan éhes voltam, miután úsztam és megmáztam mindent egész nap , hogy legnagyobb részét megettem. Akkor, tele és nyüzögő, alig tudtam nyitva tartani a szemem. Mind része a tervnek, kétségkívül.

A kimerültség nem segített sokat a meggyőzésre tett kísérleteimmel. De nem adtam fel. Megpróbáltam érvelni miközben esedeztem, és zsémbelődni, de minden hasztalanul. Eszméletlenül kívüli állapotban voltam általában, mielőtt tényleg messzire haladhattam volna az ügyemmel. Azután az álmaim annyira igaznak tűntek --- rémálmok javarészt, egyre élénkebbek, azt hittem, hogy a sziget túl-fényárban úszó színei miatt --- mindig fáradtan ébredtem, bármennyi ideig is aludtam.

Körülbelül egy hétre rá, hogy megérkeztünk a szigetre, elhatároztam, hogy megpróbálok kompromisszumot kötni. Korábban ez működött nálunk.

A kék szobában aludtam most. A tisztító legénység nem volt esedékes a következő napig, és a fehér szobának még mindig lent volt egy hófehér takarója. A kék szoba kisebb volt , az ágy ésszerűbben méretezett. A falak sötétek voltak ,amit tífával osztottak táblákra , és a szerelvények mind fényűző kék selymek voltak.

Rákaptam arra, hogy hordjam Alice női fehérenemű gyűjteményének egy részét, hogy éjjel bennük aludjak – amelyikek annyira nem fedték fel a testem a gyér bikinikkel összehasonlítva, amiket nekem csomagolt. Azon töprengtem, vajon látott-e egy látomást, miért akarnék ilyen dolgokat, aztán visolyogva, megszegényített a gondolat.

Ártatlan elefántcsontszínű szaténnal indultam útnak lassan, aggódtam, hogy a bőrömből többet felfedni lehet a segítség ellentéte lesz, de kész voltam kipróbálni bármit. Edward úgy tűnt, hogy nem vesz észre semmit, mintha ugyanazokat a szakadt veteránokat viseltem volna, amiket otthon hordtam.

A horzsolások sokkal szebben néztek most ki --- helyenként sárgultak , és a többi helyen teljesen eltűntek -- így ma este kihúztam az ijesztőbb darabok közül az egyiket, míg

előkészültem a faburkolatos fürdőszobában. Ez fekete és csipkés volt , sőt zavaróan nézett ki, mikor nem volt rajtam. Vigyáztam nehogy belenézzek a tükörbe , mielőtt visszamentem a hálószobába. Nem akartam elveszteni a fejemet.

Elégedetten figyeltem, ahogy a szemei hirtelen, csak egy másodpercre szélesen kipattantak, mielőtt szabályozta a kifejezését.

-„ Mit gondolsz? „ –Kérdeztem, miközben piruetteztem, hogy láthasson minden szögből.

Köszöri torkát. -„ Gyönyörű vagy . Mint mindig. ”

-„ Köszönöm” – mondtam egy kicsit savanyúan.

Túl fáradt voltam ahhoz, hogy ellenálljak annak, hogy gyorsan bemásszak a puha ágyba.

Körém tette a karjait , és felhúzott a mellkasára, de ez megszokott volt --- túl meleg volt, hogy az ő hűvös teste nélkül aludjak .

-„ Alkut akarok kötni veled”, - mondtam álmosan.

-„ Nem fogok semmilyen alkut kötni veled ”,- válaszolta.

-„Még nem is hallottad,hogy mit ajánlok fel. ”

-„Nem számít.”

Sóhajtottam . -" Dang . És én igazán akartam ... Ó szóval."

Forgatta szemét.

Becsuktam a szemem, és hagytam,hogy bekapja a csalit. Ásítottam.

Csak egy percig tartott - - nem elég sokáig számomra, hogy elaludjak.

-" Rendben. Mi az, amit akarsz? "

Egy másodpercen keresztül csikorgattam a fogamat ,miközben harcoltam egy mosollyal. Ha volt valami ,aminek nem tudott ellenállni, az annak a lehetősége volt , hogy adjon nekem valamit.

-" Szóval , gondolkodtam ...Tudom , hogy az egész Dartmouth-t dolog csak látszólagos, hogy legyen egy címlap sztori ,de őszintén a főiskola egy szemesztere valószínűleg nem ölné meg engem,"- mondtam miközben visszhangoztam korábbi szavait, amikor megpróbált rábeszélni engem, hogy halasszam el a vámpírrá válásomat. - " Charlie felvillanyozódna a Dartmouth-i történetektől , fogadok . Persze, lehet,hogy kínos, ha nem tudok lépést tartani mindegyik agytröszttel .Még ... tizenharc , tizenkilenc. Tényleg nem olyan nagy különbség. Nem olyan ez, hogy szarkalábakat fogok kapni jövőre ."

Egy hosszú pillanatra csendben maradt. Aztán , halkán azt mondta, " Várnál. Ember maradnál.”

Csendben maradtam , engedve az ajánlatot lesüppedni .

- " Miért csinálod ezt velem? " - mondta a fogain keresztül, a hangja hirtelen dühös volt. – „ Nem elég nehéz mindez nélkül? ” - Megmarkolt egy tenyérnyit a csipkéből , ami a combomon fodrozódott. Egy pillanatra azt gondoltam , hogy le fogja tépni azt a varrástól. Azután a keze ellazult. - " Ez nem számít. Nem fogok alkut kötni veled. "

Főiskolára akarok menni. "

- " Nem ,nem akarsz. És nincs semmi, ami megéri újra kockáztatni az életedet. "

- " De menni akarok . Szóval, nem a főiskola az ,amit annyira akarok --- egy kicsivel tovább akarok ember lenni. "

Behunyta a szemét , és az orrán keresztül kilélegzett. – „ Megőrjítesz engem, Bella. Nem ezen vitatkoztunk egy milliószor, hogy mindig azt kértded, hogy haladéktalanul egy vámpír legyél? "

- " Igen , de ... nos, van egy okom, hogy ember legyek, ami korábban nem volt. "

- " Mi az ? "

" Találd ki ", mondtam , és hozzáhúztam magam a párnák mellett, hogy megcsókoljam őt .

Visszacsókolta ,de nem olyan módon ,hogy azt gondoljam,hogy győztem. Gondosabb volt, nem akarta megbántani az érzéseimet; teljesen örületes módon irányította magát. Gyengéden, arrébb tolt egy pillanatra és ringatni kezdett a mellkasán.

- „, Annyira ember vagy, Bella .A hormonjaid által uralt. " Nevetett.

- " Ez a lényeg, Edward. Szeretem ezt a részét az emberi létnek. Nem akarok még lemondani erről. Nem akarok éveken keresztül várni arra, hogy a vér-őrült újszülöttek egy része visszajöjjön ide. "

Ásítottam, és elmosolyodott.

- „, Fáradt vagy. Aludj, szerelmem. " - Elkezdte dúdolni azt az altatódalt, amit nekem alkotott, amikor először találkoztunk.

- „, Azon töprengek, hogy miért vagyok annyira fáradt, ” - szarkasztikusan motyogtam. – „Ez nem tartozhat a terved részéhez vagy semmihez. ”
Csak egyszer kuncogott , és folytatta a dúdolást.

- " Azt gondolnád, hogy jobban alszok, amilyen fáradt vagyok".

A dal félbeszakadt. - " Úgy alszol,mint a halottak , Bella. Nem mondtál egy szót se alvás közben, amióta idekerültünk. Ha nem lenne a horkolás, aggódnék ,hogy kómába estél. "

Figyelembe kívül hagytam, hogy a horkoláson gúnyolódik ; nem horkoltam. – „Nem hánykolódom és beszélek? Ez furcsa. Általában ágyban vagyok , amikor rosszat álmodok. És kiabálok.”

„Rémálmaid voltak?”

„Életszerűek. Annyira fáradttá tesznek engem” ásítottam. „Nem hiszem, hogy nem gagyogtam róluk egész éjszaka”

„Mikről?”

„Különböző dolgokról – de ugyanazok, tudod, a színek miatt”

„Színek?”

„Mind annyira fényesek és valóságosak. Általában, amikor álmodom, tudom, hogy én vagyok. De nem tudom, hogy alszom. Ez ijesztőbbé teszi őket”

Zavartnak hangzott, amikor megint beszélni kezdett. „Mi ijeszt meg téged?”

Kissé remegtem. „Főleg...” haboztam.

„Főleg?” unszolt.

Nem voltam benne biztos, hogy miért, de nem akartam mesélni neki a gyerekről a visszatérő rémálomban; volt valami személyes a különös rémületben.

Úgyhogy teljes leírás helyett csak egy elemet adtam neki. Természetesen olyat, ami elég ijesztő számomra, vagy bárki más számára.

„A Volturi” suttogtam.

Szorosabban megölelt. „Nem fognak zaklatni minket. Hamarosan halhatatlan leszel és nekik nem lesz rá okuk”

Megengedtem neki, hogy vigasztaljon, de kicsit bűnösnek éreztem magam amiatt, hogy félreértett. A rémálmodok nem pont ilyenek voltak. Nem magam miatt aggódtam – én a fiú miatt aggódtam. Ő nem az a fiú volt, akiről először álmodtam – a vámpírgyerek vérvörös szemekkel egy halom halott emberen ült, akiket szerettem. Ez a fiú, akiről az előző héten négy alkalommal álmodtam, határozottan emberi volt; az arca ki volt pirulva, széles szemei lágy zöldek voltak. De épp, mint a másik gyerek, ő is félelemmel és kétségbeeséssel remegett, ahogy a Volturi körülvett minket. Nekem egyszerűen védenem kellett az ismeretlen gyereket. Nem volt másik opció. Ugyanakkor, tudtam, hogy el fogok bukni.

Edward látta az arcomon az elhagyatottságot. „Mit tehetnék, hogy segítsek?”

Megráztam a fejem. „Ezek csak álmok, Edward”

„Akarod, hogy énekeljek neked? Minden éjjel énekelni fogok, ha ez távol tartja a rossz álmokat”

„Nem mind rossz. Van néhány jó. Olyan... színes. Víz alatti, halakkal és korallal. Az egész tényleg olyan, mintha tényleg megtörténne – nem tudom, hogy álmodom. Talán ez a sziget az oka. Annyira fényes”

„Haza akarsz menni?”

„Nem. Nem, még nem” Nem maradhatnánk egy kicsit tovább?”

„Addig maradhatunk, amíg csak akarsz, Bella” ígérte.

„Mikor kezdődik a szemeszter? Korábban nem figyeltem” Sóhajtott. Megint elkezdhetett dúdolni is, de elaludtam, mielőtt biztos lehettem volna benne.

Később, amikor felébredtem a sötétben, ijedt voltam. Az álom annyira nagyon valóságos... annyira élénk, annyira érzékelhető volt... hangosan ziháltam, összezavarodva a sötét szoba miatt. Egy másodperccel ezelőtt még úgy tűnt, mintha ragyogó napsütésben állnék.

„Bella?” suttogta Edward, szorosan ölelve a karjaival, és finoman rázogatni kezdett. „Jól vagy, szerelmem?”

„Oh” megint ziháltam. Csak egy álom. Nem a valóság. Legnagyobb meglepetésemre, a könnyek figyelmeztetés nélkül kicsordultak a szememből és végigfolytak az arcomon.

„Bella” mondta most hangosabban, riadtabban. „Mi a baj?”

Hideg ujjával letörölte forró arcomról a könnyeket, de újak jöttek a helyükre.

„Csak egy álom volt” nem tudtam visszatartani a halk zokogást, amitől akadozott a hangom.

Az öntudatlan könnyek zavaróak voltak. De nem tudtam átvenni az irányítást a megdöbbenő szomorúság fölött, ami magával ragadott engem. Annyira nagyon akartam, hogy az álom igaz legyen.

„Jól van, szerelmem, nincs semmi baj. Itt vagyok” Megrázott engem. Kicsit túl gyors volt, hogy megnyugtasson.

„Volt egy másik rémálmod? Az nem a valóság, az nem a valóság”

„Nem rémálom” megráztam a fejem, miközben a szemeimet dörzsöltem. „Ez egy jó álom volt” a hangom megint akadozott.

„Akkor miért sírsz?” kérdezte összezavarodva.

„Mert felébredtem” sírtam és a nyaka köré fontam a karjaimat.

Felnevetett a logikámon, de a hang aggodalmas volt és feszült.

„Minden rendben van, Bella. Vegyél mély lélegzetet”

„Annyira valóságos volt” sírtam. „Azt akartam, hogy igaz legyen”

„Mesélj nekem róla” unszolt. „Talán az segíteni fog”

„A parton voltunk...” a hangom elcsuklott, és visszahúzódtam, hogy könnyekkel teli szemeimmel ránézhessek nyugtalan angyalarcára. Tűnődve bámultam őt és az ésszerűtlen szomorúság kezdett elmúlni.

„És?” buzdított végül.

„Oh, Edward”

„Mondd el, Bella” kérte aggódva a hangomban lévő fájdalom miatt.

De nem tudtam. Helyette megint a nyaka köré szorítottam a karjaimat és lázasan megsókoltam. Ez egyáltalán nem a vágy miatt volt – szükségem volt rá a fájdalom miatt.

Azonnal és gyorsan visszautasított. Küzdött velem, amilyen finoman csak tudott meglepetésében, a vállaimnál fogva messze eltartott magától.

„Nem, Bella” mondta. Ahogy rám nézett, mintha aggódott volna, hogy elvesztettem az eszem.

Megint zokogás fojtogatta a torkomat.

Összezavarodva, elgyötört szemekkel bámult rám.

„S-s-sajnálom” motyogtam.

De ekkor magához húzott, szorosan márványmellkasához ölelt.

„Nem tehetem, Bella, nem tehetem!” a nyögése aggodalmas volt.

„Kérlek” mondtam, alig hallhatóan. „Kérlek, Edward”

Nem tudtam megmondani, hogy a remegő hangom miatt, vagy a támadásom váratlansága miatt, vagy egyszerűen csak neki is szüksége volt rá. De bármi is az ok, feladó nyögéssel visszahúzta az ajkaimat az övéire.
És elkezdtek ott, ahol az álmom abbamaradt.

Nagyon nyugodt maradtam, amikor reggel felébredtem, és megpróbáltam tartani a lélegzetemet. Féltem kinyitni a szemeimet. Edward mellkasán feküdtem, de ő nagyon nyugodt volt és a karjai nem voltak körülöttem. Ez rossz jel volt. Féltem elismerni, hogy ébren vagyok és szembenézni a haragjával. Óvatosan kikukucskáltam a szempilláimon keresztül. A sötét mennyezetet bámulta, karjai a feje fölött voltak. Felkönyököltem, hogy jobban láthassam az arcát. Sima és kifejezéstelen volt.

"Mekkora bajban vagyok?" Kérdeztem halk hangon.

„Nagyban” mondta, de elfordította a fejét és önelégülten rám mosolygott.

Lélegeztem egy megkönnyebbült sóhajt "Sajnálom," mondtam. "Én nem tudom mit jelent

...Nos, nem tudom pontosan, mi volt a múlt éjszaka." ráztam a fejem az irracionális könnyek emlékére, a végzetes bánat.

"Nem mondtad el nekem, miről szólt az álmod"

"Felteszem, nem tettem - de valamit mutattam neked, mi volt körülbelül." idegesen nevettem.

"Ó," mondta. A szemeit tágra nyitotta, aztán hunyorított.

"Érdekes."

"Ez egy nagyon jó álom volt," mormoltam. Nem kommentálta, úgyhogy néhány másodperccel később megkérdeztem, "Megbocsájtasz nekem?"

"Gondolkodom rajta."

Felültem, azt tervezve, hogy megvizsgálom magam - ott nem látszottak semmilyen tollak, legalább. De ahogy mozogtam, a szédülés egy furcsa hulláma ütött meg.

Meginogtam és visszaestem a párnákra.

„Wow... szédülés”

A karjai akkor körülöttem voltak. "Sokáig aludtál.

Tizenkét órát"

"Tizenkettőt?" Milyen furcsa.

Mondtam gyorsan magamnak – miközben beszéltem, próbálva nem túl nagy jelentőséget tulajdonítani ennek. Jónak tűntem.

A horzsolások a karjaimon már egy hetesek voltak, sárgultak. Kinyújtóztam próbálkozva. Jól is éreztem magam.

Jobban, mint jól, valójában.

„Teljes a leltár?" szégyenlősen bólintottam. "Úgy tűnik, a párnák túléltek."

"Sajnálatos módon, nem mondhatnám ugyanezt, hmm, a hálóingedről."

Az ágy a lába felé bólintott, ahol szerte szétterült a fekete fűző több maradványa a selymen át.

"Ez nagyon rossz," mondtam. "Ezt az egyet szerettem."

"Én is."

"Voltak bármilyen más áldozatok?" Kérdeztem szégyenlősen.

"Vennem kell Esme-nek egy új ágykeretet," vallotta be, elpillantva a válla felett.

Követtem a tekintetét, és meg voltam döbbenve, látva, hogy a nagy fatuskó darab nyilvánvalóan ki volt vésve az ágy fejtámlájának bal oldalából.

"Hmm." rosszállóan tekintettem. "Nem gondolod, hogy ezt hallottam volna?"

"Úgy tűnik, rendkívül figyelmetlen vagy, miközben a figyelmed másképpen

összpontosul."

"Egy kicsit elfoglalt voltam, "ismertem be, miközben mélyvörösbe pirultam.

Megérintette az égő arcomat és sóhajtott."Ezt igazán hiányolni fogom."

Bámultam az arcát, bármi jelét keresve a haragnak vagy lelkiismeret furdalásnak, amitől félttem.

Egyenletesen tekintett vissza rám, a kifejezése nyugodt volt, de egyébként olvashatatlan.

"Hogy érzed magad?"

Nevetett.

"Mi az?"Követeltem.

"Olyan bűnösnek nézel ki - mint aki egy bűncselekményt követett el."

"Bűnösnek érzem magam, "motyogtam.

"Tehát elcsábítottad a szintén-akaró férjedet. Vagyis ez nem egy főben járó bűn"

Úgy tűnt, ugrat.

Az arcom még forróbb lett. "A szó elcsábított, beleértve egy bizonyos előre megfontolt összeget."

"Talán ez nem a megfelelő szó volt, " engedte meg.

"Nem vagy dühös?"bánatosan mosolygott "Nem vagyok mérges."

"Miért nem?"

"Nos "szünetelt. "Nem bántottalak téged, egyrészt. Ezúttal könnyebb volt irányítani magam, elterelni a túlzásokat." A szemeivel ismét a sérült keretre pillantott.

"Talán mert ezúttal több elképzelésem volt, hogy mire számítsak."

Egy bizakodó mosoly kezdett szétterjedni az arcomon. "Mondtam neked, hogy csak gyakorlat kérdése."

Összeszűkítette a szemeit.

A megmordult a gyomrom, és nevetett. "Reggeli idő az embernek?"kérdzte.

"Kérlek, "mondtam, miközben kiugrottam az ágyból. Habár túl gyorsan mozogtam, és ezzel részegen tántorogtam, hogy visszanyerjem az egyensúlyom.

Megfogott, mielőtt belebotlottam volna a komódba. "Minden rendben van?"

"Ha nem lesz jobb egyensúlyérzésem a következő életemben, visszatérítést kérek."

Főztem ezen a reggelen, sütöttem néhány tojást - túl éhes voltam, hogy valami bonyolultabbat készítsék. Türelmetlenül, néhány perc múlva a tányérba pattintottam őket.

"Mióta eszel tükörtojást?"kérdzte. "Most óta."

"Tudod te hány tojást ettél az utóbbi hét alatt?"

Kihúzta a szemetest a mosogató alól – ez tele volt üres kék kartonokkal.

"Furcsa, "mondtam, miután lenyeltem egy forró falatot. "Ez a hely összekuszálja az étvágyamat" és az álmaim, és a már amúgy is kétes egyensúlyom. "De szeretek itt lenni.

Valószínűleg hamarosan mégis távoznunk kell, nem? Ezt csinálni a Dartmouth-i időben? Wow!, gondolom, találni kell egy helyet, ahol éljünk és ki is párnázunk."

Leült mellém. „ Most már feladhatnád a főiskolai ürügyet – megkaptad, amit akartál. És annyira nem értettünk egyet, így ez nincs feszesen hozzákötve.”

Felhorkantottam "Ez nem egy ürügy volt, Edward. Nem töltöm a szabadidőmet cselszövéssel, mint ahogy a többi ember teszi. Mit tudunk tenni, amit viseljen Bella a mából?"Mondtam szegényes benyomásban a hangára. Szégyentelenül nevetett.

"Tényleg szeretnék egy kis ideig még ember lenni." Főlé hajoltam hogy a kezem végigsimítsam a meztelen mellkasán. "Ez nem elég."

Kétkedve nézett ki. "Ezért?"kérdzte, megfogva a kezem, ami a hasa felé mozgott.

"Mindvégig a szex volt a kulcs?"

Összeszűkítette a szemeit. "Miért nem gondoltam erre?"motyogta gúnyosan "Sok vitától kímélhettem volna meg magam."

Nevettem. "Igen, valószínűleg."

"Annyira emberi vagy, "mondta újra.

"Tudom."

Az ajkai vonalánál egy mosoly húzódott. "Megyünk Dartmouth-ba? Tényleg?"

"Valószínűleg ki fogok bukni egy szemeszter alatt."

"Korrepetálni foglak." A mosolya most szélesebb volt. "Szeretni fogod a főiskolát."

„Gondolod, találni fogunk ilyen későn lakást? "

Grimaszolt, vétkesnek tűnt. "Nos, mi valamelyest már rendelkezünk ott egy házzal.

Tudod, csak tartalékban."

"Vettetek egy házat?"

"Valójában az ingatlan egy jó befektetés."

Felemeltem az egyik szemöldököm, aztán hagytam. "Tehát, készen állunk, akkor."

"Úgy látom, nekünk kicsit hosszabb ideig kell megtartanunk az „előtte” kocsit."

"Igen, a mennyországnak tiltja a védelmet a tankoktól." vigyorgott.

"Mennyi ideig maradhatunk?" Kérdeztem.

"Időben vagyunk. Néhány héttel többet, ha akarod. Aztán meglátogathatjuk Charlie-t

mielőtt New Hampshire-be mennénk. A karácsonyt Renee-vel tölthetnénk... "

A szavai egy nagyon boldog, közeli jövőt festettek, beleértve mindenkinek egy független fájdalmat.

A Jacob-os rész, de majdnem elfelejtett, zörgetett, és módosítottam a gondolatot – majdnem mindenki. Ez semmivel nem könnyebb. Most, hogy pontosan felfedeztem, milyen jó lehet embernek lenni, csábító volt sodródva hagyni a terveimet.

Tizenyolc vagy tizenkilenc, tizenkilenc vagy húsz...Számít ez egyáltalán? Nem sokat változom néhány év alatt. És embernek lenni Edwarddal...A választás egyre trükkösebb lett minden nap.

"Néhány hét," értettem egyet. Aztán, mert soha nem nézett úgy ki, hogy elég időnk lenne, hozzátettem, "Tehát azon gondolkodtam... tudod, mit mondtam a gyakorlásról ezelőtt?"

Nevetett. "Tudnád tartani ezt a gondolatot? Hallom a hajót. A tisztító legénységnek itt kell lennie."

Azt akarta tőlem, hogy tartsam fejben ezt a gondolatot. Tehát ez azt jelentette, hogy nem fog többé aggódni a gyakorlás miatt? Mosolyogtam.

„Engedd meg, hogy elmagyarázzam Gustavónak a fehér szobában lévő rendetlenséget, aztán elmehetünk. Van egy hely délen a dzsungelben – „

„Nem akarok elmenni. Ma nem túrázok az egész szigeten. Itt akarok maradni és nézni egy filmet.”

Összeszorította az ajkait és megpróbált nem nevetni a zsémbes hangomon.

„Rendben, ahogy akarod. Miért nem választasz ki egyet, amíg én kinyitom az ajtót?"

„Nem hallottam kopogást”

Oldalra fordította a fejét és hallgatott. Fél másodperccel később egy gyenge, félénk kopogtatás hallatszott az ajtón. Vigyorgott és az előszoba felé indult.

Elsétáltam a nagy tévé alatt lévő polcokhoz és a címetek kezdtem nézegetni. Nehéz volt eldönteni, hol kezdjem. Több DVD-jük volt, mint egy kölcsönzőben.

Hallottam Edward halk, bársonyos hangját, ahogy visszatért az előszobába, folyékonyan társalogva, feltételezésem szerint, portugálul. Egy másik, érdekesebb emberi hang ugyanazon a nyelven válaszolt. Edward bevezette őket a szobába, útközben a konyha felé mutatva. A két brazil hihetetlenül alacsonynak és sötétnek tűnt mellette. Egyikük

egy kövér férfi volt, másikuk egy vékony nő, mindkettőjüknek ráncos volt az arca. Edward büszke mosollyal felém intett, és hallottam a nevem a sok ismeretlen szó között. Elpirultam egy kicsit, ahogy arra gondoltam, hogy hamarosan szembetalálhatnak magukat a fehér szobában lévő szemétdombról. A kicsi ember udvariasan rám mosolygott. De az apró, kávé-bőrű nő nem mosolygott. Döbbenet és aggodalom keverékével bámult rám, széles szemeiben félelem volt.

Mielőtt reagálhattam volna, Edward intett nekik, hogy kövessék a tyúkól felé, és eltűntek.

Amikor újra megjelent, már egyedül volt. Gyorsan mellém sétált és körém fonta a karjait.

„Mi van vele?” suttogtam sűrűn, emlékezve a nő ijedt arc kifejezésére. Higgadtan vállat vont. „Kaure részben Ticuna indián. Arra nevelték, hogy babonásabb legyen – vagy ahogy te neveznéd, körültekintőbb – mint a modern világban élők. Gyanítja, hogy mi vagyok, vagy legalábbis közel jár hozzá” Még mindig nem hangzott aggodalmasnak.

„Nekik saját legendáik vannak itt. A Libishomen – olyan vérivó démon, aki kizárólag szép nőket ejt zsákmányul” rám bámult.

Szép nők? Nos, ez elég hízelgő volt.

„Rémültnek tűnt” mondtam.

„Az is – de főleg miattad aggódik.”

„Miattam?”

„Amiatt aggódik, hogy miért vagyok itt veled teljesen egyedül” sötétén kuncogni kezdett, aztán a fal felé nézett, ahol a filmek voltak.

„Nos, miért nem választasz valamit, hogy megnézzük? Ezt tenni elfogadhatóan emberi.”

„Igen, biztos vagyok benne, hogy ez meggyőzi arról, hogy ember vagy” Nevettem és erősen a nyaka köré szorítottam a karjaimat, miközben lábujjhegyre álltam.

Lehajolt, hogy megcsókolhassam, aztán a karjai összeszorultak körülöttem és felemelt a padlóról, annyira, hogy már nem kellett lehajolnia. Ajkai a nyakamon mozogtak, ujjaimmal beletűrtam bronzszínű hajába.

Aztán zihálást hallottam, és ő hirtelen letett engem. Kaure állt lefagyva az előszobában, tollakkal fekete hajában, kezében egy zsákkal, amiben még több toll volt, rémült arc kifejezéssel. Engem bámult, a nézése idegesített, úgyhogy elpirultam és lesütöttem a szemeimet. Aztán összeszedte magát és motyogott valamit, még ezen az ismeretlen nyelven is világos volt, hogy bocsánatkérés. Edward elmosolyodott és barátságos hangon válaszolt. A nő elfordította sötét szemeit és visszament az előszobába.

„Arra gondolt, amire gondolok, hogy gondolt, ugye?” motyogtam.

Nevetett a nyakatekert mondatomon. „Igen”

Találomra megragadtam egy filmet. „Kapcsoljuk be és úgy tehetünk, mintha néznénk” Egy régi musical volt mosolygós arcokkal és bolyhos ruhákkal.

„Nagyon nászutas” ismerte el Edward.

Mialatt a képernyőn a színészek táncoltak egy élénk bevezetődalra, én a kanapén henyéltem Edward karjaiban.

„Vissza fogunk költözni a fehér szobába?” tűnődtem rajta lustán.

„Nem tudom... már helyrehozhatatlanul szétroncsoltam a fejtámlát a másik szobában – talán ha a ház egyetlen részére korlátozzuk a rombolást, lehet, hogy Esme újra meghív minket egyszer.

Szélesen elmosolyodtam. „Szóval lesz még rombolás?”

Nevetni kezdett az arckifejezésemem. „Azt hiszem, biztonságosabb, ha eltervezett, mintha arra várok, hogy megint megtámadsz”

„Csak idő kérdése lenne” értettem egyet mellékesen, de a pulzusom száguldott a vénáimban.

„Valami baj van a szíveddel?”

„Nem. Egészséges, mint egy ló” szünetet tartottam. „Most akartál menni ellenőrizni a rombolási zónát?”

„Talán udvariasabb lenne megvárni, amíg egyedül leszünk. Te nem vennéd észre, ha kettészakítom a bútort, de őket valószínűleg megijesztené”

Igazság szerint, már elfelejtettem, hogy emberek laknak a másik szobában.

„Igaz. A francba!”

Gustavo és Kaure csendben mozogtak a házban, miközben türelmetlenül vártam, hogy befejezzék és megpróbáltam figyelni a boldogan-éltek-amíg-meg-nem-haltak-ot a képernyőn.

Épp kezdtem elálmosodni – bár Edward szerint a fél napot végigaludtam – amikor egy durva hang felriasztott. Edward felült, a karjaiban tartott engem és válaszolt Gustavónak portugálul.

Gustavo bólintott és csendben a bejárati ajtó felé sétált.

„Végeztek” mondta nekem Edward.

„Tehát, ez azt jelenti, hogy egyedül vagyunk?”

„Mi lenne, ha először ebédelnél?” javasolta.

Beharaptam az ajkamat, gondolkodva a dilemmán. Eléggé éhes voltam.

Mosolyogva megfogta a kezemet, és a konyhába vitt.

Ismerte az arcomat, úgyhogy nem számított, hogy nem tudott olvasni a gondolataimban.

„Ez kezd kicsúszni a kezemből” panaszkodtam, amikor teljesen tele voltam.

„Akarsz ma délután úszni egyet a delfinekkal – kalóriaégetés gyanánt?” kérdezte.

„Talán később. Nekem van egy másik, kalóriaégetésre vonatkozó ötletem”

„És mi lenne az?”

„Nos, ott van az a rengeteg fejtámla – „

De nem tudtam befejezni. Felkapott a karjaiba és az ajkai elhallgattatták az enyémekeket, amint embertelen sebességgel a kék szobába vitt

7.fejezet

VÁRATLAN

Egy fekete sor közeledett felém a halotti ködön keresztül. Láttam a sötét rubinvörös szemeiket vágyakozva csillogni, epekedni a gyilkolásért. Az ajkaikat felhúzták az éles, nedves fogaikról – néhányan viczorogni, néhányan mosolyogni.

Hallottam a gyermeket nyöszörögni mögöttem, de nem tudtam megfordulni, hogy ránézzek. Habár kétségbeesetten biztos voltam, hogy biztonságban van, most nem engedhettem, hogy hiba csússzon az összpontosításomba.

Egyre közelebb kísértettek, a sötét köpenyeik kissé meglibbentek, ahogy haladtak. Láttam, ahogy a kezeiket csontszínű karmokká feszítik. Szétváltak, hogy minden irányból körülvehessenek minket. Körbevettek minket. Mind meg fogunk halni.

És aztán, mint egy fényrobbanás, a teljes látvány más lett. Eddig semmi nem változott – a Volturi még mindig büszkén lépkedett felénk; higgadtan, hogy megöljenek. Ami valóban megváltozott az, hogy én hogyan láttam a képet. Hirtelen, éheztem rá. Azt akartam, hogy támadjanak. A pánik vérszomjjá változott, ahogy előrehajoltam egy mosollyal az arcomon, és egy morgás szakadt fel a csupasz fogaim között.

Felriadtam, kijózanodva az álomból.

A szoba sötét volt. Majdnem gőzölgően forró. A veríték összecsomózta a hajam a halántékomnál és lecsurgott a torkomra.

Megtapogattam a meleg lepedőt és üresen találtam.

„Edward?”

Aztán az ujjaim beleütköztek valami simába és laposba és merevbe. Egy darab papír volt, kettéhajtva. Magammal vittem az üzenetet és keresztül mentem a szobán, hogy felkapcsoljam a villanyt.

Az üzenet Mrs. Cullen-nek volt címezve.

Remélem, nem ébredsz fel és veszed észre a távollétem, de ha mégis, nemsokára visszajövök. Csak a szárazföldre mentem vadászni. Menj vissza aludni és itt leszek, mire újra felébredsz. Szeretlek.

Sóhajtottam. Most már két hete voltunk itt, így számítanom kellett volna rá, hogy hamarosan elmegy, de nem gondoltam az időre. Úgy tűnt, mintha itt az időn kívül léteztünk volna, csak egy tökéletes helyzetben sodródtunk.

Letöröltem az izzadtságot a homlokomról. Teljesen ébernek éreztem magam, habár az óra szerint az öltöző asztalnál alig múlt egy. Tudtam, hogy soha nem lennék képes aludni, amilyen feldúlt és ragados voltam. Nem beszélve arról, hogy ha leoltanám a villanyt és becsuknám a szemem biztos, hogy azokat a portyázó fekete alakokat látnám. Felkeltem és céltalanul kószáltam a sötét házban, felkapcsolva a lámpákat. Olyan nagyok és üresnek tűnt Edward nélkül. Másnak.

Végül a konyhába kötöttem kis, és elhatároztam, hogy talán csak valami vidító ételre van szükségem.

Kotorásztam a hűtőben, amíg megtaláltam egy sült csirke minden hozzávalóját. A csirke pattogása és sístergése a serpenyőben jó volt, otthoni hang; kicsit kevésbé voltam ideges, amíg elnyomta a csendet.

Olyan jó illata volt, hogy a serpenyőből kezdtem enni, közben megégettem a nyelvem. Az ötödik vagy a hatodik harapásra azt hittem, elég hideg, hogy megkóstoljam. A rágásom lelassult. Valami baj volt az ízével? Megnéztem a húst, és teljesen fehér volt, de azon

tűnődtem, hogy teljesen átsült-e. Kísérletképpen haraptam még egyet; kétszer megrágtam. Uhh – határozottan rossz. Felugrottam és a mosogatóba köptem. Hirtelen, a csirke és olajszag undorító lett. Megfogtam az egész tányért és a szemetesbe öntöttem, aztán kinyitottam az ablakot, hogy elűzzem az illatát. A kinti hűvös szél javított a dolgon. Jó érzés volt a bőrömnek.

Váratlanul kimerült lettem, de nem akartam visszamenni a forró szobába. Így hát kinyitottam az ablakot a TV szobába és lefeküdtem alá a kanapéra. Bekapcsoltam ugyan azt a filmet, amit valamelyik nap néztünk és gyorsan elaludtam nagyszerű bevezető zenéjére.

Amikor ismét kinyitottam a szemem, a nap félúton volt az ég felé, de nem a fény ébresztett fel. Hűvös karok vettek körül, magához húzva. Ugyanakkor egy hirtelen fájdalom összerántotta a gyomrom, majdnem olyan volt, mint miután gyomorszájon vernek.

„Sajnálom,” mormolta Edward, miközben végigsimította fagyos kezével a nyirkos homlokomat. „Ennyit az alaposságról. Nem gondoltam rá, mennyire meleged lesz, ha elmegyek. Hagyok egy ventilátort, mielőtt újra elmegyek.” Nem tudtam figyelni a szavaira.

„Bocsáss meg” lihegtem, és igyekeztem kiszabadítani magam a karjaiból.

Automatikusan elengedett. „Bella?”

Kiszáguldottam a fürdőszobába, egyik kezemet a számra szorítva. Olyan rosszul voltam, hogy nem is foglalkoztam vele – először – hogy végig velem volt, miközben a wc felé hajoltam és nagyon beteg voltam.

„Bella? Mi a baj?”

Még nem tudtam válaszolni. Aggódva tartott, összefogta a hajamat az arcomból várva, hogy újra lélegezni tudjak.

„Fene egye meg a romlott csirkét.” nyöszörögtem.

„Jól vagy?” a hangja feszült volt.

„Jól,” lihegtem. „Csak ételmérgezés. Ezt nem kell látnod. Menj el.”

„Nem valószínű, Bella.”

„Menj el.” nyögtem ismét, próbáltam felállni, hogy kiöblítsem a szám. Gyengéden felsegített, figyelmen kívül hagyva a gyengéd lökést, amit neki céloztam. Miután a szám tiszta volt, az ágyba cipelt és óvatosan leültetett, a karjaival támasztva.

„Ételmérgezés?”

„Igen,” nyögtem. „Csináltam egy kis csirkét múlt éjjel. Rossz íze volt, így kidobtam. De előtte ettem pár harapást.”

A hűvös kezét a homlokomra tette. Jó érzés volt. „Most hogy érzed magad?”

Gondolkodtam egy percig. A hányinger olyan gyorsan múlt el, ahogy jött, és úgy éreztem magam, mint bármelyik másik reggelen. „Egész jól. Tulajdonképpen, egy kicsit éhes vagyok.” Azt mondta várjak egy óráig és igyak meg egy nagy pohár vizet, mielőtt süt nekem pár tojást. Teljesen normálisnak éreztem magam, csak egy kicsit fáradtan, mivel ébren voltam az éjszaka közepén. Bekapcsolta a CNN – annyira el voltunk zárva, hogy kitörhetett volna a harmadik világháború, és nem is tudtunk volna róla – és álmosan keresztül kószáltam a csatornákon.

Untattak a hírek, és kicsavarodtam, hogy megcsókoljam. Mint reggel, egy éles fájdalom nyílt a gyomromba, mikor megmozdultam. Eltántorodtam tőle, és a szám elé kaptam a kezem. Tudtam, hogy ez alkalommal nem jutok el a fürdőszobáig, így kiszaladtam a konyhai kagylóhoz.

Ismét tartotta a hajam.

„Talán vissza kéne mennünk Rioba, hogy megnézzen egy orvos,” ajánlotta aggódva, mikor kimostam a szám utána.

Megráztam a fejem úton az előszoba felé. Az orvos túket jelentett. „Azonnal jól leszek, miután megmostam a fogam.”

Amikor jobb íze lett a számnak, keresztül kutattam a táskám egy elsősegély dobozért, amit Alice csomagolt, tele emberi dolgokkal, mint kötszerek és fájdalom csillapító és – a kutatásom tárgya – Pepto-Bismolt. Talán lenyugtatja a gyomrom és Edwardot is megnyugtatja.

De mielőtt megtaláltam a Pepto, keresztülfutottam valamin, amit még Alice bepakolt nekem. Felemeltem a kis kék dobozt, és egy hosszú pillanatig rábámultam, elfelejtve minden mást.

Aztán elkezdtem magamban számolni. Egyszer. Kétszer. Újra.

Aztán leesett; a kis doboz pedig visszaesett a táskámba.

„Jól vagy?” kérdezte Edward az ajtón keresztül. „Megint rosszul lettél?”

„Igen és nem,” mondtam, de a hangom fojtottnak hangzott.

„Bella? Bejöhetek?” most már nyugtalan volt.

„O...ké?”

Bejött és felmérte a helyzetem, keresztbe tett lábbal ültem a földön a bőröndömnél, bamba és üres tekintettel. Leült mellém, és először a kezét a homlokomra tette.

„Mi a baj?”

„Hány nap telt el az esküvő óta?” suttogtam.

„Tizenhét,” válaszolta automatikusan. „Bella, mi az?”

Ismét számoltam. Feltartottam az ujjam jelezve, hogy várjon, és magamban tátogtam a számokat. Tévedtem a napokkal kapcsolatban azelőtt. Régebb óta voltunk itt, mint hittem. Újrakezdttem.

„Bella!” suttogta sürgetően. „Mindjárt megőrülök.”

Megpróbáltam nyelni. Nem ment. Így hát visszanyúltam a bőröndömbe és esetlenül kotorásztam, amíg meg nem találtam kis kék doboz tamponát újra. Csendesen feltartottam. Zavarodottan bámult rám. „Mi? Megpróbálsz ezt a betegséget PMS-nek betudni? (premenstruációs szindróma)

„Nem.” sikerült kinyögnöm. „Nem, Edward. Azt próbálok elmondani, hogy a ciklusom öt napot késik.”

Az arckifejezése nem változott. Mintha nem mondtam volna semmit.

„Nem hiszem, hogy ételmérgezésem van.” tettem hozzá.

Nem reagált. Szoborra meredt.

„Az álmok,” mormoltam magamnak lapos hangon. „Túl sokat alszom. A sírás. Mindaz az étel. Oh. Ó. Óóó”

Edward üvegesen bámult, mintha többé nem is látna engem.

Reflexszerűen, majdnem önkénytelenül a hasamra tettem a kezem.

„Óó!” cincogtam újra.

Feltántorogtam, kibújva Edward mozdulatlan kezei alól. Soha nem bújtam ki abból a kicsi selyemrövidnadrágból és trikóból, amiket ágyba hordtam. Elrántottam az útból a kék anyagot és a hasamra bámultam.

„Lehetetlen,” suttogtam.

Egyáltalán nem volt tapasztalatom sem terhességgel, sem gyerekkel vagy bármilyen hasonló dologgal, de nem voltam hülye. Láttam elég filmet, vagy TV show-t hogy tudjam, hogy működik. Csak öt napot késett. Ha terhes lettem volna, a testem még csak nem is vehetné észre aényt. Nem lennének reggeli rosszulléteim. Nem változnának az alvási és étkezési szokásaim. És a leghatározottabban nem lehetne egy kicsi de érezhető dudor a csípőcsontjaim között.

Oda-vissza tekertem a felsőmet, megvizsgálva minden szemszögből, hogy nem-e tűnik el a megfelelő fénynél. Végigfuttattam az ujjaim a finom domborulaton, meglepődve, hogy milyen keménységet éreztem a bőröm alatt.

„Lehetetlen,” mondtam újra, mert dudor vagy nem dudor, ciklus vagy nem ciklus (és határozottan nem volt ciklus, habár soha életemben nem késett), lehetetlen volt, hogy terhes legyek. Az egyetlen személy, akivel valaha szeretkeztem vámpír volt.

Egy vámpír, aki még mindig megfagyottan ült a padlón, mintha többé nem akarna megmozdulni. Akkor is kellett lennie valamiféle magyarázatnak. Valami baj van velem. Egy különös Dél-Amerikai betegség a terhesség tüneteivel, csak felgyorsítva...

És aztán eszembe jutott valami – egy reggeli internetezés, ami mintha egy étellel ezelőtt lett volna. Az öreg asztalomnál ültem Charlie házában, a sűrke fény tompán süttöt keresztül az ablakon, bámultam az öreg, kattogó számítógépet, mohón olvasva egy „Vámpírok A-tól Z-ig” nevű oldalt. Kevesebb, mint huszonnégy órával azután, hogy Jacob Black megpróbált szórakoztatni az régi Quileute legendákkal, amikben akkor még nem hitt, és elmondta, hogy Edward egy vámpír.

Türelmetlenül végigfutottam a bevezetőket az oldalon, amit a világ vámpír mítoszainak szenteltek. A Fülöp Danag, a Héber Estrie, a Román Varacolaci, az Olasz Stregoni Benefici (a történet tulajdonképpen az új apósom korábbi hőstetteiről szolt a Volturival, nem mintha bármit is tudtam volna arról az időről...)Egyre kevésbé és kevésbé figyeltem, ahogy a történetek egyre valószínűtlenebbé váltak. Csak homályosan emlékeztem a későbbiek részleteire. Leginkább úgy tűntek, mint kitalált mentségek, amikkel a gyermekek halálozási arányát magyarázták – és a hűtlenséget. Nem édesem, nincs viszonyom! Az a dögös nő, akit láttál kisettenkedni a házból egy gonosz parazita volt! Szerencse, hogy megúsztam élve! (Persze, miután tudtam Tanya-ról és a nővéreiről, az volt a gyanúm, hogy néhány mentség igaz volt.) De volt egy a hölgyeknek is. Hogy vádolhatsz azzal, hogy csallak – csak mert hazajöttél a két éves hajóutazásról és én meg terhes vagyok? A parazita volt. Elbűvölt a titokzatos vámpír erejével...

Ez a rész lehetett a magyarázat – a képesség, hogy a szerencsétlen áldozatai gyermekének az apja legyen.

Kábultan megráztam a fejem. De...

Esmére és főleg Rosalie-ra gondoltam. A vámpíroknak nem lehet gyerekük. Ha lehetséges lenn, Rosalie mostanra már megtalálta volna a módját. Az incubus mítosz csak mese volt.

Kivéve, hogy...nos volt különbség. Persze Rosalie nem eshetett teherbe, mert abban az állapotában ragadt, amilyen az emberből- nem emberbe változásakor volt. Teljes változatlanóság. Az embernek testének változnia kell, hogy gyereket szülhessenek. Az állandó változás, a havi ciklus csak egy dolog, aztán nagyobb változások kellenek egy növekedő gyerek befogadására. Rosalie teste nem tudna változni.

De az enyém tudna. Az enyém változott. Megérintettem a domborulatot a hasamnál, ami tegnap még nem volt ott.

Egy ember – nos, hát leginkább olyanok maradnak a halálban is, mint amilyenek serdülőkorban. Találomra eszembe jutott pár jelentéktelen dolog, amik a ki mit tud-ba voltak: Charie Chaplin a hetvenes éveiben járt, mikor a legfiatalabb gyermeke született. A férfiaknál nem játszik olyan szerepet a gyerekszülés éve és a termékenység ciklusok. Természetesen, honnan tudhatná bárki, hogy egy vámpír férfi lehet egy gyermek apja, amikor a szülei nem voltak erre képesek? Van vámpír a világon, akinek van annyi önuralma, hogy tesztelje ezt az elméletet egy emberi nővel? Vagy kedve?

Csak egyetlen egyre tudtam gondolni.

Az elmém egyik része rendszerezte a tényeket, az emlékeket és az elméleteket, mialatt a másik fele - az a rész, ami azért felelt, hogy még a legkisebb izmokat is képes legyek

mozgatni – megbénult, képtelen volt normális alkalmazásokra. Nem tudtam mozgatni az ajkaim, hogy beszéljek, habár meg akartam kérni Edwardot, hogy magyarázza el, mégis mi történik. Vissza kellett volna mennem oda, ahol ült, hogy megérintsem, de a testem nem követte a parancsaimat. Csak bámultam a döbbent szemeimet a tükörben, az ujjaim finoman a dudorra nyomtam a hasamon.

Aztán, mint az élénk rémálomban múlt éjjel, a kép hirtelen átalakult.

Minden, amit a tükörben láttam teljesen másképp nézett ki, habár valójában semmi nem változott.

Csupán annyi változás történt, hogy egy gyengéd lökést éreztem belülről a kezemen a hasamnál.

Ugyanabban a pillanatban Edward telefonja csörögni kezdett, fülsértően és követelőzően. Egyikünk sem mozdult. Újra és újra csörgött. Megpróbáltam ráhangolódni, miközben az ujjaimat a hasamra nyomtam, vártam. A tükörben az arckifejezésem többé nem volt meglepett – most már tünődő volt. Alig vettem észre, hogy szokatlan, csendes könnyek folynak végig az arcomon.

A telefon még mindig csörgött. Azt kívántam, bár Edward felvenné – épp különös pillanatom volt. Talán életem legnagyobbja.

Ring! Ring! Ring!

Végül a bosszúság keresztültört mindenem. Térdre ereszkedtem Edward mellett – észrevettem, hogy nagyon óvatosan mozgok, ezerszer jobban tudatában voltam a mozdulataimnak- és megpaskoltam a zsebeit, amíg rá nem találtam a telefonjára. Félig arra számítottam, hogy végül felolvad és ő maga veszi fel, de tökéletesen mozdulatlan volt.

Felismertem a számot, és könnyen rájöttem ki is hív.

„Szia, Alice.” mondtam. A hangom nem volt sokkal jobb, mint előtte. Megköszörültem a torkom.

„Bella? Bella, jól vagy?”

„Igen. Öhm. Ott van Carlisle?”

„Igen. Mi a baj?”

„Nem vagyok...száz százalékig...biztos...”

„Edward jól van?” kérdezte óvatosan. Carlisle nevét kiabálta a telefonon kívül, aztán kérdezősködött, „Miért nem ő vette fel a telefont?” mielőtt válaszolhattam volna, az előző kérdésére.

„Nem vagyok biztos.”

„Bella, mi folyik itt? Épp most láttam –,

„Mit láttál?”

Csend volt. „Itt van Carlisle,” mondta végül

Úgy éreztem, mint ha jeges vizet fecskendeztek volna az ereimbe. Ha Alice látott volna egy angyalarcú, zöld szemű gyerekkel a karjaimban, elmondta volna, nem igaz?

Amíg vártam - habár Carlislenak egy másodperc töredékébe telt, hogy beszéljen – a látomás lebegett a szemeim előtt, amit Alicenak képzeletem. Az apró, gyönyörű kis baba, még gyönyörűbb, mint a fiú az álmaimban – egy apró Edward a karjaim között.

Melegség futott végig az ereimen, elüldözve a jegességet.

„Bella, itt Carlisle. Mi folyik ott?”

„Én –, nem voltam benne biztos, hogy mit mondjak. Nevetne a következtetéseimen, elmondaná, hogy örült vagyok? Megint csak egy színes álmom volt? „Egy kicsit aggódom Edward miatt...sokkot kaphat egy vámpír?”

„Baj érte?” Carlisle hangja hirtelen sürgető lett.

„Nem, nem” biztosítottam. „Csak...meglepődött.”

„Nem értem Bella.”

„Azt hiszem....hát, azt hiszem....talán...elképzелhető, hogy...”vettem egy nagy levegőt.
„terhes vagyok.”

Mintha támogatni akarna, egy újabb bökést éreztem a hasamon. A kezemet a hasamra csúsztattam.

Egy hosszú szünet után, Carlisle orvosi gyakorlata bekattant.

„Mikor volt az utolsó menstruációd első napja?”

„Tizenhat nappal az esküvő előtt.”

Épp ezelőtt csináltam pár elég alapos matematikai fejszámolást, hogy képes legyek azonnal válaszolni rá.

„Hogy érzed magad?”

„Furcsán.” mondtam, és a hangom megtört. Ismét végigfutott pár könnycsepp az arcomon. „Ez örülten fog hangzani – nézd, tudom, hogy túl korai még bármit is mondani. Talán megörültem. De bizarr álmaim vannak, folyamatosan eszek és sírok és hányok ...és...megesküszöm, hogy valami épp most is mozog bennem.”

Edward felkapta a fejét.

Megkönnyebbülten sóhajtottam.

Edward kinyújtotta a kezét a telefonért, az arca fehér volt és kemény.

„Öhm, azt hiszem Edward beszélni akar veled.”

„Add át,” mondta Carlisle feszült hangon.

Nem voltam teljesen biztos benne, hogy Edward tudna beszélni, de átadtam a telefont a kinyújtott kezébe.

A füléhez tartotta. „Ez lehetséges?”suttogta.

Sokáig hallgatott, kifejezéstelenül bámulva a semmibe.

„És Bella?”kérdezte. A karját körém fonta, miközben beszélt, szorosán maga mellé húzva.

Sokáig hallgatott aztán megszólalt. „Igen. Igen ezt fogom tenni.”

Elvette a telefont a fülétől és megnyomta a „hívás vége” gombot. Azonnal beütött egy új számot.

„Mit mondott Carlisle?”kérdeztem türelmetlenül.

Edward élettelen hangon válaszolt. „Azt hiszi, terhes vagy.”

A szavaktól meleg borzongás futott végig a gerincemen. A kisbabám mozgott bennem.

„Kit hívsz?”kérdeztem, ahogy visszatette a telefont a füléhez.

„A repteret. Hazamegyünk.”

Edward több, mint egy óráig megszakítás nélkül lógott a telefonon. Úgy sejtettem elrendezte a haza repülésünket, de nem voltam benne biztos, mert nem angolul beszélt. Úgy hangzott, mintha vitatkozna, sokat beszélt a fogain keresztül.

Amíg vitatkozott, bepakolt. Keresztülforgott a szobán, mint egy dühös tornádó, inkább rendet, mint tisztítást hagyott hátra a léptei nyomán. A ruháimat az ágyra dobta anélkül, hogy rájuk nézett volna, szóval úgy sejtettem itt az ideje, hogy felöltözzek. Folytatta a vitatkozásait, amíg átöltöztem, hirtelen és nyugtalan kézmozdulatokkal megtoldva.

Amikor már nem bírtam tovább elviselni a erőszakos energiát, ami belőle áradt, kimentem a szobából. A mániákus koncentrációjától felfordult a gyomrom – nem úgy, mint a reggeli rosszulléteknél, csak nyugtalanítóan. Valahol máshol kellett volna megvárnom, amíg elmúlik a hangulata. Nem tudtam a jeges, összpontosító Edwarddal beszélni, aki egy kicsit megrémített.

Végül ismét a konyhában kötöttem ki. Egy csomó perccel volt a szekrényben. Elkezdtem rágcsmálni őket, kibámulva az ablakon a homokra, a sziklákra, a fákra és az óceánra, mindenre ami tündökölt a napfényben.

Valaki gyengéden megbökött.

„Tudom,” mondtam „Én sem akarok menni.”

Kibámultam az ablakon egy percig, de a baba nem felelt.

„Nem értem,” suttogtam „Mi a baj?”

Meglepő, teljesen. Bámulatos, még inkább. De rossz?

Nem.

Akkor miért ilyen dühös Edward? Ő volt, aki annyira akarta az esküvőt.

Megpróbáltam átgondolni.

Talán az nem volt annyira megtévesztő, hogy Edward azt akarta, hogy azonnal menjünk haza. Azt akarta, hogy Carlisle megvizsgáljon, megbizonyosodjon róla, hogy a feltevésem helyes volt – habár ezzel kapcsolatban semmi kétségem nem volt. Talán rá akartak jönni, hogy miért vagyok már ennyire terhes, dudorral és rugdosással és minden ilyesmivel. Ez nem normális.

Amint erre gondoltam, biztos voltam benne. Biztos nagy aggódhat a baba miatt.

Még nem értem el a kiborulásig. Az én agyam lassabban dolgozott, mint az övé – az enyém még mindig megragadt annál a képnél, amit az előbb elővarázsoltam: az apró gyermek, Edward szemeivel – zöldek, mint az övéi voltak, amíg ember volt – nyugodtan és gyönyörűen fekszik a karjaimban. Remélem, pontosan olyan arca lesz mint Edwardnak, semmi hasonlósággal az enyémmel.

Vicces volt, hogy milyen hirtelen és mennyire elengedhetetlen lett, hogy ez a látomás valóra váljon. Attól az első apró érintéstől kezdődően az egész világ megváltozott.

Azelőtt csak egy dolog volt, ami nélkül nem tudtam élni, most már kettő. Nem volt osztozkodás – a szeretetemet nem osztottam ketté közöttük, más volt. Inkább olyan volt, mintha a szívem megnőtt volna, kétszeresére dagadt volna abban a percben. Minden extra helyet kitöltött. A növekedés majdnem szédítő volt.

Azelőtt soha nem értettem meg igazán Rosalie fájdalmát és neheztelését. Soha nem képzeltem el magam anyaként, soha nem is akartam. Gyerekjáték volt megígérni Edwardnak, hogy nem érdekel, hogy feladom a gyermek lehetőségét érte, mert tényleg nem érdekelt. Gyerekek, olyan elvont, sohasem tetszett. Hangos teremtményeknek tűntek, folyton valamilyen ragacstól csöpögnek. Soha nem tudtam mit kezdeni velük.

Amikor arról álmodoztam, hogy Renee majd megajándékoz egy testvérrel, mindig egy bátyót képzeltem el. Valakit, aki vigyáz rám inkább, minthogy fordítva. Ez a gyermek, Edward gyermeke egy teljesen más történet.

Annyira akartam, mint a levegőt, hogy lélegezhessek. Nem választás volt, ha nem elkerülhetetlen. Talán tényleg rossz elképzeléseim voltak. Talány ezért volt, hogy képtelen voltam elképzelni milyen házasnak lenni, csak miután az lettem – képtelen voltam észrevenni, hogy akarnék babát, miután az házasság már megtörtént...

Ahogy a kezemet a hasamra raktam, várva a következő rúgást, ismét könnyek csordultak le az arcomról.

„Bella?”

Megfordultam, óvatossá tett a hangja. Túl hideg volt, túl óvatos. Az arca passzolt a hangjához, üres volt és kemény.

És aztán meglátta, hogy sírok.

„Bella!” egy szempillantás alatt keresztülvágott a szobán, és a kezeit az arcomra tette.

„Fáj valamid?”

„Nem, nem –,

A mellkasára húzott. „Ne fél. Tizenhat órán belül otthon leszünk. Rendbe fogsz jönni.

Carlisle kész lesz, mire odaérünk. Gondoskodunk róla, és jól leszel, rendbe fogsz jönni.”

„Gondoskodtok róla? Ezt hogy érted?”

Elhúzódott és a szemembe nézett. „Kivesszük belőled ezt az izét, mielőtt bármi bajod esne tőle. Ne félj. Nem engedem, hogy bántson.”

„Ezt az izét?” ziháltam.

Határozottan elnézett felőlem, a bejárati ajtó felé. „A francba! Elfelejtettem, hogy Gustavo ma jön. Megszabadulok tőle, és azonnal visszajövök.” kiszökött a szobából. Megmarkoltam a pultot, hogy megtámaszkodjam. A térdeim remegtek.

Edward épp az imént izének hívta a kisbabám. Azt mondta, Carlisle kiszedi.

„Ne,” suttogtam.

Tévedtem az előbb. Egyáltalán nem foglalkozott a babával. Bántani akarta őt. A gyönyörű kép a fejemben teljesen átváltozott, átfordult valami sötétbe. A drága kisbabám sír, a gyenge karjaim nem elég erősek, hogy megvédjék...

Mit tehetnék? Képes lennék szembeszállni velük? Mi van ha nem? Ez megmagyarázza Alice különös hallgatását a telefonba? Mit látott? Edward és Carlisle megölik azt a sápadt, tökéletes gyermeket mielőtt élhetne?

„Nem,” suttogtam újra, erősebb hangon. Nem történhet meg. Nem engedhetem.

Hallottam, hogy Edward megint portugálul beszél. Ismét vitatkozott. A hangja közelebb volt és hallottam, hogy bosszankodva morgott. Aztán egy másik hangot hallottam, halkabbat és félnékebbet. Egy nő hangját.

Bejött a nő előtt a konyhába, egyenesen hozzám. Feltörölte a könnyeket az arcomról és a fülembe suttogott a szája vékony és szigorú vonalán keresztül.

„Ragaszkodik, hogy itt hagyja az ételt, amit hozott – ebédet készített nekünk.” Ha kevésbé ingerült és dühös lett volna, akkor tudtam, hogy forgatná a szemeit. „Ez egy mentség – meg akart győződni róla, hogy még nem öltelek meg.” A hangja jéghideggé vált a végén.

Kaure idegesen besomfordált egy lefedett edénnyel a kezeiben. Azt kívántam, bárcsak beszélhetnék portugálul vagy, hogy kevésbé alapszintű lenne a spanyolom, így meg tudnám köszönni ennek a nőnek, aki elég merész volt, hogy felbosszantson egy vámpírt, csak hogy ellenőrizhessen.

A szemei kettőnk között villogtak. Láttam, hogy méregeti az arcom színét és a nedvességet a szememben. Motyogott valamit, amint nem értettem, és a pultra tette az edényt.

Edward odabökött neki valamit, soha nem hallottam még ilyen udvariatlannak.

Megfordult, hogy távozzon, és amint meglengett a hosszú szoknyája, felkavarta az étel illatát. Erős volt – hagyma és hal. Befogtam a szám és a mosogató felé hajoltam. Éreztem Edward kezét a homlokomon és hallottam a nyugtató mormolását a viharos szemeim keresztül. A keze eltűnt egy pillanatra, és hallottam a hűtőajtó becsapódását.

Szerencsére a szag eltűnt a hanggal, és Edward kezei ismét a nyirkos arcomat hűtötték. Gyorsan vége lett.

Kiöblítettem a számat, amíg az arcomat cirógatta.

Egy apró, bizonytalan rúgást éreztem a méhembem.

Rendben. Rendben vagyunk, a méhemre gondoltam.

Edward megfordított, és a karjaiba húzott. A fejemet a vállán pihentettem. A kezeimmel, ösztönösen a hasamat öleltem.

Hallottam egy kis zihálás és felnéztem.

A nő még mindig ott volt, az ajtóban tétovázott, a kezeit félig kinyújtotta, mintha valami segítséget keresne. A szemét sokkosan tágra nyitva a kezeimre függesztette. A szája kinyílt. Aztán Edward is zihált, aztán hirtelen szembefordult a nővel, engem pedig kissé maga mögé húzott. A karjai betakarták a felsőtestem, mintha vissza akarna tartani. Hirtelen, Kaure rákiabált – hangos, dühös és érthetetlen szavak késként repültek keresztül a szobán. A levegőbe emelte és Edward felé rázta apró öklét és kettőt előre lépett. A vadsága ellenére, könnyű volt észrevenni a rémületet a szemében.

Edward is felé lépett és én megmarkoltam a karját, féltettem a nőt. De amikor megszakította a szóáradatot, a hangja meglepett, figyelembe véve, hogy milyen szigorúan beszélt a nővel, amíg az nem kiabált rá. Olyan halk volt most és védekező. Nem csak ezért, de olyan más volt, inkább torokhang, ritmus nélkül. Nem hiszem, hogy portugálul beszélt. Egy pillanatig a nő tünődve nézett rá, aztán a szemei összeszűkültek, ahogy egy feltett egy hosszú kérdést ugyanazon az ismeretlen nyelven.

Láttam, ahogy az arca szomorúvá és komollyá válik, és egyszer bólint. A nő gyorsan hátralépett és keresztülfogta sajátmagát.

Kinyúlt felé, felém mutatott aztán az arcomra tette a kezét. A nő ismét dühösen válaszolt, dühösen integetve a kezével Edward felé, és aztán rámutogatott. Amikor befejezte, Edward ismét védekezett ugyanazon a halk, és sürgős hangon.

A nő arckifejezése megváltozott – rábámult, nyilvánvaló kétséggel az arcán, miközben beszélt; a szemét ismét az összezavarodott arcomra villantotta. Elhallgatott, és úgy tűnt fontolgat valamit. Ismét oda-vissza nézett köztünk, és azt úgy tűnt öntudatlanul előrelépett.

A kezeivel mutogatta, mintha egy léggömb türemkedne ki a hasából. Megriadtam – a ragadozó vérszívókról szóló legendáik tartalmazták ezt? Lehetséges, hogy tudhatott valamit arról, ami a bennem növekedett?

Ezúttal néhány óvatos lépést tett előre aztán kérdezett néhány tömör kérdést, amire Edward mereven válaszolt. Aztán ő kérdezett – egy gyors kérdést. Tétovázott, aztán lassan megrázta a fejét. Amikor Edward újra megszólalt, a hangja annyira kétségbeesett volt, hogy megrémülve néztem rá. Az arcát elöntötte a fájdalom.

Válaszképpen lassan felém sétált, amíg elég közel nem került, hogy az apró kezét a hasamon pihenő kezemre tegye. Csak egy szót mondott portugálul.

„Morte” (halál) csendesen sóhajtott. Aztán megfordult, a vállait lehajtotta, mintha ez a beszélgetés megöregítette volna, és elhagyta a szobát.

Eleget tudtam spanyolul, hogy tudjam mit jelent.

Edward ismét megfagyott, a nő után bámult a kínozott arckifejezéssel az arcán. Néhány perccel később hallottam, ahogy egy csónak motorja beindul és eltávolodik.

Edward nem mozdult, amíg el nem indultam a fürdőszobába. Aztán elkapta a vállam.

„Hová mész?” a suttogása tele volt fájdalommal.

„Hogy megint fogat mossak.”

„Ne aggódj amiatt, amit mondott. Ez semmi, csak legenda, régi hazugságok a szórakoztatás kedvéért.”

„Semmit nem értettem,” mondtam neki, habár ez nem volt teljesen igaz. Mintha figyelmen kívül hagynék bármit is, csak mert legenda. Az életemet minden irányból legendák vették körül. Mind igaz volt.

„Bepakoltam a fogkeféd. Idehozom.”

Besétált előttem a fürdőszobába.

„Hamarosan elmegyünk?” kiabáltam utána.

„Amint kész vagy.”

Megvárta, hogy újra bepakolhassa a fogkefém, csendesen járkálva a fürdőszobába. A kezébe adtam, ahogy végeztem.

„Kiviszem a csomagokat a csónakba.”

„Edward –,”

Visszafordult. „Igen?”

Haboztam, próbáltam valami módot találni rá, hogy néhány percig egyedül maradhassak. „Megtennéd, hogy...pakolsz egy kis ennivalót? Tudod, arra az esetre ha megéheznék újra.”

„Természetesen,” mondta, a szemei hirtelen gyengédek lettek. „Ne aggódj semmi miatt. Néhány óra múlva Carlisle-nál leszünk, tényleg. Hamarosan vége.”

Bólintottam, nem bíztam a hangomban.

Megfordult és kiment a szobából, egy nagy bőrönddel a kezében.

Felpattantam és elmartam a telefont, amit a pulton hagyott. Nem volt jellemző rá, hogy elfelejtette – hogy elfelejtette, hogy Gustavo jönni fog, hogy itt hagyja a telefonját.

Annyira feszült volt, hogy alig volt önmaga.

Kinyitottam és végiggörgettem az elmentett számokat. Örültem, hogy levette róla a hangot, különben rajtakapott volna. Már a csónakban van? Vagy már visszaért?

Hallana, ha a konyhából suttognék?

Megtaláltam a számot, amit kerestem, amit ezelőtt még soha életemben nem hívtam.

Benyomtam a hívás gombot és keresztbe tettem az ujjaimat.

„Halló?” válaszolt egy hang, akár az arany szélben szálló harangszó.

„Rosalie?” suttogtam. „Itt Bella. Kérlek. Segítened kell.”

MÁSODIK KÖNYV

Jacob

TARTALOM

Előszó

8. Várom, Hogy Elkezdődjön Az Az Átkozott Harc

9. Pokolian Biztos, Hogy Erre Nem Számítottam

10. Miért Nem Sétálok Egyszerűen Csak El?Oh, Igaz, Mert Egy Idióta Vagyok.

11. A Két Legelső Dolog Az Amit-Nem-Akarok-Megtenni Listámon

12. Néhány Ember Nem Fogja Fel A „Nem Szívesen Látott” Fogalmát.

13. Jó, Hogy Erős Gyomrom Van

14. Tudod, Hogy Rossz Történik, Ha Rosszul Érzed Magad, Mert Goromba Voltál Egy Vámpírral

15. Tik Tak Tik Tak Tik Tak

16. Túl-Sok-Információ Riadó

17. Hogy Nézek Ki? Mint Óz A Varázsló? Kell egy agy?? Kell Egy Szív?

Gyerünk. Vidd Az Enyém. Vigyél Mindent, Amim Van.

18. Erre Nincsenek Szavak.

**Azonban, igazat szólva,
ész és szerelem mai napság ritkán tartanak együtt**

**William Shakespeare
Szentivánéji Álom
Harmadik felvonás, 1. szín**

ELŐSZÓ

Az élet kiszív, aztán meghalsz.

Ja, bárcsak ilyen szerencsés lennék.

8.fejezet

Várom, Hogy Elkezdődjön Az Az Átkozott Harc

- Istenem Paul, komolyan, nincs neked saját otthonod?

Paul, elnyúlva az én kanapémon, valami hülye baseballmeccset nézve az én szaros tévémen rám vigyorgott – nagyon lassan – kivett egy Doritot az ölében lévő zacskóból, és egyben betömte a szájába.

- Jobb lett volna, ha azt magaddal hozod.

Rop. – Nem – mondta, miközben rágott – A nővéred mondta, hogy csak nyugodtan, szolgáljam ki magam bármivel, amit akarok.

Próbáltam olyan hangon szólni, amiből nem süt, hogy mindjárt megütöm. – Itt van Rachel?

Nem működött. Meghallotta, hova megyek és ledobta maga mögé a zacskót. A zacskó csörögye landolt a kispárnán. A chips apróra morzsolódott. Paul kezei ökölbe szorulva felemelkedtek, közel az arcához, mint egy bokszoló.

- Gyerünk, kölyök. Nem kell Rachel, hogy megvédjen.

Felhorkantottam – Rendben. Mintha nem mennél hozzá sírva az első lehetséges alkalommal.

Felnevetett, és elengedte magát, ledőlt a fotelba. – Nem megyek pletykálni egy kislányhoz. Ha beviszel egy szerencsés ütést, az csak köztünk marad. És fordítva, nemde?

Kedves, hogy ad egy meghívást. Ellazítottam magam, mint aki feladja. – Rendben.

A szeme a tévére szegeződött.

Előrelendültem.

Kielégítő reccsenés hallatszott az orrából, amikor az öklöm odaért. Megpróbált elkapni, de eltáncoltam az útjából mielőtt fogást talál rajtam, bal kezemben a zacskónyi tönkrement Dorito.

- Eltörted az orrom, te barom!

- Csak köztünk marad, igaz, Paul?

Elindultam, hogy elrakjam a chipset. Amikor megfordultam, Paul éppen helyrerakta az orrát, hogy ne ferdén forrjon össze. A vérzés már elállt; úgy tűnt, mintha nem lenne forrása, ahogy végigfolyt az ajkán és az arcán. Káromkodott, s megrándult az arca, miközben a porcot a helyére húzta.

- Annyira kellemetlen vagy Jacob, esküszöm, szívesebben lógnék Leahval.

- Au. Wow, fogadok, hogy Leah imádni fogja, hogy szeretnél eltölteni egy kis időt az ő minőségi társaságában. Biztos megmelengeti a szívét.

- Úgyis elfelejtetted, hogy ilyet mondtam.

- Tuti. Biztos vagyok benne, hogy nem fog kicsúszni.

- Ugh. – nyögte, miközben visszaült a fotelba és letörölte a maradék vért a pólója nyakáról. – Gyors vagy, kölyök. Ez tény. – Majd figyelmét ismét az unalmas játékra fordította.

Ott álltam egy pár másodpercig, aztán elsunnyogtam a szobám felé, idegen megszállásról motyogva.

Régebben bármikor számíthattál Paulra, ha harcról volt szó. Nem kellett megütni – bármilyen gyenge sértés is megtette. Nem kellett sok hozzá, hogy kihozd az önuralmából. Most persze, amikor szerettem volna egy igazi vicsorgós, morgós, zúzzuk-szét-az-összes-fát meccset, olyan lány volt.

Nem volt ám eléggé rossz, hogy a falka egy újabb tagja bevésődött – ez már négy a tízből! Mikor lesz már vége? Annak a hülye mítosznak ritkának kellene lenni, a fenébe is! Ez az elrendelő szerelem első látásra dolog tisztára beteges!

Pont az én nővéremmel kellett? És pont Paul?

Amikor Rachel hazajött Washington Államból a nyári szemeszter végén – előbb végzett a kis stréber – a legnagyobb bajom az volt, hogy nehéz lesz megtartani előtte a titkot. Nem voltam hozzászokva, hogy az otthonomban bármit is eltitkoljak. Nagyon szimpatikussá váltak számomra azok a srácok, mint Embry és Colin, akiknek a szülei nem tudták, hogy a gyermekük vérfarkas. Embry anyukája azt hitte, hogy egy lázadó korszakon mehet át a fia. Szobafogságra volt ítélve állandó kilógás miatt, de persze nem sok mindent tudott ellene tenni. Minden este benéz a szobájába, és minden este üresen találja azt. Aztán ismét kiabál, Embry pedig csendben túri ezt minden áldott nap. Megpróbáltunk Sammel beszélni, hogy adjon egy kis szünetet Embrynek, hogy beavathassa a melóba az anyját, de Embry azt mondta, őt nem zavarja. A titok túl fontos volt

Szóval teljesen fel lettem fokozva a titoktartásra. Majd két nappal azután, hogy Rachel hazatért, Sam összefutott vele a tengerparton. Bada bing, Bada bumm – igaz szerelem! Nincs szükség titoktartásra, amikor megtalálsz a másik feled, meg az összes többi vérfarkasos bevésődéses szemét.

Rachel megkapta az egész történetet. Én meg majd megkapom egyszer Pault, mint sógor. Tudtam, hogy Billy sem örült neki annyira. De ő jobban kezelte, mint én. Természetesen gyakrabban látogatott el Clearwatersékhez ezekben a napokban. Nem láttam, hogy ez hol volt jobb. Kevesebb Paul, több Leah

Elgondolkoztam, hogy egy golyó a halántékomba vajon megölve, vagy csak egy eléggé nagy zúrt okozna?

Ledobtam magam az ágyra. Fáradt voltam – nem aludtam az utolsó órjáratom óta – de tudtam, hogy nem fogok tudni aludni. Túl teli volt a fejem. A gondolatok úgy pattogtak a koponyámban, mint egy raj megzavart méh. Hangos. Néha-néha meg is csíptek. Inkább lódarazsak voltak. A méhek meghaltak egy csípés után. És engem a gondolatok engem újra és újra megcsíptek.

A várakozás örültté tett. Már majdnem négy hete. Vártam, hogy így vagy úgy, de mostanra már jönnek a hírek. Éjszakákon keresztül csak ültem, és elképzelttem, milyen alakot is vesz majd fel.

Charlie szipog a telefonon – Bella és a férje meghaltak egy balesetben. Repülőgép-szerencsétlenség? Azt nehéz lenne megjátszani. Kivéve, ha a vérszopók nem bánják, ha néhány ártatlan meghal, hogy hiteles legyen, nemde? Talán egy kisrepülőgép helyette. Valószínűleg volt nekik egy feláldozható.

Vagy a gyilkos egyedül jönne haza, elbukva a próbálkozásban, hogy egyé tegye közülük? Vagy nem is menne olyan messzire. Lehet, hogy csak összetörte rohamában mint egy chipset, hogy kapjon valamennyit? Mert Bella élete nem olyan fontos, mint az ő élvezete...

A történet annyira tragikus lenne – Bella elveszett egy szörnyű balesetben. Egy rosszul elsült rablás áldozata. Megfulladt vacsora közben, mert félrenyelt. Egy autóbaleset, mint a mamám. Annyira gyakori. Mindig történik ilyesmi.

Vajon hazahozná? Itt temetnék el Charlienak? Zárt koporsós szertartás, természetesen. Az én anyám koporsója is be volt szögelve...

Csak azt remélhettem, hogy visszatér ide, ahová még elérek

Lehet, hogy nem is lenne semmilyen történet. Lehet, hogy Charlie felhívna apámat, hogy nem hallott-e valamit Fr. Cullenről, aki egyik nap csak úgy nem ment dolgozni. A ház elhagyatott. Senki sem veszi fel Cullenék telefonját. A rejtély valószínűleg benne lenne valamilyen másodrendű hírműsorban, becstelenség gyanújával...

Lehet, hogy földig égne az a nagy fehér ház, úgy, hogy mindenki bent ragadt. Persze ehhez kellenének testek. Nyolc ember, nagyjából a megfelelő méretben. Felismerhetetlenségig égve – fogvizsgálat sem segítene.

Ezek közül mind bajos lenne – legalábbis nekem. Nehéz lenne őket megtalálni, ha nem akarják. Bár, egy örökkévalóság állna rendelkezésemre, hogy megtaláljam őket. Ha ennyi időm van, minden szál szalmát lenne időm megnézni a kazalban, hogy megtalálád a tűt.

Most nem bánnám, ha szét kellene túrni egy kazlat. Legalább lenne mit csinálni. Utáltam arra gondolni, hogy elveszíthetem a lehetőséget. Időd adok a vérszopóknak, hogy elmeneküljenek, ha ezt tervezik.

Mehetnénk ma este. Megölhetnénk mindenkit, akit ott találunk.

Tetszett ez a terv, mert ismertem annyira Edwardot, hogyha bárkit is megölök a kis bandájából, rá is lenne lehetőségem. Jönne, hogy megbosszulja. És megadnám neki a lehetőséget – nem engedném a testvéreimnek, hogy levadásszuk, mint egy farkas. Csak ő és én. Győzzön a jobbik.

De Sam hallani sem akart erről. Nem fogjuk megszegni az egyezményt. Engedjük, hogy ők szegjék meg. És mindez azért, mert nem volt rá bizonyítékunk, hogy bármit is tettek volna Cullenék. Még. Hozzá kell tennünk, hogy még, ugyanis elkerülhetetlen volt, hogy Bella vagy egyiküként tér vissza, vagy sehogy. Végül is egyre megy, egy emberi élet akkor is elveszett. És ezzel a játék elkezdődne.

A másik szobában Paul úgy nyerített, mint egy szamár. Lehet, hogy vígjátékra kapcsolt. Az is lehet, hogy a reklám volt vicces. Lényegtelen. Idegtépő volt.

Elgondolkoztam, hogy eltörhetném ismét az orrát. De nem Paul volt az, akivel harcolni akartam. Nem igazán.

Próbáltam más hangokra figyelni, a szélre a fák között. Nem volt ugyanolyan, nem emberi fülekkel. Sok millió hang volt a szélben, amit nem hallhattam ebben a testben.

De ezek a fülek eléggé érzékenyek voltak. Hallottam, mi zajlik a fákon túl, az úton, a közeledő autók hangját, ahogy az utolsó kanyar után rálátás nyílik a partra – a kilátás a szigetekre, a sziklákra és a nagy kék óceánra, mely elterül a láthatáron. A La pushi zsaruk szerettek itt lenni. A turisták sosem vették észre a sebességkorlátozó táblát az út szélén.

Hallottam a parti ajándékbolt előtt beszélgetőket. Hallottam a csengő csilingelését, ahogy nyílt és csukódott az ajtó. Hallottam, ahogy Embry mamája számlát nyomtat a pénztárgépnél.

Hallottam, ahogy a dagály utat keres magának a sziklák között. Hallottam a kiáltozó gyermekeket, akik nem voltak elég gyorsak, és a jeges víz utolérte őket. Hallottam az anyák panaszkodását a vizes ruhák miatt. És hallottam egy ismerős hangot...

Annyira figyeltem, hogy Paul hirtelen feltámadó szamárröhögése majdnem leugrasztott az ágyról.

- Menj el a házamból, - morogtam. Tudtam, hogy úgysem figyel. Követtem a saját tanácsomat. Kitértam az ablakomat, és kimásztam, így legalább nem kellett Pault ismét látnom. Oly nagy lenne a kísértés. Tudtam, hogy ismét megütném, Rachel meg már így is eléggé mérges lesz. Meglátja majd a pólón a vért, és rögtön engem okol anélkül, hogy megvárná a bizonyítékot. Persze igaza lenne, de akkor is.

Leballagtam a partra, ökleim a zsebemben. Senki sem nézett rám kétszer, amikor átsétáltam First Beach-en. Egy jó dolog volt a nyárban – senkit sem érdekelt, ha csak rövidgatya volt rajtad.

Követtem a hallott ismerős hangot, és hamarosan megtaláltam Quilt. Az öböl déli részén volt, elkerülve a turistatömeget. Folyamatos figyelmeztetésözönt folytatott.

- Maradj kint a vízből, Clair! Gyerünk! Ne má'. Oh. Ügyes, mondhatom. Te gyerek, komolyan azt akarod, hogy Emily kiabáljon velem? Nem hozlak többet a partra, ha nem - Oh, igen? Ne – ugh. Szerinted ez vicces, ugye? Hah! Ki is nevet most?

Amikor odaértem, egy nevető kisgyermeket tartott a bokájánál fogva. A lánynak egy vödör volt a kezében, s a farmerja teljesen átázott. Quilnek egy nagy vizes folt volt a pólója elején.

- Öt dolcsi a kiscsajra, - mondtam

- Szia Jake!

Claire felvisított, és nekidobta vödrét Quil térdének. – Le, le!

Óvatosan lerakta a kislányt, aki hozzám rohant. Átfonta karjait a térdem körül.

- Jay bácsi!

- Hogy vagy, Claire

Kacagott – Quil tittaaaaaa víííí!

- Azt látom. Hol van anyukád?

- El, el, el, - énekelte – Claire edész nap Quillel játszik. Clairen sose begy haza. – elengedett, és odaszaladt Quilhez. Ő felkapta, és a nyakába ültette.

- Úgy hangzik, valakit elkapott a szörnyű kettes.

- Hármas, igazából. – javított ki Quil. – Kihagytad a partit. Hercegnős. Koronát kellett viselnem, és Emily javasolta, hogy kipróbálhatnák rajtam az új sminkkészletét.

- Wow, őszintén sajnálom, hogy nem voltam itt akkortájt.

- Ne aggódj, Emilynek vannak képei. Igazából eléggé izgató voltam.

- Akkora egy balek vagy.

Quil megvonta a vállát – Claire jól érezte magát. Ez a lényeg.

Megforgattam a szememet. Nehéz volt bevésődött emberek közelében lenni. Lényegtelen, hogy milyen szinten voltak – a szoros kapcsolatban lévő, mint Sam, vagy csak egy kihasznált dadus, mint Quil – a nyugalom és bizonyosság, ami sugárzott belőlük szinte már egyenesen hányingerkeltő volt.

Claire felsikított a nyakában, és lemutatott a földre. – Kityi kavity, Quil! Nekem, nekem!

- Melyiket szeretnéd, kölyök? A pirosat?

- Nem pijos!

Quil letérdelt – Claire sikított, és úgy húzta a haját, mint egy ló kantárját.

- A kék?

- Nem, nem, nem, - énekelte a kislány, élvezve új játékát.

A fura az volt, hogy Quil legalább annyira élvezte ezt az egészet, mint Claire. Arcán nyoma sem volt olyan kifejezésnek, mint oly sok turista anyukának és apukának – a mikor-van-már-szundi-idő? arc. Sosem láttál egy szülőt sem, aki ilyen szívesen belemenne mindenféle barom dologba, amit a gyereke kitalál. De úgy tűnt, hogy ez őt egyáltalán nem zavarja.

- Quil, gondolkoztál már rajta, hogy elkezdj randizni?

- He?

- Nem, nem sájga! – rikácsolta Claire.

- Tudod. Egy rendes lányt. Csak amíg... tudod. A bébiszitterős éjszakai kötelességed helyett.

Quil tátott szájjal bámult rám.

- Kityi kavity, kityi kavity – visította Claire, amikor nem ajánlott fel neki egy újat. Kicsi öklével jól fejbe is verte.

- Bocsi, Claire maci. Mit szólsz ehhez a csini lilához?

- Nem – kacagott – nem jija.

- Adj egy nyomot. Könyörgöm.

Claire végiggondolta – Zöjd – mondta végül.

Quil alaposan végigtanulmányozta a köveket, majd felvett különböző árnyalatokban, és felajánlotta neki.

- Eltaláltam?

- Iden

- És, melyik az?

- Mindeddik!

Kinyújtotta a kis kezét, s Quil belerakta a kis köveket. A kislány felnevetett, majd rögtön fejbe kólintotta velük. Drámaian felnyögött, majd felállt, és elkezdett sétálni a parkoló felé. Valószínű a miatt aggódott, hogy a kislány megfázhat a vizes ruhában. Rosszabb volt, mint bármilyen paranoiás, túlbuzgó anya.

- Bocs, ha előbb túl rámenős voltam ezzel a csaj dologgal. – mondtam.

- Nem, semmi baj. – válaszolta Quil – Csak meglepett, annyi az egész. Nem gondoltam rá ezelőtt.

- Lefogadom, hogy megértené. Mármint amikor felnőtt. Nem haragudna meg, hogy élted az életed, amíg ő pelenkában császkaált.

- Tudom. Biztos vagyok benne, hogy megértené.

Nem mondott több dolgot.

- De nem fogod megtenni úgyse, ugye?

- Nem tudom – mondta halkán – Nem tudom elképzelni. Csak... nem látok senkit sem úgy. Már észre sem veszem a lányokat, tudod. Nem látom az arcukat.

- Ezt most tedd össze a fejdíszsel és a sminkkel, és Clairenek másféle versengés miatt kell majd aggódnia.

Quil nevetett, és dobott egy csókot – Ráérsz pénteken, Jacob?

- Neked bármikor, - mondtam, majd vágtam hozzá egy pofát – Igen, szerintem rá.

Egy picit habozott, majd megkérdezte – És te gondolkoztál mostanában randiról?

Felsóhajtottam. Csak magamat okolhatom, hogy ez felkerült.

- Tudod, Jake, néha te is élhetnéd az életed.

Nem viccnek szánta. Szimpatikus volt a hangja. Ez rosszabbá tette.

- Én sem látom őket, Quil. Én sem látom az arcukat.

Quil is sóhajtott.

Messze, a hullámok miatt mindenki másnak hallhatatlanul, egy vonítás hallatszott az erdőből.

- Basszus, ez Sam – mondta Quil, majd megérintette Clairet, mintha ellenőrizné, hogy ott van-e még. – Nem tudom, merre lehet az anyja!

- Megnézem mi az. Ha kellesz, tudtadra hozom. – hadartam a szavakat. – Hé, mér nem viszed el őket Clearwatersékhez? Sue és Billy majd figyelnek rá, ha kell. Lehet, hogy már tudják is, hogy mi történik.

- Okés, most pedig sipirc, Jake!

Elkezdtem rohanni, nem a földúton a sövény mentén, hanem a rövidebb úton, az erdő felé. Átugrottam egy sor uszadék fát, aztán utat törtem a vadrózsa bokrok között, továbbra is futva. Éreztem a kis könnyeket, ahogyan a túske a bőrömbe vájt, de nem érdekelt. A nyoma már régen beforr, mire a fákhöz érek.

Bevágtam a bolt mögé, majd átrohantam a főúton. Valaki rám dudált. A fák biztonságában gyorsabban futottam, hosszabbakat léptem. Az emberek megbámulnának a szabadban, Normális embereknek nem tudnak így futni. Néha elmerengtem, hogy vicces lenne benevezni egy versenyre – mint az Olimpia, vagy hasonló. Jó lenne nézni a sztár atléták kifejezésit, amikor elsuhanok mellettük. De biztos vagyok, hogy a doppingeszt kimutatná, hogy valami gáz van a véremmel.

Amint az erdő házaktól és utaktól mentes részére értem, megálltam, és lerúgtam a rövidnadrágom. Gyors, gyakorlott mozdulatokkal feltekertem és odakötöttem a bokámhoz. Még éppen szorosra húztam, már átalakulóban voltam. A tűz végigfutott a gerincem mentén, görcsbe rántva a kezeimet és lábaimat. Csak egy másodperc volt. A hő elárasztott, és éreztem az enyhe pislákolást, hogy más voltam. Nehéz mancsaim dübögtek a kemény földön, és végre kinyújthattam a gerincem.

Az alakváltoztatás nagyon egyszerűen ment, amikor ennyire gyakorlatban voltam. Már nem volt probléma az idegességgel sem. Kivéve, amikor mégis.

Egy fél pillanatra eszembe jutott az a szörnyű, kimondatlan vicc az esküvőn. Annyira haraggal teli voltam, hogy nem tudtam a testem irányítani. Csapdába estem, remegtem és égtem, de nem tudtam átváltozni és megölni az előttem álló szörnyeteget. Összezavaró volt. Meghalnék, hogy megölhessem. Félek, hogy bántom őt. Aztán amikor nagy nehezen felvettem a kívánt formát, jött a parancs a vezetőnkől. Az Alfa rendelete. Ha csak Embry és Quil lett volna ott, és Sam nem... akkor képes lettem volna megölni a gyilkost?

Utálok, amikor Sam így parancsolgat. Utálok az érzést, hogy nincs választásom. Utálok, hogy kötelességem megtenni.

Aztán ráébredtem, hogy hallgatóságom akadt. Nem voltam egyedül az elmémben.

Mindig annyira belemerülsz önmagadba, gondolta Leah.

Semmi képmutatás, Leah, gondoltam vissza.

Megtennétek, srácok? csatlakozott Sam.

Elcsendesültünk, és éreztem, ahogy Leah megrándul a srcok szóra. Érzékeny, mint mindig.

Sam úgy tett, mintha észre sem venné. Hol van Quil és Jared?

Quil Clairrel van. Clearwatersékhez viszi.

Jó. Sue majd vigyáz rá.

Jared Kimhez ment, gondolta Embry. Jó alkalom, hogy nem hall.

Halk morgás futott végig a falkán. Én is kivettem a részem Mikor Jared végre megérkezik, biztos Kimmel lesz teli a feje. És senkit sem érdekelt, hogy mit csináltak éppen.

Sam ismét leereszkedett a hátsó lábaira, és eleresztett egy vonítást. Ez egy jel és parancs is volt egyben.

A falka tőlem pár mérföldre keletre gyülekezett. Átszökelltem a sűrű erdön feléjük. Leah, Embry, és Paul is oda tartott. Leah közel volt – hamarosan hallhattam a lépteit, nem messze az erdőben. Párhuzamos vonalban futottunk, az egyedüllétet választva.

Nem várhatunk rá egész nap. Majd később csatlakozik.

Mi az, főnök? Érdeklődött Paul.

Beszélnünk kell. Valami történt.

Éreztem, ahogy Sam gondolatai felvillannak – nem csak Samé, hanem Sethé, Colliné és Bradyé is. Collin és Brady – az új gyerekek – ma voltak őrjáraton Sammel, így biztos tudják, amit ő is tudott. Nem tudom, hogy Seth mit keresett már ott, és miért tudta már.

Seth, mondd el mit hallottál.

Felgyorsítottam, ott akartam lenni. Hallottam, hogy Leah is gyorsít. Utálta, ha lefutották. Egyetlen előnye a többiekkel szemben a gyorsasága volt. Ő volt a leggyorsabb.

Ezt kapd ki, idióta, sziszegte, majd rákapcsolt. Megkapaszkodtam az agyagban, majd kilőttem magam.

Úgy tűnt Sam nem volt olyan hangulatban, hogy eltűrje a hülyeségeinket. Jake, Leah, nyugi.

Egyikünk sem lassított.

Sam morgott, de végül lemondott róla. Seth?

Charlie addig hívott mindenkit, míg nálam meg nem találta Billyt.

Ja, beszéltem is vele, tette hozzá Paul.

Éreztem, ahogy átmegy rajtam egy lökés, amikor Seth Charlie nevére gondolt. Ez volt az. A várakozásnak vége. Gyorsabban futottam, kényszerítve magam a légzésre, annak ellenére, hogy nehéznek éreztem a tüdőm.

Vajon melyik történet lesz?

Teljesen kivan. Edward és Bella múlt héten értek haza és...

Megkönnyebbült a mellkasom.

Élt. Legalábbis nem volt halott.

Nem tűnt fel, mennyi különbséget is jelentene ez nekem. Eddig úgy gondoltam rá, mint egy halottra, és csak most láttam meg. Rájöttem, hogy sosem gondoltam volna, hogy élve hozza vissza. De mindegy is volt, úgyszólván tudtam mi következik.

Jaja, tesó, és most jönnek a rossz hírek. Charlie beszélt vele, és azt mondta, rosszul hangzott. Elmondta, hogy beteg. Carlisle folytatta, és közölte Charlieval, hogy Bella elkapott egy ritka betegséget Dél-Amerikában. Karanténba kellett rakni. Charlie megőrül, mert meglátogatnia sem szabad. Mondta, hogy nem bánja, ha ő beteg lesz, de Carlisle megrendíthetetlen. Nincs látogatás. Mondta Charlienak, hogy eléggé komoly, de mindent megtesz, amit tud. Charlie napokig izgult emiatt, és csak most mondta el Billynek. Azt mondta, ma még rosszabb volt Bella hangja.

Mélységes csend követte Seth szavait. Mind megértettük.

Szóval ebben a betegségben fog meghalni, legalábbis Charlie így tudta. Megengedik majd neki, hogy meg megnézze a holttestet? A sápadt, teljesen merev, hihetetlenül fehér testet? Nem engedhetnék meg neki, hogy megérintse a hideg bőrt – feltűnne neki, milyen kemény. Várniuk kell addig, amíg kibírja, amíg már meg bírja állni, hogy ne ölje meg Charliet és a többi gyászolót. Mennyi időbe kerülne ez?

Eltemetnék? Ő maga ásná ki magát, vagy a vérszopók jönnének érte?

A többiek csendben hallgatták a feltételezéseimet. Sokkal többet gondolkoztam erről, mint ők.

Leah és én majdnem egyszerre értünk a tisztásra. Biztos volt benne, hogy egy orrhosszal vezetett. Gyorsan letelepedett a bátyja mellé, amíg én előresiettem Sam jobbára. Paul eddig körözött, és csinált nekem helyet.

Ismét legyőztelek, gondolta Leah, de éppen csak meghallottam.

Elgondolkoztam, hogy miért én voltam talpon egyedül. Felállt a szőr a vállamon, a nyugtalanságtól felborzolódom.

Mire várunk? Kérdeztem.

Senki sem válaszolt, de éreztem a habozásukat.

Oh, gyerünk már! Az egyezményt megszegették!

Nincs bizonyítunk. Lehet, hogy tényleg beteg.

JAJ, KÉRLEK!

Rendben, szóval a bizonyítékok a körülményekről eléggé erősek. De... Jacob. Sam gondolatai lassan, óvatosan jöttek. Biztos vagy benne, hogy ezt akarod? Biztos, hogy ez a helyes döntés? Mindegyikünk tudja, mit szeretett volna.

Az egyezmény nem tesz említést az áldozat kívánságairól, Sam!

De vajon ő tényleg áldozat? Így minősítenéd?

Igen!

Jake, gondolta Seth, ők nem az ellenségeink.

Fogd be, kölyök! Azért, mert benned van egyféle hősi tisztelet az iránt a vérszopó iránt, az nem változtatja meg a törvényt. Ők az ellenségeink. A mi területünkön vannak. Elintézzük őket. Nem érdekel, hogy egykoron élvezted az Edward Cullen oldalán való harcot.

És, mit fogsz csinálni, amikor Bella velük harcol, Jacob? Ha? kérdezte Seth haragosan.

Ő többé nem Bella.

Talán te leszel az, aki elintézi?

Nem állhattam meg, hogy ne rázkódjam.

Nem, nem tennéd meg. Akkor? Kényszerítéd egyikünket? Aztán örökké haragban leszel azzal, aki megtette?

Én nem...

Persze, hogy nem. Nem vagy kész erre a harcra, Jacob.

Az ösztön átvette az irányítást, és előre hajolva vicsorogtam a meddőhomok színű farkasra a kör túloldalán.

Jacob! figyelmeztetett Sam. Seth, fogd be egy percre!

Seth bölintott egyet a nagy fejével.

Ó hogy, mit hagytam ki? gondolta Quil. Teljes sebességgel szaladt a gyülekezőhelyünkhöz. Hallottam Charlie hívásáról...

Menni készülünk, mondtam neki. Miért nem ugrasz be Kimhez és rángatod el Jaredet a fogaiddal? Mindenkire szükségünk lesz.

Gyere egyenesen ide, Quil! parancsolta Sam. Még nem döntöttünk el semmit.

Morogtam.

Jacob, gondolnom kell rá, hogy mi a legjobb a falkának. Azt az utat kell választanom, amelyik a legjobban megvéd titeket. A dolgok megváltoztak, mióta az őseink megkötötték azt az egyezséget. Én... nos, őszintén hiszem, hogy Cullenék nem jelentenek ránk veszélyt. És tudjuk, hogy már nem sokáig lesznek itt. Biztosra veszem, hogy miután elmondták a történetüket, eltűnnek. Az életünk visszatér a rendes kerékvágásba.

Rendes?

Ha provokáljuk őket, Jacob, megvédik magukat.

Félsz?

Te ennyire kész vagy egy báty elvesztésére? megállt Vagy egy nővérére? Tette hozzá, mint egy kiegészítésként.

Nem félek meghalni.

Tudom, Jacob. Ez egy ok, amiért megkérdőjelezem az ítélőképességed ebben a dologban.

Belenéztem a fekete szeméibe. Szándékozod követni és tisztelni apáink egyezményét?

Én a falkámat tisztetem. Azt teszem, ami a legjobb nekik.

Gyáva.

A pofája megfeszült, visszahúzva száját fogai elől.

Elég, Jacob! Le vagy szavazva! Sam mentális hangja megváltozott, felvette azt a furcsa dupla hangszínt, amit nem tudtunk megtagadni. Az Alfa hangját. A körben mindenkivel találkozott a tekintete.

A falka nem támadja meg Cullenéket provokáció nélkül. Az egyezmény szelleme megmarad. Nem jelentenek veszélyt az embereinkre, Forks embereire. Bella Swan egy tájékozott döntést hozott, és nem fogjuk a szövetségeseinket megbüntetni az ő választása miatt.

Hurrá, hurrá! gondolta Seth lelkesen.

Úgy tudom, azt mondtam, hogy fogd be Seth.

Hopp, bocsí Sam.

Jacob, mit gondolsz, hová mész?

Elhagytam a kört, nyugatnak fordulva, így a hátamat mutathattam neki. Elbúcsúzom az apámtól. Kétségtelenül nem volt okom eddig maradni.

Aw, Jake, ne csináld már megint!

Kuss, Seth! gondolta egyszerre több hang is.

Nem akarjuk, hogy elmenj, mondta Sam, gondolata lágyabb, mint ezelőtt.

Akkor kötelezz, hogy maradjak, Sam. Vedd el az akaratomat. Tégy szolgálóvá!

Tudod, hogy nem fogom megtenni.

Akkor nincs mit mondanom.

Elfutottam tőlük, próbáltam nem arra gondolni, hogy mit teszek ezután. Helyette a hosszú farkas hónapokra gondoltam, amikor hagytam, hogy az emberség szépen lassan elhagyjon, amikor már inkább voltam állat mint ember. A pillanatnak élve, akkor ettem, amikor megéheztem, akkor ittam, amikor megszomjaztam, és csak futottam – futottam a futásért. Egyszerű vágyak, egyszerű válaszok. A fájdalom könnyen kezelhető formában jelentkezett. Az éhség fájdalma. A hideg jég fájdalma a mancsaid alatt. A belém vájó karmok okozta fájdalom, amikor a vacsora bátrabb volt. Minden fájdalomra volt egy egyszerű válasz, egy egyértelmű reakció, amely megszüntette azt.

Nem embernek lenni.

Amikor a házam közelébe értem, visszaváltottam emberré. Egyedül, magányban kellett gondolkoynom.

Lekötöttem a rövidgatyámat, és felrángattam, már futva a ház felé.

Sikerült. Elrejtettem, amit gondoltam, és most már késő volt Samnek, hogy megállítson. Már nem hallott.

Sam nagyon egyértelműen parancsolt. A falka nem támadja meg Cullenéket. Rendben.

Nem említette az egyedüli, önkényes cselekvést.

Nem, a falka ma senkit nem támad meg.

De én igen.

9.fejezet

OLYAN BIZTOS, MINT A POKOL, HOGY JÖN EGY LÁTHATATLAN

Nem terveztem el, hogy búcsút mondok apámnak. Minden után, egy rövid hívás Samtól és a játék elkezdődik. El akart vágni, és visszanyomni. Talán fel akart dühíteni, vagy talán bántani – valami erő azt súgta, hogy Sam új szabályokat fektethet le.

Billy már izgatottan várt, valamit tudott már. Egy mérföldre volt tőlem, ült a fehér fotelében, pontosan arra nézve amerről felbukkantam a fák közül. Láttam bíráló tekintetét, egyenes előrszegezve a fejemet egyenes az általam összetákolts garázshoz vettem az irányt.

„Van egy perced, Jacob?”

Tétován megálltam, felé, majd a garázs felé nézve.

„Gyere már kölyök. Legalább segíts bemenni.”

Összeszorítottam a fogaimat, de arra a következtetésre jutottam, hogy inkább, mint összefutni Semmel.

„Mióta szorulsz segítségre öreg ember?”

Reszelős hangján nevetett. „Fáradtak a kezeim. Egész ideáig hajtottam magam Suetól.”

„Ez lejtő, egész úton gurultál.”

Feltoltam székét a rámpán, amit én csináltam neki, és betoltam a nappaliba.

„Látnod kellett volna. Olyan 30km/h-val mehettél. Fantasztikus volt.”

„Teljesen tönkre fogod tenni ezt a széket, és majd húzhatod magadat a kezekkel a földön.”

„Semmi esetre. Az a te feladatod lesz, hogy vigyázz rám.”

„Nem mennél sok helyre.”

Billy kezeivel kormányozva a hűtőhöz gurult.

„Enni valamit?

„Megfogtál. Paul egész nap itt volt, így nem ettem semmit.”

Billy mosolygott. „Lassan el kell dugnunk a kaját, ha nem akarunk éhezni.”

„Mond meg Rachelnek, hogy maradjon a saját helyén.”

Billy vicces hangszíne eltűnt, szemei lágyak voltak. „Csak néhány hétig lesz itthon.

Hosszú idő óta először jött haza. Nehéz – a lányok idősebbek voltak, mint te mikor elvesztették az anyukat. Nekik több fájó emlékük van ebben a házban.”

„Tudom.”

Rebecca csupán egyszer jött vissza, mióta férjhez ment, valószínű jó döntést hozott. Jó ajándék volt a repülőjegy Hawairól. Washington város elég zárt volt ahhoz, hogy Rachel ne érezze a különbséget. Külön osztályokba járt nyaranta, a kampuszon egy kávézóban 2 műszakban dolgozott. Ha nem talált volna Paulra, biztos még mindig így élne. Talán ezért nem akarta Billy kirúgni tőlünk.

„Nos, el kell intéznem pár dolgot...” indultam a hátsó ajtó felé.

„Várj egy kicsit Jake. Nem akarod elmondani, hogy mi történt? Hívjam fel inkább Semet?”

Lehajtott fejjel, háttal álltam neki.

„Semmi sem történt. Sem csak búcsút mondott nekeik. Mintha mindannyian egy nagy pióca szerető csoport lennénk.”

Jake...”

„Nem akarok beszélni róla.”

„Hamarosan viszont látlak?”

Hosszú ideig csend volt a szobában, míg azon gondolkodtam, hogy hogyan mondjam el.

„Rachel visszakaphatja a szobáját. Tudom utálja a huzatos helyét.”

„Inkább aludna a földön, semmint hogy elveszítsen téged. Tehát, látlak.”

Hallgattam.

„Jacob, kérlek, ha szükséged van időre... Rendben, de ne legyen olyan hosszú, mint legutóbb. Gyere vissza.”

„Talán. Talán a munkám eredménye esküvő lesz. Ott van Sem, meg Rachel, Jared és Kim, lesznek talán a következők. Talán kéne egy öltöny.”

„Jake nézz rám.”

Lassan megfordultam. „Mi az?”

Egy hosszú percig a szemembe nézett. „Hova mész?”

„Nincs pontos hely, amire gondolnék.”

Félredöntötte a fejét. „Nem tudod?”

Meredten néztük egymást.

„Jacob,” mondta. Hangja feszült volt. „Jacob, ne tedd. Nem éri meg.”

„Nem tudom, hogy pontosan miről beszélsz.”

„Hagyd Bellát és a Culleneket. Semnek igaza volt.”

Bámultam rá egy percig, majd két lépéssel a telefonnál voltam, felvettem a készüléket és kitéptem a falból a zsinórt.

„Viszlát apa.”

„Jake, várj,” – kiabált utánam, de már kint voltam a szobából.

Motorral nem haladtam olyan gyorsan, mint futva, de sokkal diszkrétebb volt. Azon töprengtem, hogy mennyi időbe telik Billynek, hogy valahogyan üzenetet küldjön Semnek. Éreztem, hogy még mindig farkas. Akkor van baj, ha Paul korábban ér vissza.

Pillanatok alatt értesítheti Semet, arról hogy mit tettem...

Nem aggódtam emiatt. Olyan gyorsan fogok menni, ahogyan csak tudok, ha pedig elkapnak akkor kötök velük valamilyen alkut.

Életet rúgtam a biciklibe, agy száguldottam lefelé a sáros, keskeny úton. Nem néztem magam után, ahogy elhagytam a házat. A fő út a turisták miatt zsúfolt volt, ide –oda cikáztam az autók között, néhányan rám dudáltak A rádiót a 101.17-re állítottam és nem foglalkoztam semmivel. A felező vonalon mentem, nem ez fog megölni, de könnyen leeshetek. Néhány törött csont – néhány nap alatt rendbe jönne, ha ne lenne ez a dolog. Egy irányba kicsit kitisztult, így arra hajtottam. Nem értem hozzá a fékhez,amíg le nem zárult a veszélyes manőver. Egy figura és megint és megint egyenesben voltam Sam itt már nem fog utánam jönni,már késő volt. Nem sokára eljött a pillanat – amikor,biztos voltam, hogy meg fogom tenni - hogy átgondoljam pontosan mit is akarok csinálni. Lassabbra vettem a tempót, jóval óvatosabb voltam, mint szükséges lett volna. Tudtam, hogy hallani fogják, hogy jövök , akár motorral, akár anélkül, így a meglepetés kilóve. Az álruhának sincs értelme. Edward hallaná a terveimet, amikor túl közel érnék hozzájuk. Ismertem az egóját, tudtam, hogy egyedül akar majd megküzdeni velem. Így csak odasétálok, Samnek én leszek az indok, hogy hívja Edwardot.

Prüszköltem. A parazita olyan ütést kap, mint , még soha.

Amikor végeztem vele, próbálok majd minél többet elintézni közülük,mielőtt elkapnának. Hú –elképesztő, hogy Sem hogy tudta kezelni a halálos provokálásomat. Meg fogom tenni,amit elterveztem. Lassan elérem a leágazást, az arcom paradicsom színű lett,ahogy megéreztem a vámpírok szagát. Felfordult a gyomron.

Nem tudtam mire számíthatok, sehol nem volt senki a hatalmas fehér réten. Persze tudták, hogy itt vagyok.

Leállítottam a motort és hallgattam a csendet. Most már hallottam egy ideges morgást a kétszárnyú ajtó mögül. Valaki volt itthon. Hallottam a nevemet, és mosolyogtam,boldoggá tett a tudat, hogy feszültséget okoztam. Még nagyobb levegőt vettem, gondoltam bent még rosszabb lesz a szag és felugrottam a verandára. Mielőtt még hozzáérhettem volna, kinyílt az ajtó és a doktor állt a fényben komoly szemekkel. „Hello, Jacob,”üdvözölt barátságosabban, mint vártam volna.”Hogy vagy?”

A számon keresztül egy mély levegőt vettem, a bentről kijövő szag erősebb volt.

Meglepődtem,hogy Carlisle jött ki,azt vártam, hogy Edward nyit majd ajtót. Carlisle olyan...inkább emberi volt. Kényelmetlenül éreztem magam, ahogy az arcába néztem tudva, hogy arra készülök, hogy őt is megöljem.

„Hallottam, hogy Bella élve jött vissza.”mondtam

„Nos Jacob ez nem pont a legjobb idő. A doki feszengett, de nem azért amiért vártam volna.”Elintézhetnék ezt később?”

Némán bámultam őt. Volt alkalmasabb idő a halálra?

És akkor meghallottam Bella hangját, durván kiabált, nem tudtam másra gondolni.

„Miért ne?”kérdzte Bella valakitől. „Jacob előtt is őriznünk kell a titkot? Miért?”

Nem olyan volt a hangja amilyennek képzeltem. Megpróbáltam felidézni a hangját egy fiatal vámpírnak, akikkel a tavasszal találkoztunk, de nem olyan volt. Talán ennek az újszülöttnak, nem volt olyan éneklő hangja. Talán minden újszülött vámpírnak más a hangja.

Gyere be kérlek Jacob.”mondta Bella lágyabban.

Carlisle szemei összeszűkültek. Csodálkoztam,ah Bella szomjas. Az én szemeim is összeszűkültek.

„Ne haragudj,”mondtam a dokinak,amikor elléptem mellette. Nehéz volt – minden ösztönöm tiltakozott,még akkor is ha ők biztonságos vámpírok voltak. Távobbb akartam állni Charlisletől, amikor elkezdődik a harc,pont elegen voltak ,nélküle is. A falnak nyomva hátamat beléptem a házba. A szeme körbepásztázta a szobát barátságatlan volt. Amikor legutóbb itt jártam minden fel volt díszítve. Most minden fényes és fakó volt, beleértve a 6 vámpírt is. Mind itt voltak, együtt, de nem ez zavart. A

nyálam a padlóra csöpögött. Itt volt Edward,arcán számomra hihetetlen kifejezés ült. Láttam már dühösnek és arrogánsnak, de most először láttam rajta fájdalmat. Mintha félig halott lett volna. Nem nézett rám, meredten révedt maga elé,mintha valaki most akarná elégetni. Szorosan összefonta a karját maga előtt. Nem élveztem ezt. Csak egy dologra tudtam gondolni,ami ilyen állapotba hozhatta őt, és a szemem megkereste. Láttam, amint megéreztem az illatát. Meleg,tiszta, emberi.

Bella félig a kanapé mögött ült, karjaival átkulcsolva térdeit. Egy hosszú percig nem láttam mást, minthogy ő ugyanaz a Bella,volt, akit szerettem. Bőre lágú és tiszta, szemei régi csoki barnák. Szíve erősen vert ,azon merengtem, hogy ez biztos egy hazug álom,amiből hamarosan felébredek. És akkor megláttam. Mély árkok húzódtak a szeme alatt, arca beesett volt. Mintha lefogyott volna, mintha összetörte volna valami. Haja összekuszálva,néhol izzadt homlokához és nyakához tapadt. Borzalmasan törékenynek tűnt. Beteg volt,nagyon beteg. Nem volt hazugság a történet, amit Charlie mondott Billynek. Ahogy néztem a bőre szinte zöldnek látszott. A szőke vérszívó – Rosalie – odament hozzá és védelmezően átölelte. Ez rossz volt. Tudtam, általában Bella hogy érzi magát ezektől – mintha a gondolatai a homlokára lettek volna írva. Nem kellett semmit mondania,hogy megértsem mi történik. Bella,nem kedvelte Rosaliet. Saját szájából hallottam mikor ezt mondta. Nem csak, hogy nem kedveli,de irtózott tőle. Vagy csak régen volt így. Nem volt félelem,amikor Bella felnézett rá. Arca olyan...

Védekező volt. Rosalie egy edényt emelt fel a padlóról,és Bella elé tartotta,még épp időben,hogy szó nélkül segíthessen neki. Edward Bella mellé térdelt – tekintete elgyötört – Rosalie a karjával figyelmeztette,hogy menjen vissza. Mindent hangok nélkül.

Ahogy fel tudta emelni a fejét,gyengéden rámosolygott,ami valahogy zavart.

„Sajnálom, ezt.”suttogta nekem.

Edward felsóhajtott. Feje Bella térdére borult. Bella kezeit a vállára tette. Mintha nyugtatgatná. Nem is éreztem, hogy a lábaim elindultak felé, amikor Rosalie el állta az utamat, közénk lépve. Mintha csak a tv-ből lépett volna elő. Nem foglalkoztam vele, nem tűnt valósnak.

„Rose,hagyd,” suttogta Bella.”Rendben lesz.”

A szőke ellépett az útból, de láttam mennyire nehezezőre esik.

„Bella mi a baj?” suttogtam. Anélkül hogy végig gondoltam volna, letérdeltem

A másik oldalára szembe a ...férjével. Ő nem nézett rám, és én sem néztem rá.

Megfogtam másik szabad kezét. Teste jéghideg volt.”Minden rendben?”

Ez egy hülye kérdés volt. Nem válaszolt.

„Annyira hálás vagyok, hogy meglátogattál engem ma, Jacob.”mondta

Habár tudtam, hogy Edward nem képes hallani az ő gondolatait, mégis mintha észlelt volna néhány gondolatot,amit én nem. A takaróba sóhajtott és arcát simogatta.

„Mi van Bella?” kulcsoltam össze ujjainkat

Mielőtt válaszolt volna körbenézett a szobában, mintha keresne valamit, szemében félelemmel. 6 pár sárga szempár nézett vissza rá. Aztán Rosaliehoz szólt.

„Segítesz felkelni Rose?”kérdezte

Rosalien némán felszisszent, úgy nézett rám, mintha most azonnal képes lenne kint a torkomnak ugrani. Tudtam szívesen megtenné.

„Kérlek,Rose.”

A szőke kelleetlenül, Edward mellé lépett,aki egy tapodtat sem mozdult. Óvatosan Bella mögé csúsztatta a kezeit.

„Ne.”suttogtam „Ne kellj fel...” annyira gyengén nézett rám.

„Válaszolok a kérdésedre,”mondta kicsit több szeretettel a hangjában,mint általában.

Rosalie felhúzta Bellát a kanapéről. Edward ott maradt ahol volt,arcát a takaróba temetve,ami lassan Bella lábára hullott.

Bella teste puffadt volt, a törzse mint egy ballon. A szürke pulcsi,lógott a vállain és a karján. Alapvetően le volt fogyva, csak mintha egy nagy dudor nőtt volna rá. Beletelt pár percbe,míg rájöttem, mi okozza a deformálódást – addig nem is értettem meg,míg kezeivel át nem ölelte hasát,egyikkel fentről,a másikkal alulról, mintha bölcső lenne. Láttam,de nem tudtam elhinni. Egy hónappal ezelőtt láttam,nem volt jele,hogy terhes lenne.

Pedig az volt. Nem akartam ezt látni,nem akartam erre gondolni. Nem akartam elképzelni, Edwardot benne. Nem akartam tudni arról, ami annyira taszított,ami elvette a testet amit szerettem. A gyomrom felkavarodott, vissza kellett nyelnem undorom. Ez rosszabb volt mindennél,sokkal rosszabb. Az összetört teste, az arca színe. Csak így tudtam rágondolni – így terhesen,így betegen – mert bármi volt is benne, elveszi az életét,hogy megszerezze a sajátját...

Mivel egy szörny volt. Pont,mint az apja. Mindig tudtam,hogy meg fogja ölni. Felkapta a fejét, amikor meghallotta a hangokat felőlem. Aztán talpa ugrott, és kész volt megtámadni. Szeme fekete lett.

„Kint, Jacob.”harsogta.

Már én is álltam. Mögé néztem. Ezért voltam itt.

„Csináljuk.”acsarkodtam.

A nagydarab, Emmet Edward oldalára állt,éhes tekintettel, Jasper a másik oldalára. Nem érdekelt. Talán a falka majd feltakarít utánam, amikor végeznek velem. Talán nem. Nem számított.

Az első dolog amit a háttérben éreztem a két apró test volt, Esme és Alice. Apró és törékeny nők. Biztosra vettem, hogy a többiek meg fognak ölni, mielőtt bármit is csinálhatnék velük. Nem akartam megölni ezeket a lányokat...még ha vámpírok is voltak. Talán a szökével kivételt tennék.

„Ne, zihálta Bella, majd elbotlott és Edward karjaiba zuhant. Rosalie árnyékként lépett utána.

„Csak beszélnem kell vele Bella,”mondta Edward lágy hangon, csak Bellának beszélve. Finoman megpaskolta Bella arcát. A szoba vörösben játszott, olyan voltam mintha tűzben égnék – ez minden, azok után amit tett vele, így megérinteni őt. „Ne izgasd fel magadat.” Kezdett védekezni.”Mind a ketten vissza jövünk pár perc múlva.”

Óvatosan nézte az arcát, mintha olvasni akarna Edward kifejezéséből. Majd hallgatagon vissza lépett a kanapéhoz. Rosalie segített neki elhelyezkedni. Bella kereste a tekintetemet.

„Viselkedj,”ragaszkodott”Majd gyere vissza.”

Nem válaszoltam. Nem akartam több ígéretet tenni mára. Félrenéztem és követtem Edwardot ki az ajtón. Egy gyenge hang a fejemben azt súgta, hogy így elkülönítve nem lesz nehéz dolgom, ugye?

Úgy ment előttem, hogy hátra sem nézett ellenőrizni, hogy nem akarok-e ráugrani hátulról. Rájöttem nem is kell hátranéznie, a gondolataim elárulnak majd úgyis. Ami azt jelentette, hogy nagyon gyorsnak kell lennem.

„Még nem állok készen számodra, hogy megölhess engem, Jacob Black.”suttogta miközben gyors léptekkel távolodott a háztól. „Még legyél egy kis türelemmel.”

Mintha érdekelne a kérése. Gondoltban válaszoltam. „A türelem nem a fő erényem.”

Néhány száz méterre járhattunk a háztól. Egyre tüzesebb lettem, az ujjaim begörcsültek. Vártam. Megállt, arcán sem félelem, sem provokáció nem volt. Arca meg fagyasztott engem.

Ebben a percben csak egy kölyök voltam – egy kölyök, aki egész életében csak egy kisvárosban élt. Csak egy gyerek. Mert tudtam, hogy sokkal többet kellett volna élnem és tapasztalnom, hogy megérthessem Edward szemében a szenvedést. Mintha egy

verejték cseppet akart volna letörölni emelte fel a kezét, aztán olyan erősen kaparta az arcát, mintha ki akarna belőle hasítani egy darabot. Fekete szemében a sokk volt, úgy nézett ki, mintha nem is itt lenne. Ajkai szétnyíltak, mintha sikítani akart volna, de nem jött ki hang a torkán. Ez volt az az emberi arc, amit akkor láthatunk, ha valakit forró karókkal nyársalnak fel. Egy pillanatig meg sem tudtam szólalni. Annyi igazi volt az arca – egy árnyat láttam belőle a házban, a szemében és ő maga is az volt. Az utolsó kapaszkodás a koporsójába.

„Megöli ugye? Meg fog halni.” Mondtam és tudtam, hogy minden vér kiszalad az arcomból, pont mint neki. A különbség, hogy a sokk engem még csak most ért el. Nem tudtam levenni a szememet róla. – annyira gyorsan történt. Neki volt ideje megszokni a helyzetet. És különböző, mert neki sosem kell igazán elveszítenie, éa más, mert ez nem az én hibám volt.

„Az én hibám,” suttogta Edward és térdre rogyott előttem, a legkönnyebb célponttá vált számomra.

De olyan hidegnek éreztem magam akár a hó – nem volt tűz bennem.

„Igen” suttogta a piszkos földön.”Ez megöli őt.”

Ez a megtörtsége dühített. Harcolni akartam nem kivégezni. Hol van most önelégült fölénye?

„Nos, miért nem csinált Carlisle valamit?” morogtam”Ő egy orvos, igaz? Vegye ki belőle.”

Megtört hangon rám nézve válaszolt. Mintha elképzelte volna. „Bella nem engedte meg nekünk.”

Hagytam hogy a szavak elérjenek a tudatomig. Igen, nem hazudtolta meg önmagát.

Persze, hogy inkább meghal a szörny ivadék miatt. Ez volt Bella.

„Te is jól tudod,hogy milyen,” suttogta.”Milyen pontosan láttad ...én nem láttam. Nem időben. Hazafelé nem akart velem beszélgetni, nem igazán. Azt hittem, hogy megijedt – ez lett volna a természetes. Azt gondoltam, haragszik amiért ilyen helyzetbe hoztam, hogy megváltoztattam az életét. Ismét. Sosem hittem volna,hogy valójában mire is gondol, hogy mennyire határozott volt. Egészen addig, amíg a családom kijött elénk a reptérre, és egyből Rosalie karjaiba vetette magát. Rosalie-éba! ÉS akkor hallottam, hogy mit gondol Rosalie. Nem értettem, míg nem hallottam. Te egy perc alatt megértetted.” Félig felsóhajtott félig morgott.

„Várjunk csak egy percet. Ő nem akart elhagyni téged.”a gúny égette a torkomat

„Felfogtad valaha is, hogy ő olyan erős,mint több ezer lány együtt véve? Hogy lehet ilyen hülye vámpír? Fogd le, és altatásban vedd ki belőle.”

„Akartam,”sziszegte”Carlisle szerette volna...”

Milyen nemesek ezek?

„Nem. Nem nemesek. A testi épsége bonyolult dolog.”

Kicsit zavaros volt néhol a történet, de ez most beleillett a képbe. Ezért csinálta aszöke.Mire gondolt? A szépségkirálynő kérte Bellától, hogy ilyen rosszul haljon meg?

„Talán,”mondta Edward.”Rosalie nem gondolta végig teljesen.”

„Nos, akkor először a szökét kell kiütni. Aztán együtt kivehetjük a gyerekedet,igaz?

Küld ki a fák közé és foglalkozz Bellával.

„Emmet és Esme is támogatja őt. Emmet sosem hagyná nekünk... és Carlisle sem segítene Esme-nél.” Sorolta fel reménytelenül.

„El kellett volna engedned Bellát velem.”

„Igen.”

Kicsit késő volt már ezen gondolkodni. Talán mindez nem következik be, ha feladta volna a szörny életét.”

Felállt velem szemben,de csak árnyéka volt önmagának, láttam , hogy egyetért velem.

„Nem tudtuk, „mondta a választ a gondolataimra.” Sosem álmodtam. Ezelőtt sosem történ ilyen, mint Bella és én köztem. Honnan tudhattuk volna, hogy egy embernek lehet a magunk fajtától gyereke –,

„Akkor egy embert darabokra tépne ez az eljárás?”

„Igen, „értett egyet fakó hangon.” Nincs róla sehol semmi, ez egy parázna lidércnyomás, amit nem él túl egy ember, mert ez csak a bevezetése az étkezésnek.” Rázta lázadóan a fejét. Mintha ő más lenne.

„Nem tudom, hogy van-e egy pontos kifejezés arra, mi is vagy te,” köptem Rám nézett, most mintha ezer évvel idősebb lett volna.

„Amit akarsz Jacob Black, senki nem gyűlölhét annyira, amennyi én gyűlölöm magamat.”

Hiba, gondoltam, túl sok a düh a beszédhez.

„Ölj meg most, mentsd meg.” Mondta gyorsan.

„Mit jelentsen ez?”

„Jake, tegyél meg nekem valamit”

„A pokolba is parazita, megteszem!”

Meredten nézett rám félig szomorú, féli örökt tekintettel. „Érte?”

Szorosan összezártam a fogaimat. „Mindent megtettem, hogy távols tartsam őt tőled. Minden

Egyes dolgot. Most már késő.” – mentegetőzni, túl késő.

„Ismered, Jacob. Van veled egy kapcsolatod, amit én nem tudok megérteni. A része vagy, és ő is a részed. Nem akart rám hallgatni, mert azt gondolja, hogy alábecsülöm őt. Azt hiszi elég erős ehhez...” Elhallgatott és nyelt egyet. „Talán rád hallgatni fog.”

„Miért tenné?”

Lábai meginogtak, világos szemeiben az örület táncolt. Eszüket tudják veszíteni a vámpírok?

„Talán,” válaszolta a gondolatomra. „Nem tudom. Úgy érzem.” Lehajtott a fejét. „Megpróbáltam távols tartani ezt tőle, mert a feszültség még betegebbé teszi. Nem tud semmit tenni, amíg ez itt van. Nyugodt maradok, nem tudok keményebb lenni. De most már nem számít. Rád majd hallgatni fog!”

„Nem tudok mást elmondani, mint amit te elmondtál már neki. Mit akarsz mit tegyek? Mondjam, hogy hülye? Mostanra már biztos rájött. Mondjam hogy meg fog halni? Fogadni mernék, hogy tisztában van vele.”

„Bármit fel tudsz neki ajánlani, amit szeretne.”

Nem volt kétség. Ez az örület határa?

„Bánom is én, csak maradjon életben” mondta Edward, véletlenül koncentráltan. „Ha ez a gyerek, amit akar, megkaphatja. Lehet még vagy fél tucat gyereke. Bármi amit szeretne.” várt. „Kaphat kiskutyákat, ha ez az ára.”

Egy pillanatra találkozott tekintetünk, arca feszült volt, de kontrollálta vonásait. A szívem vad táncba kezdett amint megértettem a szavai lényegét, letaglózott.

„De nem ezen az áron!” sziszegte, mielőtt bármit is válaszolhattam volna. „Nem így, hogy az élete, minden amiért vele vagyok elveszzen! Felejtsük el a betegségét, lássuk mennyire bántja őt.” olyan arcot vágott, mintha valaki az előbb megütötte volna. „Te meg tudod tenni, hogy belássa ezt, Jacob. Rám nem hallgat többé. Rosalie mindig ott van, védi őt. Egyetlen könnyörgésem sem volt Bellára hatással.”

Olyan hang jött fel a torkomból, mintha fuldokolnék.

Mit mondott? Hogy Bella mit tehetne? Lehetne gyereke? Tőlem? Mi? Hogyan? Elhagyná?

Vagy azt hiszi, hogy nem lenne megosztva?

„Bármelyik. Bármi ami megmenti az életét.”

„Ez a legörültebb dolog, amit valaha mondtál.” morogtam.

„Bella szeret téged.”

„Nem eléggé.”

„Kész meghalni egy gyerekért. Talán valami extrémebb dologban is hinne.”

„Ezeket tőle tudod?”

„Tudom, tudom. Ezért kell egy meggyőző dolog, és ezért van szükségem rád. Te tudod, hogyan gondolkodik. Alakítsd, hogy jól lásson.”

Nem hittem el, hogy mit ajánlott nekem. Ez túl sok volt. Hihetetlen. Hibás. Beteges. Raboljam el Bellát a hétvégén, és kezdjük úgy a hétfőt, mintha csak egy rémálom lett volna? Olyan zavaros. Olyan kísérteties.

Nem akartam elfogadni, nem akartam elképzelni, de a kép bekúszott. Annyiszor fantáziáltam Belláról így, de nagyon nehéz volt mindig elfogadni, hogy ez csak a képzelet, mert ez nem volt lehetséges, sosem volt az. Ezzel sem segítettem magamon. Nem tudtam leállítani magamat. Bella a karjaimban, Bella az én nevemet sóhajtja...

Roszbabb, ez az új kép, ami korábban nem volt, nem létező dolgok voltak ezek a számomra. Nem most. Tudtam tovább forgatni a képet, ha nem lenne Edward a fejemben. De itt volt. Bella egészséges és izzó, teljesen más, mint most, de mégsem ugyanaz. A teste, sokkal természetesebb. Karjában a gyermekemmel.

Igyekeztem kiűzni a vámpírt a fejből.”Mutasd meg neki? Milyen világban élsz?

„Először próbáld meg.”

Felkaptam a fejem. Várt, figyelmen kívül hagyva a fejemben hallható elutasítást.

„Milyen pszichés eszközzel akarod ezt elérni? Úgy intézzük el, hogy elmész?”

„Nem gondoltam semmi konkrétan, csak hogy megmeneküljön. Vagy, hogy mit fog tenni ő. De nem tudom, hogy fogok elérni. Úgysem hallgatnál rám. Hamarosan megtaláltam volna a módját, hogy elgyere, ha nem tetted volna meg ma. De nagyon nehéz elhagyni, akárcsak egy percre is. Az állapota... olyan gyorsan változik. A dolgok... romlanak. Gyorsan. Most nem hagyhatom magára.

„Tessék?”

„Senkinek nincs ötlete, de rosszabbul van, mint ahogy látszik. Biztosan.”

Láttam – láttam a puffadt szörnyet a fejemben, aki utat tör magának belülről.

„Segíts nekem, fejezd be,” suttogta. „Segíts, hogy ez ne következzen be.”

„Hogyan? Ajánljam fel szolgálataimat? „nem mozdult ahogy ezt mondtam, de én igen.”

Te tényleg beteg vagy. Bella soha nem fog belemenni ebbe.”

„Próbáld. Nincs mit veszíteni. Hogy bánthatná?”

Engem bántana. Nincs elég gondja Bellának ezen kívül is?

„Egy kis pánik, hogy megmentsd? Ez nagy ár?”

„Ez nem működne.”

„Talán nem. Talán megzavarja a gondolatait. Talán kihátrál a menedékéből. Egy pillantra van csupán szükségem.”

„És akkor te visszakozol az ajánlattól? Csak megviccelve Bellát?”

„Ha gyereket szeretne, akkor azt fog kapni. Nem fogok visszakozni.”

El sem hittem, hogy meggondolom ezt. Bella, be fog nekem mosni egyet – nem emiatt aggódtam, de megint eltörhet a keze. Nem kellett volna hagynom, hogy beszéljen velem, elfoglalva a fejemet. Csak meg kellett volna ölnöm.

„Nem most,” suttogta. „Még nem. Helyes, vagy hibás, összetörné őt, és ezt te is tudod. Ez nem hiányzik senkinek. Ha hallgatni fog rád, meg lesz az esélyed. Amikor Bella szíve megáll, kérni foglak, hogy végezz velem.”

„nem kell sokáig könnyörögnöd.”

Agyarai elővillantak szájából. „Nagyon szívesen eleget teszek majd ennek.

„Akkor megegyeztünk.” mondta, majd hideg kezét nyújtotta.

**Figyelman kívül hagyva undorom, elfogadtam a kezét. Az ujjaim körbezárták a fagyos kősziklát.
„Megegyeztünk.”ígérte.**

10.fejezet

MIÉRT NEM MEGYEK EL ELGYSZERŰEN? TÉNYLEG EKKORA IDIÓTA VAGYOK

Úgy éreztem – nem tudom hogyan éreztem magam. Mintha ez nem lenne valóságos. Mintha valami rémséges, rossz komédiában lennék, amiben az utolsó percre érkező vérfarkas, aki megkérdezi a vámpír asszonykát, hogy összeköltözik-e és nemz-e gyermeket vele. Aranyos.

Nem, én nem akartam ezt csinálni. Ez szövevényes és téves. Megpróbáltam mindent elfelejteni a hallottakból. De beszélni fogok vele. Csak ahogy mindig.

Edward nem válaszolt, vagy kommentálta a gondolataimat, ahogy visszafele mentünk a házhoz. Meglepett az ötlete, amivel megakart állítani. Elég távol voltunk a háztól, hogy a többiek ne hallhassanak minket? Ez volt a lényeg?

Talán. Ahogy bementünk az ajtón, a többi Cullen szeme zavart, gyanakvást tükrözött. Senki nem nézett undorodva. Így biztos nem hallották, amit Edward az imént kért tőlem. Kicsit tébláboltam az ajtóban, nem tudván, hogy mit is tegyek. Jobb volt ott, a kintről bejövő friss levegőn.

Edward merev vállakkal sétált a zűrzavar közepébe. Bella nyugtalanul nézte, majd szemeit rám függesztette egy percre. Majd ismét őt nézte. Arca szürke lett, így láthattam, hogy értette Edward, hogy a stressz ront az állapotán.

„Menjünk, és hagyjuk hogy Jacob és Bella egy kicsit négy szemközt beszélhessenek. Hangjában nem volt jele görbítésnek. Szinte robotszerű volt.

„Csak a testemen keresztül.” sziszegte Rosalie vissza. Már ott is volt Bella fejénél, kezeivel védelmezően megfogva arcát. Edward nem nézett rá. „Bella.” Hangja ugyanolyan színtelen volt. „Jacob beszélni akar veled. Félsz egyedül maradni vele?” Bella gondolkodva nézett rám, majd Rosaliera.

„Rendben lesz Rose. Jake nem fog minket bántani. Menj Edwarddal.”

„Lehet, hogy trükk.” mondta a szóke.

„nem tudom, hogy lehetne az,” válaszolta

„Carlisle és én mindig az oldaladon fogunk állni Rosalie,” mondta Edward. Hangjában az idegesség csendült. „Mi vagyunk azok, akiktől félnie kell.”

„Nem.” suttogta Bella. Szemei csillogtak, az önostorozástól. „Ne Edward. Nem vagyok...” Megrázta a fejét és enyhén elmosolyodott. A mosoly tele volt félelemmel, ahogy ránézett. „Nem úgy gondoltam Bella. Jól vagyok. Miattam ne aggódj.”

Undorító. Edwardnak igaza volt – Bella önmagát hibáztatta, hogy megbántja Edward érzéseit. A lány klasszikus mártír. Teljesen rossz századba született. Akkor kellett volna élnie, amikor felajánlhatta volna magát néhány orosz lány jó választásként.

„Mindenki.” mondta nyugodt monoton hangján Edward. „Kérem.”

A tartása, amit Bella előtt színlelt, nagyon nehezen ment neki. Tudtam, hogy amint kint lesz összeroppan ismét. Ahogy a többiek is. Csendben mentek keresztül a szobán, én pedig igyekeztem kitérni az útjukból. Gyorsan mozogtak, mire a szívem kettőt dobbant a szoba szinte teljesen kiürült, csak Rosalie téblábolt, és Edward aki az ajtónál várta.

„Rose.” szólt Bella lágyan. „Szeretném, ha kimennél.”

A szőke Edwardra nézett és mutatta neki, hogy követni fogja. Edward eltűnt Rosalie pedig egy figyelmeztető pillantás kíséretében követte. Csak mi maradtunk,átmentem a szobán,és leültem Bella elé a földre. Hideg kezeit kezeim közé vettem, nagyon óvatosan.

„Köszönöm Jake.”Ez jól esik.”

„Nem fogok hazudni neked Bells. Förtelmesen festesz.”

„Tudom, sóhajtotta”ijesztően nézhetek ki.”

„mint a mocsári szörny”értettem egyet.

Nevetett.”Olyan jó hallani téged. Jó érzés mosolyogni. Nem tudom mennyi drámát tudok még elviselni.”

Felhúztam a szemeimet.

„Rendben, rendben,”értett egyet”Hozom a formámat.”

„Igen azt teszed. Mit gondoltál Bells? Hihetetlen!”

„Azt kérte, hogy ordíts velem?”

„Majdnem. Nem tudom miért gondolja, hogy hallgatsz rám. Sosem tetted.”

Sóhajtott.

„azt mondom,”- kezdtem hozzá.

„Tudod, hogy neked mennyi mindent elmondtam Jacob? Akár egy testvérnek.”kérdezte félbeszakítva engem.”úgy hívják. Hagyd a pokolba.”

„Jó.”

Grimaszolt. Bőre csontjaira feszült. „Nem veszíthetek a hiteleből – a Simpsonból vettem.”

„ezt elhibáztad.”

„Vicces volt”

Nem beszélt pár percig. Kezei kicsit felmelegedtek.

„Tényleg megkért, hogy beszélj velem?”

Hallgattam. „Mesélj valamit magadról. Van egy csata, ami azelőtt elveszett, hogy elkezdődött volna.”

„Nos,miért értesz egyet?”

Nem válaszoltam. Nem tudtam biztosan.

Nem tudom – minden perc, amit vele töltöttem, csak még nagyobb félelemmel töltött el. Később akartam elvenni tőle. Mint egy narkós, akinek megvonják az adagját. Az ellenállásom nőt, nagyobb volt mint korábban kint.

„Működni fog,tudod.” Mondta negyed perccel később.”Hiszek benne.”

Ettől vörös lettem. „Ez a téboly első jele?” csattantam fel.

Nevetett azon, hogy dühömben az öklömet ráztam mellette.

„Talán,”mondta.”Nem azt mondtam, hogy könnyű lesz, Jake. De hogy élhettem mindezt túl, ha nem hinnék a csodában, ezen a ponton?”

„Varázslat?”

„Különösen neked,”mondta Mosolygott. Egyik kezével felnyomta magát, majd megfogta a vállamat. Melegebb, mint korábban, de még így is hidegnek tűnt a bőre, mint a legtöbb halott dolog.”Jobban, mint bárki másnak, te mindig valami varázslatra vársz, hogy rendbe hozzák a dolgaidat.”

„mire akarsz kilyukadni?”

Még mindig mosolygott.”Edward egyszer elmesélte nekem,hogy mi tetszett – a lenyomatodban. Azt mondta,hogy olyan, mint a Midsummer Night Dream’s,akár egy varázslat. Ki fogod találni, mit is akarsz valójában, Jacob és talán mindez értelmet nyer.”

Ha nem nézne ki ilyen törékenynek, , sikítottam volna.

Ahogy lenni szokott, rámorogtam.

„Ha azt hiszed, hogy ez a lenyomat valaha is értelmet ad...” hadartam egy szuszra. „Tényleg azt hiszed ez mind csak azért volt, hogy egyszer egy erősebb lenyomat igazolja ezt?” Megsimítottam fakó testét. „Mond csak milyen pont volt akkor az, Bella! Melyik volt az a pont, ami miatt beléd szerettem? Melyik volt az a pont, amiért ő belé belészeretted? Amikor meghalsz”- a szavak viczorogva törtek elő – „hogy lehetne minden rendben újra? Enyém, tied, övé!” Őt is megöleltem, de én nem ettől tartok. „Láttam hátrálna, de folytattam „nos akkor hol van a te csavargó szerelmi törtétedben az a pont, ami a végét jelenti? Ha van bármi igazolás, akkor mutasd meg Bella, mivel én nem látom.”

Bella felsóhajtott. „Most még nem tudok JAke. De én csak.. érzem.. hogy mindez valami jó felé vezet, nehéz most ezt látni. Azt hiszem hívhatod bizalomnak.”

„A semmiért fogsz meghalni Bella” Semmi!”

Keze leesett az arcomról és hasára siklott, simogatva azt. Nem kellett kimondania a szavakat, hogy tudjam mire gondol. Érte fog meghalni.

„Nem fogok meghalni,” szűrte fogai között, majd megismételte korábbi szavait.

„Megőrzöm a szívem verését. Elég erős vagyok hozzá.”

„Ez nagy hülyeség, Bella. Túlságosan sokáig voltál a természetfeletti erővel. Egyetlen normális ember sem élné túl ezt. Nem vagy hozzá elég erős.” Kezeimbe fogtam arcát. Egyáltalán nem voltam szelíd. Mintha törekenységét sikította volna teste.

„Meg tudom csinálni, meg tudom csinálni,” motyogta, olyan hangon, mintha egy gyerekkönyvben egy aprócska motor lenne.

„Nekem nem úgy tűnik. Mi a terved? Remélem, hogy van.”

Nem válaszolt, kerülve tekintetemet. „Tudtad, hogy Esme leugrott egy szikláról? Amikor ember volt.”

„ÉS?”

„És elég halottnak tűnt, hogy ne foglalkozzanak vele, és levigyék a hullaházba. Még vert a szíve, amikor Carlisle megtalálta...”

Ez volt amire korábban utalt a szívverés megőrzésénél.

„Nem az a terved, hogy emberként éld túl.” állítottam tompán.

„Nem. Nem vagyok buta.” Találkozott tekintetemmel. „Úgy vélem meg van a saját elképzelésed ennél a pontnál.”

„Sürgősségi vámpirizálás.” mormogtam

„Ez működött Esménél, és Emmettnél, meg Rosalienál, és még Edwardnál is.

Egyiküknek sem volt olyan nagy formában. Carlisle csak azért változtatta át őket, vagy csak a halál várt rájuk. Nem fejezte be az életüket, megmentette őket.”

Éreztem a jó doktor bűnösségét, jobban mint korábban. Elhessegettem a gondolatokat, és az elején kezdtem.

„Hallgass rám Bella. Ne tedd ezt.” Mint korábban, mikor befutott Charlie hívása, éreztem mennyi ellentét van bennem. Tudtam, hogy életben kell tartanom, valamilyen formában. Vettem egy mély levegőt. „Nem várj, míg késő lesz Bella. Ne így. Él. Rendben? Csak élj. Ne tedd ezt velem. Ne tedd ezt vele.” Hangom keményebb lett. „Tudod, mit fog tenni, ha meghalsz. Láthattad korábban. Azt akarod, hogy visszamenjen azokhoz az olasz gyilkosokhoz?” Meghajolt a kanapén.

Figyelmen kívül hagytam, hogy mennyire lehet ez most veszélyes. Gyengédebb hangom kérdeztem. „Emlékszel, amikor én szétmarcangoltam néhány újszülöttet? Mit mondtál nekem?”

Vártam, de nem válaszolt. Összeszorította ajkait.

„Azt mondd, hogy legyen jó és hallgassak Charlie-ra.” emlékeztettem. „És mit tettem? Hallgattam a vámpírra. Érted.”

„Azért hallgattál rá, mert az volt a helyes döntés.”

„Rendben – nézzük máshonnan.”

Bella mély levegőt vett.” Most nem a helyes dologról van szó.”Megérintett hatalmas hasát,és kisziszegte a levegőt, „Nem akarom megölni a fiamat.”

A kezeim megint leestek. „Ó, nem hallottam a nagyszerű hírt. Az ivadék egy fiú, ha? Hozhattam volna néhány kék léggömböt.”

Elpirult. Annyira szép volt a színe – mintha kést szúrtak volna a gyomromba. Egy rozsdás, és barázdált kés.

Elvesztem. Ismét.

„Nem tudom,hogy fiú-e,” mondta szégyenlősen. Az ultrahang nem hatásos. A burok túl kemény a baba körül – mint a bőre. Ő egy apró rejtély. De a fejemben, mindig egy fiút látok.”

„Ő nem egy helyes baba, Bella.”

„Nos majd meglátjuk.”mondta,majdnem önelégültem.

„Nem fogod.” Vicsorogtam.

„Nagyon pesszimista vagy,Jacob. Minden esély meg van rá,hogy épp bőrrel megússzam.”

Nem tudtam válaszolni. Lenéztem és csak egy mély morgás jelezte dühömet.

„Jake,” mondta miközben végigsimított hajamon, majd megfogta arcomat.”Minden rendben lesz. Csitt, semmi baj.”

Nem néztem fel. „ Nem. Nem lesz rendben.”

Valamit lesimított arcomról. „Sshhh.”

„Mi a tét Bella? A sápadt szőnyegen piszkos mezítelen lábaimat bámulva. Jó. „A pont az volt,hogy te mindennél jobban akartad a te vámpírodat. És most egyszerűen eldobod? Ennek nincs értelme. Amióta elképzelted,hogy anya leszel. Ha ez az amit ennyire akarsz, akkor miért mentél hozzá,egy vámpírhoz?”

Nagyon féltem, hogy mit fog tenni ezért a kérdésért velem. Tudtam merre visznek a szavak, de nem tudtam megváltoztatni a jelentésüket.

Felsőhájtott. „Ez nem így van. Nem igazán foglalkoztam avval, hogy gyerekem legyen. Sosem gondoltam rá. Ez nem csak annyit jelent, hogy lesz egy baba. Ez..nos...az a bizonyos baba.”

„Egy gyilkos baba, Bella. Nézz magadra.”

„Nem ő. Én vagyok az. Én csak egy törékeny ember vagyok. De túl tudok lenni ezen, JAke, tudok-,,

„Aj, gyerünk már! Fogd be a szádat, Bella. Ezt hagyd meg a vérszívódnak, de ne vezess félre engem. Tudod, hogy nem te okoztad.”

Rám marrant. „Nem tudhatom. Aggódok miatta, igaz.”

„Aggódsz miatta,”sziszegtem a fogaimat összeszorítva.

Zihálva fogta meg a hasát. A dühömet,mintha elfújták volna.

”Rendben vagytok,”felelte.”Semmiség.”

De nem hallottam,kezei felhúzták pulcsiját, és borzalmas dolgot láttam, a bőre foltos volt, Hasa úgy nézett ki, mintha tintapaca folyt volna rá. Láttam döbbenetem, és visszahúzta felsőjét.

„Erős, ez minden.”mondta védekezően.

A lila foltok horzsolások voltak. Még mindig nem tértem magamhoz.

Úgy éreztem megőrülök.

„Bella,”mondtam.

Hallotta,hogy megváltozik a hangom. Hevesen lélegezve nézett fel.

„Bella, ne csináld ezt.”

„JAke,-,,

„Hallgass rám. Nem kell most döntened. Rendben? Csak hallgass. Mi van ha...?”

„Mi van ha mi?”

„Mi van ha ez nem egy egylehetőseges döntés? Mi van ha nem lenne mindent vagy semmit?”

Mi van , ha jó kislánként hallgatsz Carlisle-ra,és életben tartod magad?”

„Nem akarom-,,

„Nem kell most döntened. Maradj életben. Akkor túl lehets rajta. Nem fog kitudódni. Próbáld újra.”

Rosszallóan nézett. Megérintette összeráncolt homlokomat. Egy pillanatig simított egyet a homlokomon, mintha kiakarná simítani.

„Nem értem...Mit értesz azon, hogy újra megpróbálni?Nem gondolhatsz arra,hogy Edwárd el hagyna...?ÉS milyen különbség lenne?Biztos ,hogy másik baba-,,

„Igen” csaptam le. „ Másik gyereket tőle, ugyanaz lenne.”

Meggyötört arca feszültebb lett.”Tessék?”

De nem tudtam többet mondani. Nem volt több pont. Sosem tudtam megmenteni őt önmagától. Soha nem is tenném. Majd felnézett és láttam,hogy rájött.

„ó, fúj ,Kérlek Jacob. Azt hiszed,hogy megölném a babámat, hogy kicseréljem néhány dologra? Mesterséges megtermékenyítés? „ Örült volt.”Miért akarnák másik erőset babát? Elhiggyem,hogy az más lenne? Másik baba jó lenne?”

„Nem így értettem.” Motyogtam.”Nem erőset.”

Elnézett.”Akkor mi a francot akarsz mondani?”

„Semmit. Nem mondok semmit. Mint mindig.”

„Ki találta ezt ki?”

„Felejtsd el Bella.”

Rosszalló gyanúval nézett rám.” Ő mondta, hogy ezt mond?”

Hezitáltam meglepődve,hogy ilyen hamar rájött.”Nem.”

„Ő volt, ugye?”

„Nem teljesen. Nem mondott semmi konkrétat.”

Arca ellágyult és visszasüppedt a párnák közé.

Elnézett mellettem, ahogy beszélt. „Bármit megtenne értem. És én annyiszor bántom...

De mit gondolhat?Hogy el fogom ezt fogadni –,, végigsimított hasán.”néhány erős...”

Motyogta a végét, hangja elcsuklott. Csillogtak szemei.

„Nem bántottad őt.” Suttogtam. A méreg égette a számat, koldultam , de tudtam ez lehet a legjobb lehetőségem,hogy életben tartsam.”Megint boldoggá tudnád tenni őt Bella. És tényleg azt hiszem, hogy elvesztette. Becsületes leszek.”

Mintha nem is hallana, ujjai a pocakján köröztek. Hosszúideig csend volt. Azon gondolkodtam,hogy a Cullenek milyen távol lehetnek. Hallgatták elkeseredett érzelmes csatámat velem?

„Nem erőset?”mormogta, magának. Hátráltam.”Mit akarhatott Edward ezzel mondani?”

„Semmit. Azt gondolta, talán rám hallgatni fogsz.”

„Ebben nem. Az újra kezdéssel.”

Szemei az enyémbe fúródtak, éreztem túl sokat mondtam el.

„Semmit.”

Ajkai kicsit szétnyíltak.”Váó,”

Néhány szívdobbanásnyi szünet jött. Ismét lenéztem a lábamra, kerülve tekintetét.

„Tényleg megtenne mindent,ugye?”suttogta.

„Mondtam megőrült. Szó szerint, Bella.”

„Meglep, hogy nem tereltesd a helyes útra. Kapd el még egyszer.”

Amikor felnéztem vigyorgott.

„Gondold el.”próbáltam vissza vigyorgni.

Tudta mit ajánlottam fel, és nem volt szándékában még egyszer átgondolni. Tudtam, hogy így lesz. De azért fájt.

„Nincs sok minden, amit ne tennél meg értem, ugye? „suttogta.” Nem értem miért vagy bosszús. Nem szolgáltam rá.”

„Nincs különbség nem igaz?”

„Nem most.” sóhajtott. „Bárcsak megmagyarázhatnám ezt neked, hogy megértsd. Nem bánthatom,” - megérintette a hasát. „többé, így akár le is lóhetnék. Szeretem őt.”

„Miért szereted mindig a rossz dolgokat, Bella?”

„Nem gondolom, hogy azt tenném.”

Megköszörültem a torkomat, hogy hangom keményebb legyen, ahogy szerettem volna. „Bízz bennem.”

Felálltam.

„Hova mész?”

„Semmi hasznom itt.”

Kezével visszafogott. „Ne menj.”

Éreztem a késztetést, hogy menjek, minél távolabb tőle.

„Nem maradhatok, vissza kell mennem.”

„Miért jöttél ma el?” kérdezte kíváncsian

„Csak hogy lássam tényleg élsz-e. Nem hittem el, hogy beteg vagy, ahogy Charlie mondta.”

Nem tudtam kiolvasni az arcából, hogy bántja-e ez.

„Vissza jössz még? Mielőtt...”

„Nem fogom végignézni a halálodat, Bella.”

Fanyargott. „Igazad van, igazad van. Menedd kell.”

Elindultam az ajtó felé.

„Viszlát,” suttogta mögöttem. „Szeretlek Jake.”

Majdnem visszamentem. Majdnem letérdeltem a szőnyegre, hogy megint könyörögjek neki. De tudtam, hogy magára kell hagynom Bellát, mielőtt még megölne, inkább, mint hogy megölje őt.

„Persze, persze” motyogtam útban kifelé.

Nem láttam egy vámpírt sem. Az biciklim ott árválkodott a mezőközepén. Most nem volt elég gyors nekem. Az apám kikészül – és Sam is. Mit tenne a farka, ha nem hallanának rólam? Azt hinnék, hogy a Cullenek elkaptak mielőtt lehetőségem lett volna? Én meztelenül futásnak eredtem, nem törődve avval, hogy ki láthat meg. Majd átváltoztam farkassá. Vártak rám. Természetesen vártak. Jacob, Jake, szólított meg a 8 hang válaszra várva. Most azonnal gyere haza, utasított az Alpha hím hangja. Sam ideges volt. Hallottam hogy Paul kiszáll, és tudtam, hogy Billy és Rachel arra várnak, hogy híreket kapjanak, arról mi történt. Gondoltam Paul rohan, hogy elmondja neki a jó hírt, hogy nem lettem vámpír áldozat, elmondva az egész történetet.

Nem akartam ezt megosztani a farkával, láthatták, ahogy elmegey az erdő mellett, útban haza felé. Nem akartam elmondani, hogy majdnem megőrültem. A bizonyíték a fejemben volt.

Láttak mindent, -Bella puffadt hasát, fakó hangját, ő kemény, ez minden, a fájdalmat Edward arcán, mindent, ahogy Rosalie átöleli Bella testét, de Bella élete nem jelentett számára semmit – senki nem tudta mit mondjon. Néma volt a döbbenetük a fejemben, szavak nélküli.

Félúton jártam, amikor valaki szólt volna. Aztán elindultak, hogy találkozzanak velem. Már majdnem sötét volt a felhők eltakarták a lenyugvó napot. Átszaladtam a főúton, nem törődve semmivel.

La Push-nál találkoztunk, egy félreeső, ék alakú részénél a hegynek, ahol senki nem láthatott minket. Paul is ránk talált, így teljes volt a falka. Totális káosz volt a fejemben. Mindenki egyszerre beszélt. Sam úgy járt fel, le, mint egy patak amint összeszedi az apró darabokat. Paul és Jared árnyékként mozgott mögöttem, füleik teljesen rálapultak a fejükre. Az egész kör izgatott volt. A dühük elsöre meghatározhatatlan volt, gondoltam, mert eltűntem. Teljesen elfelejtettem emiatt aggódni. Azt tehettek volna velem, amit csak akartak, hogy figyelmen kívül hagytam az utasítást.

Majd figyelmük egyszerre másra fókuszált.

„Hogy lehet ez? Mit jelent? Mi fog történni?”

„Nem biztonságos. Nem helyes. Veszélyes.”

„Természetellenes. Szörnyű. Utálatos.”

„Nem engedhetjük meg ezt.”

A falka egy véleményen volt most, hittek az azonos véleményben, mindenki kivéve én és még valaki. A testvéreim között álltam, mindenki túlságosan fel volt háborodva, hogy egymásra nézzen a körben.

Az egyezmény erre nem tér ki. Ez mindenkit veszélyeztet. Igyekeztem megérteni az összetekeredő szavakat, igyekeztem visszakövetni a gondolatokat, hogy melyik kihez tartozik, de nem igazodtam ki. A központi képek tőlem származtak – a legdühösebb közülük..

Bella sebzett teste, Edward égő arca. Túlságosan is féltek. De tudtak tenni semmit, amivel megvédezhették volna Bella Swan-t. Ez befolyásolt minket. A családunk biztonsága, mindenkié itt, sokkal fontosabb, mint egyetlen emberé. Ha ők nem ölik meg, nekünk kell megtenni. Védeni a törzset. Védeni családunkat. Meg kell ölnünk, mielőtt késő lesz. Egy másik emlékem, Edward szavai jöttek elő. „Ez a dolog, növekszik. Sebesen.”

Küzdöttem, hogy felismerjem az egyéni hangokat. Nem volt kétség, Jared volt az.

„Ez harcot jelent,” gondolta Embry. „A legrosszabbat.”

„Készen állunk.” Mondta Paul

„Nos a meglepetés ereje a mi oldalunkon áll.” gondolta Sam.

„Ha meg tudjuk osztani őket, akkor egyenként könnyebben legyőzzük őket. Veszélyes, de győzelmet hozhat.” Gondolta Jared, vázolván fel a stratégiát.

Megráztam a fejemet, lassan felemeltem a lábamat. Értetlenséget éreztem – mintha a körben álló farkasok tébolyultnak hinnének. A mellettem lévő farkas is felállt. Testével vissza akart nyomni.

„Várj.” Gondoltam

A kör elcsitult egy percre, majd ismét beindultak.

„Van még egy kis időnk.” mondta Sam.

„De – mit gondoltok? Nem fogsz nekik esni, felrúgva az egyezményt ma délután. Azt tervezed, hogy akkor támadj, mikor már majdnem megszegik az egyezményt?”

„Ez nem az egyezmény idő előtti megszegéséről szól, „ mondta Sam.” Ez a veszélyről szól, ami minden embert érint itt a környezetünkben. Nem tudjuk, milyen teremtményt alkottak a Cullenek, de azt tudjuk, hogy erős, és sebesen növekszik. ÉS túl fiatal lesz ahhoz, hogy bármilyen szabályt kövessen. Emlékeztesselek azokra az újszülött vámpírokra akiket elkaptunk? Vad, erőszakos, a vágyaik vezéreltek voltak. Erre gondolj, és így védj a Culleneket.”

„Nem tudhatjuk” – próbáltam ellenkezni.

„Nem tudjuk” értett egyet. „És esélyt sem adhatunk, ennek az ismeretlennek.” „Nem lehetünk biztosak, hogy a Cullenek tudják majd kezelni. Ez most nem a bizalomról szól.”

„Ők sem örülnek neki jobban, mint mi.”

Sam kirángatta Rosalie arcképét, védelméből és mindenki elé tárta.

Néhányan készen álltak megküzdeni, lényegtelen volt az ok.

„Ez csak egy baba.” Hangom sírós volt

„Nem sokáig.” sziszegte Leah.

„Jake, haver, ez egy hatalmas probléma” mondta Quil” Nem hagyhatjuk csak úgy figyelmen kívül.”

„Felfújjátok.” Vicsorogtam. „Az egyetlen aki veszélyben van, az Bella.

„Ismét a saját döntésének köszönhetően.” mondta Sam.”De most a döntése ránk is hatással van. Nem így látom.”

„Nem halaszthatjuk el az esélyünket. Nem akarunk egy vérszívót a földünkön.”

„Akkor mondjátok, hogy menjen el,” mondta a farkas, aki támogatott. Seth volt az. Természetesen.

„És sodorjunk veszélybe másokat? Amikor a vérszívó keresztül megy a földünkön, megállítjuk, nem számít, hogy kit akart bántani. Mindenkit megvédünk, akit tudunk.”

„Ez örület.” mondtam.” Ma délután még azért aggódtál, hogy az egyesség veszélybe kerül.”

„Ma délután még nem tudtam, hogy a családjaink veszélyben lehetnek.”

„Nem hiszem el! Hogy ölhetnéd meg ezt a teremtmény, hogy ne öld meg vele együtt Bellát is?”

Senki nem válaszolt, de a csönd beszédes volt.

Már üvöltöttem” Ó is egy ember! Nem dolgozunk őt is védeni?”

„Ő haldoklik.” Elléptem Seth mellől és húga felé, fogaimat vicsorgatva. Már majdnem elkaptam bal hátsó lábát, amikor Sam fogai nyakon ragadtak és visszarántottak. Dühös fájdalommal ordítottam fel és fordultam felé.

„Elég!” utasított az Alpha hím.

A lábaim mintha alám hajlottak volna, el akartam lökni, de lábai lent tartottak.

Elfordult tőlem. „Kegyetlen voltál hozzá, Leah, most az ő Bellájáról van szó, ez nagyon nehéz ár, ezzel mind tisztában vagyunk, de az emberi életek mellett kell állnunk. Ma éjjel megteesszük, amit meg kell tennünk.”

„Ma éjjel?” Seth sokkolva kérdezett vissza. „Sam- /gondolod, hogy egy másik alkalommal kellene erről beszélnünk. Megbeszélve az Öregekkel, legalább.

„Most nem követhetjük a megértésedet a Cullenek irányába. Nincs idő a vitára. Azt teszed, amit mondtam, Seth.”

Seth mellső lábai követték feje hanyatlását az Alpha hímmel szavai után.

„Az egész falkára szükségünk van hozzá. Jacob, te vagy a legerősebb harcosunk. Velünk fogsz harcolni ma éjjel. Megértem mennyire nehéz ez most neked, így neked, majd az ő harcosaikra – Emmet és Jasper Cullenre kell figyelned. Nem kell, hogy a másik.. résszel foglalkozz. Quil és Embry fognak veled harcolni.”

Térdeim reszkettek, erőlködnöm kellett, ahogy az Alpha hím hangja uralma alá akart vonni.

„Paul, Jared, és én fogunk foglalkozni Edwarddal és Rosalieval. A véleményem a hírről, amit Jacob hozott nekünk, lesznek akik majd óvják Bellát. Így Carlsile és Alice el lesznek vágva a többiektől, csak úgy, mint Esme. Brady, Collin, Seth és Leah velük fog foglalkozni. Hogy mindenkinek tiszta legyen – mind hallottuk a fejünkben Bella nevét, ahogy kimondta. –a teremtménynek el kell pusztulnia. Ez az elődleges dolog, a legfontosabb.”

A falka idegesen morgott. Az idegességtől, mindenkinek felállt a szőr a hátán. A karmok a sós homokba mélyedtek. Csak Seth és én maradtunk csendben, a viharban a vicsorgók között. Seth orra mindig megérintette a talajt, amint Sem parancsolt valamit. Fájdalmat éreztem közelgő hűtlenségem miatt. Számára ez elhagyás volt, - mivel egy

nap Edward Cullen mellett való harc igazi vámpír barátta tette őt. Nem volt választása, az engedelmeség bármennyire is bántotta.

És nekem milyen választásom volt? Ha az Alpha hím szól, a falka követte. Sam ezelőtt sosem használta így befolyását, láttam mennyire gyűlöli Seth kényszerű meghajlását előtte. Nem élt volna ezzel a helyzettel, ha nem hitte volna, hogy ez az egyetlen lehetőség. Sosem tudna hazudni nekünk, így hogy elménk összekapcsolódott. Tényleg hitte, hogy a küldetésünk, hogy leromboljuk Bellát és a szörnyet akiért aggódott. Elhitte, hogy nincs időnk várni. Elégé hitt benne, hogy kész legyen meghalni érte. Láttam, hogy Edwardra ő maga akar majd figyelni, Edward képessége, hogy olvasni tudott a gondolatainkban a legnagyobb veszélyé tette őt Sem gondolataiban. Sem nem hagyta volna, hogy más valaki nézzen szembe ezzel a veszéllyel.

Jaspert csak a második legveszélyesebb ellenségnek vélte, épp ezért adta őt nekem.

Tudta, hogy a falkából nekem van a legnagyobb esélyem a győzelemre vele szemben. A legkönnyebb dolgot Leahra és a legfiatalabb farkasra bízta. A kicsi Alice nem jelentett nagy veszélyt tudása nélkül, és tudtuk, hogy a vámpírok közül Esme az, aki leginkább nem tud küzdeni. Charlisle sokkal cselesebb, de erőszak ellenessége nehezítette a dolgát a harcban.

Dühöt éreztem, akárcsak Seth ahogy Samre tervét néztem, próbált minél több információt megosztani a falkával, hogy növelje a túlélést. Minden eltűnt. Ezen a délutánon, meg akartam ütközni velük. De Sethnek igaza volt – az nem volt harc, az még csak most jön. Utálattal néztem magamra. Nem mertem magamba nézni, mert nem tudtam mit fogok találni.

Charlisle Cullen. Ahogy utálat nélkül néz a szemembe, nem tudtam azt mondani, hogy megölése nem lenne gyilkosság. Ő jó volt. Olyan jó, mint bármelyik ember, akit védünk. Talán még jobb is. A többiek is, hittem, de nem éreztem annyira erősen velük kapcsolatban ugyanazt. Őket nem ismertem olyan jól. Charlisle volt az, gyűlölt visszatámadni, még ha az, az életét mentette is meg. Ez az, amiért megölhettük – mert ő nem volt ellensége a halálnak. Ez hiba volt. És nem csak azért, mert Bella megölése olyan volt, mintha engem ölt volna meg, akár az öngyilkosság.

”Tedd össze a kettőt,” mondta Jacob és Sam. „A törzs az elsődleges.”

„Rossz voltam ma Sam.”

„Az indokaid voltak hibásak. De most teljesítjük a kötelességünket.”

Sam vicsorgott és megállt velem szemben. Mély morgás tört elő fogai közül.

„Igen,” rendelkezett az Alpha hím, hangja visszhangzott a fejemben ellenkezést nem tűrően.

„Nincs kibúvó ma éjszaka. Te, Jacob, harcolni fogsz velünk a Cullenek kel szemben. Te, Quil és Embry, fogtok foglalkozni Jasperrel és Emmet tel.”

„A te kötelességet a törzs védelme. Ezért lettél kiválasztva. Ezért létezel, hogy teljesítsd a kötelességedet.”

Vállam megrándult, lábszáraim összeomlottak és alatta találtam magamat.

A falka egyetlen tagja sem szállhat szembe az Alpha hímmel.

11.FEJEZET

KÉT NAGYON FONTOS DOLOG AZ ÉN SOHA-NEM- AKAROM-MEGTENNI LISTÁMON

Sam elkezdte eligazítani a többieket, amíg én a földön voltam. Embry és Quil mellettem álltak és várták, hogy talpra álljak, és kezembe vegyem az irányítást.

Kényszert éreztem, hogy felkeljek, és vezessem őket. A készítés erősödött, és én hiábavalóan küzdöttem ellene. Összekuporodtam a földön, ahol voltam.

Embry halkán a fülembe nyüszített. Nem akart a félelem szóra gondolni, mert az megint felhívta volna rám Sam figyelmét. Megértettem a szótlan könyörgését, hogy keljek fel, és csináljam végig ezt.

Ott volt a félelem a csoportban. Nem tudtuk elképzelni, hogy mind túléljük ezt ma este. Melyik testvérünket fogjuk elveszíteni? Melyik lélek fog elhagyni minket örökre? Melyik búsuló családot fogjuk vigasztalni reggel?

A fejem összhangban dolgozott az övékével, összekapcsolódott az aggodalmunk. Gépiesen felálltam a földről, és megráztam a bundámat.

Embry és Quil fújtak a megkönnyebbüléstől. Quil megérintette az oldalamat az orrával.

Gondolatainkat a feladatunkra, a megbízásunkra koncentráltuk. Együtt emlékeztünk az estékre, amikor a Cullenek az újszülöttek elleni harcra edzettek. Emmett Cullen volt a legerősebb, de Jasper volt számunkra a legnagyobb probléma. Ő úgy mozgott mint a villámcsapás – erős volt és gyors, és ez a párosítás halálos. Hány évszázadnyi tapasztalat

állhat a birtokában? Elég ahhoz hogy a többi Cullen az kikérje a véleményét ezen a szakterületen.

Átvehetem az irányítást a csapatunkban – ajánlotta Quil. Izgatottsággal lett tele a feje. Amikor Quil figyelte Jasper utasításait azon az estén, majd bele halt, hogy tesztelje frissen szerzett tudását a vámpírokon. Számára ez volt a kihívás. Ráadásul tudni, hogy az élete a tét... Paul is szerette ezt, és a kicsik is, Collin és Brady, akik még nem harcoltak. Valószínűleg Seth is ezt akarná – ha az ellenfeleink nem a barátai lennének.

Jake? - Bökött meg Quil - Hogy akarod csinálni?

Csak megráztam a fejemet. Nem tudtam összpontosítani – a kényszer, hogy kövessem sorukat olyan volt mintha egy bábu lennék, aminek zsinórok és kampók voltak az izmaihoz kötve. Egyik lábam követte a másikat.

Seth Collin és Brady mögött kullogott – Leah figyelmen kívül hagyta Sethet miközben a többiekkel tervezketett. Láthattam, hogy őt ki fogja hagyni a küzdelemből. Erős anyai érzései voltak az öccsével szemben. Azt remélte, hogy Sam hazaküldi őt. Seth nem értesült Leah kétségeiről. Ő engedelmeskedett a kényszernek.

Talán ha abbahagynád az ellenállást... - súgta nekem halkán Embry.

Csak a dolgunkra összpontosíts. Mi le tudjuk győzni őket. Túlerőben vagyunk. A markunkban vannak..

Milyen könnyű lehetne nem gondolni semmire többet az én részemről. Nem volt nehéz elképzelni Jasper és Emmett támadását. Azelőtt is épp hogy csak megúszuk. Nagyon sok ideig az ellenségeimnek tekintettem őket. Bár most is ezt tehetném.

Csak azt kell elfelejtenem, hogy ők ugyanazt a személyt védik akit én. El kell felejtenem azt, hogy akarom hogy győzzenek.

Jake, - figyelmeztetett Embry – Ne veszítsd el a fejed játék közben.

Nehézképen húztam a lábaimat az ellene tartó erővel szemben.

Nincs értelme harcolni ellene – suttogta megint Embry.

Igaza volt. Végig fogom csinálni amit Sam akar, ha ennyire akarja. És ő akarta. Nyilvánvalóan.

Ezért volt jó az Alpha hatalma. Még egy olyan erős csapat is, mint a miénk, nem érne sokat vezető nélkül. Együtt kellett mozognunk, gondolkoznunk egységben, hogy hatékonyak legyünk. Ő volt a falka feje, mi meg a teste. Azt csináltuk amit ő akart.

Szóval mi van ha Sam téved? Senki se tehetne semmit. Senki sem kérdőjelezhetné meg a döntését.

Kivéve...

És itt volt ez, egy gondolat amit soha, de soha nem akartam. De most, a megállapodás miatt megkötött lábaimon állva, megkönnyebbüléssel ismertem fel a kibúvót. Több mint megkönnyebbüléssel. Indulatos vidámsággal.

Senki sem kérdőjelezheti meg az Alpha döntését. Kivéve engem.

Nem kell megszegnem semmit. De vannak itt dolgok amik megszülettek bennem, dolgok amiket elhagyhatok, mert nem követelte őket.

Soha nem akartam vezetni a falkát. És most sem akarom. Nem akarok ekkora felelősséget a vállamra venni a veszteségeinkért. Sam ebben sokkal jobb mint én vagyok, vagy mint amilyen jó én valaha lehetek.

De ő tévedett ma este.

És nem kell eltúrnöm, hogy engedelmeskedjek neki.

A bilincsek lezuhantak a testemről abban a pillanatban, amikor felhasználtam az elsőbbség jogát.

Éreztem hogy összeadódik bennem, a szabadság és a hamis erő. Hamis, mert egy Alpha ereje az ő falkájából jön, és nekem nem volt falkám. Ebben a pillanatban elárasztott a magányosság.

Most nem volt falkám.

De határozott és erős voltam, amikor odasétáltam ahol Sam állt, a tervnek megfelelően Paullal és Jareddel. Megfordult a zajra amit lépteimmel keltettem, fekete szemei összeszűkültek.

Vonítottam egyet.

Azonnal meghallotta. Hallotta a változást a hangomban, egy Alpha hangját hallotta.

Döbben vakkantással hőkölt vissza fél lépést.

Jakob? Mit tettél?

Nem foglak követni Sam. Nem, egy ennyire hibás dologban.

Meglepve bámult rám. - Te... Te az ellenséget választod a családdal szemben?

Ők nem – ráztam meg a fejem, hogy kitisztuljon - ők nem az ellenségeink. Soha nem voltak azok. Amikor igazán azon gondolkodtam, hogy megölöm őket, ezt nem láttam..

Ez nem róluk szól –vicsorgott rám- Hanem Belláról. Ő soha nem akart veled lenni, soha nem választott téged, de te folytatod az életed tönkretételét érte?

Kemény, de igaz szavak. Mélyet lélegeztem.

Talán igazad van. De meg fogod semmisíteni a falkát rajta keresztül, Sam. Nem számít hányan élnek túl ma este, ők mindig gyilkolni fognak.

Meg kell hogy védjük a családainkat!

Tudom mit döntöttél, Sam. De többet nem döntesz helyettem.

Jakob, nem tudsz hátatfordítani a törzsnek!

Duplán visszhangzott az ő Alpha parancsa a fejemben, de ez jelentéktelen volt most. Ő már nem rendelkezett felettem. Összeszorította az állkapcsát miközben megpróbált kényszeríteni engem, hogy reagáljak a szavaira.

Belenéztem a haragos szeméibe. - Ephraim Black fia nem arra született, hogy kövsse Levi Uleyét.

Meg akarsz küzdeni velem, Jakob Black? – felborzolta a nyakán a szőrt, a pofája visszahúzódott a fogairól. Paul és Jared is vicsorogtak és felborzolták a szőrüket Sam két oldalánál állva. – Még ha le is győzöl, a falka soha nem lesz a tiéd!

Lenyőzni téged? Nem akarok veled harcolni, Sam.

Akkor mi a terved? Én nem lépek vissza azért, hogy a törzsünk kárára védj a vámpír ivadékok!

Nem mondtam, hogy lépj vissza.

Ha megparancsolod nekik, hogy kövessenek, én nem fogok senkit se visszatartani.

Előre-hátra lengette a farkát, amikor visszahőkölt a döntéstől a szavaimban. Utána tette egy lépést előre, úgy, hogy a lábunk összeért, a kivillantott fogai pár centire voltak az enyéimtől. Eddig észre se vettem, hogy már nála is magasabb vagyok.

Nem tudsz több lenni, mint egy Alpha. A falka engem választott. Szétszakítasz minket? A testvéreid ellen fordulsz? Vagy abbahagyod ezt az elmebajt és csatlakozol hozzánk megint? –minden szó egyre parancsolóbb lett, de ez nem hatott rám.

Megértettem miért nem volt soha több mint egy Alpha hím a falkában. A testem reagált a kihívásra. Érezhettem a növekvő ösztönt, hogy megvédjem a jogosultságomat. A primitív farkas-énem követelte a felsőbbbségi csatát.

Összpontosítanom kellett, hogy kontrolálni tudjam ezt az ösztönt. Nem kezdek bele egy értelmetlen, pusztító küzdelembe Sammel. Ő még a testvérem, annak ellenére, hogy elutasítottam őt.

Csak egy Alpha van ebben a falkában. Én nem küzdök meg vele csak azért, mert úgy döntöttem, hogy a saját utamat játom.

A boszorkányokhoz tartozol Jakob?

Összerezzenem.

Nem tudom Sam. De az tudom...

Összerándult, amikor megérezte az Alpha súlyát a hangomban. Az én hangom jobban hatott rá, mint az övé rám. Mert én születtem arra, hogy vezessem őt, nem fordítva.

...hogy nem fogom nézni, ahogy a farka ártatlan – nehéz volt ezt a szót használni a vámpírokra, de igaz volt – embereket öl.

Hátat fordítottam neki, és vonítások kórusa hangzott fel körülöttem.

Belemélyesztettem a körmeimet a talajba, és elszárguldottam, magam mögött hagyva a zsvajt, amit okoztam. Nem volt sok időm. Leah volt az egyedüli, aki gyorsabban futott, mint én, de én jobban startoltam.

Az üvöltözés egyre elhalkult, ahogy távolodtam. Megnyugodtam, hogy még nem jöttek utánam.

Figyelmeztetni akartam a Cullenokat, mielőtt a farka utolérne és megállítana. Ha a Cullenok felkészülnek, az lehet, hogy okot ad Samnek egy hogy még egyszer gondolja át ezt, mielőtt túl késő. Sprinteltem a fehér ház irányába, amit még mindig utáltam, elhagyva az otthonomat magam mögött. Az otthonomat ami többé nem tartozik hozzám. Hátat fordítottam neki.

A mai napot ugyanúgy kezdtem, mint az összes többi. Járőröztem az esős napfelkeltében, Billyvel és Racherel reggeliztem, rossz TV műsorokat néztem, veszekedtem Paullal... Hogy tudott mindez ennyire megváltozni? Ennyire bizarrul? Hogy tudott minden így kicsavarodni a helyéről? Egy magányos Alpha lettem, elvágva a testvéreimtől, a vámpírokat választva helyettük.

A hang, amitől féltem félbeszakította gondolataimat. Nagy puha mancsok taposták a földet mögöttem. Utánam vadásztak. Kilőttem magam előre, átvágtatva a fekete erdőn. Reméltem, hogy elég közel tudok kerülni Edwardhoz, hogy meghallja a figyelmeztetést a fejemben. Leah gyors, de nem elég ügyes, hogy egyedül megállítson.

És akkor meghallottam üldözőm gondolatait. Nem düh, hanem lelkesedés. Nem vadászik rám, hanem követ.

A lendületem megtört. Tántorogtam két lépést mielőtt megint egyenletesen tudtam futni.

Várj meg! Az én lábaim nem olyan hosszúak, mint a tied.

SETH! Mit gondolsz, MIT CSINÁLSZ? MENJ HAZA!

Nem válaszolt, de érezhettem az izgalmát, ahogy mögöttem tartott a jobb oldalamon. Láthattam a szemem keresztül, ahogy ő is láthatott az én szememen keresztül. Az éjszakai kép számomra sivár volt tele kétségbeeséssel. Számára reményteljes.

Nem lassítottam, de ő egyszer csak az oldalamnál loholt.

Nem viccelek Seth! Nincs helyed itt. Menj innen!

A nyakigláb barna farkas horkantott. – Én egyetértek veled, Jakob. Szerintem igazad van. És én sem fogok Sam mögött állni amikor...

Oh igen, te inkább a pokolba méész, minthogy Samet kövesd! Menny vissza La Pushba és csináld amit Sam mond.

Nem.

Menj Seth!

Ez egy parancs Jakob?

Röviden felnevettem a kérdésére. Megállítottam magam, körmeimmel hosszú csíkot húzva a sárba.

Én nem parancsolok senkinek semmit. Csak elmondtam neked, amit eddig is tudtál.

Lehuppant a hátsójára mellém. - Elmondom neked mit tudok. Tudom, hogy itt rettenetes csend van. Nem tűnt még fel?

Összehúztam a szemeimet. Idegesen csóváltam a farkamat, amikor felfogtam mire gondolt. Nem úgy volt csend. A kiáltás még mindig betöltötte a levegőt, messze nyugatra.

Nem változtak vissza – mondta Seth.

Ezt tudtam. A farka most készenlétben van. Használják a kapcsolatot, hogy mindent tisztán lássanak. De nem hallottam, hogy mit gondolnak. Csak Sathet hallottam. Senki mást.

Akit farkán kívülnek tekintenek, azzal nincsenek összekapcsolva. Huh. Szerintem az apáinknak nem volt lehetősége, hogy eddig rájöjjenek erre. Mert eddig még nem volt rá példa, hogy valaki elszakadt volna a farkától. Wow. Ez tényleg csendes. Egy kicsit hátborzongató. De egy kicsit kellemes is, nem gondolod? Fogadok, hogy Ephraimnak, Quilnek és Levi-nek könnyebb volt így. Nem volt akkora az összevisszaság a fejülben, ha csak hárman vannak. Vagy csak ketten.

Fogd be Seth.

Igen uram.

Hagyd ezt abba! Ez nem két farka. Ez A farka, és ott vagyok én. Ennyi. Szóval mostmár haza is mehatsz.

Ha ez nem kettő farka, akkor miért halljuk egymást és a többieket nem? Szerintem az, hogy hátat fordítottál Samnek, egy elég jelentős lépés volt. Egy változás. És amikor téged követtelek szerintem az is ilyen jelentős volt.

Tiéd a pont – ismertem el - De az, ami megváltozhat, az vissza is változhat.

Felkelt és kelet felé kezdett futni. - Nem most van itt az ideje annak, hogy megvitassuk ezt. Oda kell érnünk Sam előtt.

Igaza volt. Most nem volt idő erre. Megint futásnak eredtem, de nem olyan gyorsan, ahogy eddig. Seth a sarkamban volt, szokásosan a második helyen, a jobb oldalamon.

Tudok futni máshol is– gondolta. Az orra leereszkedett kissé – nem azért követtelek, mert előléptetést akartam.

Fuss amerre akarsz. Ez nem okoz nekem problémát.

Nem utalt rá hang, hogy üldöztek volna minket, de mind a ketten egyszerre gyorsítottunk egy kicsit. Mostmár aggódtam. Megnehezítette a dolgomat, hogy nem láttam be a farka gondolataiba. Nem halogathatom tovább, hogy figyelmeztessenem a Cullenokat a támadásról.

Őrjáratokat kéne majd csinálnunk - javasolta Seth.

És mit fogunk csinálni, ha a farka kihív minket? – szűkítettem össze a szemeimet a gondoltra – Megtámadjuk a testvéreiket? A nővéredet?

Nem. Figyelmeztetjük a vámpírokat és elmegyünk.

Jó válasz. És utána mi lesz? Nem hiszem...

Tudom - értett egyet kevésbé bizakodóan. – Nem hiszem hogy meg tudok küzdeni bármelyikükkel is. De ha nem állnak elő békésebb ötlettel, minthogy megtámadjanak minket, akkor mi is megtámadjuk őket. Nélkülünk már csak nyolcan vannak.

Olyan... - adott egy percet, hogy megtaláljam a megfelelő szavakat. – egyszerű lenne megállni. Ez az idegeimre megy.

Nem probléma. Akarod tőlem, hogy segítsék a bukásban és rosszkedvben, vagy csak fogjam be?

Csak fogd be.

Teljesítve.

Tényleg? Nem úgy tűnik.

Végre csendben maradt.

Ekkor átmentünk az úton, és beértünk az erdő azon részébe, ami körülvette a Cullen házat. Vajon Edward hallhat már?

Talán olyasmire kéne gondolnunk, hogy 'Békés szándékkal jöttünk'. –mondta Seth.

Akkor gondolj!

Edward? – mondta próbaképp – Edward itt vagy? Oké, most eléggé hülyének érzem magam.

Hülyének is hangzol.

Szerinted hall minket?

Kevesebb mint egy mérföld volt hátra. – Szerintem igen. Hé, Edward! Ha hallasz, reagálj, vérszopó! Van egy kis problémátok.

Nekünk van problémánk – javított ki Seth.

Ekkor áttörtünk a fákon, és kiérkeztünk a nagy pázsitokra. A ház sötét volt, de nem üres. Edward a tornácon állt Emmett és Jasper között. Hófehérek voltak a homályos fénynél.

- Jakob? Seth? Mi történt?

Lelassítottam és hátraléptem pár lépést. A szag annyira éles volt, hogy valósággal égette az orromat. Seth halkán szűkölt, tétovázott, majd visszalépett mögém.

Hogy válaszoljak Edward kérdésére, végigfuttattam a gondolataimat Sam elleni fellázadásomon. Seth is velem együtt gondolkodott, miközben kitöltötte a réseket, ahogy a saját szemszögéből nézte az eseményeket.

- Meg akarják ölni Bellát? – vicsorgott.

Emmett és Jasper, nem hallották a beszélgetés első felét, de ezt az információ nélküli kérdést elégnek tartották beszámoló gyanánt. Villámgyorsan Edward mellett termettek, és ránk villantották a fogaikat.

Hé! – gondolta Seth és tovább hátrált.

- Em, Jazz! Nem ők, hanem a többiek. A falka jön.

Emmett és Jasper visszamentek a helyükre. Emmett Edwardhoz fordult miközben Jasper rajtunk tartotta a szemét.

- Mi a problémájuk? – követelte a választ Emmett.

- Ugyanaz, ami a miénk. – súgta Edward – De nekik megvan a saját tervük, hogy intézzék el ezt. Szólj a többieknek. Hívd Carlisle! Neki és Esmének vissza kell jönnie ide most.

Szorongva nyüszítettem. Különváltak egymástól!

- Nincsenek messze. – Mondta Edward ugyanazon a halott hangon, mint délelőtt.

Megyek megnézem őket – mondta Seth - Fuss a nyugati határhoz.

- Bajba akarsz kerülni Seth? – kérdezte Edward.

Seth és én váltottunk egy pillantást.

Nem hiszem – gondoltuk egyszerre, és én még hozzátettem – de talán én fogok menni. Ha netán...

Kevesebb a valószínűsége, hogy engem kihívnak. – mutatott rá Seth – Én csak egy gyerek vagyok számukra.

- Te csak egy gyerek vagy számomra is, kölyök.

Én itt maradok. Együtt kell működnöd a Cullenekkel.

Célba vette a sötétet. Nem akartam parancsolgatni Sethnek, úgyhogy hagytam, hogy elmenjen.

Edward és én egymással szemben álltunk a sötét réten. Hallhattam Emmett mormogását a telefonba. Jasper azt a helyet nézte, ahol Seth eltűnt a fák között. Alice jelent meg a tornácon, egy hosszú pillanatig nézett rám nyugtalan szemekkel, majd odasuhant Jasperhez. Úgy gondoltam, Rosalie bent volt Bellával. Még mindig őrizve őt. Hibás veszélyektől.

- Nem ez az első alkalom, hogy hálával tartozom neked Jakob. – mondta halkán Edward – Soha nem kértem volna ezt tőled.

Arra gondoltam, hogy mit kért tőlem korábban ma. Amikor odajött Bellához, nem volt olyan dolog amit meg ne tett volna érte. – De igen..

Elgondolkodott ezen, aztán biccentett.

- Úgy gondolom igazad van.

Nagyot sóhajtottam. – Hát nem ez az első alkalom, hogy nem tettem meg ezt érted.

- Igaz. – mormogta.

Bocs hogy nem csináltam semmit ma. Mondtam, hogy nem hallgatna rám.

- Tudom. Nem igazán hittem soha, hogy hallgatna akárkira. De...

Meg kellett próbálnod. Megtetted... Jobban van már?

A hangja és a szeme üres lett. - Rosszabbul. – lehelte.

Nem akartam hogy eljusson ez a szó a tudatomig. Hálás voltam Alicenak amikor megszólalt.

- Jakob van kifogásod az ellen, hogy alakot válts? – kérdezte – Szeretném tudni mi történik éppen.

Ugyanakkor ráztam meg a fejem amikor Edward válaszolt.

- Szüksége van rá, hogy tartsa a kapcsolatot Sethel.

- Akkor el tudnád mondani te, hogy mi történik?

Összefoglalta neki a lényegét érzelemmentesen - A farka azt hiszi Bella a probléma forrása. Potencionális problémának tekintik a... amit hordoz. Kötelességüknek tekintik megsemmisíteni a veszélyt. Jakob és Seth leváltak a farkától, hogy figyelmeztessenek minket, hogy azt tervezték megtámadnak minket ma este.

Alice sziszegve hajolt el tőlem. Emmett és Jasper pillantást váltottak, aztán szemeiket a fákra szegezték.

Senki sincs itt – tudósított Seth – Minden csendes a nyugati vonalnál.

Talán körbe mentek.

Teszek egy kört.

- Carlisle és Esme úton vannak – mondta Emmett – Legfellejebb húsz perc.

- Fel kell vennünk a védekező pozíciót – mondta Jasper

Edward biccentett – Menjünk be.

Én a határnál őrködök Sethel. Ha túl messzire mentem ahhoz hogy meghallhass, vonításom lesz a jel.

- Figyelni fogok.

Visszahátráltak a házhoz, szemmel tartva a rétet. Mielőtt beértek volna megfordultam, és nyugatnak indultam.

Még mindig nem találtam túl sok mindent – mondta Seth.

Teszek egy fél kört. Siess! Nem akarom, hogy elkerüljük őket.

Seth kirobbanó gyorsasággal indult előre.

Csendben haladtunk, és múltak a percek. Figyeltem a hangokra körülöttem, újraellenőrizve a tapasztalatait.

Hé! Valami hirtelen felbukkant. – figyelmeztetett tizenöt perc némaság után.

Mondd meg hol vagy!

Nem hiszem hogy ez a falka. Ez valami más.

Seth...

De utolérte a nyomot, és én olvastam a fejében.

Vámpír. De ez Carlisleék.

Seth, fordulj vissza! Lehet, hogy az valaki más.

Nem, ezek ők. Felismerem a szagukat. Megyek, hogy figyelmeztessem őket.

Seth nem hiszem hogy...

De eltűnt.

Nyugtalanul rohantam a nyugati határon. Még békésnek is lehetne mondani az erdőt, ha nem kellene vigyáznom Sethre, így viszont kiborító volt. Mi van ha történik vele valami az én felügyeletem alatt? Leah darabokra szaggatna.

Végül a gyerek visszajött. Nem telt el két perc mire újra bekapcsolódott a fejembe.

Igen, ez Carlisle és Esme. Ember, mennyire meglepődtek amikor megláttak! Valószínűleg már beértek. Carlisle köszönetét küldi.

Ő jófiú.

Jah. Ez az egyik bizonyíték, hogy jól döntöttünk.

Remélem.

Miért vagy ennyire letört Jake? Szerintem Sam nem küldi ma a falkát. Nem fog elindítani egy öngyilkos küldetést.

Sóhajtottam. Nem mintha számítana hogy támadnak-e vagy sem.

Oh. Ez nem igazán Samról szól igaz?

Befejeztem az órjáratomat. Elértem Seth szagát, ahol utoljára megfordult. Nem hagytunk ki réseket.

Úgy gondolod Bella mindenképpen meg fog halni? – suttogta Seth.

Igen megfog.

Szegény Edward. Bele fog örülni.

Szó szerint.

Edward neve felidézett egy másik emléket. Seth meglepetten olvasta őket.

Felordított meglepetésében – Oh, ember! Semmiesetre sem! Nem teheted. Semmi értelme, és ezt te is tudod. El se hiszem, hogy azt mondd hogy megöled őt. Mi a baj? El kell mondanod neki most.

Fogd be, fogd be, te idióta! Azt kell hogy higgyék hogy a farka jön!

Upsz! – elvágta a kiabálást.

Elindultam a ház irányába. – csak maradj távol ettől a gondolattól Seth. Menj egy kört!

Seth háborgott, de figyelmen kívül hagytam őt.

Téves riasztás, téves riasztás – gondoltam miközben közelítettem a házhoz. – Bocsánat. Seth túl fiatal. Elfelejt dogokat. Senki se támadott meg minket. Téves riasztás.

Amikor kiértem a rétre, láthattam, ahogy Edward bámult kifelé a sötét ablakon. Odafutottam, biztos akartam lenni benne, hogy megkapta az üzenetet.

Itt kint nem történt semmi. Megkaptad az üzenetet?

Bólintott.

Sokkal egyszerűbb volna, ha a kommunikációra nem csak ez az egy út létezne. Egyfajta boldogságot éreztem, hogy én nem láttam bele a fejébe.

Hátranézett a vállán keresztül a házba. Láttam, hogy borzongás fut végig a testén. Elküldött engem egy intéssel anélkül, hogy megint megint felém nézett volna, és eltűnt az ablak elől.

Mi történik itt?

Mintha válasz akarnék egyáltalán...

Nagyon halkan gubbasztottam a réten, és figyeltem. Ezekkel a fülekkel a foci pályáról - ami kilométerekre volt az erdőtől - jövő hangokat is hallottam. Könnyű volt hallanom minden szót ami a sötét házban hangzott el.

- Téves riasztás volt – magyarázta Edward azon a halott hangján. Csak azt ismételte, amit én mondtam neki. – valami felizgatta Sethet, és elfelejtette, hogy figyelünk a jelzésre. Ő nagyon fiatal.

- Jó, hogy egy pelenkás őrzi az erődünket. – dörmögte egy mély hang. Emmett gondolom.

- Ők nagy szívességet tesznek nekünk ma este Emmett. – mondta Carlisle – Nagy áldozatot hoztak.

- Igen, tudom. Csak irigykedek. Bár én lehetnék ott kint!

- Seth nem hiszi, hogy Sam ma támadni fog. – mondta gépiesen Edward – Nem, hogyha mi figyelmeztetve vagyunk, ráadásul hiányzik két ember a falkájukból.

- És Jakob mit gondol? – kérdezte Carlisle

- Ő nem ennyire optimista.

Senki sem szólalt meg. Valami halk csöpögő hang hallatszott csak amit nem ismertem fel. Hallgattam a lassú légzésüket. El tudtam különíteni Belláét a többiekétől. Ez durvább volt, szenvedőbb. Néha megakadt és kitért a ritmusból. Hallottam a szívverését is, ami túl gyorsnak tűnt.

- Ne érij hozzá! Felébresztet! – suttogta Rosalie.

Valaki felsóhajtott.

- Rosalie. – mormolta Carlisle

- Ne kezd Carlisle. Korábban hagytuk, hogy keresztül vidd az akaratodat, de ez minden, amihez hozzájárulunk.

Úgy tűnik Rosalie és Bella mostmár többszámban beszélnek egymásról. Mintha kialakítottak volna maguknak egy kis csapatot.

Halkan a ház elejéhez mentem. Minden lépéssel egy kicsit közelebb kerültem hozzá. A sötét ablakok olyanok voltak mint egy TV, egy unalmas váróban. Lehetetlen volt levenni róla a szemem.

Még néhány pillanat, még pár lépés, és a bundám súrolta a tornác oldalát, ahogy mentem.

Beláthattam az ablakon keresztül, láttam a szemben lévő falakat, és a mennyezetet, a nem égő csillárt ami onnan lelógott. De elég magas voltam, hogy kinyújtsam a nyakam egy kicsit... és talán az egyik mancsomat feltehetem a tornác szélére...

Vetettem egy gyors pillantást a nagy, nyitott utcai szobára, arra számítva, hogy valami a délelőttihez hasonló jelenetet látok.

Az üvegfal eltűnt. Ami előttem volt úgy nézett ki, mint valami fém. A bútorokat elhúzták az útból. Bella ügyetlenül kuprodott össze egy keskeny ágyon, a nyitott szoba közepén volt. Nem normális ágy volt. Olyasmi rácsokkal volt ellátva amilyen a kórházakban volt. Szintén a kórházakra emlékeztetett az a sok monitor, ami össze volt kötve a testével, és a csövek amik a bőrébe voltak szúrva. Fények villogtak a monitorokon, de nem volt hangjuk. A csöpögő hangot az infravénás infúzió adta ki ami a karjára volt erősítve. Valami tömény fehéres folyadék csöpögött benne

Nyöszörgött egy kicsit szorongó álmában, Edward és Rosalie is fölé hajoltak két oldalról. Összerándult a teste, és motyogott valamit. Rosalie megsimította a homlokát. Edward teste megmerevedett. Ő állt háttal nekem, de az arckifejezése jelenthetett valamit, mert

Emmett közöttük termett, mielőtt én pislogni tudtam volna. Visszatartotta Edwardot felemelt kezeivel.

- Nem ma este Edward. Van más dolog most ami miatt aggódhatunk.

Edward elfordult tőlük, megint dühtől lángolt. A szemei találkoztak az enyéimmel egy pillanatra, aztán elfordultam mind a négyüktől.

Visszafutottam a sötét erdőbe, futottam, hogy csatlakozzak Sethhez, messze el, attól amit magam mögött hagytam.

Roszabbul. Igen, rosszabbul volt.

11.FEJEZET

KÉT NAGYON FONTOS DOLOG AZ ÉN SOHA-NEM- AKAROM-MEGTENNI LISTÁMON

Sam elkezdte eligazítani a többieket, amíg én a földön voltam. Embry és Quil mellettem álltak és várták, hogy talpra álljak, és kezembe vegyem az irányítást.

Kényszert éreztem, hogy felkeljek, és vezessem őket. A késztetés erősödött, és én hiábavalóan küzdöttem ellene. Összekuporodtam a földön, ahol voltam.

Embry halkán a fülembé nyüszített. Nem akart a félelem szóra gondolni, mert az megint felhívta volna rám Sam figyelmét. Megértettem a szótlán könyörgését, hogy keljek fel, és csináljam végig ezt.

Ott volt a félelem a csoportban. Nem tudtuk elképzelni, hogy mind túléljük ezt ma este. Melyik testvérünket fogjuk elveszíteni? Melyik lélek fog elhagyni minket örökre? Melyik búsuló családot fogjuk vigasztalni reggel?

A fejem összhangban dolgozott az övékével, összekapcsolódott az aggodalmunk. Gépiesen felálltam a földről, és megráztam a bundámat.

Embry és Quil fújtak a megkönnyebbüléstől. Quil megérintette az oldalamat az orrával.

Gondolatainkat a feladatunkra, a megbízásunkra koncentráltuk. Együtt emlékeztünk az estékre, amikor a Cullenek az újszülöttek elleni harcra edzettek. Emmett Cullen volt a legerősebb, de Jasper volt számunkra a legnagyobb probléma. Ő úgy mozgott mint a villámcsapás – erős volt és gyors, és ez a párosítás halálos. Hány évszázadnyi tapasztalat állhat a birtokában? Elég ahhoz hogy a többi Cullen az kikérje a véleményét ezen a szakterületen.

Átvehetem az irányítást a csapatunkban – ajánlotta Quil. Izgatottsággal lett tele a feje. Amikor Quil figyelte Jasper utasításait azon az estén, majd bele halt, hogy tesztelje frissen szerzett tudását a vámpírokon. Számára ez volt a kihívás. Ráadásul tudni, hogy az élete a tét... Paul is szerette ezt, és a kicsik is, Collin és Brady, akik még nem harcoltak. Valószínűleg Seth is ezt akarná – ha az ellenfeleink nem a barátai lennének.

Jake? - Bökött meg Quil - Hogy akarod csinálni?

Csak megráztam a fejemet. Nem tudtam összpontosítani – a kényszer, hogy kövessem sorukat olyan volt mintha egy bábu lennék, aminek zsinórok és kampók voltak az izmaihoz kötve. Egyik lábam követte a másikat.

Seth Collin és Brady mögött kullogott – Leah figyelmen kívül hagyta Sethet miközben a többiekkel tervezketett. Láthattam, hogy őt ki fogja hagyni a küzdelemből. Erős anyai érzései voltak az öccsével szemben. Azt remélte, hogy Sam hazaküldi őt. Seth nem értesült Leah kétségeiről. Ő engedelmeskedett a kényszernek.

Talán ha abbahagynád az ellenállást... - súgta nekem halkán Embry.

Csak a dolgunkra összpontosíts. Mi le tudjuk győzni őket. Túlerőben vagyunk. A markunkban vannak..

Milyen könnyű lehetne nem gondolni semmire többet az én részemről. Nem volt nehéz elképzelni Jasper és Emmett támadását. Azelőtt is épp hogy csak megúszuk. Nagyon sok ideig az ellenségeimnek tekintettem őket. Bár most is ezt tehetném.

Csak azt kell elfelejtenem, hogy ők ugyanazt a személyt védik akit én. El kell felejtenem azt, hogy akarom hogy győzzenek.

Jake, - figyelmeztetett Embry – Ne veszítsd el a fejed játék közben.

Nehézkésen húztam a lábaimat az ellene tartó erővel szemben.

Nincs értelme harcolni ellene – suttogta megint Embry.

Igaza volt. Végig fogom csinálni amit Sam akar, ha ennyire akarja. És ő akarta. Nyilvánvalóan.

Ezért volt jó az Alpha hatalma. Még egy olyan erős csapat is, mint a miénk, nem érne sokat vezető nélkül. Együtt kellett mozognunk, gondolkoznunk egységben, hogy hatékonyak legyünk. Ő volt a falka feje, mi meg a teste. Azt csináltuk amit ő akart.

Szóval mi van ha Sam téved? Senki se tehetne semmit. Senki sem kérdőjelezhetné meg a döntését.

Kivéve...

És itt volt ez, egy gondolat amit soha, de soha nem akartam. De most, a megállapodás miatt megkötött lábaimon állva, megkönnyebbüléssel ismertem fel a kibúvót. Több mint megkönnyebbüléssel. Indulatos vidámsággal.

Senki sem kérdőjelezheti meg az Alpha döntését. Kivéve engem.

Nem kell megszegnem semmit. De vannak itt dolgok amik megszülettek bennem, dolgok amiket elhagyhatok, mert nem követelte őket.

Soha nem akartam vezetni a falkát. És most sem akarom. Nem akarok ekkora felelősséget a vállamra venni a veszteségeinkért. Sam ebben sokkal jobb mint én vagyok, vagy mint amilyen jó én valaha lehetek.

De ő tévedett ma este.

És nem kell eltúrnöm, hogy engedelmeskedjek neki.

A bilincsek lezuhantak a testemről abban a pillanatban, amikor felhasználtam az elsőbbség jogát.

Éreztem hogy összeadódik bennem, a szabadság és a hamis erő. Hamis, mert egy Alpha ereje az ő falkájából jön, és nekem nem volt falkám. Ebben a pillanatban elárasztott a magányosság.

Most nem volt falkám.

De határozott és erős voltam, amikor odasétáltam ahol Sam állt, a tervnek megfelelően Paullal és Jareddel. Megfordult a zajra amit lépteimmel keltettem, fekete szemei összeszűkültek.

Vonítottam egyet.

Azonnal meghallotta. Hallotta a változást a hangomban, egy Alpha hangját hallotta.

Döbben vakkantással hőkölt vissza fél lépést.

Jakob? Mit tettél?

Nem foglak követni Sam. Nem, egy ennyire hibás dologban.

Meglepve bámult rám. - Te... Te az ellenséget választod a családdal szemben?

Ők nem – ráztam meg a fejem, hogy kitisztuljon - ők nem az ellenségeink. Soha nem voltak azok. Amikor igazán azon gondolkodtam, hogy megölöm őket, ezt nem láttam..

Ez nem róluk szól –vicsorgott rám- Hanem Belláról. Ő soha nem akart veled lenni, soha nem választott téged, de te folytatod az életed tönkretételét érte?

Kemény, de igaz szavak. Mélyet lélegeztem.

Talán igazad van. De meg fogod semmisíteni a falkát rajta keresztül, Sam. Nem számít hányan élnek túl ma este, ők mindig gyilkolni fognak.

Meg kell hogy védjük a családainkat!

Tudom mit döntöttél, Sam. De többet nem döntesz helyettem.

Jakob, nem tudsz hátatfordítani a törzsnek!

Duplán visszhangzott az ő Alpha parancsa a fejemben, de ez jelentéktelen volt most. Ő már nem rendelkezett felettem. Összeszorította az állkapcsát miközben megpróbált kényszeríteni engem, hogy reagáljak a szavaira.

Belenéztem a haragos szeméibe. - Ephraim Black fia nem arra született, hogy kövsse Levi Uleyét.

Meg akarsz küzdeni velem, Jakob Black? – felborzolta a nyakán a szőrt, a pofája visszahúzódott a fogairól. Paul és Jared is vicsorogtak és felborzolták a szőrüket Sam két oldalánál állva. – Még ha le is győzöl, a falka soha nem lesz a tiéd!

Lenyózni téged? Nem akarok veled harcolni, Sam.

Akkor mi a terved? Én nem lépek vissza azért, hogy a törzsünk kárára védj a vámpír ivadékok!

Nem mondtam, hogy lépj vissza.

Ha megparancsolod nekik, hogy kövessenek, én nem fogok senkit se visszatartani.

Előre-hátra lengette a farkát, amikor visszahőkölt a döntéstől a szavaimban. Utána tette egy lépést előre, úgy, hogy a lábunk összeért, a kivillantott fogai pár centire voltak az enyéimtől. Eddig észre se vettem, hogy már nála is magasabb vagyok.

Nem tudsz több lenni, mint egy Alpha. A falka engem választott. Szétszakítasz minket? A testvéreid ellen fordulsz? Vagy abbahagyod ezt az elmebajt és csatlakozol hozzánk megint? –minden szó egyre parancsolóbb lett, de ez nem hatott rám.

Megértettem miért nem volt soha több mint egy Alpha hím a falkában. A testem reagált a kihívásra. Érezhettem a növekvő ösztönt, hogy megvédjem a jogosultságomat. A primitív farkas-énem követelte a felsőbbbségi csatát.

Összpontosítanom kellett, hogy kontrolálni tudjam ezt az ösztönt. Nem kezdek bele egy értelmetlen, pusztító küzdelembe Sammel. Ő még a testvérem, annak ellenére, hogy elutasítottam őt.

Csak egy Alpha van ebben a falkában. Én nem küzdök meg vele csak azért, mert úgy döntöttem, hogy a saját utamat játom.

A boszorkányokhoz tartozol Jakob?

Összereztem.

Nem tudom Sam. De az tudom...

Összerándult, amikor megérezte az Alpha súlyát a hangomban. Az én hangom jobban hatott rá, mint az övé rám. Mert én születtem arra, hogy vezessem őt, nem fordítva.

...hogy nem fogom nézni, ahogy a falka ártatlan – nehéz volt ezt a szót használni a vámpírokra, de igaz volt – embereket öl.

Hátat fordítottam neki, és vonítások kórusa hangzott fel körülöttem.

Belemélyesztettem a körmeimet a talajba, és elszágyultam, magam mögött hagyva a zsvajt, amit okoztam. Nem volt sok időm. Leah volt az egyedüli, aki gyorsabban futott, mint én, de én jobban startoltam.

Az üvöltözés egyre elhalkult, ahogy távolodtam. Megnyugodtam, hogy még nem jöttek utánam.

Figyelmeztetni akartam a Cullenokat, mielőtt a falka utolérne és megállítana. Ha a Cullenok felkészülnek, az lehet, hogy okot ad Samnek egy hogy még egyszer gondolja át ezt, mielőtt túl késő. Sprinteltem a fehér ház irányába, amit még mindig utálltam, elhagyva az otthonomat magam mögött. Az otthonomat ami többé nem tartozik hozzám. Hátat fordítottam neki.

A mai napot ugyanúgy kezdtem, mint az összes többi. Járőröztem az esős napfelkeltében, Billyvel és Racherel reggeliztem, rossz TV műsorokat nézem, veszekedtem Paullal... Hogy tudott mindez ennyire megváltozni? Ennyire bizarrul? Hogy tudott minden így kicsavarodni a helyéről? Egy magányos Alpha lettem, elvágva a testvéreimtől, a vámpírokat választva helyettük.

A hang, amitől féltem félbeszakította gondolataimat. Nagy puha mancsok taposták a földet mögöttem. Utánam vadásztak. Kilőttem magam előre, átvágtatva a fekete erdőn. Reméltem, hogy elég közel tudok kerülni Edwardhoz, hogy meghallja a figyelmeztetést a fejemben. Leah gyors, de nem elég ügyes, hogy egyedül megállítson.

És akkor meghallottam üldözőm gondolatait. Nem düh, hanem lelkesedés. Nem vadászik rám, hanem követ.

A lendületem megtört. Tántorogtam két lépést mielőtt megint egyenletesen tudtam futni.

Várj meg! Az én lábaim nem olyan hosszúak, mint a tieid.

SETH! Mit gondolsz, MIT CSINÁLSZ? MENJ HAZA!

Nem válaszolt, de érezhettem az izgalmát, ahogy mögöttem tartott a jobb oldalamon. Láthattam a szemein keresztül, ahogy ő is láthatott az én szemeimen keresztül. Az éjszakai kép számomra sivár volt tele kétségbeeséssel. Számára reményteljes.

Nem lassítottam, de ő egyszer csak az oldalamnál loholt.

Nem viccelek Seth! Nincs helyed itt. Menj innen!

A nyakigláb barna farkas horkantott. – Én egyetértek veled, Jakob. Szerintem igazad van. És én sem fogok Sam mögött állni amikor...

Oh igen, te inkább a pokolba mész, minthogy Samet kövesd! Menny vissza La Pushba és csináld amit Sam mond.

Nem.

Menj Seth!

Ez egy parancs Jakob?

Röviden felnevettem a kérdésére. Megállítottam magam, körmeimmel hosszú csíkot húzva a sárba.

Én nem parancsolok senkinek semmit. Csak elmondtam neked, amit eddig is tudtál.

Lehuppant a hátsójára mellém. - Elmondom neked mit tudok. Tudom, hogy itt rettenetes csend van. Nem tűnt még fel?

Összehúztam a szemeimet. Idegesen csóváltam a farkamat, amikor felfogtam mire gondolt. Nem úgy volt csend. A kiáltozás még mindig betöltötte a levegőt, messze nyugatra.

Nem változtak vissza – mondta Seth.

Ezt tudtam. A falka most készenlétben van. Használják a kapcsolatot, hogy mindent tisztán lássanak. De nem hallottam, hogy mit gondolnak. Csak Sathet hallottam. Senki mást.

Akit falkán kívülinek tekintenek, azzal nincsenek összekapcsolva. Huh. Szerintem az apáinknak nem volt lehetősége, hogy eddig rájöjjenek erre. Mert eddig még nem volt rá példa, hogy valaki elszakadt volna a falkától. Wow. Ez tényleg csendes. Egy kicsit

hátborzongató. De egy kicsit kellemes is, nem gondolod? Fogadok, hogy Ephraimnak, Quilnek és Levi-nek könnyebb volt így. Nem volt akkora az összevisszaság a fejülben, ha csak hárman vannak. Vagy csak ketten.

Fogd be Seth.

Igen uram.

Hagyd ezt abba! Ez nem két farka. Ez A farka, és ott vagyok én. Ennyi. Szóval mostmár haza is mehatsz.

Ha ez nem kettő farka, akkor miért halljuk egymást és a többieket nem? Szerintem az, hogy hátat fordítottál Samnek, egy elég jelentős lépés volt. Egy változás. És amikor téged követtelek szerintem az is ilyen jelentős volt.

Tiéd a pont – ismertem el - De az, ami megváltozhat, az vissza is változhat.

Felkelt és kelet felé kezdett futni. - Nem most van itt az ideje annak, hogy megvitassuk ezt. Oda kell érnünk Sam előtt.

Igaza volt. Most nem volt idő erre. Megint futásnak eredtem, de nem olyan gyorsan, ahogy eddig. Seth a sarkamban volt, szokásosan a második helyen, a jobb oldalamon.

Tudok futni máshol is– gondolta. Az orra leereszkedett kissé – nem azért követtelek, mert előléptetést akartam.

Fuss amerre akarsz. Ez nem okoz nekem problémát.

Nem utalt rá hang, hogy üldöztek volna minket, de mind a ketten egyszerre gyorsítottunk egy kicsit. Mostmár aggódtam. Megnehezítette a dolgomat, hogy nem láttam be a farka gondolataiba. Nem halogathatom tovább, hogy figyelmeztessen a Cullenokat a támadásról.

Órjáratokat kéne majd csinálnunk - javasolta Seth.

És mit fogunk csinálni, ha a farka kihív minket? – szűkíttem össze a szemeimet a gondoltra – Megtámadjuk a testvéreiket? A nővéredet?

Nem. Figyelmeztetjük a vámpírokat és elmegyünk.

Jó válasz. És utána mi lesz? Nem hiszem...

Tudom - értett egyet kevésbé bizakodóan. – Nem hiszem hogy meg tudok küzdeni bármelyikükkel is. De ha nem állnak elő békésebb ötlettel, minthogy megtámadjanak minket, akkor mi is megtámadjuk őket. Nélkülünk már csak nyolcan vannak.

Olyan... - adott egy percet, hogy megtaláljam a megfelelő szavakat. – egyszerű lenne megállni. Ez az idegeimre megy.

Nem probléma. Akarod tőlem, hogy segítsek a bukásban és rosszkedvben, vagy csak fogjam be?

Csak fogd be.

Teljesítve.

Tényleg? Nem úgy tűnik.

Végre csendben maradt.

Ekkor átmentünk az úton, és beértünk az erdő azon részébe, ami körülvette a Cullen házat. Vajon Edward hallhat már?

Talán olyasmire kéne gondolnunk, hogy 'Békés szándékkal jöttünk'. –mondta Seth.

Akkor gondolj!

Edward? – mondta próbaképp – Edward itt vagy? Oké, most eléggé hülyének érzem magam.

Hülyének is hangzol.

Szerinted hall minket?

Kevesebb mint egy mérföld volt hátra. – Szerintem igen. Hé, Edward! Ha hallasz, reagálj, vérszopó! Van egy kis problémátok.

Nekünk van problémánk – javított ki Seth.

Ekkor áttörtünk a fákon, és kiérkeztünk a nagy pázsitukra. A ház sötét volt, de nem üres. Edward a tornácon állt Emmett és Jasper között. Hófehérek voltak a homályos fénynél.

- Jakob? Seth? Mi történt?

Lelassítottam és hátraléptem pár lépést. A szag annyira éles volt, hogy valósággal égette az orromat. Seth halkán szűkölt, tétovázott, majd visszalépett mögém.

Hogy válaszoljak Edward kérdésére, végigfuttattam a gondolataimat Sam elleni fellázadásomon. Seth is velem együtt gondolkodott, miközben kitöltötte a réseket, ahogy a saját szemszögéből nézte az eseményeket.

- Meg akarják ölni Bellát? – vicsorgott.

Emmett és Jasper, nem hallották a beszélgetés első felét, de ezt az információ nélküli kérdést elégnak tartották beszámoló gyanánt. Villámgyorsan Edward mellett termettek, és ránk villantották a fogaikat.

Hé! – gondolta Seth és tovább hátrált.

- Em, Jazz! Nem ők, hanem a többiek. A farka jön.

Emmett és Jasper visszamentek a helyükre. Emmett Edwardhoz fordult miközben Jasper rajtuk tartotta a szemét.

- Mi a problémájuk? – követelte a választ Emmett.

- Ugyanaz, ami a miénk. – súgta Edward – De nekik megvan a saját tervük, hogy intézzék el ezt. Szólj a többieknek. Hívd Carlisle! Neki és Esmének vissza kell jönnie ide most.

Szorongva nyüszítettem. Különváltak egymástól!

- Nincsenek messze. – Mondta Edward ugyanazon a halott hangon, mint délelőtt.

Megyek megnézem őket – mondta Seth - Fuss a nyugati határhoz.

- Bajba akarsz kerülni Seth? – kérdezte Edward.

Seth és én váltottunk egy pillantást.

Nem hiszem – gondoltuk egyszerre, és én még hozzátettem – de talán én fogok menni. Ha netán...

Kevesebb a valószínűsége, hogy engem hívnak. – mutatott rá Seth – Én csak egy gyerek vagyok számukra.

- Te csak egy gyerek vagy számomra is, kölyök.

Én itt maradok. Együtt kell működnöd a Cullenekkel.

Célba vette a sötétet. Nem akartam parancsolgatni Sethnek, úgyhogy hagytam, hogy elmenjen.

Edward és én egymással szemben álltunk a sötét réten. Hallhattam Emmett mormogását a telefonba. Jasper azt a helyet nézte, ahol Seth eltűnt a fák között. Alice jelent meg a tornácra, egy hosszú pillanatig nézett rám nyugtalan szemekkel, majd odasuhant Jasperhez. Úgy gondoltam, Rosalie bent volt Bellával. Még mindig őrizve őt. Hibás veszélyektől.

- Nem ez az első alkalom, hogy hálával tartozom neked Jakob. – mondta halkán Edward – Soha nem kértem volna ezt tőled.

Arra gondoltam, hogy mit kért tőlem korábban ma. Amikor odajött Bellához, nem volt olyan dolog amit meg ne tett volna érte. – De igen..

Elgondolkodott ezen, aztán biccentett.

- Úgy gondolom igazad van.

Nagyot sóhajtottam. – Hát nem ez az első alkalom, hogy nem tettem meg ezt érted.

- Igaz. – mormogta.

Bocs hogy nem csináltam semmit ma. Mondtam, hogy nem hallgatna rám.

- Tudom. Nem igazán hittem soha, hogy hallgatna akárkira. De...

Meg kellett próbálnod. Megtetted... Jobban van már?

A hangja és a szeme üres lett. - Rosszabbul. – lehelte.

Nem akartam hogy eljusson ez a szó a tudatomig. Hálás voltam Alicenak amikor megszólalt.

- Jakob van kifogásod az ellen, hogy alakot váltás? – kérdezte – Szeretném tudni mi történik éppen.

Ugyanakkor ráztam meg a fejem amikor Edward válaszolt.

- Szüksége van rá, hogy tartsa a kapcsolatot Sethel.

- Akkor el tudnád mondani te, hogy mi történik?

Összefoglalta neki a lényegét érzelemmentesen - A farka azt hiszi Bella a probléma forrása. Potencionális problémának tekintik a... amit hordoz. Kötelességüknek tekintik megsemmisíteni a veszélyt. Jakob és Seth leváltak a farkától, hogy figyelmeztessenek minket, hogy azt tervezték megtámadnak minket ma este.

Alice sziszegve hajolt el tőlem. Emmett és Jasper pillantást váltottak, aztán szemeiket a fákra szegezték.

Senki sincs itt – tudósított Seth – Minden csendes a nyugati vonalnál.

Talán körbe mentek.

Teszek egy kört.

- Carlisle és Esme úton vannak – mondta Emmett – Legfellebbebb húsz perc.

- Fel kell vennünk a védekező pozíciót – mondta Jasper

Edward biccentett – Menjünk be.

Én a határnál őrködök Sethel. Ha túl messzire mentem ahhoz hogy meghallhass, vonításom lesz a jel.

- Figyelni fogok.

Visszahátráltak a házhoz, szemmel tartva a rétet. Mielőtt beértek volna megfordultam, és nyugatnak indultam.

Még mindig nem találtam túl sok mindent – mondta Seth.

Teszek egy fél kört. Siess! Nem akarom, hogy elkerüljük őket.

Seth kirobbanó gyorsasággal indult előre.

Csendben haladtunk, és múltak a percek. Figyeltem a hangokra körülötte, újraellenőrizve a tapasztalatait.

Hé! Valami hirtelen felbukkant. – figyelmeztetett tizenöt perc némaság után.

Mondd meg hol vagy!

Nem hiszem hogy ez a falka. Ez valami más.

Seth...

De utolérte a nyomot, és én olvastam a fejében.

Vámpír. De ez Carlisleék.

Seth, fordulj vissza! Lehet, hogy az valaki más.

Nem, ezek ők. Felismerem a szagukat. Megyek, hogy figyelmeztessem őket.

Seth nem hiszem hogy...

De eltűnt.

Nyugtalanul rohantam a nyugati határon. Még békésnek is lehetne mondani az erdőt, ha nem kellene vigyáznom Sethre, így viszont kiborító volt. Mi van ha történik vele valami az én felügyeletem alatt? Leah darabokra szaggatna.

Végül a gyerek visszajött. Nem telt el két perc mire újra bekapcsolódott a fejembe.

Igen, ez Carlisle és Esme. Ember, mennyire meglepődtek amikor megláttak!
Valószínűleg már beértek. Carlisle köszönetét küldi.

Ő jófiú.

Jah. Ez az egyik bizonyíték, hogy jól döntöttünk.

Remélem.

Miért vagy ennyire letört Jake? Szerintem Sam nem küldi ma a falkát. Nem fog elindítani egy öngyilkos küldetést.

Sóhajtottam. Nem mintha számítana hogy támadnak-e vagy sem.

Oh. Ez nem igazán Samról szól igaz?

Befejeztem az órjáratomat. Elértem Seth szagát, ahol utoljára megfordult. Nem hagytunk ki réseket.

Úgy gondolod Bella mindenképpen meg fog halni? – suttogta Seth.

Igen megfog.

Szegény Edward. Bele fog örülni.

Szó szerint.

Edward neve felidézett egy másik emléket. Seth meglepetten olvasta őket.

Felordított meglepetésében – Oh, ember! Semmiesetre sem! Nem teheted. Semmi értelme, és ezt te is tudod. El se hiszem, hogy azt mondd hogy megöled őt. Mi a baj? El kell mondanod neki most.

Fogd be, fogd be, te idióta! Azt kell hogy higgyék hogy a farka jön!

Upsz! – elvágta a kiabálást.

Elindultam a ház irányába. – csak maradj távol ettől a gondolattól Seth. Menj egy kört!

Seth háborgott, de figyelmen kívül hagytam őt.

Téves riasztás, téves riasztás – gondoltam miközben közelítettem a házhoz. – Bocsánat. Seth túl fiatal. Elfelejt dogokat. Senki se támadott meg minket. Téves riasztás.

Amikor kiértem a rétre, láthattam, ahogy Edward bámult kifelé a sötét ablakon. Odafutottam, biztos akartam lenni benne, hogy megkapta az üzenetet.

Itt kint nem történt semmi. Megkaptad az üzenetet?

Bólintott.

Sokkal egyszerűbb volna, ha a kommunikációra nem csak ez az egy út létezne. Egyfajta boldogságot éreztem, hogy én nem láttam bele a fejébe.

Hátranézett a vállán keresztül a házba. Láttam, hogy borzongás fut végig a testén. Elküldött engem egy intéssel anélkül, hogy megint megint felém nézett volna, és eltűnt az ablak elől.

Mi történik itt?

Mintha válasz akarnék egyáltalán...

Nagyon halkan gubbasztottam a réten, és figyeltem. Ezekkel a fülekkel a focipályáról - ami kilométerekre volt az erdőtől - jövő hangokat is hallottam. Könnyű volt hallanom minden szót ami a sötét házban hangzott el.

- Téves riasztás volt – magyarázta Edward azon a halott hangján. Csak azt ismételte, amit én mondtam neki. – valami felizgatta Sethet, és elfelejtette, hogy figyelünk a jelzésre. Ő nagyon fiatal.

- Jó, hogy egy pelenkás őrzi az erődünket. – dörmögte egy mély hang. Emmett gondolom.

- Ők nagy szívességet tesznek nekünk ma este Emmett. – mondta Carlisle – Nagy áldozatot hoztak.

- Igen, tudom. Csak irigykedek. Bár én lehetnék ott kint!

- Seth nem hiszi, hogy Sam ma támadni fog. – mondta gépiesen Edward – Nem, hogyha mi figyelmeztetve vagyunk, ráadásul hiányzik két ember a falkájukból.

- És Jakob mit gondol? – kérdezte Carlisle

- Ő nem ennyire optimista.

Senki sem szólalt meg. Valami halk csöpögő hang hallatszott csak amit nem ismertem fel. Hallgattam a lassú légzésüket. El tudtam különíteni Belláét a többiekétől. Ez durvább volt, szenvedőbb. Néha megakadt és kitért a ritmusból. Hallottam a szívverését is, ami túl gyorsnak tűnt.

- Ne érj hozzá! Felébreszted! – suttogta Rosalie.

Valaki felsóhajtott.

- Rosalie. – mormolta Carlisle

- Ne kezd Carlisle. Korábban hagytuk, hogy keresztül vidd az akaratodat, de ez minden, amihez hozzájárulunk.

Úgy tűnik Rosalie és Bella mostmár többszámban beszélnek egymásról. Mintha kialakítottak volna maguknak egy kis csapatot.

Halkan a ház elejéhez mentem. Minden lépéssel egy kicsit közelebb kerültem hozzá. A sötét ablakok olyanok voltak mint egy TV, egy unalmas váróban. Lehetetlen volt levenni róla a szemem.

Még néhány pillanat, még pár lépés, és a bundám súrolta a tornác oldalát, ahogy mentem.

Beláthattam az ablakon keresztül, láttam a szemben lévő falakat, és a mennyezetet, a nem égő csillárt ami onnan lelógott. De elég magas voltam, hogy kinyújtsam a nyakam egy kicsit... és talán az egyik mancsomat feltehetem a tornác szélére...

Vettem egy gyors pillantást a nagy, nyitott utcai szobára, arra számítva, hogy valami a délelőttihez hasonló jelenetet látok.

Az üvegfal eltűnt. Ami előttem volt úgy nézett ki, mint valami fém. A bútorokat elhúzták az útból. Bella ügyetlenül kuprodott össze egy keskeny ágyon, a nyitott szoba közepén volt. Nem normális ágy volt. Olyasmi rácsokkal volt ellátva amilyen a kórházakban volt. Szintén a kórházakra emlékeztetett az a sok monitor, ami össze volt kötve a testével, és a csövek amik a bőrébe voltak szúrva. Fények villogtak a monitorokon, de nem volt hangjuk. A csöpögő hangot az infravénás infúzió adta ki ami a karjára volt erősítve. Valami tömény fehéres folyadék csöpögött benne

Nyöszörgött egy kicsit szorongó álmában, Edward és Rosalie is fölé hajoltak két oldalról. Összerándult a teste, és motyogott valamit. Rosalie megsimította a homlokát. Edward teste megmerevedett. Ő állt háttal nekem, de az arckifejezése jelenthetett valamit, mert Emmett közöttük termett, mielőtt én pislogni tudtam volna. Visszatartotta Edwardot felemelt kezeivel.

- Nem ma este Edward. Van más dolog most ami miatt aggódhatunk.

Edward elfordult tőlük, megint dühtől lángolt. A szemei találkoztak az enyéimmel egy pillanatra, aztán elfordultam mind a négyüktől.

Visszafutottam a sötét erdőbe, futottam, hogy csatlakozzak Sethhez, messze el, attól amit magam mögött hagytam.

Roszábbul. Igen, roszábbul volt.

12.fejezet

Néhányan nem képesek felfogni, hogy nem látják őket szívesen

Az elalvás szélén voltam. A nap egy órája kelt fel – az erdő fekete helyett már szürke volt. Seth összekuporodott és egy körül elaludt, felébresztettem pirkadatkor, hogy járőrözzön. Még egy egész éjszakányi futás után is elég jó volt az időérzésem. Az agyam elég üres volt hozzá, hogy aludjak, de Seth ütemes futása még segített. Egy, kettő, három, négy, egy, kettő, három, négy – dum dum dum ugrás – a mancsai ütemesen puffantak a nyirkos földön, ahogy körbepásztázta a Cullenek földjét. Már nagyon jól ismertük a terepet. Seth gondolatai unalmasak voltak. Zöld és szürke foltokat látott, aik elrepültek mellette. Elég nyugodt volt. Ez segített abban, hogy nyugodt képekkel töltssem meg az elmémet, és pihenjek. Aztán Seth hirtelen metsző üvöltése törte meg a reggeli nyugalmat. Felkeltem a földről, és a mellső lábaim már indultak futni, Egy döbbent nyüszítés tört fel Seth fogain keresztül. Aztán mindketten viczorogni kezdtünk, amíg nem olvastunk bele a gondolatokba.

„Oh, ember! Menj el Leah!” – sóhajtott Seth. Megálltam, amikor odaértem Seth fejéhez, aki megint ordítani készült – most panaszkodóan.

„Csend legyen, Seth!”

„Pfuj! Pfuj! Pfuj!” - nyöszörgött és a mancsait mélyen a piszokba túrta.

Leah befutott a látótérbe, a kis szürke teste az aljnövényzeten át kanyargott.

„Hagyd abba a siránkozást, Seth! Olyan gyerekes vagy!”

Morogtam rá, a füleimet a koponyámhoz lapítottam. Automatikusán ugrottam előre egy lépést. „Mit gondolsz, mit csinálsz Leah?”

Rámförmedt, egy mély sóhajjal. „Ez elég nyilvánvaló, ugye? Csatlakozom a nyavalyás kis áruló csapathoz. A vámpírok örkutyaíhoz.” – vonyította egy alacsony, szarkasztikus nevetésben.

„Nem, nem fogsz! Fordulj meg mielőtt kitöröm az egyik lábad.”

„Megpróbálhatnád.” – vigyorgott és harcra kész beállást vett fel. „Harc, merész vezető?”

Vettem egy mély lélegzetet, addig töltöttem a tüdőm, amíg az oldalaim teljesen kidudorodtak. Amikor üvölténi készültem, kilélegeztem egy hatalmas sóhajtásban.

„Seth, légy szíves szólj a Culleneknek, hogy csak az idióta nővéred,” – olyan élesen mondtam a szavakat, ahogy csak tudtam.

„Igenis.” – Seth boldog volt, hogy távozhatsz innen. Eltűnt a ház irányába. Leah siránkozott, és utána dőlt, a bundája felborzolódott.

„Te csak úgy megengeded neki, hogy egyedül menjen a vámpírok közé?”

„Inkább oda megy minthogy még egy percet veled töltsön.”

„Hallgass, Jacob!”

„Hoppá, bocsi.” – rájöttem, hogy megint az Alpha hangon szóltam.

„Mi a poklot keresel itt?”

„Azt hitted, hogy otthon fogok ülni, amikor az öcsém a vámpírok oldalán játszik önkéntest?”

„Sethnek nincs szüksége a védelmedre, vagy inkább nem akarja azt. Igazából senki nem akar téged itt.”

„Oh, jaj, de szörnyű. Ha, ha” – ugatott. „Megmondom én, hogy miért vagyok itt.”

„Ez nem Sethről szól igaz?”

„Természetesen arról, is. Éppen csak feleslegesnek érzem magam, nem az első eset. Nem igazán motiváló, ha tudod, hogy mit gondolnak rólad.”

Feldühödtem, de megpróbáltam lenyugodni.

„Sam küldött téged?”

„Ha Sam küldött volna, akkor nem tudnád hallani a gondolataimat. Már nem tartozom hozzá.”

Gondosan figyeltem a gondolatait, hogy mindent átlássak. Ha ez egy elterelés, vagy egy trükk, nagyon ébernek kell lennem, hogy átlássak a szitán. De nem volt semmi. Csak az igazat mondta. Vonakodó, majdnem kétségbe esett igazság.

„Te elhagytad a csapatot?” – mélységes szarkazmussal kérdeztem. „uh-öh.”

„A lehetőségeim korlátozottak. Azokkal a lehetőségekkel dolgozom amikőet kaptam. Hidd el a legkevésbé sem élvezem ezt a helyzetet.”

Ez nem volt igaz. Az elméjén átfutott egy ideges izgalom. Boldogtalan volt ettől, de volt benne valami furcsa érzés. Átkutattam az elméjét, hogy megpróbáljam felfogni. Ellenszegült és neheztelt a behatolás miatt. Általában megpróbáltam Leaht kikapcsolni a fejelméből – még sosem próbáltam megérteni őt. Seht félbeszakított minket, miközben Edwardot hallgattuk. Leah aggódva siránkozott. Edward arca, amit az utolsó éjszakán

láttam, amikor találkoztunk ugyanabban az ablakban volt és ugyanolyan halott volt a kifejezése.

„Ne” – reagált a hírekre. Az arca továbbra is kifejezéstelen.

„Húha, nagyon rosszul néz ki”, motyogta Seth magának. A vámpír nem mutatott reakciót, de bárki láthatta. Eltűnt a házban. Seth megfordult és elindult vissza hozzánk. Leah egy kicsit pihent.

„mi történt?” – kérdezte Leah, hirtelen.

„Nem maradhatsz.”

„Voltaképpen Mr. Alpha, nagyon is maradok. Mert úgy érzem, hogy hozzátok kell tartoznom – és nem gondolom, hogy megpróbálnék bármit tenni ez ellen, vagy hogy egyedül kellene maradnia bármelyikünknek. Téged választottalak.”

„Leah, te nem kedvelsz engem.”

„Nem kedvellek téged.”

„köszönöm, hogy őszinte vagy. De ez nekem nem számít. Megszállok Sethnél.”

„Nem kedveled a vámpírokat. Nem gondolod, hogy kicsit ellentmondásos a dolog? Egyiküket sem kedveled.”

„De én ehhez a szövetséghez akarok tartozni.”

„igazán?”

„Tartani fogom tőlük a távolságot. Éppen csak itt fogok Sethhel őrjáratozni.”

„Azt hiszed, hogy megbízom benned?”

Nyújtotta a nyakát, a lábujjaira állt, próbált nyújtózkodni, hogy a szemünk egy magaságba kerüljön.

„Nem fogom elárulni a csapatodat.”

Ordítani akartam, mint Seth. „Ez nem a te csapatod! Ráadásul nem is csapat. Ez éppen csak én vagyok, egyedül! Mik ezek a Clearwaterek? Miért nem tudtok egyedül hagyni?” Seth már mögöttünk volt, és siránkozott, megsértettem őt. Nagyon.

„Segítőkéz voltam, nem, Jake?”

„Egyedül te nem jelentesz kellemetlenséget, kölyök, de ha te és Leah már csapatban gondolkodtok – ha az az egyetlen mód, hogy megszabaduljak tőle, akkor haza kell menned...”

„Te engem okolsz amiatt, hogy itt van? U, Leah, tönkreteszél mindent!”

„Igen, tudom” – mondta és a gondolatai tele voltak kétségbeeséssel. Éreztem a fájdalmat a szavaiban, és ez több volt mint amit el tudtam viselni. Nem akartam ezt érezni. Nem akartam rosszul érezni magamat. Persze a csapat durva volt, de az egész keserűség

megfertőzte őt, minden amit gondolt és csinált kész rémálom volt. Seth pedig bűnösnek érezte magát emiatt.

„Jake....nem fogsz elküldeni, vagy igen? Leah nem olyan szörnyű. Igazán. És vele még jobban ki tudnánk tolni a kerületet. És Sam csapata még kisebb. Nincs lehetősége, hogy támadjon, mert a mi számunk nagyobb. Ez azt hiszem egy jó dolog....”

„Tudod, hogy nem akarok egy csapatot vezetni Seth”

„Akkor ne vezess minket, „ – ajánlotta Leah.

Felhorkantam, ez jól hangzik. „Fuss végig a határ mentén.”

„Jake.” – gondolta Seth. „Ide tartozom. Én a vámpírokkal vagyok. Illetve a Cullenekkel. Kedvesek nekem és védeni fogom őket, megteszem értük, amit tudok.”

„Talán ide tartozol, de a nővéred nem bár bárhová megy ahol te vagy-,,

Megálltam egy pillanatra mert éreztem valamit, amikor ezt mondtam. Valami, amire Leah megpróbál nem gondolni. Leah nem ment sehova. Azt mondta ez Sethről szól, gondoltam savanyúan. Meghátrált.

„Természetesen itt vagyok, mivel Seht.”

„És elmenekülni Samtól”

Azt állkapcsa összeszorult.

„Hadd ne magyarázkodjak neked. Én csak teszem, amit mondanak. A te csapatodban, Jacob. Ez a lényeg.”

Odébb lépdeltem tőle miközben morogtam. A fenébe soha nem fogok megszabadulni tőle. Pont annyira nem kedvelt engem, ahogy Cullenéket is utálta, boldog lenne, ha most megölhetné az összes vámpírt, és idegesíti, hogy helyette védenie kell őket, - de ez semmi nem volt ahhoz képest, amit érzet, amiatt, hogy szabad volt és Sam távol volt tőle. Leah nem kedvelt engem, úgyhogy nem volt nagy probléma, hogy azt kívánjam, hogy bárcsak eltűnne innen. Szerette Samet. Nyugalom. Csak annyit kíván, hogy tűnjön el a fájdalom, hogy éljen és legyen választása. Bármilyen megoldás érdekelte. Még akkor is, ha ez azt jelentette, hogy a Cullenek öröktyúái közé kell, hogy tartozzon.

„Ne tudd meg, hogy hogy vágyom a távolságra.” – gondolta.

A szavait próbálta agresszívnek mutatni, de éreztem rajta, hogy van egy-két hiba az elhangzottakban.

„Persze rugalmas vagyok, tehetek pár öngyilkossági kísérletet előbb.”

„Várj egy pillanatot, Leah...”

„Nem, nézd Jacob. Hagyd abba a vitatkozást velem, mert hiába próbálkozol. El fogom kerülni az utadat, rendben? Bármit megteszek, amit csak akarsz, csak ne kelljen

visszamennem Sam csapatához, nem akarok az a szánalmas ex-barátnő lenni, amitől nem tudok megszabadulni. De ha azt akarod tőlem, hogy távozzak – leült és a szemeimbe nézett – elfogadom.”

Egy hosszú percig dühösen vicsorogtam. Elkezdtem érezni egy cseppnyi együttérzést Sam felé, annak ellenére, hogy mit tett értem Seth.

Nem csoda, hogy a csapat keményé tette. Máskülönben, hogyan tudott volna vezetni, és a dolgát tenni?

„Seth dühös leszel, hogy megölöm a nővéredet?”

Egy percig úgy tett, mintha nagyon is az lenne.

„Szóval...valószínűleg igen.”

Sóhajtottam.

„Oké, ha már itt vagy miért nem teszed magadat hasznossá? Elmondhatnák, amit tusz. Mi történt, miután tegnap éjszaka távoztunk? Hallottam, hogy ordítanak, de nem sok mindent hallottam már. Annyira hangos volt, hogy eltartott egy ideig, amíg felfogtuk, hogy mostmár nem tartozunk az elméhez.”

„Sam azt mondta....hogy cserbenhagyta őt, de láttuk a fejünkben is.”

Seth és én is megalázkodtam, ez elég keményen hangzott, át kellett gondolnunk a dolgokat.

„Sam azt tervezi, hogy beszél a vénekkel, ez az első dolga ma reggel. Rólunk úgy gondolják, hogy kigondolunk egy titkos tervet. Úgy hiszem, hogy nem készül egy másik támadást tervezni, legalábbis most azonnal nem. A vámpírokra vigyázni veled és Sethel lehet, hogy öngyilkosság. Persze nem vagyok biztos benne, hogy mi a tervük, de ha pióca lennének nem merészkednék egyedül az erdőbe.”

„Vadászidény van a kalandorokra? Úgy döntöttél, hogy ma reggel kihagyod a gyűlést?” – kérdeztem.

„Amikor tegnap éjszaka vége lett az őrjáratnak, engedélyt kértem, hogy hazamehessek, hogy elmondjam anyának mi történt.”

„A francba. Elmondtad anyunak!” – morogta Seth.

„Seth, a testvérviszályt, majd később. Folytasd Leah.”

„Úgyhogy amikor újra ember lettem, átgondoltam a dolgokat. Voltaképpen ez egy egész éjszakát igénybe vett. Szerintem azt gondolják a többiek, hogy elaludtam. De az egész ketté válik a csapat és szétválik az elme dolgot is átgondoltam. A végén úgy döntöttem, hogy Seth biztonsága a fontos, és megküzdöttem az árulásra való elképzeléssel. És

bár gyűlölöm a vámpírokat, akkor is így döntöttem. Hagytam egy cetlit anyunak. Azt hiszem, hogy hallani fogjuk, amikor Sam megtudja mit tette...”

Leah nyugat felé fordította a fülét.

„Igen, azt hiszem így van”

„Szóval ez minden. Mit csinálunk most?” – kérdezte.

Ő és Seth várakozva rám tekintett. Ez egy olyan dolog volt, amit nem akartam, hogy vezetnem kelljen.

„Úgy gondolom, hogy egy ideig még távol lesznek. Mi mind biztonságban vagyunk. Valószínűleg aludnod kéne egyet Leah.”

„Szerintem nem kéne most aludni.”

„Szerinted azt fogják tenni, amit mondtak?”

„Amit a vének mondanak” – mormogott, majd ásított. „Bármit megteszek. Mindegy mit. Végigfutok a határon, Jake. Nem vagyok fáradt, egyáltalán.”

Seth annyira boldog volt, hogy nem kell haza mennie., bármit megtett volna.

„Persze, persze. Én megyek bejelentkezni a Culleneknek.”

Seth futni kezdett az úton, és a nyirkos földet hallottam a mncsai alatt. Leah elgondolkozva nézett.

„Talán egy kör vagy kettő...hé Seth akarod látni, hogy hányszor tudlak lekörözni?”

„Nem” – ugatott egy alacsony hangban, Leah berontott utána a fák közé. Hiába morogtam békéért és nyugaloméért. Leah próbált – Leah, próbálta halkra venni a gúnyolódásait, ahogy körbefutott, de nem tudtam nem hallani azt az önelégültséget. Gondoltam, most kiadja magából a két év gyötrelmét. Ez igazán nem kellett volna ,hogy számítson, de mégis sok volt az elmémnek. De ha már hárman vagyunk nehéz volt arra gondolnom, hogy ki lehetne még rosszabb.

„Paul?” – javasolta. És nevetett magában, és arra gondoltam, hogy milyen felszabadult most Leah, hogy kitért Sam elöl. „Az lesz a célo, hogy kevésbé legyek bosszantó, mint Paul.”

„Igen, dolgozz ezen.”

Visszaváltoztam emberré, amikor már csak néhány méterre voltam az udvar pázsitjától. Nem terveztem, hogy sokáig maradjak itt emberi alakban. De Leah sem akartam hallani a fejemben. Felvettem a ruháimat és átsétáltam a pázsiton. Az ajtó kinyílt, mielőtt odaértem volna, és meglepődtem, hogy Carlisle az, Edwardot vártam, - az arca kimerült volt és legyőzöttnek tűnt. Egy pillanatra megfagytam. Odabotladoztam hozzá, de nem tudtam megszólalni.

„Jól vagy Jacob?” – kérdezte Carlisle.

„Bella?” – fuldokoltam.

„Ő...ugyanúgy, mint éjjel. Megijesztettelek? Sajnálom. Edward mondta, hogy emberi alakban jöttél, és azért jöttem, hogy üdvözöljelek téged, mert ő nem akarta otthagyni őt. Most ébren van. És Edward egy pillanatot sem akar elveszíteni, amit vele lehet.”

Carlisle nem mondta ki hangosan a szavakat, de azt hiszem értettem mire gondol. Egy ideje nem aludtam – az utolsó őrjáratom előtt aludtam utaozójára. Ezt csak most éreztem igazán. Odabaktattam a tornáchoz, és lerogytam a korlát mellé. Örültem, hogy a vámpírok legfeljebb nyugodtan suttoztak, Carlisle leült mellém a másik korláthoz.

„Tegnap éjjel nem volt lehetőségem, hogy megköszönjem, Jacob. Tudom, hogy milyen sokba került ez neked...sajnálom. Tudom, hogy meg akartad védeni Bellát, de a családomat is megvédted ezáltal és nagyon hálás vagyok. Edward elmondta nekem, hogy mit tettél...”

„Említésre sem méltó” – motyogtam.

„Ha így gondolod.”

Csendben ültünk. Hallottam a többiekét a házban. Emmett, Alice, és Jasper fent volt az emeleten halkán és komolyan beszéltek. Esme éppen dallamtalanul dúdolt valamit egy másik szobában. Rosalie és Edward a közeli szobában voltak – nem tudtam megállapítani, hogy melyik melyik a légzésük alapján. De Bellát tisztán hallottam, ő inkább zihált, nem lélegzett. A szíverését is hallottam. Egészen egyenlőtlennek tűnt. Úgy éreztem, hogy most mindent meg kell tennem, amit valaha megígértem, akár 24 órában is. Itt voltam és vártam, hogy meghaljon. Nem akartam már tovább hallgatni ezt és erre gondolni. A beszéd jobb, mint a hallgatás.

„Ő is a család része?” – kérdeztem Carlislet. Megfogott, hogy az előbb úgy említette, mint a családja részesét.

„Igen. Bella már a lányom. Egy kedves gyermekem.”

„De mégis hagyni fogod, hogy meghalljon.”

Sokáig nem válaszolt, úgyhogy felnéztem. Az arca nagyon-nagyon elkeseredett volt. Tudtam, hogy mit érez.

„El te tudom képzelni, hogy mit gondolsz rólam, emiatt.” – mondta végül. „De nem tudom figyelmen kívül hagyni az akaratát. Nem lenne helyes, ha kényszeríteném őt.”

Dühös akartam lenni rá, de nem tudtam. Pont úgy gondolkodott, ahogyan én. Azelőtt úgy gondoltam, hogy nem cselekednek helyesen., de mostmár megértettem. Kivéve Bella haldoklását. Nyugalom...emlékeztem rá, hogy hogyan éreztem magam a földön, Sam

előtt – hogy nem akartam részt venni valaki meggyilkolásában, és választanom kellett. De ez nem volt ugyanaz. Sam rosszul gondolkodott. De Bella mindig azokat a dolgokat szerette, amit nem kellett volna.

„Elgondolkodtál, hogy mik a lehetőségek? Mármint vámpírként. Elmondta nekem... elmondta, hogy Esme.”

„Azt hiszem egyenlő esélyei lehetnek” – mondta csendben. „Láttam már, hogy miféle csodákra képes a mérgünk, de vannak olyan esetek, amikor még a mérgünk sem segíthet. A szíve most túlságosan nehézkesen dobog, ha ez még jobba romlik...akkor nem tehetek már semmit.”

Bella szívverése dobogott és botladozott, és egy kínzó hangsúlyt adott ezáltal Carlisle szavainak. Talán az egész bolygó elkezdett elpusztulni. Talán ez magyarázza, hogy minden felfordult, ami tegnap még jó volt – hogy reménykedhetnénk, amikor minden rossz a világban.

„Mit tesz vele az a dolog?” – suttogtam. „Láttam, hogy tegnap éjjel még rosszabbul volt. Láttam...a csöveket és mindent. Azt ablakból.”

„A magzat nem egyenértékű a testi adottságaival. Egyrészt túl erős, de ezt még egy ideig el tudta viselni. A nagyobb probléma az, hogy nem enged semmilyen táplálékot bevinni a testébe. Minden egyes táplálást visszautasít. Próbálok intravénásan táplálni, de még ezt sem nyeli el. Minden funkciója felgyorsult. Nézem őt – és nem csak ő, de a magzat is – minden órával közelebb vannak a éhhalálhoz. Nem tudom ezt megállítani és lelassítani sem.. Nem tudom mit kellene tennem,” – a hangja hirtelen elcsuklott.

Ugyanazt éreztem, amit tegnap, amikor megláttam a hasát a sötét foltokkal – dühöt és örületet. Ökölbe szorítottam a kezeimet, hogy irányítsam a remegést. Utáltam, hogy ez a valami bántja őt. Nem volt elég a szörnyetegnek, hogy belülről veri őt, még ki is éhezette. Valószínűleg csak azzal van elfoglalva, hogy a fogait belemélyessze. Miután nem tudott megölni valaki mást, ezért Bella életerejét szívta ki. Pontosan tudtam, hogy mit akar: halált és vért, vért és halált. A bőröm még jobban felforrósodott és remegett. Lessan lélegeztem és megpróbáltam lenyugodni.

„Bárcsak lenne bármilyen ötletem, hogy hogyan segíthetnék” – mormolta Carlisle. „A magzat jól védett. Nem tudtam ultrahangos képet készíteni. És nem tudom, hogy képes lennék-e legalább valami tűt bejuttatni a vizsgálatához, az amciotic sacho, de Rosalie nem engedi meg, hogy megpróbáljam.”

„Egy tű?” – motyogtam. „Mire jó az?”

„Azzal többet megtudnék a magzatról, hogy milyen a felépítése. A magzatvízből sokmindent megtudnék. Esetleg még kromoszomális számolást is végezhetnék....”

„Elvesztettem a fonalat Doki. El tudod magyarázni?”

Felkuncogott – de még ez is fáradtnak hangzott.

„Rendben. Mennyi biológiát tanultál? Kromoszomális párokat tanultál?”

„Ha jól gondolom, nekünk huszonhárom van. Legalábbis az embereknek. Nektek mennyi van?”

„Huszonöt.”

Egy pillanatilag összeszorítottam az ökleimet. „Ez mit jelent?”

„Azt jelenti, hogy a mi fajaink majdnem teljesen különböznek. Kevesebb az összefüggés, mint egy oroszlánál és egy házi macskánál. De ez az új élet – nos ez talán genetikailag összeegyeztethető.” – szomorúan sóhajtott. „Nem tudtam őket figyelmeztetni.”

Én is felsóhajtottam. Könnyű volt ezért a tudatlanságért gyűlölni Edwardot. Megnyugtatott a gyűlölet. Csak nehéz volt, hogy Carlisle ugyanazt érezte. Talán mert Carlislehoz máshogyan viszonyultam.

„Lehet, hogy segítene, ha megszámlolhatnám – azt, hogy a magzat hozzánk, vagy hozzá van e közelebb. Tudni, hogy mire számítsak.” – vállat vont. „ÉS lehet, hogy nem is segítene. Azt hiszem éppen csak azt kívánom, hogy legyen valamim, amiből tanulhatnék, bármi.”

„Kíváncsi vagyok, hogy milyenek a kromoszómáim.” – motyogtam. „Gondolkodtam, hogy tesztelhetnék a dolgot. Esetleg DNS letapogatás?”

Carlisle öntudatosan felköhögött. „Neekd huszonnégy párod van, Jacob. „

Lassan felé fordultam, hogy ráemeljem a szemöldököm. Úgy láttam, hogy zavarban van.

„Kíváncsi....voltam. Vettem a bátorságot, amikor júniusban kezeltelek.”

Egy pillanatra elgondolkodtam. „Azt hiszem, hogy haragudnom kellene, de nem igazán izgat.”

„Sajnálom. Meg kellett volna kérdezniem.”

„Rendben van, Doki. Nem gondoltad, hogy árthatna.”

„Nem, valóban nem árthatott neked. Ez éppen...felfedeztem, hogy milyen lenyűgöző a fajod. Azt hiszem, hogy a természet elemei bizonyos mértékig vámpírszerűvé tettek a századok alatt. A családod sokkal több, mint emberi. Szinte bűvös.”

„Húha” – motyogtam.

„Ezzel a varázslatos szemléletével kicsit olyan volt, mint Bella.”

Carlisle felnevetett, egy fáradt nevetés. Aztán hallottuk, hogy Edward mond valamit a házban, és szünetet tartottunk, hogy hallhassuk.

„Talán igazam lesz, Bella. Beszélnem kell Carlislel. Voltaképpen, Rosalie, nem kísérel el engem?” – Edward izgatottnak hangzott. Éreztem egy kis életet a hangjában. Egy szikrányt. Nem teljesen reményteljes, de reménykedő.

„Mi az Edward?” – kérdezte Bella rekedten.

„Nem kell, hogy bármiért is aggódj, szerelmem. Csak egy pillanat az egész. Kérlek, Rose?”

„Esme?” – hívta Rosalie. „Bellával tudnál maradni? – Esme lerepült a lépcsőn.

„Persze” – mondta.

Carlisle megfordult és várakozva az ajtó felé tekintett. Edward jött ki először, a sarkában Rosalieval. Az arca mint a hangja már nem volt olyan halott. Úgy láttam koncentrálni. Rosalie gyanakodóan nézett. Edward becsukta az ajtót.

„Carlisle” – mormolta.

„Mi az Edward?”

„Talán rosszul gondolkodtunk. Hallgattalak téged és Jacobot, és amikor arról beszéltem, hogy vajon mit akar a magzat...Jacobnak volt egy érdekes gondolata.”

„Nekem? Mit gondoltam? A nyilvánvaló gyűlöleten kívül?”

Legalább nem egyedül érzek így. Ezt annak tudtam be, hogy Edwardnak nehéz időszaka van és egy kicsit már megőrült.

„mi voltaképpen rossz szögből néztük a dolgot.” – folytatta Edward. „Megpróbáltuk Bellának megadni, amire neki szüksége van. De lehet, hogy a teste most azt fogadja el, amit a mienk. Talán nekünk elsősorban most a magzat szükségait kellene..elsősorban figyelembe venni. Talán ha kielégítjük őt, akkor tényleg tudunk neki segíteni.”

„Nem egészen értelek Edward” – mondta Carlisle.

„Gondolkozz Carlise. Ha az a teremtmény inkább vámpír, mint ember, akkor kitalálhatjuk, hogy mire vágyik – mit nem kapott? Jacob.”

„Én?”

Gyorsan végigfutottam a beszélgetésünkön, és próbáltam átgondolni, hogy mit gondoltam, amit nem mondtam ki. De Carlisle már felfogta.

„Oh” – mondta döbbenet. „Úgy gondolod, hogy...szomjas?”

Rosalie felszisszent. Már nem gyanakodott. Felháborító arcot vágott, felsugárzott és a szemei széles izgalommal teltek meg. „Természetesen” – motyogta.

„Carlisle, nekünk egészen másra van szükségünk, mint Bellának. Ez egy jó ötlet” – tette hozzá.

„Hmm” – mondta Carlisle, miközben a keze az állán volt, és gondolkodott. „Azon töprengök...hogymi lenne a legjobb mód, hogy megadjuk neki....”

Rosalie megrázta a fejét. „Nekünk nincs időnk arra, hogy kreatívak legyünk. A hagyományos utat kéne megpróbálni.”

„Várjunk csak egy percet” – suttogtam. „Te éppen. Te éppen arról beszélsz, hogy Bella igyon vért?”

„A te ötleted volt, kutya” – mondta, miközben mogorván meredt rám.

„Rosalie ez elég durve.”

Figyelmen kívül hagytam és Carlislere néztem. Ugyanaz a remény volt az arcán, ami Edwardén is. Összehúzta az ajkait, miközben spekulált. Igazából....nem találtam a kellő szavakat.

„Szörnyű?” – javasolta Edward. „Visszataszító?”

„Eléggé.”

„De mi van ha ez segít?” – suttogta.

Dühösen ráztam a fejemet. „Mégis hogy gondolod, lenyomsz egy csövet a torkán és beleadagolod?”

„Azt terveztem inkább, hogy megkérdezem őt, hogy mit gondol. Éppen csak előbb meg akartam beszélni Carlisleval.”

Rosalie bólintott. „HA azt mondod, hogy ez segíthet a babának, akkor bármit hajlandó lesz megtenni. Még akkor is ha nekünk egy csövön keresztül kell táplálnunk őket.”

És akkor rádöbbsentem – mikor meghallottam, hogy a hangja hogyan kapott egy szerete hullámot, amikor azt mondta, hogy baba – a szőke bármit megtenne a kis élet-szívó szörnyért. Talán ezért segített? Rosalie a babát akarta? A szemem sarkából láttam, ahogy Edward egyszer bólint, hogy választ adjon a kérdéseimre. Hu, nem gondoltam volna, hogy van anyai oldala, inkább egy jég hideg barbinak néz ki. Annyira nem törődik Bellával – valószínűleg akár saját kezűleg is lenyomná a torkán a csövet. Edward összeszorította a száját, és tudtam, hogy már megint helyes a feltételezés.

„Szóval, nincs időnk itt üldögni, és vitatkozni” – mondta türelmetlenül Rosalie.

„Mit gondolsz Carlisle? Megpróbáljuk?” – Carlisle vett egy mély lélegzetet, aztán felállt.

„Kérdezzük meg Bellát.”

A szőke önelégülten mosolygott – persze, ha Bellán áll, akkor menni fog. Feltápáskodtam és követtem őket a házba. Nem voltam benne biztos, hogy akarom

tudni. Csak valami morbid kíváncsiság hajtott. Olyan volt, mint egy horrorfilm. Szörnyek és vér mindenhol. Talán éppen csak nem tudtam ellenállni az adrenalinnek. Bella a kórházi ágyon feküdt, és egy hegy dudorodott ki a lepedője alól. Úgy nézett ki, mint a viasz – színtelen és eléggé átlátszó. Azt hittem volna, hogy halott ha a mellkasa egy kicsit nem mozgott volna. Azután a szemei gyanakodva felénk fordultak. A többiek már az oldalnál voltak, miután átrepültek a szobán, nagyon gyorsan. Háborzongató volt látni. Tovább baktattam lassan.

„Mi történt?” – követelte Bella suttogva. A viasz keze felrebbent és megérintette hatalmas hasát védelmezően.

„Jacobnak volt egy olyan gondolata, ami lehet, hogy segít neked,” – mondta Carlisle.

El akartam sülyedni. „Nem javasoltam semmit. A vérszopó férjedé az elismerés.”

„Ez nem egy...kellemes dolog, de-,”

„De ez segíteni fog a babának” – szakította félbe mohón Rosalie. „Úgy gondoljuk, hogy lenne jobb mód táplálni őt. Talán.”

Bella pislogott párat. „Nem kellemes?” – suttogott. Aztán egy gyenge kuncogásban köhögött. „A mindenit, micsoda változás lesz.” – szeme a csövekre rebbent, amikkel mindkét karja tele volt. A szőke vele együtt nevetett. A lány úgy nézett ki, mint akinek alig van már ideje, és fájdalomban kell azt eltöltenie, de még most is viccel. Ez annyira Bellára vall.

Megpróbálja enyhíteni a feszültséget, és jobbá a tenni a dolgokat a többieknek. Edward lépett Rosalie mellé, és figyelte. Én vagyok a felelős ezért. Egy kicsit azért segített, hogy még nálam is jobban szenvedett. Megfogta a kezét, nem azt amivel még mindig a hasát védte.

„Bella, szerelmem, meg fogunk kérni, hogy tegyél valami szörnyűt” – mondta ugyanazokat a szavakat használva, amiket nekem ajánlott. „Visszataszítót.”

Nos legalább őszintén elmondta. Vett egy mély lélegzetet, aztán egy nagy sóhajtás.

„Milyen rossz?”

Carlisle válaszolt neki. „Azt gondoljuk, hogy lehet, hogy a magzat étvágya közelebb van a mi ízlésünkhöz, mint a tiédhez. Szóval, azt gondoljuk, hogy szomjas.”

A szeme fennakadt. „Oh, Oh...”

„Az életfunkciói – az életfunkcióitok – gyorsan romlanak. Nincs vesztegetni való idő, hogy mi egy kíméletesebb módot találjunk. A leggyorsabb az lenne, hogy teszteljük az elméletet.-,”

„Igyam meg a...” – suttogott.

Kissé bólintott, bár a fejét nagyon nehezen mozdította meg. „Képes vagyok rá. A jövőben is ez lesz.” – színtelenül egy kis vigyort erőltetett az arcára, ahogy Edwardra nézett. Nem mosolygott vissza. Rosalie elkezdte türelmetlenül megütögetni a lábát. A hang bosszantó volt. Azon töprengtem, hogy mi lenne, ha most kidobnám őt a falon keresztül.

„Tehát, akkor ki fog nekem egy grizlyt?” – suttogta Bella.

Carlisle és Edward összenéztek. Rosalie kezei megálltak.

„Mi van?” – kérdezte Bella.

„Hatásosabb teszt kell, nem tehetünk ilyen kísérleteket, Bella.” – mondta Carlisle.

„A magzat vérre vágyik” – magyarázta Edward, ez nem állati vért jelent.

„Nem lesz semmi baj Bella. Ne is gondoldj erre,” - bízta Rosalie.

Bella szemei tágra nyíltak. „Ki?” - kérdezte, aztán rám nézett.

„Nem donornak vagyok itt Bells.” – motyogtam.

„Emberi vér kell és nem gondolom, hogy az enyémet akarnák alkalmazni.”

„Nekünk van kéznél emberi vér.” – mondta Rosalie., még mielőtt befejezhettem volna a mondandóm, eléggé bosszantott.

„Elővigyázatosságból. Ne aggódj semmi miatt. Ez rendben lesz. Jó érzéseim vannak ezzel kapcsolatban Bella. Szerintem a babának ez nagyon jó lesz.”

Bella kezei megint megérintették a hasát.

„Rendben” – mondta alig hallhatóan. „Én éhezem és ő is éhezik. Nehéz lenne ezt nem észrevenni. Próbáljuk meg! Az első vámpírtetem.”

13.fejezet

JÓ DOLOG, HOGY ERŐS A GYOMROM

Charlisle és Rosalie, mint a villám, szökkentek fel az emeletre. Hallottam, ahogy vitatkoznak, vajon felmelegítik azt neki. Fúj. Az ördög tudja mennyi rémségek-háza dolgot tartottak itt. Vérrel teli hűtő, ellenőrizni. Mi még? Kínzó szoba? Koporsó szoba? Edward ott maradt, fogta Bella kezét. Mintha megint halott volna. Nem úgy nézett ki, hogy van még egy kis energiája, fenntartani a reményt, mint korábban. Egymás szemébe néztek, de ez nem egy érzelmes tekintet volt, inkább egy párbeszéd. Ez nagyon emlékeztetett Sam és Emily nézésére.

Nem, ez nem volt érzelmes, de ez csak erősebbé tette a nézést.

Tudom, hasonló mint Leahnak, ezt látni mindig. Hallani róla Sem fejében.

Természetesen mind éreztük a fájdalmát, nem voltunk szörnyek – ebben az értelemben semmiképp. De állítom, tanulhattunk volna tőle, ahogy kezelte. Mindenkit kiosztott, igyekezve olyan szánalmassá tenni minket, mint ő volt.

Soha többé nem fogok szemrehányást tenni neki. Hogyan tudott bárki is segíteni ilyen szenvedések közepette? Hogyan tudott valaki egy kis darabot félrelökni ebből a fájdalomtól másra? És ha ez azt jelenti, hogy a falkához tartozom, hogyan tehetnék neki szemrehányást, hogy elvette a szabadságomat? Ugyanazt fogom tenni. Ha volt egy út, ami segített túlélni ezt, én is alkalmazni fogom.

Egy perccel később Rosalie egy szökkenéssel lejtött a földszintre, átrepülve az egész szobán, akár egy erős szellőkés, felkavarva az erős szagot. A konyhában megállt és hallottam a konyhaszekrény ajtajának nyikorgását.

„Hallgass, Rosalie,” mormogta Edward. Összehúzta szemeit. Bella kíváncsian nézett rá, de Edward csak megrázta a fejét neki. Rosalie visszalibbent, keresztül a szobán és ismét eltűnt.

„Ez a te ötleted volt?” suttogta Bella, hangja durva és feszült volt, elég hangos, hogy halljam. Csak jó, ha elfelejtem, hogy hallok. Nem tudom hogyan, de a hosszú idő

ellenére is úgy tűnt, hogy elfelejti, hogy nem vagyok teljesen emberi. Közelebb mentem, hogy ne kelljen olyan keményen dolgoznia.

„Ne rajtam kérd ezt számon. A vámpírod hazugságokat olvasott ki a fejből.”

Kissé elmosolyodott. „Nem hittem, hogy foglak még látni.”

„Igen, én sem.” Mondtam.

Idegesítő volt tétlenül állni itt, de a vámpírok már összetoltak minden bútort, hogy helyet csináljanak az orvosi műszereknek. Jobbnak véltem nem zavarni őket – ülni vagy állni nem jelent olyan nagy különbséget amikor egy kő vagy. Már nem zavart annyira, többet már nem, elfogadva kimerültségemet.

„Edward elmondta, hogy mit kellett tenned. Sajnálom.”

„Rendben van. Csak addig számított, amíg nem láttam Sem fejében, hogy mit akar tenni velem.” hazudtam.

„És Seth,” suttogta.

„Ő most nagyon boldog, hogy segíthetett.”

„Utálom, hogy bajt okoztam neked.”

Felnevettem.

Sóhajtva levegőt vett. „Gondolom nincs semmi új, ugye?”

„Nem, nem igazán.”

„Nem kell, hogy itt maradj és nézd,” Szinte alig kimondva a szavakat.

Elmehettem volna. Alapvetően ez jó ötlet volt. De ha megtenném, azt amit most helyesnek gondolt, elvesztettem volna az utolsó 15 percet az életéből.”

„Nincs igazán kedvem máshova menni.” mondtam, miközben igyekeztem az érzelmeimet visszafogni. „A farkasos dolog kicsit vesztett a bájából, mióta Leah csatlakozott.”

„Leah?” kérdezte

„Nem mondtad el neki?” kérdeztem Edwardtól.

Csak megrázta a fejét anélkül, hogy akár egy percre is levette volna szemét Bella arcáról. Láttam ez nem volt egy nagyon érdekes hír Edwardnak, nem volt fontosabb dolog jelen pillanatban a számára, mint amit véghez akartunk vinni. Bella nem vette ezt olyan könnyen. Látszott, hogy érzékenyen érinti a hír.

„Miért?” lehelte.

Nem akartam az egész történeten végig menni. „Hogy egyik szemét Sethen tarthassa.”

„De Leah utál minket,” suttogta.

Minket, kedves. Láttam, hogy megijedt a gondolattól.

„Leah nem kedvel senkit.” feleltem. „A farkamban van” – elfintorodtam a szavaktól – „így követi az utasításaimat.” Fúj.

Bellán látszott, hogy nem igen győztem meg.

„Tartasz Leahtól, de a legjobb haverod a pszihopata szőke?”

Sziszegés jött le fentről. Remek, ő is hallott engem.

Bella rosszalta ezt. „Ne. Rose... érti.”

„Igen,” rőfögtem. „Megérti, hogy kész vagy meghalni, és nem aggódik addig, míg az ő mutáns élősködője megússza.”

„Fejezd be a bunkóságot, Jacob.” suttogta.

Túl gyengének látszik, hogy aggódnom kellene kitörésén. Inkább megpróbáltam mosolyogni. „Te mondtad, hogy ez megtörténhet.”

Bella igyekezett nem visszamosolyogni, de a végén nem tudta visszafojtani mosolyát.

Aztán Charlisle és a szóban forgó pszihopata megérkeztek. Charlisle egy fehér műanyag csészét hozott egyik kezében – valami fedővel és kanyargós szívószállal. Oh – nem volt tiszta, de már leesett. Edward nem akarta, hogy Bella rájöjjön, hogy amit most tesz, az sokkal több, mint ami szükséges. Nem láthatták, hogy mi van az edényben, de én éreztem.

Charlisle habozott, a keze mely a csészét tartotta kissé megremegett. Bella észrevette, ismét rémülten nézett.

„Megpróbálhatnánk máshogy,” mondta nyugodtan.

„Nem.” suttogta Bella. „Előbb így akarom megpróbálni. Nincs időnk...”

Először azt hittem, hogy észhez tért, és most már maga miatt aggódik, de aztán kezei védelmezően a hasára siklottak.

Bella félrenézett és elvette a csészét tőle. Kezei enyhén remegtek, és hallottam a lényt benne. Megpróbálta kezével felnyomni magát, de a fejét is alig tudta megmozdítani. Forrón leheltem, próbáltam lenyugtatni magamat, amikor megláttam hogy mennyivel törékenyebb, mint egy nappal korábban. Rosalie átkarolta őt, megtartva a fejét is, pont mint ahogy egy babát fogna. A szőke minden vágya a baba volt.

„Köszönöm.” Suttogta Bella. Szeme végigsiklott rajtunk. Még érzékelte a dolgokat. Ha nem nézett volna ki ilyen ramatyul, azt mondtam volna, hogy elpirult.

„Ne foglalkozz velük.” mormogta Rosalie

Kínosan éreztem magamat. Az első alkalommal, amikor Bella felajánlotta el kellett volna mennem. Nem akartam itt lenni, nem akartam a részese lenni. Kislisszolhattam volna, de éreztem ez csak felzaklatná Bellát – megnehezítve, hogy átmenjen ezen az egészen. Ahogy kinézett, undorított attól, hogy maradjak. Melyik volt az igaz.

Maradni.

Bella az arcához húzta a csészét és a szívószálon keresztül beleszagolt. Egy percre hátrahőkölt, majd arca teljes elszántságot tükrözött.

Edward és én egyszerre léptünk előrébb. Edward megfogta az arcát. A hátam mögött összekulcsoltam a kezeimet.

„Bella szerelmem-,”

„Rendben vagyok,” suttogta. Kinyitotta a szemeit és ránézett. Arca egyszerre volt védekező, kérlelő, félelmet tükröző. „Jónak tűnik.”

Ezalatt gyomrom felfordult, összeszorítottam fogaimat.

„Ez jó,” válaszolta a szőke. „Jó jel.”

Edward az arcához nyomta kezeit, ujjai törékeny csontjaira fonódott. Bella felszisszent és ajkait szorosan összeszorította. Ez a mutatvány nem volt olyan gyenge, mint minden más benne. Mintha valami ösztön hajtaná.

„Hogy van a gyomrod? Émelyegsz?” Kérdezte Charlisle.

Bella megrázta a fejét. „Nem érzem rosszul magam.” suttogta. „Ez az első, ha?”

Rosalie sugárzott. „Kiváló.”

„Szerintem még korai Rose.” mormogta Charlisle.

Bella kortyolt még egy kis vért. Villám gyorsan Edwardra nézett.

„Ez teljesen be fog pörgetni?” suttogta. „Innentől számítjuk vámpírságom?”

„Ez nem számít Bella. Semmi esetre, ezért nem halt meg senki.” Mosolygott élettelenül. „Még mindig tiszta a rekordod.”

Lemaradtam.

„Később megmagyarázom,” mondta Edward, a szavak olyan lágyak voltak, mint a lélegzet.

„Tessék?” kérdezte Bella.

„Csak magammal beszéltem.” hazudta.

Ha értette volna, ha Bella túléli, nem akarta, hogy érzékei ennyire erősek voltak. A legbecsületesebben akarta csinálni. Edward szája harcolt a mosoly ellen. Bella megivott pár decit, igyekezve kibámulni az ablakon, mintha mi nem is lennénk ott. Vagy csak én nem. Senki más nem undorodna attól, amit most tett. Talán igyekeztek nem kirángatni kezéből a csészét.

Edward összehúzta szemeit.

„Jake borzalmasan festesz.”krákkogta

„No nézd csak kibeszél.”

„Amúgy – mikor volt, hogy utoljára aludtál?”

Gondolkodtam rajta egy percig. „Á, nem vagyok teljesen biztos benne.”

„Na Jake. Most a te egészségedért is aggódhatok. Ne légy buta.”

Felhúztam ajkaimat. Pont ő volt, az aki, megölné magát egy szörny miatt, de nem fogom a következő néhány éjszakát elszalasztani az alvás miatt, hogy megnézzem mit csinál magával?

„Pihenj egy kicsit, kérlek.”monda.”Van pár ágy fent az emeleten – vendége vagy bármelyiknek.”

Rosalie tekintete nem hagyott kétséget afelől, hogy egynél nem vagyok szívesen látott személy. Csodálkoztam, hogy miért van szüksége egy ágyra az alvást nem igénylő szökének. Védte a tulajdonát?

„Köszö Bells, de inkább alszom a földön. Távol a bűztől, tudod.”

Elhúzta a száját. „Igaz.”

Charlisle visszaért és Bella kiitta a vért, mintha azt hinné, hogy valami más volt. Majd ugyanazon örült arckifejezéssel letette.

Tényleg jobban nézett ki. Fel toltta magát, óvatosan felült. Rosalie ösztönösen nyúlt felé, hogy megtartsa, ha elvesztené az egyensúlyát. De Bellának nem volt szüksége rá. Mély levegőt vett, mielőtt megitta volna a következő csészével.

„Most hogy érzed magad?”kérdezte Charlisle

„Nem érzem betegnek magam. Kicsit éhesen...csak abban nem vagyok biztos, hogy éhes vagy szomjas vagyok, értitek?”

„Charlisle csak nézz rá.”mormogta Rosalie önelégült arccal, mint egy macska aki egy kanári madarat tart a szájában.”Ez pontosan az, amit a teste igényel. Innia kellene még.”

„Ő még ember, Rosalie. Ételre is szüksége van. Előbb hagyjunk egy kis szünetet, hogy meglássuk a hatását, aztán talán megpróbálhatunk adni még egy kis vért. Ez így megfelelő neked Bella?”

„Rántotta,”mondta rögtön, majd mosolyogva nézett Edward szeméibe. Edward mosolya törékeny volt, de több élet volt arcán, mint korábban.

Pislogtam, mindig elfelejtve, hogyan nyissam ki ismét őket.

„Jacob,” motyogta Edward.”Aludnod kellene egy kicsit. Ahogy Bella mondta, itt is szívesen látunk, de lehet, hogy számodra kint kényelmesebb volna. Ne aggódj semmi miatt – ígérem, hogy meg foglak találni kint, ha itt a szükség.”

„Persze, hogyne.”motyogtam. Most, hogy Bellának van még pár órája elhagyhatom a házat. Menj és dőlj le egy fa alatt, ahol a szag már nem érhet el. A vérszívó fel fog kelteni, ha valami rosszra fordul. Edward tartozik nekem.

„Megteszem,”ígérte Edward.

Hallgattam, majd kezeimet Belláéra tettem. Jéghidegek voltak kezei.

„Sokkal jobb.”mondtam.

„Köszö Jacob.”kihúzza kezeit az enyéme alól és megsimogatott. Éreztem, ahogy gyűrűje lazán forog elvékonyodott ujján.

„Hozzatok neki egy takarót, vagy valamit.”motyogtam az ajtó felé indulva.

Mielőtt megtettem volna, kétszer üvöltöttem, a hang átszakította a hajnali levegőt. Nem volt semmi sürgető hangomban. Félreérthetetlen volt ezúttal.

„Francba.” Vicsorogtam, miközben átléptem az ajtón. A tűz égette a testemet. A ruha szétrepedt testemen. Ezek voltak az egyetlen ruhadarabjaim. Már nem számított.

Mancsaimra érkeztem és eltűntem nyugatra.

„Mi volt ez?”kiáltottam a fejemben.

„Jönnek” mondta Seth, „legalább hárman.”

„Elszakadtak?”

Seth mögött futottam egy vonalban, olyan tempóban, hogy Leah követhessen. Láttam, hogy feszül meg tüdejében a levegőben, ahogy hihetetlen sebességet diktál magának. Az erdő összecsúszott mellette. Eddig nem volt jele támadásnak.

„Seth ne akard kicselezni őket. Várd meg a formalitást.”

„Lassúak. Fúj – bezárultak, képtelenség hallani őket. Azt hiszem...”

„Mit?”

„Úgy hiszem megálltak.”

„Várnak a falka többi tagjára?”

„Csend. Érzitek?”

Megérintettem gondolatát. Bizonytalanság úszott a levegőben.

„Valaki összeáll?”

„Úgy tűnik” értet egyet Seth.

Leah a Seth melletti kis szabad helyre állt, karmaival gereblyézve a földet, akár egy versenyautó a futam előtt.

„Menj vissza, tesó.”

„Jönnek,” mondta Seth idegesen. „Lassan. Sétálva.”

„Arra felé.” mondtam nekik. Úgy akartam repülni, mint Leah. Borzalmas volt így elszeparálva Seth-től és Leah-tól, a lehetséges összehozott minket még jobban. Hiba. Velük kellene lennem, közöttük, bármi jött is.

„Fejben van a játék, Leah.”

„négy,” állapította meg Seth. A kölyöknek jók a fülei. „3 farka És egy férfi.”

Megpróbáltam tisztán látni, majd gyorsan a találkozási pont felé indultam. Seth felsóhajtott, majd kiegyenesedett, már a vállam mellett. Leah a balomon kisebb lelkesedéssel követte.

„Nos így Seth alatt állok.” mormogta Leah önmagának.

„Jön az első, az első szolga,” gondolta Seth. „Szerintem, te sosem voltál korábban egy Alpha alatt hátommal. Eddig, helyesbít.”

Az alattam levő kistestvérnek nem kell helyesbíteni.”

„Sshh!” válaszoltam. „Ne foglalkozz vele, hogy hogy ki ki alatt van. Fogd be és kezd el.”

Néhány perccel később feltűntek, sétálva, ahogy Seth gondolta. Jared volt legegő, emberi alakjában, feltartott kezekkel. Paul és Quil, valamint Collin egy vonalban mögötte. Semmi támadásra utaló jel nem volt rajtuk. Óvatosan, felemelt fülekkel jöttek Jared mögött. De... nem volt tiszta, hogy Sam miért küldte volna Collint Embry helyett. Én nem ezt tettem volna, ha nekem kellett volna tárgyalókat küldenem egy ellenséges területre. Sosem küldtem volna egy gyereket. A legjobb harcosokat küldtem volna.

„Szórakozás?” gondolta Leah.

„Sam, Embry és Brady egyedül vannak? Ez tűnik jónak. Szeretnéd, hogy leellenőrizzem? Elfuthatok a vonalig és vissza mindössze két perc alatt.”

„Figyelmeztetnem kellene a Culleneket?” csodálkozott Seth

„Mi van ha a lényeg, hogy megosszanak minket?” kérdeztem. „A Cullenek tudják, hogy történik valami, készen állnak.”

„Sam nem lehet ilyen hülye...” Suttogta hangjában félelemmel Leah, kutakodott elméjében. Elképzelte, ahogy Sem megtámadja a Culleneket a másik kettő kíséretében. „Nem, nem lehet,” biztosítottam. Kicsit betegesnek találtam a képet, amit Leah fejében láttam.

Ez alatt, Jared és a három farkas csak áll és várt. Hátborzongató volt, hogy nem hallottuk a fejükben beszélgetésüket, mintha üres lett volna. Jared megköszöri a torkát, majd hozzám beszélt. „Fehér béke zászló, Jack. Azért jöttünk, hogy beszéljünk.”

„Ez igaz?” kérdezte Seth.
Készítettem érzékemet, de...
„Igen,” értett egyet Leah. „De.”
Nem engedték el magukat.
Jared rosszalotta. „Talán könnyebb lenne beszélni, ha hallanálak.”
Lebámultam rá. Nem akartam vissza alakulni, amíg nem éreztem úgy, hogy megtehetem. Amíg nem érzem. „Miért Collin?” Ez volt a legaggasztóbb rész számomra.
„Rendben. Megígérem, hogy akkor csak én fogok beszélni,” mondta Jared. „Jake azt szeretnénk, ha visszajönnél.”
Quil egy halványan felsírt mögötte. Alátámasztva az állítást.
„Elszakadtál a családotól. Nem szükséges, hogy ezt az utat válaszd.”
Nem teljesen éreztem ellenkezést ezzel, de ez nehezebb volt ennél. Volt pár nézetbeli különbség ebben a pillanatban Seth és köztem.
„Tudjuk, hogy mit érzel... erősen, a Culleneket érintő témában. Tudjuk, hogy ez a probléma. De ez akkor is túl reagálás.”
Seth vicsorgott. „Túlreagálás?” És letámadni őket figyelmeztetés nélkül nem az?”
„Seth muszáj ilyen póker arcot vágnod? Higgadj le.”
„Bocsánat.”
Jared szeme köztem és Seth között járkált. „Sem akarata, hogy oldjuk meg békésen, Jacob. Visszahív, hogy megbeszéljük az Öregekkel. Rájött, hogy nem olyan égető a támadás, és nem ez a legjobb választás.”
Lefordítva : Már lecsúsztak a meglepetés erejéről.” Gondolta Leah.
Hátborzongató volt, ahogy gondolataink egyesültek. A farka, már Sem farkája volt, akik már „ŐK” voltak a számunkra. Valami kívül van és más. Hátborzongatóak voltak Leah gondolatai ebben – hogy őt a mi felünkön tudhattuk.
„Billy és Sue egyetért veled, Jacob, várhatunk Bellára...el legyen különítve a problémától. Az ő megölése számunkra sem kényelmes megoldás.”

Nem tudtam visszatartani egy apró morgást.
Szóval kényelmetlenül érinti őket a gyilkosság, Hú.
Jared ismét felemelte kezeit. „Nyugo Jake. Tudod, hogy értettem. A lényeg, hogy megvárjuk mi lesz a történet vége. Mert talán később problémát okozhat...ez a dolog.”
„Ha.” gondolta Leah. „Micsoda teher.”
„Nem veszed be?”
„Tudtam, hogy mit gondolkodnak, Jake. Ugyanazt, amit Sam. Fogadtak, hogy Bella ügyis haldoklik. És akkor te ügyis megőrülsz...
„Akkor majd magam ellen vezetek támadást.” A füleim fejemre lapultak. Leah találgatása érzékenyen pontom volt. És nagyon is elképzelhető. Amikor...ez a valami megöli Bellát, nagyon nehéz lesz észbentartani, hogy mit érzek Charlisle családja iránt ebben a pillanatban. Akkor nem lesznek mások, mint mocskos vérszívók – számomra ismét.
„Én emlékeztetlek majd,” suttogta Seth.
„Tudom, hogy megteszed kölyök. A kérdés csak az, hogy én hallgatni doogok-e rád.”
„Jake?” kérdezte Jared.
Rosszkedvűen sóhajtottam.
„Leah tegyél egy kört,- csak a biztonság kedvéért. Elmegyek, hogy beszéljek vele, és biztos akarok lenni, hogy semmi nem fog történni, amíg távol vagyok.”
„Állítsd le magad Jacob. Eddig a legnagyobb erőlködés az volt, hogy nem is olyan régen meztelenül láttalak – többé ne tedd, most ne aggódj.

Nem próbálom meg védeni szemed ártatlanságát, a hátsónkat igyekszem óvni. Menj innen.

Leah prüszkölt egyet, majd a fák közé vetette magát. Hallottam, ahogy körmei belevájnak a földbe, ahogy egyre gyorsabban futott. A meztelenség egy terhes, de elkerülhetetlen oldala volt a farka életének. Nem is gondolkodtunk ezen, amíg Leah nem jött közénk. Aztán kínos lett, Leah zavarba jött – általában több időbe tellett neki átváltozni, mert gondosan ügyelt ruháira. Mindannyian elkaptuk a tekintetét. Nem mintha aggódott volna a látvány miatt, inkább azért aggódott, hogy később rajtakap valakit a gondolon.

Jared és a többiek egyhelyben álltak, ahol Leah izgatottan eltűnt.

„Hova megy?” kérdezte Jared.

Figyelmen kívül hagytam őt, behunyva szemeimet összekötni magunkat ismét. Éreztem ahogy a szél hasít testem mellett, enyhén terelve. Felemeltem magamat a hátsó lábaimra, elkapva a pillanatot, mintha átúsznék az emberi alakomba.

„Oh,” mondta Jared. „Hé, Jake.”

„Hello, Jared.”

„Kösz, hogy beszélsz velem.”

„Igen.”

„Szeretnék, ha visszajönnél barátom.”

Quil megint vonyított.

„Nem tudom, hogy ez mennyire lehet könnyű, Jared.”

„Gyere haza,” mondta és lépett egyet. „Megoldjuk ezt. Nem tartozol ide. Kérd Sethet és Leah-t, hogy ők is jöjjenek haza.”

Nevettem. „Helyes. Mintha már nem kértem volna meg őket óránként erre.”

Seth prüszkölt mögöttem.

Jared óvatosan figyelt, „Nos, akkor most, már?”

Erre gondoltam percekkel ezelőtt, mialatt várt.

„Nem tudom. De nem hiszem, hogy a dolgok olyan egyszerűen visszazökkenének a normális kerékvágásba, Jared. Nem tudom, hogy működhet-e – nem érzem, hogy így lenne nme hiszem, hogy ez hangulatnyi ellenszegülés az Alpha hím akarával szemben, ez valahogy tartós.”

„Még hozzánk tartozol.”

Felvontam a szemöldökömet. „Két Alpha nem fér meg egyazon helyen, Jared. Emlékezz, hogy zárult tegnap éjjel? Az ösztön túlságosan versengő.”

„Nos, mindent eldobnál ezért a parazitáért, elveszítenéd az életedet? Hangja követelő volt.” Itt nem találhatsz otthonra. Már levetted a ruháidat,” mutatott rá. „Most már örökre farkas akarsz maradni? Jól tudod, hogy Leah nem szeret ilyen alakban enni.”

„Leah bármit tehet, amit csak szeretne, amikor megéhezik. A saját döntése alapján van itt. Én nem mondom meg senkinek, hogy mit csináljon.”

Jared sóhajtott. „Sam nagyon sajnálja amit veled tett.”

Hallgattam. „Nem vagyok dühös senkire.”

„De?”

„De, nem jövök vissza, most nem. Most maradunk és megvárjuk, hogy mi fog történni. És vigyázni fogunk a Cullenekre, amíg szükség lesz rá. Mivel, annak ellenére, amit gondolsz, ez nem csak Belláról szól. Mi vagyunk a védők, azokkal szemben, akit ez a dolog érint. És ez bevonja a Culleneket is.” Nem utolsó sorban számukat tekintve.

Seth lágyan egyetértett.

Jared megrázkódott” akkor azt hiszem, hogy nincs mint mondjak neked.”

„Most nincs. Majd meglátjuk, hogy alakul.”

Jared Seth felé fordult, rá koncentrálva most, elzárkózva tőlem.

„Sue kért, hogy mondjam el neked – nem, hogy könyörögjek – hogy gyere haza. Megszakadt a szíve, Seth. Teljesen egyedül. Nem tudom, hogyan tudod te és Leah ezt tenni vele. Erre az útra kényszeríteni, amikor apád nem is olyan régen halt meg- „
Seth felnyögött.

„Fogd vissza magad, Jared,” figyelmeztettem.

„Csak hagyd, hogy megtudja, mi a helyzet.”

Felhorkantam. „Igaz.” Sue erőszakosabb volt, mint bárki Erőszakosabb, mint az apám. Erőszakosabb, mint én. Elég erőszakos ahhoz, hogy a gyerekei érzelmeivel zsaroljon, ha ez volt ami hazavitte őket. De nem volt igazságos Sethet ilyen helyzetbe hoznia.” Sue mióta tudja ezt? És ez idő alatt egyfolytában Billyvel, az öreg Quillel és Sammel töltötte? Igen, biztos vagyok, hogy nagyon elhagyatottan, magányosan érzi magát. Természetesen szabadon elmehetsz, ha akarsz Seth. Jól tudod.”

Seth szípigott.

Majd egy perccel később, a füleit észak felé kapta. Leah megfordult. Atyám, milyen gyors volt. 2 km-er, és Leah annyi idő alatt megfordult, mintha csak már méter lett volna. Megérkezett, közvetlenül Seth mellé. Orrát a levegőbe emelte, nagyon határozottan kerülve tekintetével. Becsültem ezt.

„Leah?” kérdezte Jared.

Találkozott a tekintetük, és Leah kivillantotta fogait. Jared nem lepődött meg. „Leah, jól tudod, hogy nem kellene itt lenned.”

Rávicorgott. Küldtem felé egy óvatos pillantást, de nem vette észre. Seth nyafogott és megbökte őt.

„Sajnálom,” mondta Jared. „Kitalálhattam volna. De téged semmi nem fűz a vérszívókhoz.”

Leah nagyon akaratosan nézett testvéreire, majd rám.

„Nos azt akarod, hogy Seth szem előtt legyen, megértem,” mondta Jared. Szemei megérintették az arcomat, majd visszanezített Leahra. Mindketten meglepődünk az utolsó pillantáson – mintha csak én lennék. „De Jake nem fogja hagyni, hogy bármi is történjen veled, és ő nem fél itt lenni.” Jared elhúzta száját. „Bárhogy is, kérlek Leah. Vissza akarunk kapni. Sam akar téged visszakapni.”

Leah farka megremegett.

„Sam kérte, hogy könyörögjek. Szó szerint azt mondta, hogy boruljak térdre, ha az kell. Otthon akar tudni, Lee-lee, ahova tartozol.”

Láttam, hogy hátrál Leah, ahogy Jared kimondta a Sam általhasznált régi becenevet. És akkor, amikor kimondta az utolsó három szót, körmeivel a földet gereblyézve, vad csaholásba kezdett, ínyét felhúzza. Nem hallhattam a fejébe, hogy hallhattam volna ahogy szitkozódik, de biztosra vettem, hogy teszi. Hallhattad a szavakat, amiket használni szokott.

Vártam, míg befejezi. „Leah oda tartozik, ahova szeretne.”

Leah morgott, de, amikor Jaredre meredt, azt hiszem ez egy egyesség volt.

„Nézd Jared, mi mind egy család vagyunk, rendben? A viszály végén megint azok lehetünk, de addig talán jobb lenne a saját területeden maradni. Csak, hogy elkerüljük a félreértéseket. Senki nem akar egy családi viszályt, igaz? Sam sem szeretné, vagy igen? „
„Persze, hogy nem,” vágott vissza Jared, „A mi oldalunkon maradunk. De hol van a te oldalad, Jacob? A vámpíroknál?”

„Nem, Jared. Jelenleg hajléktalan vagyok. De ne aggódj – ez nem lesz így örökre.”

Levegőt vettem. „Már nincs olyan sok idő... hátra. Rendben? akkor a Cellenek valószínűleg elmennek, és Seth és Leah haza megy.”

Leah és Seth összenéztek, majd teljes összhangban felém fordították az orrukat.

„És mi lesz veled Jake?”

„Visszamegyek az erdőbe,gondolom. Nem tudok La Push környékén maradni. Két Alpha túl sok egy területen belül. Azt hiszem nincs más lehetőség.”

„Mi van ha mi beszélni akarunk?”kérdezte Jared.

„Persze-de figyeld a határt,rendben? El fogunk jönni hozzád. És Samnek nem kell ennyieteket küldeni. Nem akarunk harcolni.”

Jared haragos volt,de hallgatott. Nem tetszett neki,hogy megmondom,hogy mit kellene tennie Samnek.”Nézz körbe, JAke. Vagy ne.”mondta félig keményebben.

„Várj,Jared. Embry jólvan?”

Meglepettség suhant át az arcán. „Embry? Persze,jól van. Miért?”

„Csak csodálkozom, hogy Sam miért Collint küldte.”

Néztem a reakcióját, izgatottan,hogy valami történt. Láttam egy ismerős villanást a szemében, de nem az volt,amire számítottam.

„Ez többé már nem igazán a te dolgod, Jake.”

„Nem hiszem. Csak kíváncsiság.”

Láttam,ahogy balszeme sarka rángatózik,de nem ismertem ezt a nézését. A tárgyra tért.

„Be fogok számolni rólad Samnak... a tanácsaidról. Viszlát, Jacob.”

Felsőhajtottam.”Igen, viszlát Jared. Hé,mond el apámnak,hogy jól vagyok,megteszed?

És,hogy sajnálom,valamint hogy szeretem.”

„Átadom.”

„Köszönöm.”

„Gyertek fiúk,”mondta Jared. Elment mellőlünk, nem gondolva semmire,mivel LEah itt volt. Paul és Collin mellette álltak, de Quil hezitált. Lágyan csaholt,és egy lépést felé léptem.

„Igen,nekem is hiányzol,testvér.”

Quil felém lépett, szomorúan lehorgasztva fejét.

„Rendben lesz.”

Vonyított.

„Mond meg Embrynek, hogy mind a kettőtök hiányzik.”

Hallgatott,majd majd orrát homlokomhoz nyomta. Leah prüszkölt. Quil felnézett,de nem rá, hanem vállalai felett a többiek irányába,ők már eltűntek.

„Igen,menj haza.”mondtam neki.

Quil ugatott,majd a többiek után eredt. Fogadni mertem volna,hogy Jared nem épp megértően várakozik. Amilyen gyorsan eltűntek, testemben szétáradt a hő,és ismét négy lábon álltam. „Azt hittem kidobod őket,”Vihogott Leah.

Nem vettem tudomásul.

„Jó ez így?”kérdeztem tőlük. Aggódtam beszélni velük erről, amikor nem hallhattam a gondolataikat. Nem akartam feltételezni bármit. Nem lennék szívesen Jared helyében most. Mondtam valamit,amit nem kellett volna? Nem mondtam el valamit,amit pedig el kellett volna?”

„Nagy voltál,Jake!”bátorított Seth.

„Megüthetted volna Jaredet,” gondolta Leah / nem kéne gondolni rá.

„Azt hiszem,tudjuk,miért nem volt itt Embry”mondta Seth.

„Nem értem,miért nem.”

„JAke,láttad Quil? Nagyon erőlködött. Akkor gondold csak meg, hogy mi lenne Embryvel, akinek még olyan indoka sincs,mint Quilnek,Claire.Quil számára nincs más lehetőség, mint követni a falkát és La Pushnál sétálni. Talán Sem nem akart lehetőséget adni Embrynek, hogy elhagyja a határt. Nem szeretné,ha a falkánk nagyobb lenne a jelenleginél.”

„Tényleg? Így látod?Én arra gondolta,talán bántana néhány Cullent.”

„De hisz ő a legjobb barátod, Jake. Emry és Quil bármikor készek mögéd állni egy harcban.”

„Nos, örülök, hogy Sam otthon tartotta. Ez a falka már így elég nagy. Seth arra gondoltál, hogy a fél szemünket rajta kellene tartani a dolgokat, miért? Leah-nak és nekem is szükségem van az ütközetre. Ez emelte a szintet, de ki tudhatta? Talán csak játék volt.”

Nem voltam mindig ilyen gyanakvó, de emlékeztem a Sam iránti elkötelezettség érzetére. Csak egy irányba nézve, mindent lerombolva, amit ő veszélyesnek tart. Kihasználta volna ezt az előnyét, hogy tud nekünk hazudni?

„Nincs probléma!” Seth nagyon is égett a vágytól, hogy megtehesse, amit tud. „Szeretnéd, hogy beszámoljak a Culleneknek? Ők talán még mindig feszültek.” „Majd én. Egyébként is ellenőriznem kell a dolgokat.”

Elkaptam a fejemben lévő képeket.

Seth meglepődve nyöszörgött. „Pfúj.”

Leah úgy rázta a fejét előre –hátra, mintha ki akarná rázni fejéből a képet. Ez a legundorítóbb, leggroteszabb dolog, amit eddig láttam. Ha most lenne valami a gyomromban, biztos feljönne.”

„Ők vámpírok,” magyaráztam, Seth egy perc múlva követett, kompenzálva Leah reakcióját. Ez egy képesség, és ha ez segít Bellának, akkor az egy jó dolog, igaz?”

Leah és én is rámeredtünk.

„Tessék?”

„Anya leejtette jó párszor, amikor gyerek volt.” mondta Leah. „nyilvánvalóan fejre.”

„Az ágy rácsot is mindig megrágta.”

„Leah festesz?”

Ez Seth gondolatának tünt.

Seth viccesen prüszkölt. „Miért nem tudod egyszerűen befogni és aludni?”

14. fejezet

Tudod, hogy rosszul állnak a dolgok, ha bűnösnek érzed magad, mert durva szemét voltál a vámpírokkal

Mikor visszajöttem a házba, senki sem várt odakint a beszámolómról. Talán még mindig érvényben van a riadókészültség?

„Minden rendben”- gondoltam fáradtan.

A szemeim (azonban) egy kis változást véltek felfedezni a mostani meghitt jelenetben. A bejárat legalsó lépcsőfokán egy halom világos színű ruha volt. Közelebb léptem, hogy megnézzem.

Lélegzetemet visszafojtva böktém meg orrommal a halmot, mivel az annyira vámpírszagú

volt, hogy azt ember nem is hinné/gondolná.
Valaki ruhákat rakott ki. Hmm. Edward bizonyára megértette, hogy miért voltam olyan bosszús, amikor kirohantam az ajtón. Nos. Ez...kedves volt. És furcsa.
Óvatosan fogaim közé vettem a ruhát – pfuj – és visszavitettem a fák közé.
Csupán azért, ha ez a rakás női ruha a szőke pszichopata vicce volt. Fogadni mernék, hogy nagyon szívesen megnézné az emberi arcomon azt az arckifejezést, amint ott állok csupaszon, egy nyári ruhácskát a magasba tartva.
A fák árnyékában ledobtam a bűzlő ruhakupacot és visszaváltoztam emberré. Kiráztam a ruhákat és nekicsapdostam őket egy fának, hogy a szag kimenjen belőlük. Ezek már abszolút biztos, hogy férfiruhák voltak – sötét nadrág és egy fehér Button-Down ing. Egyik sem volt elég hosszú, de úgy nézett ki, mintha beleférnék. Bizonyára Emmett ruhái. Felgyűrtem az ing ujját, de a nadrággal nem volt mit tenni. Na igen, ez van.
Be kellett vallanom, hogy sokkal jobban éreztem magam a ruhákban, annak ellenére, hogy bűzlöttek, és nem igazán illettek rám. Nehéz volt, hogy nem voltam képes gyorsan hazamenni, hogy elhozzak egy pár régi melegítőnadrágot, ha szükségem lenne rá.
Megint ez a dolog az otthontalansággal – nincs egy olyan hely, ahova visszatérhetne az ember. Sam tulajdonok, amik most nem különösebben érdekeltek, de nemsokára biztos felidegesítenének.
Kimerült voltam, és lassan mentem oda csinos, új, használt ruhámban a Cullenek ajtóküszöbéhez, de haboztam, amint az ajtóhoz értem. Be kéne kopognom? Hülyeség, ha már így is, úgy is tudják, hogy itt vagyok. Csodálkoztam, hogy ezt miért nem ismerte be senki sem– senki sem mondta, hogy bemenjek vagy eltűnjek-e. Megvontam a vállam és beengedtem magam.
(Még) Több változás. A szoba megint normál állapotában volt – majdnem – az utolsó húsz percben. A nagy lapos képernyőjű (LCD?) tévé be volt kapcsolva, alacsony hangerőn ment egy „csajfilm”, amit úgy tűnt, senki sem nézett. Carlisle és Esme a hátsó ablakoknál álltak, melyek a folyóra nyíltak. Alice, Jasper és Emmett látótávolságon kívül voltak, de mégis hallottam őket fenn motyogni. Bella ugyanúgy, mint tegnap a heverőn feküdt, (csak) egyetlen egy (vékony) csővel, ami még mindig belé volt rögzítve és egy IV-vel, ami a szófa mögött lógott. Olyan volt, mint egy Burrito, akit bebugyoláltak egy pár takaróba, így legalább előzőleg meghallottak. Rosalie keresztbe tett lábakkal ült a földön, Bella fejénél. Edward a heverő másik végén ült, Bella lábával az ölében. Felnézett, amikor beléptem (a szobába) és rám mosolygott – mely csak szájszegletének egy kis megrándítása volt – mintha valami elégedetté tette volna.

Bella nem hallott engem. Csak felnézett, amikor Edward rám mosolygott, és utána ő is mosolygott. Kellő energiával ragyogott fel az arca. Nem tudtam visszaemlékezni az utolsó (olyan) alkalomra, amikor ilyen izgatott volt, hogy lásson engem.

Mi volt vele? Az ördögbe is, (hisz) házas volt. Egyben boldog házas is – az nem volt kérdés,

hogy a józan ész határán túl szerelmes volt a vámpírjába. És ezen felül még előrehaladottan terhes is volt.

Szóval miért kellett olyan átkozottul örülnie, hogy láthat engem? Mintha azzal, hogy beléptem az ajtón, megmentettem volna az egész átkozott napját.

Ha ez őt nem csak érdekelné... vagy jobban, mint most – ha neki nem csak magáért kellenék.

Így sokkal egyszerűbb lenne távol maradni.

Edward úgy tűnt, hogy egyetértett a gondolataimmal, - az utóbbi időben olyan gyakran voltunk egy hullámhosszon, hogy az már örültség volt. Rosszalló tekintettel figyelte Bella arcát,

amint ő ragyogó szemekkel nézett engem

„Csak beszélni akartak.” – dörmögtem, a hangom kimerültségtől volt nehézkes. „Nincs támadás kilátásban.”

„Igen.” – mondta Edward. „A nagy részét hallottam.”

Ez egy kicsit felébresztett. Jó hárommérföldnyire voltunk távol. „Hogyan?”

„Ez gyakorlottság és koncentráció dolga, hogy tisztábban hallak – ez gyakorlottság és koncentráció kérdése.

Ezen kívül könnyebben megtalálhatóak a gondolataid, ha ember vagy. Tehát a legtöbb dolgot, ami kinn történt, hallottam.”

„Oh.” Ez egy kicsit zavart, de nem volt alapja, ezért elintéztem egy vállrándítással. „Jó. Amúgy is utálok magam ismételni.”

„Mondanám neked, hogy menj aludni egy keveset” – mondta Bella „De úgy vélem, hogy körülbelül hat másodpercen belül össze fogsz esni a padlón, tehát nem lenne értelme.”

Elképesztő volt, hogy mennyivel jobbnak hallatszott (a hangja) és mennyivel erősebbnek tűnt. Friss vérszagot éreztem, továbbá pedig láttam, amint a

csészét a kezében tartotta. Mennyi vérre lenne szüksége, hogy

továbbcsinálja? Elkezdené valamikor megfuttatni a szomszédokat? Elhaladtam az ajtó előtt,

és számoltam neki a másodperceket, miközben sétáltam. „Egy Mississippi... két Mississippi...”

„Hol van az árvíz, blöki? – morogta Rosalie.

„Tudod, hogy fojtanak vízbe egy szőkét, Rosalie?” – kérdeztem anélkül, hogy megálltam volna vagy megfordultam volna, hogy lássam

őt. „Ragassz egy tükröt egy pocsolya fenekére.”

Hallottam Edward kuncogását, amikor becsuktam az ajtót.

Hangulata Bella egészségétől függően javulni látszott.

„Ezt már hallottam.”- kiáltotta Rosalie utánam.

Azzal az egyedüli céllal vonszoltam le magam a lépcsőkön, hogy

elég messze ráncigáljam el magam a fák közé, ahol már újra tiszta a levegő. Úgy

terveztem, hogy a ruhákat inkább megfelelő távolságra eldobom a háztól, minthogy oda legyen kötve a lábamhoz, tehát így nem kellett szagolnom a bűzt.

Mikor az új ing gombjaival ügyetlenkedtem, véletlenül elgondolkoztam azon, hogy gombok

sose lesznek divatban vérfarkasok részére.

Hangokat hallottam, mialatt keresztül feküdtem a pázsiton.

„Hova méysz?” – kérdezte Bella.

„Elfelejtettem mondani neki valamit.”

„Hagyd aludni Jacobot – ez még várhat.”

Igen, hagyd Jacobot aludni.

„Csak egy percig fog tartani.”

Lassan megfordultam. Edward már az ajtó előtt állt. Arckifejezésével bocsánatot kért, amikor

közeledett felém.

„Jeszusom, most meg mi van?”

„Sajnálom” – mondta, és utána hezitált/tétovázott/habozott, mintha nem tudná, hogy hogyan fejezze ki a gondolatait.

Mit gondolsz, gondolatolvasó?

„Mikor az előbb Sam parancsvégrehajtóival beszélél?”- morogta „Mindent elmeséltem Carlislenak, Esmének és a többieknek. Aggódtak.”

„Nem hagyjuk cserben a védelmezőinket. Neked nem kell Samben annyira hinned, mint nekünk. Ennek ellenére azonban nyitva tartjuk a szemünket.”

„Nem, nem, Jacob. Nem emiatt. Bízunk a döntéseidben. Esme inkább azért aggódott, hogy

milyen megpróbáltatásokban lesz része a csapatotoknak. Megkért, hogy erről személyesen

beszéljek veled.”

Ez meglepett. „Megpróbáltatásokban?”

„A hontalan részének, pontosabban mondva. Nagyon feldúlt, hogy ti mindannyian olyan...megfosztottak vagytok.”

Felhorkantam. A vámpír tyúkanyó –különös.

„Erősek vagyunk. Mondd meg neki, hogy nem kell aggódnia.

„Meg akar tenni mindent, amit csak tud. Jól gondolom, hogy Leah jobban szeret nem farkasként enni?”

„Na és?” – követeltem.

„Nos, van itt normális emberi étel, Jacob. Azért, hogy megőrizzük a látszatot na és persze természetesen Bellának. Leah mindent beszerezhet, amit csak akar. Ti mindannyian

megtehetitek ezt.”

„Továbbadom”

„Leah utál minket.”

„És?”

„Ha nem gond neked, akkor próbáld meg úgy elmondani neki, hogy közben figyelembe vegye.”

„Megteszek mindent, amit csak tudok.”

„És itt (ez) a dolog a ruhákkal.”

Ránéztem a ruhákra, amelyeket viseltem.

„Oh, igen. Köszönöm!”

Valószínűleg nem illene megemlítenem, hogy mennyire büzlenek.

Mosolygott egy kicsit.

„Nos, képesek vagyunk minden igénnyel továbbsegíteni titeket. Alice csak ritkán engedi meg

nekünk, hogy ugyanazt kétszer felvegyük. Kötegekben vannak vadonatúj ruháink, amelyeket

viszonzásként tovább tudunk adni, és még azt is el tudom képzelni, hogy Leahnak majdnem

ugyanaz a mérete, mint Esmének.”

„Nem vagyok biztos benne, hogy mit gondol a vérszívókról levetett ruhákról. Ő nem olyan

gyakorlott, mint én.”

„Biztos vagyok benne, hogy a lehető legjobb fényben tudod feltüntetni az ajánlatot. Ugyanúgy, mint bármely más fizikai tárgyat, amelyre szükségetek lehet, vagy szállítóeszközt, vagy minden mást egyáltalán. És tusolni is ugyanúgy tudtok, mivel tisztában vagyok vele, hogy jobban szerettek kint aludni. Kérlek... ne tekintsetek magatokra úgy, mintha nem lenne otthonotok.”

Az utolsó mondatot lágyan mondta – ezúttal meg sem próbált csendesnek lenni, hanem ez egyfajta valódi meghatottság volt.

Egy másodpercig bámultam rá és álmosan pislogtam.

„Ez nagyon, ahm, kedves tőletek. Mondd meg Esmének, hogy, ahm, nagyra méltányoljuk a gondolatot. De a kerítés néhány helyen keresztezi a folyót, tehát így elég tiszták maradunk, köszönjük.”

„De ha ennek ellenére mégis továbbadnád az ajánlatot.”

„Persze, persze”

„Köszönöm.”

Elfordultam tőle, csak azért, hogy újra állva maradjak, amikor egy hangos és fájdalmas ordítást hallottam (kijönni) a házból. Mikor visszanéztem, már el is tűnt.

Mi van most?

Így hát csoszogva követtem őt, mint egy zombi. Valószínűleg ugyanannyi agysejtet is használhattam. Nem úgy nézett ki, mintha lenne választásom. Valami elveszett.

Utánanéznék, hogy mi volt az. Nem adna semmit se, amit tenni tudnék.

Ez úgy tűnt, hogy elkerülhetetlen.

Megint beengedtem magam. Bella zihált, teste közepén meggörnyedve. Rosalie tartotta őt,

mialatt Edward, Carlisle és Esme mindannyian tétováztak. Egy nyugtalan mozdulat tűnt fel nekem; Alice állt fent a lépcsőn, miközben lebámult a szobába, kezeit a

halántékára

nyomva. Ez különös volt – mintha gátolva lett volna számára a belépés.

„Adj egy másodpercet, Carlisle”- zihált Bella.

„Bella” – mondta aggódva az orvos – „hallottam valamit eltörni. Meg kell néznom.”

„Biztos vagyok benne” – lihegte – „hogy ez egy borda volt. Au. Igen. Pont itt.” – a bal oldalára mutatott és odafigyelt, hogy ne érjen hozzá.

Most tört el a csontja.

„Meg kell röntgeneznem. Ez akár egy szilánkot is eredményezhet. Ugyanis nem szeretnénk,

hogya átszúrna valamit.

Bella mély lélegzetet vett. „Oké”

Rosalie óvatosan felemelte. Úgy tűnt, mintha Edward ezt kifogásolná, de Rosalie a fogait mutatta és morgott „Már megvan.”

Tehát Bella most erősebb, de a lény is az volt. Az ember nem hagyhatta éhezni az egyiket, anélkül, hogy a másik is éhezne, és a gyógyulással is ugyanez volt a helyzet.

Nincs

esély a győzelemre.

A szőke gyorsan felvitte Bellát a nagy lépcsőkön/lépcsősoron, mögötte közvetlenül Carlisleval és Edwarddal, de egyikük se vette észre, hogy némán álltam a bejáratnál. Tehát most már volt egy vérbankjuk és egy röntgengépük is? Úgy vélem az orvos hazahozta magával a munkáját.

Túl fáradt voltam ahhoz, hogy kövessem őket, túl fáradt már ahhoz is, hogy mozogjak. Nekitámaszkodtam a falnak és lecsúsztam a padlóra. Az ajtó még mindig nyitva volt, és hálásan irányítottam a tiszta szellő felé az orromat. Mancsaimra hajtottam a fejem és füleltem.

Hallottam fentről a röntgengép zúgását. Vagy talán csak egyszerűen feltételeztem, hogy az volt. És utána pedig a legkönnyedebb lépéseket lefelé a lépcsőn. Nem néztem meg, hogy vajon melyik vámpír lehetett az.

„Nem kérsz egy párnát?” – kérdezte Alice.

„Nem.” – motyogtam. Mi volt ez a rámenős vendéglátás?

Ez megijesztett.

„Hát ez nem néz ki valami kényelmesen.” – jegyezte meg.

„Hát tényleg nem az.”

„Akkor meg hogyhogy nem mozdulsz meg?”

„Egyszerűen fáradt vagyok. Hogyhogy nem vagy fenn a többiekkel?” – kontráztam.

„Fáj a fejem.” – válaszolta.

Felé fordítottam a fejem, hogy lássam.

Alice egy kis filigrán teremtmény volt. Körülbelül olyan magas, mint az egyik karom. Most még kisebbnek tűnt, mintha valahogy összehúzta volna magát. Kis arca teljesen elgyötört volt.

„A vámpíroknak fájhat a fejük?”

„A normálisoknak nem.”

Prüszköltem. A normális vámpíroknak.

„Ez meg hogy lehetséges, hogy már nem vagy ott Bellával?” – kérdeztem szeméremre vetve a kérdést. Ez előzőleg azonban nem tűnt fel, mivel a fejem más dolgokkal volt tele, de ez különös volt, hogy Alice, mióta itt voltam, sose volt Bellánál. Rosalie talán nem lenne Bellánál, ha Alice már ott lenne vele. „Pedig úgy gondoltam, hogy ti ketten legjobb barátok vagytok.” Összefontam két ujjamat.

„Ahogy az imént már mondtam” – Pár méterre tőlem összekuporodott a padlón és vékony karjait vékony térdei köré fonta – „Fejfájás.”

„Bella fejfájást okoz neked?”

„Igen.”

Homlokomat ráncoltam. Bizonyára túl fáradt voltam a rejtvényekhez.

Visszafordítottam a

fejem a friss levegő irányába és becsuktam a szemeimet.

„Valójában nem is Bella” – javította ki magát – „Hanem a... magzat”

Ah, még valaki, aki ugyanúgy érzett, mint én. Ezt meglehetősen könnyű volt felismerni. Ő is ugyanolyan vonakodva mondta ki ezt a szót, mint Edward.

„Nem látom” – mondta nekem, annak ellenére, hogy saját magával is beszélhetett volna. Amennyire tudta, már elaludtam. „Nem látok róla semmit sem.

Ugyanúgy, mint nálad.”

Összerándultam és csikorgattam a fogaimat. Nem akartam, hogy összehasonlítsanak azzal a teremtménnyel.

„Bella útban van. Ő veszi körül, tehát így számomra el van... mosódva. Olyan, mint egy rossz

vétel a tévénél – mintha a szemeid megpróbálnának a képernyőn lévő elmosódott emberre

koncentrálni. (Ez az egész) Megöli a fejemet, azért hogy lássam. És így is csak nem több mint pár percet láthatok előre. A... magzat nagy szerepet játszik Bella életében. Amikor eldöntötte... amikor tudta, hogy szeretné a magzatot, eltűnt a látókörömből. Ez halálra rémisztett.”

Alice egy másodpercig nyugodt volt, aztán hozzáfűzte, „Be kell vallanom, hogy ez nagy könnyebbség, hogy a közelben vagy – eltekintve a nedves kutyaszagtól. Minden eltűnik (amikor a közelemben vagy). Olyan, mintha be lennének csukva a szemeim. Ez gyengíti a fejfájásomat.”

„Örülök, hogy segíthetek, ma’am” – motyogtam.

„Azon tűnődöm, hogy mi bennetek a közös... miért van ez veled is.”

Egy hirtelen forróság lángolt fel a csontjaim közepén. Ökölbe szorítottam a kezemet, hogy visszatartsam a remegésemet.

„Semmi közös nincs bennem az élősködővel.” – mondtam a fogaim közül.

„Nos, valaminek lennie kell.”

Nem válaszoltam. A forróság rendületlenül izzott. Hulla fáradt voltam már ahhoz is, hogy mérges legyek.

„Ugye nem gond, ha leülök melléd?” – kérdezte.

„Nem gondolnám. Így is, úgy is bűzlik.”

„Köszí.” – mondta. „Úgy gondolom, hogy ez a legjobb megoldás, mivel nem tudok bevenni

Aspirint.”

„Nem tudnál egy kicsit csendesebb lenni? Próbálok aludni.”

Nem válaszolt és azonnal elhallgatott. Másodperceken belül elaludtam. Azt álmodtam, hogy

nagyon szomjas voltam. És előttem volt egy nagy pohár víz – egész hideg volt, lehetett látni az oldalán a kicsapódást.

Megmarkoltam a poharat és egy óriásit kortyoltam belőle, csak azért, hogy rájöjjek, hogy ez

nem víz volt, hanem tömény fehérítőszer. Visszatartottam, mindenhova kiköptem, és egy kevés az orromon keresztül távozott. Égett. Az orrom tűzben égett ...

Az orromban lévő fájdalom eléggé felébresztett ahhoz, hogy visszaemlékezek arra, hogy hol

aludtam el. A szag elég erős volt ahhoz képest, ha az ember figyelembe vette, hogy az orrom

nem a házban volt. Pfuj. És zajos volt. lárma volt. Valaki túl hangosan nevetett.

Egy közeli nevetés volt, de nem egyezett a szaggal. Nem tartozott hozzá.

Felnyögtem és kinyitottam a szemeimet. Az égbolt borús volt – nappal volt, de fogalmam se volt, hogy hány óra. Talán naplemente környéke lehetett – meglehetősen sötét volt.

„Itt az ideje” – motyogta a szösz nem messze.

„A láncfűrész utánpótlás egy kicsit már unalmas.”

Megfordultam és felültem. Közben rájöttem, hogy honnan jött a szag. Valaki egy fehér tollpárnát tuszkolt/rakott/csúsztatott a fejem alá. Úgy sejtem, hogy valószínűleg kedves akart lenni. Kivéve akkor, ha ez Rosalie volt.

Amint az arcom kiszabadult a tollak közül, más szagokat kezdtem el érezni. Szalonna és fahéj vámpírszaggal vegyítve.

Hunyorítottam és körülnéztem a szobában.

Nem sok minden változott azon kívül, hogy Bella a kanapé közepén ült és az IV már eltűnt. A

szösz a lábainál ült, feje pedig Bella térdein nyugodott. Mindig libabőrös lettem, ha láttam,

milyen nemtörődöm módon értek hozzá, noha úgy véltem, hogy ez meglehetősen agyhalott volt, mindent figyelembe véve. Edward Bella egyik oldalán volt és tartotta a kezét. Alice is, úgy mint Rosalie a földön ült. Az arca nem volt eltorzult. És

könnyen lehetett látni, hogy miért – talált egy másik fájdalomcsillapító tablettát.

„Hey, Jake magához tért!” – rikácsolta Seth.

Ő ült Bella másik oldalán, karja gondtalanul nyugodott Bella vállán és még volt egy kajával teli tányér is az ölében.

Mi a pokol?

„Miattad jött.” – mondta Edward, mialatt/miközben felálltam. „És Esme itt marasztalta reggelire.”

Seth látta az arckifejezésemet és elkezdett magyarázkodni.

„Igen, Jake – csak ellenőrizni akartam, hogy minden oké-e, mivel nem változtál vissza. Leah aggódott. Mondtam neki, hogy valószínűleg emberként mész aludni, de hisz tudod, hogy milyen. Bárhogyan is, volt nekik mindez az ennivaló, átkozott – odafordult Edwardhoz – „Ember, te tudsz főzni!”

„Kösz” – motyogta Edward.

Mélyet lélegeztem és megpróbáltam szétválasztani a fogaimat. Nem tudtam levenni a szemeimet Seth karjáról.

„Bella fázott.” – mondta halkán Edward.

Igaz is. Úgyse az én dolgom. Bella nem tartozott hozzám.

Seth hallotta Edward megjegyzését, ránézett az rám nézett, és utána hirtelen mindkét kezére szüksége volt az evésben. Elvette a karját Belláról és elkezdett beletemetkezni az evésbe. Átsétáltam (a szobán), hogy pár méterre legyek a kanapétól, és még mindig próbáltam tájékozódni.

„Leah járőrözik?” – kérdeztem Sethet. A hangom még mindig álmosnak hallatszott.

„Igen” – mondta rágás közben. Sethen is új ruhák voltak. Az övéi jobban illettek hozzá, mint

az enyémeik hozzám. „Itt van a közelben. Ne aggódj, vonítani fog, ha valami nincs rendben. Nagyjából éjfél körül cseréltünk. Tizenkét órát járőröztem.” Erre büszke volt, és

meg is hallatszott a hangján.

„Éjfélkor? Egy pillanat – hány óra is van most tulajdonképp(en)?”

„Megközelítőleg napfelkelte környékén járhat az idő.” – nézett ki az ablakon.

Nos, az ördögbe is. A nap hátralévő részét és az egész éjszakát átaludtam – elszalasztottam az alkalmat. „Hülyeség. Sajnálom Seth. Fel kellett volna ébresztened.”

„Nem, ember, neked egy kiadós alvásra volt szükséged. Mióta nem tartottál már szünetet? A

legutóbbi Samért való járőrözésed előtti estén? Úgy negyven órája? Vagy ötven? Nem vagy

gép, Jake. Amúgy sem késtél le semmit.”

Egyáltalán semmit? (Gyorsan) Rápillantottam Bellára. A színe még mindig olyan volt, mint

amilyenre emlékeztem. Sápadt, de rózsaszín árnyalattal. Az ajkai megint rózsaszínűek voltak.

Sőt, még a haja is jobban nézett ki – csillogóbb volt. Bírálón nézett rám és rám vigyorgott.

„Hogy van a bordád?” – kérdeztem.

„Kellemesen és szorosan bepólyálva. Egyáltalán nem érzem.”

Forgattam a szemeimet. Hallottam, amint Edward csikorgatta a fogait és úgy gondoltam, hogy őt is ugyanúgy idegesítette Bella ez-egyáltalán-nem-olyan-rossz felfogása, mint engem. „Mi van reggelire?” – kérdeztem egy kissé gúnyosan. „0 negatív vagy AB pozitív?” Bella erre kinyújtotta rám a nyelvét. Megint egészen önmaga volt. „Omlett” – mondta, de a szemeivel lefelé nézett és megpillantottam Edward és az ő lába között beékelődve vérrel teli poharát. „Menj, és hozz magadnak reggelit, Jake!” – mondta Seth. „Van egy csomó a konyhában. Bizonyára farkas éhes vagy.” Megvizsgáltam az ételt az ölében. Olyan volt, mint egy félsajtnyi omlett és az utolsó szelet frizbee nagyságú fahéjas csiga. Korgott a gyomrom, de nem vettem róla tudomást. „Mit reggelizik Leah?” – kérdeztem Sethet kritikusan. „Hey, vittem neki ennivalót, még azelőtt, hogy ettem volna valamit is.” Védekezett. „Azt mondta, hogy inkább enne egy halálra gázolt állatot, de fogadok, hogy engedni fog. Ezek a fahéjas csigák...” Úgy tűnt, nem talál rá szavakat. „Akkor megyek vele vadászni.” Seth sóhajtott, mikor megfordultam, hogy elinduljak. „Egy pillanat, Jacob.” Carlisle volt az, aki kérdezte, így amikor megfordultam újra, az arcom valószínűleg kevésbé volt tisztéletlen, mintha bárki más lett volna az, aki visszatartott volna engem. -"Igen. " Carlisle közelebb jött hozzám, amíg Esme elsuhant a másik szobába. Néhány lépés távolságra megállt, csak egy icipicit messzebb, mint az átlagos távolág, két társalgó ember között. Nagyra becsültem őt, hogy adott nekem teret. -" Beszéljünk a vadászatról "- egy sötét hangban kezdte el. -„A családom is szóban forog. Megértem, hogy a korábbi fegyverszünetünk pillanatnyilag nem érvényes, ezért szeretném a tanácsodat kérni. Vadászni fog Sam ránk a területen kívül, amit létrehoztál? Nem akarunk rizikót vállalni bárki bántásával a családoból -- vagy bármelyikünk elvesztésével a miénkből. Ha a mi cipőnkben lennél, hogy folytatnád?" Elhajoltam, egy kicsi meglepett, mikor ezt a kérdést feltette nekem. Mit tudnék ha egy vérszívó drága cipőjében lennék? De, másrésztől, ismertem Sam-et. -„Ez kockázatos”, - mondtam, miközben megpróbáltam figyelmen kívül hagyni a másik szemeket, amiket magamon éreztem, és csak beszélgetni vele. -" Sam-et lecsendesítik egyaránt, de elég biztos vagyok az ő fejében, a szerződés semmis. Egészen addig amíg azt gondolja, hogy a törzs vagy bármely másik ember igazi veszélyben van, először nem kérdéseket fog feltenni, ha érted mire gondolok. De, mindezzel, elsőbbsége lesz La Push-ban. Tényleg nem elég nekik, hogy tisztességesen őrizzék az embereket, amíg a

vadászkirándulások elég nagyon zavarja őket , hogy sok kárt okozhat. Fogadnék ,hogy az

otthon közvetlen közelében tartja őket. "

Carlisle eltűnődve bólintott.

-„Szóval azt hiszem , azt mondanám, hogy együtt menjete el, elővigyázatosságból. És valószínűleg nappal kellene menned, mert mi éjszakára számítanánk. Hagyományos

vámpír

dolog. Gyors vagy – menj fel a hegyekbe és ott elég messze vadászhatsz, semmi esély sincs rá,

hogy bárkit is elküldene olyan messze otthonról.”

-„És hagyjam Bellát itt, védtelen? "

Prűszköltem . -" Mik vagyunk mi, apróra vágott máj ?"

Carlisle nevetett, azután az arca megint komoly volt. -" Jacob , nem küzdhetsz meg a testvéreiddel ".

A szemeim összeszűkültek .

-„ Nem mondom , hogy nem lenne nehéz, de ha tényleg eljönnének,hogy megöljék őt -- képes lennék megállítani őket.”

Carlisle megrázta a fejét , aggodalmasan. - " Nem , nem gondoltam, hogy te akkor ... képtelen

lennél. De ez nagyon rossz lenne. A lelkiismeretem nem viselné el."

-„Nem neked kellene, Doki. Nekem kellene. És én el is tudom viselni."

-" Nem , Jacob. Biztosítani fogjuk, hogy a tetteink ne tegyék ezt szükségessé.”

-Elgondolkozva

ráncolta a szemöldökét -" Hármasával fogunk menni ",- döntött egy másodperc után. -

„Ez

talán a legjobb, amit tehetünk. "

-„Nem tudom Doki. Szétválni a közepén nem a legjobb stratégia ".

-„Van néhány extra képességünk , amiket fel fogunk használni .Ha Edward az egyik a három

közül, akkor képes lesz ,hogy biztosítson néhány mérföld sugarú biztonságot. "

Mindketten ránéztünk Edwardra . Az arckifejezése miatt Carlisle gyorsan visszalépett.

-„Biztos vagyok abban, hogy van másik út is.” –Mondta Carlisle. Egyértelmű, hogy most nincs

olyan erős testi szükség, ami Edward-ot távol tartaná Bellától. -, Alice, gondolom láthatad,

hogy melyik utak volnának rosszak?”

-„ Az egyik eltűnt”- mondta Alice bólintva. -, Könnyű.”

Edward, aki merev volt Carlisle-el az első terv óta- feloldódott. Bella szomorúan nézett Alice-

ra., kicsi ráncai a szeme között olyan volt, mint amikor erőlködik.

-„Oké, aztán”- mondtam- „ez változatlan. Az utamon kell mennem. Seth, várom, h visszaérj

alkonyat előtt, aludj egyet valahol, rendben?”

-„Persze, Jake. Jövök hamar, ahogy megcsináltam. Hacsak...”- hezitált és Bellára nézett. –

„Szükséged van rám?”

Van takarója- odakaptam.

-„Jól vagyok, Seth köszönöm”- mondta Bella gyorsan.

És utána Esme rohant be a szobába kezében egy nagy tál étellel. Megállt hezitált Carlise mögött, rám nézett a sötét arany szemeivel. Az ételt tartotta és félve közelített hozzám.

-„Jacob”- mondta halkán. A hangja nem volt halk, hanem éles mint a többieké. –

„Tudom ez...”

gusztustalan számodra, az ötlet, h itt egyél, ahol az illatok nem kellemesek. De jobban érezném magam, ha vinnél magaddal ételt. Tudom nem mehatsz haza és ez miattunk van.

Kérlek- éreztem a bűnbánatot. Vigyél valamit enni.”- Elém tartotta az ennivalót, az arca erőtlen volt, és könyörgött. Nem tudom, h csinálta, de öregebbnek nézett ki, mint a húszas

éveiben járó ember és a csontja is sápadt volt. De valami a kisugárzásában hirtelen anyura

emlékeztetett.

Jeez.

-„Ah, rendben” – mondtam.- „Úgy gondolom . Talán Liah még mindig éhes vagy valami.”

Kinyújtottam a kezem és elvettem az ételt egy kézzel, kartávolságra tartottam.

Majd be fogom dobni egy fa alá vagy valami. Nem akarom megbántani.

Ekkor figyelmeztettem Edwardot .

Ne mondj semmit se neki ! Hagy gondolja azt hogy megettem.

Nem néztem rá hogy belegyezett-e. Neki jobban bele kellett egyeznie. A vérszopó tartozik

ennyivel.

-„Köszönöm Jacob” – Mondta Esme, rám mosolygott. Hogy lehet valakinek a kő arca ilyen

könyörgő, hogy sírni lehetne tőle hangosan.

-„Am, köszönöm” mondtam. Úgy éreztem melegebb lett az arcom -- melegebb mint a szokásos.

Ez volt a probléma, ha barátkozol a vámpírokkal – függsz tőlük. Elkezdtek velem más szemszögből látni a világot. Lassan úgy éreztem mintha barátok lennének.

-„Vissza fogsz jönni később Jake?” – Bella kérdezte, mintha megpróbálnék elfutni.

-„Ah ,nem tudom.”

Összeszorította ajkait, mintha meg próbálna nem mosolyogni. -„Kérlek? Megfogok fázni.”

Nagy levegőt vettem az orromon , és rájöttem, túl későn, ez nem volt egy jó ötlet.Megrándult

az arcom. -„Talán.”

„Jacob?” – Esme kérdezett. Visszafordultam az ajtóból ahogy folytatta, tett pár lépést utánam. -„ Hagytam egy táská ruhát a tornácon. Azok Liah-é. Frissen mosottak --

próbáltam

csak annyira hozzájuk érni, amennyire szükséges volt.”- Mondta szemöldökét ráncolva.

–

„Megtennéd hogy elviszed neki őket?”

„Rendben” –mondtam,miközben kimentem az ajtón, még mielőtt bárki mondhatott volna bármit.

15.fejezet

Tik Tak Tik Tak Tik Tak

Hé, Jake, úgy volt, hogy szürkületkor kellek. Mi az, hogy nem ébresztettél fel Leahval mielőtt

összeomlott?

Nem volt rád szükség. Még jó vagyok.

Máris a kör északi felén volt. Valami?

Nem. Semmi és semmi.

Csináltál egy kis felderítést?

Megpillantotta az egyik mellékjáratomat. Elindult az új nyomon.

Igen – futottam egy kicsit. Tudod, csak ellenőrzés. Ha Cullenék elmennek egy vadásztúrára.

Jó ötlet.

Seth visszaügetett a fő területre.

Könnyebb volt vele futni, mint ugyanezt megtenni Leahval. Annak ellenére, hogy próbálkozott

– nagyon keményen – mindig volt valami él a gondolataiban. Nem akart itt lenni. Nem akarta

érezni az ellágyulást a vámpírok felé, amely bennem zajlott. Nem akart foglalkozni Seth meghitt barátságával a vámpírokkal, ami egyre csak erősebb lett.

Vicces, hogy azt gondoltam, a legnagyobb baja én leszek. Mindig a másik idegeire mentünk,

amikor Sam falkájában voltunk. Felém már nem voltak ellenséges érzései, csak Cullenék és

Bella iránt. Elcsodálkoztam, hogy miért. Lehet, hogy csak a hála, amiért nem üldöztem el.

Megeshet, hogy azért mert mostanra már jobban megértettem a viszályait. Akármelyik is, a

Leahval való futás sem volt olyan rossz, mint vártam.

Természetesen annyira nem engedett fel. Az étel és ruhák, amit Esme küldött neki éppen úton voltak lefelé a folyón. Még azután is, hogy megettem a saját részem – nem azért, mert

szinte ellenállhatatlan illata volt eltekintve a vámpírszagtól, hanem hogy jó példát állítsak

Leah előtt önfeláldozásból – továbbra is visszautasította. A dél körül le vadászott jávorszarvas

sem elégítette ki étvágyát. Rosszabb lett tőle a hangulata. Leah utált nyersen enni.

Talán tehetnénk egy szemlét kelet felé. javasolta Seth. Egy jó alaposat, hogy megnézzük, hogy

ott várnak-e.

Én is gondoltam erre, értettem egyet. De akkor tegyük, amikor mind ébren vagyunk.

Nem

akarok lazítani a védelmen. Az viszont biztos, hogy azelőtt kell megtenni, mielőtt Cullenék

elindulnak. Hamarosan.

Rendben.

Ez elgondolkoztatott.

Ha a Cullenék biztonságosan el tudnák hagyni a veszélyes zónát, tényleg menniük kellene.

Már akkor meg kellett volna tenniük, amikor jöttünk őket figyelmeztetni. Biztos meg tudnának finanszírozni még egy lakást. És voltak barátaik északon is, nem? Fogják Bellát, és

gyerünk. Egyértelmű megoldásnak tűnt a bajukra.

Ezt javasolnom kellene nekik, de félek, hogy hallgatnának rám. És nem akartam, hogy Bella

eltűnjön – hogy soha ne tudjam meg, túlélte-e vagy sem.

Nem, ez hülyeség. Mondom neki, hogy menjenek. Nincs értelme, hogy maradjanak, és jobb is

lenne – nem kevésbé fájdalmas, de egészségesebb – nekem, ha Bella elmenne.

Könnyű így mondani, hogy nincs itt mellettem, olyan izgatottnak látni, amikor láthat, és nézni, ahogy éppen csak kapaszkodik az életébe.

Oh, én már megkérdeztem Edwardot ezzel kapcsolatban, gondolta Seth.

Mi?

Megkérdeztem, hogy miért nem mentek még el. El Tanyaékhoz, vagy valami. Valahova, ami

túl messze van Samnek, hogy utánuk menjen.

Emlékeztetnem kellett magam, hogy most döntöttem úgy, hogy ezt tanácsolom Cullenéknek.

Hogy ez a legjobb. Szóval nem szabad haragudnom Sethre, amiért átvette tőlem ezt a feladatot. Egyáltalán nem.

És mit mondott? Várnak még egy picit?

Nem. Nem mennek el.

És ez nem úgy hangzott, mint egy jó hír.

Miért nem? Ez egyszerűen hülyeség...

Igazából nem, válaszolta Seth, immár védekezően. Kell egy kis idő, mire az ember felépít egy

ilyen szintű orvosi jogosultságot, amilyen Carlislenak van itt. Megvan az összes felszerelése,

amivel gondoskodhat Belláról, és a szükséges iratok is, ha több kellene. Ez az egyik ok, amiért

akarnak egy futóvadászatot. Carlisle szerint több vér kell majd Bellának nemsokára.

Felhasználja az össze 0 negatívot, amit felhalmoztak neki. Nem szereti, ha kiürül a készlete.

Venni fog még. Tudtad, hogy vehetsz vért? Ha doktor vagy.

Nem voltam még befogadó a logikára. Akkor is hülyeség. Nagy részét magukkal tudnák vinni,

nem? És ellopják ami kell, akárhová is mennek. Kit érdekel a legális szarság, ha élőhalott

vagy?

Edward nem akar kockázatot vállalni Bella elköltöztetésével.

Jobban van, mint volt.

Igaz, értett egyet Seth. A fejében összevetette Belláról az én emlékeimet azzal, amikor ő látta

utoljára, csövekre kötve. Mosolygott és integetett Sethnek. De nem mozoghat sokat, tudod.

Az a dolog teljesen kikészíti.

Visszanyeltem a gyomorsavat a torkomban. Igen, tudom.

Eltörte még egy bordáját, mondta komoran.

Tétovázva léptem egyet, majd megtántorodtam, mielőtt visszatértem az ütemembe.

Carlisle ismét összefoldozta. Azt mondta, egy újabb repedés. Aztán Roaslie mondott valamit

arról, hogy a rendes emberi babák is néha eltörnek bordákat. Úgy tűnt, Edward menten letépi

a fejét.

Kár, hogy nem tette meg.

Seth teljesen átállt jelentés módra – tudta, hogy ezek nekem életbevágóan fontosak.

Sosem

kértem volna, hogy halljam. Bellán ma átfutott egy láz. Csak enyhe – izzadás és hidegség.

Charlie nem tud vele mit kezdeni – lehet, hogy tényleg beteg. Nem lehet most a csúcson az immunrendszere.

Igen, biztos, hogy ez csak véletlen.

Viszont jó hangulatban van. Beszélte Charlieval, nevetgált meg minden...

Charlie! Mi?! Hogy érted, beszélgetett Charlieval?

Most Seth irama ingott meg; a dühöm meglepte. Gondolom minden nap hívja, hogy beszélhessen vele. Néha az anyja is felhívja. Bella már annyival jobban hangzik, így megnyugodott, hogy már gyógyulóban van...

Gyógyulóban? Mi a fenét gondolnak ezek? Megújítják Charlieban a reményt, csak hogy még

rosszabb legyen, amikor meghal? Azt hittem, éppen felkészítik rá! Megpróbálják! Miért idegesítené fel ő ennyire?

Nem biztos, hogy meghal, gondolta halkán Seth.

Vettem egy mély levegőt, hogy lenyugodjak. Seth, ha át is vészeli, nem mint ember. Ő ezt tudja jól, a többiekkel egyetemben. Ha nem hal meg, eléggé élethűen fog utánozni egy hullát,

kölyök. Vagy az, vagy eltűnik. Azt hittem, könnyebbé akarják tenni Charlie számára.

Miért...?

Szerintem ez Bella ötlete. Senki nem mondott semmit, de Edward arca olyan érzelmeket árukt

el, mint a tieid.

Ismét azonos hullámhosszon a vérszopóval.

Néhány percig csendben futottunk. Elindultam egy új útvonalon, dél felé.

Ne menj túl messzire.

Miért?

Bella megkért, hogy állítsalak meg.

Összezárultak a fogaim.

Alice is téged akar. Azt mondja, hogy unja már a padláson való életet, olyan mint egy kótyagos denevér. Seth felnevetett. Egymást váltottuk Edwarddal, megpróbálva stabilan tartani Bella hőmérsékletét. Hideget melegre, ahogyan épp szükséges volt. Ha nem akarod te

csinálni, visszamehetek...

Nem, megyek, válaszoltam.

Oké, Serth nem fűzött hozzá többet. Nagyon erősen koncentrált az üres erdőre.

Folytattam a déli utamat, keresve bármi újat. Visszafordultam, amint megláttam a lakottság

első jelét. Még nem voltam a város közelében, de nem akartam ismét egy farkasos pletykát.

Eléggé láthatatlanok voltunk már egy ideje.

Keresztülvágtam az egész területen a ház felé. Amennyire tudtam, ez egy hülye ötlet, de nem

tudtam megállni. Valamiféle mazochista lehetek.

Semmi gáz nincs veled, Jake. Ez nem éppen egy hétköznapi helyzet.

Légy szíves, fogd be, Seth.

Befogtam.

Ezúttal nem tévováztam az ajtónál; egyszerűen besétáltam, mintha enyém lenne a hely.

Rájöttem, hogy Rosaliet ez bosszantani fogja, de elpazarolt próbálkozás volt. Se Bella se Rosalie nem volt sehol. Vadul körbenéztem, hátha nem vettem őket észre, közben kellemetlenül szorongott a szívem a bordáim fogságában.

- Jól van – suttogta Edward – Legalábbis nem rosszabbul.

Edward a kanapén volt, arca a kezében; nem nézett fel, miközben beszélt. Esme melette ült,

karjai szorosan ölelték Edward vállait.

- Hello, Jacob – mondta – Annyira örülök, hogy visszatértél.

- Én is – mondta Alice egy mély sóhajtással Büszkén jött le a lépcsőn, és úgy nézett rám, mint

aki elkésett egy találkozóról.

- Uh, szia! – mondtam. Fura volt udvariasnak lenni. – Hol van Bella?

- Fürdőszoba – válaszolt Alice. – Nagyrészt folyékony diéta, tudod. Plusz ez az egész terhesség

dolog ezt teszi veled, úgy hallottam.

- Ah.

Ott álltam félszegen, előre hátra hintázva a sarkamon.

- Oh, csodás. – morogta Rosalie. Megfordítottam a fejem, és láttam, hogy jön egy, lépcső mögötti félig rejtett folyosóról. Hozta Bellát gyengéden a kezeiben, arcán egy gúnyos mosoly

számomra. – Éreztem én, hogy valami bűzlik.

És, mint ezelőtt, Bella arca hirtelen felragyogott, mint egy kisgyermeké karácsonykor.

Mintha

én hoztam volna neki élete legnagyobb ajándékát.

Ez annyira nem volt fair.

- Jacob, - lehelte – hát eljöttél.

- Szia, Bells.

Esme és Edward felálltak. Néztem, hogy milyen gyengéden fekteti le Rosalie Bellát a kanapéra. Néztem, hogy ennek ellenére Bella elfehéredett és visszatartotta a lélegzetét – mintha meg lenne neki parancsolva, hogy akármennyire is fáj, ne adjon ki hangot.

Edward végighúzta kezét Bella homlokán, majd a nyakán. Megpróbálta úgy beállítani, mintha

csak a haját túrná hátra, de inkább úgy tűnt, mint egy orvosi vizsgálat.

- Fázol? – mormogta.

- Jól vagyok.

- Bella, tudod, mit mondott Carlisle. – mondta Rosalie. – Ne játssz meg semmit. Ez nem segít

egyikkötőkön sem.

- Ok, picit fázom. Edward, odaadnád azt a takarót?

Megforgattam a szemeimet. – Nem azért vagyok én itt?

- Te csak besétáltál. – mondta Bella. – Egy egész napos futás után, gondolom. Pihenj egy kicsit. Pár pillanat, és újra felmelegszem.

Semmibe vettem, odamentem, és leültem a fotel mellé, miközben ő még mindig mondta, mit

tegyek. Akkor valahogy... nem tudom, olyan törekenynek tűnt, féltem megmozdítani, vagy

akár a kezem is köré rakni. Így csak óvatosan nekidőltem az oldalának, engedve, hogy a karom az övé mellett legyen, és megfogtam a kezét. A másik kezem az arcára tettem.

Nehéz

volt megmondani, hogy hidegebb volt-e, mint általában.

- Kösz, Jake – mondta, és éreztem, ahogy remeg.

- Nincs mit. – válaszoltam.

Edward leült a fotel szélére Bella lábához, szeme az arcán.

Túl nagy remény volt, így, hogy a szobában mindenkinek szuper hallása volt, hogy ne hallják

meg, ahogy korog a gyomrom.

- Rosalie, miért nem hozol Jacobnak valamit a konyhából? – kérdezte Alice. Most nem lehetett látni, ugyanis csendesen üldögélt a fotel mögött.

Rosalie hitetlenkedve nézett arra a helyre, ahonnan Alice hangja jött.

- Kösz, Alice, de nem akarok olyat enni, amibe Szőkéske beleköpött. Nem hiszem, hogy túl

jól reagálna a testem a méregre.

- Rosalie sosem alázná meg Esmet azzal, hogy ilyen vendégszeretet hiányosságot mutatna.

- Persze, hogy nem. – mondta Szőkéske édes hangon, ami gyanakvásra készítetett.

Felkelt és

kilibbent a szobából.

Edward felsóhajtott.

- Elmondod, ha mérget rak bele, ugye? – kérdeztem.

- El. –ígérte Edward.

És valamiért hittem neki.

A konyhából hangos csattogás és – furcsán – a rongálás ellen tiltakozó fém hangja hallatszódott ki. Edward ismét felsóhajtott, de egy picit mosolygott is. Aztán Rosalie visszatért, mielőtt időm lett volna gondolkozni rajta. Egy önelégült mosollyal egy ezüst tál

tett le elé a földre.

- Nesze, korcs.

Egyszer talán egy mixer tál lehetett, de addig hajtotta vissza, míg nem szinte teljesen úgy nézett ki, mint egy kutyatál. Lenyűgözött a szaktudása. És hogy még a részletekre is figyelt.

Belekarcolta az oldalába a Fido szót. Kiváló kézírás.

Mivel jól nézett ki az étel – vagdalt, nem kevesebb, és egy nagy, hajában sült krumpli minden

hozzávalóval – megköszöntem Szőkéskének.

Felhorkantott.

- Hé, tudod, hogy hívják azt a szökét, amelyiknek agya van? – kérdeztem, aztán folytattam

rögtön – Golden retriever.

- Már ezt is hallottam – mondta, immár mosolytalanul.

- Akkor még próbálkozom – ígértem, aztán nekiálltam.

Undorodott fejet vágott és megforgatta a szemeit. Aztán leült az egyik karosszékre, és olyan

gyorsan kezdte el váltogatni a nagy TV-n az adásokat, hogy nem hittem el, bármit is igazán

keresne.

A kaja jó volt, még a vámpírszaggal a levegőben is. Igazán kezdtem hozzászokni. Nem mintha

akartam volna...

Amikor végeztem – megfordult a fejemben, hogy kinyalom a tányért, csak hogy legyen Rosalinek mi miatt panaszkodni – éreztem, ahogy Bella hideg ujjai gyengéden végigfutnak a

hajamon. Megpróbálta a nyakamnak szorítva lelapítani.

- Ideje levágnatni, mi?

- Kezdesz kicsit bozontos lenni – mondta. – Talán...

- Engedd meg, hogy kitaláljam. Valaki itt a közelünkben egy párizsi hajszalonban vágatta a

haját.

Felkacagott. – Megeshet.

- Nem, kösz, - mondtam, mielőtt komolyan felajánlja. – Jó vagyok így még néhány hétig. Eltűnődtem, meddig van még ő jól. Megpróbáltam udvariasan rákérdezni.

- Szóval... izé... mikor van az... ö... napja? Tudod, mikor esedékes a kis szörnyeteg? Rácsapott a tarkómra, körülbelül olyan erővel, mint egy hulló tollpihe, de nem válaszolt.

- Komolyan, - mondtam. – Tudni akarom, meddig leszek még itt. – Meddig leszel még itt.

Tettem hozzá fejben. Odafordultam, hogy ránézzek. A szeme gondterhelt volt; az idegességét

jelző vonal ismét megjelent a két szemöldöke között.

- Nem tudom, – motyogta – Pontosan nem. Nyilvánvaló, hogy nem a tipikus 9 hónapos modellel van dolgunk, és ultrahangos képet sem csinálhatunk, így Carlisle a méretemből következtet. Normális embereknek itt negyven centiméteresnek kell lennie, - végighúzta az

ujját kidomborodó hasán – amikor a baba teljesen kifejlődött. Hetenként egy centi. Én harminc voltam ma reggel, és naponta kábé kettő centit nővök, néha többet.

Két hét egy naphoz képest, a napok csak úgy repültek. Az élete olyan volt, mint egy gyorsított

felvétel. Hány napja volt még, ha negyvenig számolta? Négy? Egy percembe került, mire rájöttem, hogyan nyeljek.

- Jól vagy? – kérdezte.

Bólintottam, nem voltam biztos, hogy kijönne akár egy hang is.

Edward elfordította az arcát, ahogy a gondolataimat hallgatta, de láttam a tükörképét az

üvegfalban. Ismét az égő ember.

Vicces, hogy egy határidő mennyivel nehezebbé tette az elhagyását vagy távozását.

Örülök,

hogy Seth már felhozta, így legalább tudom, hogy maradnak. Elviselhetetlen lenne nem tudni, hogy elmennek-e, elvéve egy, két, vagy akár három napot abból a négyből. Az én négy

napomból.

Az is vicces volt, hogy már majdnem vége volt, a hozzám való ragaszkodását egyre nehezebb

volt megtörni. Majdnem olyan, mintha arányos lenne a növekvő pocakjával – minél nagyobbra nőtt, annál erősebb gravitációs erőre tett szert.

Egy percre megpróbáltam távolról nézni, hogy elválasszam magam a húzástól. Tudtam, hogy

nem a képzeletem játszott csak velem, hogy egyre nagyobb szükségem volt rá. Miért?

Mert

haldoklott? Vagy mert tudtam, ha mégsem – legjobb esetben – átváltozna valamivé, amit

nem ismerek és nem értek?

Végighúzta ujjait az arccsontomon, a bőröm nedves lett, ahol hozzáért.

- Minden rendben lesz, - mondta szinte dúdolva. Nem számított, hogy a szavak nem jelentettek semmit. Úgy mondta, mint amikor az emberek azokat az értelmetlen óvodás dalokat a gyermeküknek. Ints búcsút, baba.

- Rendben – motyogtam.

Átölelte a karomat, fejét a vállamon pihentette. – Nem gondoltam volna, hogy el fogsz jönni.

Seth is bizonygatta, Edward is megmondta, de nem tudtam elhinni nekik.

- Miért nem? – kérdeztem rekedten.

- Nem vagy itt boldog. Mégis eljössz.

- Azt akartad, hogy itt legyek.

- Tudom, de nem kellett volna jönnöd, mert nem fair, hogy azt akarom, hogy itt legyél. Megértettem volna.

Egy percig csend volt. Edward arcára visszatért a szokásos kifejezés. Ránézett a TV-re, amit

Rosalie még mindig veszettül kapcsolgatott. Már hatszáznál tartott. Elgondolkoztam, hogy

mikorra ér vissza az elejére.

- Köszönöm, hogy jöttél – suttogta Bella.

- Kérdezhetek valamit? – kérdeztem.

- Persze.

Edward nem úgy tűnt, mint aki figyel ránk, de tudtam, hogy már tudja, mit fogok kérdezni,

engem nem sikerült átvernie.

- Miért akarsz, hogy itt legyek? Seth is melegen tudna tartani, és vele valószínű könnyebb

együtt lenni, amilyen vidám kissrác. De amikor én sétálok be az ajtón, úgy mosolyogsz, mintha én lennék a kedvenced az egész világon.

- Te vagy az egyikük.

- Ez gáz, ugye tudod...

- Igen – sóhajtott. – Sajnálom.

- De miért? Még mindig nem válaszoltál.

Edward ismét a másik irányba nézett, mintha az ablakon bámulna ki. A tükörképén azonban

üres volt az arca.

- Az egész... teljes, ha itt vagy, Jacob. Mintha együtt lenne az egész családom. Úgy értem,

képzeld el milyen ez nekem – sosem volt nagy családom ezelőtt. Ez olyan jó. – elmosolyodott

egy fél pillanatra – De nem egész, ha nem vagy itt.

- Sosem leszek a családotagja, Bella.

Lehettem volna. Jó lett volna nekem ott. De ez csak egy távoli jövőkép volt, amely még azelőtt meghalt, hogy esélyt kapott volna az életre.

- Mindig is tagja voltál a családomnak. – ellenkezett.

Csikorgó hangot adtak ki a fogaim. – Ez rossz válasz.

- Akkor mi a helyes?

- Mit szólna a „Jacob, elegendő van a fájdalomadból”-hoz?

Éreztem, hogy megrándul.

- Jobban szeretnéd azt? – suttogta.

- Legalább könnyebb lenne. Elfogadná, megbirkóznék vele.

Ismét lenéztem az arcára, oly közel az enyémhez. Be volt csukva a szeme és ráncolta a homlokát. – Letértünk az útról, Jake. Kibillentünk az egyensúlyból. Az életem része kell, hogy

legyél... érzem, és te is érzed – egy másodpercre megállt, anélkül, hogy kinyitná a szemét –

mintha arra várna, hogy letagadjam. Amikor nem szóltam semmit, folytatta. – De nem így.

Valami rosszat tettünk. Nem. Tettem. Én tettem valami rosszat, ami miatt letértünk az útról...

A hangja elhalt, a szemöldökráncolása alábbhagyott, arca ellazult, amíg csak egy aprócska

ránc maradt a szája sarkában. Vártam, hogy még több savanyúságot csempésszen a napomba, de aztán egyszer csak halk horkolást hallottam a torkából.

- Kimerült – dörmögte Edward – Hosszú nap volt. Nehéz. Azt hittem, hamarabb elalszik, de

várt téged.

Nem néztem rá

- Seth azt mondta, eltörte még egy bordáját.

- Igen, nehezzé teszi a légzését.

- Csodás.

- Majd szólj, ha ismét forró lesz.

- Ok.

Még mindig libabőrös volt a karja, amelyik nem ért hozzám. Alig emeltem fel a fejem, hogy

körbenézzek a takaróért, amikor Edward benyúlt a fotel mögé, és betérítette vele Bellát. Alkalmanként a gondolatolvasás időt spórolt meg. Például lehet, hogy nem kell nagy problémát csinálnom abból, hogy megvádolom őket ezzel a Charlie ellenességgel. Az az összevisszaság. Edward egyszerűen meghallaná mennyire dühös is...

- Igen – értett egyet. – Szerintem sem jó ötlet.

- Akkor miért? – Miért mondta Bella az apjának, hogy gyógyulóban van, amikor ezzel csak

még rosszabb lesz neki később?

- Nem tudja elviselni az aggodalmát.

- És így jobb...

- Nem. Nem jobb. De nem fogom kötelezni semmire sem, ami elveheti most a boldogságát.

Akármi is történik, ettől jobban érzi magát. A többivel majd utólag ráérek foglalkozni. Ez sem hangzott helyesnek. Bella nem próbálná Charlie fájdalmát elhalasztani egy későbbi

alkalomra, amikor másnak kell szembenézni vele. Még ha haldoklik is. Ez nem ő volt.

Ahogy

Bellát ismerem, biztos van egy másik terve.

- Nagyon biztos venne, hogy élni fog. – mondta Edward.

- De nem emberként. – tiltakoztam.

- Nem, nem emberként, de reméli, hogy láthatja még Charliet.

Oh, ez egyre jobb.

- Láthatja Charliet – végül ránéztem, rosszálló szemekkel. – Később. Meglátogatni Charliet,

amikor csillogó fehér, és a szemei pirosak. Nem vagyok vérszopó, szóval lehet, hogy nem értek valamit, de Charlie eléggé furcsának tűnik első vacsorának.

Edward felsóhajtott. – Tudja, hogy képtelen lesz a közelében lenni legalább egy évig. De tudja, hogy ki fogja bírni. Elmondja Charlienak, hogy egy különleges kórházba kell mennie a

világ túlsó végén. Majd telefonon érintkeznek.

- Ez örültség.

- Az.

- Charlie annyira nem hülye. Ha nem is öli meg, a változást észre fogja venni.

- Részben erre számít.

Tovább bámultam, várva a folytatást.

- Nem öregszik majd, természetesen, szóval ez egy időkorlátot állít fel, még akkor is, ha Charlie elfogadja, akármilyen kifogást is hoz a változásokra. – Halványan elmosolyodott

–

Emlékszel, amikor megpróbáltál beszélni neki az átalakulásodról? Hogyan segítettél neki rájönni?

A szabad kezem ökölbe szorult. – Elmondta neked?

- Igen. – adott igazat ismét.

Ez gyengeség volt tőle, hogy hagyja, hogy mindezt megtegye, csak hogy boldognak tudhassa.

Ez nem fog jól elsülni.

Ami meg azt a feltételezést vette fel bennem, hogy nem bízik benne, hogy még élni fog örült

terve végigvívéséhez. Kiengeszteli, hogy kicsit hosszabb ideig lehessen boldog.

Például még négy napig.

- Megbirkózok vele, bármi is jöjjön – suttogta, és elfordította az arcát, hogy ne lássam az arckifejezését. – Nem okozok neki fájdalmat most.

- Négy nap? – kérdeztem

Nem nézett fel. – Körülbelül.

- Aztán?

- Mire gondolsz pontosan?

Arra gondoltam, amit Bella mondott. A dologra, ami szépen, vámpírbőr keménységű burokba

csomagolva növekedett benne. Hogyan is működik ez? Hogy fog onnan kikerülni?

- A kutatásból, amit végeztünk, az derül ki, hogy az ilyen lények a fogukat használják ahhoz,

hogy kijussanak a méhből.

Meg kellett állnom, hogy visszanyeljem az epét.

- Kutatás? – kérdeztem gyengén.

- Ezért nem láttad Jaspert és Emmettet a környéken. Ez az, amin Carlisle is éppen dolgozik.

Próbálunk megfejteni ősi legendákat és történeteket, amennyit tudunk a rendelkezésre álló

dolgokkal, keresünk mindent, ami segíthet megjósolni a teremtmény viselkedését.

Történetek? Ha vannak mítoszok, akkor...

- Ez nem az első ilyen eset? – kérdezte Edward, előre látva a kérdésemet. – Talán. Az egész

nagyon vázlatos. A legendák lehetnek a félelem és képzelet művei. Habár... - habozott – a ti

legendáitok is igazak, nem? Úgy tűnik, helyhez kötöttek, kapcsolatban állnak egymással...

- Hogyan találtatok...?

- Volt egy nő, akivel összeakadtunk Dél-Amerikában. A saját embereinek hagyományában

nevelkedett. Ő hallott figyelmeztetéseket ilyen teremtményekről, régi történetek, amelyek

szájhagyomány útján terjedtek.

- Mik voltak a figyelmeztetések?

- A teremtményt rögtön meg kell ölni. Mielőtt túl sok erőt szerez.

Ahogy Sam gondolta. Vajon igaza volt?

- Természetesen a legendáik ránk is ezt mondják. Hogy el kell minket pusztítani. Hogy lélektelen gyilkosok vagyunk.

Kettőből kettő.

Edward egy pillanatra keményen felnevetett.

- Mit mondanak a történetek az... anyákról?

Kín terült szét az arcán, és mikor meghátráltam a fájdalomtól, már tudtam, hogy nem fog

válaszolni. Kétlem, hogy meg tudna szólalni.

Rosalie volt az – aki oly mereven és csendben ült azóta, hogy Bella elaludt, hogy majdnem

elfeledkeztem róla – aki válaszolt.

Megvető hangot hallatott, majd belekezdett. – Természetesen nem voltak túlélők. – mondta.

Nincs túlélő, nyersen és törődés nélkül. – Szülni egy fertőzésekkel teli mocsár közepén, miközben egy sámán lajhárköpettel kenetet, hogy elűzze a gonosz szellemeket, nem éppen a

legbiztonságosabb módszer. Még a normális szülések fele is rosszul sült el. Egyiküknek sem

volt meg, amiye ennek a babának megvan – gondviselők, akik tudják, hogy mik a szükségletei,

és teljesítik is azt. Egy doktor, egyedülálló ismerettel a vámpírok természetéről. Egy terv, hogy

olyan biztonságosan hozzuk ki onnan a babát, amennyire csak lehet. Méreg, ami megjavít

mindent, ha valami rossz irányba menne el. A baba jól lesz. És azok a másik anyák is túléltek

volna valószínűleg – már ha léteztek. Egyetlen, amiről nem vagyok meggyőződött. – szusszantott lenézően.

A baba, a baba. Csak az számított. Bella élete egy aprócska részlet volt számára csupán –

lényegtelen.

Edward arca hófehér lett. Keze ökölbe szorult. Teljesen egocentrikusan és változatlanul, Rosalie ledobta magát a székbe, háttal neki. Edward előre dőlt, guggolásba ereszkedve.

Engedd meg nekem, javasoltam.

Megállt, felhúzza egy szemöldökét.

Hangtalanul felemeltem kutyatálszerű edényemet a földről. Aztán egy gyors, erőteljes csuklómozdulattal olyan keményen Szőkéske tarkójához vágtam, hogy – egy fülsértő csattanással – kilapult, majd átpattanva a szobán letörte a vastag korlátpillér gömbölyű tetejét a lépcső alján.

Bella megrándult, de nem ébredt fel.

- Buta szőke – dörmögtem.

Rosalie lassan felénk fordította a fejét, szeme lángolt.

- Kaját. Dobtál. A. Hajamba.

Megtette.

Felpattantam, elhúzódtam Bellától, hogy ne ébredjen fel a rázkódásra, és annyira elkezdtem

nevetni, hogy kifolyt a könnyem. A fotel mögül hallottam Alice csilingelő nevetését becsatlakozni.

Meglepett, hogy Rosalie nem támadott meg. Pedig arra számítottam. Aztán rájöttem, hogy a

nevetésem felébresztette Bellát, pedig a lehangosabb részt átaludta.

- Mi olyan vicces? – motyogta.

- Kaját dobtam a hajába, - mondtam neki, majd ismét röhögtem.

- Ezt nem felejttem el, kutya. – sziszegte Rosalie.

- Nem nehéz törölni egy szőke memóriáját, – vágtam vissza. – csak fújj a fülébe.

- Keress új vicceket. – mondta élesen.

- Ne már, Jake. Hagyd már Rose... - Bella félbeszakította a mondandóját, és egy nagy levegőt

vett. Abban a másodpercben Edward áthajolt fölöttem, kitépve a takarót az útjából.

Úgy tűnt

rázkódik, a háta kidomborodott a kanapéból.

- Csak – lihegte – nyújtózkodott.

Az ajkai fehérek voltak, fogait szorosan összezárta, mint aki megpróbál visszafojtani egy sikolyt.

Edward kezei közé fogta Bella arcát.

- Carlisle – szólt halk, feszült hangon.

- Itt vagyok – mondta a doktor. Nem hallottam bejönni.

- Minden rendben – mondta Bella. – Szerintem vége. Szegény gyermek, nincs elég helye, csak

annyi. Olyan nagyra nő.

Nehéz volt elhinni, hogy ilyen imádattal tud arról a dologról beszélni, ami éppen széttépi.

Főleg Rosalie érzéketlensége után. Azt kívántam, bárcsak Bellához is hozzávághatnék valamit.

Nem háborodott fel a hangulatomon. – Tudod, rád emlékeztet, Jake – mondta – gyengéd hangon – még mindig levegőért kapkodva.

-Ne hasonlíts ahhoz a valamihez. – köptem a fogaim között.

- Csak a növekedési hajrádra értettem. – mondta, úgy tűnt, bántom az érzéseit. Jó. – Te is

csak nőttél. Nézhettem, ahogy minden perccel magasabb és magasabb leszel. Ő is olyan. Gyorsan nővő.

Megharaptam a nyelvem, hogy ne mondjam, amit akartam – eléggé erősen ahhoz, hogy érezzem a vért a számban. Persze begyógyul, mielőtt lenyelhetném. Ez kellett Bellának.

Hogy

olyan erős legyen mint én, hogy gyorsan gyógyuljon.

Könnyebben lélegzett, és visszaereszkedett a kanapéra, teste erőtlenné vált.

- Hm... - mormogta Carlisle. Felnéztem, a szemei engem fürkészték.

- Mi az? – követeltem.

Edward feje oldalra dőlt, mintha arra reagálna amit Carlisle gondol.

- Tudod, csak elgondolkoztam a magzat genetikai felépítésén, Jacob. A kromoszómáin.

- Mi van vele?

- Hát, ha a hasonlóságokat figyelembe vesszük...

- Hasonlóságokat? – morogtam, nem díjazva a többes számot.

- A felgyorsult növekedés, és hogy Alice egyikikötőket sem látja.

Az arcom üres lett. Erről elfeledkeztem.

- Nos, gondolom, ez azt jelenti, megvan egy válasz. Ha a hasonlóságok génszintűek.

- Huszonnégy pár. – dörmögte Edward magának.

- Ezt nem tudhatod.

- Nem. De érdekes feltételezés. – mondta Carlisle megnyugtató hangon.

- Ja. Egyszerűen fenomenális.

**Bella halk horkolása ismét elkezdődött, szépen kiemelve a szarkazmusomat.
Egy olyan szintű beszélgetésbe kezdtek a génekről, amiből a szavak, amiket megértettem az a-az és az és volt. És az én nevem, persze. Alice csatlakozott, néha hozzáfűzve valamit csicsergő hangján.
Hiába beszéltek rólam, nem próbáltam kitalálni az általuk levont következtetéseket.
Máson járt az eszem, tényeken, amibe megpróbáltam belenyugodni.
Első tény, Bella mondta, hogy a lényt egy burok védi, mely olyan kemény, mint a vámpírbőr,
nem hatol át rajta se az ultrahang se a tű. Második tény, Rosalie mondta, hogy van egy biztos
tervük a lény kiszedésére. Harmadik tény, Edward szerint – legendákban – a szörnyek,
mint ez, kirágták magukat az anyjukból.
Megrázkódtam.
Ez eléggé betegesen nyert értelmet, ugyanis, negyedik tény, nem sok dolog tudott átjutni olyan dolgokon, mint a vámpírbőr. A fél-lény fogai – a mítoszok szerint – Elég erősek voltak.
Az én fogaim is elég erősek voltak.
És a vámpírfogak voltak még eléggé erősek.
Nehéz volt nem látni az egyértelműt, mégis jobb szerettem volna. Mert van egy eléggé erős
gyanúm, hogyan szándékozik Rosalie „biztonságosan” kiszédeni onnan azt a dolgot.**

16.fejezet

TÚL-SOK-INFORMÁCIÓ riaszt

Korán felkeltem, mielőtt napfelkelte lett volna.

Csak egy kevés kényelmetlen alvás jutott nekem a dívány oldalának hajolva. Edward ébresztett, amikor Bella arca kipirult, és átvette a helyem, hogy visszahűtse.

Kinyújtóztam és

eldöntöttem, hogy elég pihent vagyok, hogy munkába álljak.

"Köszönöm," mondta Edward csendesen, látva a terveim. "Ha tiszta az út, ők ma elmennek."

"Tudatni fogom veled."

Jó érzés visszatérni az állati énembe. Merevvé váltam a sok üléstől. Hosszú lépéseket nyújtottam, kisimítani a csomókat.

Jó reggel, Jacob, üdvözölt Leah.

Jó, hogy fent vagy. Milyen rég van kint Seth?

Még nem kint, gondolta Seth álmosan. Majdnem. Mire van szükséged?

Gondolod, szereztél egy másik órát magadban?

Biztos dolog. Nem probléma. Seth rögtön a lábaihoz ért, miközben felrázta a bundáját.

Gyerünk, tegyünk egy mély futás, mondtam Leah-nek. Seth, vedd a kerületet.

Megvagy. Tört be Seth egy könnyű kocogásba.

Egy másik vámpír megbízás, morgott Leah.

Problémád van ezzel?

Természetesen nem. Én csak szeretem dédelgetni azokat a kedves piócákat. Jó. Lássuk, milyen

gyorsan rohanunk.

Jól van, feltétlen benne vagyok!

Leah a kerület messzi nyugati felén volt. Inkább, minthogy közel vágjon a Cullen házhoz.

Ragaszkodott a körhöz, ahogy körbeért, hogy találkozzunk. Én egyenesen kelet felé vágtattam

tudva, hogy még a vezető kezdéssel is hamarosan lehagyna engem, ha akár egy másodpercét

is könnyedén venném.

Szaglászd a talajt. Leah. Ez nem egy verseny, ez felderítő küldetés.

Mindkettőt meg tudom tenni és még mindig fenéken tudlak billenteni.

Ebben az egyben igazat adtam. Tudom.

Nevetett.

Tettünk egy kanyaruló utat a keleti hegyeken keresztül. Ez ismerős út volt. Ezekon a hegyeken

rohantunk egy évvel ezelőtt, amikor elmentek a vámpírok, létrehozva egy részt az őrjáratutunkból, hogy megvédjük itt az embereket. Aztán visszahúztuk a vonalat, amikor a

Cullen-ek visszatértek. Ez az ő szerződés szerinti földjük volt.

De ez a tény most Sam-nem valószínűleg semmit nem jelentett.

Az egyezmény halott volt. A kérdés ma az volt, hogy mennyire vékonyan volt hajlandó

terjesztetni az erejét Elkóborol Cullen-eket keresett, hogy vadászik-e a földjükön, vagy nem?

Vajon Jared az igazat mondta vagy kihasználta a kettőnk közötti csendet?

Egyre mélyebben és mélyebben jártunk a hegyekben anélkül, hogy bármilyen nyomot találtunk volna a falkából

Fakuló vámpír nyomok voltak mindenhol, de az illatok most ismerősek voltak. Egész álló nap

ezeket lélegeztem be.

Nehéz volt számomra, némileg újfajta figyelmet, egy egyéni nyomrészletet, ami tőlük származott jövés-menésnél, kivéve Edwardot.

Valami oka kellett legyen ennek az összejövetelnek, bár azt sem lehet elfelejteni, amikor Edward visszahozta a haldokló terhes feleségét.

Csikorgattam a fogaimat. Akármi volt az, semmit nem tehet velem.

Leah nem tudott elhúzni tőlem, bár ezt most már ő is tudta. Több figyelmet szenteltem minden egyes új illatra, amint a száguldó versenyen voltam. Elhaladt a jobb oldalammal, inkább velem futva, mint versenyezni megint.

Mi itt meglehetősen messze jutottunk, kommentálta.

Igen. Ha Sam elkóboroltakra vadászott, akkor most kereszteznünk kellett volna a nyomát.

Most számosabb érzést tesz, hogy lent La Push-ban raktározzon, gondolta Leah. Tudja, hogy

három pár extra szemet és lábat adunk a vérszívóknak. Nem lesz képes meglepni őket.

Ez valójában csak elővigyázatosság volt.

Nem akarná az értékes élősködőinknek megragadni a fölösleges lehetőséget.

Nem, értettem egyet, figyelmen kívül hagyva a szarkazmust.

Olyan sokat változtál, Jacob. Beszélni egy nyolcvan évekről.

Te sem vagy ugyan az, Leah, mint akit mindig ismertem és szerettem,

Igaz. Most kevésbé idegesítelek, mint Paul?

Bámulatos...igen.

Ah, édes siker.

Gratulálok.

Majd újra csendesen futottunk. Valószínűleg ideje volt megfordulni, de egyikünk sem akarta.

Kellemesnek éreztem így a futást.

Túl sokáig bámultunk ugyan annak a nyomnak a kis körvonalára. Jobbnak tűnt megfeszíteni

az izmainkat, és megragadni a barátságtalan terepet. Nem siettünk annyira, így arra gondoltam, talán vadászhatunk visszafele jövet.

Leah meglehetősen éhes volt.

Nyam, nyam, gondolta savanyúan.

Ez mind a fejedben van, mondtam neki. Ez am módja a farkasok evésének. Ez természetes.

Ítletes. Ha nem gondolkodsz az emberi kilátásról-

Felejtsd el a buzdító szavakat, Jakob. Fogok vadászni. Nem kell szeretnem.

Persze, persze, értettem egyet könnyedén. Nem az én dolgom volt, ha ő meg akarta magának

nehezíteni a dolgokat.

Nem tett hozzá semmit néhány percen keresztül; elkezdtem gondolkodni a visszafordulásról.

Köszönöm, mondta hirtelen Leah egy egészen más hangon.

Miért?

Hogy hagytál engem. Hogy hagytál maradni. Te kedvesebb voltál, mint amennyit reméltem volna, Jakob.

Öhm, nem probléma. Voltaképpen, azt gondolom. Nekem nincs kifogásom ellene, hogy itt

légy, azt gondolom, szeretném.

Felhorkant, de ez egy játékos hang volt. Mint egy sugárzó dicséret!

Ne hagyd, hogy a fejedbe szálljon.

Jól van, ha te sem hagyod a tiedre menni. Egy másodperc szünetet tartott.

Én azt gondolom, te jó Alfa vagy.

Nem azon a módon, mint Sam, de a te sajátos módodon. Megéri követni, Jacob.

Az elmém üres lett a meglepetéstől. Egy másodpercbe telt magamhoz térni eléggé, hogy válaszoljak.

Öhm, köszönöm. Nem vagyok teljesen biztos, hogy képes leszek megakadályozni, hogy ez a

fejembe szálljon, mégis. Ez honnan jött?

Nem válaszolt azonnal, és én követtem a szótlan gondolatai irányát. A jövőn gondolkodott,

arról, mit mondanék Jared-nak másik reggel. Arról, hogy hamarosan lejár az idő, és akkor

visszamennek az erdőbe. Arról, hogy hogyan ígértem meg, hogy ő és Seth visszatérnének a

falkához, amint a Cullenek eltűnnek...

Veled akarok maradni, mondta nekem.

A sokk a lábaimon át száguldott, miközben bezárta az izületeimet. Mögém fújt, aztán fékezett. Lassan visszasétált oda, ahol én helyben megfagytam.

Nem fogok pánikolni, szitkozódtam. Nem foglak körbe követni téged. Oda mehetsz, ahova

akarsz, és én megyek oda, ahova én akarok. Csak akkor kell elviselned, amikor mindketten

farkasok vagyunk. Oda vissza lépkedett velem szemben, idegesen suhogtatva a hosszú, szürke farkát. És, ahogy tervezem a távozást, amint el tudom intézni... talán nem lesz olyan

gyakran.

Nem tudtam, mit mondani.

Boldogabb vagyok most, hogy a te falkád tagja vagyok, mint az elmúlt évben voltam.

Én is maradni akarok, gondolta csendesesen Seth. Nem gondoltam, hogy figyel ránk, amikor a

kerületen rohan. Szeretem ezt a falkát.

Hé, most! Seth, ez nem lesz sokáig falka. Megpróbáltam összeszedni a gondolataimat, így

azok meggyőznék őt. Nekünk most volt egy tervünk, de amikor... miután ennek vége, én csak

farkas leszek, Seth, neked szükséged van egy tervre. Te jó gyerek vagy. Olyan fajta ember

vagy, akinek mindig van egy harca. És semmiképp nem út, hogy most elhagyd La Push-t.

Végzős leszel a középiskolában, és kezdened kell valamit az életeddel. Vigyáznod kell Sue-ra.

Az én dolgom nem fogják beszennyezni a te jövődet.

De – Jacobnak igaza van, segített Leah.

Egyetértesz velem?

Természetesen. De ezekből egyik sem vonatkozik rám. Én a saját utamat jártam, mindenesetre. Munkát fogok szerezni valahol távol La Push-tól. Talán részt vesznek néhány

tanfolyamon a közösségi főiskolánál. Jógázni és meditálni fogok, hogy dolgozzam a vérmérsékletem ügyén... És ennek a falkának maradok a tagja a mentális jólétem kedvéért.

Jakob – láthatod, hogy ez érthető, igaz? Én nem haragszom rád, te nem haragszol rám, mindenki boldog.

Hátat fordítottam és nyugat lassan nyugat felé kezdtem ügetni.

Ez egy kicsit több, hogy foglalkozzunk vele, Leah. Had gondolkodjam erről, rendben?

Persze. Ragadd meg az alkalmat.

Több időt vett igénybe, hogy visszafussunk. Nem próbálgattam a sebességet. Csak próbáltam

kellően koncentrálni, hogy ne szántsak bele fejjel előre egy fába.

Seth egy kicsit zúgolódott hátul a fejemben, de képes voltam figyelmen kívül hagyni.

Tudja,

hogy igazam van. Nem fogja elhanyagolni a mamáját. Vissza szeretne menni La Push-ra és

megvédeni a törzset, ahogy tudja.

De nem láthattam Leah-t ezt csinálni. És ez csak egyszerűen ijesztő volt.

Egy falka kettőnkéből? Nem számít a fizikai távolság, nem tudtam elképzelni a... a helyzet

bensőséges viszonyát. Csodálkoztam, hogy ő ezt igazán átgondolta, vagy csak elszántan szabat akart maradni.

Leah nem mondott semmit, amikor ezen töprengtem. Olyan volt, mintha azt próbálná bizonyítani, milyen könnyű lenne, ha csak mi lennénk.

Egy csorda fekete-farkú rótvad felé rohantunk csak, amint a nap felkelt, egy kicsit kitisztítva

mögöttünk a felhőket. Leah belül sóhajtott, de nem tétovázott. A támadása egyaránt volt tiszta és hatékonyan kecses. Az egyik legnagyobbat fogta le, egy bakot, mielőtt még az ijedt

állat teljesen felfogta volna a veszélyt.

Nem múlt felül, elragadtam a következő legnagyobb rótvadat, elkapva gyorsan a nyakát az

állkapcsommal, így nem érezett szükségtelen szenvedést. Érezhetem Leah ellentétes undorát

az éhségével és megpróbáltam megkönnyíteni neki azáltal, hogy hagytam a farkast lenni a

fejemben. Elég sokáig éltem egészen farkasként, hogy tudjam, hogyan kell teljesen állatiasnak

lenni, látni az ő útját és gondolni az ő útját. Hagytam átjárni az ésszerű állatias ösztönöket,

engedve neki is, hogy ezt érezze. Egy másodpercig tétovázott, de azután próbaképpen, úgy

túnt kiterjeszti az elméjét és próbálja látni az én utamat.

Nagyon idegennek éreztem – a tudatunk még szorosabban voltak összekapcsolódva mint bármikor máskor ezelőtt, mert mindketten próbáltunk együtt gondolkodni.

Ismeretlen, de ez segített neki. A fogait keresztülvágta a szőrön, és a gyilkos vállának a bőre,

messzire gyötrődve egy vastag darabot a folyó húsból. Inkább, mint hogy távol rezzenjen,

ahogyan azt az emberi gondolatai akarták, engedte a farkas-énjét ösztönösen reagálni. Ez

egyfajta érzéketlen dolog volt, átgondolatlan dolog. Ez hagyta, hogy békében egyen. Nekem könnyű volt ugyan azt tenni. És örültem, hogy ezt nem felejtettem el. Ez lesz hamarosan újra az életem

Leah ennek az életnek a része lett? Egy héttel ezelőtt, ezt az ötletet túl megdöbbenőnek találtam. Nem lettem volna képes elviselni. De most már jobban ismerem őt. És, megkönnyebbülve az állandó szenvedéstől, nem volt ugyanaz a farkas. Nem ugyanaz a lány.

Együtt ettünk, amíg mindketten tele nem lettünk teljesen.

Köszönöm, mondta később, amint megtisztította a száját és mancsait a nedves fűre tette. Nem háborgattam, csak épp elkezdett szitálni az eső és megint keresztülúsztuk a folyót, hogy

újra a visszafelé vezető úton legyünk. Eléggé tiszta lettem. Nem volt olyan rossz, a te szemszögödre gondolni.

Szívesen.

Seth elhúzott, amikor elértük a határt. Mondtam, hogy aludjon egy kicsit; Leah és én átvállaltuk az őrjáratot. Seth elméje csak nem egy másodperccel később

öntudatlanságba

homályosodott.

Igyekszel vissza a vérszopókhoz? Kérdezte Leah.

Talán.

Nehéz neked, hogy itt legyél, de távol lenni is nehéz. Tudom, milyen érzés.

Tudod, Leah, talán gondolkodhatnál egy kicsit a jövőről, arról, hogy valójában mit is akarsz.

Az én fejem nem lesz a legboldogabb hely a földön. Egyenesen velem fogsz szenvedni.

Azon gondolkodott, hogyan válaszoljon nekem.

Wow! Ez rosszul fog hangzani. De őszintén, könnyebb lesz a saját szenvedéseddel törődni, mint

szembenézni az enyémmel

Jó elég.

Tudom, hogy neked ez rossz lesz, Jacob. Ezt értem – talán jobban, mint azt gondolnád.

Én

nem szeretem őt, de... ő a te Sam-ed. Ő minden, amit akartál, ő a mindened.

Nem tudtam válaszolni.

Tudom, hogy neked rosszabb. Legalább Sam boldog. Legalább ő életben van és jól van.

Eléggé szeretem ahhoz, hogy ezt akarjam. Azt akarom, ami a legjobb neki. Sóhajtott. Én csak

nem ragaszkodom a figyeléshez.

Szükség van rá, hogy erről beszéljünk?

Úgy gondolom, igen. Mert azt akarom, hogy tudd, nem fogom rosszabbul csinálni miattad.

Pokolba, talán egyenesen segíteni fogok. Nem születtem egy kegyetlen házsártos asszonynak.

Szoktam néha kedves lenni, te tudod.

A memóriám nem tud olyan régre emlékezni.

Mindketten egyszerre neveltünk.

Bocsánat ezért, Jakob. Bocsánat, hogy szenvedsz. Bocsáss meg, hogy ez rosszabb lesz és nem jobb.

Köszönöm, Leah.

Azokra a dolgokra gondolt, amik rosszabbak voltak, a fekete képekre a fejemben, mialatt

próbáltam áthangolni kevés sikerrel. Képes volt látni őket, néhány különbséggel, néhány távlattal, és elismertem, hogy ez segítőkész volt. El tudtam képzelni, hogy talán képes én is

leszek ezen a módon látni, néhány év múlva.

A mókás oldalát nézte a napi kiborulásomnak, ami azért volt, mert vámpírokkal voltunk körülvéve. Szerette a heccelésemet Rose irányába, belül kuncogott és még lefuttatott néhány

szőke-nős viccet a fejében, hogy talán használni tudom. De aztán a gondolatai komolyra fordultak, elidőzve oly módon Rosalie arcán, ami zavarba ejtett.

Tudod, mi az örültség? kérdezte.

Nos, most majdnem minden örültség. De, mire gondolsz?

A szőke vámpír, akit úgy gyűlölsz – teljesen látom az perspektíváját.

Egy másodpercig azt gondoltam viccel, hogy ez egy rossz ízlés volt. És aztán, amikor rájöttem,

hogy komoly volt, nehéz volt kontrollálnom a dühöt, ami átjárt.

Jó volt, hogy széthúztunk a látásunkat futásnál.

Ha ő metsző távolságon belül volt...

Fogd vissza! Engedd meg, hogy elmagyarázzam!

Nem akarom hallani. Nem vagyok itt.

Várj! Várj! Esedezett, miközben próbáltam lenyugtatni magam eléggé hogy

visszaformálódjak.

Gyerünk, Jake!

Leah, ez nem a legjobb módja, hogy meggyőzz, hogy több időt akarjak a jövőben veled tölteni.

Igen! Micsoda túlreagálás. Egyáltalán nem tudod, miről beszélek.

Úgy, szóval miről beszélsz?

Aztán hirtelen a fájdalomban-keményedett Leah volt, mint azelőtt. A genetikai halál zsákutcájáról beszélek, Jakob.

A szavainak gonosz éle bukdácsolásra késztetett. Nem számítottam rá, hogy a dühömet aduval üti.

Nem értem.

Értenéd, ha éppen nem volnál olyan, mint a többi. Ha a „női- dolgom”- keményen gondolt a

szavakra, keserű gúnyos hanggal – nem küld rohanva feltárni, csak mint egy hülye hímet,

akkor valójában szentelhetnél figyelmet arra, hogy mit jelent mindez.

Ó.

Igen, tehát senki nem gondolt közülünk arra, hogy mi van vele. Ki akarta?

Természetesen

emlékszem Leah pánikjára, ami az első hónapban volt, miután csatlakozott a farkához – és emlékszem meghátrálni ez elől, mint mindenkik más. Azért, mert nem eshet teherbe – hacsak nem folytatódott egy kevés igazán furcsa vallási szeplőtelen vacak. Sam óta nem volt senkivel. És aztán, hetek húzódtak, és nem fordult semmi többé semmibe, rájött, hogy a teste nem követi a normál mintákat.

Horror – ő most mi volt?
Azért változott meg a teste, mert vérfarkassá vált? Vagy azért vált vérfarkassá, mert a teste rosszul működött? Az egyetlen női vérfarkas a történelemben örökké. Azért volt ez, mert nem volt annyira nő, mint amennyire lehetett volna?

Egyikünk sem akart ezzel a sikertelenséggel foglalkozni. Nyilvánvalóan ez olyan volt, amivel együtt tudtunk volna érezni.

Tudod, hogy Sam miért gondolja, hogy nekünk lenyomatunk volt, gondolta, most nyugodtabban.

Persze, vinni a vonalat.

Igen. Csinálni egy nagy adag kicsi vérfarkast. egy púp új kis farkasemberekből. A fajok túlélése, genetikai felül bírálát. Vonzódsz ahhoz a személyhez, aki a legjobb esélyt nyújtja továbbadni a farkas géneket.

Vártam, hogy elmondja, hová akar ezzel kilyukadni Ha akármennyire is jó voltam ebben, Sam vonzódott volna hozzám.

A szenvedése elég volt, hogy megszakítsam a lépésem ezalatt.

De én nem vagyok. Valami baj van velem. Nincs képességem továbbadni a gént, nyilvánvalóan a ragyogó érvonalam ellenére. Így lett a furcsaság – a lány farkas – semmi másra nem jó. Én egy genetikai zsákutca vagyok, és ezt mindketten tudjuk

Mi nem tesszük, ellenkeztem. Ez csak Sam teóriája. Lenyomat történhet, de nem tudjuk, miért. Billy azt gondolja, hogy ez valami más.

Tudom, tudom. Azt gondolja, a lenyomat erősebbé teszi a farkast. Mert te és Sam olyan humongous szörnyek vagytok – nagyobbak, mint az ősapáink. De bármelyik módon, én mégsem vagyok jelölt.

Én... Én menopauzázok.

Húsz éves vagyok, és menopauzások.

Fúú. Én annyira nem akartam ezt a beszélgetést. Te nem tudod ezt, Leah. Talán csak az egész fagyott – dolog - időzített. Ha elhagyod a farkas éned és elkezded öregedni megint, gondolom biztosan kezdenek a dolgok... öhm... jobbbá válni

Én is ezen töprengök – kivéve, hogy senkivel nem lesz lenyomatom, a lenyűgöző családfám dacára. Tudod, adta hozzá figyelmesen, ha nem lennél mindenfelé, valószínűleg Seth-nek

lenne a legjobb igénye Alfának lenni, a vérén keresztül, legalábbis. Természetesen engem

nem venne figyelembe senki...

Tényleg lenyomatot akarsz, vagy valaki által azzá lenni, vagy bármelyik? követeltem. Mi rossz

van, ha ez történik és szerelembe esni, mint egy normál ember, Leah? A lenyomat csak egy

másik módja, hogy elvegyék tőled a választást.

Sam, Jared, Paul, Quil...Nem úgy tűnik, hogy bánják. Egyiküknek sincs gondolata a sajátjáról.

Nem akarsz lenyomatot?

Pokolba, nem!

Ez csak azért van, mert már szerelembe estél vele. Ez el fog tűnni, tudod te, ha lenyomatod

lesz.

Neked nem fog fájni többet.

El akarod felejteni az érzéseidet Sam-mel?

Egy pillanatig átgondolta. Azt gondolom, igen.

Sóhajtottam. Egészségesebb helyzetben volt, mint én.

De visszatérve az eredeti pontomra, Jakob. Értem, miért olyan hideg a szőke vámpírod – jelképes értelemben. Összpontosított. Felfogta az árat, igaz? Mert mindig azt akarod a legjobban, amit soha nem tehetsz meg.

Hasonlóan cselekednél, mint Rosalie? Megölnél valakit – mert ez az, amit tesz, biztosra menni, senkit sem zavar Bella halála – hogy lehessen egy babád? Mióta lettél te tenyésztő?

Én csak választást szeretnék, amim nincs, Jakob. Talán, ha nem lenne semmi baj velem, soha

nem gondolkodnék ezen.

Ölnél ezért? Követeltem, nem hagytam, hogy kitérjen a kérdésem elől.
Ez nem az, amit ő tesz. Azt gondolom, inkább olyan, mintha helyettesítőként élne. És..
ha
Bella megkérne, hogy segítsék neki ebben... szünetet tartott, megfontolva. Még akkor is,
ha
nem gondolok róla túl sokat, valószínűleg azt tenném, amit a vérszopó.
Egy hangos vicsorgás tört ki a fogaimon keresztül.
Mert, ha ez fordítva lenne, azt akarnám, hogy Bella is ezt tegye értem.
És így akarta Rosalie. Mindketten ilyen módon tennék.
Fúú! Olyan rossz vagy, mint ők.
Komikus dolog, tudni arról, hogy nincs meg valamid. Ez reménytelenné tesz téged.
És... ez az én korlátom. Így igaz. Ennek a beszélgetésnek vége.
Helyes.
Nem volt elég, hogy egyetértett a befejezéssel. Erősebb lezárást akartam, mint ez.
Egyetlen egy mérföldre voltam onnan, ahol a ruháimat hagytam, így visszaalakultam
emberré
és sétáltam. Nem gondoltam a beszélgetésünkre. Nem, mert nem volt semmi, amire
gondolhattam, de mert ki nem állhattam. Nem akartam ezen a módon látni – de
nehezebb
volt ettől tartózkodni, amikor Leah egyenesen a fejembe teszi a gondolatokat és
érzelmeket
Igen, nem futottam vele, amikor ennek vége lett. Szerencsétlen lehetne La Push-ban. Egy
kis
Alfa parancs, mielőtt jóvá hagytam volna, hogy bárkit is megöljenek.
Igazán korán volt, amikor a házhoz értem. Valószínűleg Bella még aludt. Az a gondolat
ütött a
fejembe, látom mi történt, zöld utat adok nekik, hogy elmenjenek vadászni, és aztán
találni
egy darabka zöld füvet, még az emberként aludni. Én nem tudtam koncentrálni
ameddig Leah
aludt
De sok mormolás hallatszódott a házon belül, tehát talán Bella nem aludt. Azután
hallottam
újra a gépezet hangját fentről – röntgen? Remek. Úgy nézett ki, négy nap volt a
visszaszámlálásból, kezdődött egy nagy csattanással.
Alice nyitott ajtót, mielőtt besétálhattam volna. Bólintott.
"Hé, farkas."
"Hé, röviden. Mi történik odafent?" A nagy szoba üres volt – az összes mormolás a
második
emeleten volt.
Megvonta az apró pontnyi kis vállait. „Talán egy másik törés” Próbálta a szavakat
alkalomszerűen mondani, de láttam a lángot nagyon a szemei mögött. Edward és én nem
voltunk az egyedüliek, akiket ez megégetett. Alice is szerette Bellát
"Másik borda?" Kérdeztem rekedten.
"Nem. most a medence."
Furcsa, ahogyan ez érintett engem, mintha minden új dolog meglepés lett volna.
Mikor fejeződik be, hogy meglepődjek? Minden újabb katasztrófa egy fajta nyilvánvaló
utólagos bölcsességné tűnt.
Alice a kezeimre bámult, nézte ahogyan azok reszketnek.
Ezután Rosalie hangját hallottuk odafenn.

„Látod, mondtam neked, hogy én nem halottam a törést. Ellenőriztetned kéne a füleidet, Edward.”

Nem volt válasz.

Alice grimaszolt. "Edward abbahagyta a véget nem érő hasítását Rose-nak apró darabokra,

gondolom. Meg vagyok döbbenve, hogy ő ezt nem látja. Vagy talán azt gondolja, Emet képes megállítani őt.”

"Kézbe veszem Emmet-et, "ajánlottam fel. "Segítenél Edwardnak az szétválasztással."

Alice félig mosolygott.

A menet lejött a lépcsőn, majd Edward Bellával, ez alkalommal. Mindkét kezével megragadva

a vérrel teli csészéjét, és az arca fehér volt Láthattam ezt, bár egyensúlyozta teste minden

apró mozgását, hogy tartózkodjon attól, hogy lökdösse, sérült volt.

"Jake, "suttogta, és mosolygott a fájdalomán keresztül. Rábámultam, nem mondva semmit.

Edward óvatosan helyezte Bellát a díványra és a földre ült a feje közelében. Azon töprengtem,

vajon miért hagyták fent, aztán azonnal arra jutottam, hogy csakis a Bella ötlete lehetett. Úgy

akart viselkedni, mintha a dolgok normálisan mennének, elkerülni a kórházi berendezést.

És az ő kedvéért.

Természetesen.

Carlisle lassan jött le, utolsónak, az arca aggodalommal ráncolódott.

Ezzel elég idősnek látszott, hogy először doktornak tűnjön.

"Carlisle, "mondtam. "Félútig mentünk Seattle felé. Nem volt nyoma a falkának.

Rendben

mehettek.

"Köszönöm, Jacob. Ez jó időzítés. Ez még több mint amire szükségünk van."

A fekete szemei a csészén libegtek, amit Bella olyan szorosan tartott

"Őszintén, azt gondolom hogy eléggé biztonságos, hogy háromnál többen menjetek.

Meglehetősen pozitív vagyok ebben, hogy Sam La Push-ra koncentrál."

Carlisle beleegyezően bólintott. Meglepett, mennyire szívesen veszi a tanácsom. „Ha így gondold. Alice, Esme és én megyünk. Aztán Alice vihetné Emmet-et és Rosa-t – "

"Semmi esélye, "sziszegte Rosalie. "Emmet most mehet veled."

"Vadásznod kéne, "mondta Carlisle nyugodt hangon.

A hangja nem lágyította meg őt. "Akkor fogok vadászni, amikor ő is ", morgott, a fejét Edward

felé biccentve és a haját hátra lökte.

Carlisle sóhajtott.

Jasper és Emmet villámgyorsan a lépcső hosszában voltak, és Alice ugyan abban a másodpercben csatlakozott hozzájuk az üvegajtónál. Esme Alice oldalához repült.

Carlisle a karomra tette a kezét. A jéghideg érintés nem esett jól, de nem távolodtam el. Nyugodt meredtem, félig mert meglepődtem, félig pedig, mert nem akartam megsérteni az

érzéseit.

"Köszönöm, "mondta újra, aztán kicsúszott az ajtón s másik négyel. A szemeim követték

őket, amint átrepültek a gyepen, aztán eltűntek, mielőtt egy újabb lélegzetet vehettem volna.

A szükségük sokkal sürgetőbb lehetett, mint azt képzeltem

Egy percig nem hallatszódott semmi. Érezni tudtam, hogy valaki rám bámul és tudtam, ki

lehetett az. Azt terveztem, hogy elkapok, és leveszek valamennyi Z'z, de az esély, hogy

tönkretegyem Rosalie reggelét, úgy tűnt jó, hogy megtörténik

Így oda barangoltam a túlsó karosszékhez, ami Rosalie mellett volt és ahhoz szokott, elterültem benne úgy hogy a fejemet Bella irányába billentettem, a bal lábam pedig közel volt

Rosalie arcához.

"Ew. Valaki tegye ki a kutyát, "mormogott, felhúzva az orrát.

"Hallottad már azt, Psycho? Hogy hálnak meg a szőke agysejtjei?"

Nem mondott semmit.

"Nos?" Kérdeztem. "Ismered a találó beszólást, vagy nem?" Egyenesen nézte a TV-t, semmibe

véve engem.

"Hallotta?" Edwardot kérdeztem.

Semmi humor nem volt a feszült arcán – nem mozdultak el a szemei Belláról. De azt mondta,

„Nem”

"Döbbenetes. Úgyhogy élvezni fogod, vérszopó – a szőke agysejtek egyedül hálnak meg."

Rosalie még mindig nem nézett rám. "Százszor többet öltem már nálad, te undorító vadállat.

Ezt ne felejts el."

"Majd egyszer, Szépség Királynő, belefáradsz majd abba, hogy csak fenyegecs. Igazán várom

már azt a percet."

"Elég, Jacob, "mondta Bella.

Lefelé néztem, és ő savanyú képet vágott rám. Úgy tűnt, mintha a tegnapi jó hangulata hosszan eltűnt volna.

Nos, nem akartam, hogy hallja "Akarod, hogy elmenjek?" Ajánlottam. Mielőtt remélhettem –

vagy féltem volna – hogy végül elfárad tőlem, hunyorított, és eltűnt a rosszalló tekintete. Úgy

tűnt teljesen megrémisztette, hogy ezt a beszélgetést előhoztam. „Nem! Természetesen nem.”

Sóhajtottam, és hallottam Edward csendes sóhaját is. Tudtam, hogy ő is azt kívánja, hogy

túljusson rajtam. Túl rossz, soha nem kérne tőle, hogy olyat tegyen, ami talán boldogtalanná

teheti.

"Fáradtnak tűnsz, "jegyezte meg Bella.

"Teljes kiütés, "ismertem be.

"Inkább lenne az ütés halálos, "motyogta Rosalie, túl halkán ahhoz, hogy Bella meghallja.

Épp mélyebben belerogytam a székbe, kényelmes volt. A csupasz lábam Rosalie-hoz közel

lóbáltam, és ő megmerevedett. Néhány perc múlva Bella kérte Rosalie-t, hogy töltse után a

poharát. Éreztem a fuvallatot, amit Rosalie kilélegzett a felfelé vezető lépcsőn, hogy még több vért szerezzen neki. Ez igazán csendes volt. Akár egy szundítás, gondoltam.

Ezután szólt Edward, "Mondtál valamit?" a hangja zavart volt.

Furcsa. Mivel senki nem mondott semmit és, mert Edward hallása olyan jó volt, mint az enyém. Ezt ő is tudhatta.

Bellát bámulta, ő pedig visszabámult rá. Mindketten összezavartnak tűntek.

"Én?" kérdezte egy másodperc múlva. "Nem mondtam semmit." elmozdult a térdeire, továbbhajolva felé, a kifejezése hirtelen más módon volt élénk. A fekete szemei az ő arcára

fókuszáltak.

"Mire gondolsz most?" Üresen bámulta őt.

"Semmire. Mi történik?"

"Mire gondoltál egy perccel ezelőtt?" kérdezte.

"Csak... Esme szigetére. És a tollakra."

Nekem teljesen üres fecsegésnek hangzott, de akkor elpirult és úgy gondoltam jobb ez így,

hogyan nem értem.

"Mondj valami más, "suttogta.

"Mint mi? Edward, mi történik?"

Az arca újra megváltozott, és tett valamit, amitől tátva maradt a szám. Hallottam egy zihálást

mögöttem, tudtam, hogy Rosalie visszajött és most épp olyan megdöbbenett volt, mint én.

Edward, nagyon finoman mindkét kezét Bella hatalmas kerek pocakjára helyezte.

"A f... " elnyelte. "A... baba hangja olyan, mint a te hangod.

Rövid győzelme volt a teljes csendnek. Egy pillanatig nem tudtam mozgatni az izmaimat.

Akkor...

"Szent Isten, te hallod őt!" kiáltotta Bella. A következő másodpercben megremegett.

Edward keze a hasa legfelső csúcsához mozdult és finoman megsimította a pontot, ahol megrúghatta.

"Shh, "suttogta. "megijesztetted ezt...őt."

A szemeit szélesre tárta és teli volt csodálattal. Megpaskolta a hasa oldalát. "Sajnálom, baba."

Edward erősen odafigyelt, a feje a kidudorodás irányába billent.

"Mit gondol most ő (he... kisfiú)?" mohón követelte.

"ő vagy kisfiú vagy kislány" Szünetet tartott és felnézett a szemeibe. Az ő szemei is tele voltak

hasonló félelmekkel- csupán óvatosabbak és nehezteltek voltak.

"Boldog, "mondta Edward kételkedő hanggal.

A lélegzete elakadt, és lehetetlen volt nem érzékelnit a megszállott ragyogást a szemeiben.

Az

imádat és a rajongás. Nagy, kövér könnyecseppek árasztották el a szemeit és csendesen futott

az arca hosszában és a mosolygó ajkai fölött.

Amint bámulta őt, az arca nem volt ijedt, vagy dühösen égő vagy bármilyen más kifejezés,

amit viselt amióta visszajöttek.

Vele együtt csodálkozott.

"Természetesen boldog vagy, bájos baba, természetesen az vagy, "dúdolta, miközben

könnyben úszott arccal simogatta a hasát. "Hogyan tudnál nem az lenni, teljes biztonságban, melegben és szeretetben? Annyira szeretlek téged, kicsi EJ, persze, hogy szeretlek." "Hogyan hívtad?" kérdezte érdeklődve Edward.

Megint elpirult "Én elneveztem. Nem gondoltam, hogy te akarod, nos, tudod." "EJ?"

"Az édesapád neve Edward."

"Igen, az volt. Mi?" tartott egy szünetet, aztán mondta, "Hmm."

"Mi az?"

"Az én hangomat is szereti."

"Természetes, hogy szereti." a hangja most majdnem vágyakozó volt.

"Neked van a leggyönyörűbb hangod a világegyetemben. Ki ne szeretné?"

"Van biztonsági terved?" kérdezte akkor Rosalie, miközben odahajolt a kanapé mögé, ugyanazzal a csodálkozó tekintettel nézve Bellára.

"Mi van, ha ő kislány?"

Bella a kézfejjével letörölte a nedvességet a szemeiről.

"Néhány dolgot körüljártam. Eljátszva a Renee-val és Esme-vel. És azt gondoltam... Ruh-
nezmay
"Ruhnezmay?"

"R-E-N-E-S-M-E-E. Túl furcsa?"

"Nem, nekem tetszik," biztosította Rosalie. A fejük közel volt egymáshoz, arany és mahagóni.

"Ez gyönyörű. És egy-egy fajta, hogy összeilljen."

"Még mindig azt gondolom, hogy ő egy Edward."

Edward bámult egy távoli helyre, az arca fakó volt, mintha figyelne.

"Mi az?" kérdezte Bella, az arca a távolba izzott. "Mit gondolsz most?"

Először nem válaszolt neki, aztán mi mindannyian újra megrendültünk, azután három különböző és különálló sóhaj- a fülét gyöngéden ráfektette a hasára.

"Szeretlek téged," súgta Edward, mélységesen elkábulva. "Ő teljesen imád téged"

Abban a pillanatban tudtam, hogy egyedül vagyok. Meg akartam rúgni magam, amikor rájöttem, mennyi mindent tartottam számon azon az utálatos vámpíron

Mekkora hülyeség – ha valaha megbízol egy piócában!

Természetesen a végén elárul.

Számítottam rá, hogy az én oldalamon legyen. Számítottam rá, hogy jobban szenved, mint
amennyire én szenvedtem.

És mindenek felett, számítottam rá, hogy jobban gyűlöli azt a felháborítóan dolgot, ami megöli Bellát, mint én.

Bízom benne ezzel a dologgal kapcsolatban.

Még most együtt voltak, a ketten közülük hajlottak a sarjadó fölött, a láthatatlan szörny a
szemeikkel felragyogott, mint egy boldog család.

És én teljesen egyedül voltam a gyűlölettel és azzal a fájdalommal, ami annyira rossz volt,
mintha kínoztak volna.

Mintha lassan a borotvapenge éle ágyást húzott volna keresztül.

A fájdalom annyira rossz volt, hogy mosolyogva venném a halált, csak kijussak innen.

A forróság feloldotta a fagyott izmait, és a lábára álltam.

Mind a három fej felemelkedett, és láttam a szenvedésemet Edward arcán keresztül

fodrozódni, amint ismét benne volt a gondolataimban. (szó szerint: birtokot háborított a fejemben...hmmm)

"Ahh, „fojtotta el.

Nem tudtam, mit csinállok; ott álltam; remegve, készen a menekülésre, a legelső szökésre, amire gondolhattam.

Úgy mozogva, mintha kígyóra akadtam volna, Edward odarepült a kicsi asztal végéhez és

kirántott valamit a fiókból. Nekem dobta, és én reflexből elkaptam a tárgyat.

"Menj, Jacob. Menj el innen." Nem élesen- hajítva mondta a szavakat nekem, mintha ezek

életbevágóak lettek volna. Segített nekem megtalálni a menekülésemet, amiért majd meghaltam.

A tárgy a kezemben egy készlet autókulcs volt.

17.fejezet

MINEK NÉZEK KI? A VARÁZSLÓNAK AZ ÓZBÓL? SZÜKSÉGED VAN EGY AGYRA? SZÜKSÉGED VAN EGY SZÍVRE? SZEREZZ EGY FEJET. VEDD EL AZ ENYÉMET. VEDD EL MINDENEMET, AMI VAN.

Valahogy kibontakozott egy terv, ahogy átfutottam Cullenek garázsán. A másrésztől a vérszívók autóin múlt.

Zavarban voltam, ahogy összepréseltem a gombot a kulcscsomón, és nem az ő Volvoja kezdett el villogtatva sípolni felém. Egy másik autó volt – amely az egymás mellett álló autók

hosszú vonalában állt – várva saját útjukra.

Tényleg úgy gondolta, hogy az Aston Martin Vanquis kulcsát adja nekem, vagy elhibázta?

Nem álltam meg gondolkodni rajta, hogy ez mennyiben változtat a terv második részén. Bepréseltem magamat a kényelmes bőrülésbe, beindítottam a motort, miközben térdeimet

ropogtatva nyomtam a kormánykerék alá. Más alkalommal a motor hangja megigézett volna,

de most épp elég nehéz volt koncentrálni a vezetésre.

Megtaláltam az ülés mozgató karját, és lábaimmal addig löktem magam hátra, hogy hozzáférjek a pedálokhoz. Az autó, mintha a levegőben úszott volna, ahogy elhajtottam. Csak percek kellettek, hogy áthajtsak a réten. Az autó úgy ment, mintha nem is kezeimmel, hanem a gondolataimmal irányítottam volna. Ahogy kitértem a fák közül ráhajtottam a főútra, mintha Leah kényelmetlen szürke arcát pillantottam volna meg egy

páfrány mögött. Fél percig arra gondoltam, hogy ő vajon mit hisz most, majd eldöntöttem, hogy nem izgat. Gyorsan haladtam délnek, mivel arra nem kellett ellenőrzéstől

tartanom, vagy egyéb más zavaró dologtól, így nem éreztem szükségét, hogy levegyem a lábam

a pedálról. Ez volt az én szerencse napom. Ha a szerencsés azt jelenti, hogy több, mint 200km/h-val repesztek egy fő úton anélkül, hogy rendőrbetartóknak botlanék. Micsoda eresztés.

Egy

kis üldözés talán jó lenne, a rendszám tábla persze lebuktatná őket. Biztos, hogy nem igen vették ezt számításba, és talán csak egy kicsit érintené őket kellemetlenül. Az egyetlen mozgójel, mellettem futott, keresztül az erdőn, ugyanolyan sebesen, mint én végig Forks mentén. Úgy nézett ki, mintha Quil lett volna. Biztos meglátott ő is, mivel párperccel később

eltűnt anélkül, hogy riasztotta volna a többieket. Ismét, mindig meglepődtem, hogy mit jelentett korábban a története, még mielőtt emlékeztettem volna magam, hogy nem aggódom.

Átszáguldottam az U alakú úton, a legnagyobb városra gondolva, amit találhattam. Ez volt a

terv első része. Úgy tűnt örökké tart, talán mert még a penge élén táncoltam, de valójában

nem telik bele 2 órába és észak felé Tacoma és Seattle közötti részen voltam. Akkor lassítottam, mert igazán nem akartam megölni egy ártatlan közlekedőt. Ez egy hülye terv volt.

Nem fog működni. De ahogy megpróbáltam másik lehetőségek után kutatni a fejemben,berobbant, amit Leah mondott ma.

„Ez elmúlhat, tudod, ha megtalálod a lenyomatod. Már nem fogsz az ő biztonsága miatt aggódni, soha többé.”

Úgy tűnt , hogy az,hogy elveszik tőlem a döntés lehetőségét nem lenne a legrosszabb dolog a

világon. Talán szerettem volna, ha ez lett volna a legrosszabb dolog a világon. De én nem láttam a többi lányt La Pushban és a Makahi rezervátumtól Forksig. Szélesebb körben kellene

vadásznom.

Így hogyan találhatnék rá véletlenszerűen a társamra a tömegben? Először is kell egy tömeg.

Akkor koncentrálnék a következő lépésre. Elsétálnék néhány ösvényen, ahol szép, korombeli lányok tűnhetnek fel, de nem tudtam leállni. Szeretnék egy olyan társat lenyomatomként,aki egész nap,csak sétálgat?

Északnak tartottam , és több és több tömeget találtam. Rátaláltam egy hatalmas parkra, tele

gyerekekkel, meg családokkal, voltak deszkások, bringások, piknikezők. Nem figyeltem még

sem mire – szép nap volt. Mindenhol süttött a nap. Az emberek mind kijöttek a szabadba,hogy

kiélvezzék a kék eget. Leparkoltam, megvettem a jegyem, és csatlakoztam a tömeghez.

Körbesétáltam,hogy kissé otthonosabban érezzem magamat. Elég sokáig ahhoz, hogy a nap

az égbolt másik oldalára kerüljön. Minden lányra ránéztem, aki a közelemben megfordult,

igyekezve a lényegét meglátni, megállapítottam,hogy ki volt csinos, kinek volt kék szeme,ki

nézett ki jól nadrágtartóban és,hogy ki viselt túl sok sminket. Próbáltam valami érdekeset

keresni az arcokban, így tudhattam , hogy tényleg próbálkozom. Mintha : ennek tényleg egyenes az orra, annak a szeméből ki kellene fésülni a haját, ennek egy rúzs reklámban kellene szerepelnie,olyan tökéletes az ajka...

Valamikor visszanéztek. Néha idegesek lettek – mintha azt gondolnák, ki ez a nagy pasi,aki

elvakít? Néha úgy éreztem,mintha érdeklődve néztek volna, de lehet,hogy ezt csak beképzelttem nagyképűen. Amúgy semmi. Amikor találkozott a tekintetem a lánnyal,aki

–

nem vitás – a legtüzesebb lány a parkban, talán a városban, bámult vissza rám gondolkodva,

mintha érdeklődne, én nem éreztem semmit. Csak a vágyat,hogy kilépjek a fájdalomamból. A

pillanat elszállt, megjegyeztem minden hibát. Bella dolgokat. Haja ugyanolyan árnyalatú volt.

Szeme is hasonló alakúnak látszott. Álla vonala ugyanúgy keretezte arcát, mint Belláé. Szemei

között ugyanolyan apró ráncok ültek. – ami meglepett, hogy vajon miért aggódik... Itt adtam

fel. Bolond voltam, hogy azt hittem ez a megfelelő hely és idő, hogy egyszerűen szembesétáljak lelki társammal, csak azért mert annyira akartam. Nem éreztem, hogy itt

találnám meg. Ha Samnek igaza volt, az én társam La Pushban volt. És tisztában voltam vele,

hogy ott nem vonzott senki. Ha Billynek volt igaza, honnan tudja? Mit csinálna egy erősebb

farkassal?

Visszaballagtam a kocsihoz, miközben ujjaimmal a kulccsal játszottam. Talán az voltam, amit

Leah gondolt, hogy ő az. Néhány dolog meghalt és ez nem illett össze a másik generációval.

Vagy csak annyi volt, hogy az én életem egy nagy, kegyetlen vicc, és nem volt szabadulásra

lehetőségem.

„Hé, te, rendben vagy? Szia? Te ott a lopott autónál.”

Eltelt egy kis idő, míg felfogtam, hogy a hang hozzám beszél, és a másik pillanatban, hogy fejemet arra fordítsam. A barátságos nézésű lány mellett állt, kicsit türelmetlenül.

Tudtam

miért volt ismerős az arca – már számításba vettem őt. Fénylő, vöröses-szőke haj, szép bőr,

néhány szeplő volt állán és orra hegyén, és a szem fahéj színű volt.

„Ha bűnbánatot érzel az autó miatt,” mondta, mosolyogva, amitől egy aprógödröcske jelent

meg az állán.” mindig van lehetőség, hogy magadba nézz.”

„Ez kölcsönzött, nem lopott,” vágtam vissza. Hangom borzalmas volt – mintha sírnék, vagy

valami. Kínos.

„Hogyne, ez majd felment a bíróságon.”

Haragosan néztem. „Szeretnél valamit?”

„Nem igazán. Csak aggódtam az autó miatt, tudod. Csak az van, hogy ... nagyon zaklatottnak

tűnsz valami miatt. Ja amúgy Lizzinek hívnak.” Nyújtotta felém a kezét.

Néztem, míg leesett a keze.

„Amúgy..” kérdezte. „Azon gondolkodtam, hogy talán segítségre szorulsz, és tudnék-e segíteni.
Mintha kerestél volna valakit az előbb.” A park irányába intett, majd megvonta a vállát.
„Igen.”
Várt. Felsőhajtottam. „Nincs szükségem segítségre. A lány nincs itt.”
„Ó, sajnálom.”
„Én is.” motyogtam.
Megint ránéztem. Lizzie. Csinos volt. Elég helyes ahhoz, hogy megpróbáljon segíteni egy zsörtölődő idegenen, aki olyan, mit egy dió. Miért nem lehet ő az? Miért volt minden ennyire komplikált? Helyes lány, csinos, és ráadásként még vicces is. Miért ne?
„Ez egy gyönyörű autó,” mondta. „Szégyen, hogy már nem készítenek ilyeneket. Úgy értem, hogy a Vantage karosszériája is pompás, de éppen ezért van benne valami...”
Helyes lány, aki még az autókhoz is ért. Húha. Erősebben koncentráltam az arcára, kívánva, hogy működjön. Gyerünk, Jake – lenyomat, most.
„Milyen vezetni?” kérdezte.
„Úgysem hinnéd el,” válaszoltam.
Félig elmosolyodott, azon, hogy végre adtam neki egy normális választ.
Visszamosolyogtam rá. Dea mosolya nem hasított belém, szakítva szét testemet és taglózott volna le. Nem számít, hogy mennyire akartam, az életembe még nem lépett be a másik személy. Nem ugrottam fejést bele, ahogy Leah. Nem tudtam beleszeretni egy normális személybe. Nem, mivel már epekedtem valaki után. Talán – ha már 10 évvel később lenne és Bella szíve hosszú ideje halott lenne, én pedig át vonszoltam volna magam az egész fájdalomon – talán akkor felajánlanám Lizzinek, hogy vezesse a gyors kocsimat, majd elbeszélgetnénk a modellekről, és megtudnék róla többet, láthatnám, hogy kedvelném-e. De ez most nem fog megtörténni. A csoda sem segíthet megmenteni engem. Még csak most kezdtem elfogadni a kegyetlen tortúrát elviselni, mint férfi. Szívódjon fel.
Lizzie várt, talán reménykedett, hogy felajánlok neki egy utat. Vagy talán nem.
„Jobb lesz, ha vissza viszem az autót a srácnak, aki kölcsön adta.” motyogtam.
Megint elmosolyodott. „Öröm hallani, hogy jó útra térsz.”
„Igen, meggyőztél.”
Rám nézett, ahogy az autóhoz mentem, és beszálltam. Talán úgy nézhettem, ki mint aki egy sziklának akarja vezetni az autót. Ezt talán megtettem volna, ha működött volna egy vérfarkas estében. Még egyszer a távolodó autó után nézett. Először is, józanabban vezettem visszafelé.
Nem rohantam. Nem akartam oda menni, ahova tartottam. Vissza a házba, vissza abba az erdőbe. Vissza a fájdalomba, ami elől futottam. Vissza a teljes magányba. Na jó ez melodramatikus. Nem leszek teljesen egyedül, de ez rossz volt. Leah és Seth ugyanúgy szenvedni fog velem. Hálás voltam Sethnek, hogy nem szenved sokáig. A kölyök nem értette a

lelki romjaim. Leah annyira nem érdekelte,de volt valami,amit megértett. Leah számára nem

volt semmi új ebben a fájdalomban. Hatalmasat sóhajtottam, ahogy arra gondoltam,hogy mit

szeretne tőlem Leah,mivel most már tudtam,hogy azon van, hogy megkapja. Még megrészegült voltam tőle,de nem hagyhattam figyelmen kívül a tényt, hogy ez megkönnyítheti az életét. És – már jobban tudtam nála – megtenné értem,ha a helyzetünk nem változna.

Érdekes lenne, a nagyon távoli jövőben, ha Leah lenne a társam – a barátom. Sokszor mennénk egymás idegeire, ebben biztos vagyok. Nem habozna,hogy helyrerakjon,de ez jó

dolog. Talán pont arra van szükségem,hogy valaki néha jól fenéken billentsen. De amikor ez

bekövetkezik, ő volt az egyedüli igaz barát,aki tudja,hogy most min megyek keresztül .
A

reggeli vadászatra gondoltam, és hogy mennyire zárt volt a gondolatunk abban az egyetlen

pillanatban. Nem lesz egy rossz dolog. Különböző. Egy kicsit ügyetlen, egy kicsit ijesztő. De a maga módján kedves.

Nem akartam mindig egyedül lenni. És tudtam, hogy Leah elég erős ahhoz,hogy kitartson

mellettem azokban a hónapokban, amik előttünk állnak. Hónapok és évek.

Megpróbáltam

átgondolni. Úgy éreztem,mintha készülnék átúszni az óceánt, méterről-méterre úszva,mielőtt

újra bízni tudnék. Olyan sok idő jön még, magányos idők,mielőtt elkezdné. Mielőtt belevetném magam az óceánba. Valamivel több,mint három és fél nap,és itt voltam, elpocsékolva a maradék kis időt. Megint gyorsan kezdtem vezetni.

Láttam Samet és Jaredet, az út egyik oldalán, őrszemként, ahogy ráhajtottam a Forksba vezető útra. A vastag ágak rejtekében álltak, de tudtam mit keressek. Bólintottam feljűk,

nem zavarva, hogy vajon mit gondolhatnak a mai utamról.

Bólintottam Leahnak és Sethnek is, ahogy behajtottam a Cullenek útjára. Lassan sötétedett, a

felhők egyik oldalon eltakarták a napot,de én láttam,ahogy szemük izzik a fényszórók fényében. Elmondhatom nekik később. Nem volt alkalmas az idő rá. Meglepetten láttam,

hogy Edward vár rám a garázsban. Napok óta nem láttam,hogy elmozdult volna Bella mellől.

Láttam az arcán, hogy semmi rossz nem történt vele. A gyomrom összerándult a gondolattól,

ahogy emlékeztem, honnan jöhet ez a béke. Ez annyira rossz volt – az összes ivadékkal –

elfelejtettem összetörni az autót. Nos, oké. Alapvetően nem állt szándékomban tönkretenni

az autóját. Talán ezt jobban tudta nálam, és ezért adta kölcsön ezt az autót.

„Néhány dolog Jacob,„mondta amint leálltam.

Vettem egy mély levegőt, és bent tartottam pár percig. Aztán lassan kifűjtam és kiszálltam az

autóból és odadobtam neki a kulcsokat.

„Köszí a kölcsönt, „mondtam fanyarul. Nyilvánvalóan törlesztett.

„Mit akarsz most?”

„Először ...tudom, hogy mennyire idegenkedsz használni jogosultságodat a falkáddal szemben,de...”

Hitetlenkedve néztem rá,nem számítottam,hogy erről akar beszélni velem.

„Tessék?”

„HA nem tudod,vagy nem akarsz szabályozni LEaht, akkor én-,,

„Leah?” szakítottam félbe, a szót fogaim között préselve.”Mi történt?”

Edward arca kemény volt. „Fel jött megnézni,hogy miért mentél el így.Megpróbáltam elmagyarázni. Azt hiszen nem igazán sikerült.”

„Mit csinált?”

„Átalakult az emberi alakjára,és –,,

„Tényleg?”szakítottam félbe ismét, meghökkenve ezúttal. El tudtam képzelni. Leah elhagyta

az őrhelyét,és bement a lények közé?

„Ő beszélni akart...Bellával.”

„Bellával?”

Edward egy szuszra kezdte hadarni.”Nem akarom még egyszer ennek kitenni Bellát. Nem

érdekel, hogy Leah mennyire gondolja ezt indokoltnak! Nem akarom bántani – természetesen,nem fogom – de megígérem, hogy kidobom a házból ha ez megint megtörténik. Egyenesen a folyóba fogom hajítani-,,

„Higgadj le. Mit mondott?” Nem éreztem semmit evvel kapcsolatban.

Edward vett egy mély levegőt, összeszedve magát.” Leah feleslegesen volt kemény. Azt nem

akarom megmagyarázni,hogy Bella miért állt le veled, de azt tudom, hogy nem akarta ez tenni veled, nem akart bántani. Neki így is nagy fájdalmat okoz,hogy kettőnk között áll, hogy

megkérdezze,hogy maradj. Amit Leah mondott,az teljesen értelmetlen volt,de elég ahhoz,hogy megríkassa Bellát-,,

„Várj – Leah miattam kiabált Bellával?”

Élesen bólintott.” Te nagyon indulatos voltál,bajnok.”

Huh. „Nem kértem tőle,hogy ezt tegye.”

„Tudom.”

Összehúztam a szemeimet. Persze,hogy tudja. Tud mindent.

De valami tényleg történt LEahval. Ki hitte volna? LEah simán besétál a vérszívók házába,

mint ember, csakhogy reklamáljon az eljárás miatt.

„Ígérem, hogy ellenőrzöm Leaht.”mondtam.”Nem akartam ezt. De beszélni fogok vele,rendben? És nem hiszem , hogy meg fog ismétlődni. LEah sem egy titkolózós fajta, így

valószínű mindent elmondott ma ,amit akart.”

„Így is mondhatjuk.”

Akárhogy is,beszélni fogok erről Bellával is. Nem kell,hogy rosszul érezze magát. Ez csak

rám tartozik.”

„Már elmondtam neki.”

„Persze,hogy megtetted. Rendben van?”

„Most alszik. Rose mellette van.”

Akkor az pszihopata „Rose” volt soron. Keresztezte a sötét oldalt. Nem vett tudomást a gondolatomról, egy sokkal átfogóbb választ adott. „Bella... jobban van, általában. Leah szóáradata, viszont bűnösséget keltett benne. Jobb. Mivel Edward hallotta a szörnyet, és minden rózsás volt most. Fantasztikus. „Ennél azért egy kicsivel több,” mormogta. „most, hogy tudom hallani őt, tapasztaltam, hogy mennyire fejlett mentálisan. Megérti amit mondunk.” Akaratlanul szétnyílt a szám. „Megőrültél?” „Igen. Tudja, hogy mennyire fáj Bellának, most, hogy mennyire bántja. Megpróbálja ezt elkerülni, amennyire csak tudja. Ő... szereti Bellát. Már most.” Úgy bámultam Edwardra, hogy azt hittem kiesnek a szemeim a döbbenettől. Hihetetlen, jól láttam, hogy ez egy kritikus tényező. Ez volt, ami megváltoztatta Edwardot – hogy a szörny kezdte megszerezni szeretetét. Nem tudta gyűlölni azt, ami szerette Bellát. Pontosan ezért nem tudott engem sem gyűlölni. De volt egy nagy különbség, én nem öltem meg Bellát. Edward folytatta, mintha nem hallotta volna a gondolataimat. „A tény, hiszem, hogy ez több, hogy ítélezhessünk róla, Amikor Charlise visszajön – „ „Még nem ért vissza?” vágtam közbe élesen. Láttam magam előtt, ahogy Sam és Jared az utat figyelik. Kíváncsiak lettek, hogy mi történik? „Alice és Jasper igen. Charlise hazaküldte az összes vért, de nem volt annyira, amennyire számított – Bella ezt pár nap alatt feléli, az étvágya megnőtt. Charlise ott maradt, hogy kitaláljon valamit. Nem hiszem, hogy ez szükséges most, de fel akar készülni minden eshetőségre.” „Miért nem szükséges? Ha több kell Bellának?” Láttam, óvatosan várta a reakciómat arra, amit el akart magyarázni. „Próbálok rábeszélni Charlisle, hogy amint visszaér vegye ki a babát.” „Tessék?” „A gyermek próbál nem mozogni, de ez nehéz. Túl nagy lesz. Nem lehet várni, hogy teljesen kifejlődjön, ahogy Charlise javasolta. Bella túl törekeny a kísérletezéshez.” Lábaim majdnem kicsúsztak alólam. Először, elfogadni, hogy Edward megkedvelte ezt az ízét. Most, döbbsentem rá, hogy elszalasztok pár napot. Bíztam bennük. Az óceán partmenti hullámai már elkezdtek körbezárni. „Azt gondold, hogy megcsinálja?” suttogtam. „Igen, Ez volt a másik dolog, amiről beszélni akartam veled.” Nem tudtam semmit sem mondani. Egy perc múlva tovább ment. „Igen” mondta ismét. „Várunk, amíg lehet, hogy a gyermek kész legyen, ez így nagyon veszélyes. Bármelyik percben késő lehet. De ha elébe megyünk, ha gyorsan cselekszünk, nem látom esélyét, hogy baj legyen. Tudva, hogy a gyermek segíteni akar. Hálásan, Bella és Rose is egyetért velem. Most, hogy megbeszéltem velük, hogy biztonságos a gyermeknek is a beavatkozás, nincs mitől tartanunk.” „Mikor fog Charlisle visszaérni?” kérdeztem suttogva. Nem tartottam vissza a levegőt ezúttal. „Holnap délben.”

A térdeim összecsuplottak, az autóban kellett megkapaszkodnom, hogy megtartsam magam.

Edward segítőkészen nyújtotta felém kezeit, majd úgy gondolta ez talán mégsem egy olyan jó ötlet, így leengedte őket.

„Sajnálom,” suttogta. „Tényleg sajnálom, hogy ez ennyire fájdalmas a számodra, Jacob. Tudom, hogy gyűlölsz engem, el kell, hogy fogadjam, de én nem tudom ezt érezni irántad Jacob. Úgy

gondolok rád akár... akár a testvéremre, sok estben. Egy bajtárs a seregben, a legnagyobb.

Jobban megértem a fájdalmadat, mint hinnéd. De Bella túléli”- Amikor ezt mondta hangja szinte erőszakos lett – „és tudom, hogy számodra ez a legnagyobb dolog.”

Alapvetően igaza volt. Nehéz volt elmondani. Zúgott a fejem.

„Nos, utálom, most ezt tenni, amikor te már ennyire elfogadtad, de tisztázzuk, kevés időnk van.

Kérdezniem kell tőled valamit – könyörögni, ha muszáj.”

„Nem akarok lemaradni valamiről.” Ismét felemelte a kezét, hogy a vállamra tegye, majd

mielőtt elért volna sóhajtván leengedte kezeit.

„Tudom, mennyi minden adtál,” mondta gyorsan. „De ez valami olyan, amit csak te tehetsz

meg, senki más. Megkérdeztem az igazi Alpha hímet, Jacob. Akkor kérdeztem meg, amikor

Ephraim itt volt.”

Felidéztem a múltat.

„Azt szeretném ha engedélyeznéd, hogy eltérjünk attól, amit ígértünk nektek.

Szeretném, ha

engedélyeznéd, hogy változtassunk. Szeretném, ha engedélyeznéd, hogy megmentjük az életét. Tudod, valahogy megteszem, de nem akarom megszegni a neked adott szavaimat, ha

nem lesz más lehetőségünk. Soha nem szándékoztuk visszavonni szavunkat, ezért nehéz ez

most ennyire. Szeretném, ha megmaradna a szövetség családjaink között, ha ennek vége lesz.’

Megpróbáltam nyelni egyet. Samre gondoltam. Ez amit Sam szeretne.

„Nem. Sam jogosultsága feltételezett. Ez tőled függ. Sosem fog elvenni tőle, de senki nem tudja igazságosabban megítélni nálad, amit most mondtam.”

Ez nem az én döntésem.

„De az Jacob, és ezt te is tudod. A te szavad dönti el, hogy elítélnek minket, vagy elfogadnak.” Csak te tudod ezt megadni nekem.”

Nem tudtam gondolkodni. Nem tudom.

„Nincs már sok időnk.” mondta a ház felé intve.

Nem, nincs több idő. A néhány napomból csupán néhány óra lett. Nem tudom. Had gondoljam át. Csak adj nekem pár percet magamban, rendben?”

„Igen.”

Elindultam befelé, Edward követett. Bolondság, mennyire egyszerű volt ez, sétálni a sötétben

nyomomban egy vámpírral. Nem éreztem, hogy ne lennék biztonságban, de még kényelmetlenül sem éreztem magamat, igazán. Úgy éreztem, hogy sétálok valakivel az

oldalamon. Nos, valaki akinek rossz szaga van.

„Szia, kölyök,” motyogtam.

Lehajtotta fejét, én meg megveregettem a vállát.

„Egész jól.” mondtam. „El fogok mesélni, később. Sajnálom, hogy kizárlak így belőle.” Vigyorgott.

„Hé, mond meg a nővérednek, hogy higgadjon le, rendben? Elég.”

Seth biccentett egyet.

Megint megveregettem a vállát. „Menj vissza a munkába. Nem sokára követlek.”

Seth rám nézett, majd hátra és eltűnt a fák között.

„Neki van a legtisztább, legőszintébb, leggyermekibb tudata, amit valaha hallottam.” mormogta Edward, ahogy eltűnt előlünk Seth. „Szerencsé vagy, hogy megtudod

osztani vele a gondolatait.”

„Tudom!” Rőfögtem.

Elindultunk megint a ház felé, mindketten felkaptuk a fejünket, amikor hallottuk hogy valaki

egy szívószálon keresztül iszik. Edward neki iramodott. Felszökkent az előcsarnok lépcsőin és

már el is tűnt.

„Bella szerelmem, azt hittem alszol.” hallottam a szavait. „Sajnálom. Nem szabadott volna itt

hagynom téged.”

„Ne aggódj. Csak megszemjajztam – ez keltett fel. Azért az jó, hogy Charlisle hozott még.

Ennek a gyereknek szüksége lesz rá, amikor kint lesz. „

„Igaz. Ez egy jó dolog.”

„Csodálkozni fogok, ha mást is szeretne majd,” elmélkedett.

„Azt hiszem majd kitapasztaljuk.”

Átsétáltam az ajtón.

„Végyszóra” mondta Alice, és Bella szemei felém siklottak. Dühített, ellenállhatatlan mosoly

terült szét arcán egy percig. Majd eltűnt és szomorú lett a kifejezés az arcán. Ajkai megrepegtek, mintha igyekezne visszatartani a sírást.

Legszívesebben lekevertem volna egyet Leahnak, pontosan a buta szájára.

„Szia, Bella,” mondtam gyorsan. „Hogy vagy?”

„Jól.” mondta.

„Nagy nap a mai, ha? Sok az újdonság.”

„Nem kell ezt csinálnod, Jacob.”

„Nem tudod miről beszélsz.” Mondtam, miközben leültem a kanapé karfájára a feje mellé.

Edward a padlón ült, már. Bella szemrehányóan nézett rám.

„Én annyira s – „kezdte mondani.

Ujjammal lezártam ajkait.

„Jake,” motyogta, igyekezve félre tolni kezemet. Annyira gyöngén, hogy nehezemre esett elhinni, hogy tényleg ezt próbálta tenni. Megráztam a fejemet.

„Csak akkor beszélhetsz, ha nem fog butaságokat összehordani.”

„Rendben, nem fogok olyat mondani.” Úgy hangzott, mintha dörmögne.

Elvettem a kezemet.

„Sajnálom!” fejezte be gyorsan, majd vigyorgott.

Összehúztam a szemeimet, majd visszamosolyogtam rá.

Ahogy a szemeibe néztem, olyan dolgot láttam, ami után a parkban kutattam. Holnap valaki más lesz. De remélhetőleg élő, és ez számított igaz? Ugyanazzal a tekintettel nézett rám, valahogy . Ugyanaz a száj mosolygott , majdnem. Nála jobban senki nem tudta mi van bennem. Leah egy érdekes társ, talán még igaz barát is – valaki aki mellettem maradna. De ő nem volt az én legjobb barátom, az aki Bella volt számomra. Hihetetlen szerelmet éreztem Bella iránt, olyan kötelék volt köztünk, ami a bensőmig hatolt. Holnaptól az ellenségem lesz. Vagy mindenem. És ez a nyilvánvaló különbség volt számomra. Felsóhajtottam. „Remek!”gondoltam, feledve az utolsó gondolataimat. Felkészültem az üresség érzésére. Mentsd meg őt. Mint Ephraim örököse, engedélyezem neked, a szavamat adom, ez nem fogja felrúgni az egyességet. A többiek majd szemrehányást tesznek nekem. Igazad volt – nem tudják tagadni jogosságom, el kell ,hogy fogadják.

„Köszönöm.”suttogta Edward, eléggé halkán ahhoz, hogy Bella ne halja meg. Szavai felforrósították a többi vámpírt, láttam a szemem sarkából.

„Nos,”kérdezte Bella.”Hogy telt a napod?”

„Remekül. Elmentem kocsikázni. Lógtam kicsit a parkban.”

„Jól hangzik.”

„Persze, biztosan.”

Majd Rose felé küldött egy tekintetet. „Rose?”kérdezte.

A szőke kuncogott.”Megint?”

„Azt hiszem az utóbbi pár órában 2 gallont ittam meg.”magyarázta Bella.

Edward és én is inkább félrehúzódtunk,amíg Rosalie felemelte Bellát a kanapéről hogy a fürdőbe vigye.

„Mehetek a lábamon?”kérdezte Bella. „A lábaim megmerevedtek.”

„Biztos vagy benne?”kérdezte Edward.

„Rosalie majd elkap, ha nem bírának el a lábaim. Ami könnyen megtörténhet, mióta nem

használtam már őket.”

Rosalie finoman letette Bellát a lábaira, kezeit Bella derekán nyugtatva. Bella kezeit előrenyújtva, kicsit megingott.

„Ez jólesik,”sóhajtotta.”Pfúj,mekkora vagyok.”

Tényleg az volt. Hatalmas pocakja feltűnő volt.

„Egy napig még.”mondta,majd megsimogatta a hasát.

Elfogott a rémület,de igyekeztem megtartani magamnak az érzést, hogy ne láthassák arcomon. Már csak egy napig kell tartanom magamat,igaz?

„Minden rendben. Hoppá – ó,ne!”

A csésze,amit Bella az egyik karfára tett, leborult, mindent beborítva sötét vérrel.

Automatikusan lendült egyszerre három különböző kar, Bella lehajolt,hogy elkapja. Ez volt a

legrosszabb, félelmetes hang tört elő hasából.

„Ó!” sikította.

Aztán egészen puha lett, zuhant a padló felé. Rosalie még épp időben elkapta,mielőtt a padlóra esett volna. Edward is ott állt mellette,kinyújtott karokkal.

„Bella?” kérdezte, majd zavart lett tekintete, és megijedt a rá várójövőtől.

Egy fél perccel később, Bella sikított.

Ez nem csak egy sikoly volt, ez egy vérfagyasztó haldokló sikoly volt. A borzalmas hang hörgésbe fulladt,szemei fent akadtak, feje hátrahanyatlott. Teste megfeszült, Rosalie védő

karjai között,majd mint egy szökőkútból,tört elő torkából a vér.

18.fejezet

Erre nincsenek szavak

Bella vörösben ázó teste megrándult, és rázkódni kezdett Rosalie karjaiban, mintha csak elektromos árammal végeznék épp ki. Mindez alatt az arca üres volt – öntudatlan. A testéből

jövő vad rágás mozgatta őt. Ahogy rázkódott, minden rándulás éles töréssel és recsenéssel

járt. Rosalie és Edward megfagytak egy fél pillanatig, aztán összetörték. Rosalie a kezébe

kapta Bella testét, és olyan gyorsan kiabált, hogy nehéz volt külön szavakra bontani, ő és Edward felrohantak a lépcsőn az emeletre.

Utánuk futottam.

„Morfium!”ordította Edward Rosalienak.

„Alice- hívd fel Carlisle telefonon!”sikoltotta Rosalie.

A szoba, amibe követtem őket, olyan volt mintha egy sürgősségi kórterem lett volna felállítva

egy könyvtár közepén. A fények ragyogó fehérek voltak. Bella az asztalon feküdt a vakító

fények alatt, a bőre kísérteties volt a reflektorfényben. A teste puffant, akár egy hal a homokon. Rosalie lefogta Bellát, széttepte és felhasította a ruháit, amíg Edward egy fecskendőt szúrt a karjába.

Hányszor képzeltem el meztelenül? Most képtelen voltam odanézni. Félttem, hogy ez marad

meg bennem emlékként.

„Mi történik Edward?”

„Fuldoklik!”

„Biztos levált a placenta!”

Ennél a pontnál Bella is észhez tért. Sikoltva válaszolt, ami mintha átszakította volna a dobhártyám.

„Vegyétek ki” sikoltotta. „Nem kap levegőt! Vedd ki MOST!”

Láttam, ahogy a vörös pontok kirepültek, amikor a sikolyától elpattantak az erek a szemében.

„A morfium-„morogta Edward.

„NEM! MOST-!”Egy újabb véráradat fullasztotta el, amit kiabált. Edward felemelt a fejét,

reménytelenül küzdött, hogy kitisztítsa a száját, és újra kapjon levegőt.

Alice beszőkkent a szobába és egy kis kék fülhallgatót csíptetett Rosalie haja alá. Aztán Alice

eltávolodott, arany szemei szélesek és perzselőek voltak, mialatt Rosalie őrjöngve sziszegett a telefonba.

A fényáradatban, Bella bőre inkább vörösnek és feketének tűnt, mintsem fehérnek. Sötétvörös véraláfutás jelent meg a hatalmas, iszonyatos dudor alatt a hasán. Rosalie kezében megjelent egy szike.

„Hagyd hatni a morfiumot!”kiabált rá Edward.

„Nincs rá idő,” sziszegte Rosalie. „Haldoklik.”

A keze Bella hasa alá siklott és élénkvérös vér ömlött onnan, ahol felmetszette a bőrét. Olyan

volt, mintha kiborítottak volna egy vödört, mintha teljesen kinyitnák a csapot. Bella megrándult, de nem sikított. Még mindig fulladozott.

És aztán Rosalie elveszítette az összpontosítását. Láttam, milyen gyorsan változik meg az

arc kifejezése, láttam, ahogy az ajkát visszahúzza a fogairól, és ahogy a szemei feketén csillognak a szomjúságról.

„Ne, Rose!” üvöltötte Edward, de kezeit fogva tartotta, amint próbálta Bellát feltámasztani,

hogy lélegezni tudjon.

Rosaliera vettem magam, keresztülgörva az asztal felett anélkül, hogy bármit megzavartam volna. Megütöttem a kőkemény testét, nekilökve őt az ajtónak, éreztem, ahogy

a kezében lévő szike mélyen beleszúródik a balkaromba. A jobb tenyeremmel átfogtam az

arcát, lezárva az állkapcsát és a magasba emeltem.

Arra használtam a szorításomat Rosalie arcán, hogy kilengessem a testét, így hasba tudtam

rúgni; olyan volt, mintha betonba rúgnék.

Nekirepült az ajtókeretnek, elhajlítva az egyik oldalát. A kis hangszóró a fülében darabokra

tört. Aztán megjelent Alice, és a torkánál fogva a hallba rángatta.

És ezt meg kellett adnom a Szöszinek – de ő nem vette fel a harcot ellenem. Azt akarta, hogy

mi győzzünk. Hagyta, hogy így elbánjak vele, csak hogy megmentse Bellát. Vagyis, hogy megmentse azt az izét. Kitéptem a szikét a karomból.

„Alice, tüntesd el innen!” kiabálta Edward. „Vidd el Jasperhez, és tartsd ott! Jacob, szükségem

van rád!”

Nem láttam, ahogy Alice befejezi a munkát. Visszakanyarodtam a műtőasztal felé, ahol Bella

elkékült, szélesre nyitott, merev szemekkel.

„Lélegezteted?” morgott rám Edward gyorsan és követelőzően.

„Igen!”

Felmértem az arcát, keresve bármilyen jelét annak, hogy úgy reagál majd, mint Rosalie. Semmit nem láttam rajta, csak esztelen vadságot.

„Lélegeztesd! Kiveszem belőle, mielőtt-”

Egy újabb éles törés hallatszott a testéből, az eddigi leghangosabb, olyan hangos, hogy mindkettőnket megfagyasztott a döbbenet, és vártuk a sikolyát. Semmi. A lábai, amik eddig

kínban vonaglottak, ernyedtek lettek, és természetellenes pózba estek.

„A gerince,” fuldokolta elborzadva.

„Vedd ki belőle!” vicsorogtam, felé dobva a szikét. „Most már semmit nem fog érezni!”

Aztán a feje felé hajoltam. A szája tisztának látszott, így rányomtam az enyémet és telefújtam

a tüdejét levegővel. Éreztem, ahogy a rángatózó teste megemelkedik, szóval semmi nem torlaszolta el a torkát.

Vér ízűek voltak az ajkai.

Hallottam, ahogy a szíve egyenetlenül dörömböl. Ne engedd. Gondoltam vadul, egy újabb adag levegőt fújva a testébe. Megígérted. Ne engedd leállni a szíved. A következő hang kizökkentett, váratlanul, rémisztően. Mintha valami fémet darabokra szednének. A hang visszaidézte a hónapokkal ezelőtti harcot a tisztáson, egy újszülött széttépésének szaggató hangja. Futólag odapillantottam, hogy lássam, ahogy Edward az arcát a dudornak nyomja. Vámpír fogak – biztos módja, hogy keresztülhatoljanak egy vámpír bőrön. Megborzongtam, amint egy újabb adag levegőt fújtam Bella-ba. Visszaköhögte, pislogott, a szemei vakon pörögtek. „Maradj most velem Bella!” üvöltöttem rá. „Hallasz engem? Maradj! Nem hagyhatsz el. Ne engedd leállni a szíved!” A szemei forogtak, engem keresett, vagy őt, de nem látott semmit. Mindenesetre ránéztem, odaláncoltam a szemem. Aztán a teste hirtelen mozdulatlaná vált a szemeim alatt, habár a lélegzése hozzávetőlegesen javult és a szíve továbbra is dübörgött. Rájöttem, hogy a mozdulatlanság azt jelentette, vége. A belső ütések véget értek. Bizonyára már nem volt benne. Kint volt. Edward suttogott, „Renesmee.” Szóval Bella tévedett. Nem az a kis fiú volt, amit elképzelt. Nem nagy meglepetés. Miben nem tévedett eddig? Nem vettem le a tekintetem a vérben lévő szemeiről, de éreztem, ahogy a kezeit gyengén felemeli. „Engedd...” suttogta megtörten. „Add ide nekem.” Azt hiszem, tudnom kellett volna, hogy mindig megadja neki, amit akar, nem számít milyen hülye kéréssel áll is elő. De álmodni sem mertem volna, hogy most is hallgat rá. Így nem is gondoltam rá, hogy megállítom. Valami meleg megérintette a karom. Az igaz, hogy ennek fel kellett volna tűnnie. Semmit nem éreztem melegnek. De képtelen voltam levenni a szemem Bella arcáról. Pislogott aztán bámult, végül meglátott valamit. Furcsán, gyengéden dúdolván felnyögött. „Renes...mee. Olyan...gyönyörű.” Aztán levegő után kapkodott – zihált a fájdalomtól. Mire odanéztem késő volt. Edward kikapta a meleg, véres dolgot a petyhüdt kezeiből. A szemeim végigfutottak a bőrén. Piros volt a vértől – a vértől, ami a szájából ömlött, a vértől, ami a teremtményt is beborította, és a friss vértől, ami egy apró dupla-félhold alakú harapásnyomból folyt a ball mellkasán. „Ne, Renesmee,” motyogta Edward, mintha illemre tanítaná a kis szörnyet. Nem néztem rájuk. Csak Bellát figyeltem, ahogy a szemei visszafordulnak a fejébe. Egy utolsó tompa dobbanással, a szíve akadozott és elcsendesedett. Talán egy fél szívdobbanásnyit veszíthetett, mikor a kezem már újra a mellkasán voltak,

pumpáltam, a fejemben számoltam, próbáltam biztosan tartani a ritmust. Egy. Két. Há'. Négy.

Egy pillanatra ismét elakadtam, amíg újra levegőt fújtam a tüdejébe.

Nem láttam többé. A szemeim nedvesek és homályosak voltak. De hipertudatában voltam a

szobában lévő hangoknak. A szíve vonakodó bam-bam dobogása a követelő kezeim alatt, a

saját szívem dübörgése mellett egy másik verdeső dobogás, ami túl hangos és túl könnyed

volt. Nem tudtam hova tenni.

Még több levegő erőltettem Bella torkába.

„Mire vársz?” fulladoztam lélekszakadva, újra pumpálva a szívét.

Egy. Két. Há. Négy.

„Vidd el a babát,” mondta sürgetően Edward.

„Dobd ki az ablakon.” Egy. Két. Há. Négy.

„Add ide nekem.” csengte egy halk hang az ajtóból.

Edward és én ugyanabban a pillanatban mordultunk fel.

Egy. Két. Há. Négy.

„Kontrollálom magam,” ígérte Rosalie. „Add ide a babát, Edward. Gondoskodom róla, amíg

Bella...”

Ismét Bellába fújtam, miközben megesett a cser. A verdeső dörömbölés távolodva elhalkult.

„Járjon a kezed, Jacob.”

Felpillantottam Bella fehér szemeiről, még mindig pumpáltam a szívét. Edward egy fecskendőt tartott a kezében – teljesen ezüstöt, mintha acélból lenne.

„Az meg mi?”

A kőkemény keze ellökte az enyémet az útból. Egy kis reccsenést hallottam, ahogy az ütése

eltörte a kisujjam. Ugyanabban a másodpercben beleszúrta a tűt a szívébe.

„A mérget” válaszolta miközben befecskendezte.

Hallottam a zökkenést a szívében, mintha csak megütötték volna egy evezővel.

„Mozogj” parancsolta. A hangja fagyos volt, és halott. Vad és meggondolatlan. Mintha csak

egy gép lett volna.

Figyelmen kívül hagytam a már gyógyuló fájdalmat a kisujjamban, és újra pumpálni kezdtem

a szívét. Nehezebb volt, mintha a vére megalvadna – sűrű és lassú. Amíg én az immár mérgezett vérét próbáltam áramoltatni az ereiben, néztem amit csinál.

Olyan volt, mintha megcsókolná, hozzáértette az ajkait a nyakához, a csuklójához, a könyök

hajlatához. De hallottam, hogyan szakad fel a bőre, ahol a fogai keresztülharapják, újra és

újra, mérget juttatva a szervezetébe, annyit amennyit csak lehet. Láttam, ahogy a sápadt nyelve átsuhan a vérző sebeken, de mielőtt émelyített vagy dühített volna, rájöttem mit is

csinált. Ahol a nyelve lemosta a mérget a bőréről, ott a seb begyógyult. Bent tartva a mérgezett vért a testében.

Több levegőt fújtam a szájába, de nem történt semmi. Csak élettelen emelkedés a mellkasánál. Még mindig pumpáltam a szívét, számoltam amíg ő mániákusan dolgozott

felette, próbálta ismét összerakni. A király összes lova, és a király összes embere..
De semmi nem volt ott, csak én és ő.

A holtest felett dolgoztunk.

Mert ennyi maradt a lányból, akit mindketten szerettünk. Ez az összetört, kivérzett, szétroncsolt holtest. Nem tudtuk ismét összerakni Bellát.

Tudtam, hogy túl késő. Tudtam, hogy halott. Biztosan tudtam, mert a húzás eltűnt. Nem láttam okát, hogy mellette maradjak. Ő már nem volt itt többé. Így hát a teste többé nem

vonzott. Az öntudatlan igény, hogy a közelében legyek eltűnt.

Vagy csak egy jobb világba költözött. Úgy tűnt, mintha most már ellenkező irányból érezném

a vonzást. Le a lépcsőn, ki az ajtón. A sóvárgás, hogy eltűnjek innen és soha, de soha ne jöjjek

vissza.

„Akkor menj” csattant fel, és újra elütötte a kezeimet az útból, átvéve a helyem. Úgy éreztem

három ujjam eltört.

Zsibbadtan kiegyenesítettem őket, nem bántam a lüktető fájdalmat.

Gyorsabban hajszolta a halott szívét, mint én.

„Nem halt meg,” morogta. „Rendbe fog jönni.”

Nem többé biztos benne, hogy nekem beszél.

Elfordultam, magára hagytam a saját halálával, és lassan az ajtó felé sétáltam. Túl lassan.

Képtelen voltam gyorsabban mozgatni a lábaimat.

Végül ennyi. Tengernyi fájdalom. A másik part olyan messze volt, a forró vízen keresztül, hogy

el sem tudtam képzelni, még kevésbé voltam képes meglátni.

Újra üresnek éreztem magam, most mintha elvesztettem volna a célokat. Bella megmentéséért olyan régóta harcoltam. És nem mentettem meg. Képes volt feláldozni magát, hogy szétszaggassa egy szörnyfiúka, és a küzdelem elbukott. Mindennek vége. Megborzongtam a mögülem jövő hangtól, ahogy lefelé vánszorogtam a lépcsőn – egy halott

szív kikényszerített dobbanása.

Valahogy azt akartam, hogy fehéritőt öntsenek a fejembe és engedjék, hogy szétmarja az agyam. Hogy elégesse Bella utolsó perceinek képét. Elfogadnám az agykárosodást, ha képes

lennék megszabadulni tőlük – a sikítás, a vérzés, az elviselhetetlen reccsenés és csattogás, ahogy az újszülött szörnyeteg belülről utat tör magának...

El akartam futni, tízesével szedni a lépcsőfokokat és kiszáguldani az ajtón, de a lábaim súlyosak voltak, mintha vasból lennének és a testem fáradtabb volt, mint még soha azelőtt.

Lecsoszogtam a lépcsőn, akár nyomorék öregember.

Megpihentem a legelső fokon, összegyűjtve az erőmet, hogy kijussak az ajtón.

Rosalie a fehér kanapé tiszta végén volt, háttal nekem, gügyögött és motyogott a karjaiban

lévő takaróba bugyolált valaminek. Hallania kellett, ahogy megállok, de nem figyelt rá, hogy

rajtakaptam az anyaság egy lopott percében. Talán most boldog. Rosalie megkapta, amit

akart, és Bella soha nem fog visszajönni, hogy elvegye tőle a teremtményt. Azon tünődtem,

vajon a mérgező szöke mindvégig ebben reménykedett?

Valami sötétet tartott a kezeiben, és kapzsi szívó hang jött az apró gyilkos felől, akit tartott.

Vér szaga a levegőben. Emberi vére. Rosalie etette. Persze, hogy vért akart. Mi mással etethetnél egy olyasfajta szörnyet, ami brutálisan megcsönkítja a saját anyját? Talán Bella

vérét itta.

Talán.

Az erőm visszatért, ahogy hallgattam a kis hóhér etetésének hangját.

Erő és gyűlölet és forróság – vörös izzás mosta keresztül a fejem, égett, de semmit nem törölt

ki. A fejemben lévő emlék csak benzín volt, felélesztette a poklot, de nem hagyta felemészteni. Úgy éreztem, a remegés tetőtől-talpig ráz, és nem próbáltam leállítani.

Rosalie teljesen belemerült a teremtménybe, egyáltalán nem figyelt rám. Nem lenne elég gyors, hogy megállítson, zavart volt.

Samnak igaza volt. Az izé fejlődött – a létezése természetellenes volt. Egy sötét, lelketlen démon. Valami, aminek nem volt joga létezni.

Valami, amit el kell pusztítani.

Úgy tűnt a vonzás többé nem az ajtó felé vezetett. Most már éreztem, buzdított, előre felé

húzott. Vonzott, hogy befejezzem ezt az egészet, hogy megtisztítsam a világot ettől a fürtelemtől.

Rosalie megpróbálna megölni, amikor a teremtmény már halott, és én megküzdök vele.

Nem voltam benne biztos, hogy volna-e időm végezni vele, mielőtt a többiek a segítségére sietnének. Talán igen, talán nem. Ezzel nem is igazán foglalkoztam.

Nem foglalkoztam vele, vajon a farkasok, bármelyik csapat, megbosszulnának-e vagy jogosnak neveznék a Cullenek igazságszolgáltatását. Egyik sem számított. Csak a saját igazságommal törődtem. A bosszúmmal.

Az izé, ami megölte Bellát nem élhetett tovább egy perccel sem.

Ha Bella túlélte volna, most gyűlölné ezért. Személyesen akarna megölni.

De nem érdekelt. Őt sem érdekelte mit tett velem – hagyta magát lemészárolni, akár egy állatot. Miért kellene nekem figyelembe venni az ő érzéseit?

És aztán ott volt Edward. Bizonyára most túl elfoglalt – próbálja visszahozni a holttestet, túl

messzire ment az örült visszautasításában -, hogy hallgassa a terveimet.

Így hát nem adom meg a lehetőséget, hogy megtartsam a neki tett ígéretem, hacsak– és arra

nem vennék mérget, hogy – boldogulok Rosalie, Jasper, és Alice ellen, három az egy arányban. De még ha győzők is, nem hittem, hogy van elég bennem, hogy megöljem Edwardot.

Mert nem volt bennem elég szánalom hozzá. Miért engedném őt elmenekülni az elől, amit

tett? Nem lenne igazságosabb – kielégítőbb – hagyni, hogy együtt éljen a semmivel, minden nélkül?

Ez majdnem megmosolyogtatott, miközben megteltem gyűlölettel, ahogy csak rá gondoltam.

Nem csak Bellát. Nem a gyilkos ivadékokat. Még hiányolná a családja számos tagját, akiket képes voltam legyőzni. Természetesen, talán őket összerakná, miután nem lennék itt, hogy elégessen őket. Kivéve Bellát, aki már soha többé nem lesz teljes egész. Azon tűnődtem, vajon a teremtményt is össze lehet rakni. Kétkedtem benne. Bella része volt ez is – bizonyára örökölnie kellett valamit a sebezhetőségéből. Hallottam a verdeső szívdobbanásokat az apróságban. Az ő szíve vert. A Belláé nem. Csak egy perc telt el, mialatt meghoztam ezeket a könnyű döntéseket. A remegésem feszesebbé és gyorsabbá vált. Megfeszítettem magam, készültem, hogy rátámadjak a szőke vámpírra és a fogaimmal kiszakítsam a gyilkos dolgot a kezeiből. Rosalie ismét gügyögött a teremtménynek, félretette az üres fémizét, és felemelte a teremtményt, hogy az arcához nyomhassa az övét. Tökéletes. Ez az új pozíció tökéletes volt a támadásomra. Előre hajoltam és éreztem, ahogy a forróság elkezd átváltoztatni, miközben egyre nőtt bennem a vonzás a gyilkos felé – erősebb volt, mint amit valaha is éreztem, olyan erős, ami az Alfa parancsára emlékeztetett, mintha felmorzsolna, ha nem teljesíteném. Ez alkalommal teljesíteni akartam.

A gyilkos rám nézett Rosalie válla fölött, a pillantása sokkal tisztább volt, mint bármely újszülött teremtmény pillantása.

Meleg barna szemek, tejszokoládé színű – pontosan olyan, mint valaha Belláé.

A remegésem abbamaradt; forróság öntött el, erősebb, mint valaha, de valahogy újfajta hőség – nem lángolás.

Izzás volt.

Minden kinyílt bennem, ahogy félig-vámpír, félig-ember gyermek apró porcelán arcára néztem. Minden szál, ami eddig az életemhez kötött, most azonnal szétszakadt, mintha elvágták volna egy köteg léggömb madzagját. Mintha minden, ami azzá tett, ami voltam – a

szerelmem az emeleten fekvő halott lány iránt, a szeretetem apám iránt, a hűségem az új falkám iránt, a szeretetem a többi bátyám iránt, a gyűlöletem az ellenségeim iránt, az otthonom, a nevem, én magam – elvált volna tőlem- nyissz, nyissz , nyissz – és felszállt volna

semmibe.

De nem hagyott sodródni. Egy új szál kötött oda, ahol voltam.

Nem egy, hanem egymillió. Nem szálak, hanem acél kötelek. Egymillió acél kötél, ami egy

dologhoz kötött – az univerzum közepéhez.

Most már értettem – hogy az univerzum egy pont körül forog. Soha nem láttam az univerzum

szimmetriáját ezelőtt, de most világossá vált.

A föld gravitációja nem kötött többé oda, ahol álltam.

A kislány, a szőke vámpír karjaiban volt az, aki itt tartott.

Renesmee.

Az emeletről új hangot hallottam. Az egyetlen olyan hangot, ami meg tudott érinteni ebben a

pillanatban. Egy eszeveszett dobogás, gyors ütem...

Egy változó szív.

HARMADIK KÖNYV

Bella

TARTALOM

- Előszó
- 19. Lángolás
- 20. Új
- 21. Az első vadászat
- 22. Ígéret
- 23. Emlékek
- 24. Meglepetés
- 25. Szívesség
- 26. Ragyogás
- 27. Utazási tervek
- 28. A jövő
- 29. Kudarcc
- 30. Ellenálhatatlan
- 31. Tehetség
- 32. Társaság
- 33. Hamis okirat
- 34. Kinyilatkoztatás
- 35. Határidő
- 36. Vérszomj
- 37. Terv
- 38. Erő
- 39. A boldog most és mindörökké...
Vámpír Index

**A személyes ragaszkodás olyan luxus, amit csak azután engedhetsz meg magadnak, ha
Minden ellenséged elpusztítottad.
Mindaddig mindenki, akit szeretsz tús, gyengíti a bátorságod és rontja az
ítélőképességed.
/Orson Scott Card/
Birodalom**

ELŐSZÓ

Többé nem csak rémálom, a gonosz előretörése, ahogy a jeges ködöt felkavarják a lépteikkel.
Mind meg fogunk halni, gondoltam megrémülve. Elszánt voltam azért a különleges emberért,
akit védelmeztem, de mégsem engedhettem meg, hogy hiba csússzon a figyelmembe.
Egyre közelebb kísértettek, a sötét köpenyeik kissé meglibbentek, ahogy haladtak.
Láttam,
ahogy a kezeiket csontszínű karmokká feszítik. Szétváltak, hogy minden irányból körülvehessenek minket. Többségben voltunk. Véget ért.
És aztán, akár egy fényrobbanás, a teljes látvány más lett. Eddig semmi nem változott –
a
Volturi még mindig büszkén lépkedett felénk; higgadtan, hogy megöljenek. Ami valóban megváltozott az, hogy én hogyan láttam a képet. Hirtelen, éheztem rá. Azt akartam,
hogy
támadjanak. A pánik vérszomjjá változott, ahogy előrehajoltam egy mosollyal az arcomon, és
egy morgás szakadt fel a csupasz fogaim között.

19.fejezet

LÁNGOLÁS

A fájdalom meghökkentő volt.

Pontosan olyan – meghökkentett. Nem értettem, nem tudtam felfogni, mi történik.

A testem megpróbálta visszautasítani a fájdalmat, és engem újra és újra elnyelt a sötétség,

ami egy teljes másodpercet vagy talán percet is kivágott a gyötrelemből, sokkal nehezebbé

téve, hogy a valóságban maradjak.

Megpróbáltam különválasztani őket.

A nem-valóság sötét volt, és nem fájt annyira.

A valóság vörös, és olyan érzés, mintha ugyanabban az időben kettéfűrészeltek volna, elütött

volna egy busz, bevert volna egy díjnyertes boxoló, eltapostak volna a bikák, és savba merültem volna. A valóság olyan érzés volt, mintha a testem megrándult és megtekeredett

volna, miközben én képtelen voltam mozogni a fájdalomtól.

A valóságban tudtam, hogy van valami sokkal fontosabb ennél a tortúránál, de képtelen voltam emlékezni mi is az.

A valóság olyan gyorsan jött.

Egyik pillanatban minden úgy volt, ahogy lenni kellene. Körbevettek azok, akiket szeretek.

Mosolyok. Valahogy, valószínűtlennek tűnt, úgy tűnt mintha megkaptam volna mindent, amiért harcoltam.

És aztán egy apró, lényegtelen dolog rosszra fordult.

Láttam, ahogy a bögrém kiesik a kezemből, a sötét vér kilocsan és bepiszkítja a tökéletes

fehérséget, és én reflexszerűen a baleset felé hajoltam. Láttam más, gyorsabb kezeket, de

a

testem továbbra is kinyújtózott és megfeszült...

Bennem legbelül, valami az ellenkező irányba rántott.

Szakadás. Törés. Kín.

A sötétség átvette a hatalmat, és elsodort a kínszenvedés hulláma. Nem kaptam levegőt – egyszer már elsüllyedtem, de ez most más volt; túl nagy forróság volt a torkomban.

A darabjaim összetörtek, összezúzódtak, részekre bomlottak...

Még több sötétség.

Hangok, ez alkalommal kiabáltak, ahogy a fájdalom visszatért.

„Biztos levált a placenta!”

Valami, ami élesebb volt a késnél, keresztül szakított – a szavak, a kín ellenére visszarántottak a valóságba. Levált placenta – tudtam mit jelent. Azt jelentette, hogy a babám haldoklik bennem.

„Vegyétek ki!” sikoltottam Edwardnak. Miért nem tette még meg? „Nem kap levegőt! Vedd ki most!”

„A morfium –,
Várni akart, hogy fájdalomcsillapítót adjon, miközben a babánk haldoklott?!
„Nem! Most -” fulladoztam, képtelen voltam befejezni.
Fekete foltok takarták el a lámpákat a szobában, ahogy egy fagyos új fájdalom jegesen szűrődött a hasamba. Rosszat éreztem – automatikusan próbáltam megvédeni a méhem, a babám, az én kis Edward Jacob-omat, de gyenge voltam. A tüdőm fájt, az oxigén elégett. A fájdalom ismét elmúlt, habár most már belekapaszkodtam. A gyermekem, a babám haldoklik...

Mennyi idő telt el? Másodpercek vagy percek? A fájdalom elmúlt. Zsibbadás. Nem éreztem semmit. Nem láttam és nem is hallottam. Ismét levegő jutott a tüdőmbe, kemény buborékként végigkarcolva a torkom, fel és le.

„Maradj velem Bella! Hallasz? Maradj! Nem hagyhatsz el. Ne hagyj leállni a szíved!”
Jacob? Jacob, még mindig itt van, még mindig próbál megmenteni.
Természetesen, akartam neki mondani. Természetesen nem hagyom leállni a szívem.
Nem ígértem meg mindkettőjüknek?
Próbáltam érezni a szívem, megtalálni, de túlságosan elveszett a testemben. Nem éreztem a dolgokat, amiket kellett volna, és semmi nem volt jó helyen. Pislogtam, és megtaláltam a szemeim. Láttam a fényt. Nem azt, amit kerestem, jobb volt a semminél. Amíg a szemeim igyekeztek alkalmazkodni, Edward suttogott, „Renesmee.”
Renesmee?
Nem a képzeleteim tökéletes és sápadt kisfia? Egy pillanatig megdöbbsentem. Aztán előntött a melegség.
Renesmee.
Mozgatni akartam az ajkaimat, azt akartam, hogy a levegő buborékok suttogássá váljanak a nyelvemen. Kinyújtottam a zsibbadt kezeimet.
„Engedd...add ide nekem.”
A fény táncolt és tündökölt Edward kristály kezeiről. A csillogást vörös foltok szennyezték, a vér, ami a bőrét borította. És még több vörösség a kezeiben. Valami apró és erőlködő, amiről csöpögött a vér. A meleg kistestet a gyenge karjaimba érintette, mintha én tartottam volna. A nedves bőre forró volt – olyan forró, mint Jacobé.
Erőltettem a szemeim; hirtelen minden teljesen tiszta lett.
Renesmee nem sírt, de gyorsan lélegzett, megdöbbenve zihált. A szemei nyitva voltak, a kifejezése olyan megdöbbsent volt, hogy már majdnem vicces. Az apró, tökéletesen kerek

fejét sűrű, gubancos, véres fürtök borították. Az írisze ismerős volt – de bámulatba ejtő

–

csokoládébarna. A vér alatt a bőre sápadtnak látszott, krémesen csontszínűnek. Minden kivéve az arcát, ami más színben lángolt.

Az apró arca annyira tökéletes volt, hogy elbódított. Még gyönyörűbb volt, mint az apja. Hihetetlen. Lehetetlen.

„Renesmee” suttogtam „Olyan...gyönyörű.”

A lehetetlen arc hirtelen mosolygott – széles, óvatos mosollyal. A kagylórózsaszín ajkak mögött egy egész sor hófehér tejfog rejlett.

Lehajtotta a fejét a mellkasomra, beleásta magát a melegségbe. A bőre meleg volt és selymes, de nem úgy, ahogyan az enyém.

Ismét fájdalmat éreztem – csak egy meleg metszést. Levegő után kapkodtam.

És akkor elment. Az angyalarcú babám sehol nem volt. Nem láttam és nem éreztem.

Ne! Akartam kiabálni. Add vissza nekem!

De túl gyenge voltam. A karjaimat üres gumitömlőnek éreztem egy pillanatig, aztán semminek. Egyáltalán nem éreztem őket. Magamat sem éreztem.

A sötétség elárasztotta a szemeimet szilárdabban, mint előtte. Mint egy ostoba szemkötő, keményen és gyorsan. Nem csak a szemeimet hanem magamat is megsemmisítő súly fedte

el. Fárasztó volt küzdeni ellene. Tudtam, hogy sokkal egyszerűbb lenne, feladni.

Engedni,

hogy a sötétség lejjebb húzzon, lejjebb és lejjebb egy olyan helyre, ahol nincs fájdalom, nincs

kimerültség, nincs aggodalom és nincs félelem.

Ha csak magamért lett volna, nem lettem volna képes túl sokáig küzdeni. Csak egy ember

voltam, nem többel, mint emberi erővel. Túl sokáig próbáltam lépést tartani a természetfeletttel, ahogy Jacob mondta.

De ez nem csak rólam szólt.

Ha a könnyebb utat választom és engedem, hogy a sötét semmiség eltöröljön, akkor fájdalmat okozok nekik.

Edward. Edward. Az életem és az övé egy fonállá tekeredett. Ha elvágsz egyet, elvágod mindkettőt. Ha elmenne, azt nem lennék képes túlélni. Ha én mennék el, ő sem élné túl.

És

egy világ Edward nélkül, teljesen értelmetlennek tűnt. Edwardnak léteznie kell.

Jacob – aki újra és újra búcsút intett nekem, de mégis mindig visszajött, ha szükségem volt rá.

Jacob, akit már annyiszor megsebeztem, hogy az már bűn. Megsebezném újra, az eddigi legrosszabbal? Itt maradt értem, minden ellenére. Most csak annyit kért tőlem, hogy maradjak itt én is érte.

De olyan sötét volt itt, hogy egyikőjük arcát sem láttam. Semmi nem tűnt valóságosnak.

Ez

megnehezítette, hogy ne adjam fel.

Próbáltam küzdeni a rám telepedő sötétség ellen, keresztül, majdnem önkéntelenül.

Próbáltam felemelni. Csak ellenálltam. Nem engedtem, hogy teljesen összetörjön. Nem voltam Atlas, és a feketeség olyan volt, mint egy nehéz bolygó; nem bírtam támasztani.

Csak

annyit tehettem, hogy nem hagytam teljesen eltörölni magam.

Volt egyfajta sablon az életemben – Sosem voltam elég erős, hogy foglalkozzam azokkal

a

dolgokkal, amik az irányításomon kívül estek; hogy megküzdjek az ellenségekkel, vagy elüldözsem őket. Hogy elkerüljem a fájdalmat. Mindig emberi és gyenge voltam, az egyetlen

dolog, amit mindig is képes voltam megtenni az, hogy nem adom fel. Kitartottam. Túléltem.

Eléggé felkészült voltam ebből a szempontból. Elégnek kell lennie mára. Ki kell tartanom, amíg jön a segítség.

Tudtam, hogy Edward mindent megtesz, amit csak tud. Nem adná fel. Én sem.

Egy hüvelyknyire távol tartottam magamtól a nemlétezés feketeségét.

Nem volt elég, habár – ez eltökéltség. Ahogy az idő tovább és tovább forgott, és a sötétség

egy nyolcad és egytizenhatod hüvelyk közelségbe ért, szükségem volt valami erősebb vonzásra.

Még Edward arcát sem tudtam magam elé képzelni. A Jacobét sem, Alicet vagy Rosaliét, vagy

Charlieét vagy Renesmee-ét vagy Carlisle-ét vagy Esme-ét...Semmit. Megrémített, és azon

tűnődtem, vajon már túl késő?

Éreztem, hogy elcsúszom – nem volt már semmi, amiért kitartottam.

Nem! Túl kell ezt élnem. Edward számít rám. Jacob. Charlie Alice, Rosalie, Carlisle, Renee,

Esme...

Renesmee.

És aztán, habár még mindig nem láttam semmit, hirtelen éreztem valamit. Mint kísértet végtagokat, elképzeltem, hogy újra érzem a karjaimat. És aztán valami aprót és keményet és

nagyon-nagyon meleget.

A gyermekem. Az én kisbabám

Megcsináltam. Az esélyek ellenére, elég erős voltam, hogy túléljem Renesmeeért, hogy kitarssak érte mindaddig, amíg elég erős nem lesz, hogy nélkülem éljen. A kevés melegség a

kísértet kezeimben olyan valódinak tűnt. Közelebb ragadtam. Pont ott volt, a hol a szívemnek

lennie kellene. Erősen kapaszkodtam a lányom kellemes emlékébe, tudtam, hogy mindaddig

képes lennék harcolni a sötétséggel, amíg csak kell.

A melegsége a szívem mellett egyre valósabbá vált, melegebbé és melegebbé. Forróbbá.

A

hőség olyan valós volt, hogy nehéz volt elhinni, hogy csak képzelem.

Forróbb.

Most már kellemetlen. Túl meleg. Még, még, még több forróság.

Mintha a hajsütő vas rossz végét markoltam volna meg – az automatikus válaszom az volt,

hogy eldobjam a perzselő dolgot a kezeimből. De semmi nem volt a kezembe. A kezeim, nem

voltak a mellkasomon. A kezeim halottan feküdtek valahol az oldalamon. A hőség bennem

volt.

A forróság nőtt – erősödött és erősödött újra addig, amíg felülmúlt mindent, amit valaha is

éreztem.

Éreztem a lüktetést a tűz mögött, ahogy tombolt a mellkasomban, és rájöttem, hogy ismét

megtaláltam a szívem épp időben, hogy azt kívánjam bár soha ne találtam volna meg.

Épp

időben, hogy azt kívánjam, inkább megragadnám a sötétséget, amíg még van rá lehetőségem. Fel akartam emelni a karjaim, hogy megragadjam és felnyissam a mellkasom,

hogy kiszakíthassam belőle a szívem – bármit, csak hogy megszabaduljak a kintől. De nem

éreztem a karjaim, nem tudtam mozogtatni egy eltűnt ujjamat sem.

James, eltörte a lábam a lába alatt. Az semmiség volt. Az csupán egy jó alkalom volt, hogy

egy puha ágyban pihenhessek. Most inkább átelném, százszor. Száz törés. Elfogadnám és

hálás lennék érte.

A baba, szétrúgja a bordám, keresztülszakítja az útját rajtam darabról-darabra. Az semmiség

volt. Olyan volt, mint egy hideg vizes medencében úszni. Ezerszer inkább azt szeretném. Elfogadnám, és hálás lennék.

A tűz forróbban lángolt és sikoltani akartam. Könyörögni, hogy valaki öljön meg most, mielőtt

még egy másodpercig is tovább élnék ebben a fájdalomban. De nem tudtam mozogtatni az ajkaim. A súly még mindig jelen volt, összenyomott.

Rájöttem, hogy nem a sötétség nyomott el, hanem a testem. Olyan súlyos volt. A lángok alá

temetett, amik most már kiáramlottak a szívemből, hihetetlen fájdalmat terjesztve a vállaimba és a hasamba, leforrázták a torkom, és nyaldosták az arcom.

Miért nem tudok mozogni? Miért nem tudok sikoltani? Ez nem volt része a történeteknek. Az

elmém kibírhatatlanul tiszta volt – éles a vad fájdalomtól – és tudtam a választ majdnem olyan hamar, ahogy kigondoltam a kérdést.

A morfium.

Úgy tűnt, mintha egy millió halállal ezelőtt lett volna, amikor megvitattuk – Edward, Carlisle

és én. Edward és Carlisle azt remélték, hogy elég mennyiségű fájdalomcsillapító segít majd

megküzdeni a méreg fájdalomával. Carlisle kipróbálta Emmettel, de a méreg szétégette a gyógyszert, lezárva az ereit. Nem volt idő befecskendezni. Nyugodtan és zavartalanul tartottam az arcom és hálát adtam a ritka szerencsémnek, hogy Edward nem tud olvasni a

gondolataimban.

Mert morfium és méreg együtt volt a szervezetembe, mielőtt tudtam volna az igazságot. Tudtam, hogy a gyógyszer okozta zsibbadtság teljesen jelentéktelen, miközben a méreg égeti

az ereimet. De semmilyen módomban sem említhettem ezt a tényt. Semmit, ami még vonakodóbbá tenné, hogy átváltoztasson.

Nem sejtettem, hogy a morfiumnak ilyen hatása lesz – hogy leszorít és megnémít.
Mebénít,
amíg elégek.
Ismertem minden történetet. Tudtam, hogy Carlisle elég csendben maradt, hogy
elkerülje,
hogy megtalálják, amíg égett. Tudtam, hogy Rosalie szerint nem jó sikítani. És azt
reméltem,
talán olyan lehetnék, mint Carlisle. Nem hittem Rosalie szavainak, és bezárva tartottam
a
szám. Mert tudtam, hogy minden egyes sikoly, ami elhagyja az ajkaim, gyötörné
Edwardot.
Most úgy tűnt, mint egy borzalmas tréfa, ahogy teljesíteni akartam az akaratomat.
Ha nem tudok sikítani, hogyan kérhetném, hogy öljenek meg?
Csak meg akartam halni. Soha meg nem születni. A teljes létezésem nem volt képes
felülmúlni ezt a fájdalmat. Egy szívdobbanással tovább sem értem meg élni.
Engedjete meg halni, engedjete meg halni, engedjete meg halni.
És egy soha véget nem érő úr volt minden. Csak a tüzes gyötrelmem, és a hangtalan
sikoltások
kérték, hogy jöjjön a halál. Semmi más, még idő sem volt. Olyan állandóvá tette, mintha
nem
lenne kezdet és nem lenne vég. Csak a fájdalom egy folytonos perce. Az egyetlen változás
akkor jött, amikor hirtelen és lehetetlenül a fájdalom kétszeresére nőtt. A testem alsó
fele
is, amit már a morfium előtt sem éreztem, hirtelen tűzben égett. Valami törött csigolya
begyógyult – egyesítve a lángban perzselődő ujjaimmal.
A végtelen égés tovább folytatódott.
Ott lehettem másodpercek vagy napok óta, hetek vagy évek óta, de végül az idő ismét
jelentett valamit.
Három dolog történt egyszerre, egymásból adódtak, így nem tudom, melyik volt az első:
az
idő újraindult, a morfium súlya eltűnt, és erősebb lettem.
Éreztem, hogy növekszik az uralmam a testem fölött, és ez a növekedés jelezte először az
idő
múlását. Tudtam, amikor képes voltam megrántani a lábujjaimat, és ökölbe szorítani a
kezem.
Tudtam, de nem mutattam. Habár a tűz nem csillapodott egy apró mértékben sem –
elkezdtem kifejleszteni az élmény egy új befogadását, egy új érzékenységet felismerjem,
elkülönítsem a bántó lángnyelveket, amik nyaldosták az ereim – felfedeztem, hogy tudok
körülotte gondolkodni.
Emlékeztem, hogy miért nem kellene sikoltanom. Emlékeztem az okra, hogy miért
akartam
elviselni ezt az elviselhetetlen kint. Emlékeztem rá, habár most lehetetlennek tűnt, hogy
van
valami ami megéri ezt a gyötrelmet.
Ez épp időben történt ahhoz, hogy kitartsak, amikor a súly elhagyta a testem. Bárki
számára,
aki figyelt engem, nem volt változás. De számomra, ahogy küzdöttem, hogy
visszafojtsam a
sikolyokat és bezárjam a testembe, ahol senki mást nem bánthatnak meg, olyan érzés
volt, k

mintha egy cölöphöz lennék kötözve, miközben égek, mintha megragadnám az oszlopot, hogy a tűzben tartsam magam.

Épp elég erőm volt ahhoz, hogy mozdulatlanak tettessem magam, miközben elvenen elégtém.

A hallásom egyre tisztább és tisztább lett, és meg tudtam számolni a tomboló, dübörgő szívdobbanásaimat, hogy az időt mérjem velük.

Meg tudtam számolni az felszínes, ziháló lélegzeteimet.

Meg tudtam számolni a halk, egyenletes lélegzeteket, amik valahonnan a közelemből jöttek.

Ezek lassabbak voltak, így rájuk koncentráltam. Jobban mutatták az idő múlását.

Jobban, mint egy óra ingája, ezek a lélegzetek keresztül húztak az égő perceken a vége felé.

Egyre erősebb lettem, a gondolataim pedig tisztábbak. Amikor új hangot hallottam, figyeltem.

Halk lépéseket hallottam és éreztem, ahogy a levegő felkavarodik a nyíló ajtótól. A lépések

közelebb jöttek, és nyomást éreztem a csuklómon. Nem éreztem az ujjak hűvösségét. A tűz

még a hűvösség emlékét is előzte.

„Még mindig nincs változás?”

„Nincs.”

Egy gyengéd nyomás, egy lélegzet a felperzselődött bőrömön.

„Nem érzem már a morfium illatát.”

„Tudom.”

„Bella? Hallasz?”

Minden kétséget kizáróan tudtam, hogy ha kinyitom a szám, elveszítem – sikítanék, üvölnék, vonaglanék és rángatóznék. Ha kinyitom a szemem, ha megrándítom az ujjam –

bármilyen változás véget vetne a fegyelmemnek.

„Bella? Bella, szerelmem? Ki tudod nyitni a szemed? Meg tudod szorítani a kezem?”

Éreztem a nyomást az ujjaimnál. Nehezebb volt nem reagálni a hangjára, de bénult maradtam. Tudtam, hogy a fájdalom a hangjában semmi ahhoz képest, ami lehetne.

Most

csak attól félt, hogy szenvedek.

„Talán... Carlisle, talán elkéstem.” a hangja tompa volt, és elcsuklott az elkéstem szónál. Az elhatározásom egy pillanatra megingott.

„Hallgasd a szívét Edward. Erősebb, mint az Emmetté volt. Soha nem hallottam még ilyen

életerőset. Tökéletes lesz.”

Igen, igazam volt, hogy csendben maradtam. Carlisle majd megnyugtatja. Nem kell velem

együtt szenvednie.

„És a – gerince?”

„A sérülései nem voltak sokkal rosszabbak, mint Esme-é. A méreg majd meggyógyítja, ahog

Esme-t is meggyógyítottam.”

„De olyan mozdulatlan. Biztos valamit rosszul csináltam.”

„Vagy valamit jól, Edward. Fiam, megtettél mindent, amit én tettem volna, sőt még többet is.

Nem vagyok benne biztos, hogy lett volna bennem ennyi kitartás és bizakodás, hogy

megmentsem. Ne vádold magad. Bella rendbe fog jönni.”

Egy megtört suttogás. „Biztos szenved.”

„Nem tudhatjuk. Olyan sok morfium volt a szervezetében. Nem tudjuk ez milyen hatással lesz az érzéseire.”

Egy bágyadt nyomást éreztem a könyökömnél. Egy újabb suttogás. „Bella, szeretlek. Bella, sajnálom.”

Annyira szerettem volna válaszolni neki, de nem tehettem még rosszabbá a fájdalmát. Nem,

amíg volt elég erőm, hogy mozdulatlan maradjak.

Mindez alatt a gyötrő tűz még mindig égetett. De most akkora űr volt a fejemben. Egy hely,

hogyan eltűnök a beszélgetésükön, egy másik, hogy emlékezek mi történt, egy másik, hogy

a jövőbe tekintsek, és egy másik hely, ahol a végtelen szenvedés maradt.

És még egy az aggodalomnak.

Hol van a gyermekem? Miért nincs itt? Miért nem beszélnek róla?

„Nem. Itt maradok.” suttogta Edward, válaszul egy kimondatlan gondolatra. „Majd megoldják.”

„Ez egy érdekes szituáció.” felelte Carlisle. „És én még azt hittem, hogy már mindent láttam.”

„Majd később foglalkozok vele. Később foglalkozunk vele.” Valami gyengéden megnyomta a

felhólyagosodott tenyerem.

„Biztos vagyok benne, hogy öten meg tudjuk akadályozni, hogy vérontás legyen belőle.”

Edward sóhajtott. „Nem tudom, ki mellé álljak. Szeretném mindkettejüket megfenyíteni. Hát,

majd később.”

„Azon tűnődöm, vajon Bella mit gondol majd – ki mellé áll.” tűnődött Carlisle.

Egy halk, feszült kuncogás. „Biztos vagyok benne, hogy meglep majd. Mindig meglep.”

Carlisle léptei újra eltávolodtak, én meg dühös voltam, hogy nem volt több magyarázat.

Csak

azért beszéltek ilyen titokzatosan, hogy idegesítsenek?

Visszatértem Edward lélegzeteinek számolásához, hogy mérjem az időt.

Tízezer- kilencszáznegyvenhárom lélegzettel később, más léptek susogtak be a szobába.

Könnyedebbek. Ritmusosabbak.

Furcsa, hogy egy pillanat alatt felismertem a különbséget a léptek között, amit a mai nap előtt soha nem voltam képes hallani.

„Meddig még?” kérdezte Edward.

„Már nem tart sokáig,” felelte Alice. „Látod, milyen tisztává válik? Most már sokkal jobban

látom őt.” Sóhajtott.

„Még mindig keserűnek érzed magad?”

„Igen, kösz, hogy felhozta,” morogta. „Te is lealázva éreznéd magad ha rájönnél, hogy lebilincsel a saját természeted. A vámpírokat látom a legjobban, mert én is az vagy; oké

látom

az embereket, mert az voltam. De egyáltalán nem látom ezeket a furcsa félvér teremtményeket, mert ez olyasvalami, amit még nem tapasztaltam. Ah!”

„Összpontosíts, Alice.”

„Rendben. Bellát most már majdhogy nem túl könny látni.”
Egy hosszú pillanatig csend volt, aztán Edward sóhajtott. Ez új hang volt, boldogabb.
„Tényleg rendbe fog jönni,” lehelte.
„Hát persze, hogy rendbe jön.”
„Nem voltál ennyire optimista két nappal ezelőtt.”
„Nem láttam jól két nappal ezelőtt. De most, hogy már megszabadult a vak foltoktól, gyerekjáték.”
„Összpontosítanál a kedvemért? Az órára – becsüld meg.”
Alice sóhajtott. „Milyen türelmetlen. Adj egy percet-”
Halk lélegzés.
„Köszönöm Alice.” a hangja élénkebb volt.
Meddig? Nem tudnák legalább kimondani értem? Túl sokat kérek? Még hány percig kell égnem? Tízezer? Húsz? Még egy nap – nyolcvanhatezer-négyszáz? Még annál is több?
„Káprázatos lesz.”
Edward csendesen morgott. „Mindig is az volt.”
Alice felhorkant. „Tudod, hogy értem. Nézz csak rá.”
Edward nem válaszolt, de Alice szavai reményt adtak, hogy talán mégsem hasonlítok egy rakás faszénre, mint aminek éreztem magam. Úgy tűnt, hogy mostanra egy rakás elszenesedett csonttömegre hasonlítok. A testem minden egyes sejtje hamuvá vált. Hallottam Alicet kilibegni a szobából. Hallottam az anyag suhogását, amint hozzádörgölőzik miközben mozgott. Hallottam a plafonról lógó lámpa csendes zümmögését. Hallottam, ahogy a bágyadt szél végigsöpri a ház oldalát. Mindent hallottam. Lent valaki baseballt nézett.
A
Mainers vezetett két körrel.
„Én jövök,” hallottam, ahogy Rosalie rámordul valakire, és egy hangos morgást feleletként.
„Hé, most” figyelmeztetett Emmett.
Valaki felszisszent.
Továbbra is hallgattam, de csak a játékot hallottam. A baseball nem volt elég érdekes, hogy elterelje a figyelmem a fájdalomról, így Edward lélegzését hallgattam ismét, számolva a perceket.
Huszonegyezer-kilencszáztizenhét és fél perccel később, a fájdalom megváltozott. A jó hír, hogy elkezdett elmúlni az ujjaimból és a lábujjaimból. Lassan múlt el, de legalább valami új történt. Ez lehet az. A fájdalom elmúlik...
És a rossz hír. A tűz a torkomban nem olyan volt, mint azelőtt. Nem csak tűz volt, most már szomjazás is. Csontszáraz. Olyan szomjas. Tűzben égett és perzselte a szomjúság...
Még egy rossz hír. A tűz a szívemben egyre forróbb lett.
Hogy lehetséges ez?
A szívdobogásom már túl gyors, felgyorsult –a tűz egy tomboló sebességbe űzte a ritmusát.
„Carlisle,” hívta Edward. A hangja halk volt, de tiszta. Tudtam, hogy Carlisle meghallja, ha a ház közelében van.

A tűz visszahúzódott a tenyeremről, derűsen, fájdalommentesen és hűvösen hagyva őket.
De

a szívem felé tartott, ami olyan forrón lángolt akár a nap, és tomboló, új sebességgel vert.

Carlisle belépett a szobába, mellette Alice-szel. A lépéseik annyira jól elkülöníthetők voltak,

hogy még azt is meg tudtam mondani, hogy Carlisle a jobb oldalon volt, egy lépéssel Alice előtt.

„Hallgassátok,” mondta nekik Edward.

A szobában a lehangosabb zaj az őrült szívem volt, ami a tűz ritmusára vert.

„Ah” mondta Carlisle „Majdnem vége.”

Az enyhülés, amit a szavai hoztak, beárnyékkolták a gyötrő fájdalmat a szívemben. A csuklóim

szabadok voltak, és a bokáim is. A tűz teljesen megszűnt ott.

„Hamarosan” értett egyet buzgón Alice. „Szólok a többieknek. Megkérjem Rosaliet...?”

„Igen – vigye el a babát.”

Mi? Ne. Nem! Mit értett azon, hogy vigye el a babát? Mit gondol? Az ujjaim megrándultak –

az inger végigfutott a tökéletes álcámon. A szoba elcsendesedett - kivéve a kalapácsütés szerű szívemet -, mind visszafojtották a lélegzetüket válaszul.

Egy kéz megszorította a csökönyös ujjaimat. „Bella? Bella, szerelmem?”

Képes lennék sikoltás nélkül válaszolni neki? Fontolgattam egy percig, és a tűz még mindig

forróbbá vált a mellkasomon keresztül, lecsillapodva a könyökömben és a térdemben.

Jobb

nem kockáztatni.

„Felhozom őket,” mondta Alice egy sürgős éllel a hangjában, és hallottam a szél suhogását,

ahogy elszökkent.

És aztán – oh!

A szívem felgyorsult, dobogott, akár a helikopter légcavarja, a hang akár egy hosszantartó

üzenet; olyan érzés volt, mintha szét akarná örölni a bordáimat. A tűz fellángolt a mellkasom

közepén, kiszívva a lángok utolsó maradványait a testem többi részéből, üzemanyagként az

eddig legperzselőbb lángoláshoz. A fájdalom elég volt, hogy elbódítson, hogy

keresztültörjem a cölöp vasmarkolását. A hátam ívben hátrafeszült, meghajolt mintha a tűz a

szívemnél fogva felfelé szippantana.

Nem engedtem, hogy a testem többi része is kilépjen a sorból, amint a felsőtestem visszaesett az asztalra.

Csatává vált bennem – a vergődő szívem versenyzett a támadó tűzzel. Mindketten

veszítettek. A tűz halálra volt ítélve, elemésztett mindent, ami éghető volt; a szívem az utolsó

dobbanása felé vágtatott.

A tűz összehúzódott, végül egy elviselhetetlen rohamban az egyetlen megmaradt emberi

szervre összpontosult. A roham volt a válasz a mély, üres puffanásra. A szívem megingott kétszer, és csendesen dobbant még egyet utoljára. Csend volt. Semmi lélegzés. Még az enyém sem. Egy percig csak a fájdalom hiányát fogtam fel. Aztán kinyitottam a szemem és csodálkozva bámultam magam elé.

20.fejezet

ÚJ

Minden olyan tiszta volt.

Éles. Határozott.

A magasban ragyogó fény, még mindig vakítóan fényes volt, és mégis tisztán láttam a villanykörtében izzó szálakat. A szivárvány összes színét láttam a fehér fényben, és a színskála

szélén egy nyolcadik színt is, aminek nem tudtam a nevét.

A lámpa mögött, megkülönböztettem a sötét fából készült plafon minden egyes rostját.

Előtte, láttam minden egyes porszemét a levegőben, határozottan és jól elkülöníthetően láttam azt a részüket, amit beborított a fény, és azt is, amit nem. Apró bolygókként forogtak a

levegőben, kerülgették egymást, mintha csak egy mennyei táncot járnának.

A por annyira gyönyörű volt, hogy döbbszemem lélegeztem; a levegő végigsüvített a torkomon,

örvényként beszippantva a porszemeket. Rossz érzés volt. Elgondolkodtam és rájöttem, hogy

a probléma az volt, hogy ez a cselekedetem nem hozott enyhülést. Nem volt szükségem levegőre. A tudóm nem várt rá. Közömbösen reagált a beáramlásra. Nem volt szükségem a

levegőre, de szerettem. Érezhettem benne a szobát magam körül – éreztem a pompás porszemek ízét; éreztem, ahogy az állott levegő összekeveredik az ajtón beáramló hús levegővel. Éreztem a buja selyem illatát. Éreztem, valami meleg és kívánatos illatát, valamiét

aminek nedvesnek kellett volna lenni, de nem volt az...

Az illattól szárazon égett a torkom, akár a méreg égetésének bágyadt visszhangja, habár az

illatot megfertőzte egy csipetnyi klór és ammónia. És mindenekeft, éreztem egy majdnem-

méz-orgona-napfény-ízű illatot, ami a legerősebb és a legközelebbi illat volt.

Hallottam a többiekét, ahogy újra fellélegeznek, most hogy én is lélegzem. A lélegzetük keveredtet a méz és orgona és napfény illattal, új ízeket hozva. Fahéj, jácint, körte, tengervíz,

kelő kenyér, fenyő, vanília, bőr, alma, moha, levendula, csokoládé...egy tucat összehasonlítást

végeztem a fejemben, de egyik sem illett bele igazán. Olyan édes és kellemes volt.

A TV-t lenémították a földszinten és hallottam, hogy valaki– Talán Rosalie? – áthelyezi a

testsúlyát a földszinten.

Hallottam egy bágyadt, puffanó ritmust, és egy üvöltő hangot erre az ütemre.

Rap zene? Egy pillanatra elámultam, és aztán a hang eltávolodott, mintha egy autó húzott

volna el lehúzott ablakkal.

Kezdetnek rájöttem, hogy ez pontosan így lehetett. Hallottam volna az autópályát?

Nem éreztem, hogy valaki fogja a kezem, amíg az a valaki finoman meg nem szorította.

Mint

korábban, amikor elrejtettem a fájdalmam, a testem megmerevedett a meglepetéstől. Ez nem az az érintés volt, amire számítottam. A bőre tökéletesen sima volt, de rossz hőmérsékletű. Nem volt hideg.

A sokk első fagyott pillanata után, a testem úgy reagált az ismeretlen érintésre, ami még inkább sokkolt.

Levegő szabadult ki a torkomból, dühösen, keresztül az összezárt fogaimon, mély, fenyegető

hangon, mintha csak egy csapat méh zümmögne. Mielőtt a hang elhalt volna, az izmaim megfeszültek és összerándultak, elhúzódva az idegentől. Felpattantam, olyan gyorsan fordulva, hogy a szobának kivehetetlen homálya kellett volna összemósódnia, de ez mégsem

történt meg. Minden porszemet láttam, minden szálkát a faborítású falakon, minden megbomlott cérnaszálat mikroszkopikus méreteken, ahogy a szemem tovább vándorolt.

Aztán ott találtam magam védekezően a falhoz lapulva úgy egy-tizenhatod másodperccel később. Már megértettem mi döbbsentett meg, és túlreagáltam.

Oh. Hát persze. Edwardot nem kellene hidegnek éreznem. Most már azonos hőmérsékletűek vagyunk.

Tartottam a pozíciómat még egy-nyolcad másodpercig, felmérve az előttem lévő jelenetet.

Edward keresztülhajolt az operációs asztalon, ami az én halotti máglyám volt, a kezeit felém

nyújtotta, az arckifejezése aggodó volt.

Edward arca volt a legfontosabb dolog a világon, de a periférikus látásom felismert minden mást egyszerre.

A védelmező ösztönöm előjött, és automatikusan kerestem a veszély bármilyen jelét. A vámpír családom óvatosan várt a szemben lévő falnál az ajtó mellett, Emmettel és Jasperrel

az élen. Mintha veszély lett volna. Az orrlyukam kitágult, kereste a fenyegetést. Semmi nem

idevalót nem éreztem. Valami édes bágyadt illatát – amit durva vegyszerek rontottak el –

szúrta ismét a torkomat, amitől fájt és égett.

Alice kikukkantott Jasper könyöke mellett egy hatalmas vigyorral az arcán; a fény visszacsillant a fogain egy újabb nyolcszínű szivárványként.

A vigyor megnyugtató, és aztán összeállt a kép. Jasper és Emmett azért álltak elől, hogy

megvédjék a többiek, ahogy azt gondoltam. Amire nem jöttem rá azonnal az az volt, hogy

én magam vagyok a veszély.

De mindez mellékes volt. Az érzékeim legnagyobb része és az elmém még mindig Edward

arcára fókuszált.

Soha ezelőtt a perc előtt nem láttam.

Hányszor bámultam Edwardot és csodáltam a gyönyörűségét? Hány órát –napot, hetet – töltöttem el azzal az életemből, hogy arról álmodoztam, hogy mi is a tökéletesség? Azt hittem

jobban ismerem az arcát, mint a sajátomat. Azt hittem, ez az egyetlen biztos fizikai dolog a

világon: Edward arcának hibátlanága.

Talán vak voltam.

Most először – miután az emberi gyengeség és a tompa árnyék nem takarta el a szemem –

láttam az arcát. Ziháltam és aztán küzdöttem a szókinccsel, képtelen voltam megtalálni a

megfelelő szavakat. Jobb szavakra volt szükségem.

Ennél a pontnál, a figyelmem másik fele megállapította, hogy rajtam kívül nincs veszély, így

automatikusan kiegyenesedtem a guggolásomból; majdnem egy teljes másodperc eltelt

azóta, hogy az asztalon voltam.

Hirtelen belemélyedtem abba, ahogyan a testem mozgott. Abban a pillanatban, hogy kigondoltam, hogy felállok, már egyenes is voltam. Nem volt egy töredéknyi idő sem, amibe a mozgás került; a változás azonnali volt, majdnem mintha egyáltalán nem is mozdultam volna

meg.

Még mindig Edward arcát néztem, mozdulatlanul ismét.

Lassan megkerülte az asztalt, minden lépés majdnem fél másodpercebe telt, a lépése kanyarogva áramlottak, mint ahogy patak vize cikázik a sima kövek között – a kezét még

mindig kinyújtotta.

Néztem a kecsességét, elnyelve az új szemeimmel.

„Bella?” kérdezte mély, csendes hangon, de az aggodalom a hangjában feszültséggel töltötte

meg a nevem.

Nem tudtam azonnal válaszolni, elvesztem a hangja bársonyosságában. Ez volt a legtökéletesebb szimfónia, egy egy-hangszeres dallam, egy hangszer, ami tökéletesebb volt,

mint bármely ember készítette...

„Bella, szerelmem? Sajnálom, tudom, hogy ez zavaros. De jól vagy. Minden rendben.”

Minden? Az agyam visszapörgött az emberi léte utolsó órájához. Az emlék már homályosnak

tűnt, mintha egy vastag, sötét fátylon keresztül néztem volna – mert az emberi szemeim félig

vakok voltak. Minden olyan homályos volt.

Amikor azt mondta minden rendben, akkor Renesmee-t is beleértette? Hol van?

Rosalieval?

Próbáltam emlékezni az arcára – tudom, hogy gyönyörű volt – de bosszantó volt az emberi

emlékeken keresztül nézni. Az arcát eltakarta a sötétség, a silány fény...

Mi van Jacobbal? Jól van? A hosszan-szenvedő legjobb barátom most utál? Visszament Sam

csapatába? Seth és Leah is?

Biztonságban voltak a Cullenek, vagy az átváltozásom háborút szított a falkával?

Edward

mindenre vonatkozó ígérete erre is vonatkozott? Vagy csak megpróbált megnyugtatni?

És Charlie? Mit fogok most neki mondani? Biztos telefonált, mialatt én égtem. Mit mondtak

neki? Mit hisz, mi történt velem?

Amíg a pillanat egy töredékéig azon gondolkoztam, melyiket kérdezzem először,

Edward

bizonytalanul kinyújtotta a kezét, és az ujjhegyeivel megcirógatta az arcom.

Sima, akár a szatén, gyengéd, akár egy pihe, és most tökéletesen olyan hőmérsékletű, mint az

én bőröm.

Az érintése, mintha a bőröm alatt söpört volna végig, egyenesen az arccsontomon. Az érzés

csiklandós volt, elektromos – keresztül rázta a csontjaim, végig futott a gerincemen és remegett a gyomromban.

Várjunk csak, gondoltam mialatt a remegés melegséggel és sóvárgással öntött el. Nem kellett volna ezt elveszítenem? Nem adtam fel ezt az érzést az alku részeként? Újszülött vámpír voltam. A szárazság, a perzselő fájdalom a torkomban is ezt bizonyította. És tudtam, mivel jár újszülött vámpírnak lenni. Az emberi érzelmek és vágyakozások később ugyan abban a formában térnek majd vissza, de elfogadtam, hogy nem fogom ezeket érezni az elején. Csak szomjúságot. Ez volt a megállapodás, ez volt az ára. Beleegyeztem, hogy megfizetem. De Edward keze körülfogta az arcomat, mint egy szatén borította acél, a vágy végigszáguldott a kiszáradt ereimen, a fejem búbjától egészen a lábujjaimig. Felemelte az egyik tökéletes szemöldökét, várva, hogy megszólaljak. Köré fontam a karomat. Ismét nem volt mozgás. Egy pillanatig egyenesen és mozdulatlanul álltam, akárcsak egy szobor; abban a pillanatban a karjaim közt volt. Meleg volt – vagy legalábbis az én érzékelésem szerint. Az édes, finom illatával amit soha nem voltam képes igazán érezni a gyenge emberi érzékeimmel, de ez 100%ig Edward volt. Nekinyomtam az arcom a sima mellkasának. Aztán kényelmetlenül áthelyezte a testsúlyát. Eltolva magát az ölelésemből. Felnéztem az arcára, összezavarodva és megrémülve a reakcióján. „Uhh...óvatosan Bella. Au.” Elrántottam a karom, a hátam mögé kulcsoltam őket, amint megértettem. Túl erős voltam. „Hoppá,” fintorogtam. Azzal a mosolyával nézett rám, amitől elállt volna a szívverésem, ha a szívem még mindig dobott volna. „Ne ijedj meg szerelmem,” mondta, felemelte a kezét, hogy megérintsem az ajkaim, amik rémülten nyíltak szét. „Csak per pillanat egy kicsit erősebb vagy, mint én.” Összeráncoltam a szemöldököm. Ezt is tudtam, de lehetetlenebbnek tűnt, mint e perc bármelyik lehetetlen része. Erősebb voltam, mint Edward. Miattam azt mondta: Au. A keze ismét az arcomat cirógatta, és én elfelejtettem minden aggodalmam, amint egy újabb vágyhullám söpört végig a mozdulatlan testemen. Az érzelmek annyival erősebbek voltak, mint azelőtt, hogy a fejemben lévő extra részek ellenére is nehéz volt egy gondolatmenethez ragaszkodni. Elárasztott egy újfajta érzés. Emlékszem, Edward egyszer azt mondta – a fejemben lévő hangja, csupán egy gyenge hasonlata a kristálytisza zenének, amit most hallok -, hogy az ő fajtáját, a mi fajtánkat könnyű összezavarni. Most már értem miért. Erőlködtem, hogy koncentrálni tudjak. Volt valami, amit ki kellett mondanom. A legfontosabb dolgot. Nagyon óvatosan, olyan óvatosan, hogy a mozgás tulajdonképpen látható volt, kivettem a

jobb kezem a hátam mögül és kinyújtottam, hogy megérintsem az arcát. Nem engedtem, hogy elterelje a figyelmem a kezem gyöngyház színe, vagy a bőre selymessége, vagy a roham,
ami meglendítette az ujjaim.

A szemeibe néztem, és most először hallotta a saját hangom.

„Szeretlek” mondtam, de úgy hangzott, mintha énekelnék. A hangom úgy csengett, és csillant
akár egy harang.

A válaszosolya lenyűgözött jobban, mint bármikor amikor még ember voltam; most láttam
igazán.

„Ahogy én is szeretlek” mondta.

A két keze közé fogta az arcomat és a sajátja felé húzta – elég lassan, hogy emlékeztessen:

legyek óvatos. Megcsókolt, először gyengéden akárcsak egy suttogás, aztán hirtelen erősebben, vadabban. Megpróbáltam emlékezni, hogy gyengéd legek velem, de nehéz volt bármire is emlékezni az érzések felhevülésében, nehéz volt bármilyen módon összefüggően
gondolkodni.

Olyan volt, mintha soha nem csókolt volna még meg - mintha ez lett volna az első csókunk. És

igazság szerint, így még soha nem is csókolt meg.

Majdhogy nem bűnösnek éreztem. Bizonyosan megszegtem a szerződést. Nem szabad lett

volna megengedni ezt nekem.

Habár nem volt szükségem oxigénre, a lélegzetem felgyorsult, olyan gyorsan száguldott, mint

amikor tűzben égtem. De ez most más fajta tűz volt.

Valaki megköszörült a torkát. Emmett. Úgy tűnt a mély hang egyszerre volt vidám és zavart.

Elfelejtettem, hogy nem vagyunk egyedül. Aztán rájöttem, hogy ahogy Edward köré tekeredtem az nem volt épp illendő a társasághoz.

Zavarban voltam, egy pillanatnyi mozgás alatt egy fél lépést hátráltam. Edward kuncogott és

velem együtt lépett, szorosan a derekam körül tartva a karját. Az arca ragyogott – mintha

fehér lángú tűz égett volna a gyémánt bőre mögött. Vettem egy szükségtelen lélegzetet, hogy

lecsillapítsam magam.

Milyen más csók volt! Figyeltem az arckifejezését, ahogy összehasonlítottam a homályos emberi emlékeket ezzel az tiszta, heves érzéssel. Egy kicsit...beképzeltnek tűnt.

„Eddig elhallgattad ezt előlem,”vádoltam éneklő hangon, a szemeimet egy kicsit összeszűkítve.

Nevetett, sugárzott belőle az megnyugvás, hogy vége volt – a félelem, a fájdalom, a bizonytalanság, a várakozás, most már minden mögöttünk volt. „Akkor szükségszerű volt,”emlékeztetett. „Most rajtad a sor, hogy ne törj össze.” Ismét nevetett.

Helytelenítettem, amint rájöttem, hogy nem Edward volt az egyetlen, aki nevetett.

Carlisle

megkerülte Emmettet és gyorsan felém sétált; a szemei egy kissé óvatosak voltak, de Jasper

árnyékként követte a lépteit. Soha nem láttam Carlisle sem ezelőtt, nem igazán.

Szokatlan

készítést éreztem, hogy pislogjak – mintha a napba néztem volna.

„Hogy érzed magad Bella?” kérdezte Carlisle.

Egy hatvan-negyed pillanatig fontolgattam.

„Elárasztva. Olyan sok....” elharaptam, ismét hallgattam a hangom harang-dallamát.

„Igen, elég zavaró lehet.”

Gyorsan bólintottam, görcsösen. „De úgy érzem, ez én vagyok. Részben. Nem

számítottam

rá.”

Edward karjai gyengéden megszorították a derekam. „Mondtam,” suttogta.

„Eléggé kontrollálsz magad,” csodálkozott Carlisle. „Jobban, mint amire számítottam,

még ha

elég időd is volt szellemileg felkészülni rá.”

A vad hangulatváltozásokra gondoltam, a nehéz koncentrációra, és suttogtam,

„Ebben nem vagyok biztos.”

Komolyan bólintott, aztán az ékszerként ragyogó szemei érdeklődve csillogtak. „Úgy

tűnik ez

alkalommal valami jót tettünk a morfiummal. Meséld el, mire emlékszel az átváltozás folyamatából?”

Tétováztam, hevesen tudatában voltam, hogy Edward lélegzete simogatja az arcom, elektromos suttogások futtatva végig a bőrömmön.

„Azelőtt minden olyan...túl homályos. Emlékszem, hogy a baba nem kapott levegőt...”

Edwardra néztem, hirtelen megrémített az emlék.

„Renesmee egészséges és jól van,” ígerte olyan csillogással, amit még soha ezelőtt nem láttam a szemében. Meghamisíthatatlan szenvedéllyel mondta ki a nevét. Hódolattal.

Olyan

áhitattal, ahogy az emberek az isteneikről beszélnek. „Mire emlékszel azután?”

Póker arcra koncentráltam. Soha nem voltam jó hazudó. „Nehéz emlékezni. Előtte olyan sötét

volt. És aztán....kinyitottam a szemem és mindent láttam.”

„Bámulatos” lehelte Carlisle égő szemekkel.

A fájdalom keresztülfutott rajtam, és vártam, hogy a hőség lángba borítsa az arcom, és eláruljon. Aztán eszembe jutott, hogy soha többé nem pirulok el. Talán ez megvédené Edwardot az igazságtól.

Habár találnom kell rá módot, hogy elmondjam Carlisle-nak. Valamikor. Ha valaha szüksége

lenne egy újabb vámpír létrehozására. Ennek a lehetősége elég valószínűtlen, s ettől jobbnak

is éreztem a hazugságot.

„Azt szeretném, hogy gondolkozz – mondj el mindent, amire emlékszel,” erőltette Carlisle

izgatottan, és nem bírtam ki, hogy egy fintor ne suhanjon végig az arcomon. Nem akartam

tovább hazudni, mert talán bakiznék. És nem akartam a lángolásra sem gondolni.

Különösen

az emberi emlékekre nem, amelyek ezen része annyira tökéletesen tiszta volt és rájöttem,

hogy túlságosan is pontosan emlékszem rájuk.

„Oh, sajnálom Bella,” kért bocsánatot azonnal Carlisle.” Természetesen a szomjúságod

bizonyára kellemetlen. A beszélgetés várhat.”

Amíg nem említette, addig a szomjúság tulajdonképpen nem is volt kezelhetetlen. Olyan sok

helyiség volt a fejembe. Az agyam egy elkülönített része mintha reflex szerűen figyelt volna a

torkomat égető érzésre. Ugyanúgy, ahogy a régi agyam kezelte a lélegzést és a pislogást. De Carlisle feltevése előtérbe hozta az égető érzést. Hirtelen csak a száraz fájdalomra tudtam

gondolni, és minél jobban gondoltam rá, annál jobban fájt. A kezem a torkomra siklott, mintha képes lettem volna kívülről elfojtani a lángokat. A nyakam bőre furcsán érződött az

ujjaim alatt. Olyan sima volt és valahogy puha, habár kemény is volt, akár a szikla.

Edward elengedte a derekam, és megfogta a másik kezem, és gyengéden húzni kezdett.

„Vadászunk, Bella.”

Tágra nyíltak a szemeim, és a szomjúság okozta fájdalom a háttérbe szorult, átadva helyét a

sokknak. Én? Vadászni? Edwarddal? De...hogya? Fogalmam sem volt, mit tegyek.

Leolvasta a rémületet az arcomról és bátorítóan mosolygott. „Elég egyszerű, szerelmem.

Ösztönös. Ne aggódj. Megmutatom.” Amikor nem mozdultam, a tisztességtelen mosolyával

vigyorgott rám és megemelte az szemöldökét. „Azt hittem, mindig is látni akartál engem vadászat közben.”

A humor egy rövid kitörésében nevettem (Egy részem tűnődve hallgatta zengő harangszót)

ahogy a szavai felhős emberi beszélgetéseket juttattak eszembe. És aztán egy teljes másodpercet igénybevettem, amíg gyorsan végigfutottam azokon az első napokon

Edwarddal –

az életem igazi kezdetén – így soha nem felejttem majd el őket. Nem számítottam rá, hogy

ilyen kellemetlen lesz emlékezni. Mintha zavaros vízen próbálnék keresztülúszni.

Rosalietól

tudtam, hogy ha eleget gondolok az emberi emlékeimre, nem fogom őket idővel elveszíteni.

Egyetlen percet sem akartam elveszíteni, amit Edwarddal töltöttem, még most sem, amikor

előttünk állt az örökkévalóság. Meg kellett győződnöm róla, hogy azok a bizonyos emberi

emlékek belevésődtek a csalhatatlan vámpír elmémbe.

„Mehetünk?” kérdezte Edward. Kinyúlt, hogy megfogja a kezem, ami még mindig a nyakamon

volt. Az ujjai megálltak a torkomon. „Nem akarom, hogy megsérülj,” tette hozzá halk suttogással. Olyannal, amit azelőtt nem lettem volna képes meghallani.

„Jól vagyok,” mondtam emberi megszokásból. „Várj. Először.”

Olyan sok minden volt. Sosem jutottam el a kérdéseimig. Sokkal fontosabb dolgok is vannak a

fájdalomnál.

Most Carlisle szólalt meg. „Igen?”

„Látni akarom őt. Renesmeet.”

Különösen nehéz volt kimondani a nevét. A lányomat, ezekre a szavakra még nehezebb volt

gondolni. Olyan távolinak tűnt. Próbáltam emlékezni rá, hogyan is éreztem három nappal ezelőtt, és a kezem automatikusan kiszabadult az Edwardé alól és a hasamra hullott. Lapos. Üres. Megragadtam a fakó selymet, ami a bőrömet borította, újra megrémültem, mialatt az elmém egy jelentéktelen része észrevette, hogy Alice biztos felöltöztetett. Tudtam, hogy semmi nem maradt bennem, és bágyadtan emlékeztem az eltávolítás jelenetére, de a fizikai bizonyítékát még mindig nehéz volt feldolgozni. Csak annyit tudtam, hogy szeretem a szívem alatt hordott kisbabám. Most, hogy már nincs bennem, úgy tűnt, mintha csak a képzeletem lett volna. Egy múló álmom – egy álmom, ami félig rémálom volt. Mialatt a zavartságommal küzdöttem láttam, hogy Edward és Carlisle óvatos pillantást váltanak. „Mi az?” követeltem. „Bella,” mondta Edward nyugtatóan. „Ez nem túl jó ötlet. Ő félig ember, szerelmem. Dobog a szíve, és vér fut az ereiben. Amíg a szomjad nincs határozottan kontrollálva... Nem akarod veszélybe sodorni, ugye?” Ráncoltam a szemöldököm. Persze, hogy nem akarom. Irányításom kívül voltam? Zavarodott, igen. Könnyen megzavarható, igen. De veszélyes? Rá? A lányomra? Nem lehettem biztos benne, hogy a válasz nem. Így hát türelmesnek kellett lennem. Ez nehéznek hangzott. Mert mindaddig, amíg nem látom őt újra, nem lehet valódi. Csak egy tűnő álmom...egy idegenről... „Hol van?” erősen hallgattam, aztán hallottam egy szív dobogását az alattam lévő szintről. Több, mint egy ember lélegzését hallottam – halkán, mintha ők is hallgatnának. Volt még egy gyorsan dobogó hang is, egy verdesés, amit nem tudtam hova tenni... Aztán a szívdobogás hangja olyan nyirkos és vonzó lett, hogy benedvesedett a szám. Így határozottan meg kellett tanulnom vadászni, mielőtt látom őt. Az idegen kisbabámat. „Rosalie van vele?” „Igen,” válaszolta Edward szorult hangon, láttam, hogy valami, amire gondolt idegesíti. Azt hittem ő és Rose már túlléptek, a nézeteltéréseiken. A gyűlölet megint kitört? Mielőtt megkérdezhettem volna, elhúzta a kezem a lapos hasamról, ismét gyengéden húzva. „Várj,” tiltakoztam ismét, próbáltam összpontosítani. „Mi van Jacobbal? És Charlieval? Mondj el mindent, amiről lemaradtam. Meddig voltam...eszméletlen?” Úgy tűnt, Edward nem vette észre a habozásom az utolsó szó előtt. Helyette, ismét egy óvatos pillantást váltott Carlisle-al. „Mi a baj?” suttogtam. „Nincs baj” mondta Carlisle, furcsamód kihangsúlyozva az utolsó szót. „Semmi nem változott túlságosan, tulajdonképpen – csak alig több, mint két napig voltál öntudatlan. Gyorsan mennek ezek a dolgok. Edward kiváló munkát végzett. Elég újszerű – a

méreginjekció egyenesen a szívedbe az ő ötlete volt.”szünetet tartott, hogy büszkén rámosolyoghasson a fiára, aztán sóhajtott. „Jacob még mindig itt van, és Charlie még mindig azt hiszi, hogy beteg vagy. Azt hiszi épp Atlantában vagy, és tesztekot végeznek rajtad a Fertőzés Központban. Rossz számot adtunk meg neki, és dühös. Beszél Esmevel.”

„Fel kéne hívnom...”suttogtam magamnak, de hallgatva a saját hangom, megértettem az új nehézségeket. Nem ismerné fel ezt a hangot. Nem nyugtatnám meg. És aztán a korábbi meglepetés ugrott be. „Várjunk – Jacob még mindig itt van?”

Megint pillantást váltottak.

„Bella,”mondta Edward gyorsan.”Sok mindent kell megvitatnunk, de először rólad kellene gondoskodnunk. Biztos fájdalmad van...”

Amikor ezt felhozta, emlékeztem az égető érzésre a torkomban és görcsösen nyeltem egyet.

„De Jacob-”

„A világ összes ideje a miénk, hogy megmagyarázzuk, szerelmem”emlékeztetett finoman. Hát persze. Tudok még egy kicsit várni a válaszra; egyszerűbb lenne hallgatni, amikor a tüzes szomjúság vad fájdalma már osztja meg a figyelmem.

„Oké.”

„Várj, várj, várj,”trillázta Alice az ajtóból. Keresztültáncolt a szobán, ábrándos bájjal. Mint Edwardnál és Carlislenál, egy kis döbbenetet éreztem, amikor először igazán ránéztem az arcára. Olyan szép. „Megígérted, hogy ott lehetek az első alkalommal! Mi van, ha ti ketten elfuttok, valami visszatükröződő mellett?”

„Alice-,”tiltakozott Edward.

„Csak egy perc az egész!”és ezzel Alice kiszökkent a szobából. Edward sóhajtott.

„Miről beszél?”

De Alice már vissza is ért egy hatalmas, aranyozott keretű tükröt hozott Rosalie szobájából, ami majdnem kétszer olyan magas, és sokkal szélesebb volt, mint én. Jasper olyan mozdulatlan és csendes volt, hogy tudomást sem vettem róla, amíg nem követett Carlisle mögött. Most ismét megmozdult, hogy tétovázzon Alice előtt, a szemeit a kifejezésemre függesztette. Mert itt én voltam a veszély.

Tudtam, hogy bizonyára a körülöttem lévő hangulatot is elemzi, és így éreznie kellett rajtam a megdöbbenést, amikor tanulmányoztam az arcát, először igazán közlelről megnézve. A vak emberi szemeimen keresztül a déli újszülött hadsereggel való előző életéből származó sebei leginkább láthatatlanok voltak. Csak az erős fény emelte ki kicsit az alakjukat, hogy tudják a létezésükről.

Most már láttam, a sebek voltak Jasper legjellemzőbb vonásai. Nehéz volt levenni a szemem

a tönkretett nyakáról és állkapcsáról – nehéz volt elhinni, hogy akár egy vámpír is képes volt

túlélni ennyi harapást, ami megpróbálta széttépni a torkát.

Ösztönösen, védelmezve megfeszítettem magam. Bármelyik vámpírnak, aki meglátta Japert,

ez lett volna a reakciója. A hegek akár egy nyilvános hirdetés. Veszélyes, sikoltották.

Hány

vámpír próbálta megölni Jaspert? Több száz? Több ezer? Ugyanannyi, amennyi belehalt a

próbálkozásba?

Jasper látta is és érezte is az értékelésem, a figyelmeztetésem, és erőltetetten mosolygott.

„Edward elszomorított, hogy nem engedett a tükörhöz az esküvő előtt,” mondta Alice, elvonva a figyelmemet a rémisztő szerelméről. „Nem fogok megint veszekedni.”

„Veszekedni?” kérdezte hitetlenül Edward, felvonva az egyik szemöldökét.

„Talán kicsit túlhangsúlyoztam,” motyogta miközben szembefordította velem a tükröt.

„Talán erre ráfér, hogy kielégítsd a kukkolásod,” vágott vissza.

Alice rákacsintott.

Ennek csak az elmém egy kisebb részével voltam tudatában. A nagyobb részét elbűvölte a

személy a tükörben.

Az első reakcióm meggondolatlan gyönyörűség volt. Az ismeretlen teremtmény a tükörben

kétségtelenül gyönyörű volt, minden részében olyan gyönyörű, akárcsak Alice vagy Esme.

Még a mozdulatlansága ellenére is könnyed volt, és a hibátlan arca olyan sápadt volt, akár a

hold, keretezve a sötét, nehéz hajával. A végtagjai simák és erősek voltak, a bőre finoman

ragyogott, fénylett akár egy gyöngyszem.

A második reakcióm a rémület volt.

Ki ő? Első ránézésre képtelen voltam megtalálni az arcom a sima, tökéletes vonásaiban.

És a

szemei! Habár azt hittem felkészültem rá, a szemei még mindig rémülettel töltöttek el.

Mialatt tanulmányoztam és reagáltam, az arca tökéletesen higgadt volt, egy istennő szobra,

elrejtette minden belső nyugtalanságom. Aztán a telt ajkai megmozdultak.

„A szemek?” suttogtam, képtelen voltam kimondani a szemeimet. „Meddig?”

„Pár hónap alatt besötétednek,” mondta Edward lágy, megnyugtató hangon.

„Az állatvér gyorsabban enyhíti a színüket, mint az emberi vér. Először borostyán színűek

lesznek, aztán arany.”

A szemeim gonosz vörös lángokban fognak égni hónapokig?

„Hónapokig?” A hangom magasabb lett, feszült. A tükörben a tökéletes szemöldökök hitetlenkedve a magasba emelkedtek az izzó karmazsinpiros szemek felett –

világosabbak

voltak, mint bármi, amit eddig láttam.

Jasper tett egy lépést előre, figyelmeztette a hirtelen dühöm erőssége. Csak túl jól ismerte a

fiatal vámpirokat; ez az érzés valamiféle félrelépést eredményezett a részemről?

Senki nem válaszolt a kérdéseimre. Elnéztem Edwardra és Alice-re. Mindkettőjük szeme kisé

összpontosítás nélküli volt – reagálva Jasper nyugtalanságára. Hallgatták az okát, figyelve a jövőt.

Vettem egy újabb mély, szükségtelen lélegzetet.

„Nem, jól vagyok,” ígértem nekik. A szemem az tükörben lévő idegenre siklott aztán vissza.

„Csak...túl sok mindent kell megemésztennem.”

Jasper összeráncolta a szemöldökét, kihangsúlyozva két heget a bal szeme fölött.

„Nem tudom,” suttogta Edward.

A nő a tükörben rosszálló arcot vágott. „Milyen kérdésről maradtam le?”

Edward vigyorgott. „Jasper azon tűnődik, hogyan csinálod.”

„Mit hogyan csinállok?”

„Irányítod az érzelmeid Bella,” válaszolta Jasper. „Soha nem láttam még újszülött vámpírt, aki

képes erre – leállítasz egy érzelmet. Dühös voltál, de amikor láttad az aggodalmunkat, megfékezted, visszanyerve az uralmat magad felett. Készültem, hogy segítek, de nem volt

szükséged rá.”

„Ez rossz?” kérdeztem. A testem automatikusan megfagyott, mialatt vártam a döntését.

„Nem,” mondta, de a hangja bizonytalan volt.

Edward végigcirógatta kezével a karomat, mintha bátorítana, hogy felenyhüljek. „Ez lenyűgöző Bella, de nem értjük. Nem tudjuk, meddig tarthat.”

Egy perc töredékéig fontolgattam. Bármelyik pillanatban kitörhetnék? Szörnyeteggé válnék?

Nem éreztem, hogy ez megtörténhet...Talán ezt nem lehetett előre jelezni.

„De mit gondolsz?” kérdezte Alice, most már egy kicsit türelmetlenül, a tükör felé intve.

„Nem is tudom,” beszéltem mellé, nem vártam, hogy elismerem mennyire megrémültem.

Bámultam a gyönyörű nőt az ijesztő szemekkel, keresve a darabjaimat. Volt valami az ajka

vonalaiban – ha keresztülnéztem a szédítő gyönyörűségen, látható volt, hogy a felső ajka egy

kisé szimmetriátlan volt, egy kicsit túl telt az alsóhoz képest. Egy kicsit jobban éreztem magam, hogy megtaláltam ezt az ismerős hiányosságot. Talán a többi részem is itt volt valahol.

Próbaképp felemeltem a kezem, és a nő a tükörben utánozta a mozdulatom, ő is megérintette az arcát. A karmazsinszínű szemei óvatosan néztek rám.

Edward sóhajtott.

Elfordultam, hogy ránézzek, felemelve az egyik szemöldököm.

„Csalódott vagy?” kérdeztem közömbösen csengő hangon.

Nevetett. „Igen,” ismerte el.

Éreztem, ahogy a rémület áttöri a nyugodt maszkot az arcomon, amit azonnal fájdalom követett.

Alice vicsorgott. Jasper ismét előre lépett, várta, hogy támadjak.

De Edward figyelmen kívül hagyta őket, és karjait szorosan az újonnan megfagyott formám

köré fonta, az arcomra nyomva az ajkait. „Inkább azt reméltem, hogy képes leszek hallani a

gondolataid, most hogy már jobban hasonlítasz az enyéimhez,”suttogta. „És most itt vagyok,

ugyanolyan frusztráltan, mint mindig, azon tűnődve, hogy vajon mi jár a fejedben.” Azonnal jobban éreztem magam.

„Oh, hát,”mondtam könnyeden, megkönnyebbülve, hogy a gondolataim még mindig csak az

enyémek. „Úgy sejtem az agyam soha nem fog rendesen működni. De legalább csinos vagyok.”

Könnyebbé vált a viccelődés, amint alkalmazkodtam, hogy egyenes vonalakban gondolkodjak.

Hogy önmagam legyek.

Edward a fülemben mormolt. „Bella, soha nem voltál kevésbé csinos.”

Aztán elhúzta az arcát az enyémtől és sóhajtott. „Rendben, rendben,”mondta valakinek.

„Mi az?”kérdeztem.

„Percről percre egyre izgatottabbá teszed Jaspert. Talán egy kicsit pihenhet, ha már vadásztál.”

Jasper aggódó kifejezésére pillantottam és bólintottam. Nem akartam itt kitörni, ha ez készült

épp. Jobb lesz, ha fák vesznek körül, és nem a családom.

„Oké. Vadászunk,”értettem egyet, ideges borzongástól és várakozástól megremegetett a gyomrom. Kibomlottam Edward karjai közül, egyik kezemet az övében tartva, és hátat fordítottam az idegen és gyönyörű nőnek a tükörben.

21.fejezet

AZ ELSŐ VADÁSZAT

„Az ablakon át?” Kérdeztem két emeletről lenézve.

Igazából soha se féltem a magasságtól, de most, hogy minden apró részletet tisztán láttam, a látvány kevésbé volt vonzó. Az alattunk lévő sziklák szélei élesebbek voltak, mint képzeltem.

Edward mosolygott. „Ez a legmegfelelőbb kijárat. Ha félsz, vihetlek.”

„Az örökkévalóság áll előttünk, és azért az időért aggódsz, ami akkor telne el, ha a hátsó ajtóig elsétálnánk?”

Homlokát ráncolta kissé. „Renesmee és Jacob a földszinten vannak...”

„Oh.”

Igaz. Én voltam most a szörnyeteg. Távol kellett tartanom magamat az illatoktól, amik előhozhatták vad oldalamat. Az emberektől, akiket különösen szerettem. Még attól is, akit nem is igazán ismertem.

„Renesmee... jól van... ott Jacob-bal?” Suttogtam. Késve jöttem rá, hogy biztos Jacob szívét hallottam odalentről. Megint erősen hallgatóztam, de csak egy állandó pulzust hallottam. „Nem igazán kedvelte.”

Edward ajkai furcsán összeszorultak. „Bízz bennem, tökéletes biztonságban van. Pontosan tudom, mit gondol Jacob.”

„Természetesen.” Motyogtam megint a földet nézve.

„Elakadtál?” Provokált.

„Egy kicsit. Nem tudom hogyan...”

És nagyon is tudatában voltam, hogy családom mögöttem volt, csendben figyeltek. Többnyire csendben. Emmett már kuncogott az orra alatt. Egy hiba, és a földön fog fetrengeni. Aztán a viccek a világ egyetlen ügyetlen vámpírfőnökéről máris szárnyra fognak kapni...

És ez a ruha – amit biztos Alice adott rám valamikor, amíg túlságosan el voltam veszve a tűzben, hogy észrevegyem – se az volt, amit ugráshoz vagy vadászathoz választottam volna. Feszés, kék selyem? Mit gondolt, mire fogom ezt használni? Volt mostanában valahol koktél party?

„Figyelj engem.” Mondta Edward. És aztán nagyon alkalomszerűen kilépett a magas, nyitott ablakon és leesett.

Körültekintően figyeltem, elemeztem a szöveget, ahogy a térdét behajlította, hogy enyhítse az ütközést. A földet érének hangja nagyon halk volt – egy néma dobbanás, mintha az ajtót lágyan becsuknák, vagy a könyvet finoman az asztalra helyeznék.

Nem tűnt nehéznek.

Összeszorítottam a fogaimat, miközben koncentráltam, próbáltam utánozni lezserségét, miközben az üres levegőbe léptem.

Ha! A talaj úgy tűnt olyan lassan közeledik felém, hogy nem volt gond lerakni a lábaimat – milyen cipőt adott rám Alice? Túsarkút? Elment az esze – ebben az ostoba cipőben is jól meg lehetett állni, így a landolás nem volt bonyolultabb, mint egy lábon végigugrálni egy sima felületen.

A lábfejeim elnyelték az ütközést, nem akartam kitörni a vékony sarkakat. A földet érésem olyan csendes volt, mint az Edward-é. Rávigyorogtam.

„Rendben. Könnyű.”

Visszamosolygott. „Bella?”

„Igen?”

„Ez elég kecses volt – még egy vámpírtól is.”

Átgondoltam ezt egy pillanat alatt, és aztán sugárzó arccal néztem rá. Ha csak úgy mondta volna, akkor Emmett nevetne. De senki se találta észrevételét humorosnak, így az biztos igaz volt. Ez volt az első alkalom, hogy bárki a kecses szót használta rám egész életem során... vagy, nos, létezésem során.

„Köszönöm.” Mondtam neki.

És aztán lekaptam lábaimról egyesével az ezüst, szatén cipőket és visszadobtam őket a nyitott ablakon át. Egy kicsit talán túl erősen, de hallottam, hogy valaki elkapja őket, mielőtt kárt tehetek volna a bútorzatban.

Alice zsörtölődött. „A divatérzéke nem javult annyit, mint az egyensúlya.”

Edward megfogta a kezem – nem tudtam abbahagyni a csodálkozást bőre puhaságán és kényelmes hőmérsékletén – és elrepült a hátsókertén át a folyó széléig. Erőkifejtés nélkül mentem vele.

Minden mozgás nagyon egyszerűnek tűnt.

„Úszni fogunk?” Kérdeztem tőle, mikor megállt a víz mellett.

És tönkretegyük a csinos ruhádat? Nem. Ugrani fogunk.”

Biggyesztettem ajkaimat, megfontoltam. A folyó úgy negyvenöt méter széles volt itt.

„Először te.” Mondtam.

Megérintette az arcomat, hátrált két gyors lépéssel, és aztán visszafutott azon a két lépésen, kilőve magát határozottan a sima kavicsokkal körbeágyazott folyópartról. Tanulmányoztam villámgyors mozdulatát, miközben átívelt a víz felett, végül bukfacezett egyet, mielőtt eltűnt a sűrű fák között a folyó túlsó partján.

„Felvágós.” Motyogtam, és hallottam láthatatlan nevetését.

Visszamentem ötlépésnyit, minden eshetőségre felkészülve, és mély levegőt vettem.

Hirtelen megint nyugtalan lettem. Nem azért, hogy elesek vagy megsérülök – jobban aggódtam amiatt, hogy az erdő sérül meg.

Lassan jött elő, de most már éreztem – a nyers, masszív erő vibrált a lábaimban. Hirtelen biztos voltam abban, hogy ha alagutat akartam volna fúrni a folyó alatt, a kőzet kikaparása vagy kiütése az utamból nem tartott volna sokáig számomra. A körülöttem lévő tárgyak – a fák, a bokrok, a sziklák... a ház – kezdtek mind nagyon törékenynek látszani.

Remélve, hogy Esme különösen egyik speciális fát se szerette nagyon a folyón túl, elkezdtem első nagy lépésemet. És aztán megálltam, mikor a feszes szatén felcsúszott 15 centit a combomon. Alice!

Nos, Alice mindig úgy bánt a ruhákkal, mintha eldobhatók és egyszer használatosak lettek volna, így nem kellene bánkódnia emiatt. Lehajoltam, óvatosan megfogtam a szegélyt a jobboldali varrás mentén az ujjaimmal és – a lehető legapróbb nyomást használva – felszakítottam a ruhát a combom tetejéig. Aztán a másik oldalt is hozzáigazítottam.

Sokkal jobb.

Hallottam a fojtott nevetést a házból, és valaki csikorgatta a fogait. A kacagás az emeletről és a földszintről is jött, és nagyon könnyedén felismertem a teljesen különböző, durva, öblös hangú nevetést a földszintről.

Szóval Jacob is figyelt? Nem tudtam elképzelni, mit gondolt most, vagy hogy miért volt még mindig itt. Elképzeltem a békülésünket – ha valaha is meg tud bocsátani nekem – valahol a távoli jövőben, mikor már sokkal stabilabb leszek, és az idő begyógyítja a sebeket, amiket én okoztam a szívében.

Nem fordultam meg most, hogy megnézzem, nem bíztam hangulatingadozásaimba. Nem lenne jó hagyni, hogy bármely érzelmem túl erősen elragadjon és legyőzze elmémet. Jasper félelmei is kiéleztek. Vadásznom kellett azelőtt, hogy bármi mással foglalkoznék. Próbáltam minden mást elfelejteni, így tudtam koncentrálni.

„Bella?” Kiáltotta Edward az erdőből, hangja egyre közelebből érkezett. „Meg akarod nézni megint?”

De mindenre tökéletesen emlékeztem, természetesen, és nem akartam okot adni Emmett-nek, hogy még mókásabbnak tartsa taníttatásomat. Ez fizikai mozgás volt – ösztönösnek kell lennie. Így vettem egy mély levegőt és a folyó felé futottam.

Akadálytalanul a ruhámtól, egy hosszú szökkenéssel elértem a víz szélét. Csak másodperc nyolcvannegyede alatt, és mégis olyan sok idő volt – szemeim és elmém olyan gyorsan mozogtak, hogy egy lépés elég volt. Egyszerű volt elhelyezni a jobb lábamat a sima kövön és elegendő nyomóerőt kifejteni vele, hogy testem a levegőbe emelkedjen. Több figyelmet fordítottam a célirányra, mint az erőre, és eltévesztettem a szükséges erő mértékét – de legalább nem olyan tekintetben, hogy vizes legyenek. A negyvenöt méteres szélesség kissé könnyű távolság volt...

Furcsa, szédítő, felvillanyozó dolog volt, de rövid is. Még csak egyetlen másodperc telt el, és máris a túloldalon voltam.

Arra számítottam, hogy a közel álló fák problémát fognak okozni, de meglepően hasznosak voltak. Egyszerű dolog volt kinyúlni egy biztos kézzel, miközben a föld felé estem megint az erdő mélyén és egy megfelelő ágon találtam magam; lelógattam magam az ágról és a lábfejemen landoltam, még mindig öt méterrel a föld felett egy Sitka fenyő széles ágán.

Mesébe illő volt.

Örömteli nevetésem zengésén túl hallottam, hogy Edward felém futott engem keresve. Az ugrásom kétszer olyan hosszú volt, mint az övé. Mikor elérte a fát, szemei kitértek. Fürgén leszökkenem az ágról mellé, hangtalanul landoltam megint a lábfejemen.

„Jó volt?” Kíváncsiskodtam, légzésem felgyorsult az izgalomtól.

„Nagyon jó.” Helyeslően mosolygott, de közömbös hangja nem illett a szemeiből sugárzó meglepettséggel.

„Csinálhatnánk megint?”

„Fókuszálj, Bella – vadászaton vagyunk.”

„Oh, rendben.” Bólintottam. „Vadászat.”

„Kövess... ha tudsz.” Vigyorgott, arckifejezése hirtelen csúfolódó volt, és szaladni kezdett.

Gyorsabb volt, mint én. Nem tudtam elképzelni, hogyan mozgatta lábait ilyen elvakító sebességgel, de le hagyott engem. Azonban és erősebb voltam és minden lépésem megegyezett az ő három lépésének hosszával. És így átrepültem vele az élénk zöld hálóban, mellette, és nem őt követve. Miközben futottam, nem tudtam visszatartani halk nevetésemet ennek izgalomára; a nevetés nem lassított le és nem zavarta meg koncentrációm.

Végre megértettem, hogy Edward miért nem ütött el soha egyetlen fát se, mikor futott – egy kérdés, ami mindig rejtély volt számomra. Ez egy különleges érzékelés volt, egyensúly a gyorsaság és az átláthatóság között. Miközben keresztül-, alatt- és átvágtattam a sűrű, zöld útvesztőn sebesen, körülöttem minden csíkos, zöld homályba folyt össze, világosan láttam minden jelentéktelen bokor minden kis ágán minden apró levelet, amely mellett elmentem.

A sebességem szele hátrafújta a hajamat és az elszakadt ruhámat, és habár tudtam, hogy nem kellene, mégis meleget éreztem bőrömön ettől. Épp úgy, mint a durva erdő talajának nem kellene bársonyosnak lennie a csupasz talpam alatt, és a bőrömhöz csapódó ágaknak nem kellene cirógató tollaknak lenniük.

Az erdő sokkal élettelibb volt, mint azt tudtam – apró teremtmények, melyeknek létezését sose gondoltam volna, csak úgy hemzsegtek a körülöttem lévő lombokon. Csendben növekedtek, miután elhagytuk őket, légzésük felgyorsult a félelemtől. Az állatok sokkal okosabban reagáltak illatunkra, mint az emberek. Bizonyára ennek rajtam ellentétes hatása volt.

Vártam, hogy kifulladás, de a légzésem könnyed volt. Vártam, hogy izmaid kezdjenek sajogni, de az erőm úgy tűnt csak növekszik, miközben növeltem a megszokott lépéshosszamat. Ugráló szökkenéseim egyre hosszabbak lettek, és hamarosan neki kellett lépést tartania velem. Megint nevettem, diadalittasan, mikor hallottam, hogy lemarad mögöttem. Meztelen lábam most olyan ritkán érintette a talajt, hogy inkább olyan érzés volt, mintha repülnék, és nem futnék.

„Bella.” Kiáltotta szárazan, hangja egyenletes, lusta. Nem hallottam semmi mást; megállt.

Röviden megfontoltam a némaságot.

De, egy sóhajjal, megfordultam és könnyedén mellé szökdeltem, néhány száz méterrel hátrább. Várakozóan néztem. Mosolygott, egyik szemöldökét felhúzta. Olyan gyönyörű volt, hogy csak bámulni tudtam.

„Az országban akartál maradni? Kérdezte derűsen. „Vagy úgy tervezted, hogy Kanadában folytatod a mai délutánt?”

„Jó lesz itt.” Értettem egyet, kevésbé koncentráltam arra, amit mondott, és jobban arra a megigéző módra, ahogy ajkait mozgatta beszéd közben. Nehéz volt nem elterelődni minden újdonságtól, amit erős, új szemeim láttak. „Mire vadászunk?”

„Jávorantilopra. Valami egyszerűre gondoltam az első alkalomra...” Abbahagyta, mikor szemem összeszűkült az egyszerű szón.

De nem vitatkoztam, túlságosan szomjas voltam. Amint elkezdtem gondolni a száraz égsre a torkomban, ez lett minden, amire gondolni tudtam. Határozottan rosszabb lett. A szám úgy érezte, mintha négy óra lenne egy júniusi délutánon a Halál Völgyben.

„Hol?” Kérdeztem, a fákat vizsgálva türelmetlenül. Most, hogy a figyelmem a szomjúságé volt, úgy tűnt megfertőzött minden más gondolatot a fejemben, beszivárgott

a futás kellemesebb gondolatához és Edward ajkaihoz és a csókhöz és... perzselő szomjúság. Nem tudtam elszökni előle.

„Maradj nyugton egy percig.” Mondta, kezeit lágyan a vállaimra tette. A szomjúság vágy pillanatnyilag elhalványult az érintésétől.

„Most csukd le a szemeidet.” Motyogta. Mikor engedelmeskedtem, kezeit az arcomhoz emelte, és megsimította arccsontomat. Éreztem légvételem gyorsulását és vártam a pirulást, ami sose fog jönni.

„Hallgass.” Utasított Edward. „Mit hallasz?”

Mindent – mondhattam volna; tökéletes hangját, légzését, ajkai összesúrlódását beszéd közben, a madarak csicsergését tollázkodás közben a fák tetején, csapkodó szívverésüket, a juharfák lombjainak összeütközését, a hangyák gyenge csattogását egymást követve hosszú sorban a legközelebbi fa kérge felé. De tudtam, hogy valami különlegesre gondolt, ezért hagytam füleimet minél messzebb terjedni, kutatva valami más után, mint a körülvevő élet kis zümmögése. Volt egy szabad terület közel hozzánk – a szélnek más hangja volt a füves részen – és egy kis patak, sziklás mederrel. És ott, közel a víz zajához, volt nyaldosó nyelvek fröcskölése, az erős szívek hangos dobogása, pumpálva a sűrű véráramlatot...

Olyan érzés volt, mintha torkom fala összezárult volna.

„A pataknál, északkeletre?” Kérdeztem, szemeim még mindig csukva.

„Igen.” Hangja helyeslő volt. „Most... várj a szellőre megint és... mit érzel?”

Legfőképp őt – a különös méz-orgona-és-napfény illatát. De a bomlás és moha gazdag, földes illatát is, az örökzöldek gyantáját, a meleget, a fák gyökereinél lapuló apró rágcsálók majdnem mogyoró aromáját. És aztán, kiterjesztve megint, a víz tiszta illatát, amely meglepően nem vonzott a szomjúságom ellenére se. A víz felé fókuszáltam és megtaláltam az illatot, amelynek ott kellett lennie a nyaldosó hanggal és a dobogó szívvel. Másik meleg illat, gazdag és jellegzetes, erősebb, mint a többi. És közel olyan nem vonzó, mint a patak. Összeráncoltam az orromat.

„Kuncogott. „Tudom – egy idő után hozzászoksz.”

„Három?” Találgattam.

„Öt. Van még mögöttük két másik is a fák között.”

„Mit csináljak most?”

Hangja úgy hangzott, mintha mosolygott volna. „Mit érzel, mit csinálnál?”

Gondolkoztam ezen, szemeim még mindig csukva, miközben hallgattam és beszívtam az illatot. Egy másik perzselő szomjúság küzdelme hatolt be tudatomban, és hirtelen a meleg, jellegzetes szag nem volt olya ellenszenves. Legalább valami forró és nedves lenne a kiszáradt számban. Szemeim hirtelen kinyíltak.

„Ne gondolkozz rajta.” Javasolta, miközben emelte a kezét az arcáról és hátra lépett egyet. „Csak kövesd az ösztöneidet.”

Hagytam, hogy vonzzon az illat, alig voltam tudatába mozgásomnak, miközben a szűk réthez vezető lejtőn suhantam lefelé, ahol a patak folydogált. Testem automatikusan lekuporodott, miközben tévováztam a fákat szegélyező páfrányok közt. Láttam egy nagy hímét, két tucat agancság koronázta fejét, a patak szélén, és a másik négy árnyékba burkolt alakja kelet felé tartott az erdőbe lassú tempóban.

A hím illatára összpontosítottam, a nyaka azon forró pontjára, ahol a meleg lüktetés a legerősebb volt. Csak harminc méter – két vagy három ugrás – volt köztünk. Megfeszítettem magam az első szökkenéshez.

De miközben izmaid összehúzódtak a felkészülés során, a szél megváltozott, most erősebben fúj, és délről. Nem hagytam abba a gondolkozást, kirohantam az ösvényre egyenesen az eredeti tervem szerint, bekergetve az antilopot az erdőbe, egy olyan vonzó, új illat után futottam, hogy nem volt más választásom. Kényszerű volt.

Teljesen az illat vezényelt. Céltudatos voltam, miközben követtem azt, csak a szomjúságra figyelve és az illatra, ami kioltásra volt ígérve. A szomjúság egyre rosszabb lett, most már olyan fájdalmas, hogy összezavarta az összes többi gondolatomat és kezdett emlékeztetni az ereimben lévő méreg égetésére.

Csak egy dolgnak volt most esélye behatolni összpontosításomba, egy ösztön, ami sokkal erőteljesebb, alapvetőbb volt, mint a tűz eloltásának szükségessége – a védelmi ösztön volt a veszély ellen. Önfenntartás.

Hirtelen arra lettem éber, hogy követnek. Az ellenállhatatlan illat vonzása szembekerült azzal a sugallattal, hogy forduljak meg és védekezzek a támadómmal szemben. Mellkasomban egy hangbuborék keletkezett, ajkaim maguktól hátrahúzódtak, hogy felfedjék figyelmeztető fogaimat. Lábam lelassultak, a hátam megvédésének szüksége harcolt a szomjúság csillapításának vágyával.

És aztán hallottam, hogy üldözöm közeledett, és a védekezés győzött. Miközben megpördültem, a felszálló hang utat csinált magának a torkomba és kitört onnan.

A vad morgás, a saját számból, olyan váratlan volt, hogy hirtelen megütköztem magamon. Bizonytalanná tett, és kitisztította a fejemet egy pillanatra – a szomjúság vezette homály meghátrált, habár a szomjúság még mindig égett.

A szél megváltozott, nedves föld és közlgő eső illatát fújta az arcomba, felszabadítva a másik illat izzó hatalmától – az illattól, ami olyan felséges, hogy csakis emberi lehetett.

Edward néhány lépésnyire hezitált, karjait megemelte, mintha átkarolt volna – vagy mintha féken akarna tartani. Arca elszánt és óvatos volt, miközben én rémulten megdermedtem.

Rájöttem, hogy épp meg akartam támadni őt. Egy gyors rántással felegyenesedtem a védekező guggolásomból. Visszatartottam a légzésemet, miközben újra fókuszáltam, attól tartva, hogy az illat ereje erre kavargó délről.

Látta, hogy a józanész visszatért belém, és felém lépett leengedve karjait.

„El kell innen mennem.” Prüszköltem ki fogaim között, felhasználva a még bennem lévő levegőt.

Döbbenet suhant át az arcán. „El tudsz menni?”

Nem volt időm megkérdezni tőle, hogy is értette ezt. Tudtam, hogy a tiszta gondolkodás képessége csak addig tart, amíg meg tudom állni, hogy ne gondoljak rá –

Megint rohanni kezdtem, teljes sebességgel sprinteltem észak felé, egyedül az érzékelés elvesztésének kényelmetlen érzésére összpontosítottam, ami úgy tűnt, hogy a testem egyetlen válasza volt a levegő hiányára. Egyetlen célom az volt, hogy elég messze fussak, hogy a mögöttem maradó illat teljesen elvesszen. Lehetetlen legyen megtalálni, még akkor is, ha meggondolnám magam...

Egy új gondolat jutott az eszembe, és hirtelen megálltam, lábaim legyökereztek. Tudtam, hogy ez már biztonságos hely, de minden esetre nem lélegeztem.

Edward elviharzott mellettem, meglepődve hirtelen megdermedésemtől. Visszakanyarodott és egy másodperc múlva már mellettem is volt. Vállamra rakta kezeit és a szemembe bámult, a döbbenet volt még mindig az uralkodó érzelem az arcán.

„Hogy csináltad ezt?” Követelte.

„Hagytad magad legyőzni ezelőtt, igaz?” Követeltem én is, figyelmen kívül hagyva kérdését. És azon gondolkoztam, milyen jól csináltam ezt!

Mikor kinyitottam a számat, éreztem a levegőt – most már tiszta volt, nem volt nyoma az ellenállhatatlan illatnak, mely kínozta szomjúságomat. Óvatosan levegőt vettem.

Vállat vont és megrázta fejét, elutasította az elterelést. „Bella, hogy csináltad ezt?”

„Az elfutást? Visszatartottam a légzésemet.”

„De hogy hagytad abba a vadászatot?”

„Mikor mögöttem jöttél... Sajnálom, ami akkor történt.”

„Miért kérsz tőlem bocsánatot? Én vagyok az, aki rettentően óvatlan volt. Azt feltételeztem, hogy senki sincs ilyen messze az ösvénytől, de le kellett volna először ellenőriznem azt. Olyan buta hiba volt! Neked semmiért se kell elnézést kérned.”

„De rád morogtam!” Még mindig meg voltam rémülve, hogy képes voltam ilyen gyalázatra.

„Persze, hogy azt tetted. Ez csak természetes. De nem értem, hogyan futottál el.”

„Mi mást tehettem volna?” Kérdeztem. Viselkedése összezavart – mit akart, mi történjen? „Lehetett volna valaki, akit ismerek!”

Megrémisztett, hirtelen hangos nevetőroham tört ki belőle, hátradobta fejét és hangja visszhangzott a fák között.

„Miért nevetsz ki?”

Azonnal abbahagyta, és láttam, hogy megint óvatos lett.

Tartsd magad kontrol alatt – gondoltam magamban. Figyelnem kellett vérmelegemre. Úgy, mintha egy fiatal vérfarkas lettem volna, és nem egy vámpír.

„Nem nevetlek ki, Bella. Azért nevetek, mert meg vagyok döbbenve. És azért vagyok megdöbbenve, mert teljesen le vagyok nyugózva.”

„Miért?”

„Nem kellene képesnek lenned, hogy ilyeneket csinálj. Nem kellene ilyen... ilyen ésszerűnek lenned. Nem kellene itt állnod, és megvitatni velem ezt ilyen nyugodtan és fesztelenül. És minden közül leginkább, nem kellene képesnek lenned megszakítani a vadászatodat, mikor emberi vér szagát érzed a levegőben. Még az érett vámpíroknak is nehézséget okoz ez – mindig nagyon óvatosan választjuk ki, hogy hol vadászunk, nehogy keresztezzük a csábítás útját. Bella, úgy viselkedsz, mintha évtizedek állnának mögötted, és nem csak napok.”

„Oh.” De úgy tudtam, hogy nehéz lesz. Ezért voltam ilyen őrizet alatt. Arra számítottam, hogy bonyolult lesz.

Kezeit megint az arcomra raktam, és szemei telve voltak csodálattal. „Mit meg nem adnék, hogy csak erre a pillanatra beleláthatnék a fejedbe.”

Micsoda erőteljes érzelmek. Felkészültem a szomjúság részére, de erre nem. Biztos voltam benne, hogy nem lesz ugyanolyan az érintése. Nos, őszintén, nem is volt ugyanolyan.

Erősebb volt.

Kinyújtottam kezem, hogy kövessem arcvonalát; ujjaim az ajkaim pihentek.

„Azt hittem, hogy sokáig nem fogok így érezni?” Bizonytalanságom a szavakat kérdéssé változtatták. „De még mindig akarlak téged.”

Döbbenet pislogott. „Hogy vagy képes erre koncentrálni? Nem vagy elviselhetetlenül szomjas?”

Természetesen most az voltam, most, hogy megint felhozta a témát!

Próbáltam nyelni és aztán felsóhajtottam, becsuktam a szemem, mint ezelőtt, hogy segítsen koncentrálni. Hagytam érzéseimet szétterjedni magam körül, ezúttal megfeszülve olyan esetekre, ha a felséges, tabu illat még egy támadást indítana.

Edward leengedte kezeit, nem is lélegzett, miközben egyre messzebbre hallgatóztam a zöld élet hálójában, alaposan átvizsgálva az illatokat és hangokat valami nem teljesen visszataszító után a szomjúságom csillapításához. Volt ott valami más, egy halvány nyom keletre...

Szemeim hirtelen kinyíltak, de koncentrációm még mindig az élesebb érzéseimen volt, miközben megfordultam és csendesen kelet felé lódultam. A talaj lépésenként emelkedett majdnem ugyanakkor, és vadászlapulásban futottam, közel hajolva a talajhoz, a fák tetején, ha úgy könnyebb volt. Inkább érzékeltem Edward-ot, mintsem hallottam, gyorsan keresztülrepülve az erdőn, hagyta, hogy én vezessek.

A növényzet ritkult, miközben egyre magasabbra másztunk; a szurok és a gyanta illata egyre erősebb lett, ahogy az általam követet nyom is – egy meleg illat volt, élesebb, mint az antilopé és sokkal vonzóbb is. Pár másodperccel később hallottam a rengeteg láb néma gyaloglását, annyival finomabb, mint a paták dobogása. A hang magasabbról jött – inkább az ágakról, mintsem a talajról. Automatikusan felugrottam az ágakra, elfoglalva a stratégiailag magasabb helyzetet, félúton a tornyosuló ezüst szörme előtt.

A mancsok lágy dobbanása folytatódott most már alattam; a gazdag illat nagyon közel volt. Célba vettem a hanghoz tartozó mozgást, és láttam a nagymacska sárgásbarna irháját egy fenyő vastag ágán ólálkodni alattam, balra a leshelyemtől. Nagy volt – legalább négyszerese az én tömegemnek. Szemei az alatta lévő talajt pásztázták; a macska is vadászott. Megéreztem valami kisebb, szelídebb állat illatát is a zsákmányom mellett, a fa alatt lapítva. Az oroszlán farka görcsösen rángatózott, miközben felkészült az ugrásra.

Egy könnyed ugrással átsuhantam a levegőn és az oroszlán ágán landoltam. Érezte a fa remegését és megpördült, meglepetten és dacosan felbőgött. Belecsapott a közöttünk lévő ürességbe, szemei ragyogtak a dühtől. Félig megörülve a szomjúságtól, figyelmen kívül hagytam a kivillantott karmait és a begörbített mancsait és rávettem magam, leborítva magunkat az erdő talajára.

Nem volt egy nagy harc.

A mancsai csapása olyan hatást keltett bennem, mintha simogató ujjak lettek volna a bőrömön. Fogai nem találtak fogást a vállamon vagy a torkomon. Súlya semmi se volt számomra. Fogaim biztosan keresték nyakát, és ösztönös ellenállása szánalmasan gyenge volt az én erőmhöz képest. Állkapcsom könnyedén zárult össze azon a pontos, ahol a meleg áramlat összpontosult.

Erőfeszítés nélküli volt, mint vajba harapni. Fogaim mint acélpengék; átharapták a szörmet, a zsírt és az izmokat, mintha ott se lettek volna.

Az íze rossz volt, de a vér forró és nedves, és csillapította a nyers, viszkető szomjúságot, miközben türelmetlen sietséggel ittam. A macska ellenállása egyre gyengébb lett, és

visítása egy bugyogással fulladt ki. A vér melegsége végigsugárzott egész testemen, felmelegítve még az ujjaimat és lábujjaimat is.

Az oroszlán bevégezte, mielőtt én végeztem volna. A szomjúság megint fellobbant, mikor az oroszlán kiszáradt, és undorodva eltaszítottam testét magamtól. Hogy lehetek még mindig szomjas ezek után?

Egy gyors mozdulattal felegyenesedtem. Állva rájöttem, hogy elég piszkos voltam. Letöröltem az arcomat a kezem hátoldalával és próbáltam megigazítani a ruhámat. A mancsok hatástalanok voltak a bőrömmel szemben, de több sikerrel jártak a vékony szaténnal.

„Hmm.” Mondta Edward. Felnéztem rá, alkalomszerűen nekidőlt egy fa törzsének, engem nézett elgondolkozó tekintettel az arcán.

„Feltételezem jobban is csinálhattam volna.” Piszkos voltam, hajam összecsomósodott, ruhám vérfoltos és rongyokban lógott. Edward sose jött így haza vadászatról.

„Tökéletesen jól csináltad.” Biztosított engem. „Ez csak... sokkal nehezebb volt nézni téged, mint kellett volna.”

Összezavarodva felhúztam szemöldököm.

„Nem volt kedvemre való -” Magyarázta. „- hagyni téged egy oroszlánnal dulakodni. Egész idő alatt támadni készültem nyugtalanságom miatt.”

„Butaság.”

„Tudom. Régi szokások nehezen változnak meg. Azonban tetszik a ruhád átalakítása.”

Ha el tudtam volna pirulni, megtettem volna. Témát változtattam. „Miért vagyok még mindig szomjas?”

„Mert fiatal vagy.”

Felsóhajtottam. „És feltételezem nincs több hegyi oroszlán a közelben.”

„Azonban rengeteg szarvas van.”

Vágtam egy arcot. „Azoknak nincs olyan jó illatuk.”

„Növényevők. A húsevők illata jobban hasonlít az emberekéhez.” Magyarázta.

„De mégse annyira.” Ellenkeztem, próbáltam nem emlékezni.

„Visszamehetünk.” Mondta komolyan, de incselkedő fény volt a szemébe. „Bárki is volt ott, ha azok férfiak voltak, valószínűleg még a halált se bánnák, ha te adnád meg nekik azt.” Tekintete megint végigfutott a tönkrement ruhámon. „Valójában azt hinnék, hogy máris meghaltak és a mennyországba kerültek, mikor meglátnak téged.”

Az ég felé néztem és felhorkantam. „Menjünk vadászni néhány büdös növényevőre.”

Találtunk egy nagy szarvas csordát, miközben hazafelé futottunk. Ezúttal Edward is velem vadászott, most, hogy ismertem csinját-bínját. Letepertem egy nagy hímet, közel olyan rendetlenséget csináltam, mint azelőtt az oroszlánal. Végzett kettővel, mielőtt én befejeztem volna az elsőt, egy hajszála se lett kócos, egy folt se lett a fehér ingjén. Üldöztük a szétszóródott és megrémült csordát, de a táplálkozás helyett ezúttal körültekintően figyeltem, hogyan tudott olyan ügyesen vadászni.

Minden alkalommal, mikor azt kívántam, hogy Edward-nak ne kelljen egyedül hagynia, mikor vadászni ment, titkon kicsit megkönnyebbült is voltam. Mert biztos voltam benne, hogy ezt látni ijesztő lett volna. Rémisztő. Mert látni őt vadászni végül olyan benyomást keltett volna, mint egy igazi vámpír.

Természetesen, ebből a szemszögből teljesen más volt, mivel én is egy vámpír voltam. De kételkedtem abban, hogy az emberi szemeim se maradtak volna le erről a szépségről.

Meglepően érzéki tapasztalat volt Edward-ot vadászat közben figyelni. Rugalmassága olyan volt, mint a kígyó tekergőző mozgása; kezei biztosak, olyan erősek, olyan tökéletesen kikerülhetetlenek; ajkai tökéletesek, miközben kecsesen szétváltak ragyogó fogai előtt. Sugárzó volt. Hirtelen büszkeséget és vágyat éreztem. Ő az enyém volt. Semmi se tudja elválasztani tőlem most. Túl erős voltam, hogy elszakítsanak tőle.

Nagyon gyors volt. Felém fordult és kíváncsian nézte vágyakozó arckifejezésemet.

„Már nem vagy szomjas?” Kérdezte.

Vállat vontam. „Elterelted a figyelmemet. Sokkal jobb vagy ebben, mint én.”

„Évszázadok tapasztalata.” Mosolygott. Szemei elképesztően, szeretetre méltóan mézarany színűek voltak.

„Csak egy.” Javítottam ki.

Felnevetett. „Végeztél mára? Vagy folytatni akarod?”

„Végeztem, gondolom.” Tele éreztem magam, zsírosan. Nem voltam biztos benne, mennyi folyadék fért volna még belém. De a torkomban lévő tűz lecsillapodott. Aztán tudtam, hogy a szomjúság elkerülhetetlen része az életemnek.

És megérte.

Kontrolálva éreztem magam. Talán a biztonságérzetem hamis volt, de elég jó érzés volt nem megölni senkit se. Ha ellen tudtam állni az idegen embereknek, nem leszek képes kezelni egy vérfarkast és egy fél-vámpír gyereket, akiket szerettem?

„Látni akarom Renesmee-t.” Mondtam. Most, hogy szomjúságom megszelídült (habár közel se tűnt el), korábbi aggodalmaimat nehéz volt feledni. Meg akartam ismerni azt az idegent, aki a lányom volt, és akit szerettem három napja. Olyan furcsa volt, olyan rossz, hogy már nem volt bennem. Hirtelen üresnek és nyugtalannak éreztem magam.

Kinyújtotta felém a kezét. Megfogtam, és bőre melegebbnek tűnt, mint előtte. Arca halványan felhevült, a szeme alatti árnyékok eltűntek.

Nem tudtam ellenállni annak, hogy újra megsimítsam az arcát. És újra.

Elfelejtettem, hogy a követelésemre vártam a választ, miközben csillámló arany szemeibe bámultam.

Ez majdnem olyan nehéz volt, mint elfordulni az emberi vér illata elől, de valahogy óvatos tudtam lenni, miközben lábujjhegyre álltam és karjaimat köré fontam. Finoman.

Ő nem tévovázott annyit mozdulataival; karjai csípőm köré zárultak és szorosan testéhez húzott. Ajkait az enyémhez nyomta, de mégis lágy volt. Ajkaim nem követték az övéit; saját útjukat járták.

Mint ezelőtt, most is olyan volt, mintha bőrének, ajkainak, kezeinek érintése áthatolna sima, kemény bőrömön és az új csontjaimon. Egészen a testem közepéig. El se tudtam képzelni, hogy jobban tudom szeretni, mint régen.

Régi elmém nem volt képes felfogni ezt a sok szerelmet. Régi szívem nem volt elég erős, hogy elviselje ezt.

Talán ez volt az a részem, ami miatt annyira vártam az új életemet. Mint Carlisle könyörülete vagy Esme odaadása. Valószínűleg sose leszek képes bármi érdekesre vagy különlegesre, mint Edward, Alice és Jasper. Talán csak jobban fogom szeretni Edwardot, mint bárki a világ történelmében, aki szeretett valakit is.

Ezzel együtt tudok élni.

Emlékeztem néhány részére – ujjaimat hajába simítottam, követtem mellkasának vonalait – de más részei újak voltak. Ő is új volt. Teljesen különböző élmény volt Edward-dal ilyen vakmerően, ilyen energikusan csókolózni. Válaszoltam intenzitására, és aztán hirtelen elestünk.

„Oops.” Mondtam, és nevetett alattam. „Nem akartalak így leteperni. Jól vagy?”

Megsimította arcomat. „Annál kicsit jobban.” És aztán kusza arckifejezése lett. „Renesmee?” Kérdezte bizonytalanul, megpróbálta kipuhatolni, hogy mit is akarok most leginkább. Egy nagyon bonyolult kérdés volt, mivel annyi mindent akartam ugyanabban az időben.

Azt láttam, hogy nem idegenkedett a visszatérésünk elhalasztásától, és nehéz volt másra gondolni, miközben bőre az enyémhez simult – tényleg nem sok maradt a ruhámból. De Renesmee emléke, születése előtt és után, egyre inkább álomszerűbbé vált számomra. Egyre valószínűtlenebbé. Minden emlékem róla emberi emlék volt; mesterkélthetű hatással. Semmi se tűnt valóságnak, amíg nem látom ezekkel a szemekkel, nem érintem meg ezekkel a kezekkel.

Minden perccel a kis idegen létezése egyre távolibbnak tűnt.

„Renesmee.” Értettem egyet, és lábra szökkenem, magammal húzva Edward-ot is.

22.fejezet ÍGÉRET

Renesmee gondolata az én különös, új és tágas, de elterelhető elmém középpontjába állította őt. Annyi kérdésem volt.

„Mesélj róla.” Követeltem, miközben megfogta a kezem. Az, hogy összeláncolódtunk, alig lassított le minket.

„Olyan, mint semmi más ezen a világon.” Mondta nekem, és az a majdnem vallásos áhítat megint ott volt a hangjába.

Éles féltékenységet éreztem a kis idegenre. Edward ismerte őt és én nem. Ez nem volt igazságos.

„Mennyire hasonlít rád? És mennyire rám? Vagy amilyen voltam, akárhogy is.”

„Igazságosan megosztott.”

„Melegvérű.” Emlékeztem.

„Igen. Van szívverése, habár egy kicsit gyorsabb, mint az embereké. A hőmérséklete is magasabb egy kicsit a megszokottnál. Alszik.”

„Tényleg?”

„Elég jól egy újszülötthöz képest. Mi vagyunk az egyetlen olyan szülők ezen a világon, akiknek nincs szükségük alvásra, és a gyerekek már is átalussza az éjszakát.” Nevetett.

Tetszett, ahogy kimondta: a mi gyerekek. A szavak még valóságosabbá tették.

„Pontosan olyan szemei vannak, mint neked voltak – így az egyáltalán nem vész el.” Rám mosolygott. „Olyan gyönyörűek.”

„És a vámpír rész?” Kérdeztem.

„Úgy tűnik a bőre olyan áthatolhatatlan, mint a miénk. Nem mintha bárki is arról álmodna, hogy letesztelje ezt.”

Rápislogtam egy kis döbbenettel.

„Természetesen senki se fogja.” Biztosított megint. „A táplálkozása... nos, jobban szeret vért inni. Carlisle továbbra is próbálja meggyőzni őt, hogy igyon valami bébi ételt is, de Renesmee nincs túl sok türelemmel ezzel kapcsolatban. Nem mondhatnám, hogy hibáztatom emiatt – olyan undorító illatú anyag, még emberi ételhez képest is.”

Csak tátottam a számat most. Úgy tűnt, mintha beszélgetést folytatnának egymással. „Meggyőzni őt?”

„Értelmes, megdöbbenően az, és nagyon gyorsan fejlődik. Habár nem beszél – még – elég hatékonyan kommunikál.”

„Nem. Beszél. Még.”

Lassított tempónkon, hagyta, hogy megemésszem mindezt.

„Hogy érted, hogy hatékonyan kommunikál?” Követeltem.

„Azt hiszem egyszerűbb lesz, ha... saját magad látod majd. Elég bonyolult leírni.”

Átgondoltam ezeket. Tudtam, hogy sok mindent szükséges saját szemmel látnom, mielőtt valóságossá válna. Nem voltam biztos abban, mennyire vagyok kész rá, így témát változtattam.

„Miért van Jacob még mindig itt?” Kérdeztem. „Hogy bírhatja ezt? Miért kell neki?” Csengő hangom egy kicsit megremegett. „Miért kell neki még ennél is többet szenvednie?”

„Jacob nem szenved.” Mondta egy különös, új hangsúllyal. „Azonban hajlandó lennék változtatni állapotán.” Tette hozzá Edward fogain keresztül átpréselve.

„Edward!” Sziszegtem, megrántottam, hogy álljon meg (és kis önteltséget éreztem, amiért képes voltam erre). „Hogy mondhatsz ilyet? Jacob mindent feladott, hogy megvédjen minket! Amin miattam kellett átmennie –!” Megremegettem a szégyen és a

bűntudat homályos emlékei miatt. Most bizarrnak tűnt, hogy régen mennyire szükségem volt rá. A hiányérzet, ha nincs mellettem, teljesen eltűnt; biztos csak egy emberi gyengeség volt.

„Majd pontosan megérted, hogy mondhatom ezt.” Motyogta Edward. „Megígértem neki, hogy a magyarázatot meghagyom neki, de kétlem, hogy sokkal másképpen látnád a dolgot, mint én. Természetesen, elég gyakran tévedek a gondolataiddal kapcsolatban, igaz?” Összeszorította ajkait és engem figyelt.

„Elmagyarázni mit?”

Edward megrázta a fejét. „Megígértem. Habár nem tudom, hogy tartozom-e neki egyáltalán bármivel is most már...” Fogai összecscattantak.

„Edward, nem értem.” Ingerültség és felháborodás öntötte el fejemet.

Megcirógatta arcomat és aztán kedvesen mosolygott, mikor arcom válaszul elsimult, a vágy pillanatnyilag legyőzte a bosszankodást. „Nehezebb, mint ahogy mutatod, tudom. Emlékszem.”

„Nem szeretek összezavarodva enni.”

„Tudom. És ezért menjünk haza, így láthatod mindezt saját magad is.” Szemi végigfutottak a ruhám maradékán, miközben a hazamenetelről beszélt, és homlokát ráncolta. „Hm.” Egy fél másodperc gondolkodás után kigombolta fehér ingjét és felém tartotta, hogy dugjam bele karjaimat.

„Ennyire rossz?”

Vigyorgott.

Karjaimat belecsúsztattam az ujjakba és aztán gyorsan begomboltam azt a rongyos felsőm felett. Természetesen így ő ing nélkül maradt és lehetetlen volt ezt nem elterelőnek találni.

„Fussunk versenyt.” Mondtam, majd figyelmeztettem. „Ezúttal ne hagyd magad!”

Elengedte kezemet és rám vigyorgott. „A jelzésedre...”

Egyszerűbb volt megtalálni az utat új otthonomhoz, mint régen végigsétálni Charlie utcájában. Az illatunk tiszta és könnyen követhető nyomot hagyott, még úgy is, hogy a lehető leggyorsabban futottam.

Edward hagyott, míg a folyóhoz értünk. Kockáztattam, és hamarabb ugrottam, próbálva kihasználni extra erőmet, hogy nyerjek.

„Ha!” Ujjongtam, mikor meghallottam, hogy lábaim elsőként értek a fűbe.

Figyeltem a landolását, és hallottam valami váratlant. Valami hangosat és túl közelit. Egy dobogó szívet.

Edward már mellettem is volt ugyanabban a pillanatban, kezei erősen szorították karjaim tetejét.

„Ne lélegezz.” Figyelmeztetett sürgősen.

Próbáltam nem pánikba esni, miközben lélegzés közben megdermedtem. Csak a szemeim mozogtak, ösztönösen forogtak, keresve a hang forrását.

Jacob ott állt, ahol az erdő érintkezett a Cullen ház pázsitjával, karjait összekulcsolta teste körül, állkapcsa szorosan megfeszült. Láthatatlanul a mögötte lévő erdőben most hallottam két nagyobb szívet és a páfrányok összenyomódását az óriási, gyors mancsok alatt.

„Óvatosan, Jacob.” Mondta Edward. Egy morgás visszhangzott az erdőből Edward szavai után. „Talán nem ez a legjobb módja –”

„Szerinted jobb lenne először a bébi közelébe engedni?” Vágott közbe Jacob. „Biztonságosabb azt megnézni, hogyan viselkedik velem Bella. Gyorsan gyógyulok.”

Ez egy teszt volt? Hogy lássák nem ölöm-e meg Jacob-ot, mielőtt megpróbálnám Renesmee-t megölni? A legfurcsább módon émelyegtem – semmi baja se volt a gyomromnak, csak az elmémnek. Ez Edward ötlete volt?

Nyugtalanul ránéztem az arcára; Edward elgondolkodó volt egy pillanatra, és aztán arckifejezése aggodalomból átváltott valami másba. Vállat vont, és ellenséges megnyilvánulás volt a hangjában. „A te nyakad, gondolom.”

A morgás az erdőből most mérges volt; Leah, kétségem se volt.

Mi volt Edward-dal? Mindazok után, amiken átmentünk, nem kellene valami szívélyességet mutatnia a legjobb barátom felé? Azt hittem – talán ostobán – hogy Edward is most már valamiféle barátja lett Jacob-nak. Biztos félreértettem őket.

De mit csinál Jacob? Miért ajánlotta fel magát tesztalánynak Renesmee védelmére?

Ennek nem volt semmi értelme számomra. Még ha barátságunk túl is élte...

És miközben szemeim találkoztak most Jacob-éval, úgy gondoltam, talán tényleg túlélte. Még mindig a legjobb barátomnak tűnt. De nem ő volt az, aki megváltozott. Hogy nézhetek én ki a szemében?

Aztán mosolygott az ismerős mosolyával, egy rokonlélek mosolyával, és biztos voltam benne, hogy barátságunk sértetlen volt. Olyan volt, mint azelőtt, mikor a garázsába lógtunk együtt, csak két barát, akik eltöltik az idejüket. Egyszerűen és normálisan.

És megint észrevettem, hogy a furcsa szükség, amit iránta érezte mielőtt átalakultam, teljesen eltűnt. Csak a barátom volt, úgy, ahogy annak lennie kellett.

Azonban még mindig nem volt értelme annak, amit most csinált. Tényleg olyan önzetlen volt, hogy megpróbál megóvni engem – a saját életével – hogy valami olyat csináljak egy kontrolálatlan pillanatomban, amit örökre megbánnék? Ez túlment az egyszerű toleráláson, amit a miatt érzett, amivé váltam, vagy a csodálatos irányításon, ami azt eredményezte, hogy még mindig a barátom. Jacob volt az egyike a legjobb embereknek, akiket ismertem, de mindez túl soknak tűnt, hogy bárki is elfogadja.

Szélesen vigyorgott, és kissé megremegett. „Én megmondtam, Bella. Egy torzszülött mutatvány vagy.”

Visszavigyorgtam, könnyen visszazökkentem a régi mintába. Ez volt Jacob egyik oldala, amit megértettem.

Edward morgott. „Vigyázz magadra, korcs szülött.”

A szél mögülem fújt és gyorsan megtöltöttem tüdőmet biztonságos levegővel, így tudtam beszélni. „Nem, igaza van. A szemek aztán valamik, igaz?”

„Totálisan hátborzongató. De nem olyan rossz, mint amire számítottam.”

„Nahát – köszönöm a meglepő bókot!”

Égnek emelte a szemét. „Tudod, hogy értem. Még mindig úgy nézel ki, mint te – valami olyasmi. Talán nem annyira, mint... de te Bella vagy. Nem gondoltam, hogy olyan érzés lesz, mintha még mindig itt lennél.” Megint rám mosolygott, keserűség vagy neheztelés nem látszott az arcán. Aztán kuncogott és beszélt. „Akárhogy is, gondolom elég hamar hozzá fogok szokni ezekhez a szemekhez.”

„Fogsz?” Kérdeztem összezavarodva. Csodálatos volt, hogy még mindig barátok voltunk, de nem úgy tűnt, hogy túl sok időt fogunk együtt eltölteni.

A legkülönösebb tekintet suhant át az arcán, letörölve mosolyát. Majdnem... bűntudat? Aztán szemei Edward-ra vándoroltak.

„Köszönöm.” Mondta. „Nem tudtam, hogy képes leszel eltitkolni előle, ígéret ide vagy oda. Általában csak úgy mindent megadsz neki, amit akar.”

„Talán abban reménykedek, hogy ideges lesz és letépi a fejedet.” Sugalmazta Edward.

Jacob felhorkant.

„Mi folyik itt? Ti ketten titkolóztok előttem?” Követeltem hitetlenkedve.

„Majd később elmagyarázom.” Mondta Jacob öntudatosan – mintha nem is igazán tervezné azt. Aztán témát váltott. „Először, rendezzük le ezt a mutatványt itt az úton.” Vigyora most provokáló volt, miközben lassan elindult.

Tiltakozó nyüszítés hangzott fel mögötte, és Leah szürke teste kiosont a Jacob mögötti fák közül. A magasabb, homokszínű Seth ott volt a sarkában.

„Nyugi, srácok.” Mondta Jacob. „Maradjatok ebből ki.”

Örültem, hogy nem hallgattak rá, és követték őt egy kicsit lassabban.

A szél most lecsillapodott; nem fújta el Jacob illatát tőlem.

Elég közel ért, hogy érezni tudjam testének melegét a köztünk lévő levegőben. A torkom válaszként égni kezdett.

„Gyerünk, Bells. Mutasd a legrosszabb formád.”

Leah sziszegett.

Nem akartam levegőt venni. Nem volt helyes ilyen veszélybe sodorni Jacob-ot, nem számít, hogy ő ajánlotta fel magát. De nem tudtam tagadni ennek logikáját se. Hogyan lehetnék biztos abban, hogy nem bántom majd Renesmee-t?

„Itt öregszen meg, Bella.” Gúnyolódott Jacob. „Oké, gyakorlatilag nem, de gondolhatod. Gyerünk, szagolj meg.”

„Ne engedj el.” Mondtam Edward-nak, nekihajolva a mellkasának.

Kezei szorosabbak lettek a karjaimon.

Megmerevítettem izmaimat, remélve, hogy úgy is tudom őket tartani. Elhatároztam, hogy legalább olyan jól fogom csinálni, mint a vadászaton. Legrosszabb esetben abbahagyom a légzést és elszaladok. Idegesen beszívtam egy kis levegőt az orromon keresztül, mindenemet megmerevítve.

Fájt egy kicsit, de a torkom már amúgy is égett. Jacob illata nem volt sokkal emberibb, mint a hegyi oroszláné. Állatias volt vére, ami azonnal visszataszított. Habár a hangos, nedves hangú szíve vonzó volt, illatától húztam az orromat. Tulajdonképpen könnyebb volt az illatával lecsillapítani reakciómat, amit a lüktető vérének melege és hangja váltott ki.

Vettem még egy lélegzetet és lenyugodtam. „Huh. Már értem, miről beszélt mindenki. Te bűzlesz, Jacob.”

Edward nevetésben tört ki; kezei lecsúsztak a vállamról, hogy a csípőmet öleljék át. Seth ugatva kuncogott teljes egyetértésben Edward-dal; közelebb jött egy kicsivel, miközben Leah jó néhány lépést hátrált. És aztán észrevettem a többi közönségünket is, mikor meghallottam Emmett halk, megkülönböztethető hahotáját, egy kicsit tompítva a köztünk lévő üvegfal által.

„Nézd csak ki beszél.” Mondta Jacob, színpadiasan befogta az orrát. Homloka egyáltalán nem ráncosodott össze, miközben Edward átkarolt, még akkor se, mikor Edward lecsillapította magát és a fülembe suttogott. „Szeretlek.” Jacob tovább vigyorgott. Ez reménnyel öntött el, hogy a dolgok jól fognak alakulni közöttünk, úgy, ahogy már nagyon régen volt. Talán most igazi barátja lehetek, mivel eléggé undorodik

tőlem fizikailag, hogy már nem szerethet ugyanúgy, mint azelőtt. Talán csak erre volt szükségünk.

„Oké, szóval átmentem, igaz?” Mondtam. „Most elmondjátok nekem mi ez a nagy titok?”

Jacob arckifejezése nagyon ideges lett. „Semmi olyan, ami miatt aggódnod kellene ebben a pillanatban...”

Hallottam, hogy Emmett megint nevetett – a várakozás hangja.

Ki akartam kényszeríteni a választ, de miközben Emmett-et hallgattam, meghallottam egy másik hangot is. Hét ember lélegzett. Egyikőjük tüdeje gyorsabban mozgott, mint a többieké. Csak egy szív csapkodott úgy, mint egy madár szárnya, könnyedén és gyorsan.

Teljesen elterelődtem. A lányom épp a vékony üvegfal másik oldalán volt. Nem láttam őt – a fények visszatükröződtek az ablakokon, mintha tükörök lettek volna. Csak magamat láttam, nagyon furcsán néztem ki – olyan fehér és nyugodt voltam – Jacob-hoz viszonyítva. Vagyis Edward-hoz pontosan illetem.

„Rnesmee.” Suttogtam. Az izgalom szoborrá változtatott megint. Renesmee illata nem olyan lesz, mint egy állaté, Veszélybe fogom sodorni?

„Gyere és nézd meg.” Motyogta Edward. „Tudom, hogy képes vagy kezelni a helyzetet.”

„Segítesz?” Suttogtam mozdulatlan ajkaimmal.

„Természetesen.”

„És Emmett és Jasper – minden esetre?”

„Vigyázni fogunk rád, Bella. Ne aggódj, résen leszünk. Egyikünk se kockáztatná Renesmee-t. Szerintem meg leszel lepve, hogy már mennyire az ujjai köré csavart mindenkit. Tökéletes biztonságba lesz, nem számít mi történjen.”

A vágy, hogy láthassam, hogy megérthessem az Edward hangjában lévő imádatot, megtörte dermedt testtartásomat. Léptem egyet előre.

És aztán Jacob az utamba állt, arca aggodalmat tükrözött.

„Biztos vagy benne, vérszívó?” Követelte Edward-tól, hangja majdnem könyörgő volt. Sose hallottam őt így beszélni Edward-dal. „Nekem ez nem tetszik. Talán várnia kellene –”

„Megkaptad a tesztet, Jacob.”

Jacob tesztje volt?

„De –” Kezdte Jacob.

„De semmi.” Mondta Edward hirtelen felbőszülve. „Bellának látnia kell a lányunkat. Állj el az útjából.”

Jacob furcsa, dühöngő pillantást vetett rám és aztán megfordult és szinte besprintelt a házba előttünk.

Edward morgott.

Nem találtam értelmét beszélgetésüknek, és nem is koncentráltam arra. Csak a gyerek ködös emlékére tudtam gondolni és harcoltam a homályosság ellen, próbálva pontosan emlékezni arcára.

„Mehetünk?” Mondta Edward megint udvarias hangon.

Idegesen bólintottam.

Szorosan megfogta a kezemet és bevezetett a házba.

Mosolyogva vártak rám egy sorba, ami egyben üdvözlő és védelmező is volt. Rosalie néhány lépéssel a többiek mögött volt, a főbejárat mellett. Egyedül volt míg Jacob nem csatlakozott hozzá és aztán elé állt, közelebb, mint az normális lett volna. Nem volt kényelemérzés ebben a közelségben; mindketten megborzongtak tőle.

Valaki nagyon kicsi előrehajolt Rosalie karjaiból, kikukucskálva Jacob mellett. Azonnal az övé volt teljes figyelmem, minden gondolatom, úgy, ahogy senki se birtokolta őket addig a pillanatig, míg kinyitottam a szemem.

„Csak két napról maradtam le?” Ziháltam hitetlenkedve.

Az idegen gyerek Rosalie karjaiban több hetes kellett, hogy legyen, hacsak nem több hónaposnak. Körülbelül kétszer akkora volt a bébi, mint a homályos emlékeimben, és úgy tűnt egyedül tudja tartani felsőtestét, miközben felém nyújtózkodott. Csillogó, bronzszínű haja fürtökben hullott le vállára. Csokoládébarna szemei engem vizsgáltak érdeklődéssel, ami nem volt gyermekies; felnőttes, tudatos és okos volt. Felemelte egyik kezét és felém nyújtózkodott egy pillanatig, és aztán visszahúzta kezét és megérintette Rosalie torkát.

Ha arca nem lett volna ilyen megdöbbentően szépséges és tökéletes, nem hittem volna el, hogy ő ugyanaz a gyerek. Az én gyerekem.

De Edward ott volt vonásaiban, és én ott voltam a szemszínében és arcában. Még Charlie is helyet kapott a sűrű, göndör hajában, még ha a színe az Edward-éval egyezett is. Biztos, hogy a miénk. Lehetetlen, de mégis igaz.

Azonban az, hogy láttam ezt az előre nem várt kisembert, nem tette őt valósabbá. Csak még inkább fantasztikusabbá.

Rosalie megpaskolta a nyakán lévő kezét és motyogta. „Igen, ő az.”

Renesmee szeme rajtam maradt. Aztán - annak ellenére, hogy csak pár pillanat telt el erőszakos születése óta – rám mosolygott. Ragyogva villogtak apró, tökéletes, fehér fogai.

Belül szédült voltam, tétovázva felé léptem.

Mindenki nagyon gyorsan mozgott.

Emmett és Jasper azonnal előttem voltak, vállat vállhoz vetve, kezük készenlétben. Edward hátulról megragadott, ujjai megint szorosan a karjaim tetején voltak. Még Carlisle és Esme is odaléptek Emmett és Jasper mellé, miközben Rosalie az ajtó felé hátrált, kezeiben tartva Renesmee-t. Jacob is megmozdult, tartotta védelmező helyzetét előttük.

Csak Alice maradt a helyén.

„Oh, bízzatok benne egy kicsit.” Dorgálta őket. „Semmit se fog tenni. Ti is meg akarnátok nézni közelebbről.”

Alice-nek igaza volt. Kontrol alatt tartottam magam. Mindennel megbirkóztam – egy olyan lehetetlenül állhatatos illattal, mint az erdőben lévő embereké. Az itt lévő kísértés tényleg nem volt összehasonlítható. Renesmee illata tökéletesen egyensúlyozott a legcsodálatosabb parfüm és a legfinomabb étel illata között. Elég sok édes vámpírillet volt itt, hogy elnyomják az emberi illatot.

Tudom ezt kezelni. Biztos voltam benne.

„Jól vagyok.” Ígértem, megveregettem Edward kezét a karomon. Aztán tétováztam és hozzátettem. „Azonban maradj közel, minden esetre.”

Jasper szemei összeszűkültek, fókuszáltak. Tudtam, hogy vizsgálja érzelmi atmoszférám, és azon munkálkodtam, hogy állandó nyugalmat sugározzak. Éreztem, hogy Edward elengedte a karjait, miközben olvasta Jasper értékelését. De, habár Jasper maga is tudta ezeket, nem tűnt annyira biztosnak.

Mikor Renesmee meghallotta a hangomat, a túlságosan is tudatos gyerek ficánkolni kezdett Rosalie karjaiban, felém nyújtva kezeit. Valahogy arckifejezése türelmetlennek látszott.

„Jazz, Em, engedjétek át minket. Bella képes rá.”

„Edward, a kockázat –” Mondta Jasper.

„Minimális. Figyelj, Jasper – a vadászaton megérezte pár túrázó illatát, akik rossz helyen voltak rossz időben...”

Hallottam, ahogy Carlisle döbbenetesen vett levegőt. Esme arca hirtelen aggodalommal és sajnálkozással lett tele. Jasper szemei kitágultak, de egy kicsit bólintott, mintha Edward szavai megválaszoltak volna pár kérdést a fejébe. Jacob szája ellenszenves grimasszá

fintorodott. Emmett vállat vont. Rosalie még kevésbé tűnt nyugtalannak, mint Emmett, miközben próbálta féken tartani a karjaiban ficáncoló gyereket.

Alice arckifejezése elárulta, hogy nem bolondozott. Szűk szemei, égető intenzitással fókuszáltak a kölcsön kapott ingemen, úgy tűnt jobban aggódott, hogy mit tettem a ruhámmal, mint bármi mással.

„Edward!” Fenyített Carlisle. „Hogy lehettél ilyen felelőtlen?”

„Tudom, Carlisle, tudom. Csak egyszerűen ostoba voltam. Rá kellett volna áldoznom az időt, hogy meggyőződjek, biztonságos a terület, mielőtt elengedtem volna.”

„Edward.” Motyogtam, zavarba voltam attól, ahogy mindenki engem nézett. Úgy tűnt, mintha próbálnák meglátni a ragyogó vöröset a szememben.

„Teljes joggal szidott le ezért, Bella.” Mondta Edward egy vigyorral. „Óriási hibát követtem el. A tényt - hogy te erősebb vagy, mint bárki, akit ismerek - ez nem változtatja meg.”

Alice égnék emelte a szemét. „Ízletes vicc, Edward.”

„Nem vicceltem. Éppen Jasper-nek magyaráztam, honnan tudom, hogy Bella képes kezelni ezt. Nem az én hibám, hogy mindenki ugyanarra a következtetésre ugrott.”

„Várj.” Lehelte Jasper. „Nem vadászott az emberekre?”

„Elkezdte.” Mondta Edward, tisztán élvezte magát. Fogaim összeszorultak. „Teljesen a vadászatr koncentrált.”

„Mi történt?” Vetette közbe Carlisle. Szemei hirtelen felragyogtak, egy ámuló mosoly kezdett formálódni az arcán. Arra emlékeztetett, mikor részleteket akart hallani az átalakulásról szerzett tapasztalataimból. Az információszerzés izgalma.

Edward élénken felé hajolt. „Hallotta, hogy mögötte vagyok és védekezően reagált. Amint üldözésem megtörte összpontosítását, abbahagyta a vadászatot. Még sose láttam hozzá fogható. Azonnal megértette, mi is történik, és aztán... visszatartotta a légzését és elfutott.”

„Whoa.” Motyogta Emmett. „Komolyan?”

„Nem a teljes igazságot mondja.” Motyogtam, még inkább zavarba voltam, mint ezelőtt. „Kihagyta azt a részt, hogy rámorogtam.”

„Bevittél néhány jó kis ütést?” Kérdezte Emmett türelmetlenül.

„Nem! Természetesen nem.”

„Nem, tényleg nem? Tényleg nem támadtad meg?”

„Emmett!” Tiltakoztam.

„Aw, micsoda pazarlás.” Morogta Emmett. „És valószínűleg te vagy itt az egyetlen, aki elkaphatta volna – mivel nem tud a fejedbe látni, így csalni se – és egy tökéletes kifogásod is volt.” Felsőhajtott. „Bármit megadnék, hogy lássam, mit csinálna az előnye nélkül.”

Húvösen néztem rá. „Sose tenném.”

Jasper összevont szemöldöke magára vonzotta figyelmemet; még inkább zavarodottnak tűnt, mint ezelőtt.

Edward öklét könnyeden Jasper vállához érintette gyenge ütésként. „Látod már, hogy értettem?”

„Ez nem természetes.” Motyogta Jasper.

„Ellened is fordulhatott volna – még csak pár órá!” Szidta le Esme, kezét a szívére tette. „Oh, veletek kellett volna mennünk.”

Nem fordítottam túl nagy figyelmet rájuk, most, hogy Edward elmondta viccének csattanóját. A nagyszerű gyermeket bámultam az ajtóban, aki még mindig engem nézett. A kis gödröcskés kezeit felém nyújtotta, mintha pontosan tudta volna ki is vagyok. Automatikusan felemeltem a kezem, utánozva az övéit.

„Edward.” Mondtam, elhajoltam Jasper mellett, hogy jobban láthassam Renesmee-t. „Kérlek?”

Jasper fogai merevek voltak; nem mozgott.

„Jazz, ez nem olyan, amit ezelőtt láttál.” Mondta gyorsan Alice. „Bízz bennem.”

Szemeik találkoztak egy rövid pillanatra, és aztán Jasper bólintott. Elállt az utamból, de egyik kezét a vállamra tette és velem együtt mozgott, miközben lassan előre sétáltam.

Minden lépést átgondoltam, mielőtt megtettem volna, elemezve hangulatomat, a torkomban lévő égést, a többiek helyzetét körülöttem. Milyen erősnek éreztem magam – szemben – mennyire lesznek képesek visszatartani engem. Egy lassú menet volt.

És aztán Rosalie kezében a gyerek - ficánkolva és nyújtózkodva egész idő alatt, miközben arckifejezése egyre dühösebb lett – hangos, csengő jajgatást hallatott. Mindenki úgy reagált, mintha – mint én – még sose hallották volna a hangját ezelőtt.

Körbefogták egy másodperc alatt, engem egyedül hagytak megdermedve ott, ahol álltam. Renesmee sírásának hangja áthatolt rajtam, lefagytam. Szemeim furcsán szűrtak, mintha könnyezni akarnának.

Úgy tűnt mindenkinek van rajta egy keze, simogatták és nyugtatgatták. Mindenki, kivéve engem.

„Mi a téma? Megsérült? Mi történt?”

Jacob hangja volt a lehangosabb, ez emelkedett nyugtalanul a többi felé. Megdöbbenve figyeltem, miközben Jacob Renesmee-ért nyúlt, és aztán teljesen félelembe estem, mivel Rosalie ellenkezés nélkül átadta neki őt.

„Nem, jól van.” Rosalie nyugtatta Jacob-ot.

Rosalie nyugtatja Jacob-ot?

Renesmee hajlandó volt Jacob kezébe menni, apró kezét Jacob arcához nyomta és aztán kitekередve nyújtózkodott megint felém.

„Látod?” Mondta neki Rosalie. „Csak Bellát akarja.”

„Engem akar?” Suttogtam.

Renesmee szemei – az én szemeim – türelmetlenül bámultak engem.

Edward visszatért mellém. Kezeit lágyan a karjaimra tette és ösztönzött, hogy induljak el.

„Már majdnem három napja vár rád.” Mondta nekem.

Már csak pár lépésre voltunk tőle. A robbanó hőség úgy tűnt kiremeg belőle, hogy megérintsen engem.

Vagy talán Jacob volt az, aki remegett. Láttam, hogy kezei rázkódnak, miközben közelebb mentem. És mégis – nyilvánvaló nyugtalansága ellenére – arca derűsebb volt, hosszú ideje először.

„Jake – jól vagyok.” Mondtam neki. Rémülté tett, hogy Renesmee-t a reszkető kezeiben láttam, de azon voltam, hogy kontrol alatt tartsam magam.

Fenyegetően nézett rám, szemei összeszűkültek, mintha ő is olyan rémült lenne attól a gondolattól, hogy Renesmee az én karjaimba legyen.

Renesmee türelmetlenül és ficánkolva nyafogott, kis kezeit újra és újra ökölbe szorította.

Valami bennem a helyére kattant ebben a pillanatban. Sírásának hangja, szemeinek ismerőssége, az, hogy még türelmetlenebb, mint és az újratalálkozásunk miatt – minden összeállt a legtermészetesebb móddá, miközben a köztünk lévő levegőbe csapkodott. Hirtelen teljesen valóssá vált, és természetesen ismertem őt. Teljesen szokásos volt, ahogy megtettem az utolsó lépést és kinyúltam érte, kezeimet pontosan oda raktam, ahová azok a leginkább illettek, miközben óvatosan magam felé húztam őt.

Jacob meglazította hosszú karjait, így átkarolhattam Renesmee-t, de nem engedte el. Jacob egy kicsit megremegett, mikor bőrünk összeért. Bőre – mindig olyan meleg volt számomra ezelőtt – olyan volt most számomra, mintha tűzbe nyúltam volna. Majdnem olyan hőmérsékletű, mint Renesmee. Talán egy vagy két fok különbséggel.

Renesmee nem vette fel bőröm hidegségét, vagy legalábbis nagyon is hozzá volt szokva.

Felnézett és megint rám mosolygott, kimutatva apró fogait és két gödröcskét az arcán. Aztán, nagyon határozottan, az arcom felé nyúlt.

Abban a pillanatban, mikor ezt tette, minden kéz rám szorult, várva reakciómat. Alig vettem észre őket.

Ziháltam, kába és ijedt voltam az furcsa, riasztó képtől, ami kitöltötte elmémet. Olyan volt, mint egy nagyon erős emlék – még mindig láttam a szemeimen keresztül is, miközben figyeltem a fejemben is – de teljesen ismeretlen volt. Átnéztem ezen, hogy lássam Renesmee várakozó arckifejezését, próbáltam megérteni, mi történik, kétségbeesetten harcoltam, hogy megőrizsem nyugalمامat.

A döbbentség és ismeretlenség mellett a kép valahogy rossz is volt – majdnem felismertem saját arcomat, a régi arcomat, de olyan fordított volt. Gyorsan megértettem, hogy saját arcomat láttam úgy, ahogy a többiek láttak engem, és nem úgy, mint egy visszatükröződés.

Képzeletbeli arcom eltorzult, feldúlt volt, verejték és vér borította be. Ennek ellenére arckifejezésem a látomásban rajongó mosollyá vált; barna szemeim ragyogtak a mély karikák alatt. A képzelet növekedett, arcom közelebb jött egy láthatatlan vonalnál, és aztán hirtelen eltűnt.

Renesmee kezei lehullottak arcomról. Szélesen mosolygott, a gödröcskék megint megjelentek.

Teljes csend volt a szobába, kivéve a szívveréseket. Jacob-on és Renesmee-n kívül senki se lélegzett. A csend elhúzódott; úgy tűnt mindenki arra várt, hogy mondjak valamit.

„Mi... volt... ez?” Mondtam ki fuldokolva.

„Mit láttál?” Kérdezte Rosalie kíváncsian, elhajolva Jacob mellett, aki úgy tűnt, hogy itt van, de mégse. „Mit mutatott neked?”

„Ő mutatta ezt nekem?” Suttogtam.

„Mondtam, hogy nehéz elmagyarázni.” Motyogta Edward a fülembe. „De hatékony kommunikációs mód.”

„Mi volt az?” Kérdezte Jacob.

Gyorsan pislogtam párszor. „Um. Engem. Gondolom. De rémisztően néztem ki.”

Ez volt az egyetlen emléke rólad.” Magyarázta Edward. Nyilvánvaló volt, hogy Edward látta, amit Renesmee mutatott nekem, miközben arra gondolt. Még mindig remegett, hangja nyers volt az újra átélt emlékektől. „Tudatta veled, hogy tudja a kapcsolatot, hogy tudja, ki vagy te.”

„De hogy csinálta ezt?”

Úgy tűnt, Renesmee-t nem zavarta az ijesztő szemem. Kissé mosolygott és meghúzta egy tincsemet.

„Hogy hallok én gondolatokat? Hogy képes Alice látni a jövőt?” Kérdezte Edward fellengzősen, és aztán vállat vontam.

„Tehetséges.”

„Ez egy érdekes csavar.” Mondta Carlisle Edward-nak. „Mintha pontosan az ellenkezőjét csinálná annak, mint amit te tudsz.”

„Érdekes.” Értett egyet Edward. „Kíváncsi lennék...”

Tudtam, hogy találgatásokba mennek bele, de nem érdekelt. A leggyönyörűbb arcot bámultam a világon. Forró volt a karjaimban, emlékeztetve arra a pillanatra, mikor a sötétség majdnem nyert felettem, mikor nem volt semmi, ami miatt kitarhattam volna. Semmi se volt elég erős ahhoz, hogy kihúzzon a megsemmisítő sötétségből. A pillanat, amikor Renesmee-re gondoltam és találtam valamit, amit soha se fogok elengedni.

„Én is emlékszem rád.” Mondtam neki csendesen.

Természetesnek tűnt felé hajolnom és ajkaimat a homlokához nyomnom. Csodálatos illata volt. Bőrének illata égette torkomat, de könnyű volt figyelmen kívül hagynom. Nem rombolta le az örömet ebben a pillanatban. Renesmee valós volt és ismertem őt. Ugyanaz volt, akiért az kezdetektől kezdve harcoltam. Az én kis gyermekem, az egyetlen, aki belülről is szeretett engem. Félig Edward, tökéletes és imádnivaló. És félig én – ami, meglepően, jobbá tette, mintsem rontott volna rajta.

Végig igazam volt. Megérte harcolni érte.

„Jól van.” Motyogta Alice, valószínűleg Jasper-nek. Éreztem őket a közelemben, nem bíztak bennem.

„Nem kísérleteztünk már eleget egy napra?” Kérdezte Jacob, hangja kissé magasabb volt az izgatottságtól. „Oké, Bella nagyszerűen csinálta, de ne erőltessük túl.”

Rápillantottam igazán dühösen. Jasper nyugtalanul mellém suhant. Annyira össze voltunk tömörülve, hogy minden apró mozdulat nagynak tűnt.

„Mi a problémád, Jacob?” Követeltem. Gyengén rántottam Renesmee-t körülfogó kezein, és erre közelebb lépett hozzám. Ahogy összeszorultunk, Renesmee megérintette mindkettőnk mellkasát.

Edward rásziszegett Jacob-ra. „Csak mert megértem, még nem azt jelenti, hogy nem foglak kidobni, Jacob. Bella rendkívül jól csinálta. Ne rontsd el ezt a pillanatot számára.”

„Segíteni fogok neki kihajítani téged, kutya.” Ígérte Rosalie, hangja forrt. „Tartozom neked egy hasba rúgással.” Nyilvánvalóan nem volt változás kapcsolatukba, hacsak nem rosszabbodott.

Néztem Jacob nyugtalan, félig mérges arckifejezését. Szemei Renesmee arcára szegeződtek. Hogy mindenki összetömörült, legalább hat különböző vámpírral érintkezett ebben a pillanatban, és nem úgy tűnt, hogy zavarta volna.

Tényleg csak azért teszi ki mindennek magát, hogy engem megvédjen saját magamtól? Mi történhetett az átalakulásom alatt – átváltoztam valamivé, amit ő gyűlölt – ami megenyhítette őt ennyire?

Törttem a fejem, figyeltem, ahogy bámulta a lányomat. Úgy bámulta őt, mintha... mintha egy vak ember nézne először a Napra.

„Nem!” Ziháltam.

Jasper fogai összeszorultak és Edward karjai átfogták mellkasomat, mint egy szorító óriáskígyó. Jacob kivette Renesmee-t a karjaimból ugyanabban a másodpercben, és nem próbáltam ellenkezni. Mert éreztem, hogy jön – a kitörés, amire mind vártak.

„Rose.” Mondtam fogaimon keresztül kipurúsítva, nagyon lassan és pontosan. „Fogd Renesmee-t.”

Rosalie kitárta kezeit, és Jacob azonnal átadta neki a lányomat. Mindketten hátrálni kezdtek tőlem.

„Edward, nem akarlak bántani, szóval kérlek, engedj el.”

Tétovázott.

„Állj Renesmee elé.” Javasoltam.

Megfontolta, és aztán elengedett.

Vadászguggolásomba hajoltam és tettem két lassú lépést Jacob felé.

„Nem tetted meg.” Morogtam rá.

Hátrált, tenyerét feltartotta, próbált érvelni nekem. „Tudod, hogy ez nem olyan, amit kontrollálni lehetne.”

„Te hülye korcs! Hogy tehetted? Az én bébim.”

Kihátrált a főbejáraton, miközben nagy lépésekkel követtem, félig futva hátrált le a lépcsőn. „Nem az én ötletem volt, Bella!”

„Még csak egyszer tartottam kezeimben, és te már azt hiszed, hogy neked van valami hülye farkas igényed rá? Ő az enyém.”

„Én tudok osztozkodni.” Mondta esdeklően, miközben visszavonult a pázsitr.

„Adj neki!” Hallottam, amint Emmett mondta mögöttem. Agyam egy kis része kíváncsi volt, ki fogadott erre a kimenetelre. Nem pazaroltam túl sok figyelmet erre. Túl mérges voltam.

„Hogy merészeltél bevésődni a bébimbe?” Elvesztetted az eszed?”

„Ez akaratlan volt!” Bizonygatta, visszaszorult a fákhoz.

Aztán már nem volt egyedül. Két óriási farkas jelent meg, oldalról támogatva őt. Leah rám vicsorított.

Egy félelmetes morgás szűrődött át fogaim között felé. A hang zavart engem, de nem eléggé ahhoz, hogy megállítson utamon.

„Bella, megpróbálnál figyelni csak egy pillanatra? Kérlek?” Könyörgött Jacob. „Leah, vissza.” Tette hozzá.

Leah gúnyosan elhúzta a száját és nem mozdult meg.

„Miért kellene figyelnem?” Sziszegtem. A düh eluralkodott a fejemben. Minden mást elhomályosított.

„Mert te vagy az, aki ezt mondta nekem. Emlékszel? Azt mondtad, hogy egymás életéhez tartozunk, igaz? Hogy egy család vagyunk. Azt mondtad, úgy kellene lennünk egymásnak. Szóval... most azok is vagyunk. Ez volt, amit akartál.”

Vérengzően néztem rá. Homályosan emlékeztem ezekre a szavakra. De az új, gyors agyam két lépéssel ostobasága előtt járt.

„Azt hiszed a családom része leszel, mint a vőm.” Sikítottam. Csengő hangom két oktávval magasabban tört ki és mégis úgy hangzott, mintha énekelnék.

Emmett nevetett.

„Állítsd meg őt, Edward.” Motyogta Esme. „Nem lesz boldog, ha megsebesíti.”

De nem éreztem magam mögött nyomást.

„Nem!” Bizonygatta Jacob ugyanakkor. „Hogy láthatod így a dolgokat? Ő csak egy bébi, az Isten szerelmére!”

„Ez az én érvem.” Ordítottam.

„Tudod, hogy nem úgy gondolok rá! Gondolod Edward életben hagyott volna engem ilyen sokáig, ha azt tenném? Csak annyit akarok, hogy biztonságba legyen és boldog – ez olyan rossz? Olyan más, mint amit te akarsz?” Ordította vissza.

A szavakon túl rámorogtam.

„Elképesztő, igaz?” Hallottam Edward motyogását.

„Még egyszer se ment a torkának.” Értett egyet Carlisle, aléltnak tűnt.

„Rendben, ezt te nyerted meg.” Mondta Emmett fintorogva.

„Távol fogod tartani magad tőle.” Sziszegtem Jacob-ra.

„Azt nem tehetem!”

Fogaim közt kipréseltem: „Próbáld. Kezdve most.”

„Ez nem lehetséges. Emlékszel mennyire akartad, hogy körülöttem legyek? Milyen nehéz volt egymástól távol lennünk? Ez már eltűnt számodra, igaz?”

Bámultam, nem voltam biztos abban, hogy mire célzott.

„Ő volt az.” Mondta nekem. „Már a kezdetek óta. Együtt kellett lennünk, már akkor is.”

Emlékeztem, és aztán megértettem; egy apró részem megkönnyebbült ettől az őrült magyarázattól. De a megkönnyebbülés valahogy még dühösebbé tett. Arra számított, hogy ez elég lesz számomra? Hogy egy kis tisztázat elfogadtatja ezt velem?

„Fuss, amíg tudsz.” Fenyegettem.

„Gyerünk, Bells! Nessie is kedvel engem.” Bizonygatta.

Megdermedtem. Légzésem leállt. Mögöttem hallottam a hangok hiányát, ami a többiek nyugtalan reakciója volt.

„Hogy... nevezted őt?”

Jacob hátrált egy lépést, zavarba jött. „Nos.” Motyogta. „Az a név, amivel előjöttél, elég hosszú és –”

„Te becenevet adtál a lányomnak a Loch Ness-i szörny után?” Visítottam.

És aztán rávettem magam a torkára.

23.fejezet EMLÉKEK

„Sajnálom, Seth. Közelebb kellett volna lennem.”

Edward még mindig bocsánatot kért, és én nem gondoltam, hogy ez igazságos bagy helyénvaló lett volna. Mindezek után, nem Edward vesztette el teljesen és megbocsáthatatlanul haragja kontrolját. Edward nem próbálta letépni Jacob fejét – Jacob-ét, aki még át se alakult, hogy megvédje magát – és aztán törte el véletlenül Seth vállát és kulcsontját, mikor az közbeugrott. Edward nem ölte meg majdnem a legjobb barátját.

Nem mintha a legjobb barátoknak nem kellett volna felelnie néhány dolog miatt, de nyilvánvalóan, Jacob semmit se tett, hogy lecsillapítsa viselkedésemet.

Szóval nem nekem kellett volna bocsánatot kérnem? Megint megpróbáltam.

„Seth, én –”

„Ne aggódj emiatt, Bella, teljesen jól vagyok.” Mondta Seth ugyanakkor, mikor Edward is megszólalt. „Bella, szerelmem, senki se ítél el. Annyira jól csinálod.”

Nem engedték, hogy befejezzem a mondatot.

Csak rosszabb lett a helyzet, mivel Edward-nak nehézséget okozott, visszafogni a mosolyt az arcáról. Tudtam, hogy Jacob nem érdemelte meg túlereagálásomat, de úgy tűnt Edward mégis kielégítőnek tartott valamit abban. Talán csak azt kívánta, bárcsak lett volna neki is az a kifogása, hogy újszülött, így tehetett volna valami fizikai dolgot is Jacob-on dühében.

Próbáltam egész testemből kitörölni a haragot, de nehéz volt, tudván, hogy Jacob éppen most odakint volt Renesmee-vel. Távól tartva lányomat tőlem, az örült újszülöttől.

Carlisle felerősített még egy merevítőt Seth karjára, aki ettől megremegett.

„Bocsi, bocsi!” Motyogta, tudván, hogy soha nem tudnék kimondani egy teljesen érthető elnézést.

„Ne borulj ki, Bella.” Mondta Seth, megveregette térdemet épp kezével, miközben Edward dörzsölgette a kezemet a másik oldalon.

Seth nem idegenkedett attól, hogy mellette ültem a kanapén, miközben Carlisle ápolta őt. „Fél óra múlva semmi bajom se lesz.” Folytatta, még mindig térdemet veregetve, mintha figyelmen kívül hagyta volna annak hideg, kemény szerkezetét. „Bárki ugyanezt csinálta volna, ha Jacob és Ness –” Elharapta a szó közepét és gyorsan témát váltott. „Úgy értem, legalább nem haraptál meg vagy akármi. Az szívás lett volna.”

Arcomat kezeim közé temettem és megremegettem a gondolattól, a nagyon is valóságos lehetőségtől. Olyan könnyen megtörténhetett volna. És a vérfarkasok nem úgy reagálnak a vámpír méregre, mint az emberek, csak most mondták. Megmérgezte volna őket.

„Én egy rossz ember vagyok.”

Természetesen nem vagy az. Nekem kellett volna –” Kezdte Edward.

„Hagyd abba.” Sóhajtottam. Nem akartam, hogy úgy hibáztassa magát ezért is, mint ahogy mindig mindent magára vállalt.

„Szerencse, hogy Ness – Renesmee nem mérgező.” Mondta Seth a kellemetlen csend pillanata után. „Mivel mindig megharapja Jacobot.”

Kezeim lehullottak. „Azt teszi?”

„Persze. Mikor Jacob és Rose nem teszi elég gyorsan a szájába a vacsorát. Rose szerint az elég mókás.”

Rábámultam megdöbbenve, és szinte büntudatot érezve, mert el kellett ismernem, hogy örömet leltem a gyermeki harapálásban, amit nyűgösködés eredményezett.

Természetesen már tudtam, hogy Renesmee nem mérgező. Én voltam az első, akit megharapott. Nem mondtam ki hangosan megfigyelésemet, mivel emlékeim elvesztését színeltem azokról az új keletű eseményekről.

„Nos, Seth.” Mondta Carlisle, felegyenesedett és távolabb lépett tőlünk. „Azt hiszem ez minden, amit tehetek. Próbálj nem mozogni, oh, pár órán ár, gondolom.” Carlisle kuncogott. „Bárcsak az emberek kezelése is ilyen pillanatok alatt végbe menne.” Kezét egy pillanatra Seth sötét hajára tette. „Maradj nyugton.” Utasította és eltűnt az emeleten. Hallottam, hogy irodája ajtaja becsukódott, és azon tűnődtem, hogy eltűntették-e már az ott töltött időm bizonyítékát.

„Valószínűleg mozdulatlanul tudok ülni itt egy darabig.” Értett egyet Seth, miután Carlisle már el is tűnt, és aztán óriásit ásított. Óvatosan, hogy ne hogy megmozdítsa a vállát, Seth a fejét a kanapé hátlapjához hajtotta és becsukta a szemét. Másodpercekkel később szája kinyílt.

Görbe szemmel néztem békés arcát egy percig. Mint Jacob, úgy tűnt Seth-nek is megvolt az a képessége, hogy bármikor el tud aludni. Tudván, hogy nem tudok egy darabig újból bocsánatot kérni, felálltam; a mozdulat még egy kicsit se mozdította meg a kanapét. Minden fizikai mozdulat olyan könnyű volt. De a többi...

Edward követett a hátsó ablakhoz és megfogta a kezemet.

Leah a folyó mentén lépegetett, újra és újra megállt, hogy szemügyre vegye a házat. Könnyű volt kitalálni, hogy mikor kereste az öccsét és mikor engem. Váltogatta nyugtalan pillantását és gyilkos tekintetét.

Hallottam Jacob és Rosalie csendes veszekedését a kinti lépcsőről, hogy ki következik Renesmee megetetésére. Kapcsolatuk olyan ellenséges volt, mint azelőtt; csak abban értettek most egyet, hogy távol kellene maradnom a bábimtól, amíg száz százalékosan meg nem nyugszom hangulatkitörésemből. Edward vitatta ítéletüket, de én rájuk hagytam. Én is biztos akartam lenni magamba. Azonban aggódtam, hogy az én száz százalékom és az övék lehet, hogy nagyon is eltérnek egymástól.

Minden más – eltekintve civódásuktól, Seth lassú légzésétől, Leah idegesítő lihegésétől – nagyon csendes volt. Emmett, Alice és Esme vadászni mentek. Jasper itt maradt, hogy figyeljen rám. Feltűnésmentesen állt a lépcsőkorlát mögött, próbálva nem kellemetlenkedni.

A nyugalom előnyét kihasználva átgondoltam mindent, amit Edward és Seth mondtak nekem, miközben Carlisle sínbe tette Seth karját. Olyan sokról lemaradtam, miközben égttem, és ez volt az első igazi lehetőségem, hogy felzárkózzak.

A legfontosabb dolog, hogy vége az ellenségeskedésnek Sam falkájával – ez volt az oka, hogy a többiek akkor mentek és jöttek, amikor kedvük volt. A fegyverszünet erősebb volt, mint valaha. Vagy még inkább kötelező - attól függ, honnan nézzük - mint ahogy képzeltem volna.

Kötelező, mert a falka szabályai közül a leghatározottabb az volt, hogy egy farkas se ölheti meg egy másik farkas bevéődésének tárgyát. Ennek a fájdalma elviselhetetlen lehet az egész falkának. A hiba – ha szándékos, ha véletlen – nem lenne megbocsátható; a gyanúba került farkasokra halál vár – nincs más lehetőség. Nagyon régen történt ilyen, Seth mondta nekem, de csak véletlenül. Egy farkas se pusztítana el szándékosan egy testvért ilyen módon.

Szóval Renesmee érinthetetlen, mivel Jacob úgy érez iránta. Próbáltam ezen tényből adódó megkönnyebbülésére koncentrálni, mint a bosszúságra, de nem volt könnyű. Elmémbe elég hely volt mindkét intenzív érzésnek egy időben.

És Sam nem lehetett mérges az átalakulásom miatt se, mert Jacob – mint törvényes Alpha vezér – engedélyezte azt. Fájt újra és újra rájönnöm, mennyivel is tartozom Jacob-nak, mikor mérges akartam volna lenni rá.

Szándékosan másra tereltem gondolataimat, hogy kontroláljam érzelmeimet. Átgondoltam egy másik jelenséget is; habár a csend a két külön falka között továbbra is megmaradt, Jacob és Sam felfedezték, hogy az Alpha-k hallják egymást, mikor farkas alakban vannak. Nem olyan volt, mint azelőtt; nem hallottak minden véletlenül kicsúszott gondolatot. Inkább olyasmi volt, mintha hangosan mondták volna ki őket – mondta Seth. Sam csak azokat a gondolatokat hallotta, amiket Jacob meg akart osztani vele, és fordítva is. Rájöttek, hogy távolságból is tudnak kommunikálni, most, hogy megint beszélnek egymással.

Nem tudtak semmit minderről, amíg Jacob el nem ment hozzájuk egyedül – Seth és Leah tiltakozása ellenére – hogy elmagyarázza Sam-nek, mi történt Renesmee-vel; az volt az egyetlen alkalom, hogy Renesmee-t magára hagyta, mióta a szemébe nézett.

Mikor Sam megértette, hogy minden teljesen megváltozott, visszajött Jacob-bal, hogy beszéljenek Carlisle-jal. Emberi formában beszéltek (Edward elutasította, hogy elmenjen melőlem átalakulás közben), és a szerződést megújították. A kapcsolat barátságos érzete azonban sose lesz ugyanolyan.

Egy nagy gonddal kevesebb.

De volt még egy másik is, habár fizikailag nem olyan veszélyes, mint egy mérges farkas falka, mégis számomra sokkal sürgetőbb volt.

Charlie.

Beszélt kora reggel Esme-vel, de ez nem tartotta vissza attól, hogy megint hívjon, kétszer is, pár perccel ezelőtt, miközben Carlisle Seth-et kezelte. Carlisle és Edward hagyta a telefont csörögni.

Mi lenne a helyes dolog, amit mondhatnék neki? A Cullen-eknek igazuk volt? Az lenne a legjobb, ha azt mondanánk neki, hogy meghaltam? Képes lennék mozdulatlanul feküdni egy koporsóba, miközben apa és anya felettem sírnak?

Ez nem tűnt helyesnek számomra. De Charlie és Renée veszélybe keverése - a Volturi titoktartásának megszegésével - szóba se jöhetett.

Még mindig ott volt az én ötletem – hagyni, hogy Charlie lásson engem, mikor készen leszek rá, és hagyni őt rossz feltételezésekre jutni. Így gyakorlatilag a vámpír szabály nem lenne megszegve. Nem lenne jobb Charlie-nak, ha tudná, hogy életben vagyok – úgy ahogy – boldog vagyok? Még ha furcsa és más és valószínűleg ijesztő is vagyok számára?

Különösen a szemeim voltak most rémisztőek. Mennyi idő kell, hogy önuralmam és szemszínem készen álljanak Charlie-ra?

„Mi a gond, Bella?” Kérdezte csendesen Jasper , észrevéve növekvő feszültségemet. „Senki se haragszik rád -” Egy halk morgás a folyópartról megcáfolta mondandóját, de figyelmen kívül hagyta. „- vagy meg sincs lepve, tényleg. Nos, feltételezem mégis csak meg vagyunk lepődve. Meglepődve, hogy képes voltál ilyen gyorsan abbahagyni a támadást. Jól csináltad. Jobban, mint bárki várta volna tőled.”

Miközben beszélt, a szoba nagyon nyugodt lett. Seth légzése átment halk horkolásba. Békésebben éreztem magam, de nem felejtettem el aggodalmaimat.

’Tulajdonképpen Charlie-ra gondoltam.’

A kinti civakodás lezárult.

„Ah.” Motyogta Jacob.

„Tényleg el kell mennünk, igaz?” Kérdeztem. „Legalábbis egy időre. Színlelni, hogy Atlanta-ba vagyunk vagy valahol.”

Éreztem, hogy Edward tekintete az arcomra szegeződik, de Jasper-t néztem. Ő válaszolt nekem higgadt hangon.

„Igen. Ez az egyetlen módja, hogy megóvjuk apádat.”

Eltűnődtem egy pillanatra. „Annyira fog hiányozni. Mindenkit hiányolni fogok innen.”

Jacob-ot is, gondoltam magammal szemben. Azonban ez a vágy szertefoszlott és korlátozott volt – és mérhetetlenül megkönnyebbültem ettől – még mindig a barátom volt. Valaki, aki ismerte igazi énemet és elfogadta azt. Még ha egy szörnyeteg is vagyok.

Arra gondoltam, amit Jacob mondott védekezéséért, mielőtt megtámadtam. Azt mondtad, hogy egymás életéhez tartozunk, igaz? Hogy egy család vagyunk. Azt mondtad, úgy kellene lennünk egymásnak. Szóval... most azok is vagyunk. Ez volt, amit akartál.

De nem éreztem, hogy akarhatom ezt. Nem pontosan. Visszaemlékeztem nagyon régre, a homályos, gyenge emlékekre emberi életemből. Visszaemlékezni a legnehezebb részre – az Edward nélkül eltelt időre, arra, ami olyan sötét volt számomra, hogy próbáltam azt eltüntetni a fejemben. Pontosán nincsenek előttem a szavak; csak arra emlékszem, azt kívántam, hogy Jacob bárcsak a testvérem lenne, így szerethettük volna egymást minden zűrzavar és fájdalom nélkül. Család. De soha se terveztem egy lányt az egyenletbe.

Emlékeztem egy kicsit későbbre is – az egyik olyan alkalomra, mikor elbúcsúztam Jacob-tól – mikor azon tűnődtem, hogy ki lesz az, aki mellett végzi, ki hozza helyre majd az életét, miután én úgy elintézttem. Mondtam valamit, hogy bárki is legyen az a lány, nem lesz elég jó hozzá.

Felhorkantam, és Edward kérdően felvonta szemöldökét. Megráztam a fejem.

De akárhogy is niányolnám Jacob-ot, tudtam, hogy van egy nagyobb probléma is. Sam vagy Jared vagy Quil tűnt már el úgy egy egész napra, hogy nem látták rögzöttségük tárgyát, Emily-t, Kim-et vagy Clair-t? Meg tudnák tenni? Mit tehet a Renesmee-től való elválasztás Jacob-bal? Fájdalmat okozna neki?

Volt elég jelentéktelen harag bennem ahhoz, hogy boldog legyek, nem az ő fájdalma miatt, hanem attól az ötlettől, hogy Renesmee távol lesz tőle. Hogy birkózhatnak meg azzal, hogy Jacob-hoz tartozik, ha hozzám szinte alig tartozott?

A tornácról érkező mozgás hangja megzavarta gondolataimat. Hallottam, hogy felálltak, és aztán átlépték az ajtót. Pontosán ekkor Carlisle lejött a lépcsőn, keze tele volt furcsa dolgokkal – egy mérőszalag, egy mérleg. Jasper mellém sétált. Mintha lett volna valami jelzés, amiről lemaradtam, még Leah is leült odakint és olyan arckifejezéssel bámult át az ablakon, mintha valami olyat várna, ami egyben ismerős és teljesen érdektelen volt számára.

„Biztos hat óra van.” Mondta Edward.

„És?” Kérdeztem, szemem Rosalie-ra, Jacob-ra és Renesmee-re szegeződött. A küszöbnél álltak, Renesmee Rosalie karjaiban volt. Rose gyanakvónak tűnt. Jacob aggódónak látszott. Renesmee gyönyörű és türelmetlen volt.

„Ideje megmérni Ness – öhm, Renesmee-t.” Magyarázta Calisle.

„Oh. Minden nap ezt csináljátok?”

„Négyszer naponta.” Javított ki szórakozottan, miközben a többieket a kanapéhoz intette. Azt hittem, láttam Renesmee-t felsóhajtani.

„Négyszer? Minden nap? Miért?”

„Még mindig gyorsan nő.” Motyogta nekem Edward, hangja csendes és feszült volt. Megszorította a kezem, és másik karja szilárdan átkarolta derekamat, szinte mintha támaszt akarna.

Nem tudtam levenni a szemem Renesmee-ről, hogy megnézzem Edward arckifejezését.

Renesmee tökéletesen, teljesen egészségesnek tűnt. Bőre ragyogott, mint fénylő kő; arcának színe rózsaszíromnak látszott. Semmi rossz se történhetett az ilyen sugárzó szépséggel. Biztosan nincs veszélyesebb dolog az életében, mint a saját édesanyja. Vagy van?

A különbség azon gyerek között, akinek életet adtam, és azon gyerek között, akivel egy órája találkoztam, bárkinek nyilvánvaló lett volna. A különbség az egy órával ezelőtti Renesmee és a mostani Renesmee között hajszálnyi volt. Emberi szemeknek észrevehetetlen volt. De mégis ott volt.

Teste kicsit hosszabb volt. Egy nagyon picit karcsúbb. Arca nem volt teljesen kerek; egy fokkal oválisabb volt. Hajfürtjei egy centiméter hatodával lejjebb lógtak, mint a vállvonala. Segítőkészen kinyújtózott Rosalie karjában, miközben Carlisle a mérőszalaggal megmérte hosszát és aztán a fejét is. Nem jegyzetelt le semmit; tökéletes emlékezés.

Tudatában voltam, hogy Jacob karjai szorosan összekulcsolódtak a mellkasán, miközben Edward karjai körbezártak engem. Szemöldökei egy vonalba préselődtek a mély szemei felett.

Egyetlen sejtből egy normál méretű bébivé fejlődött néhány hét alatt. Jó úton haladt, hogy egy tipegő kisgyerek legyen pár nappal a születését követően. Ha ez a növekedési ütem tovább tart...

Vámpír elmémnek nem volt gondja a matematikával.

„Mit teszünk?” Suttogtam megrémülve.

Edward karjai szorosabbá váltak. Pontosan értette, mit kérdeztem. „Nem tudom.”

„Lassul.” Motyogta Jacob fogain keresztül.

„Még szükségünk van pár napi mérésanyagra, hogy megállapítsuk a trendet, Jacob. Nem ígérhetek semmit.”

„Tegnap öt centit nőtt. Ma kevesebbet.”

„Egy tized centivel, ha a méréseim tökéletesek.” Mondta csendesen Carlisle.

„Legyen pontos, doki.” Mondta Jacob, szavai szinte fenyegetőek voltak. Rosalie megmerevedett.

„Tudod, hogy mindent megteszek.” Biztosította Carlisle.

Jacob felsóhajtott. „Gondolom csak ennyit kérhetek.”

Megint ideges voltam, mintha Jacob ellopná szavaimat – és helytelenül közvetítette azokat.

Renesmee is idegesnek tűnt. Ficáncolni kezdett és aztán erélyesen kinyújtotta kezét Rosalie felé. Rosalie előrehajolt, így Renesmee megérintette az arcát. Egy másodperc után Rose felsóhajtott.

„Mit akar?” Követelte Jacob, megint átvállalva szerepemet.

„Bellát, természetesen.” Mondta neki Rosalie, és szavai felmelegítették belsőmet. Aztán rám nézett. „Hogy vagy?”

„Aggódok.” Ismertem el, és Edward megszorongatott.

„Mint mindannyian. De nem erre gondoltam.”

„Kontrol alatt vagyok.” Ígértem. A szomjúság most a listám legalján volt. Emellett Renesmee illata remek volt, de nem ételként.

Jacob ajkába harapott, de nem mozdult meg, hogy megállítsa Rosalie-t, miközben felém nyújtotta Renesmee-t. Jasper és Edward körülöttem voltak, de engedték. Láttam, hogy Rose feszült volt, és kíváncsi voltam, a szoba milyen érzelmeket sugároz most Jaspernek. Vagy olyan erősen fókuszál rám, hogy nem érzi a többieket?

Renesmee felém nyújtózkodott, én pedig felé, egy elvakító mosoly villant át arcán. Úgy illett a karjaimba, mintha neki lettek volna kialakítva. Azonnal arcomra tette forró, apró kezét.

Habár felkészültem, mégis nehezen vettem a levegőt, mikor megláttam az emléket, mit egy víziót a fejemben. Olyan világos és színes, de teljesen átlátszó is.

Emlékezett a Jacob elleni támadásomra a pázsiton, emlékezett Seth kettőnk közé való ugrására. Tökéletesen tisztán látott és hallott mindent. Nem úgy nézett ki, mint én, ez a méltóságteljes ragadozó zsákmánya felé ugrott, mint egy nyilvesszőről kilőtt íj. Valaki más lehetett. Kevésbé éreztem büntudatot, miközben Jacob ott állt védekezően maga elé emelve kezeit. Azok nem remegtek.

Edward kuncogott, velem együtt nézte Renesmee gondolatait. És aztán mindketten összerezteünk, miközben hallottuk Seth csontjainak recsenését.

Renesmee mosolygott ragyogó mosolyával, és emlékező szemei nem hagyták el Jacob-ot az utána következő zürzavarban. Megéreztem az emlék új ízét – nem pontosan védelmi, inkább birtokló – miközben Jacob-ot nézte. Határozott benyomásom volt, hogy örült

annak, hogy Seth ugrásom elé vetette magát. Nem akarta, hogy Jacob-nak baja essen. Jacob az övé volt.

„Oh, csodálatos.” Morogtam. „Tökéletes.”

Ez csak azért van, mert jobb az íze, mint nekünk.” Bizonygatta Edward, hangja kemény volt saját bosszúságától.

„Mondtam neked, hogy ő is kedvel engem.” Incelkedett Jacob a szoba túloldaláról, szemei Renesmee-n voltak. Vicce kedvtelen volt; szemöldökeinek feszültsége nem lazult el.

Renesmee türelmetlenül megveregette az arcomat, figyelmemet követelte. Egy másik emlék: Rosalie finoman megfésülte minden egyes tincset. Kellemes érzés volt.

Carlisle és a mérőszalagja, tudta, hogy ki kell nyújtóznia és mozdulatlanul kellett maradnia. Nem érdekelte őt.

„Úgy néz ki, mintha mindenről adni akarna egy kis áttekintést, amiről lemaradtál.” Kommentálta Edward a fülemben.

Orrom megrándult, miközben elém vetítette a következőt. Az illat egy furcsa fémbögréből jött – elég kemény, hogy ne lehessen könnyen szétharapni – és égni kezdett a torkom. Ouch.

És aztán Renesmee már nem volt a karjaimban, amik a hátam mögé voltak szorítva. Nem küzdöttem Jasper ellen; csak Edward rémült arcát néztem.

„Mit tettem?”

Edward Jaspert nézte mögötte, és aztán megint engem.

„De Renesmee arra emlékezett, hogy szomjas volt.” Motyogta Edward, homloka ráncos volt. „Emlékezett az emberi vér ízére.”

Jasper karjai szorosabban fogták az enyémekeket. A fejem egy része észrevette, hogy ez nem volt különösképpen kényelmetlen, nem szólva a fájdalomról, amit egy ember érezne. Csak idegesítő volt. Biztos voltam benne, hogy ki tudnék történi fogásából, de nem harcoltam azért.

„Igen.” Értettem egyet. „És?”

Edward görbe szemmel nézett rám egy másodpercig, és aztán arckifejezése meglazult. Felnevetett. „És semmi más, úgy tűnik. Ezúttal én reagáltam túl. Jazz, engedd el.”

A rögzítő kezek eltűntek. Renesmee-ért nyúltam, amint szabad voltam. Edward tétovázás nélkül átadta nekem.

„Nem értem.” Mondta Jasper. „Én ezt nem bírom elviselni.”

Meglepődve figyeltem Jasper-t kilépni a hátsó ajtón. Leah arrébb ment, széles utat hagyott neki, miközben Jasper a folyóhoz sietett és aztán egyetlen ugrással átkelt rajta.

Renesmee megérintette a nyakamat, visszajátszotta az előbbi távozást, mint egy azonnali ismétlés. Éreztem a kérdést a gondolatában, egy visszhangot az enyémben.

Már túljutottam a furcsa kis tehetsége okozta döbbeneten. Úgy tűnt, hogy ez teljesen természetes része, majdnem elvárható. Talán most, hogy természetfeletti részem is volt, már sose leszek szkeptikus újra.

De mi baja volt Jasper-nek?

„Vissza fog jönni.” Mondta Edward, vagy nekem, vagy Renesmee-nek, nem tudtam biztosan. „Csak szüksége van egy kis időre, hogy rendezze az életről kialakított képét.” Egy fenyegető vigyor jelent meg szája sarkán.

Egy másik emberi emlék – Edward azt mondja, hogy Jasper jobban érezné magát, ha 'nehéz időközön mennék át, míg hozzászokok' a vámpír léthez. Ez azzal a megbeszéléssel volt összefüggésben, hogy mennyi embert fogok megölni első újszülött évemben.

„Haragszik rám?” Kérdeztem halkán.

Edward szemei kitágultak. „Nem. Miért haragudna?”

„Akkor mi a baja?”

„Saját magára haragszik, nem rád, Bella. Aggódik az... önmegfelelés jövődölése miatt, valahogy így lehetne mondani.”

„Hogyan?” Kérdezte még előttem Carlisle.

„Arra kíváncsi, hogy az újszülött örületet tényleg olyan nehéz kezelni, mint ahogy mindig is gondoltuk, vagy megfelelő koncentrációval és hozzáállással bárki olyan jól kezelhetné a helyzetet, mint Bella. Még most is – talán azért olyan nehéz neki, mert úgy hitte, hogy ez természetes és elkerülhetetlen. Talán ha többet várt volna el magától, meg tudott volna felelni azoknak az elvárásoknak. Megkérdőjeleztél benne sok mélyen gyökerező feltételezést, Bella.”

„De ez igazságtalan.” Mondta Carlisle. „Mindenki más; mindenkinek megvan a saját kihívása. Talán amit Bella csinál, az túlmegy a természetesén. Talán ez az ő tehetsége, mondhatjuk.”

Megmerevedtem a meglepettségtől. Renesmee érezte a változást, és megérintett. Emlékezett az utolsó másodpercre és kíváncsi volt miért.

„Ez egy érdekes elmélet, elég könnyen elhihető.” Mondta Edward.

Egy kicsit csalódott voltam. Miért? Semmi varázslatos látomás, semmi félelmetes védekező képesség, mint, oh, villámcsapást kilóni a szememből vagy valami ilyesmi? Semmi hasznos vagy menő?

És aztán rájöttem, hogy ez mit jelenthet, ha a 'szupereróm' semmi több mint rendkívüli önkontrol.

De legalább van egy tehetségem. Lehetne semmi is.

De a semminél sokkal több. Ha Edward-nak igaza volt, akkor átugorhatom az a részt, amitől a legjobban félttem.

Mi van, ha nem kellene újszülöttnnek lennem? Egyáltalán nem lenne az örült gyilkológép érzés. Mi van, ha már első nap teljesen be tudok illeszkedni a Cullen családba? Mi van, ha nem kell elrejtőznünk valahová a következő egy évben, míg 'felövök'? Mi van, ha mint Carlisle, én se ölök meg egyetlen embert se? Mi van, ha most azonnal jó vámpír lehetek?

Láthatom Charlie-t.

Felsőhajtottam, amint a valóság reménnyel keveredett. Nem láthatom Charlie-t azonnal. A szemek, a hang, a tökéletes arc. Mit mondhatnék neki; hogy kezdhethem el? Titkon boldog voltam, hogy van néhány kifogásom, hogy elhalasszak dolgokat egy darabig; amennyire találni akartam valami módot, hogy Charlie-t az életemben tarthassam, mégis rémült voltam az első találkozás miatt. Látni, hogy szemei felpattannak, mikor meglátják új arcomat, új bőrömet. Tudni, hogy meg van ijedve. Kíváncsinak lenni, hogy milyen sötét magyarázatot alakít ki a fejében.

Elég gyáva voltam, hogy várjak egy évet, amíg a szemeim megváltoznak. És azt gondoltam nagyon vakmerő leszek, mikor elpusztíthatatlan vagyok.

„Láttál már valaha olyan tehetséget, ami egyenértékű az önkontrollal?” Kérdezte Edward Carlisle-től. „Tényleg úgy gondolod, hogy ez egy képesség, vagy csak a felkészítésünk eredménye?”

Carlisle vállat vont. „Ez kissé hasonló ahhoz, amit Siobhan csinált mindig is, azonban ő nem hívta ezt tehetségnek.”

„Siobhan, a barátod az ír csoportból?” Kérdezte Rosalie. „Nem vettem észre, hogy ő bármi különlegeset csinált volna. Azt hittem, hogy Maggie az, aki tehetséges abban a csoportban.”

„Igen, Siobhan is így gondolja. De ahogy meghatározza céljait és aztán szinte mindig... képes azokat megvalósítani. Ő a jó tervezésnek tulajdonítja ezt, de én mindig azon tűnődtem, hogy ez valami több. Mikor magához vette Maggie-t, például. Liam nagyon ellene volt, de Siobhan azt akarta, hogy működjön a dolog, és így is lett.”

Edward, Carlisle és Rosalie leültek a székekre, miközben folytatták eszmecserejüket. Jacob védelmezően Seth mellé ült, unatkozott. Ahogy szemhéjai leereszkedtek, biztos voltam benne, hogy pillanatnyilag nincs tudatánál.

Hallgattam, de figyelmemet megosztottam. Renesmee még mindig a napjáról mesélt. Az ablakfalnál voltunk, karjaim automatikusan ringatták őt, miközben egymás szemébe néztünk.

Rájöttem, hogy a többieknek nem volt okuk leülni. Tökéletesen kényelmes volt az állás. Olyan pihentető volt ez is, mintha egy ágyon elterpeszkednek. Tudtam, hogy képes lennék így állni egy hétig is mozgás nélkül és pont olyan laza lennék a hetedig nap végén is, mint kezdetben.

Biztos megszokásból ültek le. Az emberek észrevennék, ha valaki órákon át állna anélkül, hogy testsúlyát egyik lábáról a másikra ne helyezné. Éppen most láttam, hogy Rosalie ujjaival megfésülte haját és Carlisle keresztbe tette lábát. Apró mozdulatok, amik távol tartottak attól, hogy túlságosan mozdulatlan legyél, hogy túlzottan vámpír legyél. Figyelnem kellett, hogy mit csinálnak és gyakorolnom kellett azokat.

Áthelyeztem testsúlyomat a bal lábamra. Elég ostobán éreztem magam.

Talán csak próbálnak egy kis egyedüllétet biztosítani nekem a bébimmel – olyan egyedül, amennyire az biztonságos.

Renesmee elmesélt nekem minden egyes percet a napjából, és az az érzésem volt a kis történeteinek menetéből, hogy azt akarja, hogy minden apró részletet tudjak róla, annyira, amennyire én is akartam. Aggasztotta, hogy lemaradok dolgokról – mint például a verebe, amik egyre közelebb ugráltak, mikor Jacob tartotta őt karjaiban, mindketten mozdulatlanok voltak az egyik nagy fenyőfa mellett; a madarak nem mentek közel Rosalie-hoz. Vagy a borzalmas, mű, fehér anyag – baba ételkészítmény – amit Carlisle rakott a csészéjébe; savanyú piszok illata volt. Vagy a dal, amit Edward dúdolt neki, annyira tökéletes volt, hogy Renesmee kétszer is lejátszotta nekem; meg voltam lepődve, hogy az emlék háttérében ott voltam, tökéletesen mozdulatlanul, de teljesen rosszul néztem ki. Megremegtem, emlékezve arra az időre saját emlékeimből. A borzalmas tűz...

Majdnem egy órával később – a többieket még mindig teljesen lekötötte a beszélgetésük, Seth és Jacob összhangban horkoltak a kanapén – Renesmee emléktörténetei kezdtek lassulni. Kissé homályosodni kezdtek és elcsúsztak a fókuszról, mielőtt következtetésre jutottak volna. Már azon voltam félelmemben, hogy szólok Edward-nak – Valami baj van vele? – mikor szemhéja megrezzent és lecsukódott. Ásított, gömbölyű rózsaszínű ajkai kikerekedtek egy O formába és szemei nem nyíltak ki.

Keze lehullott az arcomról, miközben álomba zuhant – szemhéján látszott a vékony felhők halvány, levendulakék színe a napfelkelte előtt. Óvatosan, hogy ne zavarjam meg, kezét visszaemeltem a bőrömhöz és ott tartottam kíváncsian. Először semmi se volt, és aztán, néhány perccel később, vibráló színek, mint egy maréknyi pillangó, szétszórt gondolatait.

Megigézve néztem álmait. Nem volt értelmük. Csak színek és alakok és arcok. Örültem, hogy arcom – mindkét arcom, borzalmas emberi és tündöklő halhatatlan arcom - milyen gyakran bukkant fel tudattalan gondolataiban. Többször mint Edward vagy Rosalie. Fej fej mellett haladtam Jacob-bal; próbáltam nem bosszankodni emiatt.

Első alkalommal megértettem, hogy volt képes Edward figyelni engem alvás közben minden egyes unalmas éjszakán, csak hogy halljon engem álmomban beszélni. Renesmee álmait örökké tudnám nézni.

Edward hangjának változása felkeltette figyelmemet, mikor beszélt. „Végre.” És megfordult, hogy kinézzen az ablakon. Mély, bíbor éjszaka volt odakint, de olyan messzire elláttam, mint azelőtt. Semmi se rejtőzhetett el a sötétségben; Mindennek csak a színe változott meg.

Leah még mindig mogorván nézett, felállt és beosont a fák közé, miközben Alice feltűnt a folyó másik oldalán. Alice előre-hátra lengett egy ágon, mint egy akrobata, lábujjai megérintették kezeit, mielőtt kecsesen átdobta magát a folyó felett. Esme szokványosabb ugrást mutatott be, miközben Emmett belevetette magát a vízbe, olyan messzire fröcskölte a vizet, hogy az ráloccsant a hátsó ablakra. Meglepődésemre Jasper követte, saját hatásos ugrása úgy tűnt visszafogott volt, talán rövidebb is, a többiek után.

Az Alice arcán elterülő óriási vigyora ismerős volt egy homályos, furcsa módon. Mindenki hirtelen engem nézett – Esme kedvesen, Emmett izgatottan, Rosalie egy kicsit büszkén, Carlisle elnézően, és Edward várakozóan.

Alice mindenki előtt suhant be a szobába, kezeit kinyújtotta maga előtt és türelmetlenség egy láthatatlan aurát képzett körülötte. Tenyerében egy mindennapos sárgaréz kulcs volt egy túlméretezett rózsaszín, fényes karikához rögzítve.

Odanyújtotta nekem a kulcsot, és automatikusan megfogtam Renesmee-t biztonságosan a jobb karommal, így kinyújthattam a balt. Alice beledobta a kulcsot.

„Boldog Születésnapot!” Sikította.

Égnek emeltem a szemem. „Senki se kezdi el számolni az aktuális születésnapomat.” Emlékeztettem. „A te első születésnapod az évszám jelzése, Alice.”

Vigyora átváltozott mogorvasággá. „Nem a vámpír születésnapodat ünnepeljük. Még. Szeptember tizenharmadika van, Bella. Boldog tizenkilencedik születésnapot!”

24.fejezet

MEGLEPETÉS

„Nem ez, nem így működik!” – vadul ráztam a fejemet, és egy pillantást vettem a 17 éves férjem önelégült vigyorára.”Nem ez nem számít, abbahagytam az öregedést 3 nappal ezelőtt. Én mostmár örökké 18 éves maradok...”

„Apróság” – mondta Alice miközben egy gyors vállrándítással elhesegette a tiltakozásomat. „Ünnepelünk, mellre szívni.”

Sóhajtottam. Pontosan tudtam, hogy úgyis hiába vitatkozom Alicel. A vigyorgása lehetetlenül szélesebb lett, ahogy a szemeimből kiolvasta a beletörődést.

„Készen állsz, hogy kinyisd az ajándékokat?” – énekelte Alice.

„Ajándékokat!” – javította ki Edward, és egy másik kulcsot húzott elő a zsebéből – egy egy hosszabb ezüst kulcs volt, egy kis kék beütéssel.

Próbáltam nem összeráncolni a szemöldököm. Azonnal rájöttem, hogy mi volt az a kulcs – autóhoz való. Azon töprengtem, hogy vajon izgatottnak kellene-e lennem, ez a vámpírrá válás nem igazán járt hirtelen érdeklődéssel a sportautók iránt.

Először kidugta a nyelvét Alice, azután mondta, amit akart, mert már előre látta Edward válaszát.

„Az enyém közelebb van.”

„De nézd meg a ruháját” – Alice úgy mondta, mintha nyögdécselt volna. „Egész nap ezeket gyilkolta. Pontosan látszik, hogy mi élvez prioritást.”

Felhúztam a szemöldököm, ahogy azon töprengtem, hogy egy kulcs hogyan tudna adni nekem új ruhákat. Egy egész áruházat szerzett nekem?

„Akkor küzdjünk meg érte” – javasolta Alice. „Kő, papír, olló!”

Jasper kuncogott és Edward sóhajtott.

„Miért nem mondd meg inkább, hogy ki nyert?” – mondta Edward fanyarul.

Alice felragyogott. „Én fogok. Nagyszerű!”

„Valószínűleg jobb is így, ha várok reggelig.” – Edward alattomosan mosolygott rám, aztán készségesen bólintott Jacob és Seth felé, akik úgy néztek ki, mint akik mindjárt elalszanak, azon töprengtem, hogy miért vannak még ébren.

„Azt hiszem, hogy lehet, hogy mókásabb lesz, ha Jacob is ébren van, amikor majd kibontod, igaz? Legalább azért, hogy valaki képes legyen lelkesedni, igaz?”

Rávigyorogtam. Túl jól ismert.

„Igen!” – énekelt Alice. „Bella, add Ness-Renesmeet oda Rosalienak.”

„Hol szokott aludni?”

Alice vállat vont. „Rose karjaiban. Vagy Jacobéban. Vagy Esme. Láttad. Őt még soha életében nem tették le. A legelkényeztetettebb félvámpír, aki valaha élt.”

Edward nevetett, amíg Rosalie szakszerűen a karjaiba vette Renesmeet.

„A legromlatlanabb félvámpír, aki létezik.” – mondta Rosalie. „Egy tünemény” – vigyorgott rám Rosalie, és boldog voltam, hogy láttam azt az új bajtársiasságot, ami a mosolyában csillant. Nem voltam benne teljesen biztos, hogy Renesmee után ő még egyetért-e azzal is ami az én életemmel történt. De talán az, hogy együtt harcoltunk elég hosszú ideig, barátokká változtatott minket. Végülis ugyanazt a döntést hoztam meg, amit ő tett volna, hogyha a helyemben van. Úgy láttam ez elmosta a haragját a másik választásaim miatt.

Alice a kezembe adta a réz kulcsot, azután megragadta a könyökömet és a hátsó ajtó felé vezetett.

„Menjünk, engedjétek meg hogy menjünk, gyerünk.” – trillázott.

„Ez kint van?”

„Elégé arrébb kell mennünk.” – mondta Alice

„Élvezd az ajándékodat” – mondta Rosalie. „Ez mindenkitől van. Főleg Esmétől.”

„Nem jössz velünk?” – rádöbbsentem, hogy senki nem mozdult.

„Megadjuk az esélyt, hogy egyedül élvezhesd ezt” – mondta Rosalie”Majd elmondod nekünk a véleményedet....később.”

Emmett hahotázott. A nevetésétől valaim arra készítetett engem, hogy elpiruljak, bár mostmár erre nem voltam képes. Úgyhogy rájöttem ez valami velem kapcsolatos dolog – igazán utálok a meglepetéseket, és az ajándékokat sem kedvelem sokkal jobban – nem változott ez a tulajdonságom. Megkönnyebbülten realizáltam, hogy mennyi lényeges emberi tulajdonságom köszönt vissza ebben az új testben. Nem hittem volna, hogy ennyire önmagam maradok. Szélesen elmosolyodtam. Alice húzta a könyökömet és nem hagyta abba a mosolygást, ahogy követtem a sötét éjszakába. Csak Edward jött velünk.

„Megvan a lelkesedés, amit vártam” – mormolta Alice elégedetten. Aztán elengedett és két szökkenéssel átugrott a folyón.

„Gyerünk Bella!” – hívott a másik oldalról.

Edward ugyanabban a pillanatban ugrott, amikor én, ez pontosan olyan mókás volt, mint délután. Talán egy kicsit még mókásabb is, mert az éjszaka megváltoztatott mindent, új, gazdag színeket láttam. Alice előttünk rohant, észak felé vezetett. Könnyebb volt követni a lábai hangja, amik a földön suhantak, és a friss illata az útvonalának alapján, mint szemmel követni a sűrű aljnövényzeten át. Láttam, amikor megfordult és visszaroht ahhoz a helyhez ahol egy pillanatra megálltam.

„Ne támadj meg!” – figyelmeztetett és rám ugrott.

„Mit csinálsz?” - követeltem, miközben fészkelődtem, ahogy feltülekedett a hátamra és a kezeit az arcom köré csavarta. Éreztem a készítetést, hogy ledobjam őt, de tudtam kezelni a helyzetet.

„Egész biztos, hogy nem látsz semmit?”

„Nem kell ez a színpadiasság.”- morgott Edward.

„Lehet, hogy megengeded neki, hogy csaljon. Fogd meg a kezét és vezesd őt!”

„Alice”

„Nincs vita, Bella. Ezt úgy csináljuk, ahogy én akarom.”

Éreztem, hogy Edward ujjai az enyémekkel egybefonódnak. „Csak egy kis türelem még Bella. Nemsokára megy és valaki mást fog bosszantani.”

Előre felé húzott. Könnyen lépést tudtam tartani vele. Nem féltem, hogy nekiütközöm egy fának vagy valaminek, hiszen a fa lett volna az egyetlen, aki sérülést szenved.

„Lehetnél egy kicsit hálásabb is” – róttá meg Alice „Ez legalább annyira neked van, mint neki.”

„Igaz. Megint köszönöm Alice.”

„Igen, igen. Rendben.” – Alice hangja hirtelen izgatott lett. „Állj meg ott. Vezesd még egy kicsit jobbra. Igen, ez az. Rendben. Kész vagy?” – kérdezte.

„Kész vagyok.” – mondtam.

Új illatokat éreztem, amik érdekelték, és növelték a kíváncsiságom. Illatok, amik nem a fákhhoz tartoztak. Lonc, dohány, rózsák. Fűrészpor? Valami fémes illat. A mély föld gazdagsága, amit kiástak és felfedtek. A rejtély irányába dőltem. Alice leugrott a hátamról és elengedte a szemem. Az ibolyaszín sötétségbe bámultam. Egy kicsi tisztás volt az erdőben, rajta egy apró kőkunyhóval, a csillagok fényében szürkés levendula színű. Ez annyira ide való volt, mintha csak a földből nőtt volna ide, egy szikla, természetes képződmény. A lonc mint egy rács kanyargott végig egészen a vastag fából készült tetőig. A késő nyári rózsák virágoztak egy zsebendő méretű kert közepén, a mély- szilárd ablakok alatt. Volt egy kis lapos kövekkel kirakott ösvény, ametszt az éjszakában, az vezetett a furcsa ívelt fából készített ajtóhoz. A szememet a kulcsra emeltem, amit megdöbbsentem tartottam.

„Mit gondolsz?” – Alice hangja most lágy volt, ez a tökéletes nyugalom olyan volt, mint egy novelláskötet színhelye.

Kinyitottam a számat, de hang nem jött ki rajta.

„Esmé azt gondolta, hogy lehet, hogy előbb utóbb szeretnék egy saját zugot, de azt szerette volna, ha nem megyünk messze” – mormolta Edward. „És bármit megtenne azért, hogy tatarozhasson. Ez a kis hely már századok óta itt roskadozott.”

Csak tátogtam, mint egy hal, és bámultam magam elé.

„Nem tetszik?” – kérdezte Alice döbbsenten. „Én azt hiszem, biztos vagyok benne, hogy meg tudjuk oldani azt, ami nem tetszik, amit nem akarsz. Emmett mindig azt mondta, hogy kéne egy kicsit nagyobbnak kéne lennie, kellenének oszlopok, meg torony, de Esmé azt gondolta, hogy jobban fog neked tetszeni így.” – a hangok egyre gyorsabban jöttek a szájából. Ha nem tetszik így, akkor át tudjuk alakítani. Mond, hogy mire vágysz-,,

„Shh!” – hallgatattam el.

Összeszorította az ajkait és várt. Ez a pár másodperc kellett még, hogy magamhoz térjek.

„Egy házat kapok a születésnapomra?” – suttogtam.

„Mi!” – javított ki Edward. „És ez nem több, mint egy kunyhó. Egy háznak ennél több szobája van.” – suttogta

„Az én házam nem kunyhó!”

Alice sugárzott. „Tetszik neked!”

Megráztam a fejem.

„Szereted ezt?”

Bólintottam.

„Nem tudok várni, látnom kell Esmét! Miért nem jött?”

Alice mosolya egy kicsit elhalványult, és próbált a kérdésekre nagyon finoman válaszolni. „Oh, tudod...ők emlékeznek, hogy hogyan állsz hozzá az ajándékokhoz. Nem akarták befolyásolni a jelenlétükkel, hogy tetszen neked.”

„De természetesen tetszik nekem. Hogyan tudnám nem szeretni ezt?”

„Örülni fognak.” – megpaskolta a karomat. „A kunyhót és a szekrényedet feltöltöttem. Használd bölcsen. És...úgy vélem, hogy ez minden.”

„Nem jössz be?”

Néhány lépést hátrált szép lassan. „Edward körbe tud vezetni. Majd még járok erre... később. Hívj, ha gondod van az új ruháiddal.”

A kétes pillantást vetett felém, aztán mosolygott. „Jazz vadászni akar. Szia!”

Elszáguldott a fák közé, mint a legbájosabb golyó. Furcsa volt, hogy a meg tudtam állapítani, hogy a repülése hangja mikor tűnt el teljesen.

„Tényleg ilyen vagyok? Nekik nem kellett volna távol maradni. Most bűnösnek érzem magam. Én is köszöntem meg nekik. Vissza kellene mennünk, hogy elmondjuk Esmenek-,,

„Bella ne idegeskedj. Az ember nem is gondolná, hogy ilyen ésszerűtlen vagy.”

„Akkor mi-,,

„A legfőbb ajándékunk az idő. Alice próbálta finoman a tudtadra adni.”

„Oh”

Mindenről megfeledkeztem, minden eltűnt, a ház is. Bárhol lehettünk volna. Nem láttam a fákat, vagy a köveket, vagy a csillagokat. Mindenhol csak Edward volt.

„Engedd meg, hogy megmutassam neked, hogy mit csináltak.” – mondta miközben a kezemért nyúlt.

Elfelejtette a tényt, hogy egy elektromos áram, mint az adrenalin pulzálja a testemen a vért? Megint furcsán éreztem magam miközben arra vártam, hogy a testem reagáljon, de már nem volt képes rá. A szívemnek úgy kellett volna dübörögni, mint egy gőzmozdony. Az arcomnak ragyogó pirossá kellett volna válnia. És, ami azt illeti kimerültnek kellett volna lennem. Ez volt a leghosszabb nap életemben. Hangosan nevettem – a sokk csak egy csendes kicsi nevetése – amikor rájöttem, hogy ez a nap soha nem fog véget érni.

„Megtudhatom mi ilyen vicces?”

„Nem olyan jó.” – mondtam neki, miközben a kis kerek ajtó felé vezetett.

„Éppen csak arra gondoltam, hogy a mai nap az első és utolsó napom örökké. Ez még elég nehéz az agyamnak. Aztán még ez az extra dolog is, mint egy ház.”

Nevettem megint. Velem kuncogott. A kezét a kilincsgomb felé tartotta, miközben rám várt. Betettem a kulcsot a zárba és elfordítottam.

„Te egy született tehetség vagy Bella, el is felejtettem, hogy számodra most minden olyan furcsa. Hallani szeretném mit gondolsz.”

Lehajolt és felkapott a karjaiba, úgy hogy észre sem vettem, igazán gyors volt.

„Hé!”

„A küszöbök a munkaköri leírásom részét képezik.” – emlékeztetett.

„De én kíváncsi vagyok.”

„Mond el nekem, hogy mire gondolsz most.”

Kinyitotta az ajtót – egy alig hallható nyikorgással kinyílt – és keresztüllépet a kicsi küszöbön a nappaliba.

„Sok mindenre!” – mondtam neki. „Tudod, hogy mi mindenre. Jó dolgokra és olyan dolgokra amik miatt aggódom, amik újak. Arra gondolok, hogyan fér ennyi minden a fejembe állandóan. Most azt gondolom, hogy Esme egy művész. Ez annyira tökéletes.”

A konyhá szoba olyan volt mint egy tündérmese. A padló gyönyörű sima kövekből volt. Az alacsony gerendák a mennyezeten biztos nagyon régiek, és olyan magasak, hogy Jacob biztos beverné a fejét. A falak meleg fák voltak több helyen, a többiben köves mozaikok. A méhkaskandallóban, ami a sarokban van pislákol a tűz. Egy uszadékfa volt, ami ott égett – kék és zöld lángja volt a sótól. Eklektikus bútorozású volt, nem illesztették össze őket, de mégis harmonizáltak a bútorok. Egy középkori szék látszott homályosan, ugyanakkor az alacsony heverő a tűz előtt kortárs volt, és a feltöltött könyvespolc a messzi ablaknál engem a régi filmekre emlékeztetett, amik Olaszországban játszódtak. Valahogy mindegyik darab illeszkedett, mint egy háromdimenziós rejtvény. Volt néhány festmény a falakon, amiket felismertem – a kedvenceim a nagy házból. Felbecsülhetetlenek és eredetiek, efelől semmi kétség, de úgy tűnt, hogy ide tartoznak, illetek a többihez. Ez egy olyan hely volt, ahol bárki azt hihetné, hogy egy varázslatba került. Egy hely, ahol csak arra számítottál, hogy Hófehérke besétál az almával, vagy egy egyszarvú megáll odakint és a rózsabokrot rágcsálja. Edward mindig azt gondolta, hogy ő a horror történetek világához tartozik. Persze én tudtam, hogy téved. Ez nagyon hosszú ideje nyilvánvaló volt. Ez egy

tündérmese. És most vele együtt voltam a történetben. A tény előnyét, hogy önmagam maradtam, éppen ki akartam használni, hátráltam a lábaimon egészen addig, amíg a gyönyörű arca csupán egy centire volt tőlem, amikor...

„Mi szerencsések vagyunk, hogy Esme úgy gondolta legyen benne egy extra szoba.” – mondta. „Senki nem gondolt Ness-Renesmeere.”

Összeráncoltam a szemöldököm, a gondolataim hirtelen kevésbé kellemes útvonalra terelődtek.

„Legalább te ne” – panaszkodtam.

„Bocsánat, szerelmem. Egész idő alatt hallom a gondolataikban. Tudod, egy idő után berögzül.”

Sóhajtottam. „A babám, a tengeri szörny. Talán nincs mit tenni. Jobb lesz, ha engedek.”

„Gondolom nagyon szeretnéd látni a szekrényt. Vagy, legalább azt kell mondani Alicenek, hogy tetszett.”

„Félnem kellene?”

„Rettegged.”

Egy keskeny köelőszobába vezetett, a mennyezeten apró ívekkel, olyan volt mint a saját miniatűr várunk.

„Renesmee szobája lesz” – mondta miközben egy bútor nélküli szoba felé bólintott, amiben fa padló volt. „Nem volt idejük ezzel többet foglalkozni a dühös vérfarkasok miatt...”

Csendben nevettem, meghökkentett, hogy minden milyen gyorsan rendbe jött, mikor csupán egy hét telt el azóta, mióta minden rémálom volt. Jacob mindent rendbe hozott.

„Ez a mi szobánk. Esme próbálta nekünk visszahozni a szigete egy részét. Úgy gondolta, hogy ez hozzánk illik.”

Az ágy hatalmas volt és fehér, szúnyoghálóval, ami a földre lógott. A sápadt fa padló összeillesztette a másik szobával, és rájöttem, hogy pontosan olyan színe van, mint az érintetlen strandnak. A falak színe ragyogó fehérr-kék, mint egy napos nap, és a hátsó falnak üvegajtói voltak és az egy rejtett kertbe nyílt. Rózsákkal és egy kerek kis tóval, amiben a ragyogó kövek tükröződtek. Egy apró nyugodt kis óceán.

„Oh” – ez volt minden amit mondani tudtam.

„tudom.” – suttogta. Egy percig csak álltunk és hagytuk, hogy az emlékek átjárjanak. Bár az emlékeim emberiek voltak és homályosabbak, teljesen átjárták az elmémet.

Egy széles ragyogó mosolyt villantott felém, aztán nevetett. „Amögött a dupla ajtó mögött van a szekrény. Figyelmeztetnem kell téged, hogy az nagyobb, mint a szoba.”

Nem pillantottam az ajtókra. Nem volt a világban semmi más csak ő, megint – a karjai, amik körülöttem voltak, az üde lehelete az arcomon, az ajkai csak egy centire az enyémetől – és nem volt semmi, ami most megzavarhatna engem, újszülött vámpír vagy nem.

„Azt fogjuk mondani Alicenek, hogy azonnal a ruhákra vettem magam” – suttogtam miközben a hajába túrtam és az arcát közelebb húztam magamhoz.

„El fogjuk neki mondani, hogy órákon át próbálgattam a ruhákat.”

Egy pillanat alatt ő is hangulatba került, vagy talán már előtte is ott volt, csak éppen megpróbálta hagyni nekem, hogy jól megnézhessem az ajándékomat, egy úriemberhez mentem feleségül. Az arcomat hirtelen az övéhez húzta, hevesen, és egy halk nyögés jött fel a torkából. A hang megint végigfutott rajtam egy elektromos áramot, mintha egy őrjöngés közeledne, nem tudtam elég gyorsan elég közel lenni hozzá.

Hallottam a ruhákat szakadni a kezeink alatt, az én ruhámnak már úgyis mindegy volt. Nos, az övének pedig túl késő. Kegyetlennek tűnt figyelmen kívül hagyni a nagy fehér ágyat, de mi éppen nem szándékoztunk akkora távolságot sem megtenni. Ez a második mézeshetünk volt, de mintha az első lett volna. Az időnk a szigeten az emberi életem megtestesítője volt. A legjobb. Készen álltam arra, hogy az emberi időm elhagyjam, csak abba kapaszkodjak, amit már vele együtt töltöttem. Mert a testi rész soha többé nem lesz ugyanaz. Egy nap sem kellett, hogy rájőjjek erre. Most tudtam igazán értékelni őt – láttam minden miliméterét a tökéletes arcának, a hosszú, hibátlan testének az erős új szemeimmel, minden szög és minden rezdülés. Meg tudtam ízlelni a tiszta, élénk illatát a nyelvemmel és az érzékeny ujjhegyeim tapintása alatt a márványbőre hihetetlenül selymes volt. Az én bőröm is nagyon érzékeny volt a kezei alatt. Minden új volt, más volt, ahogy a testünk bájosan összekuszálódott és egybeforrt a homok-cölöp padlón. Nincs óvatosság, nincs józanság. Nincs félelem – különösen az nincs. Mi örökké is tudnánk szeretkezni – mindketten aktív résztvevők voltunk most. Ugyanolyanok. Azelőtt is szerettem a csókjainkat, de minden érintés az én épségemre is kellett, hogy vigyázzon. Annyira tétovázó volt. Akkor szükséges volt, de nem tudtam elhinni, hogy most nekem kell így tennem. Megpróbáltam finom lenni, mert erősebb voltam mint ő, de nehéz volt összpontosítani ennyire élénk érzésekkel, minden másodpercben egy millió helyre figyelni a testemben, ha bántottam is őt, nem panaszkodott. A fejem egy nagyon-nagyon kis része megszokottnak tekintette ezt a helyzetet. Soha nem kellett aludnom, és neki sem. Nem kellett megfogni a lélegzetünk, vagy pihennünk, vagy nem kellett ennünk, vagy használni a fürdőszobát, nem voltak már emberi szükségletek. Neki volt a legszebb,

tökéletes teste a világon és ő az enyém volt. Valaha fel fogom fedezni ezt a tapintást, arra gondoltam, egy nap, ami nem ér véget elég lesz. Mindig csak többet akartam. És a nap soha nem fog véget érni. Vajon meg fogunk állni valaha? Ez nem izgatott engem mindaddig, amíg nem volt rá válaszom. Észrevettem, amikor az ég világosodni kezdett. Az apró óceán feketéből szürkévé változott, és egy pacsirta nagyon közel énekelt valahol – talán a rózsában fészkelte.

„Nem hallottad?” – kérdeztem, amikor a dala véget ért.

Ez nem az első alkalom volt, amikor beszéltünk, de igazán nem merültünk bele egy beszélgetésbe sem.

„Mi baj?” – mormolta.

„Minden – a meleg, puha bőr, a jóízű illat...nekem minden megmaradt, és éppen csak azon töprengtem, hogy neked viszont egy kicsit szomorú lehet ez.”

Csendben nevetett és kedvesen. „Nehéz lenne szomorúnak mondani, amit most érzek. Lehetetlen, elképzelhetetlen. Nem sok ember tud megadni egy lánynak mindent, amit csak akar, és még többet is, ráadásul ugyanazon napon.”

„Elkerülöd a kérdést?”

A kezét az arcomhoz nyomta. „Meleg vagy” – mondta. Ez igaz volt egy bizonyos értelemben. Nekem a keze meleg volt. Nem ugyanúgy, mint Jacob forró-lángoló bőre, de kellemesebb. Természetesebb. Nagyon lassan húzta végig az ujjait az arcomon, könnyedén az állkapcsomon, végig a nyakamon, aztán egészen a derekamig. A szemeim felpattantak.

„Puha vagy”

Az ujjai olyanok voltak, mint a szatén a bőrömön, úgyhogy tudtam, hogy hogy érti.

„És ami az illatot illeti, mos én tudom majd nélkülözni. Emlékszel a vadászatunkon lévő túrázók illatára?”

Nagyon szerettem volna nem emlékezni.

„Képzeld el, hogy megcsókolod azt.”

A torkom szétszedik a lángok, mintha kötelek a hőlégballonon.

„Oh”

„Pontosan. Tehát a válasz nem. Én teljesen boldog vagyok, mert semmi sem hiányzik. Senkinek nincs több a világon, mint nekem most.”

Tájékoztatni készültem őt egy kivételről, de az ajkaim hirtelen nagyon elfoglaltak lettek. Amikor a kicsi tavacska a napkeltével gyöngyszínű lett, egy másik kérdésre gondoltam.

„Ez mennyi ideig van így? Én Carlilsele és Esme, Em és Rose, Alice és Jasper-re gondolkodom – nincsenek egész nap zárt ajtók mögött a szobáikban. Kint vannak nyilvánosság előtt, egész idő alatt ruhában. Valaha megnyugszik....ez a vágy?”

Közelebb húztam magam – éppen demonstrálólággal, voltaképpen – el akartam érni, hogy pontosan értse mire gondolkodom.

„Ezt nehéz megmondani. Mindenki különböző és nos, eddig te vagy a legkülönbözőbb. Az átlagos fiatal vámpír túl megszállott szomjjal rendelkezik, és semmi más nem érdekli egy ideig. De úgy tűnik ez rád nem vonatkozik. Az átlagos vámpírnál úgy egy év után üti fel ez a fejét, hogy más iránt is szükségletet érezzen. Semmi sem a szomj sem, vagy bármelyik vágy sem halványul el igazán. Egyszerűen csak megtanuljuk őket egyensúlyba hozni, és boldogulni...”

„mennyi ideig?”

Mosolygott miközben kicsit ráncolta az orrát. „Rosalie és Emmett volt a legrosszabb. Egy egész évtizedet vett igénybe, hogy egyáltalán esélyem legyen arra, hogy az ötmérföldes körzetükben maradjak. Még Carlislénak és Esmének is volt egy nehéz időszaka, amit elviseltem. Végül lecsillapodtak. Esme nekik is épített egy házat. Az nagyobb volt, mint ez, de Esme tudta, hogy Rosalie mit szeret, és tudja, hogy te mit szeretsz.”

„Tíz év után. Tíz?”

Elég biztos voltam abban, hogy Rosalienak és Emmettnek sokmindene nem volt meg, ami nekünk, vajon magabiztosnak tűnik, ha szerintem nekünk egy évtizednél tovább fog tartani.

„És mindenki megint normális? Úgy ahogy most vannak?”

Edward megint mosolygott. „Nos persze nem tudhatom, hogy mit gondolsz normálisnak. Láttad a családom, aki megkísérelt egy meglehetősen emberi életet, de éjszaka aludtál.” – rám kacintott. „Óriási mennyiségű idő megmarad, ha az ember nem alszik. Ez kiegyensúlyoz téged. Eléggé egyszerű. Ez az egyik oka, hogy én vagyok a legjobb zenész a családban, amiért Carlisle olvasta a legtöbb könyvet, tanulta a legtöbb tudományt, folyékonyan beszél a legtöbb nyelvet...Emmett rendelkezik talán a legtöbb tudással, azt hinnéd, hogy egy zseni, de igazság szerint csak túl sok volt az ideje.”

Együtt nevtünk, és a nevetésünk mozgása érdekes dolgokat művelt az összekapcsolódott testünkkel, miközben befejeztük a beszélgetést.

25.fejezet

SZÍVESSÉG

Csak egy kis idő telt el, mikor Edward emlékeztetett a legfontosabb dologra.

Csak egy szavába került.

„Renesmee...”

Felsóhajtottam. Hamarosan felébred. Reggel hét óra körül volt. Keresni fog engem? Hirtelen valami pánikhoz közeli érzélem merevvé változtatta testemet. Hogy fog ma kinézni?

Edward érezte idegességem általi zavaromat. „Minden rendben, szerelmem. Öltözz fel, és a háznál leszünk két másodperc alatt.”

Valószínűleg úgy nézhettem ki, mint egy karikatúra, ahogy felugrottam, aztán visszanéztem rá – gyémánt teste halványan csillogott a sugárzó fényben – aztán nyugat felé néztem, ahol Renesmee várt, aztán megint vissza Edward-ra, majd megint Renesmee felé, fejem ide-oda forgolódott másodpercenként egy tucatszor. Edward mosolygott, de nem nevetett; egy erős férfi volt.

„Minden az egyensúlyról szól, szerelmem. Mindenben olyan jó vagy, nem hiszem, hogy túl sok időbe telne, hogy mindent tisztán láss.”

„És ott az egész éjszaka, igaz?”

Szélesebben mosolygott. „Szerinted képes lennék most hagyni téged felöltözni, ha nem ez lenne a helyzet?”

Ennek elégnek kell lennie, hogy átéljem a nappali órákat. Egyensúlyban fogom tartani ezt az elárasztó, elsöprő vágyat, így jó lehetek – már a szóra gondolni is nehéz volt. Habár Renesmee nagyon valóban és élénken az életemhez tartozott, még mindig nehézkes volt anyaként gondolnom magamra. Azonban feltételezem mindenki így érezné a kilenc hónap nélkül, ami alatt hozzá lehetne szokni ehhez. És egy gyerekkel, aki óránként változik.

Renesmee gyors életének gondolata megint egy pillanat alatt kiborított. Még meg se álltam a túldíszített duplaajtó előtt, hogy mély levegőt vegyek azelőtt, hogy meglátnám, mit művelt Alice. Csak berohantam azzal a szándékkal, hogy felvegyem az első dolgot, ami a kezembe kerül. Tudhattam volna, hogy nem lesz olyan egyszerű.

„Melyek az enyéme?” Sziszegtem. Ahogy ígérve volt, a szoba nagyobb volt, mint a hálószobánk. Lehet, hogy nagyobb volt, mint a ház többi része egyben, de ezt majd le kell mérnem, hogy biztos legyek benne. Egy rövid gondolati képet képzeltem el Alice-ről, ahogy próbálja meggyőzni Esme-t, hogy tekintsen el a hagyományos arányoktól és engedélyezze ezt a szörnyűséget. Kíváncsi voltam, Alice hogyan nyerhette ebben az esetben.

Minden be volt csomagolva ruhatáskákba, eredeti és fehér, sor sort követve.

„A legjobb tudomásom szerint minden, kivéve ezt az állványt itt -” Megérintett egy rudat, ami a fal feléig nyúlt az ajtó bal oldalán. „- a tiéd.”

„Minden?”

Vállat vont.

„Alice.” Mondtuk egyszerre. Ő úgy mondta ki a nevét, mint egy magyarázatot; én meg úgy, mint egy káromkodást.

„Rendben.” Motyogtam, és lehúztam a cipzárt a legközelebbi táskáról. Dünnyögtem az orrom alatt, mikor megláttam a padlóig érő selyemruhát benne – babarózsaszín.

Találni valami normális ruhát, amit felvehetnék, napokig tartott volna!

„Engedd, hogy segítsek.” Javasolta Edward. Körültekintően beleszagolt a levegőbe és aztán követett valami illatot a hosszú szoba végébe. Volt ott egy beépített szekrény. Megint szaglászott, aztán kihúzott egy fiókot. Egy győzedelmes vigyorral kiemelt egy koptatott kék farmert.

Odasuhantam mellé. „Hogy csináltad ezt?”

„A Denim-nek is megvan a saját illata, mint minden másnak. Most... pamut?”

Követte az orrát egy fél szekrénnel arrébb, felkutatva egy hosszú ujjú fehér pólót. Felém dobta azt.

„Köszönöm.” Mondtam lelkesen. Minden szövetet megszagoltam, emlékezetembe vésve az illatokat a jövőbeli keresgélésekhez ebben az örültek házában. Emlékeztem a selyemre és a szaténra; el fogom őket kerülni.

Csak másodpercekbe került, hogy megtalálja saját ruháit – ha nem láttam volna őt ruha nélkül, megesküdtem volna, hogy nincs semmi gyönyörűbb, mint Edward barna és bézs színű pulóverben – és aztán megfogta a kezemet. Átvágtunk a titkos kerten, könnyedén átugortuk a kőfalat, és gyorsan átsuhantunk az erdőn. Szabaddá tettem kezemet, így versenyezhattünk visszafelé. Ezúttal legyőzött.

Renesmee ébren volt; a padlón ült Rose-zal és Emmett-tel körülötte, egy rakás elgörbült ezüst evőeszközzel játszott. Egy elferdített kanál volt jobb kezében. Amint meglátott az ablakon keresztül, földhöz vágta a kanalat – ami nyomot hagyott a fán – és erélyesen felém mutatott. Közönsége nevetett; Alice, Jasper, Esme és Carlisle a kanapén ültek, úgy nézték, mintha ő lenne a legelkápráztatóbb film.

Már az ajtón túl voltam, mielőtt még nevetésük elkezdődött volna, átszökkenem a szobán és felemeltem a padlóról ugyanabban a másodpercben. Szélesen egymásra mosolyogtunk.

Más volt, de nem nagyon. Egy kicsit megint hosszabb volt, arányai csecsemőszerűből gyermekiessé változtak. Haja egy fél centivel hosszabb lett, fürtjei úgy ugráltak minden mozdulatnál, mintha rugók lettek volna. Túlságosan szabadjára engedtem képzeletemet az úton, és rosszabbra számítottam, mint ez. Köszönve a túlzott félelmemnek, ezek az apró változások majdnem megkönnyebbülést jelentettek. Még Carlisle mérései nélkül is biztos voltam abban, hogy a változás lassabb volt, mint tegnap.

Renesmee megveregette arcomat. Megrezzentem. Megint éhes volt.

„Mióta van fent?” Kérdeztem, miközben Edward eltűnt a konyhaajtóban. Tudtam, hogy Renesmee reggelijét csinálta, olyan tisztán látta, hogy mire gondolt, mint én. Kíváncsi voltam, hogy Edward észrevette-e Renesmee apró csalafintságait, hogy ő e az egyetlen, aki ismeri őt. Számára valószínűleg olyan volt, mint hallani a többieket.

„Csak pár perce.” Mondta Rose. „Hamarosan szóltunk volna neked. Téged kért – a követelt lehet, hogy jobb leírás lenne. Esme feláldozta a második legjobb ezüst készletét, hogy szórakoztassa ezt a kis szörnyeteget.” Rose olyan vágyakozó gyengédséggel mosolygott Renesmee-re, hogy a kritika teljesen jelentéktelenné vált. „Nem akartunk... öhm, zavarni titeket.”

Rosalie az ajkába harapott és elnézett, próbált nem nevetni. Éreztem Emmett csendes nevetését mögöttem, vibrálást küldve a ház alapzata felé.

Magasan tartottam államot. „Azonnal rendbe tesszük a szobádat.” Mondtam Renesmeének. „Tetszeni fog neked a kunyhó. Varázslatos.” Felnéztem Esme-re. „Köszönöm, Esme. Annyira. Teljesen tökéletes.”

Mielőtt Esme válaszolt volna, Emmett megint felnevetett – ezúttal nem volt csendes.

„Szóval még mindig áll?” Nyögte ki kuncogás közben. „Azt hittem, hogy mostanra ti ketten kavicstörmelékké aprítjátok. Mit csináltatok tegnap este? Megvitattátok a nemzeti adósságot?” Üvöltötte egy nevetés kíséretében.

Összeszorítottam fogaimat és emlékeztettem magamat a negatív következményekre, mikor tegnap hagytam vérmérsékletemet eluralkodni felettem. Természetesen Emmett nem volt olyan törékeny, mint Seth...

Seth-re gondolva kíváncsi lettem. „Hol vannak ma a farkasok?” Kinéztem az ablakfalra, de nyoma se volt Leah-nak az úton.

„Jacob kora reggel elment.” Mondta nekem Rosalie, egy kis ránc jelent meg a homlokán. „Seth követte őt.”

„Mi miatt volt olyan feldúlt?” Kérdezte Edward, miközben visszajött a szobába Renesmee csészéjével. Biztos több minden volt Rosalie emlékében, mint amennyit arckifejezésén láttam.

Levegővétel nélkül Áadtam Renesmee-t Rosalie-nek. Talán szuper önuralmam volt, de képtelenség volt, hogy én etessem meg őt. Még nem.

„Nem tudom – vagy nem érdekel.” Dörmögte Rosalie, de teljesebben válaszolt Edward kérdésére. „Nézte Nessie-t aludni, száj tátva volt, mint egy idiótának, az is, és aztán lábaira ugrott minden ok nélkül – amit amúgy észrevettem – és kiviharzott. Örültem, hogy megszabadultunk tőle. Minél több időt tölt itt, annál kevesebb esély van rá, hogy valaha is megszabadulunk ettől a szagtól.”

„Rose.” Szidta le finoman Esme.

Rosalie meglegyintette a haját. „Gondolom, ez nem számít. Nem leszünk itt túl sokáig.”

„Még mindig azt mondom, menjünk New Hampshire-be és rendezkedjünk be.” Mondta Emmett, nyilvánvalóan egy korábbi beszélgetést folytatva. „Bella már be van írva a Dartmouth-ra. Nem úgy tűnik, hogy sokáig tartana neki, hogy képes legyen kezelni az iskolát.” Felém fordulva rám nézett egy incselkedő vigyorral. „Biztos vagyok benne,

hogy az osztályod ásza leszel... kétségtelenül, mivel semmi más nem érdekel esténként a tanuláson kívül.”

Rosalie vihogott.

Ne veszítsd el a fejed, ne veszítsd el a fejed – ismételtettem magamnak. És aztán büszke voltam magamra, hogy megőriztem nyugalمامat.

Így meg volt lepődve, hogy Edward nem tudta.

Morgott – egy hirtelen, megdöbbenő, csikorgó hang – és a legvadabb düh futott végig arckifejezésén, mint a viharfelhők.

Mielőtt bármelyikünk válaszolhatott volna, Alice talpra szökkent.

„Mit csinál? Mit csinál az a kutya, hogy az egész napi programomat eltörölte? Nem látok semmit! Nem!” Meggyötört tekintettel nézett rám. „Nézz magadra! Szükséged van rám, hogy megmutassam, hogy használd a ruhatárad.”

Egy pillanatra hálás voltam Jacob-nak, bármit is csinált.

És aztán Edward kezei ökölbe szorultak és vicsorgott. „Beszél Charlie-val. Arra gondol, hogy Charlie követni fogja. Idejön. Ma.”

Alice kimondott egy szót, ami furcsán hangzott éneklő, nőies hangján, és aztán mozgásba lendült, kiosont a hátsó ajtón.

„Beszél Charlie-val?” Ziháltam. „De – nem érti? Hogy tehette ezt?” Charlie nem tudhat rólam! Vámpírokról! Egy olyan lista tetejére kerülhet, amitől még a Cullen-ek se menthetik meg. „Nem!”

Edward fogain keresztül beszült. „Jacob éppen úton van.”

Biztos elkezdett esni az eső keletre. Jacob átlépett az ajtón vizes haját rázva, mint egy kutya, cseppeket szórva a szőnyegre és a kanapéra, ahol kerek, szürke foltokat hagytak a fehérén. Fogai csillogtak a sötét ajkai mögött; szemei ragyogtak és izgatottak voltak. Döcögve sétált, mintha levert lett volna, hogy tönkre tette apám életét.

„Hé, srácok.” Üdvözölt minket vigyorogva.

Teljes csend volt.

Leah és Seth bejöttek mögöttem emberi alakjukban – még most; mindkettejük keze reszketett a szobába lévő feszültségtől.

„Rose.” Mondtam kitérve karjaimat. Rosalie szó nélkül átadta nekem Renesmee-t. Szorosan a mozdulatlan szívemhez szorítottam, talizmánként tartva őt a meggondolatlan viselkedés ellen. Addig fogom a karjaimban tartani, míg biztos nem leszek abban, hogy döntésem Jacob meggyilkolásáról teljesen ésszerű alapon fekszik, és nem a dühömön.

Renesmee nagyon nyugodt volt, figyelt és hallgatott. Mennyit értett meg?

„Charlie hamarosan itt lesz.” Mondta Jacob közömbösen. „Csak fel a fejjel. Feltételezem Alice ad majd neked egy napszemüveget vagy valamit?”

„Túl sokat feltételezel.” Prüszköltem fogaimon keresztül. „Mit. Tettél?”

Jacob mosolya megingott, de még mindig túl sértett volt, hogy komolyan válaszoljon. „Szóke és Emmett felébresztett reggel, és csak arról beszéltek, hogy mindannyian elköltöztök az ország túlsó felére. Mintha hagyhatnám, hogy elmenjete. Charlie a legnagyobb gond, igaz? Nos, probléma megoldva.”

„Felfogod egyáltalán, hogy mit tettél? Milyen veszélybe sodortad?”

Felhorkantott. „Nem sodortam veszélybe. Kivéve téged. De kaptál valamiféle természetfeletti önuralmat, igaz? Nem olyan jó, mint a gondolatolvasás, ha engem kérdezel. Kevésbé izgalmas.”

Aztán Edward megmozdult, átvágtatott a szobán, hogy Jacob arcába másszon. Habár Jacob-nál fél fejjel alacsonyabb volt, Jacob-nak el kellett hajolnia elsőpró haragja elől, mintha Edward felé tornyosult volna.

„Ez csak egy elmélet, korcs.” Morogta. „Szerinted Charlie-n kellene letesztelnünk ezt? Tekintetbe vetted a fizikai fájdalmat, amit Bellának okozol ezzel, még ha ellen is tud állni? Vagy az érzelmi fájdalmat, ha nem képes rá? Feltételezem az, hogy mi történik Bellával, már nem érdekel téged!” Az utolsó szót szinte kiköpte.

Renesmee aggódva a nyakához nyomta ujjait, nyugtalan színezetű volt a visszajátszás a fejében.

Edward szavai végül áthatoltak Jacob felvillanyozott hangulatán. Száját összeráncolta. „Bellának fájdalmai lesznek?”

„Mintha forró, égető vasat nyomnál le a torkán!”

Megremegtem, emlékeztem a tiszta emberi vér illatára.

„Ezt nem tudtam.” Suttogta Jacob.

„Akkor talán először megkérdezhetted volna.” Morogta vissza Edward fogain keresztül.

„Megállíthattál volna.”

„Neked kellett volna megállnod –”

„Ez nem rólam szól.” Vágtam közbe. Nagyon nyugodtan álltam, tartva Renesmee-t és józanságomat. „Ez Charlie-ról szól, Jacob. Hogy sodorhattad őt így veszélybe? Felfogtad, hogy halál vagy vámpír élet vár most már rá?” Hangom megremegett a könnyektől, amiket szemem többé már nem tud hullatni.

Jacob még mindig Edward vádja miatt szomorkodott, de nem úgy tűnt, hogy az én vádam zavarná őt. „Nyugalom, Bella. Nem mondtam neki semmi olyat, amit nem tervezél neki elmondani.”

„De idejön!”

„Igen, ez az ötlet. Nem az egész 'hagyjuk, hogy rossz következtetésre jusson' gondolat volt a terved? Azt hiszem elég jó félrevezetést eszközölte, ha mondhatom.”

Ujjaim elálltak Renesmee-től. Óvatosan visszahajtottam őket. „Mond ki egyenesen, Jacob. Nincs türelmem ehhez.”

„Nem mondtam semmit rólad, Bella. Nem igazán. Magamról meséltem neki. Nos, a mutatni ige valószínűleg jobb lenne.”

„Átalakult Charlie előtt.” Sziszegte Edward.

Suttogtam. „Mit csináltál?”

„Bátor volt. Olyan bátor, mint te. Nem ájult el vagy hányt vagy bármi. Azt kell mondjam le voltam nyugözve. Azonban látnod kellett volna az arcát, mikor elkezdtem levenni a ruháimat. Megfizethetetlen.” Jacob kacarászott.

„Te teljesen idióta vagy! Szívrohamot is kaphatott volna!”

„Charlie jól van. Kemény. Ha adnál egy percet nekem, látnád, hogy egy szívességet tettem neked.”

„A fele áll rendelkezésedre, Jacob.” Hangom egyenletes és kemény volt. „Harminc másodperced van, hogy elmondj nekem minden egyes szót, mielőtt odaadom Renesmee-t Rosalie-nek és letépem azt a nyomorult fejedet. Seth nem lesz képes ezúttal megállítani.”

„Jeszus, Bells. Nem voltál ilyen érzélgős. Ez egy vámpír dolog?”

„Huszonhat másodperc.”

Jacob égnek emelte szemeit és leroskadt a legközelebbi székre. A kis csapata mögé állt, egyáltalán nem voltak nyugodtak, mint amilyenek Jacob tűnt; Leah szemei rajtam voltak, fogai kissé kivillantak.

„Szóval bekopogtam reggel Charlie ajtaján és megkértem, hogy jöjjön velem egy sétára. Össze volt zavarodva, de mikor mondtam neki, hogy rólad van szó és hogy visszajöttél a városba, követett az erdőbe. Mondtam neki, hogy már nem vagy beteg, és hogy a dolgok kicsit furák, de jók is egyben. Indulni készült, hogy láthasson téged, de mondtam neki, hogy először mutatnom kell valamit. És aztán átalakultam.” Jacob vállat vont.

Fogaimat úgy szorítottam össze, mint egy harapófogót. „Minden szót akarok, te szörnyeteg.”

„Nos, azt mondtad csak harminc másodpercem van – oké, oké.” Arckifejezésem biztos meggyőzte, hogy nem voltam incselkedős hangulatban. „Szóval... visszaváloztam és felöltöztem, és miután újból elkezdett lélegezni, valami ilyesmit mondtam: 'Charlie, nem abban a világban élsz, amiben hittél. A jó hír az, hogy semmi se változott – kivéve amit most már tudsz. Az élet ugyanúgy folytatódik majd, mint eddig. Visszamehetsz és színlelheted, hogy nem hiszel ilyenekben'.”

„Egy percbe került neki, hogy helyrerázza a fejét, és aztán tudni akarta, igazából mi van veled, az egész ritka betegség dologgal. Mondtam neki, hogy beteg voltál, de most már rendben vagy – csak annyi, hogy egy kicsit megváltoztál a gyógyulási folyamat alatt. Tudni akarta, mit értek a 'változás' alatt, és mondtam neki, hogy egy kicsit jobban hasonlítasz most Esme-re, mint Renee-re.”

Edward sziszegett, miközben rémülten bámultam; ez az egész veszélyes irányba haladt.

„Pár perccel később megkérdezte nagyon halkán, hogy te is állattá változtál-e. És azt mondtam: 'Azt kívánja, bárcsak olyan király dolog lenne!'.” Kuncogott Jacob.

Rosalie émelygő hangot hallatott.

„Elkezdtem többet mesélni neki a vérfarkasokról, de még ki se mondtam az egész szót – Charlie közbevágott és azt mondta, hogy 'inkább nem tudná a különlegességeket'. Aztán megkérdezte, hogy tudtad-e, mibe kerültél bele, mikor hozzámentél Edward-hoz, és azt mondtam: 'Persze, már évek óta tudott erről, mióta először Forks-ba jött'. Nem nagyon tetszett ez neki. Hagytam őt dühöngeni, míg ki nem adta azt magából. Miután lenyugodott, csak két dolgot akart. Látni akart téged, és azt mondtam neki, hogy jobb lesz, ha ad nekem egy kis előnyt, hogy elmagyarázzam.”

Mélyen belélegeztem. „Mi a másik dolog, amit akart?”

Jacob mosolygott. „Ez tetszeni fog. A fő kérése az, hogy a lehető legkevesebbet mondjuk el neki mindenből. Ha nem teljesen létfontosságú számára, hogy tudjon valamiről, akkor tartsuk azt meg magunknak. Csak amit szükséges tudni.”

Most először éreztem megkönnyebbülést, mióta Jacob besétált. „Ezt a részt tudom kezelni.”

„A többiről csak színlelni szeretné, hogy a dolgok normálisak.” Jacob mosolya átváltozott önteltséggé; biztos gyanította, hogy most kezdtem el érezni a hála első, halvány jeleit.

„Mit mondtál neki Renesmee-ről?” Próbáltam fenntartani hangom élet, harcoltam a kelleetlen értékeléssel. Ez korai volt. Még mindig túl sok rossz dolog volt ebben a helyzetben. Még ha Jacob közbenjárása jobb reakciót is vált ki Charlie-ból, mint reméltem...

„Oh igen. Szóval mondtam neki, hogy te és Edward örököltetek egy kis szájat, amit etetni kell.” Edward-ra nézett. „Ő a te elárvelt örökséged – mint Bruce Wayne és Dick Grayson.” Jacob felhorkantott. „Nem gondoltam, hogy bánnád, ha hazudok. Ez része a játéknak, igaz?” Edward sehogy se válaszolt, így Jacob folytatta. „Charlie egy kicsit

sokkot kapott ezen a ponton, de megkérdezte, hogy örökbe fogadtátok-e. 'Mint egy lánygyermeket? Mintha valami nagypapa lennék?' – ezek voltak a pontos szavai. Azt mondtam neki, hogy igen. 'Gratula, nagypapi' – és ennyi. Még egy kicsit mosolygott is."

A szúrás visszatért a szemembe, de ezúttal nem a félelemtől vagy a fájdalomtól. Charlie mosolygott azon a gondolon, hogy nagypapa lett? Charlie találkozni fog Renesmee-vel?

„De Renesmee olyan gyorsan változik.” Suttogtam.

„Mondtam neki, hogy ő különlegesebb, mint mi együttvéve.” Mondta Jacob lágy hangon. Felállt és felém sétált, leintve Leah-t és Seth-et, mikor követni kezdtek. Renesmee kinyúlt felé, de még szorosabban öleltem magamhoz. „Mondtam neki, hogy: 'Bízz bennem, nem akarsz erről tudni. De ha figyelmen kívül hagyod a furcsa részeket, le leszel nyugózva. Ő a legcsodásabb ember a világon'. És aztán mondtam neki, hogy ha ezt el tudja fogadni, akkor ti még itt maradtok egy darabig és lesz esélye rá, hogy megismerje Renesmee-t. De ha ez túl sok neki, elmentek. Azt mondta, hogy amíg senki se erőltet rá túl sok információt, addig megbirkózik vele.”

Jacob rám bámult egy fél mosollyal és várt.

„Nem fogok köszönetet mondani neked.” Mondtam neki. „Még így is veszélybe hoztad Charlie-t.”

„Sajnálom, hogy bántalak ezzel. Nem tudtam, hogy ilyen lesz. Bella, a dolgok most már különböznek köztünk, de te mindig a legjobb barátom leszel, és én mindig szeretni foglak. De most a helyes úton szeretlek. Végre megtaláltam az egyensúlyt. Mindkettőnk számára vannak emberek, akik nélkül nem élhetünk.”

Mosolygott a leginkább Jacob-os mosolyával. „Még mindig barátok?”

Olyan erősen próbáltam ellenállni, ahogy bírtam, de vissza kellett mosolyognom. Csak egy aprócska mosoly.

Kinyújtotta a kezét: egy ajánlat.

Mély levegőt vettem és Renesmee súlyát az egyik karomra helyeztem át. Bal kezem az övébe tettem – meg se rezsent hideg bőrömtől. „Ha nem ölöm meg ma este Charlie-t, akkor majd fontolóra veszem, hogy megbocsátok-e neked ezért.”

„Mikor nem ölöd meg Charlie-t ma este, sokkal fogsz tartozni nekem.”

Égnek emeltem szemem.

Kinyújtotta másik kezét Renesmee felé: ezúttal egy követelés. „Kérhetem?”

„Valójában azért fogom, hogy kezeim ne legyenek szabadok a meggyilkolásodhoz, Jacob. Talán később.”

Felsóhajtott, de nem erőltette. Bölcs döntés.

Ekkor Alice beviharzott az ajtón keresztül, kezei teli voltak és arckifejezése erőszakot ígérték.

„Te, te és te.” Csattant fel a vérfarkasokat nézve. „Ha maradnotok kell, menjete a sarokba és maradjatok ott egy darabig. Látnom kell. Bella, jobb, ha oda adod neki a bébit. Szabadon lesz szükséged a kezeidre, akárhogy is.”

Jacob győzelemittasan vigyorgott.

Tömény félelem suhant át gyomromon, miközben annak a borzalma rázott meg, amit éppen tenni akartam. Hazárdjátékozni fogok a feltételezett önuralmamnak köszönhetően emberi apámon, mintha egy kísérleti nyúl lenne. Edward korábbi szavai csengtek a fülemben megint.

Tekintetbe vetted a fizikai fájdalmat, amit Bellának okozol ezzel, még ha ellen is tud állni? Vagy az érzelmi fájdalmat, ha nem képes rá?

Nem tudtam elképzelni a bukás fájdalmát. Légzésem zihálásba ment át.

„Fogd őt.” Suttogtam átcsúsztatva Renesmee-t Jacob karjaiba.

Bólintott, az aggodalom összeráncolta a homlokát. Jelzett a többieknek, és a szoba túlsó sarkába mentek. Seth és Jake lomhán leültek a padlóra, de Leah megrázta a fejét és összeszorította ajkait.

„Elmehetek?” Siránkozott. Kényelmetlenül érezte magát emberi formájában, ugyanazt a piszkos pólót és pamut nadrágot viselte, mint amikor egy másik nap rám morgott; rövid haja rendellenesen összecsomósodott. Kezei még mindig remegtek.

„Természetesen.” Mondta Jake.

„Maradj keleten, így nem keresztezed Charlie útját.” Tette hozzá Alice.

Leah nem nézett Alice-re; kirántotta a hátsó ajtót és a bokrokhoz toporzékolt, hogy átváltozzon.

Edward visszajött mellém, megsimította arcomat. „Meg tudod tenni. Tudom, hogy képes vagy rá. Segítek majd; mindannyian segítünk.”

Találkoztam Edward szemeivel, arcomról kiáltott a félelem. Elég erős volt ahhoz, hogy megállítson engem, ha rossz mozdulatot teszek?

„Ha nem hinnék abban, hogy képes vagy kezelni ezt, még ma eltűnnénk. Egy pillanat alatt. De képes vagy rá. És boldogabb leszel, ha Charlie az életed része lesz.”

Próbáltam lassítani légzésemet.

Alice kinyújtotta kezét. Volt egy kis, fehér doboz a tenyerében. „Ez irritálni fogja a szemeidet – nem sérülnek meg, de elhomályosítják a látásod. Ez idegesítő. Nem is egyeznek a régi szemszíneddel, de még mindig jobb, mint a ragyogó vörös, igaz?”

A levegőbe fricskázta a kontaktlencsés dobozt, és én elkaptam azt.

„Mikor szerezted –”

„Mielőtt elmentetek a nászútra. Felkészültem néhány lehetséges jövőre.”

Bólintottam és kinyitottam a tartót. Ezelőtt sose hordtam kontaktlencsét, de nem lehetett olyan nehéz. Megfogtam a kis, barna negyed kört és homorú oldalával a szemembe nyomtam.

Pislogtam, és egy fátyol zavarta meg a látásomat. Keresztül láttam rajta, természetesen, de a vékony anyag szövetét is láttam. Szemem a mikroszkopikus karcolásokra és a hibás részekre fókuszált.

„Látom, hogy értetted.” Motyogtam, miközben a másikat is betettem. Ezúttal próbáltam nem pislogni. Szemem automatikusan ki akarta lökni az akadályt.

„Hogy nézek ki?”

„Káprázatosan. Természetesen –”

„Igen, igen mindig káprázatosan néz ki.” Fejezte be Alice türelmetlenül Edward gondolatát. „Jobb, mint a vörös, de ez a legtöbb, amit tehetek. Sárbarna. A te barnád sokkal csinosabb. Tartsd észben, hogy ezek nem tartanak örökké – a szemedben lévő mérge fel fogja oldani őket néhány óra alatt. Szóval ha Charlie tovább marad, kifogást kell találnod, hogy kicserélhesd őket. Ami egyébként egy nagyon jó ötlet, mivel az embereknek szükségük van fürdőszobai szünetekre.” Megrázta a fejét. „Esme, adj neki pár tanácsot, hogyan viselkedjen emberként, miközben feltöltöm a mosdót kontaktlencsékkal.”

„Mennyi időm van?”

„Charlie öt perc múlva itt lesz. Csak egyszerűen.”

Esme bólintott és odajött hozzám, megfogta a kezem. „A legfontosabb dolog, hogy ne ülj túlságosan nyugodtan, vagy ne mozogj túl gyorsan.” Mondta nekem.

„Ülj le, ha ő is leült.” Jegyezte meg Emmett. „Az emberek nem szeretnek csak úgy álldogálni.”

„Mozgasd meg a szemeidet minden harminc másodpercben vagy ott körül.” Tette hozzá Jasper. „Az emberek nem bámulnak hosszú ideig egyetlen dolgot.”

„Rakd keresztbe a lábadat úgy öt percig, aztán kulcsold össze bokádat másik öt percig.” Mondta Rosalie.

Bólintottam minden egyes javaslatnál. Észrevettem, hogy ezek közül néhányat ma ők is csináltak. Úgy gondoltam, hogy le tudom utánozni mozdulataikat.

És pislogj legalább háromszor percenként.” Mondta Emmett. Összeráncolta homlokát, aztán odasietett, ahol a tv távirányítója volt az asztal végén. A tv-t egy főiskolás futball meccsre kapcsolta és bólintott magának.

„Mozgasd a kezeidet is. Simítsd hátra a hajad, vagy színleld, hogy megvakarsz valamit.” Mondta Jasper.

„Azt mondtam Esme.” Panaszkodott Alice, mikor visszatért. „Elárasztjátok őt.”

„Nem, szerintem mindent felfogtam.” Mondtam. „Ülni, körbe nézni, pislogni, izegni-mozogni.”

„Helyes.” Hagyta jóvá Esme. Megölelte vállamat.

Jasper homlokát ráncolta. „Tartsd vissza a légzésedet, amennyire csak lehet, de mozgatnod kell a vállaidat egy kicsit, hogy nézzen ki, mintha lélegeznél.”

Beszívtam a levegőt és aztán megint bólintottam.

Edward átölelte szabad oldalamat. „Meg tudod csinálni.” Ismételte, fülembé motyogta az ösztönzést.

„Két perc.” Mondta Alice. „Talán kezddhetnél a kanapén. Amúgy is beteg voltál. Így nem a mozgásodat fogja először látni.”

Alice a kanapéra húzott. Próbáltam lassan mozogni, lábaimat ügyetlenül vonszoltam. Égnek emelte szemeit, szóval biztos nem csináltam valami jól.

„Jacob, szükségem van Renesmee-re.” Mondtam.

Homlokát ráncolta, nem mozdult meg.

Alice megrázta a fejét. „Bella, ez nem segít engem a látásban.”

„De szükségem van rá. Ő lenyugtat.” A félelem éle a hangomban nyilvánvaló volt.

„Rendben.” Morogta Alice. „Próbáld olyan mozdulatlanul tartani, amennyire csak tudod és megpróbálok majd körülötte látni.” Fáradtan felsóhajtott, mintha túlórára kérték volna fel nyaralás alatt. Jacob is felsóhajtott, de odahozta nekem Renesmee-t, és aztán gyorsan visszavonult Alice tekintete elől.

Edward leült mellém és karjait Renesmee és körém fonta. Előre hajolt és nagyon komolyan Renesmee szemébe nézett.

„Renesmee, valaki különleges fog jönni, hogy lásson téged és anyukádat.” Mondta ezt komoly hangon, mintha azt várná, hogy Renesmee minden szót megért. Megértette? Visszanézett Edward-ra tiszta, higgadt szemekkel. „De ő nem olyan, mint mi, vagy mint

Jacob. Nagyon óvatosnak kell vele lennünk. Nem kellene elmondanod neki dolgokat úgy, ahogy nekünk szoktad.”

Renesmee megérintette Edward arcát.

„Pontosan.” Mondta. „És ő szomjúságot fog neked okozni. De tilos megharapnod. Ő nem úgy gyógyul, mint Jacob.”

„Megért téged?” Suttogtam.

„Megérti. Óvatos leszel, igaz, Renesmee? Segítesz nekünk?”

Renesmee megint megérintette.

„Nem, az nem érdekel, ha Jacob-ot megharapod. Az rendben van.”

Jacob kuncogott.

„Talán el kellene menned, Jacob.” Mondta Edward fagyosan, az irányába pillantva. Edward nem bocsátott meg Jacob-nak, mert tudta, nem számít mi fog most történni, fájdalmaim lesznek. De boldogan vállalom az égést, ha az a legrosszabb, amivel ma este szembe kell néznem.

„Azt mondtam Charlie-nak, hogy itt leszek.” Mondta Jacob. „Szüksége van erkölcsi támaszra.”

„Erkölcsi támaszra.” Gúnyolódott Edward. „Amennyire Charlie tudja, te vagy a legvisszataszítóbb szörny közöttünk.”

„Visszataszító?” Tiltakozott Jacob, és aztán hangosan nevetett magának.

Hallottam a kerekeket lefordulni az országútról a Cullen út csendes, nedves földjére, és légzésem megint elakadt. Szívemnek dübörögnie kellene. Nyugtalanná váltam, mert testem nem a megfelelő reakciókat mutatta.

Renesmee szívének állandó dobogására összpontosítottam, hogy lenyugtassam magam. Ez elég gyorsan működött.

„Jól csinálod, Bella.” Suttogta Jasper jóváhagyóan.

Edward szorosan átölelte vállaimat.

„Biztos vagy benne?” Kérdeztem tőle.

„Teljesen. Bármire képes vagy.” Mosolygott és megcsókolt.

Ez nem pontosan egy puszi volt a szájra, és vad vámpír reakcióim megint kizökkentettek higgadtságomból. Edward ajkai olyanok voltak, mint egy adag kábítószer egyenesen az idegrendszerembe. Azonnal többet akartam. Egész koncentrációmra szükségem volt, hogy emlékezek a karjaimban lévő bébire.

Jasper megérezte hangulatváltozásomat. „Öhm, Edward, nem akarhatod őt épp most így elterelni. Szüksége lesz a koncentrációra.”

Edward elhúzódott. „Oops.” Mondta.

Felnevettem. Ez az én szövegem volt még a kezdetekkor, a legelső csóknál.

„Később.” Mondtam, és a várakozás görcsbe rántotta a gyomrom.

„Fókuszálj, Bella.” Sürgetett Jasper.

„Rendben.” Eltoltam magamtól a remegő érzéseket. Charlie, ő volt most a legfontosabb dolog. Tartsd ma Charlie-t biztonságban. Az egész éjszaka a miénk lesz...

„Bella.”

„Sajnálom, Jasper.”

Emmett nevetett.

Charlie járőr kocijának hangja egyre közeledett. A könnyedség pillanata eltűnt, és mindenki mozdulatlan volt. Keresztbe tettem lábaimat és a pislogást gyakoroltam.

A kocs megállt a ház előtt és néhány másodpercig üresben járt. Kíváncsi voltam, hogy vajon Charlie is olyan ideges-e, mint én. Aztán a motor leállt, és egy ajtó becsapódott. Három lépés a fűvön, és aztán nyolc visszhangzó dobbanás a falépcsőn. Négy másik visszhangzó lépés a tornáson. Aztán csend. Charlie vett két mély lélegzetet.

Kopp, kopp, kopp.

Belélegeztem, lehet, hogy utolsó pillanatban. Renesmee mélyebbre fészkelődött karjaimban, elrejtve arcát hajam mögé.

Carlisle nyitotta ki az ajtót. Aggódó arckifejezése üdvözlővé vált, mintha a tv csatornák között váltogatott volna.

„Hello, Charlie.” Mondta, elég kellemetlenül érezhette magát. Hiszen Atlantában kellett volna lennünk a Járványügyi Központban. Charlie tudta, hogy hazudott erről.

„Carlisle.” Üdvözölte kimérten. „Hol van Bella?”

„Itt vagyok, apu.”

Ugh! Hangom olyan rossz volt. Plusz, felhasználtam a levegőkészletem egy részét. Gyorsan lenyeltem az utánpótlást, örültem, hogy Charlie illata még nem itatta át a szobát.

Charlie üres arckifejezése azt sugallta, hogy hangom mennyire más volt. Szemei rám szegeződtek és tágultak.

Olvastam érzelmeit, miközben azok átsuhantak arcán.

Döbbenet. Hitetlenség. Fájdalom. Veszteség. Félelem. Düh. Gyanakvás. Még több fájdalom.

Megharaptam az ajkamat. Mulatságos volt. Új fogaim élesebbek voltak gránit bőrömön, mint az emberi fogaim voltak a lány emberi ajkaimon.

„Te vagy az, Bella?” Suttogta.

„Ja.” Megrezzentem harangozó hangomtól. „Hé, apu.”

Mély levegőt vett, hogy lenyugtassa magát.

„Hé, Charlie.” Üdvözölte Jacob a sarokból. „Hogy állunk?”

Charlie barátságtalanul nézett Jacobra, megremegett egy emléktől, és aztán megint engem bámult.

Charlie lassan átsétált a szobán, amíg néhány méternyire került hozzám. Vádló pillantást vetett Edward-ra, és aztán szemei visszapattantak rám. Testének melege felém verődött szívének minden lüktetésekor.

„Bella?” Kérdezte megint.

Halkabban beszéltem, próbáltam a csengő hangzást kizárni hangomból. „Tényleg én vagyok.”

Állkapcsa megfeszült.

„Sajnálom, apu.” Mondtam.

„Jól vagy?” Követelte.

„Tényleg és igazán nagyszerűen.” Ígértem. „Makk egészséges.”

Ennyi futotta az oxigénemből.

„Jake azt mondta, hogy ez... szükséges volt. Hogy haldokoltál.” Úgy mondta a szavakat, mintha egy kicsit se hinné el azokat.

Megmervítettem magam, Renesmee meleg súlyára fókuszáltam, Edward felé hajoltam segítségért, és mély levegőt vettem.

Charlie illata egy maroknyi láng volt, ami egyenesen a torkomon ment lefelé. De sokkal több volt, mint fájdalom. A vágy forró szúrása. Charlie illata felségesebb volt, mint bármi, amit valaha elképzeltem. Olyan vonzó, mint a névtelen túrázók a vadászatról, de Charlie kétszer olyan csábító volt. És csak pár méterre volt tőlem, testének melege és nedvessége a száraz levegőben keveredett.

De most nem vadásztam. És ő az apám volt.

Edward megértően megszorította vállaimat, és Jacob bocsánatkérő tekintetű küldött felém a szoba végéből.

Próbáltam összeszedni magam és figyelmen kívül hagyni a fájdalmat és a szomjúság vágyát. Charlie a válaszomat várta.

„Jacob az igazat mondta neked.”

„Egy lettél közülük.” Morogta Charlie.

Reméltem, hogy Charlie átlát arcom változásain és kiolvassa onnan a büntudatot.

A hajam mögött Renesmee szaglászni kezdett, miközben ő is megérezte Charlie illatát. Szorosabban tartottam őt.

Charlie látta nyugtalan pillantásomat lefelé és követte azt. „Oh.” Mondta, és minden méreg eltűnt az arcáról, csak a döbbenet maradt ott. „Ő az. Az árva, akiről Jacob azt mondta, hogy örökbe fogadtátok.”

„Az unokahúgom.” Hazudta Edward egyenletesen. Úgy döntött, hogy a Renesmee és közte lévő hasonlóság túl szembetűnő, hogy eltekintsünk tőle. A legjobb a kezdetektől azt állítani, hogy rokonok.

„Azt hittem elvesztetted a családodat.” Mondta Charlie, a vádló él visszatért a hangjába.

„Elvesztettem a szüleimet. A bátyámat adoptálták, mint engem. Azután soha se láttam őt. De a bíróság megkeresett engem, mikor ő és a felesége ez autóbalesetben meghaltak, egyetlen lányukat család nélkül hagyva.”

Edward nagyon jó volt ebben. Hangja egyenletes volt éppen megfelelő ártatlansággal. Gyakorolnom kell, hogy én is képes legyek erre.

Renesmee kikukucskált a hajam mögül, megint szaglászott. Félénken Charlie-ra tekintett hosszú szempillái alól, majd megint elbűjt.

„Ő... ő, nos, gyönyörű.”

„Igen.” Értett egyet Edward.

„Azonban elég nagy felelősség. Ti ketten csak most kezdtétek az életet.”

„Mi mást tehettünk volna?” Edward könnyedén végighúzta ujjait Renesmee arcán. Láttam, hogy megérinti ajkát egy pillanatra – egy emlékeztető. „Te elutasítottad volna őt?”

„Hmph. Nos.” Szórakozottan megrázta a fejét. „Jake azt mondta, Nessie-nek hívjátok?”

„Nem, nem úgy hívjuk.” Mondtam, hangom túl éles és metsző volt. „A neve Renesmee.”

Charlie újra rám fókuszált. „Hogy érzel ezzel kapcsolatban? Talán Carlisle és Esme –”

„Ő az enyém.” Vágtam közbe. „Akarom őt.”

Charlie homlokát ráncolta. „Ilyen fiatalon nagypapát csinálsz belőlem?”

Edward mosolygott. „Carlisle is nagyapa.”

Charlie hitetlenkedve nézett Carlisle-ra, aki még mindig a bejárati ajtónál állt; úgy nézett ki, mint Zeus fiatalabb, helyesebb testvére.

Charlie felhorkantott és nevetett. „Gondolom ettől jobban érzem magam.” Szemei visszavándoroltak Renesmee-re. „Ő biztos valami olyan, amit látni kell.” Meleg lélegzet könnyedén szállt át a köztünk lévő levegőn.

Renesmee az illat felé hajolt, lerázta magáról a hajamat és most először, teljes arccal odafordult. Charlie zihált.

Tudtam, mit látott. A szemeim – a saját szemei – tökéletes mását Renesmee arcán.

Charlie kezdett levegő után kapkodni. Ajkai remegtek, és láttam, ahogy a számokat tátozja. Visszafele számolt, próbált kilenc hónapot egybe sűríteni. Próbálta összerakni a részleteket, de nem akart bizonyítékokat kicsikarni, hogy mindez értelmet nyerjen.

Jacob felállt és odament Charlie-hoz, hogy hátba veregesse. Lehajolt, hogy valamit Charlie fülébe súgjon; csak Charlie nem tudta, hogy mindannyian halljuk.

„Szükséges tudni, Charlie. Ez jól van így. Ígérem.”

Charlie nyelt egyet és bólintott. És aztán szemei lángoltak, miközben egy lépéssel közelebb ment Edward-hoz, kezeit ökölbe szorította.

„Nem akarok mindenről tudni, te végeztem a hazugságokkal!”

„Sajnálom.” Mondta Edward nyugodtan. „De jobban kell ismerned a nyilvános történetet, mint az igazságot. Ha a része akarsz lenni ennek a titoknak, a nyilvános történet számít csak. Az védi meg Bellát és Renesmee-t, csakúgy, mint minket. Képes vagy hazudni értük?”

A szoba tele volt szobrokkal. Összekulcsoltam a bokáimat.

Charlie felfortyant és aztán rám nézett. „Adhattál volna pár figyelmeztető jelet, kölyök.”

„Az tényleg könnyebbé tenné ezt?”

Homlokát ráncolta, és aztán letérdelt elém a földre. Láttam a véráramlását a nyaka alatt a bőrén keresztül. Éreztem a meleg vibrálást. Így Renesmee is érezte. Mosolygott és kinyújtotta egyik rózsaszín tenyerét Charlie felé. Visszahúztam őt. Másik kezét a

nyakamhoz nyomta, gondolataiban a szomjúság, a kíváncsiság és Charlie arca mutatkozott. Volt egy finom éle az üzenetnek, ami azt sugallta, hogy tökéletesen megértette Edward szavait; tudomásul vette a szomjúságot, de semmibe vette azt ugyanabban a gondolatban.

„Whoa.” Zihálta Charlie, szemei Renesmee tökéletes fogait figyelték. „Mennyi idős?”

„Öhm...”

„Három hónapos.” Mondta Edward, és aztán lassan hozzátette. „Méret alapján három hónapos, körülbelül. Néhány tekintetben fiatalabb, más tekintetben sokkal érettebb.”

Renesmee nagyon megfontoltan integetett neki.

Charlie görcsösen pislogott.

Jacob könyökével meglökte. „Mondtam neked, hogy ő különleges, igaz?”

Charlie megrezzent az érintéstől.

„Oh, gyerünk már, Charlie.” Morogta Jacob. „Ugyanaz vagyok, aki mindig is voltam. Csak színleld, hogy a délután meg se történt.”

Az emléktől Charlie ajkai kifehéredtek, de bólintott. „Mi a te részed ebben, Jake?” Kérdezte. „Mennyit tud Billy? Miért vagy itt?” Jacob arcát figyelte, ami ragyogott, miközben Renesmee-t bámulta.

„Nos, mindent elmondhatok neked – Billy teljes mértékben tud mindenről – de ez elég sok dolgot tartalmaz a vérfar –”

„Ungh!” Tiltakozott Charlie fülét befogva. „Inkább hagyjuk.”

Jacob vigyorgott. „Minden nagyszerű lesz, Charlie. Csak próbálj nem mindent elhinni, amit láatsz.”

Apu motyogott valami nem érthetőt.

„Woo!” Emmett hirtelen felmorajlott mély hangjával. „Gyerünk Alligátorok!”

Jacob és Charlie felugrottak. A többiek megfagytak.

Charlie magához tért, majd Emmett-re nézett válla felett. „Florida nyert?”

„Csak megszerezték az első touchdown-t [gólt].” Közölte Emmett. Egy pillantást küldött irányomba, úgy mozgatta a szemöldökét, mint egy gonosztevő egy bohózatban. „Idővel valaki itt is pontokat fog gyűjteni.”

Visszatartottam sziszegésemet. Charlie előtt? Ez túlment minden határon.

De Charlie nem vette észre a burkolt célzást. Vett egy másik mély lélegzetet, beszívta a levegőt, mintha egészen a lábujjáig akarná azt eljuttatni. Irigyeltem. Tántorgott lábain, megkerülte Jacob-ot, és lehuppant egy üres székre. „Nos.” Felsóhajtott. „Gondolom meg kellene néznünk, hogy meg tudják-e tartani a vezetést.”

26.fejezet

RAGYOGÁS

„Nem tudom, mennyit kellene elmondanunk ebből Renee-nek.” Mondta Charlie egy lábbal tétovázva az ajtón kívül. Kinyújtózkodott, és aztán korgott a hasa.

Bólintottam. „Tudom, nem akarom kiborítani. Jobb őt megóvni. Ez az egész nem való a félénkeknek.”

Ajkait bánatosan oldalra húzta. „Nekem is meg kellett volna próbálnom megvédeni téged, ha tudtam volna hogyan. De gondolom te sose tartoztál a félénk kategóriába, igaz?”

Visszamosolyogtam, beszívva a lángoló levegőt a fogaim között.

Charlie szórakozottan megveregette a hasát. „Majd kigondolok valamit. Még időnk ezt megvitatni, igaz?”

„Igaz.” Ígértem neki.

Ez egy hosszú nap volt sok tekintetben, és mégis olyan rövid más szemszögből. Charlie késésben volt a vacsoráról – Sue Clearwater főzött neki és Billy-nek. Ez egy kínos este lesz, de legalább rendes ételt fog enni; örültem, hogy valaki távol tartja az éhezéstől, köszönhetően a főzőtehetsége hiányának.

A feszültség egész nap lelassította az időt; Charlie sose lazította el merev vállait. De nem is sietett a távozással. Végignézett két teljes meccset – szerencsére annyira elmerült gondolataiban, hogy egyáltalán nem vette észre Emmett sokatmondó vicceit, amelyek inkább nyíltak voltak, és kevésbé focival kapcsolatosak – és a meccs utáni kommentárokat, és aztán a híreket, nem mozdult meg addig, míg Seth nem emlékeztette őt az időre.

„Nem találkozol Billy-vel és anyával, Charlie? Gyerünk. Bella és Nessie holnap is itt lesznek. Menjünk kajálni valamit, eh?”

Tisztán látszott Charlie szemeiben, hogy nem bízik Seth értékelésében, de hagyta, hogy Seth kivezesse. A kétség még mindig ott volt, mikor most megállt. A felhők vékonyodtak, az eső elment. A Nap meg fog jelenni, ahogy kitisztul az ég.

„Jake azt mondja, hogy itt fogtok hagyni engem.” Motyogta most nekem.

„Nem akartam ezt tenni, ha van bármi más lehetőség. Ezért vagyunk még mindig itt.”

„Azt mondta, hogy maradhattok egy darabig, de csak akkor, ha elég erős vagyok, és ha csukva tudom tartani a számat.”

„Igen... de nem ígérhetem, hogy soha se megyünk el, apu. Ez elég bonyolult...”

„Csak amit szükséges tudnom.” Emlékeztetett engem.

„Rendben.”

„Azonban meg fogtok látogatni, ha el kell mennetek?”

„Ígérem, apu. Most, hogy eleget tudsz rólunk, azt hiszem működhet a dolog. Olyan közel leszek, amennyire akarsz.”

Rágtam az ajkát egy fél pillanatig, aztán lassan felém hajolt, karjait óvatosan kitérte. Átcúsztattam Renesmee-t - aki most szunyókált – a bal karomba, összezártam fogaimat, visszatartottam légzésemet, és jobb karommal nagyon gyengéden átkaroltam meleg, lágy derekát.

„Maradj igazán közel, Bells.” Motyogta. „Igazán közel.”

„Szeretlek, apu.” Suttogtam fogaimon keresztül.

Összerezcent és elhúzódtam. Leengedtem karomat.

„Én is szeretlek, kölyök. Bármi is változott, ez nem.” Egy ujjal megérintette Renesmee rózsaszín arcát. „Nagyon hasonlít rád.”

Arckifejezésemet közömbösen tartottam, habár mindent éreztem, csak azt nem. „Inkább Edward-ra hasonlít, szerintem.” Tétováztam, majd hozzátettem. „A göndör haját tőled örökölte.”

Charlie mereven nézett, majd felhorkantott. „Huh. Gondolom. Huh. Nagypapi.” Kétkedően megrázta a fejét. „Megfoghatom őt valaha?”

Döbbsen pislogtam és aztán összeszedtem magam. Miután egy fél másodperc alatt átgondoltam és Renesmee jelenlétét megítélve – teljesen eszméletlennek tűnt – úgy döntöttem, hogy talán ez még belefér szerencsémbe, mivel a dolgok eddig olyan jól alakultak ma...

„Itt van.” Mondtam, felé nyújtottam Renesmee-t. Automatikusán bölcsőt formázott karjaival ügyetlenül, és beleraktam Renesmee-t. Charlie bőre nem volt olyan forró, mint Renesmee-jé, de mégis megcsiklandozta torkomat a meleg áramlat megérezése a vékony bőre alatt. Ahol fehér bőröm megérintette őt, libabőrös lett. Nem voltam biztos benne, hogy ez a reakció az új hőmérsékletemnek volt köszönhető vagy teljesen lélektani volt.

Charlie csendben morgott, miközben megérezte súlyát. „Ó... erőteljes.”

Homlokomat ráncoltam. Nekem pihekönnyűnek tűnt. Talán rosszul éreztem.

„Erőteljesség jó dolog.” Mondta, látva arckifejezésemet. Aztán magának motyogott. „Keménynek kell lennie, ha ilyen örültségekkel van körülvéve.” Karjait óvatosan

ringatta, ide-oda himbálta. „A legszebb bébi, amit valaha láttam, téged is beleértve, kölyök. Sajnálom, de ez az igazság.”

„Tudom.”

„Szép baba.” Mondta megint, de ezúttal inkább gügyögés volt.

Láttam az arcán – figyeltem, ahogy növekszik. Charlie olyan tehetetlen volt Renesmee varázsa ellen, mint a többiek. Két másodpercig volt a karjában, és máris magához láncolta.

„Visszajöhetek holnap?”

„Persze, apu. Természetesen. Itt leszünk.”

„Jobb is.” Mondta komolyan, de arca lágy volt, még mindig Renesmee-t nézte. „Holnap találkozunk, Nessie.”

„Már te is!”

„Huh?”

„A neve Renesmee. Mint Renee és Esme, rakd össze. Nincs más variáció.” Próbáltam lenyugtatni magam levegővétel nélkül. „Hallani akarod a középső nevét?”

„Persze.”

„Carlie. C-vel. Mint a Charlie és a Carlisle összerakva.”

Charlie fülig érő vigyora derűssé tette arcát, kizökkenve engem is. „Köszönöm, Bells.”

„Én köszönöm, apu. Annyi minden változott meg olyan gyorsan. A fejem még mindig csak forog. Ha most nem lennél velem, nem tudom, hogy érthetném meg ezt – a valóságot.” Majdnem azt mondtam, hogy megérteni, hogy ki is vagyok. Ez valószínűleg több lett volna, mint amit hallani akart.

Charlie hasa korgott.

„Menj, egyél valamit, apu. Mi itt leszünk.” Emlékeztem milyen érzés az első kellemetlen elmerülés a fantáziában – az érzés, hogy minden eltűnhet a felkelő nap fényében.

Charlis bólintott és aztán vonakodva visszaadta nekem Renesmee-t. Bepillantott mellettem a házba; szemei kicsit hevesek voltak egy percig, miközben körbenézett a fényes szobán. Még mindig ott volt mindenki, kivéve Jacob-ot, akit hallottam, hogy éppen kifosztja a hűtőt a konyhában; Alice a lépcső tetején lebzsel, Jasper feje az ölében volt; Carlisle feje egy ölében lévő vastag könyv felé hajolt; Esme magában dúdolt, vázlatokat készített jegyzetömbjében, miközben Rosalie és Emmett kártyákból kiraktak egy óriási házat a lépcső alatt; Edward a zongorájához ment és nagyon halkán játszott magának. Nem volt jele annak, hogy a napnak hamarosan vége, hogy ideje lenne enni, vagy az éjszakára kellene készülni. Valami felfoghatatlan megváltozott a

levegőben. A Cullen család nem próbálkozott annyira, mint általában szokott – az emberi rejtvény egy kicsit megingott, eléggé, hogy Charlie érezze a különbséget.

Megremegett, megrázta a fejét és felsóhajtott. „Holnap találkozunk, Bella.” Homlokát ráncolta és aztán hozzátette. „Úgy értem, nem mintha nem néznél ki... jól. Még hozzá kell szoknom.”

„Köszönöm, apu.”

Charlie bólintott és elgondolkodva sétált a kocsija felé. Néztem, ahogy elhajtott; amint meghallottam, hogy a kerek elérték az országutat, rájöttem, hogy megcsináltam. Túléltem az egész napot enélkül, hogy bántottam volna Charlie-t. Egymagam. Biztos van egy szupererőm!

Túl jónak tűnt, hogy igaz legyen. Tényleg együtt lehetek az új családommal és néhány emberrel a régiből? És még azt hittem, hogy a tegnapi napom tökéletes volt.

„Wow.” Suttogtam. Pislogtam és éreztem, hogy a harmadik pár kontaktlencse is szétmállik.

A zongora hangja eltűnt, és Edward karjai átölelték derekamat, az álla a vállamon volt.

„Kivettet a szót a számból.”

„Edward, megcsináltam!”

„Igen. Hihetetlen voltál. Annyi aggodalom van, ami egy újszülöttel jár, és te az összest átugrottad.” Nevetett halkán.

„Én még nem vagyok biztos benne, hogy ő egy vámpír, nem is beszélve arról, hogy egy újszülött.” Kiáltott Emmett a lépcső aljáról. „Túl szelíd.”

Minden zavarba ejtő beszólás, amit az apám előtt tett, megint a fülemben szóltak, és valószínűleg jó dolog volt, hogy Renesmee-t a kezemben tartottam. Képtelen voltam teljesen elnyomni reakciómat, morogtam az orrom alatt.

„Oooo, félelmetes.” Nevetett Emmett.

Sziszegtem, és Renesmee megmoccant a karjaimban. Pislogott párszor, majd körbenézett, arckifejezése zavarodott volt. Szimatolt, majd megérintette arcomat.

„Charlie holnap visszajön.” Biztosítottam.

„Kitűnő.” Mondta Emmett. Rosalie vele együtt nevetet ezúttal.

„Nem valami jó ötlet, Emmett.” Mondta Edward gúnyosan, kitérte kezeit, hogy átvegye Renesmee-t. Kacsintott, mikor hezitáltam, és így, egy kicsit összezavarodva, átadtam neki.

„Hogy érted?” Követelte Emmett.

„Egy kicsit ostobaság, nem gondolod, felbosszantani a legerősebb vámpírt a házban?”

Emmett hátradöntötte fejét és felhorkantott. „Kérlek!”

„Bella.” Motyogta Edward nekem, miközben Emmett erősen hallgatózott. „Emlékszel még, pár hónappal ezelőtt megkértelek, hogy tegyél meg nekem egy szívességet, ha már halhatatlan vagy?”

Ez megkongatott egy tompa harangot. Átfutottam a homályos emberi beszélgetéseimet. Egy pillanat múlva már emlékeztem és ziháltam. „Oh.”

Alice egy hosszú, csengő-bongó nevetést hallatott. Jacob fejét vakarta a sarokba, szája tele volt étellel.

„Mi van?” Morogta Emmett.

„Tényleg?” Kérdeztem Edward-tól.

„Bízz bennem.” Mondta.

Mély levegőt vettem. „Emmett, mit szólna egy kis fogadáshoz?”

Azonnal talpra ugrott. „Nagyszerű. Mond.”

Beleharaptam egy pillanatra az ajkamba. Ő olyan óriási volt.

„Kivéve, hogyha túlságosan félsz...?” Javasolta Emmett.

Kihúztam magam. „Te. Én. Szkander. Ebédlő asztal. Most.”

Emmett vigyora egész arcára kiterjedt.

„Öhm, Bella.” Mondta Alice gyorsan. „Azt hiszem Esme meglehetősen szereti azt az asztalt. Az egy régiség.”

„Köszönöm.” Tátogta neki Esme.

„Nem probléma.” Mondta Emmett sugárzó mosollyal. „Erre, Bella.”

Követtem őt hátra, a garázs felé; hallottam, hogy a többiek mögöttünk vannak. Volt ott egy nagyobbacska gránitszikla, ami a folyó menti sziklákból állt ki, nyilvánvalóan az volt Emmett célja. Habár a szikla egy kicsit kerek volt és szabálytalan, megfelelt a célra.

Emmett lerakta a sziklára a könyökét és felém intett.

Megint ideges voltam, miközben néztem az Emmett karján duzzadó izmokat, de arcomat nyugodtnak mutattam. Edward megígérte, hogy erősebb leszek, mint bárki más egy ideig. Nagyon biztosnak tűnt ebben, és erősnek éreztem magam. De elég erősnek? eltűnődtem Emmett bicepszét nézve. Azonban még két napos se voltam, és ez

azért csak számít valamit. Kivéve ha semmi se működik normálisan az én esetemben. Talán nem voltam olyan erős, mint egy normális újszülött. Talán ezért volt olyan könnyű kontrolálnom magam.

Próbáltam közömbösnek látszani, miközben a sziklára helyeztem a könyökömet.

„Oké, Emmett. Ha én nyerek, egy szót se mondhatsz a szexuális életemről senkinek se, még Rose-nak se. Semmi célzás, semmi burkolt megjegyzés – se semmi.”

Szemei összeszűkültek. „Rendben. Ha én nyerek, sokkal rosszabb lesz.”

Hallotta, hogy elállt a lélegzetem és gonoszul vigyorgott. Látszott a szemeiben, hogy nem blöffölt.

„Olyan könnyű ellenfél leszel, húgocskám.” Gúnyolódott Emmett. „Nem sok vadság van benned, igaz? Fogadok, hogy azon a kunyhón még egy karcolás sincs.” Nevetett. „Mesélte Edward, hogy mennyi házat törtünk össze Rose-zal?”

Összeszorítottam fogaimat és megragadtam nagy kezét. „Egy, kettő –”

„Három.” Dörmögte, és nekiesett a kezemnek.

Semmi se történt.

Oh, éreztem az erőt, amit kifejtett. Az új elmém úgy tűnt, elég jó volt a számítások terén, és így meg tudtam mondani, hogy ha nem ütközött volna ellenállásba, keze szétzúzta volna a sziklát minden nehézség nélkül. A nyomás növekedett, és azon kezdtem el tünődni, hogy ha egy cementet szállító teherkocsi óránkénti hatvan kilométeres sebességgel haladna lefelé egy meredek lejtőn, az hasonló erőt fejtene ki? Vagy talán óránként nyolcvan kilométer? Száz? Valószínűleg több kellene hozzá.

Ez se volt elég, hogy megmozdítsan engem. Keze nekifeszült az enyémnek elképesztő erővel, de nem volt kellemetlen. Furcsa módon jól éreztem magam. Annyira óvatos voltam, mióta legutóbb felébredtem, olyan erősen próbáltam semmit se összetörni. Különös megnyugvást jelentett, hogy használhatom az izmaimat. Hagyni, hogy az erő elárasszon, mintsem azért küzdeni, hogy visszatartsam azt.

Emmett morgott; homloka összeráncosodott és egész teste nekifeszült a mozdulatlan kezemnek. Hagytam, hogy megizzadjon – képletesen – egy pillanatig, miközben élveztem annak az örületes erőnek az érzését, ami átjárta karomat.

Azonban csak pár másodperc telt és egy kicsit unatkozni kezdtem. Behajlítottam a kezemet; Emmett veszített pár centit.

Nevettem. Emmett nyersen morgott fogain keresztül.

„Csak fogd be a szád.” Emlékeztettem, és aztán a sziklába ütöttem a kezét. Egy fülsüketítő recsenés visszhangzott a fák között. A szikla megrezgett, és egy darab – körülbelül a nyolcada – letört egy láthatatlan törésvonal mentén és a földre csapódott. Ráesett Emmett lábára, és vihogtam. Hallottam Jacob és Edward tompa nevetését.

Emmett a sziklatöredéket keresztülrúgta a folyón. Az kettétört egy fiatal juharfát, mielőtt nekicsapódott volna egy nagy fenyő törzséhez, amely megingott és aztán nekidőlt egy másik fának.

„Újrajátszás. Holnap.”

„Ez nem fog olyan gyorsan lecsökkenni.” Mondtam neki. „Talán adnod kellene neki egy hónapot.”

Emmett morgott, kivillantotta fogait. „Holnap.”

„Hé, ami téged boldoggá tesz, bátyuskám.”

Miközben megfordult, hogy elosonjon, Emmett rácsapott a gránitra, darabokra törve azt, szilánk- és porlavinát indítva el. Szép mutatvány volt, gyerekes módon.

Elbűvölve a tagadhatatlan bizonyítéktól, hogy erősebb voltam, mint a legerősebb vámpír, akit ismertem, ráraktam a kezem - ujjaimat szétnyitva - a sziklára. Aztán ujjaimat a lassan a sziklába véstem, inkább nyomtam, mint véstem; olyan volt, mintha kemény sajt lenne. Végül egy maroknyi kavics lett belőle.

„Király.” Motyogtam.

Egy vigyor terült el arcomon, hirtelen körbeforogtam és egy karate csapással ráütöttem kezemmel a sziklára. A kő recsegett és ropogott és – egy nagy porfelhővel – kettétört.

Viharászni kezdtem.

Nem figyeltem a mögöttem lévő kuncogásokra, miközben rácsaptam és szétrúgtam a szikla maradványait töredékekké. Túl vidám voltam, egész idő alatt kacarásztam. Ez addig tartott, míg meghallottam egy új kis hangot, egy éles csengést, aztán elfordultam ostoba játékomtól.

„Nevetett?”

Mindenki Renesmee-t bámulta ugyanazzal az elképedt arckifejezéssel, mint amit az én arcom is tükrözhetett.

„Igen.” Mondta Edward.

„Ki nem nevetett?” Motyogta Jacob, szeméit égnek emelte.

„Mond, hogy te nem engedted el magad az első futásodnál, kutya.” Incselkedett Edward, nem volt ellenségeskedés a hangjában.

„Az más volt.” Mondta Jacob, és megdöbbenve néztem, miközben gúnyosan megütötte Edward vállát. „Bellának felnőttként kellene viselkednie. Házas és egy édesanya és minden. Nem kellene több méltóság?”

Renesmee rosszállóan nézett, és megérintette Edward arcát.

„Mit akar?” Kérdeztem.

„Kevesebb méltóságot.” Mondta Edward vigyorogva. „Majdnem olyan jól szórakozott, mikor nézte milyen jól érzed magad, mint én.”

„Vicces voltam?” Kérdeztem Renesmee-től, visszamentem hozzájuk és akkor nyúltam felé, amikor ő énfelém. Kivettem Edward karjából és felajánlottam neki a kezemben lévő szikladarabot. „Ki akarod próbálni?”

Mosolygott a ragyogó mosolyával és két kezébe fogta a követ. Összenyomta, egy kis bemélyedés jelent meg a szemöldökei között, miközben koncentrált.

Volt egy kis reccsenő hang, és egy kis por. Homlokát ráncolta, és feltartotta nekem a követ.

„Majd én.” Mondtam, homokká préseltem a követ.

Tapsolt és nevetett; olyan elragadó hangot adott ki, hogy mind élveztük azt.

A Nap hirtelen áttört a felhőkön, hosszú, rubinvörös és arany napsugarakat küldött tizünkre, hirtelen elvesztem bőröm szépségében a napsütésben. Elkábított.

Renesmee megütögette sima, gyémántfényű bőrömet, majd karját az enyém mellé tette. Bőrének csak halvány fényerőssége volt, finom és titokzatos. Semmi se tarthatja őt bent napos időben, mint engem a ragyogó szikrák. Megérintette az arcomat, a különbségre gondolt és rosszkedvű volt emiatt.

„Te vagy a legszebb.” Bizonygattam neki.

„Nem vagyok biztos, hogy egyetérthetek ezzel.” Mondta Edward, és mikor odafordultam, hogy válaszoljak neki, a napfény az arcán csendben elkábított.

Jacob keze arca előtt volt, színlelve, hogy így óvja szemét a ragyogástól. „Furcsa Bella.” Jegyezte meg.

„Milyen csodálatos teremtmény.” Motyogta Edward, majdnem egyetértésben, mintha Jacob megjegyzése bók lett volna. Elkápráztató volt, és egyben el is volt kápráztatva.

Különös érzés volt – nem meglepő, gondolom, mivel minden különös mostanában – valamiben természetesnek lenni. Mint ember, semmiben se voltam a legjobb. Jól kijöttem Renee-vel, de valószínűleg sok ember jobban is tudta volna csinálni; úgy tűnt, hogy Phil jó volt ebben. Jó tanuló voltam, de sose az osztály legjobbja. Nyilvánvalóan számításba se jöhetett bármilyen sport. Se a művészet vagy a zene, semmi tehetség, amivel hencegteni tudtam volna. Senki se adott nekem trófeát a kiolvasott könyvekért. Tizenhét év középszerűség után eléggé hozzászoktam, hogy átlagos vagyok. Most észrevettem, hogy már régen feladtam minden törekvést, hogy valamiben ragyogjak. A legjobbat hoztam ki magamból, de soha se illetem bele igazán a világba.

Szóval ez tényleg más volt. Most csodálatos voltam – nekik és számomra is. Olyan volt, mintha vámpírnak születtem volna. Ez az ötlet megnevettetett, de egyben énekelni támadt kedvem. Megtaláltam az igazi helyemet a világban, a helyet, ahová illetem, a helyet, ahol ragyoghattam.

27.fejezet

UTAZÁSI TERVEK

A mitológiát komolyabban vettem, mióta vámpír lettem.

Gyakran, mikor visszanéztem első három halhatatlanként eltöltött hónapomra, elképzeltem, hogyan nézhet ki életem fonala a sors szövőszékén – ki tudta, hogy létezett-e egyáltalán? Biztos voltam benne, hogy az én fonalamnak megváltozott a színe; Úgy gondoltam, hogy valószínűleg kellemes bézs színből indult ki valamikor, valami egyszerű és nem szembeszökő, valami, ami jól néz ki a háttérben. Most úgy éreztem, hogy biztos élénk vörös, vagy talán csillogó arany.

A szövet családról és barátokról, akik körülvettek, egy gyönyörű, ragyogó dolog volt, tele élénk, kiegészítő színekkel.

Meg voltam lepve néhány fonal által, hogy azok része voltak az életemnek. Vértfarkasok, a mély, erdei színeikkel, nem olyanok voltak, mint amire számítottam; Jacob, természetesen, és Seth is. De régi barátaim, Quil és Embry is a részei lettek a szövetnek, mikor csatlakoztak Jacob falkájához, és még Sam és Emily is barátságosak voltak. A családjaink közötti feszültség enyhült, főképp Renesmee miatt. Őt könnyű volt szeretni.

Sue és Leah Clearwater is összefonódott életünkkel – még kettő, akikre nem számítottam.

Úgy tűnt, Sue magára vállalta, hogy segít Charlie-nak a színlelt világban maradni. Vele jött a legtöbb nap a Cullen házba, habár sose tűnt úgy, hogy igazán kényelemben érezné magát, nem úgy mint fia és Jake falkájának többsége. Nem beszélt sokat; csak védelmezően Charlie körül lézengett. Mindig ő volt az első ember, akire Charlie ránézett, mikor Renesmee valami nyugtalanító dolgot csinált – ami elég gyakori volt. Válaszul Sue jelentősegteljesen ránézett Seth-re, mintha azt mondta volna: Igen, nekem mondod.

Leah még kényelmetlenebbül érezte magát, mint Sue és ő volt az egyetlen része a mostanában kibővült családnak, aki nyíltan ellenezte ezt az összefonódást. Azonban ő és Jacob között új bajtársiasság volt, ami közel tartotta hozzánk. Egyszer rákérdeztem erre Jacob-nál – vonakodva; nem akartam tolakodó lenni, de ez a kapcsolat olyan más volt, mint azelőtt, hogy kíváncsi lettem. Vállat vont és azt mondta, hogy ez egy falka

dolog. Leah volt a második parancsnok most, Jacob 'bétája', ahogy egyszer nagyon régen hívtam.

„Rájöttem, hogy amíg ezt az Alpha dolgot csinálom –” Magyarázta Jacob. „- jobb, ha tisztázom a formalitásokat.”

Ez az új felelősség Leah-ban azt a szükségét keltette, hogy gyakran bejelentkezzen Jacob-nál, és mivel ő mindig Renesmee-vel volt...

Leah nem örült, hogy a közelünkben kell lennie, ő volt a kivétel. A boldogság volt a fő eleme most az életnek, a fő minta a szöveten. Olyannyira, hogy kapcsolatomban Jasper-rel most közelebb volt, mint azt valaha álmodtam volna.

Habár először igazán bosszankodó voltam.

„Jeszus!” Panaszkodtam Edward-nak egyik este, miután Renesmee-t beraktuk a kovácsoltvas bölcsőjébe. „Ha még nem öltem meg Charlie-t és Sue-t, akkor valószínűleg nem is fog megtörténni. Bárcsak Jasper ne lebzselne állandóan körülöttem!”

„Senki se kételkedik benned, Bella, még egy kicsit se.” Bizonygatta. „Tudod milyen Jasper – nem tud ellenállni a jó érzelmi légkörnek. Mindig olyan boldog vagy, szerelmem, hogy gondolkodás nélkül vonzódik feléd.”

És aztán Edward szorosan átölelt, mert semmi nem okozott neki nagyobb örömet, mint az én első örömöm ebben az új életben.

És én örömtias voltam az idő nagy részében. A napok nem voltak elég hosszúak számomra, hogy elég időt töltsék imádott lányommal; az éjszakák is túl rövidek voltak, hogy kielégítsék Edward iránti szükségleteimet.

Azonban volt egy másik oldala is az élvezetnek. Ha megfordítanánk életünk szövetét, a hátoldalán lévő minta teli lenne a kétség és a félelem zord szürkéségével.

Renesmee akkor mondta ki az első szavát, mikor pontosan egy hetes volt. A szó a mami volt, így az a nap az én napom lett, kivéve, hogy annyira meg voltam ijedve a fejlődésétől, hogy alig tudtam rávenni megdermedt arcomat, hogy visszamosolyogjon rá. Az sem segített a helyzetemen, hogy az első szavát követte az első mondata is, egy lélegzet alatt. „Mami, hol van nagypapi?” Kérdezte tiszta, magas énekhangon. Csak azért mondta ki hangosan, mert a szoba túlsó végén voltam. Már kérdezte Rosalie-t a szokásos (vagy komolyan rendellenes, más szemszögből nézve) kommunikációját használva. Rosalie nem tudta a választ, így Renesmee hozzám fordult.

Mikor először sétált, kevesebb, mint három héttel később, hasonló volt a helyzet. Egyszerűen csak Alice-t bámulta egy hosszú pillanatig, elszántan figyelte, miközben nénikéje elrendezte a virágcsokrokat a szobában elhelyezett vázákban, ide-oda táncolva a padlón, karjai tele voltak virágokkal. Renesmee lábra állt, egy kicsit se ingott meg, és átszelte a szobát majdnem ugyanolyan kezesen.

Jacob tapsviharban tört ki, mert egyértelműen ez volt az a válasz, amit Renesmee akart. Ahogy kötődött Renesmee-hez, saját reakciói másodlagosak lettek; első mozdulata

mindig az volt, hogy megadta Renesmee-nek azt, amire szüksége volt. De szemünk találkozott, és láttam, hogy minden félelmem tükröződik az övében is. Kezeimet én is összecsaptam, próbáltam elrejtetni Renesmee elől félelmemet. Edward csendesen tapsolt mellettem, és nem kellett elmondanunk gondolatainkat, hogy tudjuk, azok megegyeznek.

Edward és Carlisle belevetették magukat a kutatásba, válaszokat kutatva, hogy mire számítsunk. Nagyon keveset találtak, és egyik se volt igazolható.

Alice és Rosalie általában divatbemutatóval kezdték a napot. Renesmee sose hordta ugyanazt a ruhát kétszer, részben azért, mert szinte azonnal kinőtte ruháit, részben pedig azért, mert Alice és Rosalie próbáltak összeállítani egy bébi albumot, ami úgy tűnt, hogy már évek óta készül, és nem hetek óta. Több ezer képet készítettek, gyors gyerekkorának minden változását nyomon követték.

Három hónaposan Renesmee lehetett volna egy nagy egyéves, vagy egy kicsi kétéves. Nem pontosan úgy fejlődött, mint egy tipegő kisgyerek; soványabb és kecsesebb volt, arányai egyenletesek voltak, mint egy felnőtté. Bronzszínű hajfürtjei a derekáig értek; nem bírtam volna levágni, még ha Alice meg is engedte volna azt. Renesmee tökéletes nyelvhelyességgel és kiejtéssel beszélt, de ritkán használta, jobban szerette azt, hogy egyszerűen megmutatta az embereknek mit is akart. Nemcsak sétálni tudott, hanem futni és táncolni is. Még olvasni is tudott.

Tennyson-t olvastam neki az egyik este, mert költészetének menete és ritmusa megnyugtatónak tűnt. (Állandóan új könyveket kellett keresnem; Renesmee nem szerette az ismétlődő alvás előtti történeteket, nem úgy, mint feltehetőleg a többi gyerek, és nem volt türelme a képeskönyvekhez.) Kinyúlt, hogy megérintse arcomat, a fejében lévő képzelet rólunk szólt, csak éppen ő tartotta a könyvet. Odaadtam neki mosolyogva.

„Édes zene van itt.” Olvasta tétovázás nélkül. „lágyabb fátyol, mint virágzó rózsák szirmai a fűvön, vagy árnyas gránit falai között még mindig ott van az esti harmat, egy fényes hegyszorosban –”

Kezeim robotszerűek voltak, miközben visszavettem a könyvet.

„Ha te olvasol, hogy fogsz elaludni?” Kérdeztem majdnem remegő hangon.

Carlisle számítása szerint testének növekedése fokozatosan lassult; elméje viszont sebesen fejlődött. Még ha a csökkenő ütem tovább folytatódik is, akkor is felnőtt lesz nem több, mint négy év múlva.

Négy év. És egy idős nő lesz tizenöt évesen.

Csak tizenöt év az életre.

De olyan egészséges volt. Eleven, élénk, ragyogó és boldog. A szembetűnő egészsége megkönnyítette, hogy boldog legyek vele abban a pillanatban, és hogy hagyjam a jövőt holnapra.

Carlisle és Edward megvitatták halkán lehetőségeinket a jövővel kapcsolatban minden szemszögből, így próbáltam nem hallgatni őket. Sose beszéltek erről, ha Jacob a

közelben volt, mert egy biztos út volt az öregedés megállítására, és az nem olyan dolog volt, amit Jacob valószínűleg elfogadott volna. Én sem. Túl veszélyes! – sikították ösztöneim. Jacob és Renesmee sok szempontból hasonlítottak, mindketten félvérek voltak, két fajta egy időben. És minden vérfarkas monda úgy tartja, hogy a vámpírméreg halálos rájuk, mintsem a halhatatlanságot eredményezné...

Carlisle és Edward minden kutatást elvégeztek, amit távolról tudtak, és most arra készültünk, hogy követjük a régi legendákat azok forrásaikhoz. Visszamegyünk Brazíliába, ott kezdünk. A Ticunas törzsnek volt legendájuk olyan gyerekekről, mint Renesmee... Ha hozzá hasonló gyerekek valaha léteztek, talán néhány történet ezen félhalandó gyerekek rövid életéről még mindig fennmaradt...

Az egyetlen igazi kérdés, ami hátramaradt, hogy pontosan mikor megyünk.

Én voltam az akadály. Egy kis része az volt, hogy Forks közelében akartam maradni az ünnepekig Charlie kedvéért. De még annál is inkább, volt egy másfajta utazás, amiről tudtam, hogy először azt kell letudnom – ez volt az egyértelmű elsőbbség. És ennek egy egyszemélyes útnak kell lennie.

Ez volt az egyetlen vita, amiben Edward és én a vámpírrá válásom óta benne voltunk. A vita fő tárgya az 'egyszemélyes' részen volt. De a tények adottak voltak, és csak az én tervemnek volt ésszerű értelme. El kellett mennem a Volturi-hoz, és ezt teljesen egyedül kellett megtennem.

Megszabadulva a rémálmoktól, mindenfajta álomtól, lehetetlen volt elfelejteni a Volturi-t. Nem mintha békén hagynának minket emlékeztető nélkül.

Addig a napig, mikor Aro ajándéka megérkezett, nem is tudtam, hogy Alice küldött egy esküvői meghívót a Volturi vezetőjének; messze Esme szigetén voltunk, mikor látott egy víziót Volturi katonákról – Jane-ről és Alec-ről, a köztük borzasztó hatalommal bíró ikrekről. Caius azt tervezte, hogy küld egy vadászcsapatot, hogy lássák, hogy még mindig ember vagyok-e rendeletük ellenére (mert ismertem a titkos vámpír világot, így vagy csatlakozom hozzájuk vagy elhallgattatnak... véglegesen). Így Alice elküldte az értesítőt, látván, hogy ez késlelteti őket, miközben rájönnek a mögöttes jelentésre. De végül úgyis eljönnek. Ez biztos volt.

Az ajándék maga nyilvánvalóan nem volt fenyegető. Túlzó, igen, majdnem ijesztő a különbségét tekintve. A fenyegetés ott volt Aro gratuláló üzenetének sorai között, fekete tintával volt írva egy négyzet alakú, kemény, egyszerű, fehér papírra Aro saját kézírásával:

Alig várom, hogy személyesen is lássam az új Mrs. Cullen-t.

Az ajándék tartalmaz egy díszes vésésű, régi fadobozkát, arany és gyöngyház berakással, szivárványszínű drágakövekkel díszítve. Alice azt mondta, már a doboz maga felbecsülhetetlen kincs, minden más benne lévő ékszert valószínűleg túlragyog.

„Mindig kíváncsi voltam, hova tűntek a koronázási ékszerek, miután elzálogosították őket a tizenharmadik században.” Mondta Carlisle. „Azt hiszem nem meglepő, hogy a Volturi kivette a maga részét belőle.”

A nyaklánc egyszerű volt – aranszállal körbetekert vastag lánc, majdnem pikkelyes, mint egy sima kígyó, ami szorosan körbetekergőzik a nyak körül. Egy ékkő lógott le a láncról; egy golflabda méretű fehér gyémánt.

Egy erőteljes emlékeztető Aro üzenetéből jobban érdekelt, mint az ékszer. A Volturi-nak látnia kellett, tényleg halhatatlan voltam, hogy a Cullen család engedelmesskedett-e a Volturi parancsának, és hamarosan kellett látniuk engem. Nem engedhetjük őket közel Forks-hoz. Csak egyetlen egy mód volt arra, hogy biztonságban tartsuk az itteni életünket.

„Nem mész el egyedül,” Erősködött Edward a fogain keresztül, kezei ökölbe szorultak.

„Nem fognak bántani engem.” Mondtam olyan nyugodtan, amennyire csak tudtam, arra fókuszáltam, hogy hangom biztos maradjon. „Nincs rá okuk. Vámpír vagyok. Az ügy lezárva.”

„Nem. Teljesen kizárt.”

„Edward, csak így óvhatjuk meg Renesmee-t.”

És ezzel már nem tudott vitatkozni. Érvelésem helytálló volt.

Még ilyen rövid idő alatt is, amióta ismerem Aro-t, láttam, hogy egy gyűjtő volt – és a legértékesebb kincsei az ő élő ékszerei. Sóvárgott a halhatatlan követőinek szépsége, tehetsége és ritkasága után, jobban, mint a palotájába zárt ékszerek után. Ez sajnos elég volt ahhoz, hogy mohón akarja Alice és Edward képességét is. Én nem adnék neki több okot, hogy féltékenykedjen Carlisle családjára. Renesmee gyönyörű és tehetséges és páratlan volt – egy a fajtájából. Nem engedhetjük Aro-nak, hogy lássa őt, még valakinek a gondolatain keresztül se.

És az én gondolataim voltak az egyedüliek, amiket nem hallott. Természetesen így egyedül kell mennem.

Alice nem látott semmi nehézséget az utammal kapcsolatban, de aggódott a vízióinak távlati pontossága miatt. Azt mondta, a látomások néha hasonlóan homályosak, mint mikor külső döntések is vannak, de lehet ellentét is, de még nincs szilárdan eldöntve. E bizonytalanság miatt Edward, már amúgy is hezitált, ellenezte, amit tennem kellett. Velem akart jönni legalább a londoni csatlakozásig, de nem hagyhatom Renesmee-t mind a két szüleje nélkül. Ehelyett Carlisle jönné velem. Ez Edward-ot és engem is nyugodtabbá tett, tudván, hogy Carlisle csak pár órára lesz tőlem.

Alice kutatta a jövőt, de amit talált, nem voltak kapcsolatban azzal, amit keresett. A tőzsde új irányvonala; egy lehetséges békülő látogatás Irina részéről, habár döntése nem volt határozott; egy hóvihár, ami még hat hétig nem jön erre; egy telefonhívás Renee-től (gyakoroltam a 'durva' hangomon, és napról napra jobb lett – Renee tudomása szerint, még mindig beteg voltam, de már javultam).

Megvettük a jegyeket Olaszországba egy nappal azelőtt, hogy Renesmee betöltötte a három hónapot. Nagyon rövid utazásnak terveztem, így nem is mondtam el Charlie-nak.

Jacob tudta, és Edward figyelmét néhány dolgon tartotta. Azonban ma a vita Brazíliáról szólt. Jacob elhatározta, hogy velünk jön.

Hárman, Jacob, Renesmee és én vadászni voltunk együtt. Az állati vérrel való táplálkozás nem volt Renesmee kedvence – és ez volt az oka, hogy Jacob velünk jöhetett. Jacob versenyt kezdeményezett közöttük, és emiatt Renesmee még készségesebb volt, mint bármi más esetben.

Renesmee teljesen tisztába volt a 'jó és rossz' közötti különbséggel, ami az emberekre való vadászatra is vonatkozott; csak úgy gondolta, hogy a donorvér egy kellemes köztes állapot. Az emberi étellel is jól lakott és úgy tűnt az összefér a szervezetével, de ugyanolyan mártír kitartással reagált minden változatos szilárd ételre, mint amikor karfiolt és babot adtam neki. Az állati vér legalább annál jobb volt. Versenyző természete volt, és a Jacob legyőzésében rejló kihívás izgatottá tette a vadászattal kapcsolatban.

„Jacob.” Mondtam, próbáltam vele megint megvitatni az utazást, miközben Renesmee előttünk táncolt a hosszú tisztás felé olyan illatot keresve, amit szeret. „Neked itt kötelezettségeid vannak. Seth, Leah –”

Felhorkantott. „Nem vagyok a falkám dadája. Amúgy is csak La Push-ért felelősek.”

„Ahogy te is? Akkor hivatalosan is otthagysz a gimnáziumot? Ha lépést akarsz tartani Renesmee-vel, még keményebben kell majd tanulnod.”

„Ez csak egy kutatóév. Visszamegyek majd az iskolába, ha a dolgok... lelassulnak.”

Nem tudtam az szembeszegülésre koncentrálni, mikor ezt kimondta, és mindketten automatikusan Renesmee-re néztünk. Épp a feje felett libegő hópelyheket bámulta, elolvadtak, mielőtt azok elérték volna a sárgás füvet a nyílhegy alakú, hosszú réten, ahol álltunk. A fodor, elefántcsont színű ruhája csak egy árnyalattal volt sötétebb, mint a hó, és a vöröses-barnás fürtjei csillogtak, habár a Nap vastagon el volt takarva a felhőkkel.

Miközben néztük, Renesmee hirtelen leguggolt és aztán öt méter magasra ugrott a levegőbe. Apró kezei összezáródtak egy pehely körül, és lágyan visszaesett a lábaira.

Felénk fordult a megdöbbenő mosolyával - őszintén, ez nem olyan volt, amihez hozzá tudna szokni az ember – és kinyitotta a kezeit, hogy megmutassa nekünk a tökéletes, nyolcágú jégcsillagot a tenyerén, mielőtt az elolvadt volna.

„Szép.” Kiáltott neki Jacob dicsérően. „De szerintem lelassultál, Nessie.”

Visszaszökkent Jacob-hoz; pontosan akkor nyújtotta ki karjait Jacob, mikor Renesmee beléjük ugrott. Tökéletes összhangban mozogtak. Renesmee akkor csinálta ezt, mikor mondani akart valamit. Még mindig azt részesítette előnybe, hogy nem beszélt hangosan.

Renesmee megérintette Jacob arcát, elragadóan mogorván nézett, miközben mind egy kis antilopnyáját hallgattunk, ami távolabb, az erdőben mozgott.

„Biiiztos, hogy nem vagy szomjas, Nessie.” Válaszolt Jacob egy kicsit gúnyosan, de mégis engedékenyebben, mint bárki más. „Csak attól félsz, hogy megint én kapom el a nagyobbat!”

Kicsúsztotta magát Jacob karjaiból, könnyedén a talpán landolt, és forgatta szemeit – annyira hasonlított Edward-ra, mikor ezt csinálta. Aztán elietett a fák felé.

„Majd én.” Mondta Jacob, mikor indultam volna követni őt. Lerántotta a pólóját, miközben az erdő felé rohant Renesmee után, már remegett. „Ez nem fog számítani, ha csalsz.” Kiáltotta Renesmee-nek.

Mosolyogtam a leveleken, amiket maguk mögött hagytak lebegve, csóváltam a fejem. Jacob néha sokkal gyerekesebb volt, mint Renesmee.

Megálltam, pár perc egérutat hagytam vadászaimnak. Egyszerű lesz követni őket, és Renesmee amúgy is szeret meglepni zsákmánya nagyságával. Megint mosolyogtam.

A szűk rét nagyon nyugodt volt, nagyon üres. A szállingózó hó egyre ritkább lett felettem, szinte el is tűnt. Alice látta, hogy sokáig nem is jön vissza.

Általában Edward és én együtt jöttünk ezekre a vadászatokra. De Edward ma Carlisle-jal volt, tervezték a Rio-i kirándulást, Jacob háta mögött megbeszélve a részleteket... Homlokomat ráncoltam. Mikor visszamentünk, Jacob mellé fogok állni. Velünk kellene jönnie. Annyira érdekelt ebben, mint mi mindannyian – az egész élete kockán forgott, mint az enyém.

Miközben gondolataim elvesztek a közel jövőben, szemeim megszokásból a hegyek felé lendültek, kutatva a zsákmányt, keresve a veszélyt. Nem gondolkoztam ezen; az ösztön egy automatikus dolog volt.

Vagy talán volt valami oka vizsgálódásomnak, valami apró indíték, amit pengeéles érzékelésem még azelőtt észrevett, hogy az tudatosult volna bennem.

Miközben szemeim végigpásztázták a távoli sziklákat, amik sötétkéken-szürkén álltak ki a zöld-fekete erdőből, egy ezüstvillanás – vagy arany? – megragadta figyelmemet.

Tekintetem a színre fókuszált, aminek nem kellett volna ott lennie, olyan messze a homályban, hogy a sasok arra nem lettek volna képesek. Mereven néztem.

Ő visszabámult.

Az, hogy egy vámpír, az nyilvánvaló volt. Bőre márvány fehér volt, milliószor simább, mint az emberi bőr. Még a felhők alatt is kissé ragyogott. Ha bőre nem leplezte volna le, akkor mozdulatlansága tette volna azt meg. Csak a vámpírok és a szobrok tudtak ilyen tökéletesen mozdulatlanok lenni.

Haja halvány volt, halvány szőke, majdnem arany. Ez volt az a villanás, ami megragadta a szemeimet. Egyenes hullott lefelé, mint egy vonalzó a tompa álla irányában, középen egyenlően elválasztva.

Számomra idegen volt. Teljesen biztos voltam abban, hogy még sose láttam ezelőtt, még emberként se. Homályos emlékeimből egyik arc se volt olyan, mint ez. De azonnal felismertem őt a sötét, arany szemekről.

Irina végül úgy döntött, hogy eljön hozzánk.

Egy pillanatig bámultam őt, és ő viszonzta a tekintetet. Kíváncsi voltam, hogy azonnal kitalálta-e ki vagyok én. Félig felemeltem a kezem, hogy integessek, de egy kicsit elhúzta a száját, arca hirtelen ellenséges lett.

Hallottam Renesmee győzelmi ujjongását az erdőből, hallottam Jacob visszhangzó vonyítását, és láttam, Irina arca reflexszerűen a hang irányába fordult, mikor az pár másodperccel később ott is visszhangzott. Tekintete kissé jobbra fordult, és tudtam, hogy mit látott. Egy óriási, sárgásbarna vérfarkast, talán pont azt, amelyik megölte Laurent-et. Mennyi ideje figyelhetett minket? Elég régóta, hogy láthatta Jacob átváltozását ezelőtt, ebben biztos voltam.

Arca fájdalmat tükrözött.

Ösztönösen kinyújtottam magam elé kezeimet bocsánatkérés gyanánt. Visszafordult felém, és ajkai szabadon hagyták fogait. Állkapcsát összeszorította, miközben morgott.

Mikor a halvány hang elért engem, már elfordult és eltűnt az erdőben.

„Fenébe!” Morogtam.

Renesmee és Jacob felé rohantam az erdőben, kellemetlenül éreztem magam, hogy nincsenek szem előtt. Nem tudtam melyik irányba indult el Irina, vagy hogy mennyire volt dühös most. A bosszú egy gyakori megszállottság volt a vámpíroknál, valami, amit nehéz volt féken tartani.

Teljes sebességgel rohantam, csak két másodpercbe került, hogy utolérjem őket.

„Az enyém a nagyobb.” Hallottam Renesmee tiltakozását, miközben átvágtam a sűrű csipkebokrok között arra a kis, üres területre, ahol álltak.

Jacob füle lelapult, miközben meglátta arckifejezésem; leguggolt, feltárta fogait – pofája véres volt az elejtett vadtól. Szemei az erdőt pásztázták. Hallottam, ahogy a torkában lévő morgás hangosodott.

Renesmee annyira éber volt, mint Jacob. Lemondva elejtett szarvasáról, lábra szökkent, kitárt karjaimba szökkent, kíváncsi kezeit az arcomhoz szorította.

„Túlreagáltam.” Bizonygattam nekik. „Minden rendben, gondolom. Várjatok.”

Elővettem a mobilomat és benyomtam a gyorstárcsázót. Edward válaszolt az első csörgésre. Jacob és Renesmee elszántan hallgatóztak, miközben beavattam Edward-ot.

„Gyere, hozd Carlisle-t.” Daráltam olyan gyorsan, hogy azon gondolkoztam, Jacob tud-e követni. „Láttam Irina-t, és ő látott engem, de aztán meglátta Jacob-ot és dühös lett és

elrohant, gondolom. Még nem bukkant fel itt, egyébként – de elég feldúltnak tűnt, szóval lehet, hogy idejön. Ha mégsem, neked és Carlisle-nak utána kell mennetek, és beszélnetek kell vele. Rossz érzésem van.”

Jacob felmorajlott.

„Fél perc múlva ott vagyunk.” Biztosított Edward engem, és hallottam a szél susogását, miközben futott.

Visszamentünk a hosszú rétre és aztán csendben vártunk, miközben Jacob és én körültekintően hallgattunk egy közeledő hangot, amit nem ismertünk fel.

Azonban mikor a hang közelebb jött, nagyon ismerős volt. És aztán Edward mellettem volt, Carlisle pár másodperccel mögöttem volt. Meglepődve hallottam a nagy mancsok dobogását Carlisle mögött. Feltételezem nem kellett volna megdöbbennem. Ha Renesmee-t csak egy kis veszély is vette körül, természetesen Jacob erősítést hívott.

„A hegygerincen volt.” Mondtam nekik azonnal, rámutatva a helyre. Ha Irina elmenekült, már elég nagy egérútja volt. Megáll és meghallgatja Carlisle-t? Az arckifejezése alapján nem. „Talán fel kellene hívnod Emmett-et és Jasper-t, hogy veletek menjenek. Úgy tűnt, hogy... igazán feldúlt volt. Rám morgott.”

„Mi?” Mondta Edward mérgesen.

Carlisle rátette kezét Edward karjára. „Bánatos. Majd én utána megyek.”

„Veled megyek.” Ellenkezett Edward.

Hosszú pillantást váltottak – talán Carlisle összehasonlította Edward Irina iránt érzett mérgét a hasznos gondolatolvasással. Végül Carlisle bólintott, és elindultak megkeresni a nyomot anélkül, hogy felhívták volna Emmett-et és Jasper-t.

Jacob türelmetlenül lihegett és megbökte a hátamat az orrával. Biztos vissza akarta vinni Renesmee-t a biztonságos házba, minden esetre. Ebben egyetértettem vele, és hazarohantunk, Seth és Leah mellettünk futottak.

Renesmee nyugodt volt karjaimban, egyik kezét még mindig az arcomon tartotta. Mivel a vadászat félbeszakadt, így kénytelen lesz donorvért inni. Gondolatai kicsit önelégültek voltak.

27.fejezet

UTAZÁSI TERVEK

A mitológiát komolyabban vettem, mióta vámpír lettem.

Gyakran, mikor visszanéztem első három halhatatlanként eltöltött hónapomra, elképzeltem, hogyan nézhet ki életem fonala a sors szövőszékén – ki tudta, hogy létezett-e egyáltalán? Biztos voltam benne, hogy az én fonalamnak megváltozott a színe; Úgy gondoltam, hogy valószínűleg kellemes bézs színből indult ki valamikor, valami egyszerű és nem szembeszökő, valami, ami jól néz ki a háttérben. Most úgy éreztem, hogy biztos élénk vörös, vagy talán csillogó arany.

A szövet családról és barátokról, akik körülvettek, egy gyönyörű, ragyogó dolog volt, tele élénk, kiegészítő színekkel.

Meg voltam lepve néhány fonal által, hogy azok része voltak az életemnek. Vércapák, a mély, erdei színeikkel, nem olyanok voltak, mint amire számítottam; Jacob, természetesen, és Seth is. De régi barátaim, Quil és Embry is a részei lettek a szövetnek, mikor csatlakoztak Jacob falkájához, és még Sam és Emily is barátságosak voltak. A családjaink közötti feszültség enyhült, főképp Renesmee miatt. Őt könnyű volt szeretni.

Sue és Leah Clearwater is összefonódott életünkkel – még kettő, akikre nem számítottam.

Úgy tűnt, Sue magára vállalta, hogy segít Charlie-nak a színlelt világban maradni. Vele jött a legtöbb nap a Cullen házba, habár sose tűnt úgy, hogy igazán kényelemben érezné magát, nem úgy mint fia és Jake falkájának többsége. Nem beszélt sokat; csak védelmezően Charlie körül lézengett. Mindig ő volt az első ember, akire Charlie ránézett, mikor Renesmee valami nyugtalanító dolgot csinált – ami elég gyakori volt.

Válaszul Sue jelentőségteljesen ránézett Seth-re, mintha azt mondta volna: Igen, nekem mondod.

Leah még kényelmetlenebbül érezte magát, mint Sue és ő volt az egyetlen része a mostanában kibővült családnak, aki nyíltan ellenezte ezt az összefonódást. Azonban ő és Jacob között új bajtársiasság volt, ami közel tartotta hozzánk. Egyszer rákérdeztem erre Jacob-nál – vonakodva; nem akartam tolakodó lenni, de ez a kapcsolat olyan más volt, mint azelőtt, hogy kíváncsi lettem. Vállat vont és azt mondta, hogy ez egy falka dolog. Leah volt a második parancsnok most, Jacob 'bétája', ahogy egyszer nagyon régen hívtam.

„Rájöttem, hogy amíg ezt az Alpha dolgot csinálom –” Magyarázta Jacob. „- jobb, ha tisztázom a formalitásokat.”

Ez az új felelősség Leah-ban azt a szükségét keltette, hogy gyakran bejelentkezzen Jacob-nál, és mivel ő mindig Renesmee-vel volt...

Leah nem örült, hogy a közelünkben kell lennie, ő volt a kivétel. A boldogság volt a fő eleme most az életnek, a fő minta a szöveten. Olyannyira, hogy kapcsolatom Jasper-rel most közelibb volt, mint azt valaha álmodtam volna.

Habár először igazán bosszankodó voltam.

„Jeszus!” Panaszkodtam Edward-nak egyik este, miután Renesmee-t beraktuk a kovácsoltvas bölcsőjébe. „Ha még nem öltöm meg Charlie-t és Sue-t, akkor valószínűleg nem is fog megtörténni. Bárcsak Jasper ne lebzselne állandóan körülöttem!”

„Senki se kételkedik benned, Bella, még egy kicsit se.” Bizonygatta. „Tudod milyen Jasper – nem tud ellenállni a jó érzelmi légkörnek. Mindig olyan boldog vagy, szerelmem, hogy gondolkodás nélkül vonzódik feléd.”

És aztán Edward szorosan átölelt, mert semmi nem okozott neki nagyobb örömet, mint az én első örömöm ebben az új életben.

És én örömtias voltam az idő nagy részében. A napok nem voltak elég hosszúak számomra, hogy elég időt töltsék imádott lányommal; az éjszakák is túl rövidek voltak, hogy kielégítsék Edward iránti szükségleteimet.

Azonban volt egy másik oldala is az élvezetnek. Ha megfordítanánk életünk szövetét, a hátoldalán lévő minta teli lenne a kétség és a félelem zord szürkéségével.

Renesmee akkor mondta ki az első szavát, mikor pontosan egy hetes volt. A szó a mami volt, így az a nap az én napom lett, kivéve, hogy annyira meg voltam ijedve a fejlődésétől, hogy alig tudtam rávenni megdermedt arcomat, hogy visszamosolyogjon rá. Az sem segített a helyzetemen, hogy az első szavát követte az első mondata is, egy lélegzet alatt. „Mami, hol van nagypapi?” Kérdezte tiszta, magas énekhangon. Csak azért mondta ki hangosan, mert a szoba túlsó végén voltam. Már kérdezte Rosalie-t a szokásos (vagy komolyan rendellenes, más szemszögből nézve) kommunikációját használva. Rosalie nem tudta a választ, így Renesmee hozzám fordult.

Mikor először sétált, kevesebb, mint három héttel később, hasonló volt a helyzet. Egyszerűen csak Alice-t bámulta egy hosszú pillanatig, elszántan figyelte, miközben nénikéje elrendezte a virágcsokrokat a szobában elhelyezett vázákban, ide-oda táncolva a padlón, karjai tele voltak virágokkal. Renesmee lábra állt, egy kicsit se ingott meg, és átszelte a szobát majdnem ugyanolyan kecsesen.

Jacob tapsviharban tört ki, mert egyértelműen ez volt az a válasz, amit Renesmee akart. Ahogy kötődött Renesmee-hez, saját reakciói másodlagosak lettek; első mozdulata mindig az volt, hogy megadta Renesmee-nek azt, amire szüksége volt. De szemünk találkozott, és láttam, hogy minden félelmem tükröződik az övében is. Kezeimet én is összecsaptam, próbáltam elrejteni Renesmee elől félelmemet. Edward csendesen tapsolt mellettem, és nem kellett elmondanunk gondolatainkat, hogy tudjuk, azok megegyeznek.

Edward és Carlisle belevetették magukat a kutatásba, válaszokat kutatva, hogy mire számítsunk. Nagyon keveset találtak, és egyik se volt igazolható.

Alice és Rosalie általában divatbemutatóval kezdték a napot. Renesmee sose hordta ugyanazt a ruhát kétszer, részben azért, mert szinte azonnal kinőtte ruháit, részben pedig azért, mert Alice és Rosalie próbáltak összeállítani egy bébi albumot, ami úgy tűnt, hogy már évek óta készül, és nem hetek óta. Több ezer képet készítettek, gyors gyerekkorának minden változását nyomon követték.

Három hónaposan Renesmee lehetett volna egy nagy egyéves, vagy egy kicsi kétéves. Nem pontosan úgy fejlődött, mint egy tipegő kisgyerek; soványabb és kecsesebb volt, arányai egyenletesek voltak, mint egy felnőtté. Bronzszínű hajfürtjei a derekáig értek; nem bírtam volna levágni, még ha Alice meg is engedte volna azt. Renesmee tökéletes nyelvhelyességgel és kiejtéssel beszélt, de ritkán használta, jobban szerette azt, hogy egyszerűen megmutatta az embereknek mit is akart. Nemcsak sétálni tudott, hanem futni és táncolni is. Még olvasni is tudott.

Tennyson-t olvastam neki az egyik este, mert költészetének menete és ritmusa megnyugtatónak tűnt. (Állandóan új könyveket kellett keresnem; Renesmee nem szerette az ismétlődő alvás előtti történeteket, nem úgy, mint feltehetőleg a többi gyerek, és nem volt türelme a képeskönyvekhez.) Kinyúlt, hogy megérintse arcomat, a fejében lévő képzelet rólunk szólt, csak éppen ő tartotta a könyvet. Odaadtam neki mosolyogva.

„Édes zene van itt.” Olvasta tétovázás nélkül. „lágyabb fátyol, mint virágzó rózsák szirmai a fűvön, vagy árnyas gránit falai között még mindig ott van az esti harmat, egy fényes hegyszorosban –”

Kezeim robotszerűek voltak, miközben visszavettem a könyvet.

„Ha te olvasol, hogy fogsz elaludni?” Kérdeztem majdnem remegő hangon.

Carlisle számítása szerint testének növekedése fokozatosan lassult; elméje viszont sebesen fejlődött. Még ha a csökkenő ütem tovább folytatódik is, akkor is felnőtt lesz nem több, mint négy év múlva.

Négy év. És egy idős nő lesz tizenöt évesen.

Csak tizenöt év az életre.

De olyan egészséges volt. Eleven, élénk, ragyogó és boldog. A szembetűnő egészsége megkönnyítette, hogy boldog legyek vele abban a pillanatban, és hogy hagyjam a jövőt holnapra.

Carlisle és Edward megvitatták halkán lehetőségeinket a jövővel kapcsolatban minden szemszögből, így próbáltam nem hallgatni őket. Sose beszéltek erről, ha Jacob a közelben volt, mert egy biztos út volt az öregedés megállítására, és az nem olyan dolog volt, amit Jacob valószínűleg elfogadott volna. Én sem. Túl veszélyes! – sikították ösztöneim. Jacob és Renesmee sok szempontból hasonlítottak, mindketten félvérek voltak, két fajta egy időben. És minden vérfarkas monda úgy tartja, hogy a vámpírméreg halálos rájuk, mintsem a halhatatlanságot eredményezné...

Carlisle és Edward minden kutatást elvégeztek, amit távolról tudtak, és most arra készültünk, hogy követjük a régi legendákat azok forrásaikhoz. Visszamegyünk Brazíliába, ott kezdünk. A Ticunas törzsnek volt legendájuk olyan gyerekekről, mint Renesmee... Ha hozzá hasonló gyerekek valaha léteztek, talán néhány történet ezen félhalandó gyerekek rövid életéről még mindig fennmaradt...

Az egyetlen igazi kérdés, ami hátramaradt, hogy pontosan mikor megyünk.

Én voltam az akadály. Egy kis része az volt, hogy Forks közelében akartam maradni az ünnepekig Charlie kedvéért. De még annál is inkább, volt egy másfajta utazás, amiről tudtam, hogy először azt kell letudnom – ez volt az egyértelmű elsőbbség. És ennek egy egyszemélyes útnak kell lennie.

Ez volt az egyetlen vita, amiben Edward és én a vámpírrá válásom óta benne voltunk. A vita fő tárgya az 'egyszemélyes' részen volt. De a tények adottak voltak, és csak az én tervemnek volt ésszerű értelme. El kellett mennem a Volturi-hoz, és ezt teljesen egyedül kellett megtennem.

Megszabadulva a rémálmoktól, mindenfajta álomtól, lehetetlen volt elfelejteni a Volturi-t. Nem mintha békén hagynának minket emlékeztető nélkül.

Addig a napig, mikor Aro ajándéka megérkezett, nem is tudtam, hogy Alice küldött egy esküvői meghívót a Volturi vezetőjének; messze Esme szigetén voltunk, mikor látott egy víziót Volturi katonákról – Jane-ről és Alec-ről, a köztük borzasztó hatalommal bíró ikrekről. Caius azt tervezte, hogy küld egy vadászcsapatot, hogy lássák, hogy még mindig ember vagyok-e rendeletük ellenére (mert ismertem a titkos vámpír világot, így vagy csatlakozom hozzájuk vagy elhallgattatnak... véglegesen). Így Alice elküldte az értesítőt, látván, hogy ez késlelteti őket, miközben rájönnek a mögöttes jelentésre. De végül úgyis eljönnek. Ez biztos volt.

Az ajándék maga nyilvánvalóan nem volt fenyegető. Túlzó, igen, majdnem ijesztő a különbségét tekintve. A fenyegetés ott volt Aro gratuláló üzenetének sorai között, fekete tintával volt írva egy négyzet alakú, kemény, egyszerű, fehér papírra Aro saját kézírásával:

Alig várom, hogy személyesen is lássam az új Mrs. Cullen-t.

Az ajándék tartalmaz egy díszes vésésű, régi fadobozkát, arany és gyöngyház berakással, szivárványszínű drágakövekkel díszítve. Alice azt mondta, már a doboz maga felbecsülhetetlen kincs, minden más benne lévő ékszert valószínűleg túlragyog.

„Mindig kíváncsi voltam, hova tűntek a koronázási ékszerek, miután elzálogosították őket a tizenharmadik században.” Mondta Carlisle. „Azt hiszem nem meglepő, hogy a Volturi kivette a maga részét belőle.”

A nyaklánc egyszerű volt – aranyszállal körbetekert vastag lánc, majdnem pikkelyes, mint egy sima kígyó, ami szorosán körbetekergőzik a nyak körül. Egy ékkő lógott le a láncról; egy golflabda méretű fehér gyémánt.

Egy erőteljes emlékeztető Aro üzenetéből jobban érdekelt, mint az ékszer. A Volturi-nak látnia kellett, tényleg halhatatlan voltam, hogy a Cullen család engedelmessé lett-e a Volturi parancsának, és hamarosan kellett látniuk engem. Nem engedhetjük őket közel Forks-hoz. Csak egyetlen egy mód volt arra, hogy biztonságban tartsuk az itteni életünket.

„Nem mész el egyedül,” Erősködött Edward a fogain keresztül, kezei ökölbe szorultak.

„Nem fognak bántani engem.” Mondtam olyan nyugodtan, amennyire csak tudtam, arra fókuszáltam, hogy hangom biztos maradjon. „Nincs rá okuk. Vámpír vagyok. Az ügy lezárva.”

„Nem. Teljesen kizárt.”

„Edward, csak így óvhatjuk meg Renesmee-t.”

És ezzel már nem tudott vitatkozni. Érvelésem helytálló volt.

Még ilyen rövid idő alatt is, amióta ismerem Aro-t, láttam, hogy egy gyűjtő volt – és a legértékesebb kincsei az ő élő ékszerei. Sóvárgott a halhatatlan követőinek szépsége, tehetsége és ritkasága után, jobban, mint a palotájába zárt ékszerek után. Ez sajnos elég volt ahhoz, hogy mohón akarja Alice és Edward képességét is. Én nem adnék neki több okot, hogy féltékenykedjen Carlisle családjára. Renesmee gyönyörű és tehetséges és páratlan volt – egy a fajtájából. Nem engedhetjük Aro-nak, hogy lássa őt, még valakinek a gondolatain keresztül se.

És az én gondolataim voltak az egyedüliek, amiket nem hallott. Természetesen így egyedül kell mennem.

Alice nem látott semmi nehézséget az utammal kapcsolatban, de aggódott a vízióinak távlati pontossága miatt. Azt mondta, a látomások néha hasonlóan homályosak, mint mikor külső döntések is vannak, de lehet ellentét is, de még nincs szilárdan eldöntve. E bizonytalanság miatt Edward, már amúgy is hezitált, ellenezte, amit tennem kellett. Velem akart jönni legalább a londoni csatlakozásig, de nem hagyhatom Renesmee-t mind a két szüleje nélkül. Ehelyett Carlisle jöjjön velem. Ez Edward-ot és engem is nyugodtabbá tett, tudván, hogy Carlisle csak pár órára lesz tőlem.

Alice kutatta a jövőt, de amit talált, nem voltak kapcsolatban azzal, amit keresett. A tőzsde új irányvonala; egy lehetséges békülő látogatás Irina részéről, habár döntése nem volt határozott; egy hóvihár, ami még hat hétig nem jön erre; egy telefonhívás Renee-től (gyakoroltam a 'durva' hangomon, és napról napra jobb lett – Renee tudomása szerint, még mindig beteg voltam, de már javultam).

Megvettük a jegyeket Olaszországba egy nappal azelőtt, hogy Renesmee betöltötte a három hónapot. Nagyon rövid utazásnak terveztem, így nem is mondtam el Charlie-nak. Jacob tudta, és Edward figyelmét néhány dolgon tartotta. Azonban ma a vita Brazíliáról szólt. Jacob elhatározta, hogy velünk jön.

Hárman, Jacob, Renesmee és én vadászni voltunk együtt. Az állati vérrel való táplálkozás nem volt Renesmee kedvence – és ez volt az oka, hogy Jacob velünk jöhetett. Jacob versenyt kezdeményezett közöttük, és emiatt Renesmee még készségesebb volt, mint bármi más esetben.

Renesmee teljesen tisztába volt a 'jó és rossz' közötti különbséggel, ami az emberekre való vadászatra is vonatkozott; csak úgy gondolta, hogy a donorvér egy kellemes köztes állapot. Az emberi étellel is jól lakott és úgy tűnt az összefér a szervezetével, de ugyanolyan mártír kitartással reagált minden változatos szilárd ételre, mint amikor karfiolt és babot adtam neki. Az állati vér legalább annál jobb volt. Versenyző természete volt, és a Jacob legyőzésében rejlő kihívás izgatottá tette a vadászattal kapcsolatban.

„Jacob.” Mondtam, próbáltam vele megint megvitatni az utazást, miközben Renesmee előttünk táncolt a hosszú tisztás felé olyan illatot keresve, amit szeret. „Neked itt kötelezettségeid vannak. Seth, Leah –”

Felhorkantott. „Nem vagyok a falkám dadája. Amúgy is csak La Push-ért felelősek.”

„Ahogy te is? Akkor hivatalosan is otthagysz a gimnáziumot? Ha lépést akarsz tartani Renesmee-vel, még keményebben kell majd tanulnod.”

„Ez csak egy kutatóév. Visszamegyek majd az iskolába, ha a dolgok... lelassulnak.”

Nem tudtam az szembeszegülésre koncentrálni, mikor ezt kimondta, és mindketten automatikusan Renesmee-re néztünk. Épp a feje felett libegő hópelyheket bámulta, elolvadtak, mielőtt azok elérték volna a sárgás fűvet a nyílhegy alakú, hosszú réten, ahol álltunk. A fodor, elefántcsont színű ruhája csak egy árnyalattal volt sötétebb, mint a hó, és a vöröses-barnás fürtjei csillogtak, habár a Nap vastagon el volt takarva a felhőkkel.

Miközben néztük, Renesmee hirtelen leguggolt és aztán öt méter magasra ugrott a levegőbe. Apró kezei összezáródtak egy pehely körül, és lágyan visszaesett a lábaira.

Felénk fordult a megdöbbenő mosolyával - őszintén, ez nem olyan volt, amihez hozzá tudna szokni az ember – és kinyitotta a kezeit, hogy megmutassa nekünk a tökéletes, nyolcágú jégcsillagot a tenyerén, mielőtt az elolvadt volna.

„Szép.” Kiáltott neki Jacob dicsérően. „De szerintem lelassultál, Nessie.”

Visszaszökött Jacob-hoz; pontosan akkor nyújtotta ki karjait Jacob, mikor Renesmee beléjük ugrott. Tökéletes összhangban mozogtak. Renesmee akkor csinálta ezt, mikor mondani akart valamit. Még mindig azt részesítette előnybe, hogy nem beszélt hangosan.

Renesmee megérintette Jacob arcát, elragadóan mogorván nézett, miközben mind egy kis antilopnyáját hallgattunk, ami távolabb, az erdőben mozgott.

„Biiiztos, hogy nem vagy szomjas, Nessie.” Válaszolt Jacob egy kicsit gúnyosan, de mégis engedékenyebben, mint bárki más. „Csak attól félsz, hogy megint én kapom el a nagyobbbat!”

Kicsúszhatta magát Jacob karjaiból, könnyedén a talpán landolt, és forgatta szemeit – annyira hasonlított Edward-ra, mikor ezt csinálta. Aztán elstetett a fák felé.

„Majd én.” Mondta Jacob, mikor indultam volna követni őt. Lerántotta a pólóját, miközben az erdő felé rohant Renesmee után, már remegett. „Ez nem fog számítani, ha csalsz.” Kiáltotta Renesmee-nek.

Mosolyogtam a leveleken, amiket maguk mögött hagytak lebegve, csóváltam a fejem. Jacob néha sokkal gyerekesebb volt, mint Renesmee.

Megálltam, pár perc egérutat hagytam vadászáimnak. Egyszerű lesz követni őket, és Renesmee amúgy is szeret meglepni zsákmánya nagyságával. Megint mosolyogtam.

A szűk rét nagyon nyugodt volt, nagyon üres. A szállingózó hó egyre ritkább lett felettem, szinte el is tűnt. Alice látta, hogy sokáig nem is jön vissza.

Általában Edward és én együtt jöttünk ezekre a vadászatokra. De Edward ma Carlisle-jal volt, tervezték a Rio-i kirándulást, Jacob háta mögött megbeszélve a részleteket... Homlokomat ráncoltam. Mikor visszamentünk, Jacob mellé fogok állni. Velünk kellene jönnie. Annyira érdekelt ebben, mint mi mindannyian – az egész élete kockán forgott, mint az enyém.

Miközben gondolataim elvesztek a közel jövőben, szemeim megszokásból a hegyek felé lendültek, kutatva a zsákmányt, keresve a veszélyt. Nem gondolkoztam ezen; az ösztön egy automatikus dolog volt.

Vagy talán volt valami oka vizsgálódásomnak, valami apró indíték, amit pengeéles érzékelésem még azelőtt észrevett, hogy az tudatosult volna bennem.

Miközben szemeim végigpásztázták a távoli sziklákat, amik sötétkéken-szürkén álltak ki a zöld-fekete erdőből, egy ezüstvillanás – vagy arany? – megragadta figyelmemet.

Tekintetem a színre fókuszált, aminek nem kellett volna ott lennie, olyan messze a homályban, hogy a sasok arra nem lettek volna képesek. Mereven néztem.

Ő visszabámult.

Az, hogy egy vámpír, az nyilvánvaló volt. Bőre márvány fehér volt, milliószor simább, mint az emberi bőr. Még a felhők alatt is kissé ragyogott. Ha bőre nem leplezte volna le, akkor mozdulatlansága tette volna azt meg. Csak a vámpírok és a szobrok tudtak ilyen tökéletesen mozdulatlanok lenni.

Haja halvány volt, halvány szőke, majdnem arany. Ez volt az a villanás, ami megragadta a szemeimet. Egyenes hullott lefelé, mint egy vonalzó a tompa álla irányában, középen egyenlően elválasztva.

Számomra idegen volt. Teljesen biztos voltam abban, hogy még sose láttam ezelőtt, még emberként se. Homályos emlékeimből egyik arc se volt olyan, mint ez. De azonnal felismertem őt a sötét, arany szemekről.

Irina végül úgy döntött, hogy eljön hozzánk.

Egy pillanatig bámultam őt, és ő viszonzta a tekintetet. Kíváncsi voltam, hogy azonnal kitalálta-e ki vagyok én. Félig felemeltem a kezem, hogy integessek, de egy kicsit elhúzta a száját, arca hirtelen ellenséges lett.

Hallottam Renesmee győzelmi ujjongását az erdőből, hallottam Jacob visszhangzó vonyítását, és láttam, Irina arca reflexszerűen a hang irányába fordult, mikor az pár másodperccel később ott is visszhangzott. Tekintete kissé jobbra fordult, és tudtam, hogy mit látott. Egy óriási, sárgásbarna vérfarkast, talán pont azt, amelyik megölte Laurent-et. Mennyi ideje figyelhetett minket? Elég régóta, hogy láthatta Jacob átváltozását ezelőtt, ebben biztos voltam.

Arca fájdalmat tükrözött.

Ösztönösen kinyújtottam magam elé kezeimet bocsánatkérés gyanánt. Visszafordult felém, és ajkai szabadon hagyták fogait. Állkapcsát összeszorította, miközben morgott.

Mikor a halvány hang elért engem, már elfordult és eltűnt az erdőben.

„Fenébe!” Morogtam.

Renesmee és Jacob felé rohantam az erdőben, kellemetlenül éreztem magam, hogy nincsenek szem előtt. Nem tudtam melyik irányba indult el Irina, vagy hogy mennyire volt dühös most. A bosszú egy gyakori megszállottság volt a vámpíroknál, valami, amit nehéz volt féken tartani.

Teljes sebességgel rohantam, csak két másodpercbe került, hogy utolérjem őket.

„Az enyém a nagyobb.” Hallottam Renesmee tiltakozását, miközben átvágtam a sűrű csipkebokrok között arra a kis, üres területre, ahol álltak.

Jacob füle lelapult, miközben meglátta arckifejezésem; leguggolt, feltárta fogait – pofája véres volt az elejtett vadtól. Szemei az erdőt pásztázták. Hallottam, ahogy a torkában lévő morgás hangosodott.

Renesmee annyira éber volt, mint Jacob. Lemondva elejtett szarvasáról, lábra szökkent, kitárt karjaimba szökkent, kíváncsi kezeit az arcomhoz szorította.

„Túlreagáltam.” Bizonygattam nekik. „Minden rendben, gondolom. Várjatok.”

Elővettem a mobilomat és benyomtam a gyorstárcsázót. Edward válaszolt az első csörgésre. Jacob és Renesmee elszántan hallgatóztak, miközben beavattam Edward-ot.

„Gyere, hozd Carlisle-t.” Daráltam olyan gyorsan, hogy azon gondolkoztam, Jacob tud-e követni. „Láttam Irina-t, és ő látott engem, de aztán meglátta Jacob-ot és dühös lett és elrohant, gondolom. Még nem bukkant fel itt, egyébként – de elég feldúltnak tűnt, szóval lehet, hogy idejön. Ha mégsem, neked és Carlisle-nak utána kell mennetek, és beszélgetek veled. Rossz érzésem van.”

Jacob felmorajlott.

„Fél perc múlva ott vagyunk.” Biztosított Edward engem, és hallottam a szél susogását, miközben futott.

Visszamentünk a hosszú rétre és aztán csendben vártunk, miközben Jacob és én körültekintően hallgattunk egy közeledő hangot, amit nem ismertünk fel.

Azonban mikor a hang közelebb jött, nagyon ismerős volt. És aztán Edward mellett volt, Carlisle pár másodperccel mögötte volt. Meglepődve hallottam a nagy mancsok dobogását Carlisle mögött. Feltételezem nem kellett volna megdöbbennem. Ha Renesmee-t csak egy kis veszély is vette körül, természetesen Jacob erősítést hívott.

„A hegygerincen volt.” Mondtam nekik azonnal, rámutatva a helyre. Ha Irina elmenekült, már elég nagy egérútja volt. Megáll és meghallgatja Carlisle-t? Az arckifejezése alapján nem. „Talán fel kellene hívnod Emmett-et és Jasper-t, hogy veletek menjenek. Úgy tűnt, hogy... igazán feldúlt volt. Rám morgott.”

„Mi?” Mondta Edward mérgesen.

Carlisle rátette kezét Edward karjára. „Bánatos. Majd én utána megyek.”

„Veled megyek.” Ellenkezett Edward.

Hosszú pillantást váltottak – talán Carlisle összehasonlította Edward Irina iránt érzett mérgét a hasznos gondolatolvasással. Végül Carlisle bólintott, és elindultak megkeresni a nyomot anélkül, hogy felhívták volna Emmett-et és Jasper-t.

Jacob türelmetlenül lihegett és megbökte a hátamat az orrával. Biztos vissza akarta vinni Renesmee-t a biztonságos házba, minden esetre. Ebben egyetértettem vele, és hazarohantunk, Seth és Leah mellettünk futottak.

Renesmee nyugodt volt karjaimban, egyik kezét még mindig az arcomon tartotta. Mivel a vadászat félbeszakadt, így kénytelen lesz donorvért inni. Gondolatai kicsit önelégültek voltak.

28.fejezet

A JÖVŐ

Carlisle és Edward nem érték utol Irinát, mielőtt nyoma eltűnt volna a tengerszorosnál. Átúsztak a túlpartra, hátha ott nyomára akadnak, de kilométereken át nem volt egyik irányban se a nyoma a keleti parton.

Minden az én hibám volt. Eljött, ahogy azt Alice látta, hogy békét kössön a Cullen családdal, akikre csak az én Jacob iránt érzett barátságom miatt haragudott. Azt kívántam, bárcsak hamarabb észre vettem volna, mielőtt Jacob átalakult volna. Bárcsak valahova máshová mentünk volna vadászni.

Már nem volt mit tenni. Carlisle felhívta Tanya-t az elkeserítő hír miatt. Tanya és Kate nem látták Irina-t, mióta úgy döntöttek, hogy eljönnek az esküvőmre, és felháborodtak, hogy Irina ilyen közel volt és mégsem ment még haza; nem volt egyszerű számukra elveszíteni hűgukat, még ha ez csak átmeneti elválás is volt. Azon tűnődtem, hogy ez vajon felidézi-e előttük sok évszázaddal ezelőtt elvesztett édesanyjuk nehéz emlékét.

Alice elkapott néhány futó villanást Irina közeli jövőjéből, de semmi határozott dolgot. Nem ment vissza Denali-ba, amennyire Alice meg tudta mondani. A kép zavaros volt. Alice annyit látott, hogy Irina láthatólag fel volt zaklatva; a hólepte vadonban

bolyongott – észak felé? kelet felé? – feldúlt arckifejezéssel. Nem hozott új döntést, csak céltalanul búslakodott.

A napok teltek, azonban természetesen nem feledtem el semmit, Irina és fájdalma ott motoszkált a fejem elrejtett zugában. Voltak fontosabb dolgok is, amikre most gondolnom kellett. Néhány nap múlva elmegyek Olaszországba. Mikor visszajöttem, mindannyian Dél-Amerikába megyünk.

Minden részleten átmentünk már százszor is. A Ticuna törzssel kezdünk, visszakövetjük a legendáikat a forrásukhoz. Most, hogy elfogadtuk, Jacob is velünk tart, feltűnően belevetette magát a tervezésbe – valószínűtlen volt, hogy az emberek, akik hisznek a vámpírokban, bármelyikünknek is elmesélnék történeteiket. Ha végeztünk a Ticuna törzssel, a közelben volt pár közeli kapcsolatban álló csapat, akiket felkeresünk. Carlisle néhány régi barátja Amazon földön; ha megtaláljuk őket, talán ők is informálhatnak minket. Vagy legalább javasolhatnak valamit, merre keressük a válaszokat. Nem volt valószínű, hogy három amazon vámpír bármit is tudna a félvér vámpírokról, mivel mind nők voltak. Nem tudtuk megmondani, hogy kutatásunk meddig fog tartani.

Még nem beszéltem Charlie-val a hosszú utazásról, és azon idegeskedtem, mit is mondjak neki, miközben Edward és Carlisle eszmecserét folytattak. Hogy közöljem vele a híreket megfelelően?

Renesmee-t bámultam, miközben magamban vívódtam. A kanapén kuporodott össze, mély álma közben légzése lassú volt, összegabalyodott fürtjei az arcába hulltak. Általában Edward és én visszaszoktuk vinni őt a konyhába aludni, de ma este a családdal maradtunk, Edward és Carlisle belemerültek a tervezésbe.

Ezalatt Emmett és Jasper izgatottan tervezték a lehetséges vadász kirándulásaikat. Az Amazon vidék változatosságot ígért a zsákmányaink tekintetében. Például jaguárok és párducok. Emmett fejébe vette, hogy megbirkózik egy anakondával. Esme és Rosalie a csomagolást tervezték. Jacob elment találkozni Sam falkájával, hogy elintézzék a dolgokat távollétére.

Alice lassan sétált – magához képest – a nagy szobában, szükségtelenül rendezgette a makulátlan helyiséget, egyenesen Esme tökéletes virágfüzére felé haladt. Újrarendezte Esme vázáit az állványon ebben a pillanatban. Megállapítottam arcának változásából – éber, aztán üres, majd megint éber – hogy a jövőt kutatja. Azt feltételeztem, hogy próbál keresztüllátni a látomásában Jacob és Renesmee által keletkezett homályos pontokon, hogy mi vár ránk majd Dél-Amerikában, aztán Jasper megszólalt. „Hagyd, Alice; ő nem a mi gondunk.” És derűség öntötte el a szobát csendben és láthatatlanul. Alice biztos Irina miatt aggódott.

Kinyújtotta nyelvét Jasper felé és aztán felkapta a fehér és vörös rózsákkal teli kristályvázát és a konyha felé fordult. Csak az egyik fehér rózsán látszott egy kis hervadtság, de úgy tűnt, hogy Alice vágyat érzett a tökéletességre ma este, ha már látomásai nem jöttek.

Megint Renesmee-t bámultam, nem láttam, hogy a váza kicsúszott Alice ujjai közül. Csak a levegő susogását hallottam a kristály körül, és szemeim azonnal felpattantak, hogy lássam, amint a váza tízezer darabra tört a konyha márvány padlóján.

Mindannyian tökéletesen mozdulatlanok voltunk, miközben a kristálytöredékek szerte szét pattogtak csörömpölés közben. Minden szem Alice hátára szegeződött.

Az első logikátlan gondolatom az volt, hogy Alice viccelni próbál velünk. Mert nem létezik, hogy Alice véletlenül ejtette el a vázát. Én is átrohanhattam volna a szobán semmi idő alatt, hogy elkapjam a vázát, ha nem feltételeztem volna, hogy Alice elkapja. És elsősorban, hogyan esett ki ujjai közül? Tökéletesen biztos ujjai...

Még soha se láttam vámpírt elejteni valamit véletlenül. Soha.

És aztán Alice felénk fordult olyan gyorsan, hogy az nem lehet igaz.

Szemei félig itt voltak és félig a jövőben, kitágultak, bámultak, megtöltötték arcát, míg el nem öntötték azt teljesen. Olyan volt a szemeibe nézni, mintha egy sírból néznék kifelé; Elmerültem tekintetéből áradó félelemben, kétségbeesésben, gyötrelemben.

Hallottam Edward zihálását; megtört, félig fojtogató hang volt.

„Mi az?” Morogta Jasper, mellé szökkent egy villámgyors mozdulattal, lábai alatt az eltört kristálydarabok összezúzódtak. Megragadta Alice vállát és hevesen megrázta. Úgy tűnt, hogy csendben megdöbbsent Jasper kezeitől. „Mi az Alice?”

Emmett a perifériás látóterembe mozgott, fogai kilátszódtak, miközben szemei az ablak felé fordultak várva a támadást.

Esme, Carlisle és Rose csendben voltak, megdermedtek, csakúgy, mint én.

Jasper megint megrázta Alice-t. „Mi az?”

„Értünk jönnek.” Suttogta egyszerre Alice és Edward, teljesen összehangolódva. „Mindannyian.”

Csend.

Most én voltam a leggyorsabb, aki megértette – mert valami a szavaikból elindította képzeletemet. Csak egy álom régi emléke – homályos, áttetsző, határozatlan, mintha egy sűrű fátyolon keresztül kukucskálnék... A fejemben láttam a sötétséget felém közeledni, az én félig elfelejtett emberi rémálmom szellemeit. Nem láttam vörös szemük ragyogását a ködös látomásban, vagy éles, nedves fogaik villanását, de tudtam, hogy a ragyogás hol...

Az érzés emléke erősebben jött, mint a látvány emléke – a szenvedélyes szükség, hogy megvédjem a mögöttem lévő legértékesebb dolgot.

Fel akartam kapni Renesmee-t a karjaimba, elrejteni őt a bőröm és hajam mögé, láthatatlanná tenni őt. De még meg se tudtam fordulni, hogy ránézzek. Nem olyan voltam, mint egy kő, hanem mint a jég. Először, mióta vámpírként újjászülettem, hideget éreztem.

Alig hallottam félelmeim alátámasztását. Nem volt rá szükségem. Már tudtam róla.

„A Volturi.” Motyogta Alice.

„Mindannyian.” Morogta Edward ugyanakkor.

„Miért?” Suttogta magának Alice. „Hogyan?”

„Mikor?” Suttogta Edward.

„Miért?” Visszahangozta Esme.

„Mikor?” Ismételte Jasper jégtörő hangon.

Alice nem pislogott, de szemei olyanok voltak, mintha fátyol fedte volna le őket; tökéletesen üresnek tündek. Egyedül tátva maradt szája egyezett rémült arckifejezésével.

„Nemsoká.” Mondta Alice és Edward egyszerre. Aztán Alice folytatta egyedül. „Havazik az erdőben, havazik a városban. Egy kicsit több mint egy hónap.”

„Miért?” Kérdezte Carlisle most egyedül.

Esme válaszolt. „Biztos van rá okuk. Talán látni...”

„Ez nem Belláról szól.” Mondta tompán Alice. „Mindannyian jönnek – Aro, Caius, Marcus, minden testőrtag, még a feleségek is.”

„A feleségek sose hagyják el palotát.” Cáfolta meg Jasper egyenletes hangon. „Soha. Még a déli zendüléskor se. Még akkor se, mikor a románok próbálták megbuktatni őket. Még akkor se, mikor halhatatlan gyerekekre vadásztak. Soha.”

„Most jönnek.” Suttogta Edward.

„De miért?” Kérdezte megint Carlisle. „Semmit se tettünk! És ha mégis, mit tehattunk, hogy ennyien jönnek értünk?”

„Sokan vagyunk.” Válaszolt lassan Edward. „Biztosra akarnak menni, hogy...” Nem fejezte be.

„Ez nem válasz a döntő kérdésre! Miért?”

Úgy éreztem, hogy tudtam a választ Carlisle kérdésére, és ugyanakkor mégse. Renesmee volt az oka, biztos voltam benne. Valahogy már a kezdetek óta tudtam, hogy el fognak jönni érte. Tudatalattim figyelmeztetett még azelőtt, hogy megtudtam volna, hogy terhes vagyok. Most úgy éreztem, hogy eljött amire vártam. Mintha valahogy mindig is tudtam volna, hogy a Volturi eljön majd és elveszi boldogságomat.

De ez még mindig nem válasz a kérdésre.

„Menj vissza, Alice.” Mondta Jasper. „Keress az okot. Kutass.”

Alice lassan megrázta a fejét, vállai megereszkedtek. „A semmiből jött, Jazz. Nem kutattam utánuk, még utánuk se. Csak Irina-t kerestem. Nem ott volt, ahol gondoltam volna...” Elbotorkált, szemei megint elhomályosodtak, egy hosszú pillanatig a semmibe bámult.

És aztán felkapta fejét, szemei kemények voltak, mint a tűzkő. Hallottam, hogy Edward elfojtja levegővételét.

„Úgy döntött, hogy odamegy hozzájuk.” Mondta Alice. „Irina úgy döntött, hogy elmegy a Volturi-hoz. És aztán úgy döntöttek... Olyan, mintha már vártak volna rá. Mintha döntésüket már rég meghozták volna, és csak rá vártak...”

Megint csend lett, miközben átgondoltuk ezt. Mit mondhatott Irina a Volturi-nak, ami Alice ijesztő látomását eredményezte?

„Megállíthatjuk?” Kérdezte Jasper.

„Nincs rá mód. Majdnem ott van.”

„Mit csinál?” Kérdezte Carlisle, de most nem figyeltem eszmecseréjükre. Minden figyelmem arra a képre összpontosult, ami pontosan összeállt a fejemben.

Elképzeltem, ahogy Irina a sziklán áll, figyel. Mit látott? Egy vámpírt és egy vérfarkast, akik a legjobb barátok. Erre a képre fókuszáltam, ez megmagyarázta reakcióját. De nem ez volt minden, amit látott.

Látott még egy gyereket is. Egy tökéletesen gyönyörű gyereket a hóesésben, tisztán láthatóan több mint egy ember...

Irina... az árva nővérek... Carlisle mondta, hogy elvesztették édesanyjukat a Volturi ítélete szerint; Tanya, Kate és Irina szabadok maradtak.

Csak egy fél perccel ezelőtt Jasper kimondta a szavakat: Még akkor se, mikor halhatatlan gyerekekre vadásztak... A halhatatlan gyerekek – a kimondhatatlan vész, a visszataszító tabu téma...

Irina múltját tekintve, mi mást tudott volna kiolvasni abból, amit azon a napon a szűk réten látott? Nem volt elég közel, hogy hallja Renesmee szívverését, hogy érezze testéből áradó melegségét. Úgy gondolhatta, hogy Renesmee rózsaszínű arca lehetett a részünkről egy álcázás is.

Elvégre a Cullen család szövetségben volt a vérfarkasokkal. Irina szemszögéből talán ez rajtunk kívül semmit se jelentett...

Irina, kezeit tördelve a havas vadonban – végül nem Laurent-et gyászolta, hanem feladatának tartotta a Cullen családot belekeverni, tudván mi történik velük, ha megteszi. Szemmel láthatólag tudata felülkerekedett az évszázadok óta tartó barátságon.

És a Volturi válasza az ilyen fajta vétségre automatikus volt, már el volt döntve.

Megfordultam és ráhajoltam Renesmee alvó testére, befedve őt hajammal, arcomat fürtjeibe temetve.

„Gondoljatok bele mit látott azon a délután.” Mondtam halkán, félbevágva azt, amit Emmett kezdett el mondani. „Valakinek, aki elvesztette az édesanyját a halhatatlan gyerekek miatt, minek tűnhetett Renesmee?”

Minden megint csendes volt, miközben a többiek észrevették, hol voltam.

„Egy halhatatlan gyerek.” Suttogta Carlisle.

Éreztem, hogy Edward mellém térdelt, karjait körénk fonta.

„De tévedett.” Folytattam. „Renesmee nem olyan, mint azok a gyerekek. Ők meg voltak fagyva, de Renesmee olyan sokat nő minden nap. Azok nem voltak kontrolálva, de Renesmee sose bántotta Charlie-t vagy Sue-t, nem is mutatott nekik dolgokat, amik felzaklatták volna őket. Ő tudja uralni magát. Már is okosabb, mint a legtöbb felnőtt. Nem lenne okuk rá...”

Gagyogtam, vártam, hogy valaki megkönnyebbülve fújja ki a levegőt, vártam, hogy a szobában lévő jeges feszültség nyugodjon le, miközben rájöttek, hogy igazam volt. A szoba egyre hidegebbnek tűnt. Végül hangom elnémult.

Senki se beszélt hosszú ideig.

Aztán Edward a hajamba suttogott. „Ez nem olyan bűn, ami miatt tárgyalást hívnának össze, szerelmem.” Mondta csendesen. „Aro látta Irina bizonyítékát a gondolataiban. Azért jönnek, hogy elpusztítsanak, és nem utánajárni.”

„De tévednek.” Mondtam konokul.

„Nem fognak várni arra, hogy bebizonyítsuk.”

Hangja még mindig csendes, kedves, bársonyos volt... és mégis a benne lévő fájdalom és kétségbeesés elkerülhetetlen volt. Hangja olyan volt, mint ezelőtt Alice szeme – mint egy sír belseje.

„Mit tehetünk?” Követeltem.

Renesmee olyan meleg és tökéletes volt a karjaimban, békésen aludt. Annyit aggódtam Renesmee gyors öregedése miatt – aggódtam, hogy csak kevesebb, mint egy évtizede van az életre... Az a félelem most ironikus volt.

Valamivel több mint egy hónap.

Akkor ez a határ? Több boldogságom volt, mint amit a legtöbb ember tapasztalt. Volt valami természetes törvény, ami előírta a boldogság és a gyötrelenség egyensúlyának fenntartását a világon? Az én örömöm felborította az egyensúlyt? Ez a négy hónap minden, amim lehetett?

Emmett válaszolt kérdésekre.

„Harcolunk.” Mondta nyugodtan.

„Nem nyerhetünk.” Morogta Jasper. Elképzeltem, hogy nézhetett ki az arca, teste hogy ölelheti át védelmezően Alice-t.

„Nos, nem futhatunk el. Nem, ha Demetri jön.” Mondta Emmett undorodva, és ösztönösen tudtam, hogy nem volt feldúlt a Volturi nyomkövetője miatt, ellenben az elfutás ötletével. „És nem tudom, hogy nem nyerhetünk.” Mondta. „Van néhány lehetőség, amit át kell gondolnunk. Nem harcolhatunk egyedül.”

Fejemet gyorsan felkaptam. „Nem kérhetjük a Quileute-okat, hogy haljanak meg értünk, Emmett!”

„Nyugi, Bella.” Arckifejezése nem különbözött attól, mint amikor az anakondával való harcot tervezgette. Még a megsemmisítő félelem se tudta megváltoztatni Emmett szemléletét, képességét, nem tudta megremegtetni a kihívás láttán. „Nem a falkára gondoltam. Azonban légy ésszerű – szerinted Jacob vagy Sam figyelmen kívül hagyta egy inváziót? Még ha nem is Nessie-ről szólna? Nem is említve, köszönhetően Irina-nak, hogy Aro tud a falkával kötött szövetségünkről. De én a többi barátainkra gondoltam.”

Carlisle megismételte suttogásomat. „Másik barátok, akiket nem kérhetünk, hogy haljanak meg értünk.”

„Hé, hagyjuk őket dönteni.” Mondta Emmett békülékenyen. „Nem mondom, hogy harcoljanak velünk.” Láttam, ahogy a terv kitisztul a fejében, miközben beszélt. „Ha csak mellénk állnak, csak addig, míg a Volturi tétovázna. Végül is Bellának igaza van. Ha kényszeríteni tudnánk, hogy megálljanak és meghallgassanak. Habár ez lehet eltörölné a harc minden okát...”

Volt egy kis mosoly nyoma Emmett arcán. Meglepődtem, hogy még senki se ütötte le. Én akartam.

„Igen.” Mondta Esme buzgón. „Ennek van értelme, Emmett. Csak arra van szükségünk, hogy a Volturi megálljon egy pillanatra. Csak annyira, hogy meghallgassanak.”

„Szükségünk lesz egy egész sor tanúra.” Mondta Rosalie nyersen, hangja törékeny volt, mint az üveg.

Esme egyetértően bólintott, mintha nem hallotta volna a gúnyt Rosalie hangjában. „Erre megkérhetjük a barátainkat. Csak tanúként.”

„Mi megtennénk értük.” Mondta Emmett.

„Meg fogjuk őket kérni.” Motyogta Alice. Felé néztem, szemei megint a sötét úrt mutatták. „Nagyon óvatosan kell őket beavatni.”

„Beavatni?” Kérdezte Jasper.

Alice és Edward lenéztek Renesmee-re. Aztán Alice szemei fátyolossá váltak.

„Tanya családja.” Mondta. „Siobhan csapata. Amun-é. Néhány nomád – Garrett és Mary bizonyosan. Talán Alistair.”

„Mi van Peter-rel és Charlotte-tal?” Kérdezte Jasper félig rémülten, mintha azt remélte volna, hogy a válasz nem, és régi öccse kimaradhatna a közeledő mészárlásból.

„Talán.”

„Az amazonok?” Kérdezte Carlisle. „Kachiri, Zafrina és Senna?”

Alice úgy tűnt, túl mélyen elmerült a látomásában, hogy válaszoljon; végül megremegett, és szemei visszatértek a jelenbe. Találkozott Carlisle tekintetével a másodperc töredékéig, és aztán lenézett.

„Nem látom.”

„Mi volt az?” Kérdezte Edward, suttogása követelés volt. „Az a rész a dzsungelben. Elmegyünk megkeresni őket?”

„Nem látom.” Ismételte Alice, nem nézett Edward-ra. Zavartság futott át Edward arcán. „Szét kell válnunk és sietnünk kell – mielőtt ideér a havazás. Fel kell keresnünk mindenkit, akit tudunk és ide kell őket hoznunk, hogy beavassuk őket.” Megint fókuszált. „Kérdezd Eleazar-t. Több van e mögött, mint egy halhatatlan gyerek.”

A csend nyugtalanító volt egy hosszú pillanatig, miközben Alice elmerült. Lassan pislogott, mikor véget ért, szemei különösen homályos volt annak ellenére, hogy tisztán a jelenben volt.

„Annyi dolgunk van. Sietnünk kell.” Suttogott.

„Alice?” Kérdezte Edward. „Ez túl gyors volt – nem értettem. Mi volt - ?”

„Nem látom!” Fortyant rá Alice. „Jacob majdnem itt van!”

Rosalie a bejárati ajtó felé lépett. „Majd én elintézem –”

„Nem, hagyd őt bejönni.” Mondta Alice gyorsan, hangja minden szóval egyre magasabb lett. Megragadta Jasper kezét és a hátsó ajtó felé kezdte húzni. „Jobban fogok látni Nessie-től távol. Mennem kell. Igazán koncentrálnom kell. Mindent látnom kell, amit csak tudok. Mennem kell. Gyere, Jasper, nincs pazarolni való időnk!”

Mindannyian hallottuk Jacob-ot a lépcsőn. Alice türelmetlenül megrántotta Jasper kezét. Gyorsan követte, zavartság tükröződött a szemeiben, mint Edward-éban. Kirohantak az ajtón át az ezüst éjszakába.

„Siessetek!” Kiáltotta vissza nekünk Alice.” Mindenkit meg kell találnotok!”

„Megtalálni mit?” Kérdezte Jacob, becsapva maga mögött az ajtót. „Hova megy Alice?”

Senki se válaszolt; mindenki csak meredten nézett.

Jacob kirázta a nedvességet a hajából és keresztüldugta kezeit a pólójának ujjain, szeme Renesmee-n volt. „Hé, Bells! Azt hittem mostanra már hazamentetek...”

Végül felnézett rám, pislogott, és aztán csak bámult. Figyeltem arckifejezését, miközben végül megérintette a szoba léggömbje. Lepillantott - szeme tágak – a földön lévő vízfoltokra, a szétszóródott rózsákra, a kristálytöredékekre. Ujjai remegtek.

„Mi ez? Kérdezte határozottan. „Mi történt?”

Nem tudtam, honnan kezdjem. Senki se találta a szavakat.

Jacob három hosszú lépéssel átvágott a szobán és letérdelt Renesmee mellé és mellém. Éreztem a belőle áradó meleget, miközben a remegés karjaitól a reszkető kezéig terjedt.

„Jól van?” Követelte, megérintve Renesmee homlokát, megbillentve fejét, hogy hallja szívverését. „Ne szórakozz velem, Bella, kérlek!”

„Semmi baja sincs Renesmee-nek.” Mondtam ki fojtott hangon, a szavak megtörték.

„Akkor kinek van?”

„Mindenkinek, Jacob.” Suttogtam. És ott volt az én hangomban is – a sír belseje. „Vége. Mind halálra vagyunk ítélve.”

29.fejezet

Kudarc

Egész éjjel ott ültünk,a szörnyülködés és szomorúság szobrai és Alice nem jött vissza.

Mindenki tökéletes csendben volt.Carlisle alig tudta mozgatni az ajkait,míg Jacobnak magyarázta a történeteket.A folytonos ismételtetés után,egyre szörnyűbbnek hangzott az egész,még Emmett is csak csendben állt bámulva maga elé.

Amíg fel nem kelt a nap és rá nem döbbsentem,hogy Reneesme mocorog a kezeim közt,elsőnek döbbsentem rá,hogy mi tarthat Alicenek ilyen hosszú ideig.Szívesen tudnék meg többet,amíg a lányom kíváncsisága elől bujkálok.Ha lenne pár válaszom.Legalább egy picit,akár egy ici-pici darabja is a reménynek,hogy nevetni tudjak és így megvédjem őt a borzalmas igazságtól.

Az arcomat egy tökéletes,mozdulatlan maszk alá rejtettem az egész éjszakán keresztül.Nem voltam biztos benne,hogy egyáltalán még képes vagyok e nevetni.

Jacob a sarokban horkolt,egy rakás bőr a padlón,szorongva mocorogva az álom leple alatt.Sam mindent tudott,a farkasok készültek arra,ami közelgett.Nem mintha ez a készülődés bármi másra is jó lett volna,mint hogy meghalni a maradék családommal együtt.

A nap sugarai lassan átszűrődtek a hátsó ablakon megvilágítva Edward bőrét.Le sem vettem róla a szemem mióta Alice elment.Egész éjjel egymást néztük,azon töprengve,amit egyikünk sem lenne képes elviselni:elveszíteni a másikat.Láttam a tükörképem felvillanását a szenvedő szemeiben,ahogy a nap megvilágította a saját bőrömet.

A szemöldökével óvatos mozdulatot tett,majd megmozdult a szája.

„Alice“-mondta.

A hangja olyan volt,mint a jég ropogása,mikor olvad.Mindanyiunkat egy kicsit megtört,szinte fellazított.Újra megmozdult.

„Már régen elment“-suttogta meglepetten Rosalie.

„Hol lehet?“-elcsodálkozott Emmett,miközben egy lépést tett az ajtó irányába.

Esme a vállára tette a kezét.- „Nem akarjuk zavarni...“.

„Ez előtt még soha sem tartott neki ilyen sokáig,“- mondta Edward.Az arca egy új félelmet árasztó maszkot vett fel.A vonásai újra feléledtek,a szemei az új félelemtől kitágultak,szinte pánik jelent meg bennük.-„Carlisle nem gondolod,hogy látott valamit? Lehetett Alicenek ideje arra,hogy lássa valaki üldözi?“

Aro áttetsző arca megtöltötte a fejemet. Aro, aki belelátott Alice minden gondolatába, amelyeket ismert, amire képes volt.

Emmett hangosan köhögött egyet, elég hangosan ahhoz, hogy Jacob felébredjen és mérgesen felmorduljon. Az udvaron válaszként a falkája morgását lehetett hallani. Az én megérzéseim is akcióba lendültek.

„Maradj Reneesmevel!”- kiáltottam Jacob után, ahogy az ajtó felé indultam.

Még mindig erősebb voltam, mint a többiek és ezt az erőt fel is használtam, hogy előretörjek. Néhány ugrással megelőztem Esmeét, néhány továbbival Rosaliet. Rohantav keresztül a sűrű erdőn át, amíg utol nem értem Edwardot és Carlisle-t.

„Megtudhatták őt valamiféleképp lepni?”- kérdezte Carlisle, a hangja olyan volt mintha épp csak állt volna, nem pedig óriási sebességgel rohanna.

„Nem tudom hogyan, ...”- válaszolt Edward-, „...de Aro jobban ismeri őt, mint bárki más. Jobban, mint én.”

„Lehet, hogy ez csapda?”- kérdezte mögülünk Emmett.

„Lehetséges...”- mondta Edward.-, „Egyetlen nyom sincs Alice és Jasper után. Hová mentek?”

Alice és Jasper nyoma egy óriási kanyart vett, a háztól keletről északra húzódott a folyó túloldalára és az után néhány mérföldet nyugatra. Mindannyian átszeltük a folyót, mind a hatunk átugrotta, egyik a másik után másodperces időközönként. Edward futott elől, teljes koncentrációban.

„Rátaláltál a nyomra?”- kérdezte Esme néhány pillanattal az után, hogy másodszor is át akrtuk ugrani a folyót. Ő volt a leginkább hátul, messze a vadászó falkánk bal szélén. Dél-kelet felé mutatott.

„Maradjatok a fő ösvényen, majdnem a Quileute határvonal mentén vagyunk.”- parancsolta Edward egyszerűen.-, „Maradjatok együtt. Meglátjuk, hogy észak vagy dél felé vették e az irányt.”

Nem voltam olyan gyakorlott a határvonal megkülönböztetésében, mint a többiek, de reztem a farkasok jelenlétét a déli szélből. Edward és Carlisle, egy kicsit a megszokás miatt is talán, lassítottak és én láttam, ahogy forogtják a fejüket az irányt keresve.

És egyszerre a farkasok szaga erőteljesebbé vált és láttam, ahogy Edward felemeli a fejét. Hirtelen megállt. Mi többiek szintén.

„Sam?”- kérdezte Edward lapos hangon.-, „Mit jelentsen ez?”

Sam néhány száz méterre volt tőlünk gyors léptekkel közeledett felénk, a fák közül kilépve, emberi alakjában, két nagy farkas Paul és Jared kíséretében. Egy ideig eltartott míg elért minket, az emberi tempója miatt egyre türelmetlenebb voltam. Nem

akartam, hogy legyen időm elgondolkozni azon, mi is történik. Mozgásban akartam lenni, csinálni akartam valamit. Át akartam ölelni Alicet és a kétkedések ellenére tudni akartam, hogy biztonságban van.

Figyeltem, ahogy Edward arca egyszerre csak elsápadt, olvasta Sam gondolatait. Sam nem vette őt figyelembe, egyenesen Carlisle-t nézte, megállt és beszélni kezdett.

„Középszerűen éjjel után, Alice és Jasper ide jöttek, erre a helyre, és engedélyt kértek, hogy átlépjék a földünket az óceán irányába. Felajánlottam, hogy elvezetem őket a partra. Azonnal a vízbe ugortak és nem tértek vissza. Út közben Alice azt mondta, hogy életbevágóan fontos, hogy Jacob ne tudja meg, hogy láttam őket, amíg nem beszéltem veled. Itt vártam rátok, míg el nem kezdtétek keresni őt, hogy átadjam ezt az üzenetet. Azt mondta, hogy hallgassak rá, mintha ettől függene mindnyájunk élete.“

Sam arca kifejezéstelen volt, mikor elővette a darab papírt, melyen apró fekete betűk voltak. Egy könyvből kitépett oldal volt, az éles szemeimmel a kis fekete betűket kezdtem olvasni, mikor Carlisle széthajtotta, hogy lássa a másik oldalát. Az oldalon, amely felém volt fordítva a Velencei kalmár szerzői jogai voltak olvashatók. A saját illatom áradt a papírból, mikor Carlisle megrázta, hogy kisimítsa. Ráeszméltem, hogy ez egy oldal volt a saját könyvem egyikéből. Elvittem néhány dolgot Charlie házából a mi konyhánkba, néhány rendes ruhát, anyám összes levelét és néhány kedvenc könyvemet. Tegnap reggel még a konyhánk kis ebédlőjének polcán volt az én megkopott Shakespeare gyűjteményem. ...

„Alice úgy döntött elhagy bennünket.“-suttogta Carlisle.

„Mi?“-szipogta Rosalie.

Carlisle úgy fordította a lapot, hogy mindnyájan el tudjuk olvasni.

-, Ne keressetek bennünket. Nincs felesleges időnk. Jegyezzétek meg: Tanya, Siobhan, Amon, Alistair, minden nomád, akiket megtaláltok. Petert és Charlotteot a magunk módján fogjuk keresni. Annyira sajnáljuk, hogy ilyen módon hagyunk el titeket, búcsúzás és magyarázat nélkül. Ez az egyetlen lehetőség számunkra. Nagyon szeretünk titeket.“-

Újra lefagyott tekintettel álltunk, tökéletes csendben, melyet csak a farkasok szívének ritmikus dobogása és egyenletes légzésük tört meg. Az ő gondolataik szintén hangosak kellettek, hogy legyenek. Edward mozdult meg elsőként, mikor Sam egyik gondolatára válaszolt.

„Igen, a dolgok ennyire veszélyesek.“

„Eléggé ahhoz, hogy képes légy elhagyni a családodat?“-kérdezte Sam hangosan és hitetlenkedve. Egyértelmű volt, hogy nem olvasta el a levelet, míg át nem adta Carlislenek. Ideges volt és azon töprengett, hogy tudott Alicere hallgatni.

Edward arca kemény volt, Samnek úgy tűnhetett, mintha dühös vagy épp közömbös lenne, de én láttam a fájdalmat a kemény arcvonásaiban.

„Nem tudjuk mit látott.“-mondta Edward.-„Alice nem érzéketlen és nem bolond.Csak több információval rendelkezik,mint mi.“

„Mi nem lennénk...“-kezdte Sam.

„Ti másként kötődtek egymáshoz,mint mi.“-robbant ki Edward.-„Mindnyájunk szabad akarattal rendelkezik.“

Sam felhúzta az állát és a szemei egyszerre voltak simák és feketék.

„De nem szabadna semmibe venni a figyelmeztetést.“-Edward megmozdult.-„Ez nem olyasmi,amibe szeretnétek belekeveredni.Még mindig elkerülhetitek azt,amit Alice látott.“

Sam sikertelenül elmosolyodott.-„Mi nem menekülünk.“- mögötte Paul mordult egyet.

„Ne engedjétek,hogy a családotok megfogyatkozzon,csak a büszkeség kedvéért.“- csatlakozott csendben Carlisle.

Sam egy gyengédebb pillantással Carlislere nézett.-„Ahogy már Edward is rámutatott,nincs meg ugyan az a fajta szabadságunk,mint nektek.Reneesme ugyanúgy a mi családunk tagja is,mint a tiétek.Jacob nem tudja őt elhagyni,ugyanúgy,ahogy mi sem Jacobot.“A szemei végigfutottak Alice levelén,majd a szája egy vékony vonallá alakult.

„Nem ismeritek őt.“-mondta Edward.

„Igazán?“-kérdezte Sam egyenesen.

Carlisle ráhelyezte a kezét Edward vállára.-„Nagyon sok dolgunk van még,fiam.Akár hogy is döntött Alice,meggondolatlanság lenne nem hallgatni a tanácsára.Haza megyünk és munkához látunk.“

Edward bólintott,az arca megkeményedett a fájdalomtól.A hátam mögött hallottam Esme csendes sírását,könnyek nélkül.

Nem tudtam,hogy lehetséges ebben a testben sírni,semmi mást nem tudtam tenni,csupán bámultam magam elé.Ez idáig nem voltak érzéseim.Minden hihetetlennek tűnt,mintha annyi hónap után újra rémálmod lenne.

„Köszönöm neked Sam.“-mondta Carlisle.

„Sajnálom.“-válaszolt Sam.-„Nem lett volna szabad hagynunk őket átjönni.“

„Helyes dolgot tettél.“-válaszolta neki Carlisle.-„Alice azt teheti,amit jónak lát.Nem gátolnám őt a szabadságában.“

Mindig úgy gondoltam a Cullenekre,mint egy szétválaszthatatlan egészre.Egyszerre csak rádöbbsentem,hogy ez nem volt mindig így.Carlisle megteremtette Edwardot,Esmeét,Rosaliet és Emmettet,Edward megteremtett engem.Fizikailag

kapcsolatban álltunk egymással vérrel és a méreggel.Sohasem gondoltam úgy Alicre és Jasperra,mint különállókra,hogy be voltak fogadva a családba.De a valóságban Alice fogadta be a Cullenokat.Megjelent az ő nem összefüggő múltjával és Jasperral és csatlakozott a családhoz.Mindketten,ő és Jasper ismerték az életet a Cullen családon kívül.Valóban úgy döntött volna,hogy új életet kezd,mikor látta,hogy a Cullen család élete a végéhez közeledik?

A megsemmisülésre voltunk ítélve,vagy sem?Nem volt semmi esély.Semmiféle halvány villanás,amely meggyőzte volna Alicet affelől,hogy az oldalunkon van esélye.

A tavaszi reggeli levegő egyszerre nehezebbnek,sötétebbnek tűnt,mintha a kétségbeesésem fizikailag bepiszkolta volna.

„Nem adom fel harc nélkül!”-morgott Emmett.-„Alice megmondta,hogy mit kell tennünk.Meg kellene tennünk.

A többiek határozott arckifejezéssel bólintottak és én rádöbbenem,hogy meghajoltak bármilyen lehetőség előtt,melyet Alice adott nekünk.Nem voltak hajlandóak a reménytelenségbe menekülni és várni a halált.

Igen,mindannyian harcolni fogunk.És mi volt még?És nyilvánvalóan bekapcsoljuk a többieket is,mert Alice azt mondta,mielőtt elhagyott volna bennünket.Hogy tehetnénk meg,hogy nem vesszük figyelembe Alice utolsó figyelmeztetését?A farkasok szintén velünk fognak harcolni Reneesmeért.

Harcolni fogunk,ők is harcolni fognak és mind meghalunk.

Nem voltam épp azt az elképzelést,mint a többiek.Alice ismerte az esélyeket.Az egyetlen esélyt adta számunkra,melyet látott,de úgy gondolta,hogy reménytelen lenne rá fogadni.

Legyőzöttnek éreztem magam,mikor hátat fordítottam Sam kritikus arcának és követtem Carlisle,aki elindult a ház irányába.

Most természetesen futottunk,nem úgy mint akkor,mikor pánikban voltunk.Amikor a folyóhoz értünk Esme felemelte a fejét.

„Volt ott egy másik nyom.Friss volt.“

Előre mutatott,arra amerre már az előtt is fel akarta hívni Edward figyelmét.Amikor futottunk megmenteni Alicet...

„Ez még korábbi.Csak Alice Jasper nélkül.”-mondta Edward élettelenül.

Esme összeráncolta a homlokát és bólintott.

Jobbra dőltem,kicsit hátrébb.Biztos voltam benne,hogy Edward nem téved,de ugyanakkor...

Mindazok után,ahogy végetért Alice üzenete azon a könyvemből kitépett oldalon?

„Bella?“-kérdezett utánam Edward érzéstelen hangon,ahogy eltöprengtem.

„A nyomot akarom követni.“-válaszoltam és meglengettem Alice könnyed illatát,amely elvezetett a korábbi útról.Új voltam még ebben,de ugyan az az illat volt mint eddig,leszámítva Jasper illatát.

Edward arany szemei üresek voltak.-„Valószínűleg vissza vezet egészen a házig.“

„Akkor ott találkozunk.“

Először úgy tűnt,hogy hagyja,hogy egyedül menjek,de mikor pár lépést tettem az üres szemei életre keltek.

„Veled megyek.“-mondta halkán.-„Otthon találkozunk Carlisle.“

Carlisle bólintott,majd elmentek.Megvártuk,amíg kívül lesznek a látóterünkön,majd érdeklődően Edwardra néztem.

„Nem hagyhattam,hogy elmenj tőlem.“-magyarázta csendes hangon.-„Már csak az is fáj,hogy elképzeltem.“

Megértettem bármi féle magyarázkodás nélkül.Eszembe jutott,mikor elváltunk és ekkor döbbentem rá,hogy ugyan így érezném,fájna,nem véve figyelembe azt,milyen hosszú ideig tartana.

Olyan kevés időnk volt,hogy együtt lehessünk.

Felé nyújtottam a kezem és ő szó nélkül meg is fogta.

„Igyekeznünk kell.“-mondta.-„Reneesme felébred.“

Bólintottam és újra futni kezdtünk.

Talán örültség elpocsékolni az időt,amit Reneesmével tölthetnénk,csupán kíváncsiságból.De az az üzenet felzaklatott.Alice belevéshette volna azt az üzenetet egy sziklába,vagy egy fába,ha nem volt nála írószer.Ellophatott volna egy üzenő papírt valamelyik,az autópálya melletti házból.Miért az én könyvemet?Hogy jutott eszébe?

Biztosan elég lenne,hogy az út visszavezet a kunyhóhoz,amely világosan messze elkerülte a Cullenek házát,valamint a farkasokat az erdőben.Edward zavarában összeráncolta a szemöldökét,amikor világossá vált,merre vezet a nyom.

Igyekezett magyarázatot találni.-„Hagyta,hogy Jasper várjon rá és idejött?“

Már majdnem a kunyhónál voltunk,én pedig úgy éreztem nem vagyok önmagam.Boldog voltam,hogy Edward keze az enyémben van,de úgy éreztem,hogy jobb lenne,ha magam lennék itt.Kitépni az oldalat és visszavinni Jasperhez felesleges dolog lett volna.Úgy tűnt,mintha valójában a viselkedése lett volna az üzenet.Nem értettem ezt.De az én könyvem volt,így az üzenet is nekem kellett,hogy szóljon.Ha azt akarta volna,hogy Edward is tudjon róla,nem az ő könyvéből tépte volna ki azt az oldalt...?

„Adj egy percet.”-mondtam elengedve a kezét,mikor az ajtóhoz értünk.

Összeráncolta a homlokát.-„Bella?”

„Kérlek!Harminc másodperc.”

Nem várta meg a válaszát.Kinyitottam az ajtót,majd bezártam magam mögött.Egyenesen a könyvekhez mentem.Alice illata friss volt,nem több egy naposnál és a láng,melyet nem én gyújtottam,ott ropogott a kandallóban.Levettem a Velencei kalmárt a polcról és kinyitottam az első oldalon.

Ott,az összekócolt lapszél mellett,a kitépelt lap után volt egy üzenet a szó alatt Velencei kalmár,William Shakespearétól.

Semmisítsd meg.

Az alatt egy név és egy cím volt Seattleben.

Amikor Edward belépett az ajtón,inkább tizen három perc után,mintsem harminc,figyeltem,ahogy a könyv meggyullad,majd elég.

„Mi történik,Bella?”

„Itt volt.Kitépte az oldalt a kövemből,hogy ráírhasa az üzenetet.”

„Miért?”

„Én nem tudom miért.”

„Miért égeted el?”

„Én,én...”-elkomorodtam,hagytam,hogy minden csalódottságom és fájdalom megjelenjen az arcomon.Nem tudtam,hogy mit igyekezett ezzel Alice mondani,de tudtam,hogy messzire ment el,hogy mindenkit távol tartson,kivéve engem.Az egyetlen személyt,akinek a gondolataiban Edward sem olvashatott.Vagyis a tudatlanságban akarta őt tartani és valószínűleg nyomós oka volt rá. „Úgy gondoltam ez a helyes.”

„Nem tudjuk mit csinál.”-mondta halkán.

A lángokba bámultam.Az egyetlen ember voltam a világon,aki hazudhatott Edwardnak.Ez volt az,amit Alice akart tőlem?Az ő utolsó kívánsága?

„Amikor a repülőn voltunk Olaszországba...”-suttogtam,ez nem volt hazugság, talán kivéve a részleteket.-„...amikor mentünk,hogy megmentünk téged...hazudott Jaspernek,hogy ne menjen velünk.Tudta,hogy ha szembe kell néznie a Volturikkal meghal.Kész volt inkább ő maga meghalni,mintsem hogy veszélynek tegye ki őt.Kész volt meghalni érted vagy értem.”

Edward nem válaszolt.

„Vannak elsőbbségei.“-mondtam.Fájdalmasan arra kényszerítette a halott szívemet,hogy elismerjem,hogy a magyarázatom semiképp sem hangzik hazugságnak.

„Ezt nem hiszem.“-mondta Edward.Nem úgy mondta,mintha ellenkezne,inkább úgy,mintha ellent mondana saját magának.-„Lehet,hogy Jasper egyszerűen csak veszélyben volt.Az ő terve mindenki más számára működne,de ő eveszett lenne,ha maradna.Talán...“.

„Elmondhatta volna nekünk.Elküldhette volna őt.“

„De elment volna?Talán újra hazudott volna neki.“

„Talán.“-színleltem az egyetértést.-„Haza kellene mennünk.Nincs idő.“

Edward megfogta a kezem és már rohantunk.

Alice üzenete nem tűnt reménytelinek.Ha létezne bármilyen sély,bármilyen út ahhoz,hogy elkerüljük a közelgő vereséget,Alice maradt volna.Nem láttam más megoldást.Az amit nekem adott,valami más volt.Nem valamiféle mód a meneküléshez.De mi másra gondolhatott,mit szertnék?Lehetséges,hogy valamiféle mód,hogy megmentsek valamit?Volt még valami,amit meg lehetne menteni?

Carlisle és a többiek nem voltak tehetelenek a távollétünk alatt.Teljes öt percig voltunk távol tőlük és ők ez alatt felkészültek az elutazásra.Jacob újra emberi alakjában ült a sarokban,Reneesmevel a térdén és mindketten figyeltek bennünket tágra nyílt szemekkel.

Rosalie kicserélte a selyem ruháját egy ellenállónak tűnő farmer nadrágra,futócipőre és sűrűn font,gombolós trikóra,amelyet a Backpackerek használnak a hosszú utakon.Esme hasonlóan volt öltözve.A konferencia asztalon egy földgömb volt,d nem néztek rá,csak vártak minket.

Az atmoszféra most sokkal pozitívabb volt,mint korábban,jó volt számukra,ha mozgásban lehettek.Az ő reményük Alicre támaszkodott.

Ránéztem a földgömbreés csak csodálkoztam,hova is készültünk ez előtt.

„Maradjunk itt?“-kérdezte Edward Carlislere nézve.Nem hangzott boldognak.

„Alice azt mondta,hogy kénytelenek leszünk megmutatni az embereknek Reneesmeét és ezt óvatosan fog kelleni megtennünk.“-mondta Carlisle.-„Ide küldünk bárkit,akire sikerül rátalálnunk,Edward az lesz a legjobb,ha a csatatér ezen oldalán lesztek. “

Edward élesen bólintott,még mindig elégedetlenül.-„Nagy területet kell lefedni.“

„Szétválunk.“-válaszolt Emmett.-„Rose és én elmegyünk felkeresni a nomádokat.“

„Nagyon sok munkátok lesz itt.“-mondta Carlisle.-„Tanya családja itt lesz már délelőtt és fogalmuk sincs róla,hogy miért.Először is meg kell győznötök őket,hogy ne

reagálhassanak úgy, mint Irina. Másodszor, rá kell jönnötök mit akart mondani Alice azzal az Eleazarral. Majd mindezek után maradnak tanúskodni mellettünk? Minden kezdődik előlről, ahogy megérkeznek a többiek, ha egyáltalán sikerül bárkit is meggyőznünk affelől, hogy eljöjjön.“-Carlisle fellelegzett.-„A ti munkátok lesz valószínűleg a legnehezebb része. Visszatérünk, hogy segítsünk, olyan hamar, ahogyan csak lehetséges lesz.“

Carlisle egy pillanatra megfogta Edward vállát, majd megpuszilta a homlokomat. Esme mindkettőnk megölelt és Emmett mindkettőnk vállába boxolt. Rosalie egy rövid és kemény mosolyt erőszakolt az arcára, a levegőben küldött egy puszit Reneesmeének, majd egy grimaszt Jacobnak.

„Sok szerencsét.“-mondta nekik Edward.

„Nektek is.“-mondta Carlisle.-„Mindnyájunknak szüksége lesz rá.“

Néztem, ahogy elmennek azt kívánva bárcsak éreznék akár egy csöpp reményt és támogatást és azt kívántam bárcsak lenne pár másodpercem magam egy számítógépnél. Muszály volt megtudnom ki lehet az a J. Jenks és Alice miért hagyta ott a nevét azzal a terelőúttal csak a számomra. Reneesme forgolódott Jacob kezei közt, hogy megérinthesse az arcát.

„Nemtudom, hogy Carlisle barátai eljönnek e. Remélem, hogy igen. Úgy tűnik, mintha egy kicsit elszámoltuk volna magunkat.“-kuncogta Jacob Reneesmeének.

Vagyis ő tudta. Reneesme túlságosan is világosan felfogta, hogy mi történik. Az egész kiválasztott dolog, a farkas biztosít bármit a kiválasztottnak. Nem volt az ő védelme sokkal fontosabb, mint sem hogy válaszolni a kérdéseire?

Figyelmesen néztem az arcát. Ő egyáltalán nem tűnt megrémültnek, picit aggodalmasan és nagyon komolyan, ahogy csendesen, a saját módszerével beszélt Jacobbal.

„Nem, mi nem segíthetünk, itt kell maradnunk.“-folytatta.-„Az emberek azért jönnek, hogy lássanak téged, nem pedig a természetet.“

Reneesme eggódó arccal ránézett.

„Nem, nem kell mennem sehová.“-mondta neki, majd Edwardra nézett, az arcán meglepődöttség, a felismerés miatt, hogy talán tévedett.-„Vagy kell?“

Edward eltöprengett.

„Bökdd ki.“-mondta Jacob. A hangja nyers lett az idegességtől. Neki is joga volt hozzá, mint mindnyájunknak, hogy kiboruljon.

„A vámpírok, akik azért jönnek, hogy segítsenek nekünk, nem olyanok mint mi.“-mondta Edward.-„Tanya családja az egyetlen rajtunk kívül, aki tiszteli az emberi életet és még mondhatom azt is, hogy nem csinálnak nagy ügyet a vérfarkasokból. Úgy gondolom, hogy biztonságosabb lenne...“

„Tudok vigyázni magamra.“-szakította félbe Jacob.

„Biztonságosabb Reneesme számára...“-folytatta Edward.-,...ha az esély,hogy elhiszik a történetünket nincs beárnyékolva vérfarkasokkal.“

„Némely barátotok ellenetek fordul csak az miatt,hogy kikkel vagytok körülveve?“

„Azt gondolom,hogy normális körülmények között a nagy részük elnéző lenne.De meg kell értened,hogy elfogadni Nessiet nem lesz egyszerű egyikük számára sem.Miért nehezsünk még a helyzeten?“

Carlisle elmagyarázta Jacobnak a halhatatlan gyerekekről szóló törvényeket.-,A halhatatlan gyerekek tényleg rosszak voltak,igaz?“-kérdezte.

„Lehetetlen elképzelni mélyebb sebet,melyet a vámpírok pszichikájában hagytak volna.“

„Edward...“-még mindig furcsa volt hallani,ahogy Jacob kiejtette Edward nevét keserű megjegyzés nélkül.

„Én tudom Jake.Tudom milyen nehéz távol lenni tőle.Meglátjuk,hogy fognak Nessiere reagálni.Minden estere Nessienek teljes titokban kell maradnia itt is és ott is pár napig.Neki ott kell maradnia a konyhóban,amíg el nem jön a megfelelő idő arra,hogy megmutassuk őt nekik.Annyi ideig,amíg képes leszel biztos távolságban maradni a háztól.“

„Nem tehetem.Társaság a délelőtti órákon,mi?“

„Igen.A legközelebbiek a barátaink közül.Ebben a konkrét esetben valószínűleg az lenne a legjobb,ha minél előbb tisztáznánk a dolgokat.Itt maradhatsz.Tanya tud rólatok.Sőt még Sethel is találkozott.“

„Világos.“

„El kellene mondanod Samnek mi történik.Hamarosan idegenek tűnhetnek fel az erdőben.“

„Jó megfigyelés.Egyébként is magyarázattal tartozom neki a múlt éjszaka után.“

„Alicre hallgatni általában helyes dolog.“

Jacob álkapcsa összezárult és én tudtam,hogy együtt érez Sammel,arra vonatkozóan,amit Alice és Jasper tett.

Amíg ők beszéltek ellopakodtam a hátsó ablak irányába,igyekeztem észrevétlenül és félénken tenni mindezt.Semmi bonyodalom.A fejem az üvegfal felé fordítottam,amely végighúzódtott a nappalin keresztül az ebédő irányába,mindjárt egy számítógép mellé.Az ujjajim furgén futkostak a billentyűzeten,míg én az erdőt bámultam,igyekezve,hogy úgy tűnjön,mintha valamin elgondolkoztam volna.Mi az talán a vámpírok nem csinálnak semmit sem észrevétlenül?Úgy gondolom senki sem szánt rám nagy figyelmet,de nem fordultam meg,hogy megbizonyosodjam róla.A kijelző(monitor) életre kelt.Az ujjaim

ismét sebesen futkostak a billentyűzeten.Majd nagyon csendben dobogtattam az ujjaimmal a fa asztalon,hogy véletlenül nézzen ki.Újabb csapások a billentyűzeten.

Bámultam a képeket a képernyőn.

Semmilyen J.Jenks,de volt ott egy bizonyos Jason Janks.Ugyvéd.Nekidőltem a billentyűzetnek,igyekezve,hogy megtartsam a ritmust,mint mikor az ember simogatja a macskát,amelyet a térdén felejtett.Jason Jenksnek fantasztikus weboldala volt a cégjéről,de az otthoni címe rossz volt.Igaz Seattleben,de más postafiók számmal.Felírtam a telefonszámot,majd ritmusosan doboltam tovább a billentyűzeten.Ezúttal a címet kerestem,de semmit sem dobott ki,mintha a cím nem is létezne.Meg akartam nézni a térképen,de eldöntöttem,hogy nem fogom próbálgatni a szerencsémemet.Egy nagyobb billentyű tűzharc,hogy kitoröljem a bejegyzést...

Folytattam az ablakon kifele bámulást,néhányszor doboltam a fa asztalon.Könnyed léptekeket hallottam a padlón felém közeledni és megfordultam azzal,amiben reménykedtem,hogy ugyanaz az arckifejezés volt.

Reneesme odajött hozzám és én kitártam a karjaim.Átölelt,erősen érezhető volt rajta a vérfarkasszag és a fehéjét a vállamra tette.

Nem tudtam,hogy ki e bírom ezt.Akármennyire is aggódtam a saját életem miatt,Edwardé és a családom többi tagjának életéért,nem volt ugyan az,mint a szenvedés,az a keringő félelem,amit a lányom iránt éreztem.Kellett valami módnak lenni,hogy meg tudjam őt menteni,mégha ez lenne az egyetlen dolog,amit képes lennék megtenni.

Egyszeriben tudtam,hogy ez volt minden,amit mindig is akartam.A többit el tudnám viselni,ha nagyon muszály lenne,de az ő életének elvesztését azt nem.

Ő volt az egyetlen dolog,amit egyszerűen muszály volt,hogy megmentsek.

Tudta Alice,hogy hogyan érezném magam?

Reneesme keze könnyedén megérintette az arcomat.

Megmutatta nekem a saját arcát,Edwardét,Jacobét,Rosalieét,Esmeét,Carlisleét,Aliceét,Jasperét,a családuk tagjai egyik arcáról a másikra ugorva egyre gyorsabban és gyorsabban.Seth és Leah.Charlie,Sue és Billy.És újra és újra.Aggodalommal teli,ugyanúgy mint mindenki másé.Én is aggodalommal teli voltam,gondolom.Jake megvédte őt a legrosszabbtól,ha lehet így nevezni.Attól a résztől,amit gondoltunk,hogy nincs semmi remény,hogy mind meghalunk egy hónapon belül.

Megállt Alice arcánál vágyakozóan és zavarodottan.Hol van Alice?

„Nem tudom.“-suttogtam.-„De ő Alice.Helyes dolgot tesz,mint mindig.“

Helyes dolog Alice számára,akárhogy is legyen.Útáltam az ő módszerével gondolkodni,de hogyan másként lehetne megmagyarázni ezt az egész helyzetet?

Reneesme fellélegzett és erőteljesebben kíváncszott.

„Nekem is nagyon hiányzik.“

Úgy éreztem, hogy az arcom dolgozik, igyekezett olyan kifejezést találni, amely megfelelője lehet annak, amit belül érzek.

A szemeim furcsák és szárazak voltak, hogy ellenkezzenek a kellemetlen érzéssel pillogtak. Összeszorítottam az ajkaimat. Mikor újra lélegzetet vettem, a levegő keresztül cikázott a torkomon, mintha meg akarnék fulladni tőle.

Reneesme elhúzódott tőlem, hogy rám nézhessen és én láttam az arcom tükörképét a gondolataiban és a szemeiben. Úgy néztem ki, mint Esme ma reggel.

Tehát ez volt az, amit könnyeknek éreztem.

Reneesme szemei könnyesen megcsillantak, ahogy figyelte az arcomat. Kitörölte a gondolataiból az arcomat, csak hogy megnyugtasson.

Soha sem gondoltam volna, hogy meglátom kettőnk között az anyja lánya kapcsolatot fordított esetben, ahogy az előtt köztem és Renée között volt. Nem volt egészen világos elképzelésem a jövővel kapcsolatban.

Egy könnyecsepp lecsordult Reneesme arcán. Egy csókkal letöröltem. Csodálkozva hozzáért a nedvességhez, majd szemlélni kezdte az újjbegyeit.

„Ne sírj.“ - mondtam. - „Minden rendben lesz. Ts is rendben leszel. Találok rá módot, hogy kimásszunk ebből.“

Amíg nincs semmi más, amit tehetnék, még mindig megtehetem, hogy megvédem az én Reneesmeémet. Sokkal pozitívabb voltam, mint bármikor az előtt, és ez volt az, amit Alice nekem adott. Tudnia kellene. Utat adott nekem.

30.FEJEZET

ELLENÁLLHATATLAN

Annyi dolgot kell átgondolni. Miért akarnám egyedül megkeresni J. Jenks-et, és Alice miért akarja, hogy tudjam? Ha Alice tudja, hogy Renesmee a kulcs, mit tehetek, hogy megvédjem a lányomat? Hogyan fogjuk megmagyarázni a dolgokat Tanyanak és családjának reggel? Mi van ha úgy reagálnak, mint Irina? Mi van, ha harcolni akarnak? Én nem tudom, hogy hogyan kell harcolni. Hogyan tudnám megtanulni egy hónap alatt? Van egyáltalán valamennyi esély, hogy én olyan gyorsan megtanuljam, hogy hatásos lehessenek a Volturi ellen? Vagy egészen hasztalan, mert kudarcra vagyok ítélve? Ép olyan könnyű ellenfél, mint egy újszülött?

Annyi válaszra volt szükségem, de nem kaptam esélyt rá, hogy feltegyem a kérdéseim. Szerettem volna Renesmeenek egy kis rendszerességet, ragaszkodtam hozzá, hogy jöjjön velünk haza a házikóba, amikor lefekvés ideje volt. Jacob most farkas maradt, így kényelmesebben érezte magát. Könnyebben viselte a feszültséget, amikor harca késznek érezte magát. Azt kívántam bárcsek én is így éreznék, hogy késznek érezhessem magam. Az erdőben volt és mindig résen állt. Mélyen aludt, úgyhogy letettem Renesmeemet az ágyába és mentem, a másik szobába, hogy feltegyem a kérdéseimet Edwardnak. Tudtam, hogy mit akarok először kérdezni, a legfontosabb, a legnehezebb kérdés, amit nem akarok eltitkolni előle, egy előny, ami az én áthatolhatatlan elmém.

Háttal állt nekem a tűzet nézve.

„Edward, én-,,

Megfordult és keresztül száguldott a szobán egy pillanat alatt, még egy pillanatom sem volt. Csak annyit volt időm látni, hogy a pillantása vággyal teli volt, mielőtt a szája lesújtott az enyéme és a karjai acélként zártak körül. Az éjszaka többi részében nem gondoltam a kérdésekre. Nem volt nehéz rájönnöm, hogy mi indokolta a reakcióját, és még annyira sem volt nehéz ugyanazt éreznem. Úgy hittem, hogy évekig nem fogok ilyen szenvedélyt érezni, hogy nem fogom így kívánni őt. Ő századokon át fojtotta vissza ezt. Ha nekünk csak egy hónapunk van együtt...nos, nem láttam, hogy lehetne esélyem, arra, hogy így érjen véget. Pillanatnyilag nem voltam képes segíteni, de önző voltam. Annyira szeretem őt, amennyire csak képes vagyok rá, abban az időben ami megadatott.

Nehéz volt reggel elengedni őt, amikor a nap felkelt, de dolgunk volt, egy küldetés, amit lehet, hogy nehezebb, mint bármi, amit a családuk most tesz. Amint belegondoltam abba, hogy mi közeleg az összes feszültség, az idegesség érzése egészen eluralkodott rajtam, jobban és jobban.

„Azt kívánom, hogy legyen rá mód, hogy elmondjuk a szükséges információt Elazarnak, mielőtt Nessleről szót ejtünk.” – motyogta Edward, miközben a hatalmas gardróbunkban sietve öltözködtünk. A szekrény Alicere emlékeztetett, és pillanatnyilag pont ezt akartam. „Ez a lényeg.”

„Nem tudjuk úgy feltenni a kérdést, hogy ne adjunk választ” – értettem egyet. „Úgy gondold, hogy megengedik nekünk, hogy megmagyarázzuk?”

„Nem tudom.”

Felvettem Renesmeet, még aludt, kivettem az ágyból és a karjaimba zártam...úgy, hogy az arca az enyémen nyugodott, édes illata minden más illatot legyőzött.

Nem volt ma vesztegetni való időnk. Ott voltak a válaszok, amiket tudnom kellett, és nem voltam benne biztos, hogy Edward és én mennyit leszünk ma kettesben. Ha min most megyünk és találkozunk Tanya családjával, akkor remélhetőleg mi hosszasan náluk fogunk vendégeskedni.

„Edward meg fogsz tanítani engem harcolni?” – kérdeztem, a reakciója feszült volt, amíg az ajtót kitárta előttem. Végülis ezt vártam. Lefagyott, és a szeme jelentőség teljesen végigmért, láttam, hogy várta, hogy előbb-utóbb megkérdezem ezt. Szeme elidőzött az alvó lányunkon a karjaimban.

„Ha küzdelemre kerül a sor nem lesz sokminden, amit tehetünk.” – motyogta.

Próbáltam egyenletesen tartani a hangomat. „Képes leszel elhagyni engem, ha tudod, hogy nem vagyok képes magam megvédeni?”

Vonakodva nyelt egyet, és az ajtó megremegett, a kilincs tiltakozott, amit a kezével szorongatott. Utána bólintott.

„Ha ez az út...feltételezem, hogy el kellene kezdenünk tanulni, amint lehet.”

Bólintottam és elindultunk a nagy ház irányába. Nem siettünk.

Azon töprengtem, hogy vajon mennyi reményt nyújt nekünk az én kis tudásom. Az én kis ici-pici különlegességem, az, hogy egy természetellenesen vastag koponyával rendelkezem, amit valóban különleges. Vajon tudnám használni, ha szükséges?

„Mit gondolsz, mi a legnagyobb előnyük? Van gyengeségük?”

Edwardnak nem kellett kérdeznie, tudta, hogy a Volturira gondoltam.

„Alec és Jane nagy előny.” – mondta érzelemmentesen, mintha csak egy kosárlabda csapatról beszélnék. „A védekező játékosok ritkán látják a valódi tevékenységet.”

„Jane tud mentálisan fájdalmat okozni, azt utdom. De mit tud Alec? Nem azt mondtad egyszer, hogy Alec veszélyesebb, mint Jane?”

„Igen. Bizonyos fokig, ő Jane ellenmérge. Jane csinálja a legnagyobb fájdalmat, ami csak elképzelhető. Alec ezzel szemben, eléri, hogy ne érezz semmit. Egyáltalán semmit. Néha, amikor a Volturi úgy gondolta, Alec érzésteleníti az áldozatot, mielőtt végrehajtja az ítéletet. Ha megadták magukat, vagy más utat választottak.”

„Érzéstelenít? De akkor miért veszélyesebb, mint Jane?”

„Azért mert a létező összes érzéket hatástalanítja. Nincs fájdalom, nincs látás, vagy szaglás. Minden érzéked elveszi. Teljesen egyedül vagy a sötétben. Még azt sem érzed, amikor elégsz.”

Azt hittem rosszul leszek. Ez a legjobb reményünk? Nem látjuk és nem érezzük a halált?

„Ez teszi őt veszélyesebbé, mint Jane.” - mondta Edward egy kicsit más hangon. „Ők mindketten hatástalanítani tudnak, bárki egy gyámoltalan célpont lesz. A különbség köztük olyasmi, ami Aro és köztem van. Aro hall egy elmét, csak egy személynek, egy időben. Jane csak azt tudja bántani, akire fókuszál. Én mindenkit tudok hallani egyidőben.”

Éreztem, hogy átfut rajtam a hideg, amikor megértettem.

„És Alec mindenki érzékeit ki tudja kapcsolni egyszerre?” – suttogtam.

„Igen.” – mondta. „Ha ő felhasználja az ajándékát ellenünk, mind vakok és süketek leszünk, mire felocsudunk, hogy megöltek minket – talán ők egyszerűen csak elégetnek könnyek és fájdalom nélkül. Oh, megpróbálhatunk harcolni, de valószínűbb, hogy közülünk sérülnek meg, mint az, hogy mi bántunk valakit.”

Egy pillanatig csendben sétáltunk. Egy ötlet fogalmazódott meg a fejemben. Nem túl ígéretes, de jobb, mint a semmi.

„Gondolod, hogy Alec egy jó harcos?” – kérdeztem. „Abból, amit mondtál nem feltételeztem. Ha neki harc nélküli volt az ajándéka. Kíváncsi vagyok, hogy valaha is próbált-e...”

Edward dühösen pillantott rám. „Mit gondolsz?”

Egyenesen előre néztem. „Szóval, ő talán nem tud nekem, vagy igen? Ha őt is olyan, mint Jane, Aro és te. Talán...ha ő tényleg soha nem védte meg magát...és én tanulok néhány trükköt.”

„Századok óta a Volturival van,” – vágta hozzám Edward, hangja pánikkal teli volt hirtelen. Talán ugyanazt a képet látta a fejében, amit én: a Cullenek gyámoltalanul állnak, érzékek nélkül a gyilkos mezőn – de én nem. Hogy én vagyok az egyetlen, aki felveheti a harcot.

„Igen, te biztosan immunis vagy az erejére, de te még újszülött vagy, Bella. Nem vagyok képes rá, hogy erős harcost faragjak belőled néhány hét alatt. Biztos vagyok benne, hogy őt kinevelték.”

„Talán, talán nem. Ez az egyik olyan dolog, amit csak én tudok. Még akkor is ha csak el tudom terelni őt-,,

Vajon elég időd tudok nyerni a többieknek?

„Kérlek, Bella” – mondta Edward a fogain keresztül. „Erről nem beszélünk.”

„De ésszerű.”

„Megpróbálok megtanítani neked, amit csak lehet, de kérlek ne csinálj meggondolatlanságot, ne áldozd fel magad elterelésképpen-,, – abbahagyta, nem tudta befejezni.

Bólintottam. Akkor a tervhez tartom magam. Első Alec, és ha valami csoda folytán győzök, akkor talán legyőzhetem Janet is. Ha mást nem is annyira talán képes vagyok, hogy a Volturi megsemmisítő támadó erejét elintézzem. Talán akkor lesz esély...úgy éreztem sikerülhet. Mi van ha nekem sikerülni elég ideig leterelni őket? Összességében, miért kellett volna Alecnek vagy Janenek valaha is megtanulni a hadászatot? Ne tudtam elképzelni, hogy a kicsi Jane, ne lett volna biztos magában. Ha meg tudnám ölni őket, akkor nálunk lenne az előny.

„Megtanulok mindent. Amit csak képes vagy a fejembe tölteni egy hónap alatt.”
-morajlottam.

Nem reagált, mintha nem is beszéltem volna.

Ki következik akkor? Lehet, hogy a tervem annyira beválik...hogy, ha megtámadtam Alecet, és sikerülni fog. Próbáltam kigondolni, hogy ki ellen adna még előnyt a pajzs az elmémen. Nem tudok eleget a többiekről. Nyilvánvaló, hogy a hatalmas Felix meghaladja az anyagi erőmet. Esetleg csak Emmettnek lehet ellene reális esélye. Nem tudok semmit a többi Volturi testőréről, amellet Demetri...arcom tökéletesen sima miközben elképzeltem Demetrit. Kétség kívül ő is egy harcos. Nem volt más út arra, hogy ő mindig visszajött, akárhol is lendült harcba. És mindig neki kell vezetnie, mivel ő a nyomkereső – a legjobb nyomkereső a földön, kétségkívül. Ha lenne jobb, a Volturi nem tartotta volna meg. Aro nem vesz magához második legjobb harcost. Ha Demetri nincs, akkor tudunk menekülni. Akárka hal meg közülünk, mindenesetre. A lányom, a drágám a karjaimban... valaki elfuthatna vele. Jacob, vagy Rosalie, akárki. És...ha Demetri nincs, akkor Alice és Jasper védett helyen tud maradni örökre. Ezt látta Alice? Hogy a családunk egy része megmarad? Vagy legalábbis közülünk kettő. Tudnám ezt tőle sajnálni?

„Demetri...” – mondtam.

„Demetri az enyém,” – mondta Edward egy kemény, szoros hangban. Gyorsan ránéztem és láttam, hogy a kifejezése erőszakos.

„Miért?” – suttogtam.

Először nem válaszolt. Mi már a folyónál voltunk, amikor végül megszólalt.

„Aliceért. Ez az egyetlen köszönet, amit az utolsó ötven évben adhatok neki.”

A gondolatai tehát párhuzamosak voltak az enyémeikkel. Hallottam Jacob mancsait puffanni a fagyos földön. Egy pillanat alatt mellettem termett, sötét szeme Renesmeere fókuszált. Bólintottam egyszer, amikor eszembe jutott a kérdésem. Csak kevés idő volt már.

„Edward, mit gondolsz, miért mondta nekünk Alice, hogy kérdezzük Eleazart a Volturiról? Mostanában járt esetleg Olaszországban, vagy valami hasonló? Mit tudhat?”

„Eleazar mindent tud arról, hogy hogyan közelít a Volturi. Elfelejtettem, hogy nem tudod. Ő egy volt közülük.”

Akaratlanul felszisszentem. Jacob morgott mellettem.

„Mi?” – követeltem, a fejemben a kép bevillant a gyönyörű sötét hajú vámpírról az esküvőnkön, egy sötét köpönyegbe bugyolálva.

Edward arca azonnal lágy lett és egy kicsit elmosolyodott. „Eleazar nagyon szelíd. Ő nem volt boldog a Volturival, de tisztelte a törvényt és tudta, hogy fenn kell tartani. Úgy

érezte, hogy a nagyobb jóért cselekszik. Nem bánta meg a velük töltött időt. De amikor rátalált Carmenre, akkor találta meg a helyét a földön. Ők nagyon hasonlítanak egymásra, mindketten nagyon különleges vámpírok.” – újra elmosolyodott. „Találkoztak Tanyával és a nővérével és sosem néztek vissza. Megpróbálták a vege életmódot. Ha ők sosem találkoznak Tanyával, végül akkor is abba hagyták volna az emberi vér fogyasztását.”

A kép a fejemben fülsértő volt. Nem tudtam összeegyeztetni. Egy könyörületes Volturi katona? Edward Jacobra pillantott és válaszolt egy gondolatára. „Nem ő nem volt a katonájuk úgyszólván. Neki egy olyan ajándéka volt, ami kényelmes.”

Jacobnak nem kellett kérdeznie nyilvánvaló volt a következő kérdés.

„Ösztönösen megérzi, ha valaki tehetséges – a néhány rendkívüli képességgel megáldott lényt.” – mondta Edward „Átfogó képet tudott adni Arona, hogy valakiből milyen képességgel megáldott vámpír lehet. Ez nagyon jó volt, amikor a Volturi csatába ment. Figyelmeztethette őket, ha valaki egy képessége által bajt okozhatna a Volturinak. Még gyakrabban pedig, arra használták, hogy figyelmeztesse Arot, ha valakit érdemes lenne megmenteni, mert hasznos lehet. Eleazar megérzi, hogy egy emberből milyen képességű vámpír lesz. HA valóban az emberekre koncentrál, bár ez rejtett képesség, így nehéz dolga volt. Aro kipróbálta őt az embereken, akik csatlakozni akartak, látni akarta, hogy van-e bennük potenciális lehetőség. Aro nem haragudott, amikor lement.”

„Hagyták elmenni?” – kérdeztem „Ilyen egyszerűen?”

A mosolya most sötét volt, egy kicsit cinkos. A Volturi számokra, csak alattomos gazemberek gyűjtője, de nem csak ennyi. Ők alapozták meg a békénket és a civilizációnkat. Mindegyik választott ór szolgálja őket. Egy egészen tekintélyes, büszkék rá, hogy ott lehetnek, nem kényszerítik őket a maradásra.”

Haragosan méregettem a földet.

„Ők csak akkor lépnek, ha a bűn tényleg förtelmes és gonosz, Bella.”

„Mi nem vagyunk bűnösök.”

Jacob egyetértően dühöngött mellettem.

„Ők nem tudják ezt.”

„Valóban úgy gondolod, hogy megállnak és meghallgatnak minket?”

Edward tétovázott egy pillanatra, és akkor vállat vont. „Talán találunk elég barátot, aki mellénk áll.”

„Ha” Hirtelen éreztem a sürgősséget, ami a mai dolgunkat illeti. Edward és én mindketten gyorsabban kezdtünk mozogni, futni kezdtünk. Jacob gyorsan felvette a tempót.

„Tanyának nemsokára itt lesz,” – mondta Edward. „Fel kell készülnünk.”

Hogyan készülünk fel? Szervezkedtünk és intézkedtünk, gondolkodtunk és átgondoltuk. Renesmeet elrejtjük eleinte? Vagy ne? Jacob legyen a szobában? Vagy inkább kint? Azt mondta, hogy a csapata láthatatlan marad. Neki is így kéne tennie? A végén Renesmee, Jacob –megint emberi alakban - és én a sarokban vártunk az ebédlő bejáratánál, a nagy asztalnál ülve. Jacob nálam hagyta Renesmeet, arra az esetre, ha gyorsan kell cselekedni. Noha örültem, hogy a karjaimban van, hasztalannak éreztem magam. Emlékeztem, amikor egy érett vámpírral harcoltak, én meg már megint egy könnyű célpont voltam. Nem kellett a kezeimnek szabadon lenniük.

Próbáltam emlékezni Tanya, Kate, Carmen és Eleazar-ra az esküvőről. Az arcukra csak homályosan emlékeztem. Csak azt tudtam, hogy gyönyörű, két szőke és két barna vámpír. Nem emlékeztem, hogy mit láttam a szemükben. Edward mozdulatlanul várt, az ablaknál, a bejárati ajtó felé bámészkodva. Nem úgy nézett ki, mintha látna minket a másik szobában. Figyeltük az autókat az autópályán, egyik sem volt lassú. Renesmee fészkelődött a nyakamban, kezét az arcomhoz tette, de nem mutatott semmit. Most nem akart kivetíteni.

„Mi van ha ők nem szeretnek engem?” – suttogta, és rögtön a szemébe néztünk.

„Hát persze, hogy ők-,” – akarta mondani Jacob, de gyorsan leállítottam egy pillantással.

„Ők nem értenek téged Renesmee, mert ők soha nem találkoztak még hozzád foghatóval,” – mondtam neki, nem akartam bizonytalan ígéreteket adni neki.

„Meg fogják érteni a dolgokat.”

Sóhajtott, és a fejében egy képet villantott meg, gyorsan váltogatva. Vámpírok, emberek, farkasemberek. Egyikhez sem tartozott.

„Te különleges vagy, ez nem rossz dolog.”

Megrázta a fejét. Az kétségbeesett arcunkra gondolt és megszólalt.

„Az én hibám.”

„Nem” – mondta Jacob, Edward, és én egyszerre, de mielőtt még további bizonygatásokba kezdtünk volna, hallottuk a hangot, amit vártunk. A motor lassul az autópályán, a járdáról a puha piszokba. Edward a bejárati ajtóhoz rohant. Renesmee a hajamba rejtette magát. Jacob és én rémülten bámultuk egymást az asztalon keresztül, látszott rajtunk a kétségbeesés.

Az autó gyorsan jött keresztül az erdőn, gyorsabban, mint Sue vagy Charlie kocsija. Hallottuk, hogy elhúz a réten és megáll az előcsarnok előtt. Négy ajtó nyílt és csukódott. Edward kinyitotta az ajtót, mielőtt kopoghattak volna.

„Edward!” – lelkesedett egy női hang.

„Hello Tanya. Kate, Eleazar, Carmen.”

Három moraj. „Hello.”

„Carlisle azt mondta, hogy azonnal beszélünk kell” mondta az első hang, Tanya. Én hallottam, hogy ki kicsoda volt. Elképzeltem Edwardot az ajtóban, elhárítja, hogy bejöjjenek.

„Mi a baj? A vérfarkasok?”

Jacob égnék emelte a szemét.

„Nem” – mondta Edward. „A fegyverszünetünk erősebb, mint valaha.”

Egy nő kuncogott.

„Akkor miért hívtál ma meg bennünket?” – kérdezte Tanya. És akkor folytatta nem várva a válaszra. „Hol van Carlisle?”

„Carlisle elment.”

Egy rövid csend.

„Mi történik Edward?” – követelte Tanya.

„Szeretném, ha néhány percig nem kételkednél bennem,” – álaszolta. „Ez egy olyan dolog, amit nehéz megmagyarázni, és amíg nem érted fontos, hogy nyitott tudj maradni a dologra.”

„Carlisle jól van?” – kérdezte egy férfi hang aggoalmasan. Eleazar.

„Mind rendben vagyunk, Eleazar.” – mondta Edward, és valamit megveregetett, talán Eleazar vállát. „Fizikailag Carlisle remekül van.”

„Fizikailag?” – kérdezte Tanya élesen. „Ez mit jelent?”

„Azt jelenti, hogy az egész családom nagy veszélyben van. De mielőtt megmagyarázom, ígérd meg amit kértem. Figyelj arra, amit mondok, mielőtt elutasítasz. Amit elkezdek, hadd fejezzem be.”

Egy hosszabb csend volt a kérés után. Egy feszült pszt, Jacob és én bámultuk egymást. A szája elsápadt.

„Hallgatunk.” – mondta végül Tanya. „Mi meghallgatunk mindent, mielőtt bírálunk.”

„Köszönöm Tanya.” – mondta Edward hevesen. „Mi nem kevernénk bele, ha lenne bármi más választásunk.”

Edward félreállt. Hallottuk, hogy négyen besétálnak az ajtón. Valaki szimatolt.

„Tudtam, hogy a vérfarkasok jártak itt.” – motyogta Tanya.

„Igen, ők velünk vannak. Újra.”

Tanya-t emlékeztette a csendre.

„Hol van Bella?” – egy másik női hang kérdezte. „Hol?”

„Ő hamarosan csatlakozik hozzánk. Jól van, köszönöm. Ő már szintén halhatatlan.”

„Beszélj nekünk a veszélyről Edward” – mondta Tanya nyugodtan. „Figyelünk, és támogatunk, mi ide tartozunk.”

Edward vett egy mély lélegzetet. „Szeretném, ha magatok látnátok. Hallgassátok – a másik szobát. Mit hallasz?”

Nyugalom volt, aztán egy kis mozgás.

„Figyelj, kérlek.”- mondta Edward.

„Feltételezem, hogy egy farkasember. Hallom a szívét.” – mondta Tanya.

„És még?” – kérdezte Edward.

Egy szünet.

„Mi ez a dübörgés?” – kérdezte Kate vagy Carmen. „Ez...valami madár?”

„Nem, de jól hallod. Most, mit érzel? A farkasember mellett.”

„Van itt egy ember?” – Eleazar suttogott.

„Nem” – ellenkezett Tanya. „Ez nem ember...de...az illata emberibb, valahogy. Mi az Edward? Nem hiszem, hogy valaha éreztem ilyen illatot ezelőtt.”

„Biztos, hogy nem Tanya. Kérlek, kérlek ne felejtsd el, hogy ez neked valami egészen új. Ne dobd el ezt a véleményedet.”

„Megígértem, hogy figyelek Edward.”

„Helyes, akkor. Bella? Bemutatnád Renesmeet, kérlek.”

A lábam úgy éreztem, hogy furcsán zsibbadt, de tudtam, hogy csak a fejem hiszi azt. Kényszerítettem magam nem titkolni, nem tunyán mozogni, csak néhány rövid lépés és ott vagyok. A hőség Jacob lángoló testéből mögöttem volt, mint árnyék követett. Beléptem a nagyobb szobába és lefagytam, képtelen voltam tovább menni. Renesmee vett egy mély lélegzetet és kikukucskált a hajam alól, a kicsi vállait szorosán tartotta, várta a visszautasítást. Próbáltam előkészülni a reakciójukra. Vád, kiáltás, feszültség.

Tanya visszahőkölt négy lépést, szeme reszketett, mint amikor egy ember mérges kigyóval találkozik. Kate visszaugrott egészen a bejáratig, és a falnak támaszkodott. Egy sokkolt sziszegés szakadt ki a fogai alól. Eleazar Carmen elé vetette magát védelmező állásban.

„Oh, kérlek” – panaszkodott Jacob a lélegzete alatt. Edward a karját Renesmee és körém fonta.

„Megígérted, hogy figyelsz.” – emlékeztette őket.

„Nem tudtuk, hogy néhányan nem halottak!” – kiáltott fel Tanya. „Hogy jutott eszedbe Edward? Nem tudod, hogy mi ez?”

„Gyerünk innen” – mondta Kate aggodalmasan, és a kilincs felé nyúlt.

„Edward...” – Eleazar elég feldúltnak tűnt.

„Várj” – mondta Edward, hangja most keményebb volt. „Emlékezz, hogy mit hallottál és, hogy mit éreztél, Renesmee nem az aminek hiszed.”

„Nincs kifogás a szabály alól, Edward” – mondta Tanya harapósan.

„Tanya” – mondta Edward élesen. „Hallottad a szívdobogását! Állj le és gondolkozz.”

„Hallgatni a szívdobogását?” – suttogta Carmen, és kipillantott Eleazar válla mögül.

„Ő nem vámpír gyermek,” – válaszolta Edward, és Carmen kevésbé ellenséges kifejezése felé fordult. „Ő félig ember.”

A négy vámpír bámult és hiába ismertek rengeteg nyelvet nem tudtak megnyikkani.

„Hallgassatok meg.” – emelte fel Edward a hangját, sima bársony hangszínen, rábeszélően.

„Renesmee nem olyan. Én vagyok az apukája. Nem a teremtője – a biológiai apja.”

Tanya megrázta egy picit a fejét. Nem úgy nézett ki, mintha értené.

„Edward, ne akard bemesélni nekünk-, – kezdte Eleazar.

„Hallgasd meg a további magyarázatom Eleazar. Érezheted a teste melegét a levegőben. Vér fut az ereiben, Eleazar. Érezheted az illatát.”

„Hogyan?” – kérdezte Kate.

„Bella a biológiai anyja,” – mondta Edward. „Teherbe esett és úgy döntött, hogy kihordja, amikor megszülte Renesmeét még ember volt. Kis híján belehalt. Kénytelen voltam gyorsan mérget juttatni a szívébe, hogy megmentsem.”

„Ez lehetetlenség.” – mondta Eleazar a vállalai még merevek voltak, a kifejezése hideg.

„Fizikai összefüggések nincsenek vámpír és ember között,” – válaszolt Edward egy sötét humorral a hangjában. „Az emberi túlélők szám még kevesebb. Nem értesz egyet, unokatestvér?”

Mindketten Tanya és Kate haragos tekintetét figyeltük.

„Gyerünk Eleazar, biztosan látod a hasonlóságot.”

Carmen válaszolt Edward szavaira. Lassan megkerülte Eleazart, a figyelmeztetése ellenére, és óvatosan elém sétált. Megvizsgálta az arcomat, aztán óvatosan ránézett Renesmeere.

„Látom anyukád szemét örökölted.” – mondta halkán, barátságosan. „De apukád arcát.” És akkor, mintha nem tudná magát irányítani Renesmeere mosolygott. Renesmee válaszul egy ragyogó mosolyt villantott rá. Aztán a meghatott arcomra nézett el Carmenről. Carmen arca megdöbben, de rendben volt.

„Elhiszed, ha Renesmee maga meséli el?” – kérdeztem Carment. Még túl feszült voltam ahhoz, hogy suttogásnál hangosabb legyek. „Az ajándéka elmagyarázni a dolgokat.”

Carmen még mindig Renesmeere mosolygott. „Beszélsz egy kicsit?”

„Igen” – válaszolt Renesmee egy magas trillázó hangban. Tanya egész családja meghátrált, de Carmen maradt. „De többet tudok mutatni, mint mondani.”

Kicsi kezét Carmen arcához érintette. Carmen megmerevedett, mintha egy áramütés futott volna át rajta. Eleazar rögtön mellette volt, kezei a vállán, mintha el akarná rántani.

„Várj” – mondta Carmen megdöbbenve, csodálkozva, a szemei Renesmeen.

Renesmee „mutatja” – magyarázta Carmen egy idő után. Edward arcán látszott, hogy ő is nézi Carmennel, és az kívántam bár csak én is hallanám, amit ő hallott. Jacob is türelmetlenül nyújtózkodott mögöttem, és tudtam, hogy ugyanazt kívánja.

„Mit mutat neki Nessie?” – morogta az orra alatt.

„Mindent” – morajlott Edward.

További perc és Renesmee elengedte Carmen arcát. Megnyerően mosolygott az elélt vámpírra.

„Valóban a lányod, igaz?” – mondta Carmen, és széles topáz szemeit Edward arcára emelte. „Nagyon élénk ajándék! Ezt csak egy tehetséges apától kaphatta.”

„Elhiszed, amit mutatott neked?” – kérdezte Edward, a kifejezése nagyon kíváncsi volt.

„Semmi kétségem” – mondta Carmen egyszerűen.

Eleazar arca aggodalmas lett. „Carmen!”

Carmen megfogta a kezeit és megszorította. „Lehetetlennek tűnik, de Edward minden szava igaz. Hagyd a gyermeknek, hogy megmutassa.”

Carmen közelebb lökte Eleazar hozzám és Renesmeere bólintott. „Mutasd meg nekem, amit nekem kicsim.”

Renesmee vigyorgott, elragadtatta, hogy Carmen elfogadta, és könnyedén megérintette Eleazar homlokát.

„Jeszus!” – köpte és ellökte magát.

„Mit csinált veled?” – követelte Tanya, és óvatosan közelebb jött. Kate előre hajolt, nagyon is.

„Ő csak éppen megmutatja a történetet, az ő szemszögéből.” – mondta Carmen egy megnyugtató hangon.

Renesmee türelmetlenül bosszankodott. „Figyelj, kérlek!” – parancsolt rá Eleazarra. Kinyújtotta a kezét és csak néhány hüvelykre volt az ujja Eleazartól, a szemébe nézett és várt. Eleazar egy gyanús pillantást vetett Carmenre segítségnek. Ő bólintott bátorítóan. Eleazar vett egy mély lélegzetet és közelebb jött, amíg a homlokához nem ért. Megborzongott először, de most nem ugrott el, szemét becsukta és koncentrált.

„Ah” – sóhajtott, amikor kinyitotta a szemét néhány perc múlva. „Látam.”

Renesmee rámosolygott. Tétovázott, és aztán egy vonakodó mosolyt küldött válaszul.

„Eleazar?” – kérdezte Tanya.

„Minden igaz Tanya. Ez nem egy halhatatlan gyermek. Félig ember. Gyere. Nézd meg magad.”

Tanya csendben óvatosan megállt előttem, és Kate is, mindkettőjüket megérintette és megborzongtak. De Renesmee Eleazart és Carment figyelte közben, úgy láttam, hogy őket teljesen sikerült meggyőzni. Egy pillantást vettem Edward arcára, csodálkoztam, hogy tényleg ilyen egyszerű volt. Arany szemei nyugodtak, elégedettek. Nem volt ebben színlelés, láttam rajta

„Köszönöm, hogy meghallgattál” – mondta nyugodtan.

„De mi a veszély, amire figyelmeztetni akartál,” – mondta Tanya „látom, hogy a gyermek nem olyan, de akkor a Volturi. Hogyan fedezték fel? Mikor jönnek?”

Meglepett, hogy milyen gyorsan felfogta. Azonban, az ő családja legalább olyan erős volt, mint a miénk? Csak a Volturi.

„Bella látta a minap Irinát a hegyekben.” – magyarázta Edward. „Renesmee is ott volt.”

Kate sziszegett, szeme összeszűkült. „Irina volt? Téged? Carlisle? Irina?”

„Nem” – suttogta Tanya. „Valaki más...”

„Alice látta, hogy oda megy.” – mondta Edward. Csodálom, hogy a többiek nem vették észre, ahogy megrezent, amikor kimondta Alice nevét.

„Hogy tudta ezt tenni?” – kérdezte Eleazar.

„Képzeld csak el, ha te látod Renesmeét egy nagy távolságból. Ha nem várod meg, hogy elmagyarázzuk.”

Tanya összeszűkítette a szemét. „Ez nem számít...ti a családunk vagytok.”

„Nem tehetünk már semmit Irina választásáért. Ez már túl késő. Alice egy hónapot adott nekünk.”

Tanya és Eleazar oldalra biccentette a fejét. Kate felhúzta a szemöldökét.

„Olyan sok?” – kérdezte Eleazar.

„Mindannyian jönnek. Ezt elő kell készíteni.”

Eleazar zihált. „Minden ór?”

„Nem minden ór” – mondta Edward, összeszorította az állkapcsát. „Aro, Caius, Marcus. A legfőbbek.”

Mindenki döbbenetben nézett.

„Lehetetlen” – mondta Eleazar hitetlenül.

„Én is ezt mondtam volna két nappal ezelőttig.” – mondta Edward.

Eleazar haragosan nézett, és amikor beszélt, mintha morogna. „De ez nem jellemző rájuk. Miért sodornák veszélybe a legfőbbeket?”

„Nem sodorják magukat veszélybe. Alice azt mondta, hogy ez nem csak egyszerű büntetés, amiért jönnek. Úgy gondolta, hogy te talán tudni fogod.”

„Több, mint büntetés? De mi más lenne?” Eleazar az ajtó felé sétált, aztán vissza, mintha csak ketten lennének itt. Szemével a padlót bámulta.

„Hol vannak a többiek, Edward? Carlisle, Alice és a többiek?” – kérdezte Tanya.

Edward tétovázott, majdnem figyelmeztetően. Csak részben válaszolt a kérdésre.

„Barátokat keresnek, akik segíthetnek.”

Tanya közelebb lépett hozzá és a kezeit az övére tette.

„Edward mindegy, hogy mennyi barátot szedsz össze, nem tudunk segíteni, hogy győzz. Csak meg tudunk halni veletek. Tudnod kell ezt. Persze, lehet, hogy mi négyen megérdemeljük, azok után, amit Irina tett, azután, hogy mi hibáztunk a múltban – ez az idő is ajándék volt.”

Edward gyorsan megrázta a fejét. „Mi nem azt kérjük, hogy harcolj és halj meg velünk, Tanya. Carlisle soha nem kérne ilyet.”

„Akkor mit, Edward?”

„Mi csak szemtanúkat szeretnénk. Ha csak egy pillanatra meg tudjuk őket állítani. Ha hagynák, hogy megmagyarázzuk...” – Renesmee arcára pillantott, megragadta a kezét és a bőréhez nyomta (Tanyaéhoz). „Ha magad látod a történetet, akkor nem marad kétséged.”

Tanya lassan bólintott. „Gondolod, hogy elfeledik a múltat?”

„Elég ha csak belegondolnak a jövőbe. A kérdés még megmarad a korlátozással együtt, ki tudja, hogy a gyermek szelíd-e.”

„Én egyáltalán nem vagyok veszélyes.” – vetette közbe Renesmee. Én azonnal felfigyeltem a hangjára, képzelem a többiekre milyen hatással lehet.

„Én soha nem bántottam Nagypapát, Suet vagy Billyt. Szeretem az embereket. És szeretem a farkasomat Jacobot.”

Visszahúzta a kezét Edwardtól és megpaskolta Jacob karját. Tanya és Kate váltottak egy gyors pillantást.

„Irina nem jön túl hamar” – elmélkedett Edward „Talán el tudjuk akkor kerülni ezt. Renesmee egy példa nélkül növekedő teremtmény. Az idő egy hónap, további fél évet fog fejlődni kinézetre.”

„Szóval, mi könnyedén tudunk szemtanúk lenni a kérdésben.” – mondta Carmen egy határozott hangszínen. „Képesek leszünk elmondani, hogy láttuk növekedni. Hogyan tudna a Volturi figyelmen kívül hagyni egy ilyen bizonyítékot?”

Eleazar motyog, „Hogyan, valóban?” – de nem nézett fel, és folytatta a mászkálást a szobában, a gondolatai máshol jártak.

„Igen, mi tudunk neked tanúskodni” – mondta Tanya „Határozottan. Mi több, átgondoljuk, hogy mik az egyéb lehetőségeink.”

„Tanya” – tiltakozott Edward, a gondolataiban több volt, mint a szavaiban. „Nem várjuk el, hogy harcolja velünk.”

„Ha a Volturi nem áll meg, hogy meghallgassa a szemtanúkat, akkor nem fogunk csak ölbe tett kézzel állni.” – magyarázta Tanya. „Persze, csak a magam nevében kéne beszélnem.”

Kate prüszköl. „Valóban kétségbe vonsz engem nővérem?”

Tanya erősen rámosolygott. „ez egy öngyilkos küldetés.”

Kate visszavillantott egy mosolyt és hanyagul vállat vont. „Benne vagyok.”

„Én is bármit megteszek, hogy megvédjem a gyermeket.” – értett egyet Carmen.

Aztán mintha nem tudna ellenállni a karjait Renesmee felé nyújtotta. „A karjaimba vehetlek kis drágám?”

Renesmee mohón Carmen felé nyújtózott, egy új barátot talált. Carmen magához ölelte, és spanyolul motyogott neki. Pont az történt vele, ami Charlieval és az összes Cullennel. Renesmee ellenállhatatlan. Mindenkit az ujja köré csavart, és még az életüket is hajlandóak lennének érte áldozni? Egy pillanatig úgy gondoltam, hogy talán amit megkíséreltünk beválhat. Talán Renesmee bár lehetetlen a maga oldalára hódítja az

ellenséget, mint ahogy a barátainkat is. De akkor eszembe jutott, hogy Alice mit mondott nekünk, és a reményem olyan gyorsan eltűnt, ahogy megjelent.

31.fejezet
TEHETSÉG

„Mi ebben a vérfarkasok szerepe?” – kérdezte Tanya és Jacobra pillantott.

Jacob válaszolt, még mielőtt Edward megszólalhatott volna.

„Ha a Volturi nem áll meg, hogy meghallgasson titeket Nessieről, akarom mondani Renesmeerről,” – javította ki magát, mivel Tanya nem értene a tréfát a becenévről, „akkor mi megállítjuk őket.”

„Nagyon bátor vagy, fiam, de ez még nálad tapasztaltabb harcosok számára is lehetetlen.”

„Nem tudod, hogy mire vagyunk képesek.”

Tanya vállat vont. „A te életed, természetesen azt teszel vele, amit akarsz.”

Jacob szemei Renesmeere pillantottak – nyugodt volt Carmen karjaiban, amik ringatták, Kate is ott volt velük – és könnyű volt észrevenni a szemeiben a vágyódást.

„Ő különleges, annyira egyedi,” – merengett Tanya. „Egyszerűen meg kell védeni.”

„Ez egy nagyon tehetséges család” – mormolta Eleazar, ahogy lépdelt. A tempója egyre gyorsabb volt. Egy pillanatra Carmenre pillantott, aztán tovább ment.

„Egy gondolatolvasó apa, egy pajzsos megáldott anya, aztán pedig egy rendkívüli gyermek, aki mindenkit megbabonáz. Azon töprengök, hogy van-e valami név, ami ő, vagy csak nevezük vámpírhibridnek. Mármost ha egy ilyen dolgot nevezhetünk normálisnak. Egy vámpír, valójában hibrid!”

„Elnézést,” – mondta Edward egy elkábított hangban. Megfogta Eleazar vállát, hogy ne forduljon el megint az ajtó felé. „Mit mondtál az előbb a feleségemről?”

Eleazar meglepődve Edwardra nézett, és hirtelen elfelejtette a mániákus lépegetését.

„Egy pajzs van, gondolom. Most hárít engem, úgyhogy nem tudom egészen biztosan megítélni.”

Bámultam Eleazar, zavartan felhúztam a szemöldököm. Pajzs? Mit gondolt az alatt, hogy blokkolom őt? Én csak itt álltam nem túl messze tőle, nem akartam védekezni.

„Egy pajzs?” – ismételte Edward zavartan.

„Ugyan már Edward! Ha én nem tudom kiolvasni a képességét pontosan, akkor kétlem, hogy nem érted a dolgot. Hallod most a gondolatait?”

„Nem,” – mormolta Edward. „De soha nem is voltam képes rá. Akkor sem, amikor ember volt.”

„Soha?” – villantak fel Eleazar szemei. „Érdekes. Ez egy meglehetősen erőteljes lappangó képesség, ha ez már az átalakítás előtt is tetet öltött. Én nem érzem egyáltalán

egy pici rést sem a pajzsán, hogy legalább a forrását elkapjam. Mégis neki erre még nem kéne képesnek lennie – csak néhány hónapos.”

Az a pillantás, amit Edward felé küldött szinte már felbőszült volt. „És úgy látom, hogy ő ezt teljesen önkéntelenül használja. Teljesen öntudatlan. Ironikus. Aro mindenhova elküldött a világban, hogy ilyen tehetségek után kutassak, és te véletlenül rábukkansz erre, és még csak nem is döbbsz rá.” – Eleazar hitetlenül rázta a fejét.

Összeráncoltam a szemöldököm. „Miről beszélsz? Hogyan tudok pajzsot képezni? Mit csináltam?” Minden amire, az elmém képes egy középkori védekező öltöny lenne.

Eleazar oldalra döntötte a fejét, ahogy engem bámult.

„Úgy gondolom, hogy rosszul fejeztem ki magam, ebben az esetben. Egy tehetséget nem lehet kategorizálni, ez így nem helyes. Minden tehetség egyedülálló, soha nem pont ugyanolyan kettő. De te, Bella, meglehetősen körülírható vagy. Olyan a tehetséged, ami tisztán védekező, ami megvédi a tulajdonosát, mindig pajzsok nevezzük. Valaha tesztelted a képességed? Használtad bárkim rajtam és a férjeden kívül?”

Egy pillanatot vett igénybe az új elmém ellenére, hogy átgondoljam a válaszomat.

„Ez csak bizonyos esetekben működik,” – mondtam. „A elmém...védett. De ez nem akadályozza meg, hogy Jasper ne hasson az érzéseimre, vagy, hogy Alice ne lássa a jövőmet.”

„Tisztán elméleti védelem.” – bólintott Eleazar. „Korlátozott, de erős.”

„Aro nem hallotta őt,” – vetette közbe Edward. „Pedig ő ember volt, amikor találkoztak.”

Eleazar szemei kitágultak.

„Jane megpróbált bántani engem, de ő nem tudott. Edward úgy gondolja, hogy Demetri sem tud engem megtalálni, és Alec sincs hatással rám. Ez jó?”

Miközben még mindig bámult, Eleazar bólintott. „Nagyon jó.”

„Egy pajzs!” – mondta Edward elégedetten, hallható volt a hangjában. „Soha nem gondoltam erre. Az egyetlen, akivel valaha találkoztam Renata volt, és amit ő csinált, az is különböző volt ettől.”

Eleazar kisség magához tért. „Igen, a tehetség soha nem ölt testet kétszer ugyanúgy, mert senki nem gondolkodik soha pontosan ugyanúgy.”

„Ki az a Renata? Mit csinál?” – kérdeztem. Renesmee szintén kíváncsi arcot vágott, kihajolt Carmen karjaiból és Kate mellett elnézve figyelt.

„Renata Aro személyi testőre” – mondta Eleazar nekem. „Neki egy gyakorlati pajzsa van, és nagyon erős.”

Homályosan emlékeztem rá, hogy a vámpírok kis csoportja körülveszi Arot, abban a hátborzongató toronyban, egy férfi és egy nő. Nem tudtam emlékezni a nő arcára, nyavalyás emberi memória. A nőnek Renatanak kellett lennie.

„Csodálkozom...” – merengett Eleazar. „Tudod Renata pajzsa erőteljes egy testi támadásnál. Ha valaki közeledig felé – vagy Aro felé egy ellenséges szituációban – ők hatástalanítják...eltérítik azt. Van egy erőtér körülötte, ami visszaveri a támadást, bár ez majdnem észrevehetetlen. Egyszerűen arra eszmélsz, hogy nem is tudod mit akartál, az emlékeid zavarosak lesznek, hogy mi is volt az elsődleges célod. Képes irányítani a pajzsát, magától akár több méterre is. Caiust és Marcust is védi, amikor szükséges, de Aro élvez prioritást. Azért az amit csinál nem teljesen testi. Mint az ajándékaink jelentős része, inkább elmebelire hajaz. Ha kipróbálnád ellene a tiédet, vajon ki győzne?” – rázta a fejét. „Még soha senkiről nem hallottam, aki képes volt hárítani Arot és Janet.”

„Mami, te különleges vagy.” – mondta Renesmee egy csepp csodálkozás nélkül, mintha csak megállapította volna, hogy milyen színű ruhát viselek.

Összezavarodottnak éreztem magam. Már nem tudtam az ajándékom? Én szuper önuralmat kaptam, hogy átugorjam egyenesen az elborzasztó újszülött éveket. A vámpíroknak legfeljebb csak egy extra képessége lehet, nem? Vagy Edward jól gondolta eleinte? Mielőtt Carlisle azt mondta, hogy az önuralmam valami velem született képesség, Edward először arra gondolt, hogy az önuralmam a jó felkészítés eredménye volt – összpontosítás és hozzáállás, azt mondta. Kinek volt igaza? Van több, amit megtehetek? Van rá név és kategória, hogy mire vagyok képes?

„Ki tudod terjeszteni?” – kérdezte Kate érdeklődve.

„Hogyan?” – kérdeztem.

„Ki tudod tolni a pajzsod,” magyarázta Kate. „Hogy megvédj valakit magad mellett.”

„Nem tudom. Sosem próbáltam. Nem tudtam, hogy nekem hogyan kellene azt tennem.”

„Oh, lehet, hogy még nem vagy elég érett” – mondta gyorsan Kate. „Én már századok óta dolgozom rajta, hogy tökéletesítsem, és a legjobb, amit tudok, az hogy egy áramot futtasak végig a bőröm felszínén.”

Összezavartan bámultam rá.

„Katának erős támadóereje van” – biztosított Edward. „Hasonló, mint Jane.”

Automatikusan elléptem Katától, mire felnevetett.

„Én nem vagyok olyan szadista” – biztosított. „Ez éppen valami, ami működik egy harc alatt., hasznos.”

Kate szavai eljutottak a tudatomig, miközben elkezdtem kombinálni. Azt mondta, hogy pajzs valakinek, aki melletted van. Mintha képes lennék az én furcsa elmémrel valaki mást is megvédelmezni. Emlékeztem rá, hogy Edward az ősi köveken fetreng a vártoronyban, és szenved. Bár ez is egy emberi emlék volt, ez élesebb volt, fájdalmasabb volt mint bármelyik – egész életemre beivódott az emlékeimbe. Mi van, ha megakadályozhatnám, hogy valaha újra megtörténjen? Mi van, ha megvédhetném őt? Vagy Renesmeet? Mi van, ha ott van a lehetőség egy halovány szikrája, hogy képes vagyok megvédeni őket?

„Nem kell tanítanod nekem, hogy hogyan kell!” – meggondolatlanul megragadtam Kate karját, és ránéztem. „Meg kell mutatnod, hogy hogy kell.”

Kate összerezett a szorításomtól. „Talán, ha abbahagynád a karom ripityára zúzását.”
„Hoppá! Bocsánat!”

„Te nyugodj le, rendben,” – mondta Kate. „Az előbb nem éreztél semmit, a karodban. Nem éreztél semmit most?”

„Ez nem volt szükséges Kate. Egy akart téged bántani egyáltalán.” – motyogta Edward a lélegzete alatt. Egyikünk sem figyelt rá igazán.

„Nem, nem éreztél semmit. Azt az elektromos áramot csináltad?”

„Igen. Hmm, soha nem találkoztam senkivel, aki nem érezte, halhatatlan vagy halandó, mindegy melyik.”

„Azt mondtad, hogy irányítod? A bőrödön?”

Kate bólintott. „Ez épp a tenyeremben volt eredetileg. Arónak nem tetszene.”

„Vagy Renesmeenek” – vetette közbe Edward.

„De sok gyakorlás után az egész testembe át tudtam sugározni. Ez egy jó védelem. Bárki, aki megpróbál megérinteni engem, elesik mint egy ember, akit megütött az áram. Ez csupán néhány másodpercig tart, de ez elég hosszú idő.”

Csak félig figyeltem Katere, a gondolataim annak az ötlete körül lebegtek, hogy talán én képes vagyok, hogy megvédjem a kis családomat, ha elég gyorsan tanulok. Hevesen kívántam, hogy legyek jó ebben a irányító dologban, és minden szempontból örültem annak, hogy vámpír vagyok. Az emberi életem nem készített fel erre engem, mert magától értetődőnek vettem, és nem tudtam tenni azért semmit, hogy kiterjesszem. Tetszett a dolog, mert régebben soha nem akartam semmi ilyesmit, de most rátermett lehetek és megvédhetem a szeretteimet. Annyira belemerültem a gondolatokba, hogy észre sem vettem, hogy Edward és Eleazar folytatja az eszmecserét, ami már beszélgetésé vált.

„Ismersz még kivételek ezen kívül?” – kérdezte Edward.

Néztem, hogy mit akart kihozni a megjegyzésből, és megértettem, mint mindenki más is már őket figyelte. Szándékosan egymás irányába dőltek, Edward gyanús arccal szemlélte őt, Eleazar pedig vonakodó és boldogtalan arcot vágott.

„Nem akarok így gondolni rájuk” – mondta Eleazar a fogain keresztül.

Meglepődtem a légkörben hirtelen megváltozott hangulaton.

„Ha neked igazad van-, – kezdte újra Eleazar.

Edward közbevágott. „A te gondolatod volt, nem az enyém.”

„HA igazam...van, ráadásul nem jöttem rá akkor, amikor történt. Ez mindent megváltoztatna, amit a világról hittem. Ez megváltoztatná az életem jelentését. Azt, ami voltam, egy részemet.”

„A szándékaid mindig a legjobban voltak.”

„Számít az? Mit tettem? Mennyi élet.”

Tanya megnyugtatóan Eleazar vállára tette a kezét.

„Mi a baj barátom? Tudni akarom, hogy vitába szállhassak ezekkel a gondolatokkal. Te soha nem tettél semmi, amiért így kéne ostoroznod magad.”

„Oh, valóban nem?” – motyogott Eleazar. Vállat vont és megint mászkálni kezdett, gyorsabban és egyenletesebb, mint az előbb. Tanya fél pillanatig nézte, aztán Edward felé fordult.

„Magyarázd meg!”

Edward bólintott, és Eleazart nézte, ahogy beszélni kezdett.

„Próbált rájönni, hogy a Volturinak miért olyan fontos, hogy megbüntessen minket. Ez nem az az út, ami jellemző rájuk. Természetesen a helyzet hasonlít azokra a nagy klánokra, amikkel foglalkoztak, de a klánoknak volt idejük bőven felkészülni a támadásra, bár soha nem jelentettek ennek ellenére kihívást. Túl gyors a reakció, és ez egy tényező, bár nem túl jelentős. Egy másik időszak jutott az eszébe, amikor klánokat büntettek meg, és egy séma jutott az eszébe. Egy séma, amit soha egy ór sem fedezett fel csupán Eleazar, mindig Aro tudta meg információt a büntetendőkről, ez a minta mindig csak két századonként ismétlődött, vagy ritkábban.”

„Mi volt ez a séma?” – kérdezte Carmen miközben Edward még mindig Eleazart figyelte.

„Aro nem gyakran vesz részt egy macerás expedíció személy szerint,” – mondta Edward. „De a múltban, amikor Aro különösen akart valamit, a bizonyíték soha nem sokkal előtte került napvilágra, minthogy a klán elkövetett valami megbocsáthatatlan

bűnt. Az ősök úgy döntenek, hogy mennek és megnézik az igazságszolgáltatást. Azután, amint a klán már teljesen elpusztult, Aro ad egy tagnak bocsánatot, akinek a gondolatai különösen bűnbánóak. Mindig ez volt, hogyha a megkímélt egyednek olyan tulajdonsága volt, amit Aro csodált. Ez a személy mindig kapott egy helyet az őrségben. A tehetséges vámpír pedig mindig annyira hálás, hogy gyorsan elfogadta a lehetőséget. Nem volt alóla kivétel.”

„Biztos valami hasznos dolognak kellett lennie, hogy így döntsenek.” – javasolta Kate.

„Ha!” – dörmögte nyugodtan mászkálás közben Eleazar.

„Van az örök között egy,” – mondta miközben megmagyarázta, hogy Eleazar miért dühös, Edward reakciójára. „A neve Chelsea. Az a képessége, hogy az emberek közötti kötelékeket képes manipulálni. Mindkét irányba működik vagy szorosabbá teszi vagy teljesen ellazítja a köteléket. Ha bárkit meg tud érinteni, akkor el tudja érni, hogy a illető a Volturihoz akarjon tartozni, hogy boldoggá tehesse őket. „

Eleazar odajött hirtelen és megállt.

„Mi mind értettük, hogy Chelsea miért fontos. Egy küzdelemben, ha a szövetséges klánok között el tudják választani a hűséget, ők sokkal könnyebben tudják legyőzni. Ha az ártatlan tagokat le tudják választani érzelmileg a bűnösektől, akkor a fölösleges brutalitást is elkerülhetik – a bűnöst beavatkozást nélkül meg tudják büntetni, és az ártatlan személyt meg tudták kímélni. Különben nem lehetett volna megoldani, hogy a klán ne egy csapatként harcoljon. Tehát Chelsea megtöri a kötelékeket, amik összetartják őket. Ez számomra úgy tűnt, hogy egy kegy, amit Aro azért tesz, hogy könyörületes legyen. Azt gyanítottam, hogy Chelsea a mi kapcsolatunkat is szorosabbá tette, de ez is egy jó dolog volt. Ez elég hatásos módszer. Segített nekünk könnyebben egymás mellett élni. Ez tisztázza pár régi emlékeimet is. Nekem azelőtt nem volt értelme, hogy az örök szeretőkhöz hasonló rajongással veszik körül mestereiket, és annyira boldogan engedelmeskednek.”

„Milyen erős az ajándéka?” – Tanya hangja élesen kérdezte. A tekintete gyorsan végigfutott a családján. Eleazar vállat vont. „Képes voltam, hogy Carmennel távozzak.” – aztán megrázta a fejét. „De bármi, ami gyengébb, mint ez a kötelék az veszélyben van. Egy egyszerű klán legalábbis. Azok a családunknál gyengébb kötelékek, bár tartózkodunk az emberi vértől, ettől még civilizáltabbak leszünk – és a mi kötelékünket a szeretet alakítja. Kétlem, hogy a hűségeinket manipulálni tudná, Tanya.”

Tanya bólintott miközben nyugodtnak látszott, amíg Eleazar folytatta az elemzést.

„Csak arra tudok gondolni, hogy az ok, amiért Aro úgy döntött, hogy jön, az nem a büntetés, hanem az, hogy valakit meg akar szerezni.” – mondta Eleazar.

„Neki ott kell lennie, hogy irányítsa a helyzetet. De szüksége van az összes őrré, hogy egy tehetséges klántól védelmet nyerjen. Másfelől ha az összes őr távozik, akkor Volterrában védtelenek. Szintén kockázatos – valaki megkísérelheti erővel elvenni az előnyt. Tehát ők mindannyian jönnek. Máskülönben hogy lehetne biztos benne, hogy megmaradnak azok a tehetségek, amelyeket akar? Neki elképesztően akarnia kell őket,” – merengett Eleazar.

„Edward hangja csak egy halk suttogás volt. „Abból amit láttam, az utolsó gondolatai, Aro soha nem akart annyira semmit, mint Alicet.”

Éreztem, hogy leesik az állam, miközben azokra a lidérkes képekre emlékszem, amiket régen elképzelttem. Edward és Alice fekete köpenyben rubinvörös szemekkel, az arcuk hideg mint a jég és árnyékként állnak Aro kezei mellett...ezt láthatta Alice nemrég? Látta Chelseat, ahogy megpróbálta megfosztani a szeretetétől, ami hozzánk köti, és összeköti Aroval, Marcussal és Caiussal?

„Ezért nem el Alice?” – kérdeztem, a hangom megtört a nevéénél.

Edward az arcomra tette a kezét.

„Gondolom, hogy ez a fő indok. Távol tartani Arotól, azt amit akar, ezt tudja tenni. Távol tartani a hatalmát a kezeitől.”

Hallottam Tanyat és Katet, ahogy zavarodott hangokban mormoltak és rájöttem, hogy nem tudtak Aliceről.

„Téged is akar.” – suttogtam.

Edward vállat vont, hirtelen teljesen megváltozott az arca. „Nem igazán hiszem. Nem tudok neki semmi többet adni, mint amilye már megvan. És tudom, hogy tudja, hogy nincs rá mód, hogy kényszerítsen engem, arra hogy csatlakozzak. Ismer engem, és tudja, hogy ez mennyire valószínűtlen.”

Gúnyosan felemelte a szemöldökét. Eleazar összeráncolta a szemöldökét Edward nemtörődömségénél.

„Ismeri a gyengeségeidet is.” – mutatott rá Eleazar és aztán rám nézett.

„Ez nem olyan dolog, amit most kell megvitatnunk,” – mondta gyorsan Edward.

Eleazar figyelmen kívül hagyta a célzást és folytatta.

„Valószínűleg a feleségedet akarja mindennek ellenére. Izgatnia kell egy olyan tehetségnek, ami ellen tudott állni neki, ráadásul emberként.”

Edwardot nagyon zavarta ez a téma. Nem tetszett ez nekem. Ha Aro engem akar bármit megtesz – akármit – Edwardot is fenyegetőzik, ha ellenállni akarok. És fordítva is.

A közeli halál miatt aggódtam? Rosszul hittük, hogy mitől kellene igazán félnünk?

Edward megváltoztatta a témát.

„Gondolom a Volturi csak ezt várta – egy ürügy. Nem tudták, hogy mire alapozzák a vádat, ami helytálló lenne, de a terv már kész volt, amikor jött az indok. Ez megmagyarázza, hogy Alice miért látta a döntésüket még mielőtt Irina odaért. A döntést már meghozták, éppen csak arra vártak, hogy meglegyen az indok.”

„Ha a Volturi kihasználja azt a bizalmat, amit minden halhatatlan intéz feléjük...”
Carmen mormolt.

„Számít ez?” – kérdezte Eleazar. „Ki hinné el ezt? És még akkor is, ha másokat is meg tudunk győzni arról, hogy kihasználják a hatalmukat, min változtatna? Senki nem tudni szembe szállni velük.”

„Talán néhányunk elég örült, hogy megpróbálja.” – motyogta Kate.

Edward rázta a fejét. „Azért vagy itt, hogy tanúskodj, Kate. Bármi is Aro célja, én nem hiszem, hogy készen áll arra, hogy emiatt tönkregyegy a Volturi hírnevét. Ha képesek leszünk érvelni elég gyorsan, az kényszeríteni fogja őt, hogy békén hagyjon minket.”

„Természetesen.” – mormolta Tanya.

Senki nem tűnt túl határozottnak. Néhány hosszú percen keresztül senki nem mondott semmit. Akkor hallottam a gumiabroncsok hangját, ahogy az autópályáról a földútra hajtott útban a Cullen ház felé.

„Oh, fenébe, Charlie,” – motyogtam. „Talán a Denaliak felmehetnének”

„Nem,” – mondta Edward halkan. A szemei távol voltak miközben üresen bámultak az ajtó felé. „Ez nem az apád.” – a tekintete rám koncentrált. „Alice küldte ide Petert és Charlottet, végül is. Idő, hogy elkészüljenek a következő körrel.”

32.fejezet TÁRSASÁG

A Cullenek hatalmas háza bárkiénél jobban hemzsegett a vendégektől, bár még így is kényelmes maradt a helyzet. Azért alakulhatott ilyen jól a helyzet, mert egyik látogató sem aludt. Azért az étkezések elég húzósak voltak. A társaságunk próbált a legjobb tudása szerint együttműködni. Forksot és La Push messzire elkerülték és másik államban vadásztak, Edward vendégszerető házigazda volt, bárkinék kölcsönadta bármelyik autóját, ha szükséges volt. A kompromisszum ellenére kényelmetlenül éreztem magam, bár próbáltam mondogatni magamnak, hogyha nem a környékünkön vadásznának, akkor valahol máshol tennék ugyanezt a világban. Jacob nálam is feldúltabb volt. A vérfarkasok azért élnek, hogy megakadályozzák az ilyen halálozásokat, és az a rengeteg gyilkosság, amit megbocsátanak, nem túlságosan messze a határaikon túl. De ezekben a körülményekben is Renesmeevel maradt, aki veszélyben volt, és amikor a vámpírok visszaértek összeszorította a száját és dühös tekintettel bámulta a padlót. Csodálkoztam, hogy ennyire önuralma volt a látogató vámpírokkal szemben Jacobnak, és azok a problémák, amikre Edward számított, soha nem következtek be. Jacob vagy többnek tűnt, vagy kevesebbnek számukra egy embernél. Nem tekintették éppen személynek, de ételnek sem, egyiknek sem. Azokkal is beszélt, akik nem voltak vegetáriánusok, ők úgy kezelték, mint a barátaik háziállatát. Leah, Seth, Quil, és Embry most Sammel futottak, és Jacob boldogan csatlakozott volna hozzájuk, de egyszerűen nem volt képes tágitani Renesmee mellől, és Renesmee nagyon elfoglalt volt miközben tanulmányozta Carlisle érdekes barátkészletét.

Egy fél tucatszor újrarájtszottuk a Denali klán bevezetését a dolgokba. Először Peternek és Charlottenak, akik Alice és Jasper kérésére érkeztek, anélkül, hogy kaptak volna bármilyen magyarázatot, mint a legtöbb ember, aki ismerte Alicet az információk hiánya ellenére is vakon bíztak az utasításaiban. Alice semmit nem mondott nekik arról,

hogy Jasperrel mi a céljuk. És azt sem ígérte meg, hogy valaha is találkozunk még bármelyikükkel. Sem Peter, sem Charlotte nem látott még soha halhatatlan gyermeket, bár ismerték a törvényeket, de az első reakciónk mégsem volt olyan elutasító, mint a Denali kláné. A kíváncsiság arra készítette őket, hogy meghallgassák Renesmee magyarázatát. És azután ők is úgy döntöttek, hogy Tanya családjához hasonlóan hajlandóak tanúskodni.

Carlisle barátokat küldött Írországból és Egyiptomból.

Az ír klán érkezett meg először, és meglepően könnyű volt őket meggyőzni. Siobhan elsőpró jelenléte – hatalmas teste szép volt és megbabonázó, ahogy sétált mintha csak egy lány hullámváz lenne – ő volt a vezető, de ő és a kemény arcú társa, Liam, régóta hozzászólt ahhoz, hogy nem bízott feltétlenül a klánt és elmarasztaló ítéletben. A kicsi Maggie a vidám vörös fürtjeivel nem volt testileg annyira lenyűgöző, mint a másik kettő, de neki az volt a tehetsége, hogy pontosan tudta, hogy Edward igazat mond-e vagy hazudik, így hát Siobhan és Liam még azelőtt elhitték az elhangzottakat, mielőtt hozzáérték volna Renesmeehez.

Amun és a többi egyiptomi vámpír már már tézta volt. Két fiatalabb tagja volt a klánuknak Benjamin és Tia, őket meggyőzte Renesmee magyarázata, Amun azonban megtagadta, hogy hozzáérjen és a klánját távozásra utasította. Benjamin – a furcsamódon vidám vámpír, aki egy fiúnál alig tűnt öregebbnek és ennek ellenére teljesen magabiztos és gondtalan volt – rábeszélte Amunt, hogy maradjon néhány finomabb fenyegetéssel arról, hogy így felbomlik a szövetségük. Amun maradt, de továbbra is megtagadta, hogy Renesmee megérintse, és azt is megtiltotta, hogy a társát Kebit megérintse, bármelyiket. Ez egy valószínűtlen csoportosulásnak tűnt – bár az olyan egyiptomiak, akiknek éjfékete hajuk volt és olivaszínnel színezett sápadtsága, nagyon úgy tűnt, hogy akár biológiailag is család lehetnének. Amun volt a rangidős tag és szókimondó vezető. Kébi soha nem volt távolabb Amun árnyékánál tőle, és soha egyetlen szavát sem hallottam. Tia, Benjamin társa volt, szintén nagyon csendes, bár mikor beszélt olyan volt, mintha mindenkit oda vonzott volna magához. Bár még mindig Benjamin volt, aki körül a legtöbben sündörögtek, mintha egy gravitációs mezeje lenne, ami odavonz mindenkit. Láttam, hogy Eleazar nagyon nézi őt, és feltételeztem, hogy Benjaminnak valami különleges tehetség adatott meg.

„Ez nem egyszerű”, mondta Edward, amikor éjszaka egyedül voltunk. „Az ő ajándéka olyan, amit miatt Amun nagyon félti, hogy elveszíti. Érti, hogy csak Renesmeemet szeretnénk megvédeni Aro szemei elől – sóhajtott – Amun is meg akarja őrizni

Benjamint Aro szeméi elől. Amikor Amun átváltozatta Benjamint már tudta, hogy nagyon különleges.”

„Mire képes?”

„Olyasmire, amit Eleazar soha nem látott még ezelőtt. Valami amiről még csak nem is hallott. Valami, ami ellen nincs védelem.” – vigyorgott rám egy tisztességtelen mosollyal.

„Ő tényleges befolyásolni tudja az elemeket – földet, szelet, vizet, és tüzet. Tiszta fizikai értelemben, nem csak illúzióként. Benjamin még tanulja ezt, és Amun próbálja maga mellett tartani. De látod, hogy Benjamin milyen független. Nem tudja, hogy használja.”

„Kedveled őt.” – a hangszíne elárulta.

„Az ő érzései nagyon helyesek és hibásak is. Szeretem a viselkedését.”

Amun viselkedése egészen más volt, és KEbi hozzá igazodott, annak ellenére, hogy Benjamin és Tia nem vonakodott jóban lenni az Ír-csapattal és a Denalival. Abban reménykedtün, hogyha Carlisle visszatér talán némiképp enyhíteni tudja a feszültséget Amunnal.

Emmett és Rose Carlisle minden sajátos nomád barátját ideküldte, akit talált. Garrett jött először – a magas, erős vámpír buzgó rubinvörös tekintettel és hosszú homokszín hajjal, amit egy bőr szíjjal kötött össze – és tisztán látszott rajta, hogy kalandor természete van. El tudtam róla képzelni, hogy keresi a kihívásokat és ő ezt úgy fogta fel, mint egy megpróbáltatást. Gyorsan összebarátkozott a Denali nővérekkel és rengeteg kérdést tett fel a szokatlan életmódjukról. Csodálkoznék, ha ki akarná próbálni újabb kihívásként a vega életmódot, nem úgy nézett ki, mint akinek ez megfordult a fejében.

Maria és Randall is érkezett – már barátok, holott nem együtt jöttek. Meghallgatták Renesmee történetét és maradtak ők is szemtanúként. Kedvelték a Denalikat, és úgy gondolták, hogy el tudjuk érni, hogy a Volturi meghallgasson. Mind a három nomád velünk maradt. Persze Jacob mindegyik új csapattagnál egyre mogorvább lett. Amikor tudta tartotta a távolságot, amikor pedig valamelyik vérszopó túl sokáig fogta Renesmeemet, aki éppen mutatott nekik valamit, akkor morgott.

Carlisle és Esme egy hét múlva érkeztek meg, Emmett és Rosalie néhány nappal később érkezett, és mindannyian jobban érezték magukat itthon. Carlisle hozott magával még egy barátot, noha lehet, hogy nagyon régi barát, az időzítés nem volt a legjobb.

Ugyanis Alistair nagyon nem kedvelte a társaságot, és Carlisle szerint hatalmas kegy, hogy itt van velünk. Ő elkerült mindenkit, és akármennyire is csodálta őt a szövetség nem érdekelte. A fekete hajú vámpír elfogadta Carlisle szavait Renesmeével kapcsolatban, de megtagadta, hogy hozzáérjen, mint Amun. Edward azt mondta, hogy

Alistairban félelmet kelt, hogy itt van, de nem indokolta meg különösebben. Neki szintén volt tehetsége, és ezért természetesen érdekes volt a Volturi számára. Úgy érezte, hogy minden félelme beigazolódott.

„Természetesen, ők most tudják, hogy itt vagyok.” – hallottuk őt morogni magában – általában előnyben részesítette a durcásságot. „Ezen a ponton nem tudunk mit tenni Aroval, századokon át menekültem, vagyis ezt kéne tenni. Carlisle mindenkit idehozott, aki az utóbbi évtizedekben a listájukra kerülhetett. Nem hiszem el, hogy még én is idejöttem. Nem a legjobb út ápolni a barátságot.”

De ha igaza volt és el kellene futnunk a Volturi elől, akkor legalább neki volt némi esélye is, nem úgy, mint nekünk. Alistair is nyomkövető, bár egyáltalán nem olyan pontos és eredményes, mint Demetri. Alistair éppen csak megérezte, hogy valami merre húzza őt és azt kereste. Ez is elegendő arra, hogy meg tudja mondani, hogy melyik irányból érkezik Demetri.

És akkor további két barát érkezett váratlanul, mivel Carlislenek és Rosalienek nem sikerült kapcsolatba kerülnie az Amazonokkal.

„Carlisle” – mondta a két nagyon magas macskaszzerű asszony, amikor megérkeztek. Mint kettő úgy nézett ki, mint akit nyújtottak – hosszú karok és lábak, hosszú ujjak, hosszú fekete fonat, és hosszú arc, hosszú orral. Nem hordtak mást, csak állati bőrt – bőr felső és szoros bőr nadrág, aminek az oldala csipkés volt és díszítések. A ruhájuk is elég különc volt, látszott rajta, hogy a pusztaságban éltek, de a karmazsinvörös szemük nagyon vad volt, és gyorsan mozogtak. Soha nem találkoztam még kevésbé civilizált vámpírokkal. De Alice küldte őket néhány enyhén szólva érdekes hírrel. Miért van Alice Dél-Amerikában? Talán látta, hogy senki nem tudott kapcsolatba kerülni az Amazonokkal?

„Zafrina és Senna! De hol van Kachiri?” – kérdezte Carlisle. „Soha nem láttalak titeket elválni.”

„Alice azt mondta nekünk, hogy külön kell jönnünk.” – válaszolta Zafrina mély hangon, összeillet a pusztasággal a stílusa. „Ez egy kisség kényelmetlen is nekünk, de Alice biztosított afelől, hogy nekünk itt kell lennünk, de Kachirinek máshol. Nem mondott nekünk semmi mást, azon kívül, hogy nagyon kell sietnünk...?” – Zafrina kijelentése már-már kérdés volt, és remegtem az idegességtől, amikor elindultam feljűk Renesmeevel, pedig ez nem sűrűn fordult velem elő. Rettegtem a heves megjelenésüktől, de ők nagyon nyugodtan figyeltek a történetünkre, és megengedték Renesmeenek, hogy bebizonyítsa a dolgot. Izig-vérig el voltak kápráztatva Renesmeetől, mint a többi

vámpír, de nem tudtam nem aggódni, amikor láttam a fürge szaggatott mozgásukat, amivel magukhoz vették őt. Senna mindig Zafrina mellett volt és soha nem beszélt, de pont olyan volt, mint Amun és Kebi. Kebi nagyon engedelmesnek látszott, Senna és Zafrina inkább kiegészítették egymást, mint egy organizmus – és éppen Zafrina volt a száj.

A hírek Aliceről egy kicsit megnyugtattak. Biztosan volt néhány homályos küldetése, hogy el tudja kerülni, amit Aro tervezett. Edward velem együtt borzongott az Amazonoktól, mert Zafrina kiváltképpen tehetséges. Az ajándéka egy nagyon veszélyes támadó fegyver volt. Edward nem kérdezte meg Zafrinát, hogy mellénk áll-e a csatában, de ha nem tudunk egy szünetet megoldani a szemtanúinkkal sem, akkor talán egy másik színhelyen sikerülne.

„Nagyon valóságos illúzióra képes.” – magyarázta Edward, amikor én nem értettem, hogy mire gondol. Zafrina nem volt képes a védettségemen áthatolni – egyáltalán nem találkoztunk ezelőtt – és ő teljesen nyugtalan volt, amikor Edward elmondta, hogy mit tudok. Edward szeme nem annyira fókuszált, amikor folytatta. „Képes rá, hogy az emberek azt lássál, amit ő akar és semmi mást. Például azonnal megjelenhetnek egy őserdő közepén egyedül. És minden bizonnyal el is hinném, hogy ott vagyok, annak ellenére, hogy még mindig érezhetnék a karomban.”

Zafrina szája megrándult egy kemény mosolyba. Egy pillanattal később Edward szeme rá fókuszált és visszamosolygott.

„Hatásos” – mondta.

Renesmeet érdekelte az előbbi dolog és rettenthetetlenül rohant Zafrina felé.

„Megnézhetem?” – kérdezte.

„Mit szeretnél látni?” – kérdezte Zafrina.

„Amit az apunak mutattál.”

Zafrina bólintott, és én olyan mohón néztem a semmibe, mint Renesmee. Egy pillanattal később, Renesmee egy elbűvölő mosolyt mutatott az arcán.

„Még” – parancsolta.

Aztán nehéz volt Renesmeet távol tartani a képektől, amit Zafrina tudott mutatni. Én egy kicsit aggódtam, mert nem voltam biztos benne, hogy Zafrina miket mutatott neki egyáltalán. De aztán Renesmee gondolataim keresztül képes voltam látni magam – pont olyan volt, mint Renesmee saját emlékei, mind olyan igazinak tündek és emiatt nekem kellett eldöntennem, hogy melyik volt valós kép és melyik illúzió. Habár nem adtam fel könnyen, végülis úgy döntöttem, hogy jó, hogy Zafrina foglalkozik Renesmeével és

szórakoztatja. Kellettek a kezeim. Annyi tanulnivalóm volt, fizikailag és mentálisan is, és az idő pedig olyan rövid. Első kísérleteim a harca elég kilátástalanok voltak. Edward két pillanat alatt elkapott. Próbáltam birkózni vele és kiszabadulni – amennyire csak bírtam – de aztán felugrott és elengedett. Én tudtam, hogy ez teljesen rossz próbálkozás volt, lefagyva állt egy ideje, és a rétet vizslatta, ahol voltunk.

„Sajnálom Bella” – mondta.

„Ne, jól vagyok” – mondtam. „Még egyszer.”

„Nem vagyok rá képes.”

„Hogy érted azt, hogy nem vagy rá képes? Még csak most kezdtük.”

Nem válaszolt.

„Nézd, tudom, hogy elég hasznavehetetlen vagyok, de nem leszek jobb, ha nem segítesz tanulni.”

Nem mondott semmit. Vidáman ráugrottam. Nem készült fel rá egyáltalán, hogy védekezzen, és a földre estünk. Meg sem mozdult amíg én a számat a nyakára nem tapasztottam.

„Nyertem.” – jelentettem be.

A szeme összeszűkült, de nem mondott semmit.

„Edward? Mi a baj? Miért nem tanítasz engem?”

Egy egész percbe telt mire megszólalt.

„Én éppen nem tudok...nem megy. Emmett és Rosalie pont annyit tud, mint én. Tanya és Eleazar talán még többet is. Kérj meg valaki mást.”

„Ez nem korrekt. Te jó vagy. Te segítettél legutóbb Jaspernek – és te harcolsz mindenki mással is. Velem miért nem? Tettem valami rosszat?”

Dühösen sóhajtott. A szemei sötétek voltak, csak egy szikrája látszott az aranyak a feketében.

„Nézd, nem tudok rád célpontként tekinteni. Akkor látom az összes lehetőséget, hogy hogyan tudnálak megölni...” – hátrált. „Ez éppen csak így túlságosan valódinak tűnik nekem. Nincs annyi időnk, hogy valóban érezd a különbséget, ha valaki más tanít téged. Bárki meg tud tanítani az alapokra.”

Haragosan néztem rá. Láttam, hogy lebiggyesztem az alsó ajkam és mosolygott. „Emelet, ez felesleges. A Volturi le fog állni. Meg fogják érteni.”

„DE ha mégsem. Nekem meg kell tanulnom.”

„Keress másik tanárt.”

Ez nem az utolsó beszélgetésünk volt erről, de soha nem sikerült kibillentenem az elhatározásából. Emmett nagyon is hajlandó volt segíteni, noha úgy éreztem, hogy a tanítás mellett benne volt minden bosszúja is az elvesztett szkander miatt. Ha tudtam volna még horzsolásokat szerezni, akkor a fejemtől a lábujjamig bíbor színben játszott volna a testem. Rose, Tanya és Eleazar türelmesek és támogatóak voltak. A tanításuk Jasper harci utasításaira hasonlítottak, még múlt júniusról, noha azok az emlékeim szörnyűek és homályosak voltak. Néhány látogatónk az oktatásomat szórakoztatónak találta, és néhányan szintén segítséget ajánlottak. A nomád Garrett mutatott néhány fogást – ő egy meglepően jó tanár volt, nagyon könnyen megtalálta a hangot a többiekkel is, úgyhogy nem is értettem, hogy miért nem talált soha társra. Megtanultam több trükköt, de soha nem kérte többet a segítségét. Igazából, noha szerettem Zafrinával lenni, tudtam, hogy soha nem akart bántani engem, habár féltett engem a haláltól.

Sok dolgot megtanultam a tanáraitól, de nem tudtam, hogy hogyan kellene a másik dologgal megküzdennem, lehetetlennek tűnt. Fogalmam sem volt róla, hogy hogyan intézzem el Alceet és Janet. Én csak azért imádkoztam, hogy legyen elég időm, hogy segíthessek. Minden pillanatban, amikor nem Renesmeével voltam, és nem harcoltam, akkor Katetel próbáltam előre haladni, nehéz volt a pajzsomat kiterjeszteni az elmémből és valaki mást megvédeni vele. Edward bátorított engem ezzel kapcsolatban. Ő tudta, hogy ez egy nagy remény lehetne, és elégedettséggel töltötte el a gondolat, hogy meg tudnám védeni magam a tűzvonásban. Nagyon nehéz volt. Semmi kézzel fogható, semmi, amivel dolgozhatnék. Nekem csak a dühöngő vágyam volt, hogy megtanuljam használni, hogy megvédjem Edwardot és Renesmeet, és mindenkit, akit csak tudok a családomból. Ezerszer is megpróbáltam kierőszakolni magamból a ködös védelmemet, szinte elájultam, amikor volt valami kis szórványos siker. Az érzés, hogy sikerüljön kinyújtanom egy láthatatlan sávot – ami konkrétan kézzelfogható lenne, egy véletlen pillanatban megőrzített.

Csak Edward volt hajlandó rá, hogy kísérleti nyuszi legyen – fogadta az áramütést, áramütés után, miközben Kate és én mindent elkövetve dulakodtunk az elmémmel. Már egy órája próbálkoztunk, és úgy éreztem, hogy teljesen leizzadtam az erőfeszítéstől, de persze ez a tökéletes test már nem volt erre képes. Az összes kimerültségem elmebeli volt. Megőrzített engem, hogy Edwardnak mit kell eleszenvednie, karjaim haszontalanul ölelték a nyakát, miközben ezerszer is megrezzent Kate „apró” áramütéseitől. Keményen próbáltam a védelmemmel ellökni mindkettőnkől, hébe hóba, mintha sikerült volna, de gyorsan elillant. Gyűlöltem ezt a gyakorlatot, és azt kívántam, hogy

inkább Zafrina segítene Kate helyett. Akkor Edwardnak csupán néznie kellene Zafrina illúzióit, amíg nem tudom kizárni őket. De Kate ragaszkodott hozzá, hogy nekem jobb motiváció kell – mint az, hogy mennyire gyűlölöm látni Edward fájdalmait. Kezdetől fogva kétségeim voltak afelől, hogy nem élvezzi ezt a szadista kis ajándékát. Látszott, hogy tetszik neki, hogy bosszant.

„Hé” – mondta Edward vidáman, bár nehéz volt elrejtene az aggodalmat a hangjában. Bármit megtett, hogy ne veszítsem el a hitemet a próbálkozásban. „Ezt alig éreztem. Jó próbálkozás, Bella.”

Vettem egy mély lélegzetet, nehéz volt átérezni, hogy mit csináltam jól. Próbáltam mindent, kierőszakolni magamból a pajzsot és kiterjeszteni.

„Megint Kate.” – sziszegtem neki a fogaim közül.

Kate megérintette Edward vállát. Nagyot sóhajtott. „Nincs sok idő”

Felemelte a szemöldökét. „Ez nem volt olyan kicsi, mint a többi.”

„Jó” – dühöngtem.

„Állj készen” – mondta nekem, és újra Edwardhoz ért.

Ez alkalommal megborzongott és halkán felszisszent a fogai között.

„Sajnálom! Sajnálom! Sajnálom!” – énekeltem, és gúnyolódtam magamon. Miért nem sikerül?

„ez egy különösen nehéz munka, Bella.” – mondta Edward, és szorosan magához húzott.

„Még csak pár napja próbálkozunk és neked már néha sikerül egy kicsit kiugrasztanod. Kate elmondja majd, hogy most mit csinálj.”

Kate összeszorította a száját. „Nem tudom. Nyilvánvalóan félelmetes a képessége, és mi még csak most kezdtük megérteni. De tudja jobban, biztos vagyok benne. Csak éppen nem jó az ösztönzés.”

Hitetlenül bámultam rá, a szám önműködően hátrahúzódott a fogaimról. Hogy gondolhatja azt, hogy nem akarom bármi áron megvédeni Edwardot az áramütéstől? Hallottam a morajokat, a tapasztaltabb társaságtól – csak Eleazar, Carmen és Tanya volt az eleinte, de Garrett is erre tartott, akkor láttam Benjaminget és Tiat, Siobhan és Meggie, és most még Alistair is lepillantott a harmadik emeleti ablakból. A nézők egyetértettek, hogy nem Edward a legjobb megoldás.

„Kate...” – mondta Edward, a hangja figyelmeztető volt, és természetesen rosszállóan nézett, de ő már elindult. A folyó felé haladt, ahol Zafrina, Senna és Renesmee sétáltak, Renesmee képeket nézett, amiket Zafrina mutatott neki, Jacob árnyékként követte őket pár lépéssel hátrébb.

„Nessie” – mondta Kate – gyorsan ráérezte az idegesítő becenévre. „Szeretnél segíteni a mamádnak?”

„Nem” – vicsorítottam.

Edward megölelt bátorítóan. Olyan gyorsan leráztam magamról, mint ahogy Renesmee gyorsan jött felém, Kate, Zafrina és Senna mögött.

„Szó sem lehet róla, Kate.” – sziszegtem.

Renesmee elért engem, és a karjaimat automatikusan széttártam. Hozzám bújt, és a fejét automatikusan a vállamra hajtotta.

„De mami én szeretnék segíteni.” – mondta eltökélten. Kezét a nyakamhoz érintette, és megerősítette a vágyát, hogy mi ketten egy csapat vagyunk.

„Nem” – mondtam gyorsan és levettem a kezét. Kate óvatosan lépett felém, kezét felénk nyújtotta.

„Azonnal állj meg Kate.” – figyelmeztettem.

„Ne” – lopózkodott tovább előre. Mosolygott, mint akinek tetszik a helyzet. Renesmee-t annyira magamhoz húztam...hogy ő a hátamba kapaszkodjon és így még egy lépéssel távolabb került Katétól. Így a kezeim szabadok voltak, és ha elkapom Kate csuklóit, akkor meg tudom tartani a távolságot. Kate ezt biztosan nem érti, hogy nem volt anya, nem volt gyermeke. Nem képes felfogni, hogy mennyire meg akarom védeni, túlságosan is. Elképesztően dühbe gurultam, vörösen láttam, és a nyelvemen mintha izzó fém lett volna. Az erő, amit rendszerint visszatartok keresztül folyt az izmaimban, és tudtam, hogy a gyémánt fogaim is bele tudnám mélyeszteni. Az őrzöngés mindent egy helyre összpontosított a fókuszomban. Éreztem a védelmem rugalmasságát egészen pontosan. Éreztem, hogy egy réteg vesz körül, egy vékony kis réteg, ami kiterjed a fejemtől a lábujjamig, és a düh keresztül száguld a testemen. Úgy éreztem, hogy még így is kevés. Kinyújtottam magam körül, és Renesmeemet keresztül vontam vele, hogy teljesen belül legyen, Kate már nem volt messze. Kate tett egy további kiszámított lépést, és egy gonosz vicsorítás jött ki a torkom mélyéről, a fogaim megvillantak.

„Óvatosan, Kate.” – szólt neki Edward.

Kate tett egy további lépést, és akkor valami történt, mert nem jött tovább, de nem értettem. Éppen csak egy kis távolságra volt tőlem, elnézett rólam, és Edwardot figyelte. Renesmee biztonságban van nálam, biztos voltam benne.

„Hallasz bármit Renesmeettől?” – kérdezte őt Kate, a hangja könnyű és nyugodt.

Edward közelebb lépett, blokkolta a vonalat Kate és köztem.

„Nem, egyáltalán semmit.” – válaszolta. „Bellanak hagyj időt lecsillapodni, Kate. Nem motiválhatod a érzelmeivel. Tudom, hogy nem látszik, de ő még csak pár hónapos.”

„Nincs rá idő, hogy finoman csináljuk, Edward. Meg kell tanulnia. Csak néhány hetünk van, és ő potenciális-,”

„Várj egy percet Kate.”

Kate rosszalta, de hallgatott Edward figyelmeztetésére, komolyan vette, amit rólam mondott. Renesmee a nyakamra tette a kezét, és visszajátszotta Kate támadását, bemutatta nekem, hogy nem bántott, és hogy apu...

De ez nem nyugtatott le engem. Mindent karmmazsinvörösben láttam. De ellenőrzésben tudtam tartani magam, és éreztem, hogy Kate szavaiban van igazság. A düh segített nekem. Kényszerből gyorsabban tanulok. De ez nem jelenti azt, hogy tetszik a dolog.

„Kate” – morogtam. A kicsit odaadtam Edwardnak. Úgy éreztem, hogy a védelmem még erős, hajlékony lepedő Renesmee és köztem. És kiterjesztettem Edward köré is. Nem volt jele, hogy bármi baj lenne, nem fenyegetett a sírás. Az erőlködéstől lihegtem, és a szavaim inkább megtörten, mint dühösen jöttek. „Megint”, mondtam Katenek. „Csak Edwardot.”

Összeráncolta a szemét, de előre ugrott és megérintette Edward vállát.

„Semmi” – mondta Edward. Hallottam a mosolyt a hangjában.

„És most?” – kérdezte Kate. Az ő hangjában az erőlködés hallatszott.

„Egyáltalán semmi.”

Kate fokozatosan feladta.

„Látod ezt?” – kérdezte Zafrina a mély pusztasági hangján, és hármunkra nézett. Furcsa hangsúlya volt, váratlan helyeken emelte fel a hangját.

„Én látok semmit.” – mondta Edward.

„És te, Renesmee?” – kérdezte Zafrina.

Renesmee mosolygott és megrázta a fejét. A dühöm majdnem teljesen elszállt, és a fogaim még jobban összeszorítottam, és gyorsabban lihegtem, ahogy kiterjesztettem a rugalmas pajzsot. Úgy éreztem, hogy nehezebb volt az elindítása, mint a tartása. Kicsit beljebb húztam.

„Semmi pánik” – figyelmeztette a figyelő csoportot. „Látni szeretném, hogy milyen messzire tud kiterjedni.”

Mindenki sokkolva zihált – Eleazar, Carmen, Tanya, Garrett, Benjamin, Tia, Siobhan, Maggie – mindenki, kivéve Senna, aki nem ijedt meg bármit is csinált Zafrina. A többiek csak néztek a kifejezésük üres volt.

„Emeld fel a kezed, amikor visszakapod a látásod” – mondta Zafrina. „Na, Bella. Lássuk mennyit tudsz megvédeni.”

A lélegzetem egy dühöngés lett. Kate volt közelebb, ő volt mellettem Edward és Renesmeen kívül, de legalább tíz lányira. Összezártam az álkapcsom és próbáltam még távolabb lökni a pajzsot. Hüvelyk a hüvelyk után küzdöttem, hogy valami reakciót csikarjak ki, és előrébb jussak. Csak Kate türelmetlen kifejezését néztem, miközben küzdöttem, és nyugodtan nyögtem, amikor pislogott és rám fókuszált. Felemelte a kezét. „Elképesztő!” – morajlotta Edward a lélegzete alatt. „Olyan mint egy burok. Én tudom olvasni a gondolatait annak, aki benne van, de nem tudom elérni azt aki kívül van. És hallom Renesmeent, pedig nem hallottam, amikor kint voltam. Hallom Kate megdöbbenését is, mert most a pajzsban van. Még mindig nem hallak téged...Hmm. Hogyan csinálod ezt? Én kíváncsi lennék ha...” – motyogott magában tovább, de nem tudtam a szavaira figyelni. Összeszorítottam a fogaim és próbáltam elérni Garrettet, aki Kate mögött volt. Felemelte a kezét.

„Nagyon jó” – bókkolt Zafrina. „Tovább-,”

De ő túl korán örült, ziháltam és éreztem, hogy a messzire kitolt pajzsom visszahúzódik, az eredeti formájába. Renesmee vakságát tapasztaltam először, a vakság, amit Zafrina tett rájuk, megremegtem. Fáradtan, harcoltam, hogy újra kiterjesszem, nagyon akartam újra védelmezni őt.

„Adnál nekem egy percet?” – lihegtem. Mióta vámpír lettem és egyszer sem éreztem, hogy pihennem kellene ezelőtt. Elbátortalanodtam egy pillanatra, mert még így is erősnek éreztem magam.

„Persze” – mondta Zafrina, és levette róluk a vakságot.

„Kate” – Hívta Garrett, miközben a többiek morajlottak és arébb mentek. Zavarta a vakság őket, a vámpírok nem szoktak hozzá a sebezhetőséghez. A magas, homokszínű hajú Garrett volt az egyetlen, aki nem látszott úgy, hogy megdöbben a gyakorlaton. Csodálkozom, hiszen kalandor.

„Nem tudom Garrett” – intette Edward óvatosságra.

Garrett tovább ment Kate felé, elutasítva a figyelmeztetést, és elmélkedő tekintete volt. „Azt mondják, hogy képes vagy egy vámpírt is megrázni.”

„Igen” – értett egyet. Egy ravasz mosollyal felmutatta az ujját. „Kíváncsi vagy?”

Garrett vállat vont. „ez olyan, amit még sosem láttam. Úgy tűnik lehet, hogy egy kicsit túlzásba estem...”

„Talán” – mondta Kate, az arca hirtelen komoly lett. „Talán csak a gyenge, vagy fiatal lényeken működik. Nem tudom biztosan. Te erősnek nézel ki. Esetleg ellenállni tudsz az ajándékomnak.”

Kinyújtotta a tenyerét, mintha kihívná. A szája rángatózott, és úgy láttam, hogy kifejezése szomorú, hogy kísérletezni akarnak vele. Garrett vigyorgott a kihíváson. Nagyon finoman hozzáért a tenyeréhez a mutatóujjával. És akkor hangosan zihálni kezdett, térdre hullott, majd a hátán vonaglott. A feje a gránitba csapódott, ami megrepedt. Megdöbentő volt látni. Az ösztönöm, hogy elnézzek a cselekvőképtelen halhatatlanról ellenállt, ez szörnyű volt.

„Megmondtam” – motyogta Edward.

Garrett szemhéja még néhány pillanatig reszketett, aztán szélesre nyitotta a szemeit. Vigyorogva bámult fel Katere, és egy csodálkozó mosolyt láttam a szemén.

„Wow” – mondta.

„Te élvezted?” – kérdezte döbentően.

„Nem vagyok bolond.” – nevetett és rázta a fejét, miközben feltérdelt. „De ez már valami.”

„Hallok valamit” – szorította össze a szemeit Edward.

És akkor volt egy kis nyugtalanság az előkertből. Hallottam Carlisle, aki döbentő hangon beszélt valakivel.

„Alice küldött téged?” – kérdezte valaki, hangja bizonytalan, némileg zaklatott.

További váratlan vendég? Edward besietett a házba a többiek követték. Lassan követtem őket, Renesmee még a hátamon volt. Adok Carlislenak egy pillanatot. Hagyom, hogy felkészítse az új vendéget, mielőtt odaérünk. Renesmeent a karjaimba húztam és óvatosan, lassan a ház felé sétáltam, a konyha ajtón keresztül hallgatóztam, de nem láttam semmit.

„Nem küldött minket.” – suttogott egy mély hang Carlisle kérdésére.

Pontosan olyan ősi hangja volt, mint Aronak, Marcusnak és Caiusnak. Mintha ők lennének itt. Tudtam, hogy a szoba zsúfolt – majdnem mindenki odacsődült látni az új látogatókat – de alig volt zaj. Nyugodtan lélegzett mindenki. Carlisle hangja óvatos volt, amikor válaszolt.

„Mi hozott ide titeket most?”

„A suttogás miatt jöttünk” – válaszolt egy másik hang, épp olyan, mint az első. „Mi hallottuk, hogy embereket gyűjtesz a Volturi ellen. Azt suttogták, hogy nem vagy

egyedül. Nyilvánvaló, hogy igazak voltak a kósza hírek. Ez egy nagyon hatásos összejövétel.”

„Mi nem hívjuk ki a Volturit” – válaszolt Carlisle feszülten. „Csak van egy félreértésünk, ez minden. Ez egy nagyon nagy félreértés, de biztos, hogy meg tudjuk tárgyalni. Ők itt szemtanúk. Azt akarjuk elérni, hogy meghallgassanak. Mi tudjuk – „
„Nem gond, ha meg akarod tárgyalni velük” – szakította meg az első hang. „és nekünk az sem gond, ha megszegted a törvényt.”

„Ne halogassuk tovább a dolgot,” – szúrta be a második.

„Mi várunk már egy és egy fél évezrede, hogy kihívjuk az olaszokat,” – mondta az első.

„Ha van rá bármi esély, hogy ők elbuknak, mi látni fogjuk.”

„Vagy segítünk a kudarcukban” – tette hozzá a második.

Annyira egyforma hangszínből beszéltek, hogy az egyszerű hallgató azt hinné, hogy csak egyvalaki beszél. „Úgy gondoljuk, hogy van esélyed, hogy sikerrel járj.”

„Bella?” – hívott engem Edward érdes hangon. „Hozd ide Renesmeet, kérlek. Talán meg kellene magyaráznunk a Románoknak, hogy mi az indokunk.”

Az egy kicsit segített, hogy tudtam, hogy a másik szobában levő vámpírok megvédenék Renesmeet, ha a Románok felfordulást akarnának. Nem tetszett a hangjuk, valami sötét fenyegetés volt a szavaikban. Amíg én sétáltam a szoba közepe felé, megbizonyosodtam róla, hogy nem csak én gondolom így. A legtöbb mozdulatlan vámpír ellenséges szemekkel meredt rájuk, és egy kicsit – Carmen, Tanya, Zafrina és Senna – láthatatlanul védekező pozícióba álltak a jövevények és Renesmee között.

A vámpírok az ajtónál mindketten kicsik és tömzsik voltak, egy sötét hajú és egy hamuszerű szőke, talán sápadt szürke. Ugyanaz a poros kinézetű a bőrük volt, mint a Volturinak, noha úgy hiszem nem teljesen egyforma. Nem voltam biztos benne, hogy a Volturit kivéve láttam-e már valaha ilyen emberi szemeket. Nem tudtam pontosan összehasonlítani. Az ő éles keskeny szemük, olyan, mint a sötét vörösbőr, de nem volt benne az a tejes árnyalat. Nagyon egyszerű fekete ruhát hordtak, ez modernebb volt, de érezhető volt benne mégis valami régies forma. A sötét vigyorgott, amikor meglátott.

„Nocsak, Carlisle. Csintalan vagy, mit csináltál?”

„Ő nem az aminek hiszed, Stefan.”

„És nem a mi gondunk, akár így, akár úgy.” – válaszolt a szőke „mit mondtál az előbb?”

„Szívesen hagyjuk, hogy megfigyeljétek Vladimir, de nem feltétlenül az a tervünk, hogy kihívjuk a Volturit, mint mondtam az előbb.”

„Mi éppen csak szurkolunk” – kezdte Stefan.

„És reménykedünk, hogy szerencsénk lesz.” – fejezte be Vladimir.

A végén nekünk volt együtt 17 tanúnk - az Ír Siobhan, Liam, és Maggie; az Egyiptomi, Amun, Kebi, Benjamin, és Tia; az Amazonok, Zafrina és Senna; a Románok, Vladimir és Stefan; és a nomádok, Charlotte, Peter, Garrett, Alistair, Maria, és Randall – és a mi családunk 11-en. Tanya, Kate, Eleazar, és Carmen ragaszkodott hozzá, hogy őket a családhoz számoljuk. A Volturitól eltekintve, ez volt talán a legnagyobb békés összejövetel a halhatatlanok történetében. Egy kicsit mindenki reménykedni kezdett. Úgy éreztem talán van segítség. Renesmee pillanatok alatt megnyert magának szinte mindenkit. A Volturi, ha csak egy pillanatra megáll figyelni...

Az utolsó két túlélő a Románoktól nagyon neheztelt, amiért megdöntötték a birodalmukat ezeröttszáz évvel ezelőtt – türelmesen vártak. Ők nem érintették Renesmeet, de nem mutatták jelét, hogy irtóznának tőle. Látszott rajtuk, hogy a szövetségünket a vérfarkasokkal nagyon misztikusnak tartják. Néztek engem miközben Zafrinával és Katetel a védelmet gyakoroltam, nézték Edward válaszait a ki nem mondott kérdésekre, nézték Benjamins, aki irányította a folyót, vagy amikor szelet gerjesztett az akaratával, és a szemük hevesen izzott a reménytől, hogy végül mégis megmérgettünk a Volturival. Nem ugyanaz a remény vezetett minket, de mindannyian reménykedtünk.

33.fejezet

HAMIS OKIRAT

„Charlie, még mindig pontosan abban a 'csak amit szükséges tudni' társasági helyzetben vagyunk. Tudom, hogy már több, mint egy hete nem láttad Renesmee-t, de egy látogatás most nem egy jó ötlet. Mit szölsz ahhoz, ha átvinném Renesmee-t?”

Charlie olyan sokáig csendben volt, hogy kíváncsi lettem, vajon kihallotta-e hangomból a feszültséget.

De aztán motyogott. „Csak amit szükséges tudni, ugh.” És rájöttem, hogy csak a természetfelettitől való óvatossága készítette őt a lassú reagálásra.

„Oké, kölyök.” Mondta Charlie. „Át tudod hozni most délelőtt? Sue hoz nekem ebédet. Anyira el van rémulve a szakácstudományomtól, mint te, mikor először felbukkantál.”

Charlie nevetett és aztán felsóhajtott a régi napok emlékére.

„A délelőtt remek lesz.” A hamarabb jobb. Már így is túl sokáig elhúztam a dolgot.

„Jake is veletek jön?”

Habár Charlie semmit se tudott a vérfarkasok bevéésödéséről, senki se hagyhatta figyelmen kívül a Jacob és Renesmee közötti kapcsolatot.

„Valószínűleg.” Ki volt zárva, hogy Jacob önkéntesen kihagyna egy délutánt Renesmee-vel, mikor nincsenek a közelbe a vámpírok.

„Talán meg kellene hívnom Billy-t is.” Merengett el Charlie. „De... hmm. Talán majd máskor.”

Csak félig figyeltem Charlie-ra – eléggé ahhoz, hogy észrevegyem a különös vonakodást a hangjában, mikor Billy-ről beszélt, de nem eléggé ahhoz, hogy aggódjam, mi is ez az egész. Charlie és Billy felnőttek; ha valami van köztük, meg tudják oldani maguk is. Oyan sok más fontosabb dolog gyötört.

„Hamarosan találkozunk.” Mondtam neki, és letettem.

Ez az utazás több volt annál, hogy megóvjam apámat a huszonhét különös módon összeillő vámpírtól – akik mind megesküdték, hogy nem ölnek meg senkit ötszáz kilométeres körzetben, de mégis... Nyilvánvalóan egy embernek se kellene ennek a csoport közelébe mennie. Ezt a kifogást adtam Edward-nak: elviszem Renesmee-t Charlie-hoz, így ő nem fog idejönni. Ez jó ok volt arra, hogy elhagyjam a házat, de nem ez volt az igazi okom.

„Miért nem visszük a Ferrari-dat?” Panaszkodott Jacob, mikor találkozott velem a garázsban. Már Edward Volvo-jában ültem Renesmee-vel.

Edward felfedte előttem az 'utána kocsimat'; mint sejtette, nem mutattam megfelelő lelkesedést iránta. Biztos, hogy szép és gyors, de jobban szerettem futni.

„Túl feltűnő.” Válaszoltam. „Mehetnének gyalog is, de az kiborítaná Charlie-t.”

Jacob morgolódt, de beült mellém. Renesmee az ölemből átmászott az övébe.

„Hogy vagy?” Kérdeztem tőle, miközben kitolattam a garázból.

„Mit gondolsz?” Kérdezte Jacob gúnyosan. „Beteg vagyok ettől a rakás vérszívótól.” Látta arckifejezésemet és beszélt, mielőtt válaszolhattam volna. „Igen, tudom, tudom. Ők a jó fiúk, azért vannak itt, hogy segítsenek, megmentenek mindenkit. És a többi, és a többi. Mondj amit akarsz, de én még mindig úgy gondolom, hogy Drakula Egy és Drakula Kettő hátborzongatóak.”

Mosolyognom kellett. A románok nekem se voltak a kedvenc vendégeim. „Ebben nem vitatkozom veled.”

Renesmee megrázta a fejét, de nem mondott semmit; ellentétben velünk, ő különösen lenyűgözőnek találta a románokat. Erőt fektetett bele, hogy hangosan beszéljen velük, mivel nem engedték meg neki, hogy megérintse őket. Kérdése a szokatlan bőrükről szólt és, habár féltem, hogy talán megsértődnek, örültem, hogy megkérdezte. Én is kíváncsi voltam.

Nem tűntek feldúltak az érdeklődésétől. Talán egy kicsit szomorúak.

„Nagyon sokáig mozdulatlanul ültünk, kölyök.” Válaszolt Vladimir, Stefan bólintott, de nem folytatta Vladimir mondatát, mint azt gyakran tette. „Tekintve a hitünket. Hatalmunk jele volt, hogy minden hozzánk jött. Zsákmányok, diplomaták, ezek keresték kegyünket. A trónunkon ültünk és úgy gondoltunk magunkra, mint istenekre. Sokáig nem vettük észre, hogy megváltoztunk – majdnem megkövesedtünk. Feltételezem a Volturi szívességet tett nekünk, mikor leégették a kastélyainkat. Stefan és én legalább nem kövesedtünk tovább. Most a Volturi-k szeme van bevonva porral, de a miénk ragyog. Gondolom ez segítségünkre lesz, mikor mi kergetjük ki őket a fészükéből.”

Ezek után próbáltam Renesmee-t távol tartani tőlük.

„Meddig lógunk majd Charlie-nál?” Kérdezte Jacob, félbeszakította gondolataimat. Láthatóan lenyugodott, miközben távolodtunk a háztól és minden új bentlakótól. Boldog voltam, hogy én nem igazán voltam a szemében egy vámpír. Még mindig csak Bella voltam.

„Valójában elég sokáig.”

Hangom felkeltette a figyelmét.

„Van valami más is azon kívül, hogy meglátogatjuk apádat?”

„Jake, tudod milyen jól tudod ellenőrizni a gondolataidat Edward közelében?”

Felhúzta egyik sűrű, fekete szemöldökét. „Igen?”

Csak bólintottam, szemeimet Renesmee-re emeltem. Kifelé nézett az ablakon, és nem tudtam, hogy mennyire érdekli a beszélgetésünk, de úgy döntöttem, nem kockáztatok többet.

Jacob várta, hogy mondjak még valamit, és aztán alsó ajkát kinyomta, miközben azon a kicsin gondolkozott, amit mondtam neki.

Miközben csendben vezettem, hunyorítottam az idegesítő kontaktlencsék mögül a hideg esőre; nem volt elég hideg, hogy a hó essen. Szemeim nem voltak olyan hátborzongatók, mint kezdetben – határozottan közelebb voltak a halvány narancssárgához, mint a ragyogó vöröshöz. Hamarosan borostyán sárgák lesznek, és megszabadulhatok a kontaktlencséktől, remélem az a változás nem fogja nagyon felzaklatni Charlie-t.

Jacob még mindig a csonka beszélgetésünkön rágódott, mikor megérkeztünk Charlie-hoz. Nem beszélünk, miközben gyors emberi tempóban sétáltunk az esőben. Apu várt ránk; kinyitotta az ajtót még azelőtt, hogy kopogtam volna.

„Hé, srácok! Olyan mintha évek teltek volna el! Nézz csak magadra, Nessie! Gyere nagypapihoz! Esküszöm nőttél vagy tíz centit. És olyan soványnak tűnsz, Ness.” Rám nézett. „Étetnek téged ők odafent?”

„Ez csak a hirtelen növekedés.” Motyogtam. „Hé, Sue.” Kiáltottam át Charlie vállán. A csirke, a paradicsom, a fokhagyma és a sajt illata a konyhából jött; valószínűleg mindenkinek tetszett volna ez az illat. Éreztem még a friss fenyőt és a poros csomagolópapír illatát.

Renesmee megmutatta kis gödröcskéit. Sose beszélt Charlie előtt.

„Nos, gyertek be a hidegről, kölykök. Hol van a vejem?”

„Szórakoztatja a barátokat.” Mondta Jacob, és aztán felhorkant. „Olyan szerencsés vagy, hogy kimaradsz a hurokból, Charlie. Csak ennyit mondhatok.”

Könnyedén vesén ütöttem Jacob-ot, miközben Charlie megremegett.

„Ow.” Panaszkodott Jacob az orra alatt; nos, gondoltam elég könnyedén ütöttem.

„Valójában, Charlie, van pár elintéznivalóm.”

Jacob rám nézett, de nem mondott semmit.

„Kicsúszol a karácsonyi vásárlásból, Bells? Már csak pár napod van, tudod.”

„Igen, karácsonyi bevásárlás.” Mondtam akadozva. Ez megmagyarázta a poros csomagolópapír illatát. Charlie biztos feltette a régi díszeket.

„Ne aggódj, Nessie.” Suttogta a fülébe. „Majd fedezlek, ha anyukád elejti a gömböt.”

Égnek emeltem a szemeimet, de igazság szerint tényleg nem gondoltam az ünnepekre.

„Az ebéd az asztalon.” Kiáltotta Sue a konyhából. „Gyerünk, srácok.”

„Később találkozunk, apu.” Mondtam, és gyors pillantást váltottam Jacob-bal. Még ha

nem is tud segíteni, de ha erre gondol Edward közelében, legalább nem tud sokat megosztani velem. Fogalma se volt róla, miben sántikálok.

Természetesen - elgondolkoztam, miközben beszálltam a kocsiba - nem mintha nekem több sejtésem lett volna.

Az utak csúszósak és sötétek voltak, de a vezetés már nem volt tudatos nekem. Reflexeim jók voltak erre a feladatra, és alig figyeltem az utakra. A probléma azzal volt, hogy a sebességgel ne vonzzam a figyelmet, ha társaságom volt. Túl akartam lenni a mai küldetésen, hogy a rejtély legyen letudva, így visszatérhetek a létfontosságú tanuláshoz. Megtanulni megvédeni néhányat, megtanulni megölni a többieket.

Egyre jobb lettem a pajzsom tekintetében. Kate már nem érezte a szükségét, hogy motiváljon – nem volt nehéz okot találni, hogy mérges legyenek, most, hogy tudtam, ez a kulcsa az egésznek – és így legtöbbször Zafrina-val gyakoroltam. Meg volt elégedve a kiterjesztéssel; le tudtam fedni körülbelül három méternyi körzetet több mint egy percig, habár ez kimerített. Ma reggel próbált rájönni, hogy képes vagyok-e eltolni az egész pajzsot az elmémtől. Nem értettem mire lehet ez jó, de Zafrina úgy gondolta, ez erősíthet engem, mint edzeni a hasfalat és a hátat is, nem csak a karokat. Végül is több súlyt meg tudsz emelni, mikor az összes izmod erősebb.

Nem voltam ebben jó. Épp csak elkaptam egy villanást a dzsungelben lévő folyóról, amit próbált nekem mutatni.

De különböző módjai voltak, hogy felkészüljek arra, ami közeledett, és már csak két hét maradt, aggódtam, hogy elhanyagolom a legfontosabbat. Ma kiigazítom ezt a tévedést.

Megjegyeztem a megfelelő térképet, és nem jelentet gondot megtalálni a címet, ami nem létezett az interneten, ami J. Jenks-hez vezetett. A következő Jason Jenks címe lett volna, az, amit Alice nem adott meg.

Azt mondani, hogy nem egy szép szomszédság volt, alábecslés lett volna. A legegyszerűbb Cullen autó is kitért ezen az utcán. Az öreg Chevy-m is egészségesnek nézett volna ki itt. Emberi éveim alatt bezártam volna az ajtót és olyan gyorsan elhajtottam volna, ahogy bírok. Mivel ez így volt, le voltam nyugodva. Próbáltam elképzelni Alice-t egy ilyen helyen bármilyen okból, de nem sikerült.

Az épületek – mind három emeletesek, mind keskenyek, mind kissé megdőltek, mintha a szakadó eső megnyomta volna őket – legtöbbször régi házak voltak, felosztva több lakásra. Nehéz volt megmondani, milyen színű volt a hámló festék. Minden elhomályosodott a sötét árnyékoktól. Néhány épületnek a földszintjén üzletek voltak: egy piszkos bár sötétített ablakkal, egy médium bolt rendszertelenül villogó neon kezekkel és tarot kártyákkal az ajtón, egy tetováló szalon, és egy napközi otthon, melynek törött ablakát ragasztószalag tartotta egyben. Egyik előtt se volt lámpa, habár elég sötét volt odakint, hogy az embereknek szükségük legyen a világításra. Hallottam a távolból a halk motyogó hangokat, olyan volt, mintha a tv ment volna.

Volt pár ember a környéken, kettő elcsoszogott az esőben az ellenkező irányba és egy ült egy bedeszkázott, olcsó ügyvédi iroda alacsony tornáca alatt, vizes újságot olvasott és füttyörészett. A hang túl vidám volt a környezethez képest.

Annyira elkábultam a gondtalan fütyörészéstől, nem vettem észre először, hogy a lakatlan épület pont ott volt, ahol az általam keresett címnek kellett lennie. Nem volt szám a roskadozó helyen, de a mellette lévő tetováló szalon két számmal különbözött.

Elértem a járdát és piszmoztam egy másodpercig. Be kell jutnom abba az épületbe így vagy úgy, de hogy csináljam, hogy a fütyörésző ember ne vegyen észre? Leparkolhatnék a következő utcába és visszajöhetnék hátul... Több szemtanú is lehet azon az oldalon. Talán a tetőn? Elég sötét volt az ilyen fajta dolgokhoz?

„Hé, hölgyem.” Kiáltott nekem a fütyörésző ember.

Leengedtem az utas oldali ablakot, mintha nem hallottam volna.

A férfi lerakta az újságot, és a ruhája meglepett, most, hogy láttam őket. Rongyos köpenye alatt kicsit túl jól öltözött volt. Nem volt szellő, ami felém hozta volna illatát, de a sötét piros ingje ragyogása úgy tűnt, mint a selyem. Fodros, fekete haja összegabalyodott és ápolatlan volt, de sötét bőre sima és tökéletes, fogai fehérek és épek. Egy ellentmondás.

„Talán nem kellene ott parkolnia azzal kocsival, hölgyem.” Mondta. „Lehet, hogy nem lesz itt, mikor visszajön.”

„Köszönöm a figyelmeztetést.” Mondtam.

Leállítottam a motort és kiszálltam. Talán a fütyölős barátom gyorsabban megadhatja a válaszokat, amikre szükségem volt, mintha betörnék. Kinyitottam nagy szürke esernyőmet – nem mintha tényleg törődtem volna a hosszú, kasmír kabátommal, amit viseltem. Ez volt az, amit egy ember tett volna.

Hunyorított az esőn keresztül az arcomra, és aztán szemei kitágultak. Nyelt egyet, és hallottam, ahogy szíve felgyorsult, miközben megközelítettem.

„Keresek valakit.” Kezdttem.

„Én valaki vagyok.” Ajánlotta mosolyogva. „Mit tehetek önért, szépségem?”

„Maga J. Jenks?” Kérdeztem.

„Oh.” Mondta, és arckifejezése várakozásról megértésre változott. Felugrott a lábára és szűk szemeivel megvizsgált. „Miért keresi maga J-t?”

„Ez az én dolgom.” Mellesleg fogalmam sincs. „Maga J?”

„Nem.”

Néztük egymást egy hosszú pillanatig, miközben éles szemei fel-le jártak a passzos gyöngyház szürke felsőmön, amit viseltem. Tekintete végül metalálta arcomat. „Nem úgy néz ki, mint egy szokásos ügyfél.”

„Valószínűleg nem vagyok szokásos.” Ismertem el. „De látnom kell őt, amint lehetséges.”

„Nem vagyok benne biztos, mit tehetek.” Ismerte el.

„Miért nem mondja meg a nevét?”

Vigyorgott. „Max.”

„Örülök a találkozásnak, Max. Most miért nem mondja meg, mit szokott tenni a szokásosnak?”

Vigyora mogorva nézésbe ment át. „Nos, J szokásos ügyfelei nem úgy néznek ki, mint maga. A maga fajta nem jön ide a belvárosi irodába. Csak egyenesen a kedves irodájába mennek a felhőkarcolóba.”

Megismételtem a másik címet, amim volt, és megkérdeztem a számot.

„Igen, az a hely.” Mondta megint gyanakodva. „Miért nem oda ment?”

„Ez volt az a cím amit kaptam – egy nagyon megbízható forrástól.”

„Ha jót akar, nem kellene itt lennie.”

Összeszorítottam ajkaimat. Sose voltam jó blöffölő, de Alice nem hagyott sok lehetőséget. „Talán nem a jót keresem.”

Max arca bocsánatkérő lett. „Nézze, hölgyem –”

„Bella.”

„Rendben. Bella. Nézd, nekem szükségem van erre az állásra. J elég jól fizet ahhoz képest, hogy a nap legtöbb részén csak lógok itt. Szeretnék segíteni, tényleg, de – és természetesen csak feltételezve beszélek, igaz? Vagy bizalmasan, vagy bárhogy is akarsz – de ha bárkit átengedek, aki bajt hozhat rá, kirúgnak. Látod a problémámat?”

Gondolkoztam egy percig, ajkamat harapdáltam. „Sose láttál itt már valakit olyat, mint én ezelőtt? Nos, olyasmit mint én. A húgom alacsonyabb, mint én, és sötét, égnek álló, fekete haja van.”

„J ismeri a húgodat?”

„Szerintem igen.”

Max megfontolta ezt egy pillanat alatt. Rámosolyogtam, és légzése elakadt. „Elmondom, mit fogok tenni. Felhívom J-t és elmondom, hogy nézel ki. Hagy döntsön ő.”

Mit tudott J. Jenks? A leírásom jelent valamit számára? Ez egy zavaró gondolat volt.

„A családnevem Cullen.” Mondtam Max-nek, azon tűnődtem, hogy ez túl sok

információ-e. Kezdttem haragudni Alice-re. Tényleg elég vagyok én ehhez az örültséghez? Adhatott volna még egy vagy két szóval többet...

„Cullen, értem.”

Figyeltem, miközben tárcsázott, könnyedén kilestem a számokat. Nos, Fel tudom hívni magam is J. Jenks-et, ha ez nem működne.

„Hé, J, Itt Max. Tudom, hogy sose hívhatlak fel téged ezen a számon, csak ha vészhelyzet van...”

Vészhelyzet van? – hallottam halványan a másik oldalról.

„Nos, nem pontosan. Van itt ez a lány, aki látni akar téged...”

Nem látom ebben a vészhelyzetet. Miért nem követted a szokásos eljárást?

„Nem követtem a szokásos eljárást, mert nem úgy néz ki, mint aki szokásos lenne –”

Jelvénye van?

„Nem –”

Nem lehetsz biztos benne, Úgy néz ki mint az egyike Kubarev embereinek -?

„Nem – hogy beszéljek, oké? Azt mondja, hogy ismered a hűgát vagy mi.”

Nem valószínű. Hogy néz ki?

„Úgy néz ki...” Szemei elismerően végigfutottak az arcomtól a cipőmíg. „Nos, úgy néz ki mint valami furcsa szupermodell, így néz ki.” Mosolyogtam és ő rám kacsintott, majd folytatta. „Kemény test, fakó, mint egy lepedő, sötét, barna haja majdnem a derekáig ér, szüksége lenne egy jó éjszakai alvásra – bármi ilyen ismerősen hangzik?”

Nem. Nem vagyok boldog, hogy megzavartál egy szép nő által kiváltott gyengeséged miatt –

„Igen, oda vagyok a csinos nőkért, mi a baj ezzel? Sajnálom, hogy zavartalak, ember. Csak felejtsd el.”

„A nevem.” Suttogtam.

„Oh igen. Várj.” Mondta Max. „Azt mondja a neve Bella Cullen. Ez segít?”

Teljes némaság volt, és aztán a hang a vonal túlsó végén hirtelen kiabált, olyan szavakat használt, amiket nem gyakran lehet hallani kamionos megállókon kívül. Max egész arckifejezése megváltozott; minden móka eltűnt és ajkai elhalványodtak.

„Mert nem kérdezted.” Kiáltotta vissza Max, pánikolt.

Még egy szünet volt, miközben J összeszedte magát.

Gyönyörű és sápadt? – kérdezte egy kicsit nyugodtabban.

„Ezt mondtam, igaz?”

Gyönyörű és sápadt? Mit tudhatott ez az ember a vámpírokról? Ő is egy közülünk? Nem készültem fel ilyen szembesítésre. Összeszorítottam fogaimat. Mibe kevert bele Alice?

Max várt egy percet, miközben egy újabb adag sértést és utasítást kapott, és aztán rám pillantott szemeivel, amelyek szinte rémültek voltak. „De csütörtökönként csak belvárosi ügyfelekkel találkozol – oké, oké! Értem.” Összecsukta a telefonját.

„Látni akar engem?” Kérdeztem vidáman.

Max mogorván nézett. „Mondhattad volna, hogy elsőbbségi ügyfél vagy.”

„Nem tudtam, hogy az vagyok.”

„Azt hittem, zsaru vagy.” Ismerte be. „Úgy értem, nem nézel ki úgy, mint egy zsaru. De olyan furcsán viselkedtél, szépségem.”

Vállat vontam.

„Drogüzlet?” Találgatott.

„Ki, én?” Kérdeztem.

„Igen. Vagy a pasid vagy akárki is.”

„Nem, sajnálom. Tényleg nem vagyok a drogok kedvelője, és a férjem se. Csak nemet mondtam és kész.”

Max szitkozódott az orra alatt. „Házas. Ne is reménykedj.”

Mosolyogtam

„Maffia?”

„Nem.”

„Gyémántcsempészs?”

„Kérlek! Ilyen fajta emberekkel szoktál üzletelni, Max? Talán új munkát kellene keresned.”

El kellett ismernem, egy kicsit élveztem a helyzetet. Nem kerültem közel emberekhez Charlie-n és Sue-n kívül. Szórakoztató volt nézni, ahogy összezavarodik. Annak is örültem, hogy milyen könnyű volt nem megölni őt.

„Biztos benne vagy valami nagy dologban. És rosszban.” Eltöprengett.

„Ez tényleg nem olyan.”

„Ez az, amit mindenki mond. De kinek kellenének papírok? Vagy ki lenne hajlandó megfizetni J-t, ha mondhatom. Nem az én dolgom egyébként.” Mondta, és aztán megint elmotyogta a házas szót.

Adott nekem egy teljesen új címet eligazítással, és aztán gyanakodva nézte, ahogy elhajtottam sajnálkozó szemekkel.

Ezen a ponton szinte mindenre felkészültem – valami James Bond film szerű ellenség csúcstechnológiájú búvóhelye tűnt a legelképzhetőbbnek. Így azt gondoltam, hogy Max biztos rossz címet adott, tesztként. Vagy talán a búvóhely föld alatt volt, ezalatt a nagyon hétköznapi, kopott épület alá beépítve, szemben egy kedves családi szomszédsággal.

Lehúzódtam egy szabad helyre és felnéztem egy ízléses, aprólékos jelre, amin ez állt: JASON SCOTT, JOGTANÁCSOS.

Az iroda belseje bézs színű volt zeller-zölddel kihangsúlyozva, semleges és jelentéktelen. Nem volt nyoma itt vámpír illatnak, és ez segített ellazulni. Senki, csak ismeretlen emberek. Egy akvárium volt beépítve a falba, és egy udvarias, csinos, szőke asszisztensnő ült a pult mögött.

„Hello.” Üdvözölt. „Miben segíthetek?”

„Azért jöttem, hogy lássam Mr. Scott-ot.”

„Van időpontja?”

„Nem igazán.”

Egy kicsit önelégülten mosolygott. „Akkor eltarthat egy darabig. Miért nem foglal helyet, amíg én –”

April! – egy követelőző férfihang rikácsolt az asszisztensnő asztalán lévő telefonból. Mostanára várok egy Ms. Cullen-t.

Mosolyogtam és magamra mutattam.

Küld be őt azonnal. Megértetted? Nem érdekel semmi, amivel megzavarnál minket.

Hallottam valami mást is a hangjában a türelmetlenség mellett. Stressz. Idegesség.

„Épp most érkezett meg.” Mondta April, amint szóhoz jutott.

Mi? Küld be! Mire vársz?

„Azonnal, Mr. Scott!” Felállt, libegtette kezét, miközben átvezetett egy rövid

előcsarnokon, ajánlott kávét vagy teát vagy bármi mást, amit akarhatnék.

„Itt is van.” Mondta, miközben bevezetett az ajtón egy hatalmas irodába, kiegészítve egy komoly fairóasztallal és hivalkodó fallal.

„Csukd be magad mögött az ajtót.” Utasította egy recsegő, magas hang.

Megvizsgáltam a férfit az asztal mögött, miközben April gyorsan távozott. Alacsony volt és kopaszodott, valószínűleg ötvenöt éves körüli volt, pocakos. Piros, selyem nyakkendőt viselt kék és fehér csíkos inggel, és tengerész kabátja a széke háttáblájára volt akasztva. Reszketett, betegesen fehérre sápadt, homloka verejtékezett; elképzeltem, amint egy pótkereket kicserél. J összeszedte magát és bizonytalanul felállt a székéről. Kinyújtotta kezét az asztalon keresztül.

„Ms. Cullen. Micsoda öröm.”

Felé hajoltam és gyorsan megráztam a kezét egyszer. Kissé megremegett hideg bőromtól, de különösen nem tűnt meglepettnek ettől.

„Mr. Jenks. Vagy jobban szereti a Scott-ot?”

Megint megrezzent. „Ahogy óhajtja, természetesen.”

„Mi lenne, ha maga Bellának hívna, én pedig J-nek magát?”

„Mint régi barátok.” Egyetértett, egy selyemzsebkendővel megtörölte homlokát. Intett, hogy üljek le és ő is elfoglalta helyét. „Meg kell kérdeznem, most Mr. Jasper kedves feleségéhez van szerencsém?”

Megfontoltam ezt egy másodperc alatt. Szóval ez az ember ismeri Jasper-t, de Alice-t nem. Ismeri őt, és úgy tűnik fél is tőle. „Jasper sógornője vagyok tulajdonképpen.”

Összeszorította ajkait, mintha megértette volna a jelentőségét, olyan kétségbeesett, mint amilyen én voltam.

„Remélem Mr. Jasper jó egészségnek örvend?” Kérdezte óvatosan.

„Biztos vagyok benne, hogy kitűnő egészségben van. Egy hosszú kiránduláson van most.”

Úgy tűnt, ez valamennyit letisztázott J zavartságából. Bólintott és ujjával játszott. „Rendben. A fő irodába kellett volna jönnie. Az ottani asszisztenseim egyből ide irányítottak volna – nem lett volna szükséges, hogy kevésbé vendégszerető helyzeteken menjen keresztül.”

Csak bólintottam. Nem voltam biztos, hogy Alice miért a gettó címét adta meg.

„Ah, nos, most már itt van. Mit tehetek Önért?”

„Iratok.” Mondtam, próbáltam hangomat úgy irányítani, mintha tudnám, hogy miről

beszélek.

„Természetesen.” Értett egyet J azonnal. „Születési anyakönyvi kivonat, halotti bizonyítvány, jogosítvány, útlevel, társadalombiztosítási kártya...?”

Mély levegőt vettem és mosolyogtam. Nagyon sokkal tartoztam Max-nek.

És aztán mosolyom elhalványult. Alice okkal küldött engem ide, és biztos voltam benne, hogy az ok Renesmee védelme volt. Az utolsó ajándéka számomra. Az egyetlen dolog, amiről tudta, hogy szükségem lesz.

Az egyetlen ok, amiért Renesmee-nek szüksége lehet hamis iratokra, az, hogy menekülni fog. És az egyetlen ok, amiért Renesmee menekülne, az, hogy veszíteni fogunk.

Ha Edward és én vele menekülnénk, nem lenne szüksége ezekre az iratokra. Biztos voltam benne, hogy Edward tudta volna, hogyan szerezzen iratokat, vagy hogyan csináljon maga olyanokat, és abba is biztos voltam, hogy azok nélkül is el tudott volna menekülni. Futhattunk volna Renesmee-vel több ezer kilométert is. Átúszhattuk volna vele a tengert is.

Ha ott lennénk, hogy megvédjük őt.

És a titkok, amiket távol kell tartanom Edward fejtől. Mert jó esély volt rá, hogy minden, amit tud, Aro is tudni fogja. Ha veszünk, Aro biztosan megszerezné az információt, amire vágyik, mielőtt elpusztítaná Edward-ot.

Úgy volt, ahogy sejtettem. Nem nyerhetünk. De jó esély volt rá, hogy megölhetjük Demetri-t, mielőtt elbuknánk, így esélyt adhatunk Renesmee-nek a menekülésre.

Mozdulatlan szívemet sziklának éreztem a mellkasomban – megdöbbenően nehéz volt. Minden reményem elpárolgott, mint a köd a napsütésben. Szemeim szűrtak.

Kire számíthatok? Charlie-ra? De ő olyan védtelenül emberi. És hogy adjam át neki Renesmee-t? Nem lesz közel a harchoz. Így egy ember maradt. Tényleg nem lehet senki más.

Olyan gyorsan gondoltam ezt át, hogy J észre se vette szünetemet.

„Két születési kivonat, két útlevel, egy jogosítvány.” Mondtam halk, feszült hangon.

Ha észrevette a változást az arckifejezésemben, akkor jól álcázta.

„A nevek?”

„Jacob... Wolfe. És... Vanessa Wolfe.” A Nessie megfelelő beceneve volt a Vanessa-nak. Jacob ki fog akadni a Wolfe név miatt.

Tolla sebesen kapart egy papíron. „Középső nevek?”

„Csak legyen valami általános.”

„Ha gondolja. Életkor?”

„Huszonhét a férfié, öt a lányé.” Jacob kinézett anyyinak. Egy vadállat volt. És ahogy Renesmee növekedett, jobb, ha többre becsülöm életkorát. Jacob lehet a mostohaapja...

„Szükségem lesz képekre, ha azt szeretné, hogy mi fejezzük be a dokumentumokat.” Mondta J, megzavarta gondolataimat. „Mr. Jasper általában maga fejezte be őket.”

Nos, ez megmagyarázza, miért nem tudja J, hogy nézz ki Alice.

„Várjon.” Mondtam.

Ez szerencse volt. Volt néhány családé képem a tárcámba helyezve, és volt egy tökéletes erre – Jacob tartotta Renesmee-t a tornác lépcsőjén – ami csak egy hónapja készült. Alice csak pár nappal azelőtt adta ide nekem, hogy... Oh. Talán nem is akkora szerencse. Alice tudta, hogy nálam van ez a kép. Talán volt pár homályos villanása, hogy szükségem lesz rá, még mielőtt ideadta nekem.

„Itt is van.”

J megvizsgálta a képet egy pillanat alatt. „A lány nagyon hasonlít magára.”

Incselkedtem. „Sokkal inkább az apjára.”

„Aki nem ez az ember.” Megérintette Jacob arcát.

Szemem összeszűkül, és újabb verejtékcseppek jelentek meg csillogó fején.

„Nem. Ő egy nagyon közeli barátja a családnak.”

„Bocsásson meg.” Motyogta, és tolla megint firkálni kezdett. „Milyen hamar lesz szüksége az iratokra?”

„Megkaphatom őket egy hét múlva?”

„Ez egy sürgős rendelés. Kétszer annyiba fog kerülni, mint – de bocsásson meg. Elfelejtettem, kivel beszélek.”

Egész biztos ismerte Jasper-t.

„Csak mondjon egy összeget.”

Úgy tűnt hezitál, hogy kimondja-e, habár biztos voltam benne – hiszen Jasper-rel üzletelt – hogy tudta, az ár nem lényeges. Nem is tekintve azokat a tömött bankszámlákat, amik az egész világon vannak a Cullen család különböző nevein, volt elég készpénz a házban elrejtve, hogy egy kis országot is ellátna egy évtizedig. Ez emlékeztetett arra, hogy Charlie házában is mindig van vagy száz horog a fiókban. Kétlem, hogy bárki észrevenné, hogy elvettem egy kis rakás pénzt, hogy felkészüljek a mai napra.

J leírta az árat a papír alsó sarkára.

Nyugodtan bólintottam. Ennél több is volt nálam. Megint kinyitottam a táskámat és kiszámoltam az összeget – mind ötezzresével volt összekapcsolva, így semmi idő alatt megvoltam vele.

„Itt van.”

„Ah, Bella, igazán nem kell ideadnia az egész összeget most azonnal. Az a szokás, hogy a felét megtartja, hogy biztos legyen a szállítás.”

Halványan rámosolyogtam az ideges férfirra. „De én bízom Önben, J. Mellesleg adni fogok magának bónuszt is – ugyanennyit, mikor megkapom a papírokat.”

„Erre nincs szükség, erről biztosíthatom.”

„Ne aggódjon emiatt.” Nem olyan volt a helyzet, mintha magammal tudtam volna vinni a pénzt. „Szóval jövő héten találkozunk itt ugyanekkor?”

Fájdalmasan nézett rám. „Tulajdonképpen jobban szeretem az ilyen cseréket olyan helyeken lebonyolítani, amik nem kapcsolódnak változatos üzleteimhez.”

„Természetesen. Biztos vagyok benne, hogy nem úgy csinálom ezt, ahogy várja.”

„Nincsenek elvárásaim, mikor a Cullen családról van szó.” Grimaszolt és aztán megint gyorsan rendezte arcát. „Találkozhatnánk este nyolckor egy hét múlva a Pacifico-ban? A Union Lake-nél van, és az étel kitűnő.”

„Tökéletes.” Nem mintha csatlakozhatnék hozzá vacsorára. Tulajdonképpen nem tetszene neki annyira, ha megtenném.

Felálltam és kezet ráztam vele megint. Ezúttal nem remegett meg. De úgy tűnt, újabb aggodalmi keletkeztek a fejében. Száját összenyomta, háta megfeszült.

„Lesz valami gondja a határidővel?” Kérdeztem.

„Mi?” Felnézett, kérdésem kizökkentette. „A határidő? Oh, nem. Semmi aggodalom. Természetesen időben kész lesznek az iratok.”

Jó lenne, ha Edward itt lenne, úgy tudhatnám, hogy igazából miért aggódott J. Felsőhajtottam. Titkolózni Edward előtt elég rossz volt; távol lenni tőle szintén túl sok volt.

„Akkor találkozunk egy hét múlva.”

34.fejezet

KINYILATKOZÁS

Már azelőtt hallottam a zenét, mielőtt kiszálltam a kocsiból. Edward azóta az este óta nem nyúlt a zongorájához, mióta Alice elment. Most, miközben becsuktam a kocsiajtót, hallottam, hogy a dal az átvezetőhöz ért és az én altatódalommal folytatódott. Edward ezzel üdvözölte hazatérésemet.

Lassan mozogtam, miközben kivettem Renesmee-t – gyorsan elaludt; egész nap oda voltunk – a kocsiból. Jacob-ot Charlie-nál hagytuk – azt mondta, hogy majd Sue hazaviszi. Azon tűnődtem, hogy vajon apróságokkal próbálja-e meg megtölteni fejét, hogy kiszorítsa onnét azt az arcomat, amit akkor látott, mikor beléptem Charlie ajtaján.

Miközben lassan sétáltam a Cullen házhoz most, észrevettem, hogy a remény és lelkesedés - ami úgy tűnt, hogy látható auraként vette körbe a nagy, fehér házat – az enyém volt még ma reggel Most idegennek éreztem.

Megint sírni akartam, hallani Edward játékát. De összeszedtem magam. Nem akartam, hogy gyanakodjon. Nem hagyok nyomokat az elméjében Aro számára, ha ez segít.

Edward felém fordította fejét és mosolygott, mikor beléptem az ajtón, de tovább játszott.

„Isten hozott.” Mondta, mintha ez is csak egy normális nap lett volna. Mintha nem lett volna tizenkét másik vámpír is a szobában változatos elfoglaltsággal, és még egy tucat valahol szétszórtan. „Jól érezted magad Charlie-nál?”

„Igen. Sajnálom, hogy sokáig távol voltam. Elmentem egy kis karácsonyi vásárlásra Renesmee-nek. Tudom, hogy nem lesz nagy alkalom, de...” Vállat vontam.

Edward ajkai lekonyultak. Abbahagyta a játékot és megperdült a padon, így teljes testével felém fordult. Egyik kezét a derekamra rakta és közelebb húzott. „Nem nagyon gondoltam erre. Ha szeretnéd ezt megünnepelni –”

„Nem.” Vágtam közbe. Összereztem a gondolatától is, hogy próbáljunk még több lelkesedést színlelni, mint amennyi a minimum. „Csak nem akartam, hogy úgy múljon el, hogy nem adunk neki semmit.”

„Láthatom?”

„Ha akarod. Ez csak egy apróság.”

Renesmee teljesen magánkívül volt, finoman hortyogott a nyakamnál. Irigyeltem őt. Jó lett volna elmenekülni a valóság elől, még ha csak pár órára is.

Óvatosan kihalásztam az apró, bársonyos ékszeres dobozkat anélkül, hogy túlságosan kinyitottam volna a táskámat, hogy Edward meglássa a pénzt, ami még mindig nálam volt.

„Megakadt a szemem egy régiség kereskedés ablakán, miközben vezettem.”

A tenyerébe ráztam a kis arany medált. Kerek volt keskeny szál fogta körbe széléit. Edward kinyitotta az apró zsákmányt és belenézett. Volt egy üres hely egy kis képnek, a másik oldalon pedig francia felírás.

„Tudod mi áll rajta?” Kérdezte más hangon, sokkal szelídebben, mint azelőtt.

„Az eladó azt mondta, hogy valami olyasmit jelent, hogy ’több, mint az én életem’. Így van?”

„Igen, jól mondta.”

Felnézett rám, topáz szemei puhatolóztak. Egy pillanatig viszonztam tekintetét, aztán tettettem, hogy elterelt a tv.

„Remélem szeretni fogja.” Motyogtam.

„Természetesen szeretni fogja.” Mondta könnyedén, közömbösen, és ebben a másodpercben biztos voltam benne, hogy tudja, valamit eltitkolok előle. Abban is biztos voltam, hogy fogalma sincs, hogy mi is az.

„Vigyük haza.” Javasolta, felállt és karjait a vállam köré fonta.

Tétováztam.

„Mi az?” Követelte.

„Szeretnék gyakorolni egy kicsit Emmett-el...” Elvesztettem egy egész napot az életbevágó küldetésem miatt; úgy éreztem lemaradtam.

Emmett – a kanapén volt Rose-zal és a távirányítót tartotta, természetesen – felnézett és várakozással vigyorgott. „Kitűnő. Az erdőnek szüksége van egy kis ritkításra.”

Edward mogorván nézett Emmett-re és aztán rám.

„Rengeteg idő lesz holnap is.” Mondta.

„Ne légy nevetséges.” Panaszkodtam. „Már nincs olyan, hogy rengeteg idő. Ez a fogalom nem létezik. Sokat kell még tanulnom és –”

Félbeszakított. „Holnap.”

És arckifejezése olyan volt, hogy még Emmett se vitatkozott.

Meg voltam lepve, milyen nehéz visszatérni egy szokáshoz, ami végül is teljesen új volt. De eltekintve még a kis reménytől is, ami erőt adott, minden lehetetlennek tűnt.

Próbáltam a jó dolgokra fókuszálni. Jó esély volt rá, hogy a lányom túlélje azt, ami közeledett, és Jacob is. Ha van jövőjük, akkor az már maga egy győzelem, igaz? A mi kis csapatunk biztos fel tudja majd őket tartani, hogy Jacob-nak és Renesmee-nek meg legyen az esélye az elmenekülésre. Igen, Alice stratégiája csak akkor nyer értelmet, ha mindent beleadunk a harcba. Így ez még egy győzelem, tekintetbe véve, hogy a Volturi komolyan egy évezrede nem került kihívás elé.

Nem lesz vége a világ. Csak a Cullen családnak. Edward vége, az én végem.

Ezt jobban elfogadtam – főleg az utolsó részét. Nem élhetnék megint Edward nélkül; ha elhagyja ezt a világot, akkor én azonnal követném őt.

Szórakozottan hébe-hóba eltűnődtem azon, hogy vajon vár-e minket valami a másik oldalon. Tudtam, hogy Edward nem igazán hisz ebben, de Carlisle igen. Én nem tudtam elképzelni. Máskülönbén azt se tudtam elhinni, hogy Edward ne létezne valahogy, valahol. Ha bárhol együtt lehetünk, akkor az boldog befejezés lenne.

És így folytatódott napjaim mintája, egyre nehezebb lett, mint előtte volt.

Elmentünk – Edward, Renesmee, Jacob és én – Charlie-hoz Karácsony első napján. Ott volt Jacob egész falkája, plusz Sam, Emily és Sue. Nagy segítség volt, hogy ott voltak Charlie kicsi szobájában, az óriási, meleg testüket nekidöntötték a falnak a gyéren díszített fa körül – pontosan látható volt a hézag – és elárasztották bútorait. Mindig lehet arra számítani, hogy a vérfarkasok izgatottak a közeledő csata miatt, nem számít, hogy az mennyire öngyilkos akció. Az izgatottságuk elektromossága kellemesen előntötte a szobát, így elrejtettem teljes hangulathányomat. Edward, mint mindig, jobb színész volt, mint én.

Renesmee viselte a medált, amit hajnalban adtam oda neki, és a kabátzsebében volt az MP3 lejátszó, amit Edward adott neki – egy apró dolog, ami ötezer dalt tud tárolni, máris meg volt töltve Edward kedvenceivel. A csuklóján volt egy tekervényes, fonott Quileute féle ígéret gyűrű. Edward csikorgatta emiatt a fogát, de engem nem zavart.

Hamarosan, annyira hamar át fogom adni Renesmee-t Jacob-nak megőrzésre. Hogy zavarhatna bármilyen elkötelezettség szimbóluma, amire annyira számítok?

Edward megmentette ezt a napot azzal, hogy rendelt Charlie-nak is ajándékot. Tegnap érkezett meg – elsőbbségi éjjeli szállítás – és Charlie az egész reggelt azzal töltötte, hogy a vastag használati útmutatót olvasta az új halászati radarkészülékéről.

Ahogy a vérfarkasok ettek, Sue villásreggelije jó ötletnek tűnt. Azon tűnődtem, hogy ez az összejövétel hogyan nézhet ki külső szemmel. Elég jól alakítjuk a szerepünket? Egy idegen azt gondolná, hogy mi egy boldog baráti társaság vagyunk, élvezve az ünnepet szokásos hangulatban?

Azt hiszem Edward és Jacob is úgy megkönnyebbült, mint én, mikor ideje volt távozni. Furcsa érzés volt energiát fektetni emberi szokásokba, mikor annyi más fontos dolgot kellett megtenni. Nehezen tudtam koncentrálni mostanában. Ugyanakkor talán ez volt az utolsó alkalom, mikor láthattam Charlie-t. Talán jó is volt, hogy túl tompa voltam ahhoz, hogy ezt észrevegyem.

Nem láttam anyukámat az esküvő óta, de úgy találtam, hogy boldog voltam a fokozatos eltávolodásnak, ami két éve kezdődött. Olyan törekeny volt az én világomhoz. Nem akartam, hogy bármilyen része legyen ennek. Charlie erősebb volt.

Talán még ahhoz is elég erős, hogy most elbúcsúzzak tőle, de én nem voltam ehhez erős.

Nagy csend volt a kocsiba; kívül az eső csak szitált, ingadozva a cseppfolyós és a jég között. Renesmee az ölemben ült, a medáljával játszott, kinyitotta, majd becsukta. Figyeltem őt és elképzeltem a dolgokat, amiket épp most mondanék Jacob-nak, ha nem kellene Edward elől elrejtennem a szavaimat.

Ha valaha megint biztonságos lesz a helyzet, vigye Renesmee-t Charlie-hoz. Mondja el neki egyszer majd az egész történetet. Mondja meg apámnak, mennyire szerettem, mennyire nem bírtam elhagyni őt még akkor se, mikor már emberi életemnek vége volt. Mondja meg neki, hogy ő volt a legjobb apa. Mondja meg neki, hogy adja át Renesmeenek szeretetemet, minden reményemet, hogy boldog és egészséges legyen...

Oda kell adnom a papírokat Jacob-nak, mielőtt még túl késő lenne. Adok majd neki egy Charlie-nak szóló üzenetet is. És egy levelet Renesmee-nek. Valamit, ami majd el tud olvasni, mikor már nem tudom elmondani neki, hogy szeretem.

Semmi szokatlan nem volt kívülről a Cullen házon, miközben behajtottunk a rétre, de hallottam valami apró zűrzavart odabentről. Sok halk hang motyogott és morgott. Komolynak hangzott, és úgy tűnt, mintha veszekedés lenne. Carlisle és Amun hangját többször ki tudtam venni, mint a többiekét.

Edward inkább a ház előtt parkolt le, mint hogy beállt volna a garázsba. Gyanakvó tekintetet váltottunk, mielőtt kiszálltunk a kocsiból.

Jacob hozzáállása megváltozott; arca komoly és óvatos lett. Úgy tippeltem, hogy most Alpha módba került. Nyilvánvalóan történt valami, és megszerzi az információkat, amire neki és Sam-nek szüksége lehet.

„Alistair eltűnt.” Motyogta Edward, miközben gyorsan haladtunk a lépcsőn.

A nappaliban a fő ellentét fizikailag érzékelhető volt. A fal mentén volt a szemlélők köre, minden hozzánk csatlakozott vámpír, kivéve Alistair és a három veszekedésbe kerülő. Esme, Kebi és Tia volt a legközelebb a középpontban álló három vámpírhoz; a szoba közepén Amunn sziszegett Carlisle-ra és Benjamin-ra.

Edward megfeszítette állkapcsát és gyorsan Esme mellé ment, kezével magával húzott. Szorosan a mellkasomhoz öleltem Renesmee-t.

„Amun, ha el akarsz menni, senki se kényszerít a maradásra.” Mondta Carlisle nyugodtan.

„Elloptad a fél csapatomat, Carlisle!” Rikácsolta Amun, Egy ujjával Benjamin felé bökött. „Ezért hívtál engem ide? Hogy lopj tőlem?”

Carlisle felsóhajtott, és Benjamin a szemeit forgatta.

„Igen, Carlisle kiprovokált egy harcot a Volturi-val, veszélyeztetve egész családját, hogy idecsábítson engem, hogy meghaljak.” Mondta Benjamin gúnyosan. „Légy ésszerű, Amun. Azért vagyok itt, hogy a helyes dolgot tegyem – nem csatlakozok más csapathoz. Te azt csinálsz természetesen, amit akarsz, mint ahogy arra már Carlisle is rámutatott.”

„Ennek nem lesz jó vége.” Morogta Amun. „Alistair volt itt az egyetlen épelméjű. Mindenkinek el kellene menekülnie.”

„Gondold meg kit nevezel épelméjűnek.” Morogta Tia elég halkán.

„Mindannyiunkat le fognak mészárolni!”

„Nem lesz semmilyen csata.” Mondta Carlisle határozottan.

„Te mondod!”

„Ha mégis, te mindig képes vagy oldalt váltani, Amun. Biztos vagyok benne, hogy a Volturi értékelni segítségedet.”

Amun gúnyosan válaszolt. „Talán ez a válasz.”

Carlisle válasza lágy és őszinte volt. „Ezt nem rónám fel neked, Amun. Már régóta barátok vagyunk, de sose kérnélek meg arra, hogy halj meg értem.”

Amun hangja is higgadtabb lett. „De magaddal rántod az én Benjamin-omat.”

Carlisle Amun vállára tette a kezét; Amun lerázta.

„Maradok, Carlisle, de ez lehet hátrány lesz neked. Csatlakozni fogok hozzájuk, ha az vezet a túléléshez. Mind bolondok vagytok, ha azt hiszitek, hogy dacolhattok a Volturi-val.” Mogorván nézett, majd felsóhajtott, Renesmee-re és rám nézett, majd ingerült hangon hozzátette. „Tanúsítom majd, hogy a gyerek növekszik. Ez csupán az igazság. Bárki láthatja ezt.”

„Ez minden, amit valaha is kértünk.”

Amun grimaszolt. „De nem ez minden, amit kaptatok, úgy tűnik.” Benjamin-hoz fordult. „Életet adtam neked. Te pedig elpazarolod azt.”

Benjamin arca fagyosabb lett, mint azt valaha láttam; arckifejezése különösen elütött fiús vonásaitól. „Sajnos nem tudad akaratomat a sajátodra cserélni az átváltozáskor; talán akkor elégedett lennél velem.”

Amun szemei összeszűkültek. Hirtelen jelzett Kebi-nek, és kiviharoztak a bejárati ajtón.

„Nem megy el.” Mondta halkán nekem Edward. „De még inkább tartani fogja a távolságot mostantól. Nem blöffölt, mikor azt mondta, hogy csatlakozik a Volturi-hoz.”

„Miért ment el Alistair?” Suttogtam.

„Senki se tudja pontosan; nem hagyott üzenetet. A motyogását tekintve világos, hogy úgy gondolja a harc elkerülhetetlen. Viselkedése ellenére túlságosan törődik Carlisle-jal, hogy szembeszálljon a Volturi-val. Feltételezem úgy döntött, hogy a veszély túl nagy.” Vonta meg vállát Edward.

Habár társalgásunk csak kettőnk között folyt, természetesen mindenki hallotta. Eleazar válaszolt Edward megjegyzésére, mintha az mindenkinek szólt volna.

„A motyogását tekintve, ez azért egy kicsit többet jelent. Nem beszéltünk sokat a Volturi terveiről, de Alistair aggódott, hogy nem számít mennyire határozottan bizonyítjuk ártatlanságokat, a Volturi nem fog meghallgatni. Azt hiszi talánnak majd kifogást, hogy elérjék itt a céljukat.”

A vámpírok nyugtalanul nézték egymást. Az ötlet, hogy a Volturi manipulálná saját szent és sérthetetlen törvényét, hogy elérjék céljukat, nem volt egy népszerű elképzelés. Csak a románok maradtak higgadtak, apró félmosolyuk gúnyos volt. Lenyűgözöttnek tűntek, hogy a többiek mennyire a jót akarják látni ellenségeikben.

Sok, halk eszmecsere kezdődött el egyszerre, de én a románokat hallgattam. Talán azért, mert a szóke hajú Vladimir az irányomba nézett.

„Annyira remélem, hogy Alistair-nak igaza lesz ebben.” Motyogta Stefan Vladimir-nek. „Nem számít a végeredmény, a történet terjedni fog. Itt az ideje, hogy világunk úgy lássa a Volturi-t, amiké váltak. Sose buknak el, ha mindenki hisz abban az örülségbenm hogy az éltünket védik.”

„Legalább mikor mi uralkodtunk, őszintén felvállaltuk, milyenek is vagyunk.” Válaszolt Vladimir.

Stefan bólintott. „Sose vettünk fel fehér kalapot és mondtuk, hogy szentek vagyunk.”

„Szerintem eljött az idő a harcra.” Mondta Vladimir. „El tudnád képzelni, hogy találsz ennél jobb erősségű felállást, hogy szembeszállj velük? Egy másik ilyen lehetőséget?”

„Semmi se lehetetlen. Talán egy nap –”

„Ezeröttszáz évet vártunk, Stefan. És egyre csak erősebbek lettek az évek múlásával.” Vladimir megállt és megint rám nézett. Nem lepődött meg, mikor látta, hogy én is őt

néztem. „Ha a Volturi nyeri ezt az ütközetet, akkor több hatalommal távoznak majd, mint amivel jöttek. Minden győzelemmel erősítik erőiket. Gondolj csak arra, hogy az újszülött mit adhatna nekik.” Felém rándította állát. „És még alig fedezte fel a tehetségét. És a földmozgató.” Vladimir Benjamin felé biccentett, aki megmerevedett. Majdnem mindenki a románokat hallgatta most, mint én. „A boszorkányos ikreikkel nincs szükségük az illuzionistára vagy a tüzes érintésűre.” Szemei Zafrina-ra és Kate-re suhantak.

Stefan Edward-ra nézett. „Még a gondolatolvasó se szükséges. De értem mire célszól. Valóban többet szereznek, ha nyernek.”

„Többet, mint amit mi nyújthatunk nekik, egyetértés?”

Stefan felsóhajtott. „Azt hiszem egyet kell értenem. És ez azt jelenti...”

„Hogy szembe kell velük szállnunk, míg van remény.”

„Ha csak meg tudjuk őket bénítani, vagy még le is leplezni...”

„Akkor egy nap valaki más befejezné a munkánkat.”

„És hosszú ideig tartó vérbosszúnk megtérülne. Végül.”

Lehunyták szemeiket egy pillanatra és aztán egyetértésben mondták. „Úgy tűnik ez az egy út van.”

„Szóval harcolunk.” Mondta Stefan.

Habár láttam, hogy elgondolkoztak, az önfenntartás szemben állt a bosszúval, a mosoly, ahogy egymással váltottak, tele volt várakozással.

„Harcolunk.” Értett egyet Vladimir.

Feltételezem ez egy jó dolog volt; mint Alistair, biztos voltam benne, hogy a harcot lehetetlen elkerülni. Ebben az esetben még két, mellettünk harcoló vámpír csak segíthet rajtunk. De a románok döntésétől még így is összerendeztem.

„Mi is harcolunk.” Mondta Tia, az általában gyászos hangja most ünnepélyesebb volt, mint valaha. „Úgy hisszük, hogy a Volturi átlépi hatáskörét. Mi nem óhajtunk csatlakozni hozzájuk.” Szemét a társán tartotta.

Benjamin vigyorgott és egy huncut pillantást vetett a románok felé. „Úgy látszik, hogy egy keresett árucikk vagyok. Ezek szerint ki kell harcolnom a szabadsághoz való jogomat.”

„Nem ez lesz az első alkalom, hogy azért harcoljak, hogy kívül maradjak a király szabályain.” Mondta Garrett incselkedő hangon. Elsétált és megveregette Benjamin hátát. „Az elnyomásból a szabadságba megyünk.”

„Kiállunk Carlisle mellett.” Mondta Tanya. „És harcolunk vele.”

A románok kijelentése úgy tűnik arra ösztönözte a többieket, hogy ők is jelentsék ki véleményüket.

„Mi nem döntöttünk még.” Mondta Peter. Lenézett apró társára; Charlotte ajkai elégedetlenséget mutattak. Úgy látszott, ő már meghozta a döntését. Kíváncsi voltam mi volt az.

„Ez vonatkozik rám is.” Mondta Randell.

„És rám is.” Tette hozzá Mary.

„A falkák harcolni fognak a Cullen családdal.” Mondta hirtelen Jacob. „Nem félünk a vámpiroktól.” Tette hozzá egy önelégült mosollyal.

„Gyerekek.” Motyogta Peter.

„Kisgyerekek.” Javította ki Randell.

Jacob gúnyosan vigyorgott.

„Nos, én benne vagyok.” Mondta Maggie, kiszabadulva Siobhan visszatartó keze alól. „Tudom, hogy az igazság Carlisle oldalán áll. Nem hagyhatom ezt figyelmen kívül.”

Siobhan aggódó szemekkel nézte csapatának legfiatalabb tagját. „Carlisle.” Mondta, mintha egyedül lettek volna, figyelmen kívül hagyva az összegyűlteket hirtelen érzéseit, a kijelentések váratlan kitörését. „Nem akarom, hogy harcra kerüljön sor.”

„Én se, Siobhan. Tudod, hogy ez az utolsó dolog, amit akarnék.” Félig mosolygott. „Talán arra kellene koncentrálnod, hogy békében folyjon le a dolog.”

„Tudod, hogy ez nem fog segíteni.” Mondta.

Emlékeztem, hogy Rose és Carlisle beszéltek az ír csapat vezetőjéről; Carlisle úgy hitte, hogy Siobhan-nak volt valami titokzatos, de erőteljes tehetsége, hogy a dolgokat kedve szerint tudja irányítani – és Siobhan még most se hitt ebben.

„Nem árthat.” Mondta Carlisle.

Siobhan égneke emelte szemét. „Elképzeljem a végkimenetelt, amire vágyom?” Kérdezte gúnyosan.

Carlisle most már nyíltan vigyorgott. „Ha nem bánod.”

„Akkor a csapatomnak nem kell állást foglalnia, igaz?” Vágott vissza. „Ha már úgy sincs lehetőség a harcra.” Visszatette kezét Maggie vállára, közelebb húzta a lányt magához. Siobhan társa, Liam csendben és érzelemmentesen állt.

Majdnem mindenki más zavarodottnak tűnt Carlisle és Siobhan egyértelmű viccelődésétől, de nem magyarázták meg.

Itt volt a vége a drámai beszédeknek ma estére. A csoport lassan feloszlott, néhányan vadásztak, néhányan eltöltötték az idejüket Carlisle könyveivel vagy a tv-vel vagy a számítógépekkel.

Edward, Renesmee és én vadászni mentünk. Jacob mögöttünk loholt.

„Hülye piócák.” Motyogta magának, mikor kimentünk. „Azt hiszik, hogy följobbvalók.” Horkantotta.

„Meg fognak döbbsenni, mikor a kisgyerekek megmentik a felsőbbrendű életüket, igaz?” Mondta Edward.

Jake mosolygott és megütötte a vállát. „Az ám, megdöbbsennek majd.”

Nem ez volt az utolsó vadászatunk. Megint vadásztunk közelebb ahhoz az időhöz, amikor a Volturit vártuk. Mivel a dátum nem volt pontos, úgy terveztük minden esetre, hogy néhány éjszakát kint eszünk a baseballozásra használt tisztáson, amit Alice látott. Annyit tudtunk, hogy akkor jönnek, mikor a hó megmarad a földön. Nem akartuk túl közel engedni a Volturi-t a városhoz, és Demetri oda fogja vezetni őket, ahol leszünk. Kíváncsi voltam kit fog követni, és úgy tippeltem, hogy Edward-ot, mivel engem nem tud.

Demetri-re gondoltam, miközben vadásztunk, kis figyelmet szenteltem a zsákmányomnak vagy a szálingózó hópelyheknek, amik végül megjelentek, de elolvadtak, mielőtt megérintették volna a kavicsos talajt. Észrevette Demetri, hogy engem nem tud követni? Mihez kezd ezzel? Mihez kezd ezzel Aro? Vagy Edward tévedett? Voltak azok a kis kivételek az alól, amiknek ellen tudtam állni, amik elkerülik a pajzsomat. Minden, ami az elmémen kívül volt, sebezhető volt – nyitott olyan dolgokra, mint amit Jasper, Alice és Benjamin csinált. Talán Demetri képessége is egy kicsit különböző volt.

És aztán megütköztem egy gondolaton. A félig kiszáradt antilop kicsúszott kezeimből a köves földre. A hópelyhek elpárologtak néhány centivel a meleg test felett apró sístergő hanggal. Zavarodottan néztem véres kezeimet.

Edward látta reakciómat és mellém sietett, otthagya saját zsákmányát kiszáradás nélkül.

„Mi a baj?” Kérdezte halkán, szemei a körülöttünk lévő erdőt pásztázták, keresve azt, ami kiváltotta viselkedésemet.

„Renesmee.” Mondtam fojtott hangon.

„Ott van a fák mögött.” Biztosított róla. „Hallom a gondolatait és a Jacob-ét is. Jól van.”

„Nem így értettem.” Mondtam. „A pajzsomra gondoltam – tényleg azt hiszed, hogy az ér valamit, hogy segít valahogy. Tudom, hogy a többiek azt remélik, hogy meg tudom óvni Zafrina-t és Benjamin-t, még ha egyszerre csak pár másodpercig is vagyok rá képes. Mi van, ha ez egy hiba? Mi van, ha a belém fektetett bizalmatok okozza a kudarcunkat?”

Hangom közel járt a hisztériához, habár elég erőm volt hozzá, hogy halkán tartsam azt. Nem akartam felzaklatni Renesmee-t.

„Bella, hogy jutott ez eszedbe? Természetesen ez csodálatos, hogy meg tudod óvni magadat, de nem vagy felelős mások megmentésért. Ne idegesítsd fel magad szükségtelenül.”

„De mi van, ha semmit se tudok megvédeni?” Suttogtam zihálva. „Amit csinálok, ez tökéletlen, bizonytalan! Nincs rá magyarázat. Talán egyáltalán nem ér majd semmit Alec-kal szemben.”

„Shh.” Csillapított le. „Ne pánikolj. És ne aggódj Alec miatt. Amit ő csinál, az nem különbözik attól, amit Jane vagy Zafrina csinál. Ez csak illúzió – nem tud jobban behatolni a fejedbe, mint én.”

„De Renesmee igen!” Sziszegtem dühöngve a fogaimon keresztül. „Olyan természetesnek tűntm sose kérdőjeleztem meg ezelőtt. Mindig a részének tartottam annak, ami ő. De a gondolatait úgy juttatja be a fejembe, mint mindenki másnak. A pajzsomon vannak rések, Edward!”

Kétségbeesve bámultam rá, várva, hogy elismerje szörnyű felfedezésemet. Ajkait összeszorította, mintha azt próbálná eldönteni, hogy magyarázzon el valamit. Arckifejezése tökéletesen nyugodt volt.

„Már gondolkoztál ezen hosszú ideje, igaz?” Követeltem, idiótának éreztem magam, hogy hónapokon át keresztülnéztem a nyilvánvalón.

Bólintott, egy halvány mosoly húzta fel szájának egyik sarkát. „Attól kezdve, hogy először megérintett téged.”

Sóhajtottam saját butaságomon, de nyugalma engem nem csillapított le. „És téged ez nem zavar? Nem találod ezt problémának?”

„Két elméletem van, egyik valószínűbb, mint a másik.”

„Oszd meg velem a kevésbé valószínűt először.”

„Nos, ő a te lányod.” Mutatott rá. „Genetikailag félig te vagy. Azzal incselkedtem veled régen, hogy az agyad más frekvencián működik, mint a miénk. Talán az övé is ugyanúgy működik.”

Ez nem felelt meg nekem. „De te tökéletesen hallod a gondolatait. Mindenki hallja a gondolatait. És mi van, ha Alec is más frekvencián működik? Mi van, ha –”

Egy ujját az ajkaimra tette. „Átgondoltam ezt. Ezért is gondolom azt, hogy a másik elmélet valószínűbb.”

Csikorgattam a fogaimat és vártam.

„Emlékszel mit mondott Carlisle Renesmee-ről, miután megmutatta neked az első emlékét?”

Természetesen emlékeztem.” Azt mondta, ’Ez egy érdekes csavar. Mintha pontosan az ellenkezőjét csinálná annak, mint amit te tudsz.’”

„Igen. És így eltűnődtem. Talán a te képességedet is örökölte és azt is megfordította.”

Átgondoltam ezt.

„Te mindenkit kívül tartasz.” Kezdte.

„És őt senki se tudja kívül tartani?” Fejeztem be tétovázva.

„Ez az elméletem.” Mondta. „És ha be tud jutni a te fejedbe, kétlem, hogy lenne olyan pajzs a bolygón, ami felvenné vele a harcot. Ez segíthet. Láttuk, senki se kételkedik gondolatainak igazságában, ha már megengedték neki, hogy megmutassa azokat. És szerintem senki se tudja őt távol tartani, hogy ne mutassa meg őket, ha elég közel kerül. Ha Aro megengedi neki, hogy elmagyarázza...”

Megborzongtam a gondolattól, hogy Renesmee túl közel kerülne Aro mohó, zavaros szemeihez.

„Nos.” Mondta, megdörzsölte merev vállamat. „Legalább semmi se áll az utunkba, hogy megmutassuk neki az igazságot.”

„De az igazság elég, hogy megálljon?” Motyogtam.

Erre Edward nem válaszolt.

35.fejezet HATÁRIDŐ

”Kiment?” Kérdezte Edward nemtörődöm hangon. Az arckifejezése valahogy erőltet volt épp csak egy-kicsit ölelte Renesmee-t szorosabban a mellkasához.

„Igen, néhány perce történt...” Válaszoltam csak úgy mellékesen.

Rámosolygott a kedvenc mosolyommal. „Siess vissza hozzám.”

”Mindig.”

Megint elvittem a Volvóját, miközben azon töprengtem, hogy leolvasta-e a kilométerórát az utolsó megbízásom után. Mennyit mindenre jött rá? Ez teljes titok volt nekem. Kikövetkeztethette az okok miatt nem bíztam meg benne? Azt hitte hogy Aro talán nemsokára többet tud majd mint ő? Azt gondoltam, hogy Edward rájöhetett a bejegésre ami megmagyarázza, hogy miért nem követelt okokat tőlem.

Úgy véltem, hogy megpróbál nem töprengeni túl sokat, és megpróbálja távol tartani a viselkedésem az elméjétől. Összekapcsolja ezt a különös viselkedéssel ami Alice elutazása utáni reggelen történt vajon elégetni a könyvemet a tűzben? Nem tudom ő meg tudná-e akadályozni.

Ez egy sivár délután volt kezdett besötétedni. Átsuhant rajtam a szomorúság, megnéztem a nehéz felhőket. Havazni fog ma este? Elég sok fog esni ahhoz, hogy megvalósuljon Alice víziója? Edward úgy becsülte, hogy nekünk körülbelül még két napunk van. Azután tisztáznunk kell magunkat Volturiéknál az általunk választott helyen.

Ahogy keresztülmentem az elsötétülő erdőn, megfontoltam egy utolsó kirándulást Seattle-be. Azt gondoltam, hogy ismerem Alice szándékát azzal kapcsolatban hogy elküldött engem arra az omladozós találkozási pontra ahol J. Jenks azonosítja a

klienseit. Ha jártam volna az övén kívül másik hivatalos irodákban akkor vajon tudnám, hogy mit kellene kérdezni? Ha úgy találkozta volna vele mint Jason Jenks vagy Jason Scott, valódi ügyvéd, felkezdtem volna valaha is J. Jenks-et a törvénytelen iratok szállítóját? Nekem a tisztás irányába kellett mennem ami nem tűnt jónak. Ez volt az én nyomom.

Sötét volt már mikor a megbeszéltnél néhány perccel korábban megérkeztem az étterem parkolójába, figyelmen kívül hagytam a lelkes pincért a bejáratnál. Lekapcsoltam a lámpámat és elindultam, hogy megvárjam J az étterembe. Siettem ugyan, hogy túl legyek ezeken a nyomasztó kellékeken és haza mehessek a családomhoz ,bár J gondosan ügyelt arra, hogy tiszta maradjon a közönséges társaság szemében; az volt az érzésem hogy egy ügyletcseré a sötét parkolóban megsértené az érzékenységet.

Megadtam a Jenks nevet a pódiumnál és az alázatos főpincér felvezetett az emeltre egy privát helyiségben ahol tűz lobogott egy kandallóban. A pincér elvitte a hosszú vajszerű bőr kabátomat amit álcából hordtam az tény, Alice elképzelése szerinti megfelelő öltözetet viseltem és halkán zihált-am a osztrigaszatén-koktélruhámban.

Nem segített a kis hízelgés sem; még mindig nem szoktam hozzá ahhoz, hogy mindenikek szép voltam nemcsak Edwardnak. A főpincér dadogott egy félhivatalos bókot ahogy kihátrált a szobából.

Míg vártam a tűz elé álltam, és egész közel tartottam az ujjamat a lángokhoz, hogy felmelegítsem azokat az elkerülhetetlen kézfogás előtt. J nyilvánvalóan nem volt tudatában mindennek ami Cullenékkal kapcsolatos de ez jó szokás volt, amit nem árt gyakorolni .

Egy fél másodpercen keresztül azon töprengtem, hogy mit réznék ha a tűzbe tenném a kezem. Olyan érzés lenne mint mikor égtem...

J belépése megzavarta a morbid ötletemet. A főpincér szintén elvitte az ő kabátját is az nyilvánvalóvá vált, hogy nem csak én öltöztem ki a találkozó miatt.

„Annyira sajnálom ,hogy elkéstem” , mondta J mikor már egyedül maradtunk.
„Nem te pontos vagy.”

Amikor kezet fogtunk úgy éreztem hogy a keze alig melegebb mint az enyém.
Úgy tűnt ez nem zavarja őt.

„Káprázatosan néz ki , ha lehetek ennyire merész, Mrs. Cullen.”

„Köszönöm J. De szólíts Bellának.”

„Azt kell hogy mondjam, egy különleges érzésem van veled kapcsolatban. Ez volt Mr Jasperrel is de vele kevésbé volt... zavaró., Mosolygott tanácstalanul.

„Igazán? Mindig azt tapasztaltam, hogy Jasper lénye nagyon nyugtatólag hat mindenkire.”

Összeráncolta a szemöldökét. „Csakugyan?„, mormolta udvariasan míg az ellenkezés tisztán látszott rajta. Milyen furcsa. Jasper mit tett ennek az embernek?

„Régóta ismered Jaspert?”

Felsőhájtott és látszólag kényelmetlenül érezte magát. „Több mint 20 éve dolgoztam Mr.Jaspernak és az én régi társam már 15 éve ismerte őt... Ő soha nem változik” J finoman megalázkodott.

„Igen, Jasper amúgy nem mindennapi.”

J úgy rázta a fejét mint a el tudná hessenteni a zavaró gondolatokat. „Nem ülsz le Bella?”

„Voltaképpen egy kicsit sietek. sokat kell vezetnem hazáig.” Amíg beszéltem a táskából elővettem egy vastag fehér borítékot a juttatásával és átadtam neki.

„Oh” mondta egy kis csalódást fedeztem fel a hangjában. A borítékot begyömöszölte a dzsekije belső zsebébe anélkül , hogy kellemetlenkedve ellenőrizte a volna az összeget. „Reméltem , hogy tudunk még beszélgetni egy pár pillanatot.”

„Miről? Kérdeztem érdeklődve

„Nos, engedd meg nekem hogy először a te tételeidet adjam át. Arról akarok meggyőződni, hogy elégedett vagy.”

Elfordul majd az asztalra tette az aktatáskáját felkattintatta a csatokat. Egy normál méretű manila borítékot vett elő.

 A manila boríték A szokványos borítékoknál vastagabb és keményebb anyagból készült ált. sárga színű A4nél nagyobb méretű boríték/irattasak, amit iratok szállítására használnak. Lehet még kék és bézs színű is.

Bár nekem fogalmam sem volt, hogy mit kellene látnom, kinyitottam a borítékot és vettem rá egy futó pillantást.

J rámutatott Jacob fotójára, és megváltoztatta a színeket így nem azonnal vált egyértelművé hogy ugyan az a kép van az útlevelemben és jogsijában is.

Számomra mindkettő kimondottan tökéletesnek tűnt de nem céloztam rá.

A másodperc töredéke alatt rápillantottam a képre Vanessa Wolfe útlevelemben majd gyorsan félrenéztem, egy gombóc keletkezett a torkomba.

„Köszönöm”, Mondtam neki.

A szemei kissé szűkültek, és éreztem, hogy csalódást okoztam neki azzal, hogy nem vizsgálatom nem volt alaposabb. „Biztosíthatlak hogy minden darabja tökéletes. Mind át fog menni a legszigorúbb és tüzetesebb szakértői vizsgálaton is.”

„Biztos vagyok benne hogy mindegyik megfelelő. Én igazán méltányolom amit értetem tettel J.”

„ Öröm volt számomra Bella.” A jövőben fordulj hozzám nyugodtan ha a Cullen családnak bármire van is szüksége.,,Igazából nem célzott erre de ez úgy hangzott hogy kedvel engem és a jövőben Jasper helyett legyek én a közvetítő.

„Volt még valami amit meg akartál beszélni?”

„Er, igen. Ez egy kicsit kényes...” Ő egy gesztussal a tűzhöz irányítót és kérdő arckifejezéssel figyelt. Kandalló szélére ültem ő meg mellém ült. izzadság cseppek tűntek fel homlokán újra erre előhúzott egy kék selyemzsebkenőd a zsebéből és elkezdte felitatni

„Te vagy Mr. Jasper feleségének a nővére? Vagy a feleségének a sógornője vagy?” kérdezte.

„Hozzámentem a felesége a bátyjához., Tisztáztam miközben azon tűnődtem hova is vezet ez.

„Te lennél Mr. Edward felesége ezek szerint.?”

„Igen.”

Bocsánatkérően mosolygott. „Tudod sokszor láttam már mindegyik nevet. Fogadt megkésztet gratulációmát. Ez nagyszerű, hogy Mr Edward ennyi idő után ilyen csinos partnert talált.”

„Köszönöm, nagyon köszönöm.”

Szünetet tartott, és letörölte az izzadságot. „Elhiszed hogy az évek során kialakult bennem egy nagyfokú tisztelet mr Japer és családja iránt?”

Óvatosan bólintottam.

Vett egy mély lélegzetet azután kifújta anélkül, hogy megszólta volna.

„J kérlek csak mond nyugodtan ki a mit szeretnél.”

Újra levegőt vett és olyan gyorsan motyogott hogy összefolytak a szavai.

„Ha esetleg biztosítanál arról, hogy nem az a terved, hogy elrabolod a kislány az apjától jobban aludnék az éjjel.”

„Oh”. mondtam kábultan. nyertem néhány percet arra hogy megértse hibása következtetést vont le. „Oh nem egyáltalán nem így van.” Gyengén elmosolyodtam próbáltam meggyőzni őt.

„Egyszerűen egy biztonságos helyet készítek elő neki arra az este ha valami történne a férjemmel és velem.”

Összehúzta a szeméit. „Arra számítasz, hogy valami történik?” Elpirult bocsánatot kért. „Ez már nem tartozik az üzlethez.”

Néztem ahogy a vörösség az elpirulás után szétterjed a bőre finom hártyáján és örültem - ahogy már annyiszor – annak hogy nem voltam átlag újszülött. J elég kedves embernek tűnt büntetendő viselkedése ellenére, szégyen lett volna ha megölöm őt.

„Soha nem lehet tudni” sóhajtottam.

Összeráncolta a szemöldökét „ Sok szerencsét kívánok neked a továbbiakban. És kérek nem akadj ki rám de... ha Mr. Jasper eljönne hozzám és megkérdezné milyen nevek kerültek a papírokra ...”

„Természetesen neked azonnal el kellene mondanod neki. Nem szeretnék semmit jobban mint, hogy Mr Jasper betekinthessen az egész tranzakcióba.”

Az átlátszó őszinteségem úgy tűnt, hogy enyhíti kissé a feszültséget.

„Nagyon jó” mondta. „Nem tudlak rávenni arra hogy maradj vacsorára?”

„Sajnálom, J jelenleg időhiányban szenvedek „

„Akkor megint csak a legjobbakat kívánom neked, egészséget, boldogságot. egyáltalán bármire is legyen a Cullen családnak szüksége nem habozz Bella felkeresni engem.”

„Köszönöm J.”

Otthagytam a csempészetet, mikor hátrapillantottam láttam, hogy J utánam bámul, tekintetében aggodalom és sajnálat keveredett.

A hazaút kevesebb időmbe került. Sötét éjszaka volt így lekapcsoltam a fényszóróimat és tövig nyomtam. Amikor visszatértem a házhoz, az autók többsége köztük Alice Porsche-ja és a Ferrarim, is eltűnt. A hagyományos vámpírok olyan messzire mennek el vadászni, hogy kielégítsék a szomjukat amennyire csak lehetséges. Megpróbáltam nem gondolni az éjszakai vadászataikra meghajoltam az áldozataik lelkei előtt.

Csak Kate és Garrett voltak itt ők az utcai szobában játékosan vitatkoztak az állati vér tápértékéről. Arra következtettem, hogy Garrett megkísérelt egy vadásza túrát vegetáriánus-stílusban és nehézkesnek találta. Edwardnak ott kellett lennie, Renesmee otthon aludt. Jacob kétségkívül az erőben volt ami körbezárta a villát.

A családom többi részének szintén vadásznia kellett. Talán elmentek a másik Denalisszel.

Amelyik alapvetően adott nekem egy saját házat és én gyorsan előnyhöz jutottam.

Kitudtam azt szagolni hogy én voltam az egyetlen aki hosszú idő után belépett Alice és Jasper szobájába az első az az éjszaka óta mikor elhagytak minket. Csendesen turkáltam át a hatalmas szekrényüket míg megtaláltam a megfelelő táskát.

Aliceé kellett hogy legyen; az a kicsi fekete bőrhátizsák, ez olyan fajta volt amit általában pénztárcaként használnak, elég kicsi volt hogy még Renesmee is vihethné anélkül hogy furán nézne ki vele. Aztán megcsapoltam a készpénztartalékukat, ez körülbelül kétszer annyi volt mint az átlag Amerikai háztartások éves keresete. Úgy hittem hogy a lopásomat itt lehet majd legkevésbé észrevenni, máskülönben ez szoba mindenkit szomorúvá tett a házban. A borítékot a hamis útlevelekkel és személyivel beletettem a táskába majd a tetejére tette a pénzt. Mikor Alice és Jasper ágyának a szélén ültem és néztem azt a szánalmasan jelentéktelen csomagot ami minden volt, ennyit adhattam a lányomnak és a legjobb barátomnak hogy segítsek megmenteni az életüket. Lerogytam az ágyra miközben gyámoltalannak éreztem magamat.

De mit mást tehetnék?

Hosszú percen keresztül ültem lehajtott fejjel, mielőtt egy jó ötletem támadt volna.

Ha...

Ha én azt feltételeztem hogy Renesmee és Jacob el fognak szökni akkor az is lehetséges hogy Demetri megfog halni Ez némi túlélési esélyt adott, kicsit fellelegeztem a szobában ami Alicehoz és Jasperhez tartozott.

Alice és Jasper miért ne segíthetnének Jacobnak és Renesmee-nek? Ha ők újra egyesülnének Renesmee-nek az elképzelhető legjobb védelme lenne. Ott volt a Nem ok, ami miatt ez nem történhetett meg, mivel Renesmee és Jacob mindketten vak foltok voltak Alice számára. Hogyan kezdhetné keresni őket?

Tanakodtam egy pillanatig azután elhagytam a szobát át a nappalin Carlisle és Esme lakosztályába. Megszokott módon Esme íróasztala tervekkel és vázlatokkal volt telepakolva. Minden szép magas kupacokba volt felhalmozva.

Az íróasztalnak sok rekesze volt az asztallap fölött; egyikben volt egy doboznyi írószer. Vettem egy üres papírt és egy tollat.

Elkezdtem az üres papírra bámulni teljes 5 percen át, miközben a tervemre összpontosítottam. Lehet, hogy Alice nem képes arra, hogy meglássa Jacobot vagy Renesmee-t, de engem láthat Elképzelttem hogy ő látja ez a pillanat, reménytelenül reménykedtem hogy ő nem túl elfoglalt figyelni.

Lassan határozottam írtam le azokat a szavakat. RIO DE JANEIRO amik teljesen befedték az egész lapot.

Rio a legjobb helynek tűnt, hogy oda küldje őket: messze volt innen, Alice és Jasper volt már Dél-Amerikában az utolsó hírek szerint, és nem szerettem volna ha régi problémáink megállítanánk, (közénk állnának) mivel most annál rosszabb bajunk is volt. Ott volt még Renesmee jövőjének rejtélye rettegéssé és versenyfutássá lett az élete. Mi családfők voltunk délen egyébként. Most ez lenne Jasper és reményeim szerint Alicenek is fa eladta hogy ezt a legendát kutassa.

Ismét Lehajtotta a fejem a hirtelen rámtörő zokogás ellen, miközben összeszorítottam a fogaimat. Ez volt a legjobb számára az, hogy Renesmee nélkülem folytatja tovább. De már annyira hiányzom neki aligha tudtam megtenni ezt.

Vettem egy mély lélegzetet és a katonai hátizsák aljára tettem a feljegyzést, ahol Jacob elég hamar megtalálja majd.

Összekulcsoltam a kezeimet – olyan valószínűtlen volt, hogy a középiskolában volt lehetőség portugál tanulni – és Jake a spanyolt nyelvet választotta.

Nincs mást tenni most már csak váni.

Még két nap, Edward és Carlisle ott maradtak azon a tisztáson ahova Alice látomása szerint Volturi megfog érkezni. Ez ugyan az a halálos mező volt ahol Victoria újszülöttjei megtámadtak minket a múlt nyáron. Azon tűnődtem hogy ez nem keltett -e Carlisleban déjá vu érzést. Nekem ez mind újdonság volt. Ez alkalommal Edward és én is ott leszünk a családukkal.

A mi elképzelésünk alapján Volturi követni fogja vagy Edwardot vagy Carlislet. Azon töprengtem hogy lepné-e őket az hogy a zsákmányuk nem fut el. Esetleg óvatossá teszi őket? Nem tudtam elképzelni úgy Volturit aki mindig szükségét érzi a biztonságának.

Azt gondoltam – remélhetőleg - láthatatlan vagyok Demetrinek. Edwarddal maradtam. Ez természetes. Mi csak néhány órára hagytuk el egymást.

Edwardnak és nekem nem volt nagy búcsú-jelentünk és nem is terveztem ilyet. Mondani kell néhány szót a végére. Ez ugyanolyan volna mint mikor az író a THE END szavakat írja egy kézirat utolsó oldalára. Úgyhogy mi nem mondtuk istenhozzádot és mindig érintésnyi közel maradtunk egymáshoz. Bármi lesz is a mi végzetünk, minnek nem elválasztva fog találni.

Mi felállítottunk egy sátrat néhány méternyire beljebb az erdő védelmében és akkor számtalan de ja vu érzés fogott el minket Jacobbal, hogy smét a hidegben kempingezünk. Majdnem lehetetlen volt elhinni hogy tavaly június óta mennyit változtak a dolgok. 7 hónappal ez előtt a mi hármunk barátsága lehetetlennek tűnt. Három különböző féle szívtépő fájdalom ami ellen nem lehetetlen volt kitérni.

Most minden tökéletes egyensúlyban volt. Visszataszítóan ironikusnak tűnt hogy a kirakós darabok mindegyikének egy-időben kell helyrekerülni ahhoz, hogy rombolni tudjon.

Elkezdett havazni úgy ahogy az ÚJ év előtti éjszakáján. Az apró a pelyhek nem oldódtak el tisztás köves földjén. Amíg Renesmee és Jacob aludták - Jacob olyan hangosan horkolt hogy én azon csodálkoztam, hogy Renesmee hogyhogy nem ébred fel - a hó először egy vékony fehér cukormázat borított a földre majd vastag rétegbe burkolta. Amikorra a nap felkel Alice látomása beteljesedik. Edward és én kéz a kézben indultunk keresztül ragyogó fehér mezőn és semelyikünk nem beszélt.

Kora reggel folyamán a többiek összegyűltek, szemeik előkészületeiknek csendes bizonyítékait hordozták - a arany színű szemekben némi vörös vegyült. Nemsokkal azután hogy mindannyian együtt voltunk hallhattuk a farkasokat ahogy mozgolódnak az erdőben. Jacob kimászott a sátorból ott hagyta Renesmee-t aki még mindig aludt és csatlakozott hozzánk.

Edward és Carlisle felsorakoztattak a többiekkel egy szétagolt alakzatba, a tanúink oldal maradtak.

Távolról figyeltem miközben a sátonál vártam hogy Renesmee felébredjen. Mikor felkelt segítettem neki felvenni azokat a ruhákat amiket két nappal korábban gondosan kiválasztottam. A ruhák fodrosak és nőiesek voltak de elég erősek is voltak ahhoz hogy nem tűnjön fel - hogy egy olyan személy viseli őket aki egy vérfarkas hatán utazott át

pár államot. A dzsekije fölött rákapcsoltam a fekete bőrhátizsákot a dokumentumokkal, a pénzzel, a nyomravezető jellel, meg a neki és Jacobnak meg Charlie és Renéennek szánt szeretetteljes jegyzeteimet. Ő elég erős volt hozzá, hogy ez nem jelentett teher neki.

A szemei hatalmasra tágultak ahogy meglátta az agóniát az arcomon. De nem találgatott nem kérdezett meg hogy mit csinálok.

„Szeretlek téged,” mondtam neki. „Jobban bárminél”.

„Én is szeretlek téged anya”, válaszolta. Megérintette a medaliont a nyakánál amibe egy apró fotót tartott magáról rólam és Edwardról. „Mi mindig együtt leszünk „

„A szívünkben mi mindig együtt leszünk”, javítottam ki suttogva olyan csendesen mintha lélegzenék. „De mikor ma eljön az idő neked el kell hagynod engem.”

A szemei kitágultak és megérintette az arcomat. A néma NEM hangosabb volt mintha kiáltott volna.

Megpróbáltam nyelni de torkom elszorult. „Meg fogod tenni nekem? Kérlek?”
Az ujjával szorosabban fogta az arcomat. Miért?

„Nem tudom elmondani neked,” suttogtam. „ De hamarosan érteni fogod. Ígérem.”

A fejemben láttam, Jacob arcát.

Bólintottam, azután elhúztam az ujjait, „Nem gondoldj erre,” suttogtam bele a fülébe. könnyedén mintha csak lelélegeznék.”Ne mondd el Jacobnak, amíg azt mondom neked, hogy fuss, rendben?”

Megértette. Csak rábólintott.

Kivettem a zsebemből az utolsó részletet.

Amíg pakoltam Renesmee dolgait, egy váratlan ragyogó szín kaptam el a pillantásommal. A megváltozott a nap fénye keresztül tűzött az tetőablakon és megtalált egy régi ékszer dobozt a felső polc érintetlen sarkában. Egy pillanatra megfontoltam a dolgot aztán vállat vontam. Egyidejűleg bepakoltam az Alicenek szánt nyomot, és már nem reméltem, hogy a következő összecsapást békésen megoldanánk. De miért nem megpróbáljuk meg olyan barátságosan kezdeni kint a dolgokat ahogy lehetséges? Kérdeztem magamtól. Kinek is fájna ez? Úgy vélem, hogy az a némi kis reményem ami volt elhagyott - vak, öntudatlan remény- ezért beosztottam a polcokat és kivettem Aro nekem adott nászajándékát.

Feltettem a vastag láncot a nyakamra és értem a súlyát ahogy a nehéz gyémánt befészkelte magát a a torkom üregébe.

„Csinos vagy” suttogta Renesmee. Azután a nyakam köré fonta a karjait.
Ismét a mellkasomhoz szorítottam. Összefonódva vittem ki őt a sátorból a tisztásra.

Edward felhúzta a szemöldökét ahogy közeledtem de különben nem tett megjegyzést a nyakláncomra vagy Renesmee-re. Szorosan körénk fonta a karját egy hosszú pillanatra aztán mélyet sóhajtott, intett hogy menjünk. Nem láttam búcsúzást sehol a szemében. Talán ő többet remélt az ennyi élete után mint amennyit beismert.

A helyünkre mentünk, Renesmee felmászott a hátamra hogy a kezeim szabadon maradjanak. A frontvonal mögé álltam néhány méternyire, ami Carlisle, Edward, Emmett, Rosalie, Tanya, Kate, és Eleazar-ból állt. Közel mellettem Benjamin és Zafrina volt, az volt a feladatom hogy addig védejem őket amíg csak képes vagy rá. Ők voltak a legjobb támadó fegyvereim. Ha a Volturik közül egyik sem lát meg még néhány pillanatig akkor az mindent megváltoztat.

Zafira merev és vad volt szinte tükörképe volt a másik oldalán álló Sennanak. Benjamin a földön ült és tenyerét a pizokba nyomta és csendben a törés vonaláról motyogott valamit. Múlt éjjel szétszórva több halom sziklát láttam a környezetünkben most hófödte halmok sorakoztak végig a rét mentén. nem voltak elég nagyok ahhoz hogy megsebezzenek egy vámpírt de reménykedtem hogy megzavarja őket.

A tanúk a jobb és baloldalunkon csoportosultak, néhányan közelebb voltak a többiekénél - ők voltak azok akik a bejelentésük lapján a legközelebb voltak hozzánk. Észrevettem hogy Siobhan dörzsöli a homlokát, a szeme lecsukódott ahogy koncentrált, talán így lép kapcsolatba Carlisle-sal? Megpróbált elképzelni egy diplomátikus megoldást?

Mögöttünk a fák között a láthatatlan farkasok nyugodtan és rajtra készem álltak, csak mi hallottuk a nehéz ziháló lélegzetüket és dobogó szívüket.

Felhők özönlöttek a fejünk fölé majd szétterjedtek és nem lehetett eldönteni hogy reggel van vagy délután. Edward szemei összeszorultak, ahogy vizsgálta a kilátást, én én biztos voltam benne, hogy ő a pontosan színhelyet másodszor látja, - első alkalommal Alice látomásában tekinthette meg. Ugyan úgy nézett ki mint mikor Volturi megérkezett. Nekünk csak perceink vagy másodperceink voltak már csak hátra.

Az egész családnak és szövetségeseink mind felkészültek.

Az erdőből a hatalmas vörösbarba Alpha farkas kerül elő, és az oldalamra állt, az ő számára is nehéz volt hogy távol kell lennie Renesmee-től mikor ő közvetlen veszélyben volt.

Renesmee felé nyúlt és ujjait a bundájába fúrta az állat hatalmas válla fölött, a farkas egy kissé ellazult. Renesmee nyugodtabb volt Jacob közelségétől. Egy kissé én is jobban érzetem magamat. Amíg Jacob Renesmee-vel volt, addig minden rendben volt.

Kockázat nélkül hátra pillantottam, Edward vissza nyúlt értem. Felé nyújtottam a karomat addig míg el nem értem a kezét. Megszorította az ujjaimat.

Múltak a percek és én önmagamra találtam, erőlködtem, hogy halljam a közeledés zaját.

Aztán Edward megmerevedett, csendesen sziszegni kezdett összeszorított fogakkal. Tekintetével az erdőre koncentrált egyenesen északnak álltunk.

Arra felé bámulatunk amerre ő és vártunk, hogy az utolsó másodpercek elmúlnak.

36. fejezet

Vérszomj

Pompával jöttek, egyfajta szépséggel.

Merev, szabályos alakzatban. Együtt mozdultak, de ez nem volt menetelés, teljes szinkronban áradtak a fáktól- a sötét, töretlen alakzat ami úgy tűnt néhány hüvelyknyire lebeg a hótól, olyan finoman, mint a haladás.

A külső kerülete szürke volt és a szín egyre sötétedett a testek vonalával, míg az alakzat szíve már a legsötétebb fekete volt. Minden arc csuklyás volt, árnyékolt. Lépteik gyengéd zaja olyan szabályos volt, mint a zene, bonyolult ütés ami soha sem volt bizonytalan.

Néhány jel amit nem láttam -vagy valószínűleg nem is volt jel, csak ezredév gyakorlata - az alakzat kifelé hajlott. A mozdulat túl feszes volt, túl egyenletes, emlékeztetett egy éppen nyíló virágra, a színe erősen sugallta; ez egy legyező nyílása volt, kecses de nagyon merev. A szürke köpenyes figurák kiszélesítették az oldalszárnyakat, miközben a sötétebb forma precízen kiözönlött a központ elé, minden mozdulatuk erősen szabályozott.

A haladásuk lassú volt, de megfontolt, mentes minden sietségtől, feszültségtől, aggodalomtól. Ez volt a legyőzhetetlenség sebessége.

Majdnem olyan volt mint a régi rémálom. Az egyetlen dolog ami hiányzott, a kárörvendő vágy amit láttam az arcukon álomban- mosolyai a kárörvendő örömnél. Idáig a Volturi túl fegyelmezett volt, hogy egyáltalán mutasson bármi érzelmet. Nem mutattak semmi meglepetést, vagy megdöbbenést a vámpírok gyűjteményén, akik itt vártak rájuk - ami hirtelen szervezetlennek és felkészületlennek tűnt az összehasonlításban. Nem mutattak meglepődöttséget a hatalmas farkas láttán aki köztünk állt.

Nem tudtam segíteni a számoláson. Itt voltak 32-en közülük. Még ha nem is számoltad a 2 sodródó, elhagyatott, feketecsuklyás alakot legesleghátul- akiket a feleségeknek gondoltam- az ő védett pozíciójuk azt sugallta, hogy nem lesznek bevonva a támadásba- még mindig létszámfölényben voltak. Csak 19-en voltunk aki harcolni fogunk, és 7 további aki nézi ahogy elpusztulunk. A 10 vérfarkast is beleszámolva, megfogtak minket.

"Jönnek piroskabátosok(brit katonák), jönnek a piroskabátosok" motyogta Garrett rejtélyesen magának, majd kuncogott egyet. Egy lépéssel közelebb csúszott Katehez. "Megjöttek."suttogta Vladimir Stefannak.

"A feleségek,"sziszegte vissza Stefan. "Az egész testőrség. Mindegyikük együtt. Amiért nem próbáltuk Volterrát."

És most, mintha a számuk nem lett volna elég, míg a Volturi lassan és méltóságteljesen haladt, még több vámpír lépett a térbe mögöttük.

Az arcok ebben a vámpírok látszólag végtelen beözönlésben ellentéte volt a Volturi érzelemmentes fegyelmezettségének- ők az érzelmek kaleidoszkópját viselték. Először volt a sokk és még több aggodalom amikor meglátták a váratlan erőt, őket várva. De ez a nyugtalanság hamar tovaszállt, bíztak az első próbák számukban, a helyükben a megállíthatatlan Volturi hatalom mögött. A tulajdonságaik felvették azt arckifejezést amit azelőtt viseltek, mielőtt megléptük őket.

Elég könnyű volt megérteni őket- az arcuk határozott volt.

Mérges csócselék voltak az őrzőgégéig felkorbácsolva, igazságra nyáladzva.

Nem jöttem még rá mit érez a vámpírvilág egy halhatatlan gyermek iránt, amíg nem láttam ezeket az arcokat.

Világos volt, hogy ez a vegyes, szervezetlen horda- több mint 40 vámpír összesen- a Volturi egyfajta saját tanúsítványa volt. Mikor halottak leszünk, el fogják terjeszteni a világon, hogy a bűnözőket megsemmisítették és a Volturi pártatlanul cselekedett. Úgy tűnt a legtöbbjük többet remél mint egy esélyt a tanúságra- segíteni akartak széttépni és elégetni.

Nem volt imánk. Még ha semlegesíteni is tudnánk a Volturi fölényét, még mindig eltemethetjük magunkat. Még ha meg is öljük Demetrit, Jacob nem tud elmenekülni ez elől.

Éreztem, hogy ugyanez a felfogás vett körül. A lemondás ott volt a levegőben megnehezítve azt, lenyomva engem nagyobb erővel mint valaha.

Egy vámpír a szemben álló erőkből úgy tűnt egyáltalán nem tartozik a buliba, megismertem Irinát, ahogy hezitál a 2 csapat között, az arckifejezése különbözött a többiekétől. Irina elborzadt tekintetét lekötötte Tanya helyzete az első sorban. Edward fogvicsorgatva nagyon halkán, de hevesen morgott.

"Alistairnek igaza volt."morogta Carlislenak.

Carlislet néztem aki kérdően pillantott Edwardra.

"Alistairnek igaza volt?"-suttogta Tanya.

"Ők - Caius és Aro- pusztítani és az erőnket megszerezni jöttek." Edward majdnem hangtalanul mondta a lélegzete alatt, csak ami oldalunk hallhatta. "Sok rétege a

stratégiájuknak már mozgásban van. Ha Irina vádja hamissá válik, akkor más indokot keresnek a támadásra."

De most láthatták Renesmeent, így tökéletesen bíztak az indokukban.

"Később még tehetünk kísérletet, hogy megvédjük magunkat egyéb kitalált vádjaiktól, de most először is meg kell állniuk, hogy hallják az igazságot Renesmeeről." Azután még halkabban. " Akivel nekik nincs dolguk."

Jacob adott egy különös kicsi lihegő hangot.

És akkor, váratlanul, 2 perccel később, a folyamat leállt. A tökéletesen szinkronban lévő mozgások halk zenéje csendbe fordult át.

A hibátlan fegyelem töretlen maradt, a Volturi teljesen nyugalomban egybefagyott.

Ott álltak 100 yardnyira tőlünk.

Mögöttem, az oldalakon, hallottam a hatalmas szívek dobogását, közelebből mint előtte. Megkockáztattam egy pillantást a szemem jobb és bal sarkából, hogy lássam mi állította meg a Volturit a haladásban.

A farkasok csatlakoztak hozzánk.

Mindkét oldalon az egyenlőtlen vonalunknak, a farkasok szétszéledtek egy hosszú, határos fegyverré. A pillanat törtrésze alatt rájöttem, hogy többen vannak mint 10en, megismertem a farkasokat akiket ismertem és az egyet akit nem láttam ezelőtt. 16an voltak közülük egyformán elosztva körülöttünk - 17en ha Jacobot is beleszámítjuk.

Tisztán látszott a magasságukból és a túlméretezett mancsukból, hogy az összes új jövevény nagyon-nagyon fiatal. Sejtettem volna előre. Ilyen sok vámpírral a szomszédban, a farkasember populáció növekedése elkerülhetetlen. Még több gyerek haldoklik. Csodálkoztam rajta, hogy Sam hogyan engedhette meg ezt, de rájöttem, hogy nem volt más választása. Ha bármelyik farkas mellénk áll, a Volturi biztos megkeresné a többit. Erre tették fel az egész fajuk fennmaradását.

És mi veszíteni fogunk.

Hirtelen, dühös lettem. Ezen túl, gyilkosmód felbőszültem. Reménytelen kétségbeesésem teljesen eltűnt. Egy gyenge, vöröses izzás kihangsúlyozta a sötét alakokat előttem, és az egyetlen dolog amit e pillanatban akartam egy esély, hogy beléjük mélyeszthessem a fogaim, letépjem a végtagjaikat a testükről és halomba rakjam őket égni. Olyan örült voltam, hogy körbetáncoltam volna a halotti máglyájukat ahol ők elevenen égnek el, nevettem volna ahogy a hamvaik még parázslanak. Automatikusán hátragörbült a szám, és egy halk, heves morgás szakadt fel a torkomból, a gyomrom legmélyéből. Rájöttem, hogy a szám széle mosolyra húzódott. Mellettem, Zafrina és Senna visszhangozták az elcsendesedett morgásom.

Edward megszorította a kezemet amit még mindig tartott, óvatosságra intve engem.

A sötét Volturi arcok még mindig kifejezéstelenek voltak a legtöbb esetben. Csak 2 tekintet árult el valamennyi érzelmet. Középen, egymás kezét érintve, Aro és Caius megállt értékelni, és a teljes testőrség megállt velük, a gyilkos parancsra várva. Azok ketten nem néztek egymásra, de nyilvánvaló volt, hogy kommunikálnak. Marcus, bár fogta Aro másik kezét, nem úgy tűnt hogy részese a párbeszédnek. Az arckifejezése nem volt olyan értelmetlen mint a testőröké, de közel volt a kifejezéstelenhez. Mint mikor előzőleg láttam, teljesen unottnak tűnt.

A Volturi szemtanúinak teste felénk hajlott, a dühös szemüket Renesmeén és rajtam tartva, de az erdő széle mellett maradtak, széles helyet hagyva maguk és a Volturi katonák között. Csak Irina habozott szorosan a Volturi mögött, csak néhány lépésnyire az ősi nőktől -mind szőkék puha bőrrel és figyelő szemekkel- és 2 masszív testőrüktől. Volt egy nő egy sötétebb szürke köpenyben éppen Aro mögött. Nem voltam biztos benne, de úgy tűnt, hogy Aro hátát fogja. Ő volt a másik védelmező, Renata? Kíváncsi

voltam, ahogy Elazar volt, képes lesz-e eltaszítani engem. De nem fecsérelném az életem Caius vagy Aro elkapására. Több létfontosságú célpontom volt.

A vonalaik között kerestem őket, és nem okozott nehézséget megtalálni az a két kicsi, sötét szürke köpenyt, az elrendezés szívében. Alec és Jane, könnyen lehet, hogy a legkisebb tagjai a testőrségnek, éppen Marcus mellett álltak, Demetri a másik oldalán. Bájjos arcuk sima volt, kifejezés nélküli, ők hordták a legsötétebb köpenyt az öregek után. A boszorkány ikrek, ahogy Vladimir hívta őket. Az ő erejük sarokköve volt a Volturi támadásnak. Az ékszerek Aro gyűjteményében.

Az izmaid megfeszültek, méreg ömlött a számban.

Aro és Caius felhős vörös szemei a vonalainkon lebegtek. Leolvastam Aro arcáról a csalódottságot ahogy újra és újra végignézett az arcokon, az egyetlen után kutatva aki hiányzik. A bosszúság elkeskenyítette a száját.

Ebben a pillanatban, semmi mást nem éreztem, csak hálát, hogy Alice elfutott.

Ahogy a szünet hosszabbodott, hallottam Edward légzésének sebességét.

"Edward?" kérdezte Carlisle, halkán és idegesen.

"Nem biztosak benne, hogy hogyan is folytassák. Mérlegelik a lehetőségeket, kiválasztják a kulcs célpontokat- engem, természetesen titeket, Elazar, Tanya. Marcus a kapcsolataink erejét figyeli, gyenge pontok után kutatva. A romániaiak jelenléte irritálja őket. Aggódnak az arcok miatt akiket nem ismertek fel - Zafrina és Senna miatt főleg- és a farkasok miatt, természetesen. Ezelőtt még sohasem múlták őket létszámban felül. Ez állította meg őket.

"Létszámban felülmúlni?" suttogta hitetlenkedve.

"Nem számolják a szemtanúikat" lehelte Edward. "Ők jelentéktelenek, értelmetlenek a testőrség számára. Aro csak élvezzi a közönséget."

"Beszélhetek?" kérdezte Carlisle.

Edward hezitált, majd bólintott. "Ez az egyetlen esély amit kapni fogsz."

Carlisle rendezte vállait és tett néhány lépést előre a védelmi vonalunktól. Gyűlöltem őt egyedül, védtelenül látni.

Kitárta a karjait, tenyerét felfelé tartva, mint üdvözlésnél. "Aro, öreg barátom. Századokkal ezelőtt volt."

A fehér tisztás egy hosszú pillanatig halálos csendben volt. Érezni tudtam a feszültséget ami végigment Edwardon ahogy hallotta Aro összegzését Carlisle szavairól. A feszültség emelkedett, ahogy a percek teltek.

És akkor Aro fokozatosan lépkedett előre a Volturi alakzat közepéből. A védelmező, Renata, vele mozgott, mintha a az ujjhegyei oda lettek volna varrva a köpenyéhez.

Legelőször a Volturi sor reagált. Egy motyogó morgás futott végig a vonalon, haragos tekintetekbe hajlottak le a szemöldökök, az ajkak visszahúzódtak a fogakról. Néhány ór előrehajolt. Aro feltartotta az egyik kezét nekik: "Nyugalom."

Sétált még néhány lépést, majd fejét az egyik oldalra billentette. Tejes szemében kíváncsiság villant.

"Igaz szavak, Carlisle," lehelte az ő vékony, leheletfinom hangján." Nem tűnnek helyénvalónak, figyelembe véve a hadsereget amit összegyűjtöttél arra, hogy megölj, és megöld a számomra kedveseket."

Carlisle megrázta a fejét és előrenyújtotta a jobb kezét, mintha nem is lenne majdnem 100 yard közöttük. "Érintsd meg a kezem és tudd meg, hogy soha sem volt ez a célom." Aro ravasz szemei elkeskenyedtek. "De hogy is számítana a célod, kedves Carlisle, szemben azzal amit tettél?". Összehúzta a szemöldökét és a szomorúság árnyéka futott át arcán- őszinte volt vagy sem, nem tudtam megmondani.

"Nem követtem el azt a bűnt, amiért idejöttetek büntetni engem."

"Akkor állj félre és hagyd, hogy megbüntessük a felelősöket. Őszintén, Carlisle, semminek sem örülnék jobban, minthogy megkíméljem az életed ma."

"Senki sem szegte meg a törvényt Aro. Engedd, hogy elmagyarázzam." Carlisle újra felajánlotta a kezét.

Mielőtt Aro válaszolhatott volna, Caius egyenesen Aro mellé sietett.

"Milyen sok lényegtelen szabályt, mennyi fölösleges törvényt csináltál magadnak Carlisle," sziszegte az őszhajú öreg. "Hogy lehetséges, hogy megvédesz egy olyan törvény megszegését, ami tényleg számít?"

"A törvényt nem szegték meg. Ha meghallgatnál-"

"Látjuk a gyermeket Carlisle," vicsorogta Caius. "Ne kezelj minket bolondként."

"Ő nem halhatatlan. Ő nem vámpír. Könnyedén be tudom bizonyítani ezt, pár pillanat alatt-"

Caius közbevágott. "Ha ő nem egy a tiltottak közül, akkor miért gyűjtöttél össze egy hadsereget, hogy megvédd?"

"Szentanúk Caius, mint ahogy ti is hoztatok."

Carlisle intett a mérges hordának az erdő szélén, némelyikük morgással válaszolt. "Bárki a barátaink közül el tudja mondani az igazat a gyermekről. Vagy csak nézz rá Caius.

Lásd az emberi vér pírját az arcán."

"Csel!" csattant fel Caius. "Hol van az informátor? Hagyjátok előjönni!" Nyújtogatta a nyakát, amíg ki nem szúrta Irinát a feleségek a mögött habozni. "Te! Gyere!"

"Irina értetlenül bámulta őt, az arca olyan volt, mint valakié aki még nem teljesen ébredt fel egy förtelmes rémálomból.

Caius türelmetlenül csettintett az ujjával. A feleségek egyik testőre Irina mellé ment és nagyjából hátba lökte. Irina kétszer pislogott, majd lassan, kábultan Caius felé sétált. Néhány yarddal később megállt, a szeméit még mindig a nővéreire tartva. Caius odasétált Irinához és pofon vágta.

Biztos, hogy nem fáj, de volt valami rettenetesen megalázó benne. Olyan volt, mint látni valakit belerúgni egy kutyába. Tanya és Kate egyszerre szisszent fel. Irina teste megmerevedett és szeméi végre Caiusra fókuszáltak. Aki egyetlen karmos ujjal mutatott Renesmeére, ahogy kapaszkodott a hátamba, az ujjai még mindig összegubancolódva Jacob bundájában. Caius teljesen vörössé vált dühödt szememben. Egy morgás morajlott végig Jacob mellkasán.

"Ez az a gyerek akit láttál?" követelte Caius. "Az aki nyilvánvalóan több mint ember? Irina felénk pillantott, először vizsgálva Renesmeét mióta a mezőre lépett. A feje oldalra billent, zavarodottság jelent meg arcán.

"Nos?" vicsorogta Caius.

"Én...én nem vagyok benne biztos," mondta zavarodott hangon.

Caius keze rángatózni kezdett, mintha újra meg akarná ütni. "Mire gondolsz?" mondta acélos suttogással.

"Ő nem ugyanolyan, de azt hiszem ugyanaz a gyermek. Arra gondoltam, hogy megváltozott. Ez a gyerek nagyobb annál, mint akit én láttam,-"

Caius dühös zihálása tört elő hirtelen csupasz fogain, és Irina abbahagyta befejezés nélkül. Aro Caius oldalán termett és megfékező kezét vállára tette.

"Légy higgadt testvér. Van időnk, hogy megoldjuk ezt. Ne legyünk meggondolatlanok." Egy mogorva kifejezéssel, Caius hátat fordított Irinának.

"Most, kedvesem," mondta Aro meleg, édes morgásban. "Mutasd meg amit próbáltál elmondani."

Bizonytalanul, Irina odaadta a kezét. Aro megfogta a kezét, mindössze 5 percig.

"Látod Caius?" mondta. "Egyszerű dolog megkapni amire szükségünk van."
Caius nem válaszolt. A szeme sarkából Aro vetett egy pillantást a közönségére, a csőcselékére, majd visszafordult Calislehoz.

"Úgy tűnik, van egy rejtély a kezünkben. Ahogy feltűnt, a gyermek megnőtt. Irina első emléke teljesen tiszta volt a halhatatlan gyermekről. Furcsa."

"Pontosan ez az amit próbálok elmagyarázni," mondta Carlisle, és a változásból hangjában, arra gondolhattam, megkönnyebbült. Ez volt az a szünet, amire mi feltettük az összes ködös reményünk.

Nem éreztem megkönnyebbülést. Vártam majdnem dermedten az őrzöngéstől a stratégiánk azon részére, amit Edward megígért.

Carlisle ismét feltartotta a kezét.

Aro tétovázott egy pillanatra. "Inkább szeretném a magyarázatot valaki olyantól, aki központi figurája a történetnek, barátom. Rosszul feltételezem, ha azt gondolom, hogy a törvényszegést nem te követted el?"

"Nem volt törvényszegés."

"Bárhogy is legyen, az igazság minden oldalát ismerni fogom." Aro pihekönnyű hangja megkeményült. "És erre a legjobb utam az, hogy a bizonyítékot egyenesen a tehetséges fiadtól kapom." Edward felé fordította fejét. "Ahogy a gyermek az újszülött párjába kapaszkodik, feltételezem, hogy Edward is érintett."

Persze, hogy Edwardot akarta. Ha egyszer bele tud nézni Edward elméjébe, mindegyikünk gondolatait ismerni fogja. Kivéve az enyémet.

Edward odafordult és gyorsan megcsókolta az én és Renesmee homlokát, elkerülve, hogy a szemembe nézzen.

Aztán keresztüllépdelt a havas mezőn, megpaskolva Carlisle vállát, ahogy túlhaladt. Hallottam egy halk nyöszörgést magam mögül- Esme rettegése felszínre tört.

A vörös homály, amit a Volturi körül láttam erősebben lángolt mint előtte. Nem tudtam elviselni látni Edwardot átvágni az üres, fehér téren egyedül - de szintén nem bírtam volna ki, hogy Renesmee még egy lépéssel közelebb legyen az ellenfelünkhöz. A szembenálló vágyaim szét akartak szakítani, olyan szilárdan megdermedtem, hogy úgy éreztem hogy a csontjaim összetörnek a nyomástól.

Láttam Jane mosolyát, ahogy Edward átlépte a középpontját a távolságnak közöttünk, amikor ő közelebb volt hozzájuk, mint hozzánk.

Ez az önelégült kicsi mosoly megtette. A dühöm kicsúcsosodott, még magasabbra mint a dühöngő vérszomjamban mikor a farkasok csatlakoztak ehhez a kudarcra ítélt harchoz. Érezhettem az örület ízét a nyelvemen - úgy folyt rajtam keresztül mint a tiszta erő szökőárja. Az izmaim megfeszültek, és automatikusan cselekedtem. Formáltam a pajzsomat az elmém összes erejével, keresztülszállva a lehetetlen kiterjedésű mezőn- 10szer a legjobb távolságom- mint egy gerely. A lélegzetem kitódult egy fújásra az erőfeszítéstől. A pajzs kiszállt belőlem, mint egy tiszta energiabuborék, mint egy gomba alakú felhő folyékony acélból. Úgy lüktetett mint egy élő dolog- éreztem a tetejétől a széléig.

Most nem volt visszahatása a rugalmas szerkezetnek, a nyers erő e pillanatában, megértettem, hogy az ellenhatást, amit előtte éreztem, én magam csináltam - kapaszkodtam a láthatatlan önvédelmembe, ösztönösen el nem engedve. Most szabaddá tettem, és a pajzsom kitört egy jó 50 yardra belőlem megerőltetés nélkül, csak egy töredékét használva a koncentrációnak. Éreztem, hogy hajlik mint bármelyik izom, szófogadóan az akaratomnak. Kilöktem, egy hosszú, csúcsos oválist formáltam. Minden a rugalmas vaspajzs alatt a részem volt- éreztem az életerőt mindenben, fedve fényes meleggel, elkápráztató fényszikrákkal körbevéve engem. Kilöktem a pajzsom előre a mező hosszán, és megkönnyebbülten leheltem, amikor megéreztem Edward ragyogó

fényét a védelmem alatt. Ott tartottam, megegyezve ezzel az új izommal, közelről körülvéve Edwardot, egy vékony, de törhetetlen lepellel a teste és ellenségeink közt. Alig egy másodperc telt el. Edward még mindig Aro felé sétált. Minden teljesen megváltozott, de senki sem vette észre a kirobbanást, kivéve engem. Egy riadt nevetés szakadt keresztül az ajkaimon. Éreztem a többiek pillantását rajtam, és láttam Jacob nagy fekete szemét ahogy rám néz, mintha elvesztettem volna az eszem.

Edward néhány lépésre állt meg Arotól, és rájöttem némi bosszúsággal, hogy noha én biztosan tudnám, de nem előzhetem meg ezt a cserét. Ez volt a lényege az összes felkészülésünknek, engedni Aronak hogy hallja a történetünket a mi szemszögünkből. Majdnem fizikai fájdalom volt megtenni, de vonakodva visszahúztam a pajzsom és Edwardot ismét fedetlenül hagytam. A nevető hangulat eltűnt. Csak Edwardra fókuszáltam, készen arra, hogy őt azonnal megvédjem, ha valami rosszul sül el. Edward álla arrogánssá vált, és úgy tartotta oda a kezét Aronak, mintha nagy méltóságot adományozna. Aro el volt ragadtatva ettől a viselkedéstől, de elragadtatása nem volt általános. Renata idegesen szorongott Aro árnyékában. Caius haragos tekintete olyan mély volt, úgy tűnt mintha a papírszerű, átlátszó bőre folyamatosan gyűrődne. A kis Jane megmutatta a fogait, és mögötte Alec szemei összeszűkültek a koncentrációtól. Úgy gondoltam, készen áll, mint én, hogy cselekedjen egy pillanat alatt.

Aro megállás nélkül Edwardhoz sétált- és tényleg, mitől kellene félnie? Világosabb szürke köpenyek hatalmas árnyékai - az erős harcosok- mint Felix - csak egy pár yardnyira voltak. Jane és égető ajándéka Edwardot a földre kényszerítette volna miközben vonaglik a fájdalomtól. Alec megvakíthatta és megsüketíthette volna mielőtt egy lépést is tesz Aro irányába. Senki sem tudta, hogy elég erős vagyok hozzá hogy megállítsam őket, senki, még Edward sem.

Egy nyugodt mosollyal, Aro megfogta Edward kezét. Szemei hirtelen becsukódtak majd a vállai összegörnyedtek az információ áramlása alatt. Minden titkos gondolat, minden stratégia, minden amit Edward hallott az elmékben körülötte az utolsó hónapban- most minden Aroé lett. És még hamarabbiak - Alice összes látomása, minden csendes pillanat a családdal, minden kép Renesmee fejében, minden csók, minden érintés Edward és köztem...Mindez Aroé is volt már.

Csalódottan sziszegtem, és a pajzs zavaros lett az ingerültségemtől, változtatva a formáját és összehúzódva az oldalunk körül.

"Nyugi Bella," suttogta nekem Zafrina.

Összeszorítottam a fogaim.

Aro folytatta az összpontosítást Edward emlékeire. Edward is bólogatott, az izmok a nyakában megfeszültek ahogy mindent újra látott amit Aro látni akart tőle, és Aro válaszait milderre.

Ez a kétoldalú, de egyenlőtlen párbeszéd elég soká folytatódott, hogy már a testőrökben nőjön a feszültség. Halk moraj futott keresztül a vonalaikon amíg Caius nem kiáltott szigorú parancsban csendért. Jane élesen előrehajolt, mint aki már nem bírja tovább, Renata arca merev volt az aggodalomtól. Egy pillanattig megvizsgáltam az erős védelmezőt, ami rémületre hajlamosnak és gyengének tűnt, noha hasznos volt Aronak, nem volt harcos. A harc nem volt a munkája, csak a védelem. Nem volt benne vérszomj. Nyers vagyok vagy sem, tudtam, hogy ha ez csak közte és köztem lenne, elpusztítanám őt.

Újra Arora néztem, ahogy kiegyenesedett, szemei villogóan nyíltak, félelmet és óvatosságot kifejezve. Még mindig nem engedte el Edward kezét. Edward izmai valamennyire ellazultak.

"Érted?" kérdezte Edward nyugodt, bársonyos hangon.

"Igen, értem, valóban," értett egyet Aro és meglepő módon, majdnem meglepődöttnek hangzott. " Kétkedem, hogy vajon isten, vagy halandó látott valaha ilyen tisztán." A testőrség fegyelmezett arca ugyanazt a hitetlenséget mutatta, mint amit én éreztem. "Sok mérlegelni valót adtál nekem, fiatal barátom," folytatta Aro. "Jóval többet mint amire számítottam." Még mindig nem engedte el Edward kezét, és Edward feszült helyzete volt az amit figyeltem.

Edward nem válaszolt.

"Találkozhatnék vele?" kérdezte Aro- majdnem esedezve- hirtelen buzgó érdeklődéssel. "Soha sem álmodtam egy ilyen dolog létezéséről a századaim során. Micsoda kiegészítése a történeteknek!"

"Miről van szó Aro?" csattant fel Caius mielőtt Edward válaszolhatott volna a kérdésre. Csak a kérdés arra kényszerített, hogy Renesmeét a karjaimba húzzam, és védelmezőn magamhoz szorítva ringassam a mellkasomon.

"Valamiről, amiről soha sem álmodtál, kedves gyakorlatias barátom. Mérlegelj egy pillanatig, az igazság amit szándékunkban állt szolgáltatni, többé nem alkalmazható. Caius felszisszent a szavain meglepődöttségtől.

"Nyugalom testvér," csillapította óvatosan Aro.

Ezeknek jó híreknek kell lenniük- ezek voltak a szavak, amit mind reméltünk, a haladék, aminek a gondolata soha sem tűnt lehetségesnek. Aro meghallgatta az igazságot. Aro elfogadta, hogy a törvény nem lett megszegve. De szemeimet Edwardra szegeztem, és láttam az izmokat megfeszülni a hátán. Újra lejátszottam a fejemben Aro utasításait Caiusnak a mérlegelésre, és hallottam a kétértelműséget.

"Bemutatnál a lányodnak?" kérdezte Edwardot ismét Aro.

Nem Caius volt az egyetlen, aki felszisszent erre az új kijelentésre.

Edward vonakodva bólintott. És még, Renesmee megnyert magának másokat. Aro tűnt mindig az öregek vezetőjének. Ha ő az oldalán állt, a többiek tehetnek ellenünk? Aro megfogta Edward kezét, és ő most válaszolt a kérdésre, amit a többiek nem hallottak.

"Azt hiszem a kompromisszum ezen a ponton biztosan elfogadható, ilyen körülmények között. Középen fogunk találkozni."

Aro elengedte a kezét. Edward felénk fordult, Aro csatlakozott hozzá, egyik karját mellékesen átdobva Edward válla fölött, mintha legjobb barátok lennének- mialatt fenntartotta a kapcsolatot Edward bőrével. Kezdek keresztülvágni a mezőn, a mi oldalunkra. Az egész őrség lépdelni kezdett mögötte. Aro hanyagul felemelte az egyik kezét, anélkül, hogy rájuk nézett volna.

"Állj, kedveseim. Tényleg nem jelentenek veszélyt, ha békésen viselkedünk.."

A testőrség nyíltabban reagált, mint előtte, tiltakozó sziszegéssel és vicsorítással, de tartották a helyzetüket.

Renata, az eddiginél is közelebb tapadva Arohoz, nyöszörgött aggodalmában.

"Mester," suttozta.

"Ne légy ideges kedvesem" válaszolta. "Minden rendben."

"Talán magaddal kellene hoznod néhányat a testőreid közül" javasolta Edward. "Az megnyugtatóná őket."

Aro bólintott, mintha ő maga is erre a bölcs megállapításra gondolt volna.

Kétszer csettintett. "Felix, Demetri."

A két vámpír azonnal az oldalán termett, pontosan úgy nézek ki, mint amikor utoljára találkoztam velük. Mindkettő magas volt és sötét hajú, Demetri kemény és sovány mint egy kard pengéje, Felix hatalmas és fenyegető, mint egy vastüskés bunkósbot.

Mind az öten megálltak a havas mező közepén.

“Bella,” hívott Edward. “Hozd Renesmeét... és néhány barátot.”

Mély lélegzetet vettem. A testem megfeszült az ellenkezéstől. A gondolat, hogy Renesmeét az összetűzés közepébe vigyem... de megbíztam Edwardban. Tudná, ha Aro ezzel kapcsolatban árulást tervezne.

Aronak két védelmezője volt az oldalán a találkozóhoz, szóval két embert vihettem magammal. Csak egy percig tartott döntenem.

“Jacob? Emmett?” kérdeztem csendesen. Emmett, mert égett a vágytól.

Jacob, mert nem bírná ki ha itthagynánk.

Mindketten bólintottak. Emmett vigyorgott.

Átvágtam velük a mezőn. Másik morajt hallottam a testőrségtől ahogy tisztán látták a választásom, nem bíztak a farkasokban. Aro felemelte a kezét, újból leintve védelmüket.

“Érdekes társasággal vagy,” dörmögte Demetri Edwardnak.

Edward nem válaszolt, de egy mély morgás szűrődött ki Jacob fogain.

Néhány yardra álltunk meg Arotól. Edward kihúzta magát Aro karja alól és gyorsan csatlakozott hozzánk, megfogva a kezem.

Egy pillanatig némán néztünk egymásra. Majd Felix üdvözölt engem halkán félreszólva. “Hello újra, Bella.” Pimaszul mosolygott miközben tovább követte Jacob minden rezdülését a szeme sarkából.

Kényszeredetten mosolyogtam az óriási vámpírra. “Szia, Felix.”

Felix kuncogott. “Jól nézel ki. Jól áll a halhatatlanság.”

“Kösz szépen.”

“Szívesen. Túl rossz . . .”

Megjegyzését félbehagyta, de nem volt szükségem Edward képességére, hogy elképzeljem a végét. Túl rossz, hogy meg kell ölnünk titeket egy másodpercen belül.

“Igen, túl rossz, nem igaz?” morogtam.

Felix kacintott.

Aro figyelmen kívül hagyta az eszmecsereink. Fejét oldalra billentette, elbűvölve.

“Hallom a különös szívet,” dörmögte majdnem énekelve szavait. “Érzem különös illatát.” Akkor homályos szemeit rám emelte. “Az igazat megmondva, fiatal Bella, a halhatatlanság tett a legkülönlegesebbé,” mondta.

“Mintha erre az életre teremtettek volna.”

Bólintottam elismerve hízelgését.

“Tetszett az ajándékom?” kérdezte, a medálra tekintve amit viseltem.

“Gyönyörű és nagyon nagyon nagylelkű tőled.. Köszönöm. Talán kellett volna küldenem néhány sort.”

Aro élvezettel nevetett. “Ez csak egy kis apróság ami nálam porosodott. Úgy gondoltam illeni fog az új arcodhoz, és illik is.”

Hallottam egy kis sziszegő hangot a Volturi vonalak közepéből. Átpillantottam Aro válla fölé.

Hmm. Úgy tűnt Jane nem volt boldog a ténytől, hogy Aro ajándékot adott nekem .

Aro megköszöri a torkát, hogy visszakövetelje a figyelmem. “Üdvözölhetem a lányod, édes Bella?” kérdezte kedvesen.

Ez volt amiért reménykedtünk, emlékeztettem magam. Elnyomtam a vágyat, hogy fogjam Renesmeét és elfussak, és tettem 2 lassú lépést felé. A pajzsom úgy hullámozott mögöttem mint egy köpeny, védve a családom többi tagját, míg Renesmeét fedetlenül hagyta. Szörnyű rosszul éreztem magam.

Aro találkozott velünk, arca sugárzóan boldog volt.

“Ő tökéletes,” motyogta. “Mint te és Edward.” Majd hangosabban,

“Hello, Renesmee.”

Renesmee gyorsan rámnézett. Bólintottam.

“Hello, Aro,” válaszolta hivatalosan, magas, csilingelő hangján.

Aro szemei elkábultak.

“Mi az?” sziszegte Caius hátulról. Dühösnek látszott, hogy meg kell kérdeznie.

“Félig halandó, félig halhatatlan,” jelentette be neki és a többi testőrnek Aro, anélkül, hogy levette volna elbűvölt tekintetét Renesmeéről. “Teherbe esett és kihordta ez az újszülött, miközben még mindig ember volt.”

“Lehetetlen,” gúnyolódott Caius.

“Úgy gondolod a bolondját járatják velem testvérem?” Aro teljesen meglepődött, de Caius megrándult. “A szívdobogás amit hallasz ugyancsak egy trükkös család?” Caius összevonta a szemöldökét, megbántottnak tűnt, mintha Aro udvarias kérdése letolás lett volna.

“Nyugodtan és körültekintően, testvérem,” figyelmeztette Aro, még mindig Renesmeére mosolyogva. “Tudom jól, hogy mennyire szereted az igazságot, de igazságtalan lenne ez ellen a különleges kicsike ellen tenni a származása miatt

Milyen sokat tanulni, milyen sokat! Tudom, hogy te nem lelkesedsz úgy mint én a történetgyűjtésért, de légy velem elnéző, testvérem, amikor hozzáadok egy jelenetet ami megdöbbenett a valószínűtlenségétől. Idejöttünk igazságra és szomorúságra várva a hamis barátoktól, de nézd mit értünk el helyette! Egy új, világos ismeret magunkról, a lehetőségeinkről.”

Hívogatóan Renesmee felé nyújtotta a kezét. De ez nem az volt amit a lányom akart.

Elhajolt tőlem, felfelé nyújtózva, hogy ujjbegyeivel megérinthesse Aro arcát.

Aro nem reagált megdöbbenéssel, mint ahogy majdnem mindenki tette Renesmee mutatványára; hozzászokott a gondolatok és emlékek szállásához más elmékből, mint ahogy Edward.

Szélesebben mosolygott és elégedetten sóhajtott. “Ragyogó,” suttogta.

Renesmee visszaereszkedett a karjaimba, a kicsi arca nagyon komoly volt.

“Kérlek?” kérte őt.

Aro mosolya udvariassá vált. “Természetesen nem vágyom bántani a szeretteidet, drága Renesmee.”

Aro hangja vigasztaló és gyengéd volt, átvért egy pillanatra. Majd hallottam Edward fogait csikorogni és mögöttünk Maggie felháborodott szisszenését a hazugságra.

“Csodálkozom,” mondta Aro elgondolkodva, látszólag nem vette észre előbbi szavai reakcióit. A szemeit váratlanul Jacobra emelte, és ahelyett ahogy a Volturi többi tagja undorral néztek rá, Aro szemei olyan vággyal voltak teli, amit nem értettem.

“Ez nem így működik,” mondta Edward, az óvatossággal eltűnt hirtelen érdes hangjából.

“Csak egy kóbor gondolat,” mondta Aro, nyíltan felbecsülve Jacobot, majd szemei lassan a farkasok 2 vonalára szegeződtek mögöttünk. Bármit is mutatott Renesmee neki, az hirtelen érdekessé tette a farkasokat számára.

“Nem tartoznak hozzánk Aro. Nem úgy követik a parancsainkat. Azért vannak itt, mert itt akarnak lenni.”

Jacob fenyegetően morgott.

“Úgy tűnik ragaszkodnak hozzád,” mondta Aro. “És a fiatal párod és a ...családod. Hűségeselek.” A hangja lágyan cirógatta a szavakat.

“Elkötelezettek, hogy megvédjék az emberi életet, Aro. Ez teszi őket olyanná, hogy együtt tudjanak létezni velünk, de veled aligha. Kivéve ha újra átgondolod az életmódod.”

Aro vidáman nevetett. “Csak egy kóbor gondolat,” ismételte. “Tudod hogy van ez. Közülünk senki se tudja teljesen ellenőrzése alatt tartani az ösztönös vágyunk.”

Edward fintorgott. “Tudom hogy van ez. És szintén tudom a különbséget ilyesfajta gondolat és mögötte lévő cél között. Sohasem működött volna, Aro.”

Jacob hatalmas feje Edward felé fordult és egy félénk szükölés szökött ki fogai közül.

“Érdekelte az ötlete a ... testőr kutyáknak,” motyogta vissza Edward.

Volt egy percnyi halott csend, majd dühös vicsorítások hangja szakadt fel a teljes falkából, megtöltve a hatalmas teret.

Volt egy kemény utasító ugatás —Samtól, gondoltam, mivel nem fordultam meg hogy megnézzem —és a panaszkodás baljós csendbe tört át.

“Azt hiszem ez a válasz a kérdésre,” mondta Aro, ismét nevetve. “Ez a sors megválasztotta ki mellé áll.”

Edward sziszegett és előrehajolt. Megragadtam a karját, azon gondolkodtam mit gondolhat Aro, ami ilyen erőszakos reakciót váltott ki belőle, miközben Felix és Demetri egyszerre guggolásba csúszott. Aro ismét leintette őket. Ők mindannyian visszatérek az előző testtartásukhoz, Edwardot is beleértve.

“Milyen sokat megvitatni,” mondta Aro, hangszíne hirtelen egy elfoglalt üzletemberé volt. “Milyen sokat eldönteni. Ha ti, és a szőrös védőitek megbocsátotok kedves Culleneim, muszáj tárgyalnom a testvéreimmel.”

37.fejezet

Terv

Aro nem válaszolt a türelmetlen örök várakozására, csak indett nekik a tisztás északi oldala felé, hogy kövessék.

Edward elkezdett előttük hátrálni engem is és Emmettet is magával húzva. Mi sietve hátráltunk, miközben szemünket a fenyegetésen tartottuk. Jacob lassan vonult vissza, a prém a nyakánál teljesen az égnek meredt és a kivillant agyaráit Aro felé mutatta. Renesmee megragadta a farka végét, miközben hátráltunk, mint egy póráz, hogy jöjjön

velünk. Elértük a családjunk, mikor a sötét köpenyesek is utolérték Arot. A távolság köztük és köztünk most úgy 50 yard lehetett – ez a távolság olyan volt, amelyet bármelyikünk egy pillanat alatt megtesz. Caius azonnal elkezdett Aroval vitázni.

„Hogy tudod elviselni ezt a becstelenséget? Miért állunk itt tétlenül egy ilyen szörnyű bűntény után, hát nem nevetséges ez a hazugság?”

A karjait mereven az oldalánál tartotta, a kezei ökölbe szorítva. Csodálkoztam, hogy miért nem érintette meg Arot egyszerűen és úgy is megoszthatta volna vele a véleményét. Talán már megosztottuk őket? Talán szerencsénk lesz?

„Mert minden szó igaz,” – mondta Aro nyugodtan. „Minden egyes szó. Láthatod, hogy mennyi szemtanú áll készen a bizonyítékát adni, hogy a gyermek természetesen született, és ők látták az utóbbi időben a fejlődését is. Érezték a teste melegét és a vér lüktetését a vénáiban.” – Aro tekintete végigsöpört Amuntól egészen Siobhanig.

Caius furcsán reagált Aro megnyugtató szavaira, főleg amikor megemlítette a szemtanúkat. A düh az arcán valami furcsa, hideg számításba változott át. Egy homályos és idges kifejezést lövelt... a Volturi szemtanúk felé.

A dühös tömegre pillantottam én is, és nem is igazán tudtam leírni, hogy mit láttam. A dühöngés átváltott valamiféle zűrzavarrá. A tömeg forrongva suttogott, és próbálta megérteni, hogy mi történt valójában.

Caius rosszállóan a gondolataiba merült. A kifejezése egyidejűleg fűtötte fel bennem a dühöt és aggodást is szított bennem. Mi van ha ő tett néhány láthatatlan jelzést, mint legutóbb, amikor találkoztunk? Aggodalmasan vizsgáltam meg a pajzsomat, és épp olyan átláthatatlannak éreztem, mint az előbb. Kiterjesztettem most egy alacsony, széles kupolaként a társaságunk körül. Éreztem a fények kis szikráit a családom és a barátaim körül – mindenki jellemzőit felismertem a gyakorlatnak köszönhetően. Tudtam, hogy Edward fényesebben ragyog, mint bárki más. Az úr a ragyogó pontok között idegesség tett engem, nem volt fizikai sorompója a védelmemnek, és ha néhány Volturi bejut alá, akkor előlük senki nem lenne biztonságban, rajtam kívül. Éreztem, hogy ráncolom a homlokom és a rugalmas páncélt óvatosan visszább húztam.

Carlisle volt a legtávolabb, szépen apránként húztam vissza a pajzsom, nehéz volt megőrizni a formáját. Bár úgy láttam a védelmem együttműködik velem. Átkaroltam a formájukat vele, amikor Carlisle közelebb állt Tanyához, a pajzsot is rugalmasan kinyújtottam vele, követtem a szikráját. Elbűvölve álltam, amikor sikerült a szerkezetet mindegyik barátom körül kihúzni külön-külön, több fonalban. A védelmem készségesen beléjük kapaszkodott és követte őket. Csak néhány pillanat telt el, Caius még mindig tanakodott.

„A vérfarkasok” – morajlotta végül.

Hirtelen pánikba estem, amikor rájöttem, hogy a legtöbb vérfarkas védtelen. Amikor erre rádöbentem, felfigyeltem rájuk és láttam az ő szikrájukat is. Kihúztam a védelmemet Amunon és Kebin – ők voltak a mi csoportunk legtávolabbi pereme – mi a farkasokon kívül voltunk. Az ellenséges fél szikrája nem volt látható számomra. Ők már nem léteztek az új érzékelésemben. De a farkasok még túl fényesek voltak – vagy inkább nem voltak eléggé. Hmm...élesen újra kifeszítettem a pajzsom, és titokban körülöleltem vele Samet, így az összes többi farkas is újra szikrázott. Úgy gondoltam mivel az elméjük úgy is össze van kapcsolva, ha az Alfát megvédem, a többi elme is ugyanolyan védett lesz, mint az övé.

„Ah, bátyám...”, válaszolt Aro fájdalmas tekintettel Caiusnak.

„Túlságosan is meg akarod védeni ezt a szövetséget, Aro?” – követelte Caius. „A Hold gyermekei a legrosszabb ellenségeink az idők hajnala óta. Már levadásztuk őket Ázsiában és Európában. Carlisle szövetségre lépett ezekkel az óriási fertőzött

parazitákkal – nem kétséges, hogy meg akar minket dönteni. Védi ezt az elvetemült életformát.”

Edward hangosan megköszöri a torkát és Caius dühösen meredt rá. Aro arca egy kissé zavartnak látszott.

„Caius, fényes nappal van”, mondta Edward félreérthetetlenül. Majd Jacobra nézett. „Ők nem a Hold Gyermekei, tisztán látható. Ők nincsenek közvetlen kapcsolatban az ellenséges fajtával.”

„Akkor is egyfajta mutánsok”, köpte vissza Caius.

Edward összeszorította az állkapcsát és akkor a fogain keresztül válaszolt.

„Ők nem ugyanolyanok, mint a vérfarkasok. Aro mindent el tud erről mondani, hogyha nem hiszel nekem.”

Nem vérfarkasok? Összezavarodva néztem Jacobra. Megemelte a hatalmas vállát és hagyta őket, hogy folytassák – megvonta a vállát. Ő sem értette, hogy Edward miről beszél.

„Kedves Caius, én figyelmeztettelek volna, hogyha hozzám érsz és elmondod a gondolatod.” Morajlotta Aro. „Bár a teremtmények is úgy hiszik magukról, hogy vérfarkasok, de nem azok. A pontos név, amit használhatnál rájuk az az alakváltó. A farkas alak választása csupán egy lehetőség. Ők választhatták volna medve vagy héja, esetleg puma alakját is, amikor erre sor került. Ezek a teremtmények valóban nem azonosak a Hold Gyermekeivel. Nekik csupán egy örökölt tehetségük van az őseiktől. Egy genetikai rendellenesség – amit nem maguk folytattak le továbbfertőzés útján, mint az igazi vérfarkasok.”

Caius bámulta Arot dühösen és még valami látszott az arcán, talán a vád, hogy elárulta őt.

„Ők tudják a titkunk.” – mondta unottan.

Edward válaszolni akart a vádra, de Aro gyorsabb volt.

„Ők is a természetfeletti világ teremtményei, bátyám. Esetleg ők még inkább függenek a titoktartástól, mint ahogyan mi. Óvatosan Caius. Ne mutasd ki ennyire a saját álláspontodat.”

Caius vett egy mély lélegzetet és bólintott. Váltottak egy hosszú és jelentőségteljes pillantást. Azt hiszem értettem, hogy hogy gondolta Aro. A hamis vádak nem segítettek abban, hogy meggyőzzék a figyelő szemtanúkat valamelyik oldalon. Aro óvatosságra intette Caius hadászati kérdésekben. Csodálkoztam, hogy láttam a feszültséget a két ősi vámpír között – Caius vonakodott megosztani a gondolatait és megérinteni – Caius nem törődött vele, hogy Aro mit is akart mutatni. Talán a közelgő mérsárlás sokkal fontosabb volt Caius számára, mint a tiszta hírnevük.

„Beszélni akarok az informátorral.” – jelentette be Caius hirtelen, és Irina felé fordult.

Irina nem is figyelt oda Caius és Aro társalgására, arcát nagy büntudattal nővérei felé fordította, akik a halálért álltak sorban. Látszott az arcán, hogy rádöbbsent, hogy a vádja teljesen hamis volt.

„Irina” – mondta Caius, eléggé ingerülten.

Felnézett és azonnal látszott rajta a félelem. Caius felemelte egy ujját. Hezitált, majd előresétált a Volturi alakzatból és Caius mellé állt újra.

„Tisztában vagy vele, hogy minden állításod téves volt,” – kezdte Caius.

Tanya és Kate egy kicsit előrelépett aggodalmasan.

„Sajnálom.” – suttogta Irina. „Én biztos voltam abban, amit láttam. De nem gondolkodtam...” – gyámoltalanul felénk nézett.

„Kedves Caius, hiszen mi másra gondolhatott volna, mikor ez az egész olyan különös és elképzelhetetlen?” – kérdezte Aro. „Mi is ugyanezt feltételeztük.”

Caius felemelte az ujját és csendre intette Arot.

„Mi tudjuk, hogy hibáztál.” – mondta nyersen. „Az indokaidat akarom hallani.”

Irina idegesen várt a folytatásra, és utána megismételte. „Az indokaimat?”

„Igen, először is miért kémkedtél utánuk?”

Irina a kém szónál hátrahőkölt.

„Összetűzésben voltál a Cullenekkel, vagy nem?”

A szánalmas szemeit Carlisle felé fordította „Igen”, fogadta el.

„Mert...?” – követelte Caius.

„Mert a vérfarkasok megölték a barátomat.” – suttogta. „és a Cullenek nem álltak félre az utamból, hogy bosszút állhassak.”

„Az alakváltók” – javította ki Aro nyugodtan.

„A Cullenek az alakváltók mellé álltak a saját fajtájuk helyett – a barát barátja, ugyanott tartunk” – összegezte Caius.

Hallottam, hogy Edward egy undorodó morgást hallat a lélegzete alatt. Caius ezt a tényt is felvette a vádak listájára.

Irina megmerevítette a vállát. „Úgy tűnt.”

Caius várakozott megint, és akkor azt mondta. „Szeretnél panasszal élni formálisan az alakváltók iránt – és az őket támogató Cullenek iránt – itt és most.”

Egy pici kegyetlen mosoly ült ki az arcára, várt, hogy Irina megadja neki, amit akar. Talán Caius nem érti a család valódi jelentését – nem a szeretet motiválja, hanem az erő iránti vágy. Talán a bosszú az ami boldoggá teszi. Irina felemelte az állkapcsát és kihúzta magát.

„Nem, nem akarok panaszt tenni a farkasok, vagy a Cullenek ellen. Ti egy halhatatlan gyermek elpusztítása miatt jöttetek. A gyermek valójában nem is az. Ez az én hibám és teljes felelősséget vállalok érte. De a Cullenek ártatlanok...” – a Volturi szemtanúk felé fordult. „Ők nem követtek el semmit. Nincs érvényes indok, hogy megbüntessék őket.”

Caius felemelte a kezét amíg beszélt, és egy különös fém tárgy volt a kezében, díszes kézi készítésű. Ez valami jel. A választ olyan gyorsan kaptuk meg, hogy mi csak hitetlenül tudtunk bámulni a történetekre. Nem volt időnk szinte felfogni sem. Három Volturi katona előre ugrott és Irinát lefogták a szürke köpenyeik között. Ugyanabban a pillanatban egy fémes sikoltás tépte fel a csendet. Caius a köpenyek közé vetette magát, és egy rikoltó hang robbant ki, hirtelen láttuk a szikrákat, aztán a lángokat. A katonák hirtelen visszaugrottak, közvetlenül a helyükre az őrségben, a tökéletesen egyenes vonalban. Caius egyedül állt a lángok mellett, ami Irina maradéka volt, a fém tárgy a kezében még egy vastag lángcsóvát lövelt a halotti máglyába. Egy kis kattanó hanggal a tűz eltűnt Caius kezéből. Egy zihálás hullámozott végig a Volturik mögött, amit a szemtanúk hallattak. Mi túlságosan döbbenek voltunk, hogy bármit is reagáljunk. Egy dolog volt, hogy tudtuk, hogy a halál hevesen közeleg, de ez a gyorsaság, egész mást volt ezt látni.

Caius hidegen mosolygott. „Vállalt minden felelősséget a tetteért.”

Szeme ránk villant, gyorsan megtalálta Tanya és Kate megdöbbsent, lefagyott alakját. Abban a pillanatban megértettem, hogy Caius soha nem becsülte alá a családi köteléket. Ez egy trükk. Nem azt akarta az előbb hallani, hogy Irina vádat emel, pontosan ezt akarta. El akarta őt pusztítani, felgyújtani az erőszak szikráját, megölteni a levegőt egy vastag és gyúlékony köddel. Bedobott egy gyufaszálat. A feszült békéje ennek a találkozóknak olyan bizonytalan volt, mint egy elefánt kötélta. Ha egyszer elkezdődik a harc, akkor többé nem áll meg. Csak akkor, hogyha az egyik fél teljesen elpusztul. A mi oldalunk. Caius tudta ezt. És Edward is.

„Állítsd meg őket!” – kiáltott Edward és megragadta Tanya karját, aki Caiusra vicsorított, és egy örült kiáltás szakadt ki a mellkasából. Mielőtt még le tudta volna rázni Edward kezét magáról Carlisle odaugrott és átkarolta a derekát.

„Túl késő segíteni rajta” – mondta miközben ő még mindig küzdött. „Ne add meg neki, amit akar.”

Kate keményebben indult meg. Odakiáltott Tanyának, hogy szereti és elindult, hogy szembenézzen a halállal. Rosalie gyorsan elkapta őt, de mielőtt még leteperhette volna, Kate erőszakosan megütötte árammal és Rose a földre rogyott. Emmett elfogta Kate karját, de őt is sokkolta, és térdre rogyott. Kate megfordult és azt hitte, hogy senki sem tudja megállítani. Garrett rávetette magát, és a földre kényszerítette. A karjait köré fonta és lefogta a csuklóit. Láttam, hogy a teste görcsöl az áramütéstől. A szemei felpattantak, de nem hagyta hogy kiszabaduljon.

„Zafrina” – kiáltott Edward.

Kate szeme hirtelen üres lett és a sikolya már csak egy sóhaj volt. Tanya is feladta a küzdelmet.

„Add vissza a látásom” – sziszegte Tanya.

Reménytelenül, de minden erőmet beleadva sikerült látnom külön külön a barátaim fényeit, és óvatosan visszahúztam Kateről, miközben Garrettet még mindig benne tartottam, egy vékony réteget képezve közénk. És akkor Garrett fájdalmai elmúltak és Katet könnyen a hóban tartotta.

„Hagyom, hogy felkelj, ha nem indulsz meg újra. Katie?” – suttogta.

Válaszul vicsorított és próbált makacsul vergődni.

„Hallgassatok rám, Tanya, Kate.” – mondta Carlisle halkán, szinte suttogott. „A bosszú nem segít rajta. Irina nem akarná, hogy eldobjátok az életeteket. Ha megtámadjátok őket, akkor mind meghalunk.”

Tanya meglazította a vállát és Carlislera támaszkodott. Végül Kate is feladta. Carlisle és Garrett vigasztalta a nővéreket, egy szeretetteljes hangon. A figyelmem teljesen éberen visszatért, és minket a káosz pillanata nem tudott legyőzni. A szemem sarkából azért ellenőriztam, hogy Edward és mindenki más Carrett és Carlisle mellett újra a védelmem alatt áll. Caius dühösen nézett, felbőszült hitetlenséggel meredt Katere és Garrettre a hóban. Aro is őket figyelte, de a szemében kétkedés helyett valami erős érzélem szikrázott. Már tudta, hogy mire képes Kate. Biztosan érezte Edward emlékein keresztül. Vajon azt gondolta, hogy a védelmem miatt, amit gyakoroltam Edwardon volt az előbb a hangsúly? Vagy úgy hitte, hogy Garrettnak van valami sajátos védekező képessége?

A Volturi örök már nem álltak olyan fegyelmezetten - előre hajoltak, és várták, hogy mikor kapják meg a parancsot a támadásra. Mögöttük 43 szemtanú nézett különféle kifejezésekkel az arcukon, egyeseken azt láttam, hogy bár ne lennének itt. A zűrzavar gyanúvá vált. Irina villámgyors megölése megrázta az összeset. Mi volt a büntény? Caius közvetlen támadásra számított a tette miatt, a Volturi szemtanúk kérdően néztek, hogy pontosan mi is történhet itt. Aro gyorsan elpillantott, amikor a szemébe néztem és láttam, hogy bosszankodik. A kihallgatás rosszul sült el. Hallottam, hogy Stefan és Vladimis nyugodt vidámságban beszélnek meg Aro kényelmetlenségét.

Aro nyilvánvalóan tisztában volt vele, hogy a Románok mit akarnak. De nem hiszem, hogy a Volturi csak úgy itt hagyna bennünket békében, hogy megvédje a hírnevét. Miután végeztek velünk, biztosan elintéznék az összes szemtanút is, akit hoztak. Hirtelen egy különös szánalmat éreztem a Volturi szemtanúk iránt, akiket azért hoztak, hogy végignézzék a halálunk. Demetri levadássza azokat, akik megmaradnak. Jacob és Renesmee, Alice és Jasper, Alistair, és ezek az idegenek, akiket nem ismerek, de biztos, hogy Demetri megöli őket. Aro könnyedén Caius vállára tette a kezét.

„Irina megkapta a büntetést, amiért hamisan tanúskodott a gyermek ellen. Tehát...ez számunkra egy mentés” – aztán folytatta „Talán vissza kéne térni az eredeti kérdéshez?”

Caius kiegyenesedett, és megkeményítette a kifejezését. Bámult előre, de nem nézett semmit. Egy olyan személyre emlékeztetett engem, mint aki épp most tudta meg, hogy lefokozták. Aro előre úszott, Renata, Felic és Demetri automatikusan vele mozgott.

„Vizsgáljuk meg a dolgot.” – mondta „Szeretnék beszélni néhány szemtanúddal. Az eljárás miatt.” – a kezét felénk mutatta.

Két dolog történt egyszerre. Caius szeme Arora tévedt és a pici kegyetlen mosoly visszatért az arcára. És Edward felszisszent, a kezei ökölbe szorultak olyan szorosan, hogy láttam az ereket az ujjperceiben és ha tudta volna a gyémánt kemény bőrét is feltépte volna. Meg akartam kérdezni, hogy mi történt, de Aro elég közel volt hozzá, hogy meghalljon minket. Láttam Carlisle aggodalmas pillantását Edward felé, és láttam, hogy a saját arcát megkeményítette.

Mialatt Caius nem járt sikerrel a hasztalan vádakkal és a meggondolatlan kéréslel a harc elindításához, addig Aronak biztos van egy eredményesebb ötlete a hadászathoz. Aro szellemként szelte a havat a nyugati végéhez a vonalunkhoz, és megállt tíz lábnyira Amuntól és Kebitől. A közeli farkasok dühösek voltak, de tartották a helyzetüket.

„Ah, Amun, déli szomszédom!” – mondta Aro melegen. „Nem láttalak az utolsó látogatásod óta.”

Amun mozdulatlan maradt, aggodalmat láttam rajta, Kebi szoborként állt mellette. „Az idő keveset jelent a számomra, észre sem vettem a múlását.” – mondta Amun mozdulatlan szájjal.

„Ez igaz”, értett egyet Aro. „De talán volt neked más okod is, hogy elmaradj?”

Amun nem mondott semmit.

„Rettenetesen sok időbe telhet kiterjeszteni a boszorkánytanyádat. Tudom, hogy milyen! Örülök, hogy nem unatkoztál az elmúlt időben. És örülök, hogy új tagjai vannak a szövetségednek. Szeretném megismerni őket. Biztos vagyok benne, hogy hamarosan meglátogatsz engem.”

„Természetesen.” – mondta Amun, a hangszíne teljesen normális volt, ha volt is félelem vagy gúny a hangjában nem volt érezhető.

„Oh, nos mi most mond itt vagyunk. Ez nem remek?”

Amun bólintott, a szeme üres volt.

„De sajnós az ok amiért itt vagy, nem kellemes. Carlisle szemtanúnak hívtott?”

„Igen”

„És te szemtanúja vagy a helyzetnek?”

Amun ugyanazzal a hideg érzelemmentes hanggal válaszolt. „Megfigyeltem a gyermeket. És nyilvánvalóvá vált, hogy ő nem egy halhatatlan gyermek”

„Talán meg kellene határoznunk a közös nyelvet.” – szakította meg Aro „Úgy látszik, hogy kellene egy pontos megfogalmazás, ha ő egy új osztály. Halhatatlan gyermek az egy emberi gyermek, akit átváltoztatnak emberből vámpírba.”

„Igen, én is így vélem.”

„Mi mást figyeltél meg még a gyermekkel kapcsolatban?”

„Ugyanezeket a dolgokat te nyilván láttad Edward fejében már. A gyermek biológiailag is az övé. Ő nemzette, és ő tanította.”

„Igen, igen” – mondta Aro, a hangszínében türelmetlenséget fedeztem fel. „De az utobbi hetekben mit láttál?”

Amun összeráncolta a szemöldökét. „Ő nagyon gyorsan...növekszik.”

Aro mosolygott. „És úgy gondolod, hogy őt életben kellene hagyni?”

Egy sziszegés csúszott ki a számon és nem voltam egyedül. A vámpírok fele visszhangzott a tiltakozásommal. A hang egy gyenge megnyilvánulása volt a dühnek a levegőben. A rét másik oldalán néhány Volturi szemtanú is hasonló hangot adott.

Edward lassan felém lépett és a kezét a csuklóm köré fonta. Aro nem vett tudomást a zajról, de Amun kényelmetlenül körülpillantott.

„Nem azért jöttem, hogy ítélek” – beszélt mellé.

Aro könnyedén felnevetett. „De mi a véleményed?”

Amun megemelte az állát. „Nem látok veszélyt a gyermekben. Még gyorsabban tanul, mint ahogy fejlődik.”

Aro bólintott, figyelembe vette. Aztán egy pillanat múlva elfordult.

„Aro?” – hívta Amun.

Aro visszafordult. „Igen, barátom?”

„Tanúskodtam. Nincs más dolgom itt. A társam és én most távozni szeretnénk.”

Aro melegen mosolygott. „Természetesen. Boldog vagyok, hogy volt alkalmunk egy kicsit társalogni. Biztos vagyok benne, hogy nemsokára találkozunk.”

Amun összeszorította száját, és a fejét egy kicsit biccentette, aztán gyorsan a rét déli pereme felé indult és eltűnt a fák között. Tudtam, hogy most nagyon sokáig futni fognak, amíg elég messze nem érnek. Aro most a keleti fele felé siklott a vonalunknak. Megállt, amikor elérte Siobhant.

„Hello, kedves Siobhan. Jobban nézel ki mint valaha.”

Siobhan lehajtotta a fejét és várt.

„ÉS te?” – kérdezte. „Mi a válaszod ugyanarra a kérdésre, amit Amunnak feltettem?”

„Egyetérték.” – mondta Siobhan. „De én még hozzáfűznék valamit. Renesmee érti a szabályokat. Nem veszélyes az emberekre – a félvér jobb, mint mi. Nem fenyegeti a lelepleződést.”

„Egészen biztos vagy ebben?” – kérdezte Aro.

Edward torkából egy hasító mély morgás tört fel. Caius karmazsinvörös szemei felcsillantak. Renata még közelebb lépett a mesteréhez védelmezően. És Garrett távol tartotta Katet, akinek felemelkedett figyelmeztető kezét nem vette figyelembe.

Siobhan lassan válaszolt. „Nem gondolom, hogy igazad lenne.”

Aro könnyen visszaúszott, a többi óre felé. Renata, Felix és Demetri közelebb voltak, mint a saját árnyéka.

„Nem szegték meg a törvényt.” – mondta Aro kiengesztelő hangban, de mindenki hallotta a hangjában, hogy nem fejezte be.

Küzdöttem az őrvongás ellen, a karomat a torkomhoz emeltem, és visszafojtottam egy vicsorgást. A dühömet a védelmembe zúdítottam, hogy erősítse, és biztosan mindenkit védjek.

„Nem szegték törvényt” – ismételte Aro. „Akárhogy is, ez azt jelenti, hogy nincs veszély? Nem.” – gyengéden rázta a fejét. „Ez egy másik probléma.”

Az egyetlen válasz ami még idegesebbé tett, hogy Maggie dühösen rázta a fejét, igazolva, hogy Aro hazudik. Aro elgondolkozva lépdelt, szinte hozzá sem ért a talajhoz a lábaival. Észrevettem, hogy a védelme közelebb kúszik hozzá.

„Ő egyedülálló...teljesen, lehetetlenül egyedi. Nagyon nehéz elpusztítani valamit, ami ennyire kedves. Különösen, amikor annyit tanulhatunk...” – sóhajtotta, mintha vonakodna elmenni. „De van veszély, és a veszélyt nem lehet egyszerűen nem tudomásul venni.”

Senki nem reagált. Olyan csendben mondta, mintha csak magában beszélne.

„Milyen ironikus, az emberek fejlődnek, a bizalmuk a tudományban van és ez irányítja a világukat, több dolgot is felfedeznek. Még, mindig hitetlenek a természetfelettil kapcsolatban, de ha elég erős lesz a technológiájuk, ők valóban túl sokat kutatnak és fenyegetést jelenthet számunkra, akár el is pusztíthatják néhányunkat.. Több ezer éve a titoktartásunk ösztönös, kényelmes, és a kényelem, biztonságot is ad. Ez az utolsó nyers, dühös évszázad egy olyan felderítéseket hagyott jóvá, ami veszélyezteti a

halhatatlanokat. Most itt a lehetőség, hogy egy egyszerű mítosz beigazolódjék és megvédjen bennünket a gyengébb fajtól.”

„ez egy különleges gyermek” – a kezét felemelte és úgy tett, mintha Renesmeere tenné, habár negyven yardra volt, majdnem belül a Volturi alakzaton.

„De mi nem tudjuk, hogy mi lesz – nem tudjuk teljes bizonyossággal, hogy meg akar-e védeni minket. Semmit sem tudunk, hogy mi lesz ebből! A saját szülei is rettegnek a jövője miatt. Nem tudjuk, hogy mi lesz ebből a teremtésből.” – megállt, az első szemtanúknál, és akkor sokatmondó pillantást vetett felé. Hangja jól utánozta a meghatott szavait.

Még ránézett a saját szemtanújára, és újra beszélni kezdett. „Csak az ismert biztonságos. Csak az ismert tűrhető. Az ismeretlen is sebezhető.”

Caius arcán egy gonosz mosoly terült szét.

„Ez elhamarkodott Aro” – mondta Carlisle sivár hangban.

„Kérlek barátom.” – mosolygott Aro, a szeme és a hangja szelídebb, mint valha. „Nem hamarkodunk el semmit. Csak hagyd, hogy megnézzük minden irányból a kérdést.”

„Talán adhatok egy másik elméletet, hogy gondolkodj?” – mondta Garrett egyenletes hangon, és még egy lépést tett előre.

„Nomad” – mondta Aro és bólintott.

Garrett felemelte az állát. Szemét az összezavart tömegre fókuszálta a rét másik felén, és azonnal a Volturi szemtanúkhöz beszélt.

„Carlisle kérésére jöttem, mint a többiek, szemtanúnak.” – mondta. „Ez biztosan nem szükséges, tekintettel a gyermekekre. Hiszen mindnyájan látjuk, hogy mi ő. Én szemtanú vagyok, de te valami más.”- az ujját óvatosan egy vámpír felé mutatta. „Én tudom, hogy mit csinálok Charles és látom, hogy te és a többiek miért vagytok itt, habár nem tetszik. Egy sem a gyerek miatt jött. Gondold meg, amit most mondok nektek. Nem az a céljuk, amit mondtak nektek az ősök. Mi gyanítottuk és ez most bizonyítást nyert. Ők jöttek és félrevezettek titeket abban, hogy mi a tevékenységük. A szemtanúkat azért hozták, hogy lássák, hogy a küldetésük igaz. A szemtanúk tudnak igazolást nyújtani, hogy a szándékuk helyes – ezt a családod akarják elpusztítani.” – néztem rá Carlislera és Tanyara. „A Volturi azért jött, hogy kitörölje, amit nem gondol természetesnek. Esetleg, még engem is, aki megismerte az aranyszermű klánt és csodálja. Nehéz megérteni őket ez igaz. De az ősök egészen máshogy néznek a különös választásukra. Ők az erőt látják. Én szemtanúja voltam a családi köteléknek – ők egy család anélkül, hogy szövetségesek lennének. Ezek a különös aranyszeműek megtagadták a természetük. De cserébe valami nagyobb értéket találtak, egy egyszerűbb kielégítést a vágynak. Én tanultam tőlük egy keveset az itt töltött idő alatt, és nekem úgy tűnik, hogy a családi kötelék nagyon erős – ez mindegyikükre igaz – egy békés evilági életet választottak. Nincs agresszió, mint az összes déli nemzetségben, akik gyorsan vizályt szítottak a pusztaságban. Nem akarnak uralkodni. És Aro ezt még nálam is jobban tudja.”

Aro arcába néztem, amikor Garrett szavai elítélték őt, feszülten várva a választ. De Aro arca csak udvarias volt, mintha várt volna, hogy mindenki úgy lássa, hogy a gyermek miatt van itt, senki nem hitte el a színművészetét.

„Carlisle biztosított mindenkit, akit hívott, hogy nem azért kellünk, hogy harcoljunk. Mindenki tudja.” – Garrett rámutatott Siobhanra és Liamre – „Meg akarta beszélni a bizonyításkor, hogy a Volturi megálljon addig...hogy Carlislenak legyen esélye megmagyarázni a dolgokat. De néhányan kételkedtünk” – a szeme Eleazar arcára villant – „Carlisle az igazságot akarta elmondani. A Volturi viszont védi a titoktartás biztonságát, vagy a saját erejét védi? Egy érvénytelen teremtést jöttek elpusztítani, vagy egy életmódot? Vajon elégedettek voltak, amikor kiesztergálták egy félreértést? Vagy ők probléma nélkül elfogadják az igazságot?”

„Mi az összes kérdésedre válaszolunk. „ – hallottuk Aro hazug szavait – mi tudtuk, hogy ez csak a színjáték része – és láttuk, hogy Caius mosolya buzgó. Az őreik felkészültek, és ők csak az uralkodásukat akarták megőrizni.

„Sok a kérdés, amire neked kell választ adnod. Ki szabályoz téged, nomád? Te elfogadtad valaha más véleményét? Magad választottad az utad, vagy azt fogod tenni amit a Volturi eldönt?”

„Szemtanúnak jöttem. Maradok harcolni is. A Volturinak nem a gyermeket akarja megölni. Ők a szabad akaratot akarják megölni.”

Az arcát az ősök felé fordította. „Figyelj arra, amit mondok! Nem hallgatunk több hazugságot. Te a te célodat tartod becsületesnek, mi a mienket. Meg fogjuk védeni a szabadságunkat. Akár megtámadsz, akár nem. Most pedig a szemtanúk láthatják az igazi problémát, ami itt van.”

Még egyszer a Volturi szemtanúkra nézett, és a szeme mindegyik arcon végigfutott. A szavai ereje nyilvánvaló volt a kifejezéseikben. „Lehet, hogy hagyják, hogy csatlakozz hozzájuk. Ha úgy gondold a Volturi életben hagy, hogy elmondhasd, ezt a mesét, akkor félreismerted őket. Lehet, hogy mindenkit elpusztítanak.” – vállat vont. „talán igen, talán nem. Talán mi egyenlőbbek vagyunk, mint hittük. Talán a Volturi találkozott azokkal, akik illenek hozzájuk. Ígérem nektek, hogy meg fogjuk tudni.”

Befejezte a beszélgetést visszacsúszott Kate oldalához és egy fél meghajlásban előkészült a harcra.

Aro mosolygott. „nagyon szép beszéd, forradalmi barátom.”

Garrett támadóállásban maradt. „Forradalmi?” – morogta. „Mivel háborítottalak fel, talán azzal, hogy kérdezek? A királyom vagy? Vagy talán szeretnéd, hogy mesteremnek hívjalak, mint a csúszó-mászó őreid?”

„Béke, Garrett” – mondta Aro toleránsan. „Én csak beazonosítottalak. Te egy hazafi vagy.”

Garrett dühösen meredt rá.

„Kérdezzük meg a szemtanúkat.” – javasolta Aro. Hallanunk kell a véleményüket, mielőtt döntünk. Mond el nekünk barátom.” – elfordult tőlünk és néhány yardot a szemtanúk felé mozdult. Azokhoz, akik közel voltak az erdőhöz. „Mit gondolsz az elhangzottakról? Szerinted félünk kell a gyermektől? A világunk veszélyben van, ha a családot épen hagyjuk? Vagy Garrett szavai helyesek? Elhiszed nekik, hogy a harc a mi uralmunkat keresi csupán?”

A szemtanú gondosan bámult. Egy kicsi fekete hajú nő, és egy alacsony sötét szőke férfi mellette.

„Csak ezek a lehetőségek?” – kérdezte hirtelen, és Aroa nézett.

„Egyetértek, vagy harcolok ellened?”

„Természetesen nem, van több lehetőség Makenna” – mondta Aro, és egy korrorsztikus kifejezést öltött az arcára a feltételezéstől. „Természetesen békében távozhat is, mint Amun, még akkor is ha nem értesz egyet a döntéssel.”

Makenna a társára nézett és egy pillanat múlva bólintott.

„Mi nem akarunk itt harcolni.” – lehelte. „Mi szemtanúnak jöttünk. És szemtanúként úgy döntünk, hogy a család ártatlan. Garrettnak igaza van.”

„Ah”- mondta Aro szomorúan. „Sajnálom, hogy így látod. De ez a munkánkhoz tartozik.”

„Nem látok, de érzem a dolgokat.” – mondta Mekenna társa egy magas ideges hangban. Garrett felé nézett. „Garrett tájékozott a világ dolgaiban. És én nagyon is tudom, hogy mikor hallok igaz szavakat és mikor nem.”

Ijedten mozgatta a szemét közelebb a társához, és várta Aro reakcióját.

„Ne félj emiatt barátom, Charles. Kétségkívül a hazafi tényleg elhiszi, amit mond.”

Aro könnyedén kuncogott, Charles szemeit összeszűkítette.

„Ez a véleményünk.” – mondta Makenna. „Mi most távozunk.”

Ő és Charles lassan elindult, nem fordultak meg, amíg nem érték el a fákat. Egy másik idegen is kezdett visszavonulni ugyanazon az úton, akkor még három is követte. Úgy hiszem, hogy 37 vámpír maradt. Néhány úgy tűnik, hogy nagyon nehezen jut döntésre. De a többség nagyon is úgy nézett ki, mint aki tudja, hogy mi a helyzet. Találgattam, hogy akik elhagyják őket, vajon kik kapnak kegyelmet, és kit fognak levadászni. Biztos vagyok benne, hogy Aro is ezen gondolkozott. Elfordult és kimért lépésekkel visszasétált. Megállt velük szemben és egy tiszta hangon szólt az övéihez.

„Többen vannak, mint mi kedveseim.” – mondta. „Nem számíthatunk segítségre. Bizonytalanságban kéne maradnunk, hogy meentsük magunkat?”

„Nem mester.”- suttogták harmóniában.

„A világunk védelme fontosabb, mint néhányunk élete?”

„Igen” – kántálták. „nem félünk.

Aro mosolygott és a társai felé fordult.

„bátyáim”- mondta kimérten. „Sokat láttunk itt.”

„Tanácskozzunk” – mondta Caius mohón.

„Tanácskozzunk” – ismételte Marcus egy önzetlen hangszínenben.

Aro megint ránk nézett és a szemei megint olyan ősiek voltak. A kezei csatlakoztak a testvéreihez egy háromszöget formálva. Amint Aro levette rólunk a tekintetét a csendes tanácskozáshoz, még két szemtanú eltűnt az erdőben. Reménykedtem, hogy elég gyorsak voltak, hogy ne vegyék észre őket. Ez az. Óvatosan. Meglazítottam renesmee karjait a nyakamon.

„Emlékszel, hogy mit mondtam neked?”

A szemében könnyek voltak és bólintott. „Szeretlek” – suttogta.

Edward minket figyelt a szemei, széles topázok. Jacob is minket bámult a sötét szeme sarkából.

„Én is szeretlek” – mondtam és megérintettem a medálját. „Az életemnél is jobban.”

Megcsókoltam a homlokát. Jacob keserűen nyüszített. Én lábujjhegyre álltam és a fülébe suttogtam. „Várj amíg mindenki örjöngeni kezd és akkor fuss velem. Amilyen gyorsan és amilyen messze csak tudsz. Amikor te már úgy érzed, hogy elég messze vagy, akkor pihenhetsz egy kicsit.”

Edward és Jacob ugyanolyan rémülten nézett, még úgy is látszott, hogy Jacob épp farkas volt. Renesmee Edward felé nyúlt, és ő a karjaiba vette. Szorosan megölelték egymást.

„Ez az amit nem mondtál el?” – suttogta a feje felett.

„Aro miatt” – mondtam.

„Alice?”

Bólintottam. A szemébe megértő fájdalom suhant. Ez volt az amit végül sikerült Alice jeleiből összeraknom. Jacob nyugodtan morgott, mintha csak dorombolt volna. A vállai merevek voltak és a fogait elrejtette. Edward megcsókolta Renesmee homlokát és arca mindkét oldalát, és Jacob vállára tette. Gyorsan közelebb húzta magát, és megfogott egy maréknyi prémet, és könnyedén belebújt a vállába, elhelyezkedett. Jacob felém fordult, a szeme kifejezte a nagy lelki fájdalmát, és még egy morgás hallatszott a mellkasából.

„Te vagy az egyetlen, akiben tudjuk, hogy bízhatunk.” – morajlottam neki. „Te szereted őt annyira, hogy soha ne hagyd el. Tudom, hogy meg tudod védeni őt, Jacob.”

Újra nyafogni kezdett és a fejét a vállamra tette.

„tudom” – suttogtam. „És is szeretlek. Jake. Mindig a vőlegényem tanúja leszel.”

Egy baseball labda méretű könny fojt le a szeméből a prémmén. Edward a fejét a vállához nyomta, ahova Renesmeét is tette.

„Viszlát Jacob, testvérem...fiam.”

A többiek sem felejtették el, hogy itt a búcsú ideje. A szemeiket a fekete háromszögön tartották, de hallottam, hogy mit mondtak.

„Akkor nincs remény?” – suttogta Carlisle. Nem volt félelem a hangjában. Éppen csak elfogadás.

„Mindig van remény.” – morajlottam vissza. És tudtam, hogy így van, mondtam magamnak. „Én csak a saját sorsom tudom.”

Edward megfogta a kezem. Tudta, hogy mit jelent. Amikor azt mondtam sorsom, nem volt kérdés, hogy mindkettőnkre vonatkozik. Mi éppen csak így voltunk teljesek, együtt. Esme mélyet lélegzett mögöttem. Ahogy elment mellettünk megérintette az arcunk és Carlisle mellé állt, megfogta a kezét. Hirtelen mindenki morajlotta, hogy szeretlek és ég veled.

„Örülök, hogy veled éltem át.” – suttogta Garrett Katenek. „Követnélek bárhová, kedves.”

„Ne mond ezt nekem.” – motyogta.

Rosalie és Emmett gyorsan és szenvedélyesen megcsókolta egymást.

Tia megcirógatta Benjamin arcát. Ő visszamosolygott vidáman, megfogta a kezét és megsimogatta az arcát.

Nem láttam minden kifejezését a szeretetnek és a fájdalomnak. Megzavartak az érzelmek és a pajzsom hirtelen ingadozó lett. Nem tudnám megmondani, hogy pontosan mi történt, különösen Siobhannal és Liamnél éreztem. Aztán végül az érzelmi nyomás nem okozott kárt, és aztán el is tűnt. Nem változott meg a csendes tanácskozás, de talán volt valami jel, amit elszalasztottam.

„Legyetek készen” – suttogtam. „Kezdődik.”

38.fejezet

ERŐ

„Chelsea megpróbálja felbontani a kapcsolatainkat”, suttogta Edward. „De nem találja őket. Nem érez bennünket...” – rám nézett. „Te csinálod?”

Elkeseredetten rá mosolyogtam. „Mindenkít védek.”

Edward hirtelen megmozdult mellettem, keze Carlisle felé nyúlt. Abban a pillanatban éreztem, hogy a védelmemet amivel Carlisle-t öleltem megtámadják. Nem volt fájdalmas, de kellemes sem, egyik sem.

„Carlisle? Jól vagy?” – zihálta Edward idegesen.

„Igen. Miért?”

„Jane” – válaszolta Edward.

Abban a pillanatban, ahogy kimondta a nevét, egy tucat félreérthetetlen támadás talált el egy pillanat alatt, a rugalmas védelmem egész területét szurkálta, tizenkét különböző ponton. De úgy éreztem, hogy Jane nem tudott áthatolni. Gyorsan körbepillantottam, mindenki jól volt.

„Hihetetlen” – mondta Edward.

„Miért nem várnak a döntésre?” – sziszegte Tanya.

„Ez az eljárás” – válaszolt nyersen Edward. „Rendszerint cselekvőképtelenné teszik az ellenfelet, hogy biztosan ne tudjon menekülni.”

Janet néztem, aki dühös hitetlenséggel bámulta a csoportunkat. Egészen biztos voltam abban, hogy rajtam kívül, ő soha nem találkozott olyannal, aki ellenállt a képességének. Talán nem volt éppen elégedett. De azt is valószínűleg tartottam, hogy fél Arotól – hogy ő már nem elég jó – a védelmem erősebb, mint Edward gondolta. A homlokom egy hatalmas célpont volt és igazából nem volt olyan nehéz tartanom a pajzsomat, ami biztonságot adott. Így egy hatalmas vigyor terült szét az arcomon, Janenek címeztem. Szeme összeszűkülte, és éreztem egy további nyomást, ez alkalommal közvetlen engem támadott. A számat szélesebbre húztam és kivillantottam a fogaim. Jane pedig egy hangos elkeseredett vicsorítást hallatott. Mindenki egyszerre ugrott fel az örök közül.

Mindenki kivéve az ősöket, akiket nem zökkentett ki a tanácskozásból. Az ikertestvére megfogta a karját. A Romanok kuncogtak, egy sötét kuncogás volt.

„Mondtam, hogy eljön az időnk.” – mondta Vladimir Stefannak.

„Nézd meg a boszorkány arcát.” – kuncogott Stefan.

Alec megveregette a nővére vállát finoman, és akkor a karját levette róla. A szemét felénk fordította, az arca tökéletesen sima, teljesen angyali. Én vártam néhány nyomást, néhány jelét a támadásnak, de nem éreztem semmit. Ő még mindig minket bámult, az arca koncentráció volt. Támad? Vagy átjutott a védelmemen? Lehet, hogy már csak én látom őt? Megszorítottam Edward kezét.

„Jól vagy?” – kérdeztem idegesen.

„Igen” – suttogta.

„Alec támad?”

Edward bólintott. „Az ő tehetsége lassabb, mint Jane. Kúszik. Szükség van néhány pillanatra, amíg ideér.”

Akkor már láttam, amikor tudtam, hogy mit kell keresnem. Egy különös homály szivárgott keresztül a havon, szinte láthatatlan volt a fehérségben. Egy délibábra emlékeztetett engem – csekély káprázta, mint egy pislákolás. A védelmem túllöktem Carlisleon féltem, hogy nehogy túl közel jusson a köd, amikor eltalál minket. Mi van ha át tud hatolni a védelmemen? Futnunk kellene? Egy halk dörgés, moraj futott keresztül a talajon a lábam alatt, és egy hirtelen szellőkés felkavarta a havat köztünk és a Volturi között. Benjamin látta a fenyegetést felénk kúszni, és próbált egy ködöt emelni közénk, hogy ne láthassanak. A hóval könnyű volt látni, hogy merre tart a támadás, de nem állította meg a hó. A levegő ütése ártalmatlannak bizonyult az árnyékkal szemben, az árnyék csak jött. A háromszögű alakzat végül felbomlott, egy kínzó nyögés, egy mély halk hasadás egy kis rést hozott létre közöttünk. A sziklák egy pillanatra megmozdultak alattam. A hó a lyukba zuhant, de a köd jött tovább, mintha nem érdekelné sem a szél sem a gravitáció. Aro és Caius széles szemmel figyelte, ahogy megnyílt a föld. Marcus ugyanazon az unott tekinteten keresztül figyelt. Nem beszéltek, vártak, amíg a köd közelített minket. A szél még gyorsabban süvített, de a köd csak jött felénk. Jane mosolygott. És akkor a köd falba ütközött. Éreztem ahogy megérintette a pajzsot – egy sűrű, édes aromát éreztem. Úgy emlékszem, hogy a Novocainnak volt rám hasonló hatása a nyelvemen. A köd feljebb emelkedett, keresett egy lehetőséget, egy gyengeséget. De nem talált. A köd még feljebb emelkedett és körülfogott minket, de nem talált

bejáratot, olyan volt, mintha egy képernyőn keresztül látnám. És akkor Benjamin zihálni kezdett.

„Kimerült, Bella!” – éljenzett halkán Benjamin.

A mosolyom visszatért. Láttam ahogy Alec összeszűkíti a szemét, és döbbenet figyel, aztán a köd lassan visszaörvénylett. És akkor rájöttem mit jelent ez. Nyilvánvaló, hogy én leszek az első számú, az első akit meg kell ölni, de addig ameddig tudom tartani, mi pont ugyanolyan jó harci erővel bírtunk, mint a Volturi. Nálunk van még Benjamin és Zafrina, nekik pedig nem volt természetfeletti segítségük ellenünk. Addig ameddig tudom tartani.

„Jobban akarok koncentrálni.” – suttogtam Edwardnak. „Gyere add a kezed, és segíts erősebben tartani a védelmemet a mieink körül.”

„Távol tartom őket tőled.”

„Nem. Neked el kell kapnod Demetrit. Zafrina vigyáz rám.”

Zafrina ünnepélyesen bólintott. „Senki sem fog hozzá érni.” – ígérte Edwardnak.

„Janet és Alecet magam akartam elintézni, de itt van rám szükség.”

„Jane az enyém” – sziszegte Kate. „Megízlelheti a saját ellenszerét.”

„És Alec sok étellel tartozik nekem, de nekem nem elég csak az ő élete.” – morogta Vladimir az ellenség felé. „Ő az enyém.”

„Caiust én akarom.” – mondta Tanya.

A többiek is kicsit megindultak az ellenfél felé, de gyorsan megálltak. Aro Alec hatástalan ködjét vizsgálta nyugodtan, aztán megszólalt.

„először szavazzunk.” – kezdte.

Dühösen ráztam a fejem. Fáradt voltam a játékhoz. A vérszomjtól hirtelen új erőre kaptam, és tudtam, hogy tudok segíteni a többieknek a küzdelemben. Akartam a harcot.

„Szeretném megjegyezni” – folytatta Aro „bármit is dönt a tanács, szerintem ma itt nincs szükség erőszakra.”

Edward vicsorított és sötéten nevetett.

Aro szomorúan nézett rá. „Sajnálát pazarlás lenne a fajtánk részéről, ha elpusztítanánk titeket. Különösen téged fiatal Edward és újszülött társad. A Volturi boldog lenne, ha a tagjai közt üdvözölhetne. Bella, Benjamin, Zafrina, Kate. Sok választás van előttetek. Gondoljátok meg.”

Chelsea megpróbált hozzánk érni, de a védelmem nem hagyta. Aro kemény szemünkbe nézett, és nem látta semmilyen jelét a tétovázásnak. Tudtam, hogy nagyon szeretne megtartani Edwardot és engem, bebörtönözni minket és rabul ejteni Alicet is. De ennél

jobban küzdünk. Nem nyerhet, amíg élek. Boldog voltam, hogy ilyen erős vagyok és, hogy nem akar megölni engem.

„Akkor szavazzunk.” – mondta idegenkedve.

Caius buzgón és gyorsan beszélt. „A gyermek egy ismeretlen fajta. Nincs okunk megkockáztatni, hogy éljen. Meg kell halnia és mindenkinek, aki védelmezi is ez a sorsa.” – mosolyogva várt.

Küzdöttem a feltörő sikoly ellen, amit a gonosz mosoly hívogatott. Marcus unottan fordította felénk a szemét. Minket nézett amíg szavazott.

„Nem látok közvetlen veszélyt. A gyermek nem jelent veszélyt most. Később pedig még mindig rá tudunk nézni. Távozzunk békével.” - a hangja bágyadt volt, mint a bátyjéé.

Egy ór sem lazított a készenléten a szavai ellenére sem. Caius vigyora nem változott, mintha meg sem hallotta volna Marcus szavazatát.

„Úgy látom, hogy akkor nekem elhatározni a szavazás végkimenetelét.” – elmélkedett Aro.

Hirtelen Edward megmerevedett mellettem. „Igen!” – sziszegte.

Megkockáztattam, hogy ránézzek. A szeme diadalittas volt, de nem értettem – ilyen egy kifejezése egy angyalnak mikor felég a világunk. Gyönyörű és rémítő. Egy halk reakciót hallottam az öröktől, egy nehézkes morajt.

„Aro?” – szólott Edward, szinte kiáltott, a hangjában leplezetlen győzelem hallatszott.

Aro tétovázott egy pillanattal, felbecsülte az új hangulatot és óvatosan válaszolt.

„Igen, Edward? Akarsz még valamit mondani...?”

„Talán” – mondta Edward kellemes hangszínen, nem értettem az izgalmát.

„Először tisztázzuk a dolgokat?”

„Természetesen.” – mondta Aro, felemelte a szemöldökét, de most nem volt semmi udvarias álca a kifejezésében. Inkább kegyesnek hangzott, Aro soha nem olyan veszélyes, mint amikor kegyes akar lenni.

„Te a veszélyt a lányom miatt látod – csupán amiatt, hogy nem tudjuk, hogy hogyan fejlődik? Ez a dolgok bökkenője?”

„Igen, Edward barátom.” Értett egyet Aro. „De tudjuk, hogy kezelhető...biztosan, ahogy a születését el tudtad rejteni a világ elől, őt is el tudod – nem veszélyeztetni a biztonságát a titoktartásnak...” – mondta higgadtan és vállat vont.

„Ha ezt biztosan tudjátok” – javasolta Edward. „Akkor pontosan mi volt a szándékod... miért volt szükség erre a tanácsra egyáltalán?”

„Nem volt minden biztos.” – értett egyet Aro, a hangja egy kicsit követelőző. Nem látta, hogy Edward hova akar kilyukadni. Én sem értettem.

„Mindenesetre többé nem vitázunk ezzel kapcsolatban.”

„És mi békében élünk, és megint jó barátok vagyunk?” – kérdezte Edward gúnyos élel. Még inkább követelőző volt. „Természetesen, fiatal barátom. Többet nem is kívánhatnék.”

Edward vidáman kuncogott. „Tudok még ennél is többet kínálni.”

Aro összeszűkítette a szemeit. „Ő teljesen egyedi. Csak találgathatjuk a jövőjét.”

„Nem teljesen egyedi.” – ellenkezett Edward. „ritka, ez biztos, de nem egyedi.”

Harcoltam a megdöbbenés ellen, hirtelen egy remény kúszott át rajtam, talán nem lesz több fenyegetés. Betegesen néztem a ködöt ami a védelmem körül volt. És amíg a fókuszért küzdöttem, újra éles, szűrő nyomást éreztem a védelmemen.

„Aro, megkérnéd Janet, hogy álljon le a feleségem támadásával, amíg a bizonyítékokat megbeszéljük?” – kérdezte udvariasan Edward.

Aro felemelte a kezét. „Nyugalom, kedveseim. Hagyjátok, hogy beszéljen.”

A nyomás eltűnt. Jane meztelen fogai rám villantak. Nem tudtam nem visszavigyorogni rá.

„Miért nem csatlakozol hozzánk Alice?” – mondta Edward hangosan.

„Alice” – suttogta Esme döbbenet.

Alice! Alice, Alice, Alice!

„Alice!” „Alice!” – hallottam a morajokat mindenholnan.

„Alice” – szólt Aro is.

Enyhülés és tomboló öröm hullámozott végig rajtam. Az összes védelmem megerősödött. Alec ködje még próbálkozott, de nem járt sikerrel – Jane ha lenne, biztos átjutna a réseken.

És akkor hallottam őket futni az erdőn keresztül, repülni, olyan gyorsan amilyen gy gyorsan csak tudtak. Mindkét oldal mozdulatlanul várt. A Volturi szemtanúk haragosan bámultak a friss zűrzavarban. Akkor Alice délnyugatról felélt táncolt, és elsöprő boldogságot éreztem, hogy újra látom, tetőtől talpig átjárt. Jasper csak egy hüvelykre tőle követte őt, a szeme heves volt. Mögöttük három idegen érkezett. Az első egy magas, izmos nő, pusztasági haja sötét – biztosan ő Kachiri. Ugyanolyan hosszú véhtagok és tulajdonságok voltak rajta, mint a többi Amazonon, az ő esetében talán még jellegzetesebb volt. A következő egy kicsi oliva beütésű vámpír nő, hosszú fonattal, ami a feje tetejére volt rögzítve. A szemei idegesen, mély vörösbor színűek. És az utolsó egy

fiatal férfi...nem olyan gyorsan és nem olyan kecsesen futott. A bőre lehetetlenül szép, sötét barna. A szeme óvatosan végigcsúszott a részvevőkön, a szemszíne meleg tölgyre emlékeztetett. A haja fekete és befont, pont mint a nőknek, de persze nem olyan hosszú. Gyönyörű volt. Miután elemeztem, egy új hang ütötte meg a fülemet, a hangja egy új szívdobogásnak, ami nagyon gyors volt. Alice könnyen beugrott a ködön keresztül a védelembe és megállt Edward mellett. Megérintettem a karját, és így tett Edward, Esme és Carlisle is. Nem volt idő még egyéb köszöntésre. Jasper és a többiek is követték.

Az örök néztek, a szemeikben hitetlenség volt, amíg a késve érkezők egyszerűen keresztezték a ködöt. Felix és a többiek hirtelen mind rám fókuszáltak. Nem voltak biztos benne, hogy hogyan működik a védelmem, de remélték, hogy fizikai támadást neme élne túl. Amint Aro megmozdult, mindenki megnyugodott. Csodálnám, ha Zafrina sokáig vakon tudná őket tartani. Talán elég ideig, hogy Kate és Vladimir elkapja Janet és Alecet? Ennyit tudok csak kérni. Edward undorodó hangot hallatott, és dühösen megmerevedett, valószínűleg ez volt a válasz a gondolataikra. Szabályozta magát és akkor Aro újra beszélni kezdett.

„Alice, saját magad kerestél szemtanút az elmúlt héten,” – mondta ősi hangján. „és nem jöttél vissza üres kézzel. Alice miért nem mutatod be a szemtanút, akit hoztál?”

Caius vicсорított. „A szemtanúkon már túl vagyunk! Mond el a szavazatod, Aro”

Aro csendben felemelte az ujját és csendre ítélte testvérét, miközben Alice arcát nézte.

Alice könnyedén előrevezette az idegeneket. „ez itt Huilan és az unokaöccse Nahuel.”

Hallani a hangját...még sosem volt ennyire jó.

Caius szemét Alicere emelte és a kapcsolatot vizsgálta a jövevényekkel. A Volturi szemtanúk felszisszentek. A vámpír világ változik, és ezt mindenki érezte.

„Beszélj, Huilen” – parancsolta Aro. „Mond el nekünk, hogy miért vagy itt.”

A kis nő idegesen nézett Arora. Alice bátorítóan bólintott, és Kachiri megfogta a kicsi vámpír vállát.

„Huilen vagyok” – jelentette be a nő, furcsa angol akcentussal. Egy kicsit csend volt, gondolom átgondolta, hogy hogyan mondja el a történetet. A hangja olyan volt, mintha énekelne. „Másfél évszázaddal ezelőtt, én az enyéimmel éltem Mapuche-ben. A nővérem Pire volt. A szüleink a havas hegy után nevezték el, mert a bőre épp olyan volt. És nagyon nagyon gyönyörű volt. Egy nap, amikor magához tért, elmondta nekem, hogy egy angyallal találkozott az erdőben, és éjjel az angyal meglátogatta. Én figyelmeztettem őt.” – Huilen szomorúan rázta a fejét. „A bőre tele volt horzsolásokkal. Tudtam, hogy a legendák a nagy libidóju lényekről igazak, de nem figyeltem rám. El volt bűvölve.

Elmondta nekem, hogy biztos benne, hogy teherbe esett a sötét angyaltól. Nem próbáltam meg megállítani, amikor elmenekült – tudtam, hogy apánk és anyánk is úgy vélné, hogy a gyermeknek halnia kell Pirevel együtt. Vele mentem az erdő mélyére. Kereste a démoni angyalát, de nem találta sehhol. Vadásztam amikor már semmi ereje nem volt. Nyers állatoknak itta a vérét. Nem kellett több megerősítés, hogy mi van a méhében. Reméltem, hogy meg tudom menteni az életét és megölni a szörnyet. De ő szerette a gyermeket. Úgy hívta, hogy Nahuel, a dzsungel macska után, mert ő nagyon erősen rúgott és összetörte a csontjait – de akkor is szerette. Nem tudtam megmenteni. A gyermek kitépte magát belőle, és gyorsan meghalt, egész idő alatt csak azért könyörgött, hogy Nahuel megmaradjon. A Baba haldoklott benne és én is így hittem. Megharapott engem, amikor megpróbáltam kiemelni a testéből. A dzsungelbe kúsztam, hogy meghalljak. Nem éreztem semmit csak mérhetetlen fájdalmat. De ő rám talált, az újszülött gyermek átküzdte magát a bozóton és rám várt. Amikor a fájdalomnak vége volt, ő az oldalamnál aludt. Vigyáztam rá ameddig nem volt egyedülálló. Vadásztunk a falu melletti erdőben. Soha nem hagytuk el az otthonunkat, de Nahuel látnia akarta az itteni gyermeket.”

Huilen elfordította a fejét, amikor befejezte és visszalépett Kachiri mögé. Aro szája összezárt volt. A sötétbőrű fiataalt kémlelte.

„Nahuel, te 150 éves vagy?” – kérdezte.

„Vagy egy évtizeddel több.” – válaszolta, egy gyönyörű meleg hangon. A hangsúlya alig volt észlelhető. „Mi nem tartjuk számon.”

„És mikor érted el a mostani formád?”

„Körülbelül hét évvel a születés után. Teljesen felnőttem.”

„Te onnantól kezdve nem változtál?”

Nahuel vállat vont. „Nem vettem észre”

Éreztem egy reszketést, borzongást, ami végigfutott JAcob testén. Én még nem akartam ebbe belegondolni. Megvárom még elmúlik a veszély, amjd utána elmélkedem ezen.

„És az étkezés?” – kérdezte Aro, látszólag nagyon érdekelte a dolog.

„Főleg vért, de néhány emberi ételmet is fogyasztok. Bármelyiken tudok élni.”

„Képes vagy létrehozni egy halhatatlant?” – Aro Huilenre nézett, a hangja hirtelen döbbent volt. A pajzsomra fókuszáltam, ha esetleg megint támadnának.

„Igen, de csak én tudok.”

Egy sokkolt moraj ment végig mindhárom csoporton. Aro felemelte a szemöldökét.

„Nem vagy egyedül?”

„Van nővérem” – Nahuel megint vállat vont.

Aro vadul bámult egy pillanatig üres tekintettel.

„Talán elmondanád a történet többi részét is, úgy tűnik, hogy még vannak dolgok.”

Nahuel rosszal.

„az apám meglátogatott néhány évvel az után, hogy megszülettem és megöltem az anyámat.” Az arca hirtelen eltorzult. „Örült, hogy megtalált engem.” – Nahuel hangszínéből úgy tűnt, hogy ez nem kölcsönös. „Neki van két lánya is. Azt akarta, hogy csatlakozzak hozzá, mint a nővérem. Meglepte, hogy nem vagyok egyedül. A nővéreim nem mérgezőek, de nem tudom, hogy ez nemtől függ-e, vagy véletlenszerű...ki tudja? Az én családom már Huilen, és nem mentem vele.” – gyorsan beszélt. „Úgyhogy megegyeztünk, Néha meglátogat. Nekem van egy új nővérem is, ő tíz éve érte el az érettséget.”

„Mi az apád neve?” – kérdezte Caius fogcsikorgatva.

„Joham” – válaszolt Nahuel. „Ő tudósnek tekinti magát. Egy nagyszerű új fajt akar létrehozni.”

Éreztem az undort a hangjában, ahogy ezt elmesélte.

Caius rám nézett. „A te lányod mérges?” – követelte érdes hangon.

„Nem” – válaszoltam. Nahuel hirtelen felkapta a fejét a kérdésre, és rám nézett. Caius Arora nézett megerősítésként, de Aro a saját gondolataiba veszett. A száját összeszorítva bámulta Carlisle-t, és akkor Edward végre rám nézett.

Caius morgott. „Ügyeljünk arra, ami itt történt és nézzünk el délre” – mondta Aronak.

Aro a szemébe bámult egy hosszú pillanatig feszülten. Nem tudtam, hogy mit akar ezzel, de utána végigmért engem egy pillanatig, a szemében valami megváltozott, a szája mozdult és láttam a szemeiben, hogy Aro meghozta a döntést.

„Bátyám” – mondta lágyan Caiusnak. „Ők nem jelentenek veszélyt. Ez egy meglepő fejlemény, de nem látok fenyegetést. Ezek a fél vámpír gyerekek sokkal kezelhetőbbek, mint hittük.”

„Tehát a szavazatod?” – követelte Caius.

„Igen”

Caius haragosan nézett. „És ez a Joham? Ez a halhatatlan, aki szeret kísérletezni?”

„Talán beszélnünk kéne vele” – értett egyet Aro.

„Állítsátok meg Johamat,” – mondta Nahuel laposan. „De a nővérem ne bántsátok. Ő ártatlan.”

Aro bólintott ünnepélyesen. És akkor meleg mosollyal visszafordult az örök felé.

„Kedveseim” – mondta. „Mi ma nem harcolunk.”

Az örök bölintottak egyszerre és felálltak a támadó helyzetből. A köd szétszóródott, de azért tartottam a védelmem. Lehet, hogy ez megint trükk. Elemeztem a kifejezésüket, amikor Aro megint felénk fordult. A szeme üdvösebb, mint valaha, de éreztem benne valami különös hátsó szándékot. Mintha valami cselszövésre készülne. Caius felháborodott, de az őrjöngése óvatos volt, beletörődő. Marcus nézett...unottan, nem volt rá jobb szó. Az örök közömbösen és fegyelmezetten figyeltek. Még mindig alakzatban voltak, felkészültek a távozásra. A Volturi szemtanúk még körültekintettek, aztán szétszóródtak az erdőben. Ahogy egyre kevesebben voltak egyre gyorsabban távoztak. Hamar eltűntek.

Aro a kezeit védekezően felénk nyújtotta. Mögötte néhány ór, Caius, Marcus, és a csendes rejtélyes feleségek, a feleségek már elkezdtek elmenni alakzatban. Csak három maradt.

„Örülök, hogy erőszak nélkül távoznak” – mondta édesen „Barátom, Carlisle – remélem, hogy barátomnak hívhatlak még. Remélem nem haragszol. Tudom, hogy érted a terhet, amit a kötelezettségeinkkel jár.”

„Távozz békében Aro” – mondta Carlisle mereven. „Kérlek emlékezz, hogy mi itt névtelenek vagyunk, és ne vadásszatok a területünkön.”

„Természetesen Carlisle” – biztosította Aro. „Nem keresem a haragodat, kedves barátom. Esetleg egyszer megbocsátasz nekem.”

„talán, ha bebizonyítod, hogy újra a barátunk vagy.”

Aro elfordította a fejét lelkifurdalással telve, és hátrébb lépett, mielőtt megfordult volna. Csendben néztük, ahogy az utolsó négy Volturi is eltűnt a fákban. Nagyon nyugodt volt minden. Egy kicsit nem figyeltem a védelmemre.

„Valóban győztünk?” – suttogtam Edwardnak.

Hatalmasat mosolygott. „Igen. Feladták. Az összes erőszakos gondolatuk, gyávák voltak kockáztatni.” – kuncogott.

Alice vele nevetett. „Komoly, emberek. Nem jönnek vissza. Mindenki lazíthat.”

Még mindig csend volt.

„A fenébe nem volt szerencsénk.” – motyogta Stefan.

És akkor elkezdődött. Kitört az öröm. Az üvöltés szinte fülsüketítő volt. Maggie megölelte Siobhant. Rosalie és Emmett megcsókolták egymást újra – most hosszabban és lelkesebben, mint előtte. Benjamin és Tia egymást ölelte, ahogy Carmen és Eleazar is. Esme megölelte Alicet és Jaspert. Carlisle melegen megköszönte a Dél-Amerikai

jövevényeknek a segítségét. Kachiri nagyon közel állt Zafrinaához és Sennához, az ujjhegyeiket összeérintették. Garrett felkapta Katet és pörgött vele. Stefan leköpte a havat. Vladimir a talajt bámulta savanyú arccal. És a rozsdás színű farkas a lánnyal rohant felém, és a mellkasomhoz nyomta. Edward karjai körülöleltek minket ugyanabban a pillanatban.

„Nessie, Nessie, Nessie” – dúdoltam halkán.

Jacob nevetett, ugatva nevetet és az orrát a fejemhez nyomta.

„Minden rendben” – motyogtam.

„Akkor veled maradhatok?” – követelte Nessie.

„Örökké” – ígértem.

Tényleg örökre. Nessie egészséges és erős fog maradni. Mint a fél-vámpír Nahuel, aki még 150 évesen is fiatal. És mi mind együtt leszünk. A boldogság kirobbant belőlem – olyan szélsőségesen, olyan erőszakosan, hogy szinte elviselhetetlen.

„Örökké” – suttogta Edward a fülembe.

Nem tudtam többet beszélni. Felemeltem a fejem és megcsókoltam olyan szenvedéllyel, ami még az erdőt is felgyújthatta volna. Azt sem vettem volna észre.

39.fejezet

A Boldog most és mindörökké

„Szóval sok minden keveredett a végén, de ami miatt valójában lefőttek az ...Bella volt.”magyarázta Edward. A családunk és a két, még itt tartózkodó vendégünk a Cullen ház nagyszobájában voltak, mialatt az erdő feketévé vált az ablakok alatt.

Vladimir és Stefan eltűntek, mielőtt abbahagytuk volna az ünneplést. Rendkívül csalódottak voltak, amiért a dolgok végül így alakultak, de Edward azt mondta, hogy élvezték a Volturi gyávaságát, és ez majdnem elég, hogy kiengesztelje a csalódottságukat. Benjamin és Tia gyorsan követték Amunt és Kebut, igyekeztek tudatni velük a harc végkimenetelét; biztos voltam benne, hogy még látjuk őket – legalább is Benjamins és Tiat. A nomádok sem időztek. Peter és Charlotte beszéltek egy keveset Jasperrel, és aztán ők is elmentek.

Az újra egyesített Amazonok is igyekeztek hazatérni – nehéz volt számukra távol lenni a hűn szeretett esőerdőjüktől – habár ők nehezebben mentek el, mint a többiek.

„El kell hoznod a gyereket hozzám,”ajánlotta Zafrina.”Ígérd meg nekem, kicsi lány.”

Nessie nekinyomta a kezét a nyakamnak, szintén esedezve.

„Természetesen Zafrina,”egyeztem bele.

„Nagyszerű barátok lehetnénk kicsi Nessie-m,”mondta a vad nő, mielőtt elment a nővéreivel.

Az ír klán folytatta a kivonulást.

„Nagyon jó, Siobhan,”dicsérte Carlisle, mikor elköszöntenek.

„Oh, a vágyálom ereje,”válaszolta gúnyosan forgatva a szemét.

Aztán megkomolyodott. „Persze még nincs vége. A Volturi nem felejt el, ami itt történt.”

Erre Edward válaszolt. „Súlyosan megingatta őket; a magabiztosságuk összetört. De igen, biztos vagyok benne, hogy egyszer talpra állnak. És aztán...” Összeszűkítette a szemét. „Azt hiszem, megpróbálnak majd külön-külön legyőzni minket.”

„Alice majd figyelmeztet minket, hogy mikor akarnak támadni.”mondta Siobhan bizonytalan hangon.

„És ismét összegyűlünk. Talán eljön majd az idő, amikor a világunk teljesen kész lesz megszabadulni a Volturitól.

„Talán eljön az az idő.”válaszolta Carlisle.”És ha itt lesz, együtt állunk majd ki.”

„Igen, barátom, együtt fogunk,”értett egyet Siobhan. „És hogyan is bukhatnánk el, mikor ezt nem akarom másképp?”hahotában tört ki.

„Pontosan.”mondta Carlisle. Ő és Siobhan megölelték egymást, aztán kezét rázott Liammal. „Próbáljátok megtalálni Alistairt és mondjátok el neki, mi történt. Gyűlölnék arra gondolni, hogy egy szila alatt rejtőzik a következő évtizedben.”

Siobhan ismét nevetett. Maggie átölelte Nessiet és engem is, aztán az Ír klán elment.

A Denalik mentek el utoljára, Garrettel együtt – majdnem biztos voltam benne, hogy mostantól velük tart. Az ünneplés légköre túl sok volt Tanyanak és Katenek. Időre volt szükségük, hogy 'elsirathassák' elvesztett nővérüket.

Huilen és Nahuel maradtak, habár arra számítottam, hogy ők ketten visszamennek az Amazonokkal. Carlisle lebilincselő beszélgetésbe mélyedt Huilennel; Nahuel közel ült hozzá, hallgatott mialatt Edward elmondta nekünk a történetnek azt a részét, amit csak ő hallott.

„Alice adta meg Aronak azt a mentséget, amire szüksége volt, hogy elkerülje a harcot. Ha nem lett volna ennyire megrémülve Bellától, akkor valószínűleg az eredeti terv szerint haladt volna.”

„Megrémülve?”mondtam hitetlenül. „Tőlem?”

Teljesen felismerhető pillantással mosolygott rám – érzékeny volt, de ugyanakkor alázatos és felbőszült is. „Mikor fogod magad tisztán látni?”mondta gyengéden. Aztán hangosabban beszélt, hogy a többiek is hallják. „A Volturi hozzávetőleg kétezer-ötszáz éve nem harcolt tisztességesen. És még soha, de soha nem harcoltak úgy, hogy ők lettek volna hátrányban. Főleg mióta velük van Jane és Alec, azóta csak ellenállás nélküli mézsárlásokban volt részük.

„Látnod kellett volna, hogyan néztünk ki számukra! Általában Alec elvágja az áldozataik érzékeit és az érzelmeit, amíg keresztülmennek a színlelt tanácskozáson. Így senki nem futhat el, amikor megszületik az ítélet. De mi ott álltunk készen, várva, többségben, a saját tehetségeinkkel, amíg az ő tehetségeik használhatatlanok voltak Bella miatt. Aro tudta, hogy Zafrinával az oldalunkon ők lennének vakok, ha elkezdődik a harc. Biztos vagyok benne, hogy eléggé megtizedelték volna a számunk, de tudták, hogy mi is megtizedelnénk az övékét. Jó esély volt rá, hogy talán veszítenek. Azelőtt még soha nem szembesültek ezzel a lehetőséggel. Ma nem foglalkoztak vele eléggé.”

„Nehéz magabiztosnak lenni, ha lóméretű farkasok vesznek körül,”nevetett Emmett, megbökve Jacob karját.

Jacob rávillantott egy széles vigyort.

„Elsőként a farkasok állították meg őket,”mondtam.

„Az biztos,” értett egyet Jacob.

„Teljesen,” értett egyet Edward. „Ez olyan látvány volt, amit még soha nem láttak. Az igazi Hold Gyermekei ritkán mozognak falkában, és soha nem kontrolálták túlságosan magukat. Tizenhat hatalmas farkas olyan meglepetés volt, amire nem készültek fel. Caius tulajdonképpen retteg a vérfarkasoktól. Majdnem elvesztett egy csatát egy ellen néhány ezer éve, és soha nem lépett túl rajta.”

„Szóval igazi vérfarkasok?” kérdeztem. „Teliholddal és ezüst golyókkal meg minden?”

Jacob felhorkant. „Igazi. Ez képzeletbelivé tesz?”

„Tudod, hogy értem.”

„Telihold, igen.” mondta Edward. „Ezüst golyók, nem – ez csak egy újabb mítosz, ami elhitei az emberekkel, hogy tisztességes esélyük van velük szemben. Nem sok maradt belőlük. Caius majdnem a kipusztulásig vadászott rájuk.”

„És ezt soha nem említetted, mert...?”

„Mert soha nem jött fel.”

Forgattam a szemeim és Alice nevetett, előre dőlt – miközben Edward átölelte a másik karjával – hogy rám kacsintson.

Dühösen meredtem vissza rá.

Persze örültem szerettem. De most volt igazán alkalmam rájönni, hogy tényleg itthon van, hogy a távozása csak trükk volt, mert Edwardnak azt kellett hinnie, hogy elhagyott minket, meglehetősen bosszantani kezdett.

Alicenek magyarázatot kell adnia.

Alice sóhajtott. „Csak engedd ki Bella.”

„Hogy tehetted ezt velem Alice?”

„Muszáj volt.”

„Muszáj!” robbantam ki. „Teljesen meggyőztél róla, hogy mind meg fogunk halni! Hetekig roncs voltam.”

„Talán így kellett lennie,” mondta csendesen. „Mi más esetben lett volna szükséged rá, hogy felkészülj Nessie védelmére.”

Ösztönösen – Nessie az ölemben aludt – szorosabbra fogtam a karjaim.

„De tudtad, hogy van más út is.” vádoltam. „Tudtad, hogy van remény. Eszedbe sem jutott, hogy talán elmondhatnál mindent? Tudom, hogy Edwardnak azt kellett hinnie, hogy Aro zsákutcájába futottunk, de nekem elmondhattad volna.”

Tűnődve nézett rám. „Nem hinném,” mondta. „Nem vagy olyan jó színész.”

„A színészi gyakorlatomról volt szó?”

„Oh, vedd lejjebb egy oktávval Bella. Van fogalmad róla, milyen bonyolult küldetés volt? Nem is lehettem biztos benne, hogy olyasvalaki, mint Nahuel létezik – csak annyit tudtam, hogy keresni fogok valamit, amit nem látok! Próbáld meg elképzelni, milyen egy vak foltot keresni – nem a legkönnyebb, amit valaha csináltam. Plusz vissza kellett küldenünk a kulcs tanúkat, mintha még nem siettünk volna eléggé. És aztán folyamatosan nyitva tartottam a szemem, arra az esetre, ha küldenél nekem még több utasítást. Ha már itt tartunk, el kell mondanod nekem, mit is jelent pontosan Rio. Mindezek előtt, meg kellett látnom minden trükköt, amivel a Volturi előjöhet, és adni nektek néhány nyomot, amivel felkészülhettek a stratégiájukra, és csak néhány órám volt, hogy kinyomozzak minden lehetőséget. És a legfontosabb, biztosnak kellett lennem benne, hogy mind azt hiszitek, hogy szarban hagytalak titeket, mert Aronak biztosnak kellett lennie, hogy semmi nem maradt a tarsolyotokban, máskülönben soha nem alakult volna így, ahogy végül alakult. És ha azt hiszed, hogy én nem éreztem úgy magam, akár egy barom-”

„Oké, oké!” szakítottam félbe. „Sajnálom! Tudom, hogy neked is nehéz volt. Csak annyi, hogy... szóval, örültem hiányoztál Alice. Ne tedd ezt velem még egyszer.”

Alice trillázó nevetése beharangozta a szobát, és mindannyian mosolyogtunk, hogy ismét hallhattuk ezt a zenét. „Te is hiányoztál nekem Bella. Bocsáss meg, és próbálj megelégedni azzal, hogy te vagy a nap szuperhőse.”

Most mindenki más nevetett, én meg zavaromban belefúrtam az arcom Nessie hajába. Edward ismét elemzett és ellenőrzött minden szándékot, ami ma a mezőn történt, és kijelentette, hogy az én pajzsom miatt húzta a farkát a lába közé és futott el a Volturi. Ahogy mindenki rám nézett kellemetlenné vált. Még Edward is. Olyan volt, mintha száz lányit nőttem volna a reggel folyamán. Megpróbáltam figyelmen kívül hagyni a lenyűgözött tekinteteket, így leginkább Nessie alvó arcán tartottam a szemem és Jacob változatlan arckifejezésén.

Mindig is csak Bella leszek neki, és ez megváltás volt.

A legnehezebb tekintet, amit el akartam kerülni, az a legzavaróbb is volt egyben.

Nem úgy tűnt, mintha a félig-ember, félig-vámpír Nahuel is ezen a bizonyos módon gondolt volna rám. Amennyire ő tudta, kimegyek és vámpírokat rohamozok meg minden nap, és a mezőn lezajlott jelenet sem volt szokatlan. De a fiú soha nem vette le rólam a szemét. Vagy talán Nessiet nézte. Ez is kellemetlen volt.

Nem feledkezhetett meg a tényről, hogy Nessie volt az egyetlen lány tagja a fajtájának, aki nem a féltestvére.

Nem hiszem, hogy ez az ötlet eddig Jacob eszébe jutott volna. Egy kicsit reméltem, hogy a közeljövőben nem is fog. Elég harc van már mögöttem.

Végül a többiek kifogytak a kérdésekből, és a tárgyalás egy csomó kis beszélgetésre oszlott fel. Furcsán fáradtnak éreztem magam. Persze nem álmosnak, de olyan volt, mintha ez a nap már elég hosszú lenne. Nyugalmat akartam, egy kis szokványosat. Le akartam fektetni Nessiet a saját ágyába; és a saját kis otthonom falait akartam magam körül érezni.

Ránéztem Edwardra és egy percig úgy éreztem, mintha én tudnék olvasni az ő gondolataiban. Láttam, hogy pontosan ugyanezt érzi. Kész volt egy kis nyugalomra.

„Talán le kéne fektetnünk Nessiet...”

„Ez azt hiszem jó ötlet,”értett egyet gyorsan. „Biztos vagyok benne, hogy nem aludt rendesen múlt éjjel annyi horkolás mellett.”

Rávigyorgott Jacobra.

Jacob forgatta a szemeit, majd ásított. „Egy ideje nem aludtam ágyban. Fogadni mernék, hogy apám majd kiugrik majd a bőréből, hogy ismét a házában lát”

Megérintettem az arcát. „Köszönöm Jacob.”

„Bármikor Bella. De ezt már tudod.”

Felkelt, kinyújtózott, megcsókolta Nessie homlokát, aztán az enyémet. Végül belebokszolt Edward vállába. „Holnap találkozunk srácok. Úgy sejtem, a dolgok most már kicsit unalmasak lesznek, nem igaz?”

„Nagyon remélem,”mondta Edward.

Felkeltünk, mikor elment; óvatosan emeltem a testsúlyom, így Nessiet nem löktem meg. Nagyon hálás voltam, hogy mélyen alszik. Annyi súly volt az apró vállain. Itt volt az ideje, hogy újra gyerek lehessen – védelemben és biztonságban. Még néhány év gyermekkor.

A nyugalom és a biztonság ötlete eszembe juttatott valakit, akinek nem voltak mindig ilyen érzelmei.

„Oh, Jasper?”kérdeztem, mikor az ajtó felé fordultunk.

Jasper szendvicsként Alice és Esme közé szorult, és valahogy jobban a család középpontjának tűnt, mint általában. „Igen Bella?”

„Kíváncsi vagyok – J. Jenks miért rémül meg csupán a neved hallatán is?”

Jasper kuncogott. „Az én tapasztalatom az, hogy bizonyos munkakapcsolatokat jobban motivál a félelem, mint a pénzügyi nyereség.”

Rosszallóan néztem rá, megigérttem magamnak, hogy mostantól átveszem azt a munkakapcsolatot és megkímélem J-t egy szívinfarktustól, amihez egész biztos közel jár. Megcsókoltuk, megöleltük és jó éjszakát kívántunk a családukunknak. Az egyetlen megjegyzésem ismét Nahuel volt, aki erősen nézett utánunk, mintha azt kívánta volna, bár követhetne. Átkeltünk a folyón, alig sétáltunk gyorsabban az emberi tempónál, semmi sietség, kéz a kézben. Már rosszul voltam a határidőtől, csak ki akartam használni az időmet. Edward bizonyára hasonlóan érzett.

„El kell mondanom, most teljesen lenyűgözött Jacob,” mondta Edward.

„A farkasok elég szokatlan hatást okoznak, nemde?”

„Nem, nem erre gondoltam. Ma nem egyszer arra gondolt, hogy Nahuelhez hasonlóan Nessie is teljesen felnőtt lesz hat és fél éven belül.”

Egy percig ezen gondolkodtam. „Nem úgy tekint rá. Nem akarja siettetni, hogy felnőjön. Csak azt akarja, hogy boldog legyen.”

„Tudom. Ahogy mondtam, lenyűgöző. Kedvem ellen szól, hogy kimondjam, de Nessie tudna rosszabbat tenni.”

Ráncoltam a szemöldököm. „Erre körül-belül hat és fél évig nem akarok gondolni.”

Edward nevetett és felsóhajtott. „Persze, úgy tűnik, hogy eljön az idő, amikor majd egy versenytárs miatt is aggódnia kell.”

Még helytelenítőbb arcot vágtam. „Észrevettem. Hálás vagyok Nahuelnek a mai napért, de a bámulása kicsit furcsa volt. Nem érdekel, hogy ő az egyetlen fél-vámpír, aki nem rokona.”

„Oh, nem őt bámulta – hanem téged.”

Ez valóban így tűnt...de ennek nem volt értelme. „Miért bámult volna?”

„Mert életben vagy,” mondta csendesen.

„Lemaradtam.”

„Eddigi élete során,” magyarázta. – és ő ötven évvel idősebb, mint én - ”

„Vénember,” vettem közbe.

Figyelmen kívül hagyta a megjegyzésem. „Mindig úgy gondolt magára, mint egy gonosz teremtményre, akit gyilkossá tett a természet. A hűgait mind megölték, az anyjukat is, de ők semmit sem tudtak róla. Joham arra tanította őket, hogy úgy gondoljanak az emberekre, akár az állatokra, amíg ők maguk istenek De Nahuel Huilen tanította, és Huilen jobban szerette a nővérét, mint bárki mást. Ez alakította ki az egész nézetét. És Nahuel valamilyen módon őszintén gyűlölte magát.”

„Ez olyan szomorú,” motyogtam.

„És aztán meglátott hármunkat – és életében először rájött, hogy csak azért, mert ő félig halandó, az nem jelenti azt, hogy alapvetően gonosz is. Rám néz, és azt látja... amilyennek az apjának lennie kellene.”

„Te meglehetősen eszményi vagy minden szempontból,” értettem egyet.

Felhorkant aztán ismét komoly volt. „Rád néz és olyan életet lát, amilyen az anyjáié lehetett volna.”

„Szegény Nahuel,” motyogtam, aztán felsóhajtottam, mert tudtam, hogy ezek után soha nem leszek képes rosszul nézni rá, nem számít mennyire kellemetlen a bámulása.

„Ne légy szomorú miatta. Most már boldog. Ma végül elkezdett megbocsátani saját magának.”

Mosolyogtam Nahuel boldogságáért és aztán arra gondoltam, hogy a mai nap a boldogságé. Habár Irina önfeláldozása egy sötét árnyék volt a fehér fényen, ami eltorzította a tökéletességet, de az örömet lehetetlen volt tagadni. Az élet, amiért harcoltam újra biztonságban volt. A családom újra egyesült. A lányom előtt egy

gyönyörű és végtelen jövő állt. Holnap elmegyek, meglátogatom az apámat; látni fogja, hogy a szememben a félelmet az öröm váltotta fel, és ő is boldog lesz. Hirtelen, biztos voltam benne, hogy nem találom majd egyedül. Nem voltam olyan jó megfigyelő, amilyennek lennem kellett volna az utóbbi néhány hétben, de ebben a percben olyan volt, mintha mindvégig tudtam volna. Suenak Charlieval kellene lennie – a vérfarkas anyjának a vámpír apjával – és többé nem lennének egyedül. Szélesen mosolyogtam erre az új kilátásra.

De a boldogság árjának legfontosabbja a legbiztosabb tény volt: Edwarddal voltam. Mindörökké.

Nem mintha újra átelném a legutóbbi pár hetet, de be kell látnom, hogy felismertették velem, hogy amim van az több mint az örökkévalóság.

A házikó a tökéletes béke helye volt az ezüst éjszakában. Az ágyába fektettük Nessit, és gyengéden betakartuk. Mosolygott álmában.

Kivettem Aro ajándékát a nyakamból és finoman a szobája sarkába dobtam. Játszat vele, ha akar; szereti a csillogó dolgokat.

Edward és én lassan a szobánkba sétáltunk, magunk között hintáztatva a karunkat.

„Az ünneplés éjszakája,”suttogta, és az állam alá tette a kezét, hogy az ajkaimat az övéhez emelje.

„Várj,”tétováztam és eltoltam.

Zavarodottan nézett rám. Általánosságban én nem toltam el magamtól. Na jó, ez több volt, mint általánosság. Ez volt az első.

„Ki akarok próbálni valamit,”informáltam, kissé mosolyogtam a meghökkenett arckifejezésén. A kezeimet az arca két oldalára tettem, és becsukott szemmel koncentráltam.

Nem csináltam túl jól, amikor azelőtt Zafrina tanítani próbált, de most már jobban ismertem a pajzsom. Megértettem azt a részt, ami az ellen küzdött, hogy elszakadjon tőlem; az önvédelem automatikus ösztöne mindenekfelett állt.

Közel sem volt olyan egyszerű, mint megvédeni másokat magammal együtt. Éreztem a rugalmas visszaugrást, ahogy a pajzsom harcolt, hogy megvédjen. Erőlködtem, hogy teljesen távol tartsam magamtól; szükség volt minden összpontosításomra.

„Bella!”suttogta döbbenetben Edward.

Ekkor már tudtam, hogy működik, így még erősebben koncentráltam, előhalásztam azokat a különleges emlékeket, amiket erre a pillanatra tartogattam és hagytam, hogy elárasszák az elmém és remélhetőleg egyben az övét is.

Néhány emlék nem volt tiszta – homályos emberi emlékek, gyenge szemeken és gyenge füleken keresztül érzelve: az első alkalom, amikor megláttam az arcát...amit akkor éreztem, amikor a réten átölelt...a hangja a bizonytalan öntudatom sötétségén keresztül, amikor megmentett Jamestől...az arca, miközben a virágmennyezet alatt várt, hogy elvegyen feleségül...minden becses pillanat a szigetről...a hideg kezei megérintik a babánkat a bőrömön keresztül...

És a tökéletesen visszahívott, éles emlékek: az arca, amikor kinyitottam a szemem az új életemre, a halhatatlanság végtelen hajnalára...az az első csók...az az első éjszaka...

Az ajkait hirtelen vadul az enyémekekre nyomta, megszakítva a koncentrálsómat.

Zihálva elvesztettem a szorítást azon az erőlködő súlyon, amit eddig távol tartottam magamtól.

Visszacattant, akár a kifeszített gumi, ismét védelmezve a gondolataimat.

„Hopsz, elvesztettem!”sóhajtottam.

„Hallottalak,”lehelte.”Hogyan? Hogy csináltad?”

„Zafrina ötlete. Gyakoroltuk néhányszor.”

Kábult volt. Pislogott kétszer és megrázta a fejét.

„Most már tudod,” mondtam szelíden és vállat vontam..”Soha senki nem szeretett még senkit annyira, amennyire én szeretlek téged.”

„Majdnem igazad van.” Mosolygott, a szemei még mindig jobban el voltak kerekedve, mint általában.”Csak egy kivételt tudok.”

„Hazug.”

Újra csókolni kezdett, de hirtelen megállt.

„Meg tudod csinálni újra?”tűnődött.

Grimaszoltam. „Elég nehéz.”

Mohó arckifejezéssel várt.

„És nem tudom fenntartani, ha csak egy kicsit is megzavarnak,” figyelmeztettem.

„Jó leszek,”ígérte.

Összeszorítottam az ajkam, és összeszűkítettem a szemem. Aztán mosolyogtam.

A kezeimet ismét az arcára tettem, hagytam, hogy a pajzs elhagyja az elmém, és ott folytattam ahol abbahagytam – az új életem első éjszakájának kristály tiszta emlékével...elidőzve a részleteken.

Lélekszakadva nevettem, amikor a sürgős csókja ismét megszakította az erőfeszítéseim.

„A francba,” morogta, ismét éhesen csókolva az állam vonalát.

„Rengeteg időn van, hogy dolgozzunk rajta,” emlékeztettem.

„Örökké és örökké és örökké,” suttogta.

„Ez tökéletesen hangzik.”

Aztán boldogan belemerültünk az örökkévalóságunk eme kicsi, de tökéletes darabjába...

VÉGE

Vámpír Index

A klánok ábécé-rendben

* a vámpír különleges képességet birtokol

– összekötött pár /szerelem ☺/ (az első az öregebb)

Az Amazon klán

Kachiri
Senna
Zafrina*

A Denali klán

Eleazar* – Carmen
Kate*
Tanya Vashw

Az Egyiptomi klán

Amun – Kebi
Benjamin* – Tia

Az Ír klán

Maggie*
Siobhan* – Liam

Az Olympic klán

Carlisle – Esme
Edward* – Bella*
Jasper* – Alice*
Renesmee*
Rosalie – Emmett

A Romániai klán

Stefan
Vladimir

A Volturi klán

Aro* – Sulpicia
Caius – Athenodora
Marcus* – Didyme*

A Volturi Őrzők (részleges)

Alec*
Chelsea* – Afton*
Corin*
Demetri*
Felix
Heidi*
Jane*
Renata*
Santiago

Amerikai Nomádok (részleges)

Mary

Peter – Charlotte

Randall

Európai Nomádok (részleges)

Alistair*

Charles* – Makenna